Bhadra Sena

ΩΚΕΑΝΟΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΗΣ

The Ocean of Grace Divine

Ιστορίες από τη ζωή του Sant Kirpal Singh

Αθήνα 2009

Η μετάφραση αυτού του βιβλίου με περιστατικά από τη ζωή του
Ισόθεου Sant Kirpal Singh.
Αφιερώνεται από το Sakidara Satsang
στην Αργύνη που είχε την ιδέα και άρχισε τη μετάφρασή του
και που τώρα είναι μαζί Του στα Εσωτερικά πεδία.

Μετάφραση:
Αργύνη Τσάκωνα
Φώφη Μαχαίρα

Φιλολογική Φροντίδα
Θάλεια Μαραβέλια
Ανδρομάχη Θανασοπούλου

Προσαρμογή
Γαβριήλ Σιμονέτος

Παρουσίαση - Επιμέλεια
Μαίρη Γιωργιλαδάκη

Υπεύθυνος για την Ελλάδα :
Dr. Γαβριήλ Σιμονέτος
Email : gaby.simonetos@gmail.com
Κολοκοτρώνη 28 - Φιλοθέη - Τ.Κ. 152 37
Tel.: 6932233989

Επιστήμη της Πνευματικότητας
Email Γραμματεία : sos.satsang@gmail.com
Χαλκηδόνος 3, 11527 Athens – Greece

Science of Spirituality : **https://www.sos.org/el/**

Πολυαγαπημένε Διδάσκαλε,

Συχνά χαιρόσουν να μας λες ότι ένας Θεάνθρωπος δεν μπορεί να αναγνωριστεί από εμάς τους θνητούς παρά μόνο στο βαθμό που ο Ίδιος επιλέγει να αποκαλύψει τον Εαυτό Του. Οι αποσπασματικές αναλαμπές της Αγάπης Σου, της Χάρης Σου, της Συμπόνιας Σου, της Παντοδυναμίας Σου, που είναι εδώ συγκεντρωμένες, δεν είναι παρά μέρος μονάχα του δώρου Σου στα παιδιά Σου. Παρακαλούμε, από τα χέρια μας δέξου αυτό το άνθινο στεφάνι που συνάξαμε από το Περιβόλι το δικό Σου.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ήταν 21 Αυγούστου του 1974 όταν ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ πέρασε στην απόλυτη Ευδαιμονία, περατώνοντας μια ζωή που έχει ήδη γίνει θρύλος στις μέρες μας. Ένα χρόνο περίπου αργότερα μια γενική πρόσκληση στάλθηκε προς όλους τους αδελφούς και τις αδελφές να στείλουν συνεργασίες για ένα αναμνηστικό τόμο προς τιμήν Του. Η ανταπόκριση υπήρξε τόσο μεγάλη ώστε το κύριο πρόβλημά μου ως εκδότη ήταν να τις περιλάβω στο πλαίσιο ενός μόνο τόμου. Ελπίζω και εύχομαι οι συνεργάτες να δείξουν κατανόηση, αν κάποιες φορές εξαναγκάστηκα να διασκευάσω και να συντομεύσω τα κείμενα. Προσπαθώντας να έχω έτοιμο τον τόμο αυτό για την επέτειο των 83 χρόνων από τη γέννηση του Αγαπημένου Διδασκάλου, χρειάστηκε να δουλέψουμε εντατικά ένα χρόνο. Σε ορισμένες περιπτώσεις, όπου κάποιες συνεργασίες έφτασαν υπερβολικά καθυστερημένα, δε σταάθηκε δυνατό να τις συμπεριλάβουμε, με την κατά τη γνώμη μας ιδανική σειρά.

Η έμπνευση γι' αυτόν τον αναμνηστικό τόμο ήταν του αγαπημένου Διδασκάλου Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Ένα τέτοιο εγχείρημα, κατ' ανάγκην, είναι καρπός συλλογικής εργασίας. Πέρα από την υποχρέωσή μου προς αυτούς που ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση να αποστείλουν υλικό, θα ήθελα να εκφράσω και κάποιες ειδικές ευχαριστίες. Είμαι ιδιαίτερα ευγνώμων στην αδελφή Κέιτ και τον αδελφό Μάλκολμ Τίλις για την εκδοτική τους συμπαράσταση και για την προώθηση του βιβλίου στον Τύπο. Ο γιος μου, ο Βίνοντ, βοήθησε να μεταφραστούν στα αγγλικά συνεργασίες γραμμένες στα Ινδικά, στα Ουρντού και στα Παντζάμπι, ενώ η θυγατέρα μου Γκλόρια Σμιθ υπήρξε λεπτολόγος και ακούραστη προετοιμάζοντας το χειρόγραφο για τον τυπογράφο. Θα ήθελα ακόμα να ευχαριστήσω εκείνους που επέτρεψαν να τυπωθούν οι μοναδικές φωτογραφίες του αγαπημένου Διδασκάλου για πρώτη φορά. Ο ζήλος, τέλος, των ιδιοκτητών και συνεργατών του Εκδοτικού Οίκου Σαουάν-Κιρπάλ έκανε πραγματικότητα την έκδοση αυτού του βιβλίου σε χρόνο ρεκόρ.

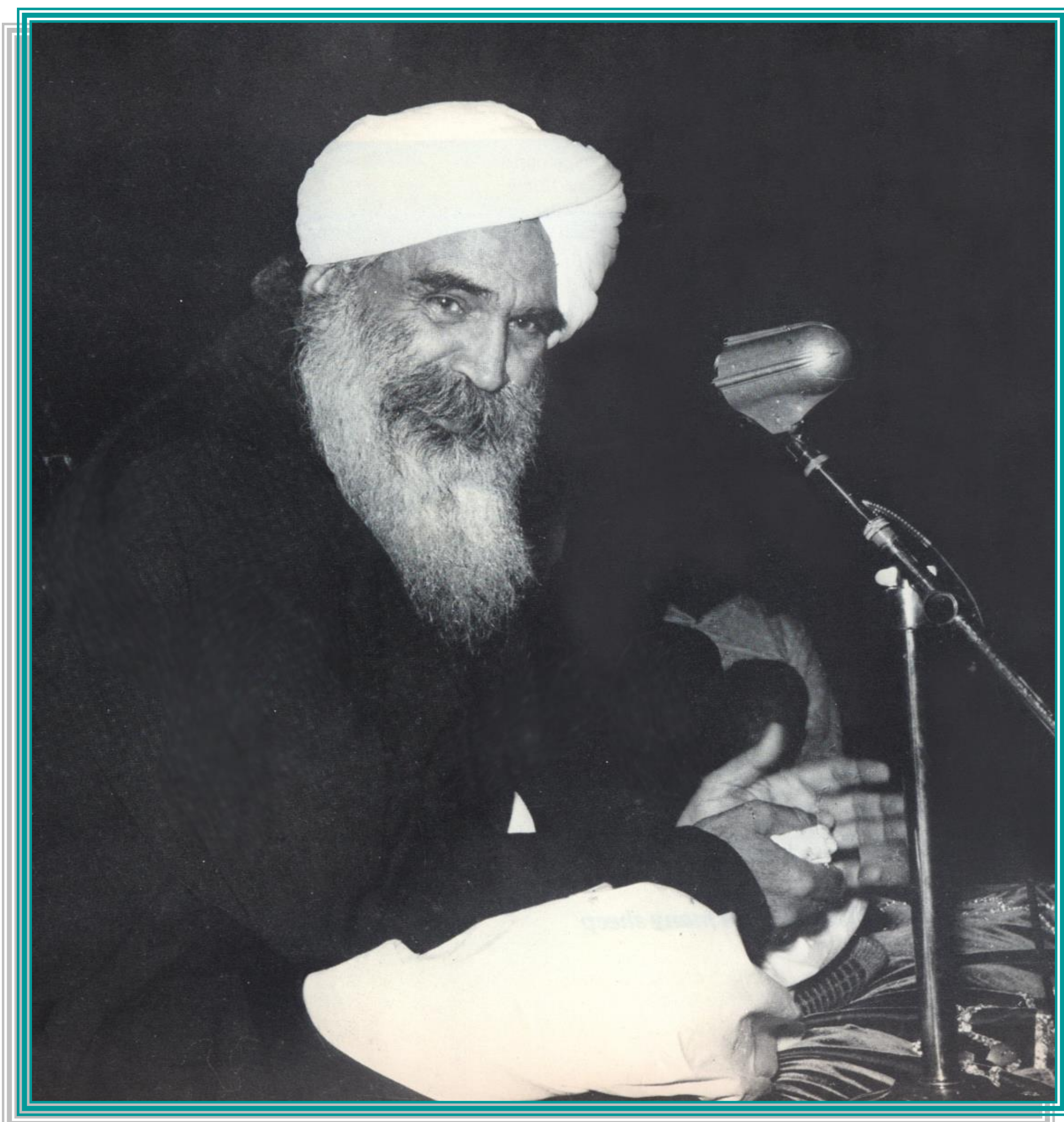
15 Ιανουαρίου 1976
Μπάντρα Σένα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ποτέ Κανένας Αποχωρισμός

Dan Rensland

Εκείνο που Εσύ έχεις δώσει
δεν μπορεί να το πάρει
ούτε η απόσταση
ούτε ο χρόνος
ούτε ο θάνατος·
με αυτές τις σκέψεις
είμαι πιο κοντά Σου.

2. Ο Τέλειος Μαθητής

Bibi Lajwanti

Η μεγαλύτερη ευλογία στη ζωή είναι να βρεθεί κανείς στα πόδια ενός Άγιου Γκουρού. Είχα το προνόμιο να υπηρετήσω τον Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ για σαράντα περίπου χρόνια. Πρωτοήρθα κοντά Του όταν ήμουν νέα και είχα την ευλογία να Τον υπηρετώ μέχρι το τέλος. Δεν φρόντιζα μονάχα το σπιτικό του Μεγάλου Διδασκάλου, αλλά πρόσεχα η ίδια το φαγητό Του, αγοράζοντας, μαγειρεύοντας και σερβίροντάς το. Επίσης, η ίδια έπρεπε να ασχοληθώ και με τα ρούχα Του, το ράψιμο, το πλύσιμο, το σίδερο και το μαντάρισμά τους και με τις όποιες ακόμη ανάγκες του σπιτικού Του.

Γνώρισα τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, που τότε τον φωνάζαμε Μπάμπα Τζι (σεβαστέ αδερφέ), πολύ νωρίς, περίπου την εποχή που ήρθε στα πόδια του Χαζούρ. Ήταν ο μαθητής με την εντελώς ξεχωριστή αφοσίωση για τον άγιο Διδάσκαλό μας. Και μια μονάχα μέρα να είχε άδεια, θα ταξίδευε από τη Λαχόρη στην Μπεάς για να Τον συναντήσει. Έτσι κι έφτανε στην Ντέρα, ήταν τόσο χαμένος, τόσο απορροφημένος με το Διδάσκαλό Του, που δεν ήξερε πια αν τα ρούχα Του ήταν καθαρά ή όχι, περιποιημένα ή ξεσκισμένα, αν τα μαλλιά Του ήταν χτενισμένα ή αχτένιστα. Συχνά έβαζε τα παπούτσια Του σ' ένα μέρος και μετά τα έψαχνε σε άλλο. Μια φορά παρατήρησα: *«Μπάμπα Τζι, για μια γυναίκα το να είναι τόσο χαμένη πάει κι έρχεται, αλλά Εσύ! Εσύ δε θα 'πρεπε να βρίσκεσαι σε τέτοια κατάσταση! Τι Σου συμβαίνει;»* Με κοίταξε και είπε: *«Μπίμπι Τζι, στ' αλήθεια δεν ξέρω. Όταν φτάνω στο σταθμό εδώ, είναι σαν να 'χω χάσει τα μισά λογικά μου, κι όταν πια φτάνω στην Ντέρα, χάνονται και τα άλλα μισά. Όταν κοιτάζω βαθιά μέσα στα μάτια Του, μαγεύομαι και χάνομαι ολότελα».* Έτσι κι έφτανε στην Μπεάς έμενε μέχρι όσο πιο αργά μπορούσε. Συχνά δούλευε ως τα μεσάνυχτα και γύριζε στη Λαχόρη με το τραίνο των μία μετά τα μεσάνυχτα. Έφθανε στις τρεις το πρωί, πήγαινε σπίτι Του και πάλι πρωί-πρωί έπαιρνε το δρόμο για το γραφείο Του. Όταν, την ώρα που έφευγε, του πρότεινε ο Χαζούρ να Τον πάνε με το αυτοκίνητό Του στο σταθμό, ο Μπάμπα Τζι εύρισκε πάντα μια δικαι-ολογία. Έλεγε: *«Δε φεύγω ακόμη. Ίσως πάω λίγο αργότερα».* Καμιά φορά μου έλεγε, όταν διαμαρτυρόμουν: *«Γιατί να προσθέσουμε φθορά στο αυτοκίνητο του Χαζούρ;»* Τέτοια ήταν η ευλάβεια που έτρεφε για τον Διδάσκαλό Του, που φεύγοντας από την

Ντέρα οπισθοχωρούσε σε όλο σχεδόν το δρόμο, για να μη γυρίσει την πλάτη Του στο σπίτι του Διδασκάλου. Μονάχα όταν πια χανόνταν από τα μάτια μας γύριζε και πε-ρπατούσε ίσια προς το σταθμό.

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ ήταν λιγομίλητος όταν ήταν παρών ο Χαζούρ. Ό,τι κι αν έλεγε ο Χαζούρ απαντούσε: *«Μάλιστα Κύριε».* Για Εκείνον δεν υπήρχαν «εάν» και «όμως». Αν εύρισκε κάτι που Του άρεσε, η πρώ-τη Του σκέψη ήταν να το πάρει για τον Διδάσκαλό Του. Ο Χαζούρ αγαπούσε τα βιβλία και, όταν ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι έπεφτε πάνω σε κάποιο που Του άρεσε και πίστευε ότι θα ευχαριστούσε τον Χαζούρ, αγόραζε αμέσως ένα αντίτυπο, το έδινε για ωραία βιβλιοδεσία και Του το πρόσφερε. Μια φορά χάλασε τον κόσμο να βρει ένα μεταξωτό σακάκι για τον Χαζούρ. Ο Χαζούρ ουδέποτε δεχόταν δώρα. Βλέποντας όμως την ειλικρίνεια της λαχτάρας του Μπάμπα Τζι δεν μπόρεσε να αρνηθεί την προσφορά του. Το ολομέταξο ύφασμα που έφερε το στείλαμε στο ράφτη, για να φτιάξει ένα σακάκι και, όταν ήταν έτοιμο, ο Χαζούρ ζήτησε να μάθει πόσο είχε κοστίσει. Εγώ δεν ήξερα και όταν άρχισε να με ρωτά, του είπα ποιος ήταν Αυτός που το είχε φέρει. *«Ώστε λοιπόν οι δυο σας συνωμοτήσατε εναντίον μου»,* είπε ο Χαζούρ. Όταν ήρθε ο Κιρπάλ Σινγκ, Τον ρώτησε για την τιμή του μεταξωτού σακακιού. Έχοντάς τα λίγο χαμένα ο Κιρπάλ απάντησε ότι δε θυμόταν ακριβώς και τότε ο Χαζούρ πήρε ένα χαρτονόμισμα των εκατό ρουπιών και Του το έδωσε.

Καμιά φορά, όταν ο Σαντ Κιρπάλ ερχόταν να δει τον Χαζούρ, γελούσα και του έλεγα: *«Μπάμπα Τζι, αν σε αφήσω ν' ανέβεις, θα μείνεις ώρες ατέλειωτες. Λυπάμαι, σήμερα δεν μπορείς να μπεις!»* Γύριζε και απομακρυνόταν ήσυχα και τότε έπρεπε να Τον φωνάξω να γυρίσει πίσω λέγοντάς του: *«Σε παρακαλώ, ανέβα επάνω. Ένα αστειάκι Σου έκανα. Είσαι πάντα ευπρόσδεκτος».* Ήταν τόσο ταπεινός, που ποτέ Του δεν προσπαθούσε να βρει το δίκιο Του όπως έκαναν τόσοι άλλοι. Ο Χαζούρ συνήθιζε να αναπαύεται επάνω στο δωμάτιό Του και εκεί αποσυρόταν για τη νύχτα. Κάποια φορά, μια όμορφη βραδιά με φεγγάρι, ο Μπάμπα Τζι παρέμεινε μαζί Του προχωρημένα μεσάνυχτα. Ήμουν κι εγώ εκεί. Όταν κατεβήκαμε θέλησε ξαφνικά να ξανανέβει. «Μπίμπι Τζι, ήταν τόσο υπέροχα! Τον είδες; Το πρόσωπό Του ακτινοβολούσε, ακτινοβολούσε ακόμη περισσότερο κι απ' το φεγγάρι. Ήταν τόσο ωραίος απόψε. Θα 'θελα να δεχτώ την ντάρσαν Του ξανά. Μόνο μια φορά ακόμη, για ένα μόνο λεπτό». *«Μα, ήμαστε μέχρι τώρα μαζί Του»,* διαμαρτυρήθηκα. *«Κι αν έχει πια ξαπλώσει για να κοιμηθεί, θα αναστατωθεί. Δεν θα 'πρεπε να Τον ανησυχήσουμε». «Μόνο μια φορά ακόμα, ένα μόνο λεπτό. Μόνο για μια ματιά»,* απάντησε ο Σαντ Κιρπάλ. Βλέποντάς Τον να επιμένει, ανέβηκα σιγανά επάνω να ρωτήσω το Χαζούρ αν θα μπορούσε να αφήσει τον Μπάμπα Τζι να ξανανεβεί. Ακούγοντάς με απ' έξω είπε: *«Ω! Αυτός ο Κιρπάλ είναι κόσκινο, ένα σκέτο κόσκινο.* Και το ίδιο είσαι κι εσύ!» Νόμισα ότι μας επιπλήττει και ρώτησα: «Μα, είμαστε τόσο κακοί Χα-

ζούρ; Εννοείς ότι είμαστε ανίκανοι να συγκρατήσουμε τη χάρη Σου και ότι όλη η αγάπη που στέλνεις επάνω μας απλώς στραγγίζεται και χάνεται;» *«Όχι, όχι δεν εννοώ καθόλου αυτό»,* είπε ο Χαζούρ γελώντας. *«Όταν ο μαθητής είναι πραγματικά αφοσιωμένος γίνεται σαν κόσκινο. Δεν υπάρχουν όρια στην αγάπη και τη Χάρη που μπορεί να δεχτεί. Όσα και να του δώσεις, συνεχίζει να παραμένει διψασμένος και λαχταρά για περισσότερα. Δεν μπορείς να τον γεμίσεις, ακριβώς όπως δεν μπορείς να γεμίσεις ένα κόσκινο».* Κι έτσι, κατέβηκα και ξαναέφερα πάνω τον Μπάμπα Τζι.

Μια φορά, αφού είχα καθαρίσει και είχα πλύνει λίγο στάρι, το είχα απλώσει έξω για να στεγνώσει. Βλέποντάς το ο Μπάμπα Τζι με ρώτησε αν ήταν για δική μου χρήση. Ο Χαζούρ έτρωγε πολύ λίγο και εξήγησα ότι είχα σκοπό να το αλέσω για να κάνω αλεύρι για τα τσαπάτι του μηνός. Ήμουν σχολαστικός σ’ αυτά τα πράγματα και ήθελα να τα φροντίζω μόνος μου. Όμως ο Μπάμπα Τζι μου ζήτησε να Τον αφήσω να αλέσει Εκείνος το στάρι: *«Μπίμπι, γιατί δε με αφήνεις να πάρω τις ευλογίες, επιτρέποντάς μου να κάνω σέβα σαν κι αυτή;»*

Για τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ δεν υπήρχαν όρια στην αγάπη Του και τις υπηρεσίες που πρόσφερε στον Χαζούρ. Κάθε μήνα έφερνε τα κέρδη Του και τα τοποθετούσε στα πόδια του Άγιου Γκουρού Του. Ο Χαζούρ κρατούσε ό,τι ήθελε για σέβα στην Ντέρα και επέστρεφε στον Μπάμπα Τζι τα υπόλοιπα για τη συντήρηση του σπιτικού Του. Ο Μπάμπα Τζι ουδέποτε ρωτούσε. Ποτέ δεν ανέφερε αν υπήρχε κάποιο ειδικό έξοδο που θα έπρεπε να αντιμετωπιστεί για το σπίτι Του. Οτιδήποτε Του επέστρεφε ο άγιος Διδάσκαλός Του από το μισθό που είχε κερδίσει, τα δεχόταν με ευχαρίστηση για τις ανάγκες της οικογένειάς Του. Τίποτα στον κόσμο δεν θα Τον εμπόδιζε να πραγματοποιήσει τις διαταγές του Άγιου Διδασκάλου Του και τίποτα δεν Τον εμπόδιζε να έρθει στην Μπεάς για να Τον δει. Κάποια φορά, που ο γιος Του ήταν σοβαρά άρρωστος και οι γιατροί είχαν χάσει σχεδόν τις ελπίδες τους, πήρε το τραίνο και ήρθε στην Μπεάς. *«Πώς είναι το παιδί;»* ρώτησε ο Χαζούρ. Κι Εκείνος απάντησε: *«Εσύ γνωρίζεις ποιο είναι το καλύτερο». «Δεν μπορούμε να το αφήσουμε να φύγει...»,* είπε ο Χαζούρ, και γυρίζοντας προς το μέρος μου, μού είπε να φέρω νερό και ένα σακούλι με πατάσα (σβώλους από ζάχαρη). Βούτηξε δυο από τα δάχτυλα του μέσα στο νερό και τα άφησε εκεί για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Ύστερα, δίνοντας στο Μπάμπα Τζι ένα μπουκάλι απ’ αυτό το νερό και το σακούλι με την πατάσα, του είπε: *«Πέταξε όλα τα φάρμακα και στη θέση τους από καιρό σε καιρό δίνε του παιδιού ένα σβώλο ζάχαρη και λίγο απ’ αυτό το νερό».*

Υπάρχουν τόσες μνήμες που μου ξανάρχονται, ώστε θα μπορούσα να διηγούμαι τέτοια περιστατικά δίχως τελειωμό. Όμως το σημαντικό που πρέπει να κατανοήσουμε είναι το είδος της αυτοπαράδοσης που ο Άγιος Διδάσκαλος ζητάει από μας. Επιθυμεί να απαρνηθούμε τα πάντα και να

τα παραδώσουμε σ’ Εκείνον. Αν μπορέσουμε να Του παραδοθούμε, μας ξαναπλάθει σύμφωνα με τη δική Του εικόνα.

Ο Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ παραδόθηκε στον Σουαμίτζι και έγινε η εικόνα του Άγιου Γκουρού Του. Ο Σαουάν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ, το ίδιο κι αυτός, παραδόθηκε στον Μπάμπα Τζι και μετά από ένα χρονικό διάστημα έγινε ένα μαζί Του. Με τη σειρά Του και ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ Τζι έδειξε την ίδια ποιότητα αφοσίωσης και αυτοπαράδοσης και έγινε με τον καιρό πανομοιότυπος με τον Χαζούρ. Όταν ερχόμαστε κοντά σ’ έναν Άγιο Διδάσκαλο, πρέπει να παραδώσουμε όλα όσα έχουμε σ’ Αυτόν, σώμα, νου και ψυχή. Αν το κάνουμε αυτό, δεν υπάρχει λόγος να μην μπορέσουμε να φτάσουμε την Ακτινοβόλο Μορφή Του. Μας παίρνει πέρα μαζί Του και δε σταματά, μέχρι να μας μετατρέψει στη δική Του εικόνα.

3. Τα πρώτα χρόνια του Διδασκάλου στη Λαχόρη

Iqbal Kaur

Μυήθηκα το 1928 από τον Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Ο άντρας μου, ο Σαρντάρ Χουκάμ Σινγκ, ήταν από τους πρώτους-πρώτους που είχε μυήσει. Ζούσαμε στη Λαχόρη και λίγο καιρό αργότερα από τότε που μπήκα στο Μονοπάτι γνώρισα τον Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ Τζι. Ο άντρας μου Τον γνώριζε ήδη και μια μέρα καθώς γυρίζαμε σπίτι μας, συναντήσαμε τον Μαχαράτζι που επέστρεφε από το γραφείο Του, πάνω στο ποδήλατό Του. Σταμάτησε να χαιρετήσει τον άντρα μου και εκείνος μας σύστησε.

Το σπίτι μας δεν ήταν μακριά από τον χώρο όπου γινόταν το Σάτσανγκ εκείνο τον καιρό. Ο Μαχαράτζι πεταγόταν κάθε τόσο να μας επισκεφτεί. Ρωτούσε για τα νέα μας και καθόταν και κουβέντιαζε μαζί μας. Καθώς το σπίτι μας ήταν πάνω στο δρόμο Του για το Σάτσανγκ, σταματούσε και μας έπαιρνε μαζί Του. Στην επιστροφή πάλι μετά το Σάτσανγκ μας συνόδευε μέχρι το σπίτι μας. Αν κάποιος σατσάνγκι δεν εμφανιζόταν ν’ ακούσει την ομιλία ανησυχούσε τόσο πολύ, που πήγαινε να τον επισκεφτεί, για να δει μήπως είχε κάποιο πρόβλημα. Τους αρρώστους τους βοηθούσε με φάρμακα, τους φτωχούς με τρόφιμα και ρούχα. Ήταν πάντα πρόθυμος να βοηθήσει τους σατσάνγκι και ιδιαίτερα τους ασθενείς. Δεν ήθελε ο κόσμος να ξέρει τι θυσίες έκανε και τι βοήθεια προσέφερε στον κόσμο. Μόνον ελάχιστοι από μας ήξεραν μέχρι πού έφτανε η γενναιοδω-ρία και η ανιδιοτέλειά Του. Μια φορά στη Λαχόρη ξέσπασε επιδημία πανώλης. Στην αποκορύφωσή της, τα πτώματα έφταναν στο χώρο αποτέφρωσης κατά εκατοντάδες. Ο Κιρπάλ Σινγκ δεν ήταν μονάχα ατρόμητος καθώς περιποιόταν τους ασθενείς, αλλά επισκεπτόταν και τα κρεματόρια και βοηθούσε και σ’ εκείνον το χώρο.

Θα ’πρεπε να αναφέρω εδώ ότι οι αδελφοί στη Λαχόρη είχαν δημιουργήσει δύο ή τρία ξεχωριστά Σάτσανγκ σε διαφορετικές περιοχές της πόλης. Ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ δεν ήταν ευχαριστημένος μ’ αυτό και γύρω στα 1929 είχε ζητήσει από τον Κιρπάλ Σινγκ να οργανώσει ένα κεντρικό Σάτσανγκ και να τους συγχωνεύει όλους σ’ αυτό. Δεν είχαμε Σάτσανγκ Γκαρ (Αίθουσα για Σάτσανγκ) στη Λαχόρη εκείνη την

εποχή και έτσι αποκτήθηκε ένα μεγάλο μπανγκαλόου με γρασίδι μπροστα, για να γίνεται το Σάτσανγκ.
Αργότερα, το 1935, αποκτήθηκε γη για το Σάτσανγκ Γκαρ της Λαχόρης στην οδό Ράβι και τον επόμενο χρόνο ο Χαζούρ ήρθε από την Μπεάς για να θέσει το θεμέλιο λίθο. Ανατέθηκε στον Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ η ευθύνη για την επίβλεψη της ανοικοδόμησης και έτσι ερχόταν κάθε πρωί να επισκεφτεί το χώρο πριν πάει στο γραφείο Του και κάθε βράδυ επιστρέφοντας απ' αυτό. Φρόντιζε την κάθε λεπτομέρεια και ενεθάρρυνε τους ντόπιους σατσάνγκι να προσφέρουν τον ελεύθερο χρόνο τους για σέβα. Η οδός Ράβι ήταν ένα έρημο μέρος τον καιρό εκείνο και υπήρχαν ελάχιστα κτίρια στη γειτονιά. Ο Χαζούρ επισκεπτόταν το χώρο προσωπικά μια φορά τη βδομάδα, για να βλέπει την πρόοδο. Ερχόταν ήσυχα και παρακολουθούσε δυο τρεις ώρες τις εργασίες δίνοντας οδηγίες και κατόπιν επέστρεφε στην Μπεάς.

Είναι δύσκολο να περιγράψει κανείς την αγάπη Του για τον Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ. Του είχε ιδιαίτερη αδυναμία και του ανέθετε ευθύνες που σε άλλους δεν θα τις εμπιστευόταν. Ο Κιρπάλ Σινγκ πάλι, Του είχε υποδειγματική αφοσίωση. Αναλάμβανε οτιδήποτε Του εμπιστευόταν. Οποιαδήποτε εργασία είχε να κάνει για τον Χαζούρ ήταν απόλυτα βέβαιο ότι θα τελείωνε έγκαιρα. Δεν υπήρχαν για Εκείνον δικαιολογίες και καθυστερήσεις.

Το 1932, που άρχισαν οι εργασίες για το Σάτσανγκ Γκαρ στην Μπεάς, ο Μαχαράτζι υπέδειξε σε όλους μας ποιο είναι το πραγματικό πνεύμα της σέβα. Μια φορά στο διάστημα αυτό, ενώ ο Μαχαράτζι σφυροκοπούσε τα τούβλα σε μικρά κομμάτια, κάποιος Τον ρώτησε: *«Γιατί βασανίζεσαι τόσο με τέτοιου είδους σέβα; Εσύ κάνεις τόση πνευματική σέβα για τον Χαζούρ. Χρειάζεται στ' αλήθεια να κάνεις και τόσο πολλή σωματική σέβα επίσης;»* Ο Μαχαράτζι συνέχισε τη δουλειά Του και είπε: *«Πρέπει κι αυτό το κορμί να προσφέρει σέβα. Είναι δίκαιο και σωστό, αφού το έχω, να το βάλω να κάνει κι αυτό σέβα για τον Άγιο Διδάσκαλό μου».*

Αν κάποιος εξέφραζε σεβασμό και θαυμασμό για το πρόσωπό Του, Εκείνος θα απαντούσε με μεγάλη ταπεινότητα: *«Είμαι ένα τίποτα, μια ασημαντότητα, όλα τα δίνει η Χάρη του Χαζούρ. Ό,τι έχω και ό,τι βλέπε-τε σε μένα προέρχεται από Εκείνον. Εκείνος είναι το παν».* Μια φορά, το 1940, στο Σάτσανγκ της Λαχόρης, ενώ ο Χαζούρ είχε μόλις τελειώσει την ομιλία Του, μερικοί σατσάνγκι με αγάπη Του παραπονέθηκαν ότι έδινε Σάτσανγκ πολύ σπάνια, ενώ επισκεπτόταν πολύ πιο συχνά το Αμριτσάρ και λησμονούσε τη Λαχόρη. Ακούγοντας αυτά ο Χαζούρ είπε: *«Δεν σας έδωσα τον Κιρπάλ Σινγκ για το Σάτσανγκ εδώ πέρα; Δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ μας».* Το Σανγκάτ ακούγοντάς το αυτό ένιωσε μεγάλη χαρά και γυρίζοντας προς τον Κιρπάλ Σινγκ Τον χαιρέτισε με μεγάλη αγάπη.

Ο Χαζούρ έδινε το μηνιαίο Του Σάτσανγκ στην Μπεάς την τελευταία Κυριακή κάθε μηνός και η επόμενη μέρα, η Δευτέρα ήταν ημέρα μύησης. Ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ ερχόταν ανελλιπώς στην Μπεάς για το μηνιαίο Σάτσανγκ και, αν τύχαινε να είναι η Δευτέρα αργία, παρέμενε στην Ντέρα. Στις περιπτώσεις αυτές ο Χαζούρ Τον είχε δίπλα Του την ώρα της μύησης. Αφού έδινε τις οδηγίες για τη μύηση, ζητούσε από τον Μαχαράτζι να επιλύσει τις όποιες τυχόν δυσκολίες είχαν κάποιοι καινούργιοι μαθητές. Αν κάποιος, κατά τη μύηση, δεν είχε εμπειρία ή δεν είχε πλήρως συλλάβει κάτι, ο Κιρπάλ Σινγκ του τα ξαναεξηγούσε όλα και τον έβαζε να καθίσει ξανά σε διαλογισμό.

Μια φορά είχε παραμείνει στην Ντέρα μια ολόκληρη εβδομάδα. Ήταν Ιούνιος και έκανε τρομερή ζέστη. Είχε διακοπές και όπως συνήθως τις περνούσε στην Μπεάς. Μια ομάδα αναζητητών από το Μπουλαντσέρ έτυχε να βρίσκονται εκείνο τον καιρό στην Ντέρα και ένας απ' αυτούς παρακάλεσε τον Χαζούρ να τους μυήσει. Ο Χαζούρ είχε πάθει ψύξη στο λαιμό Του και για ένα διάστημα δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει. Τους ζήτησε να περιμένουν μια μέρα και την επομένη, στις δέκα το πρωί, κάλεσε τον Κιρπάλ Σινγκ λέγοντας: *«Ο άνθρωπος αυτός ήλθε εδώ με δέκα αναζητητές. Σε παρακαλώ δώσε τους το Νάαμ».*

Οι δέκα αυτοί άνθρωποι μυήθηκαν από τον Μαχαράτζ, όπως ζήτησε ο Χαζούρ την ίδια εκείνη ημέρα. Οι οδηγίες δόθηκαν στις έντεκα το πρωί, στο μπανγκαλόου του αδελφού του Μαχαράτζι. Ήμουν η ίδια τότε στην Ντέρα και μιλώ ως αυτόπτης μάρτυρας. Δεν θυμάμαι ακριβώς το χρόνο, αλλά θα ήταν γύρω στα 1936.

Έρχομαι τώρα στην εποχή που η χώρα θα αποκτούσε την ανεξαρτησία και ο Μαχαράτζι ετοιμαζόταν να συνταξιοδοτηθεί. Σε μια επίσκεψή Του στην Μπεάς ο Χαζούρ Τον ρώτησε: *«Πού σκέπτεσαι να μείνεις τώρα;»* Εκείνος απάντησε ήρεμα: *«Οπουδήποτε επιθυμείς Εσύ να βρίσκομαι, μονάχα εκεί επιθυμώ να ζήσω».* Υπήρχε μεγάλη αναστάτωση τα χρόνια εκείνα και αναφερόμενος στο γεγονός αυτό ο Χαζούρ πρόσθεσε: *«Αν εγκαταλείψεις τη Λαχόρη, ίσως προκληθεί αναστάτωση στο Σάτσανγκ. Είναι επομένως καλύτερα να επιστρέψεις εκεί».* Κι έτσι ο Μαχαράτζι επέστρεψε στη Λαχόρη. Αυτό θα ήταν στις αρχές του καλοκαιριού του 1947 και η χώρα διαμελίστηκε λίγους μήνες αργότερα. Μολονότι είχε πάρει τη σύνταξή Του, παρέμεινε εκεί και συνέχισε να ασχολείται με το Σάτσανγκ, ενώ από καιρό σε καιρό ταξίδευε ως την Μπεάς για να επισκεφτεί τον Χαζούρ. Όταν οι κοινωνικές αναταραχές έφθασαν στο ζενίθ και η οικογένειά του ετοιμαζόταν να φύγει για την Μπεάς, η γυναίκα του Μαχαράτζι άρχισε να κλειδώνει τις πόρτες του σπιτιού. Ο Μαχαράτζι τότε της είπε: *«Μην κλειδώνεις τις πόρτες προσθέτοντας κι άλλα προβλήματα σ' αυτούς που θα αναγκαστούν να τις σπάσουν για να μπουν μέσα. Άφησε όλες τις πόρτες ανοιχτές».* Κι έτσι έφυγε για την Μπεάς αφήνοντας το σπίτι Του ξεκλείδωτο, για να μην ξαναεπιστρέψει ποτέ πια. Ήταν τέλος

Ιουλίου και βρισκόταν στην Ντέρα για την Μπαντάρα των γενέθλιων του Χαζούρ. Τον Αύγουστο έγινε ουσιαστικά γενική σφαγή και όλοι οι μη Μωαμεθανοί έπρεπε να φύγουν από τη Λαχόρη και απ' ολόκληρο το Δυτικό Πακιστάν.

Ο Χαζούρ ήταν άρρωστος εκείνο τον καιρό, βρισκόταν όμως ακόμη στην Μπεάς όταν ο Μαχαράτζι έφτασε από την Λαχόρη. Λίγες μέρες αργότερα πήγε στο Αμριτσάρ για θεραπεία, αφήνοντας πίσω Του τον Κιρπάλ Σινγκ να φροντίσει την Ντέρα. Η Μπεάς ήταν στον κύριο δρόμο από το Δυτικό Πακιστάν στην Ινδία και άρχισαν να καταφθάνουν ορδές προσφύγων και από τις δύο κατευθύνσεις – αυτοί που έρχονταν στην Ινδία και αυτοί που έφευγαν για το Πακιστάν. Ο Μαχαράτζι δούλευε ασταμάτητα για να τους φροντίζει. Κανείς δεν ήξερε πόσοι και ποια ώρα θα κατέφταναν. Πολλοί δεν είχαν φάει κανονικό φαγητό για μέρες. Φρόντιζε να τους βρει φαγητό και ρούχα και να βολέψει στην Ντέρα όποιους ήθελαν να παραμείνουν εκεί. Ο Χαζούρ νοιαζόταν πολύ για το θέμα αυτό και λόγω ακριβώς των προσφύγων άφησε πίσω Του τον Κιρπάλ Σινγκ. Ωστόσο, μια φορά την εβδομάδα ο Μαχαράτζι πήγαινε στο Αμριτσάρ, για να δει τον Χαζούρ και επέστρεφε στην Ντέρα το βράδυ.

Καθώς περνούσαν οι βδομάδες το Σανγκάτ στην Μπεάς γινόταν ολοένα και πιο ανήσυχο. Η ασθένεια του Χαζούρ, ιδίως σ' αυτό τον καιρό του εμφύλιου πολέμου, άρχισε να τους αναστατώνει όλους. Όταν Χαζούρ άρχισε κάπως να καλυτερεύει και πλησίαζε η Μπαντάρα του Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ, στις 29 Δεκεμβρίου, οι σατσάνγκις ανήσυχοι Τον ρώτησαν αν θα ξαναγύριζε στην Ντέρα. Ο Χαζούρ απάντησε ότι θα γύριζε λίγο πριν από την Μπαντάρα. Και πραγματικά, στις 24 Δεκεμβρίου έφτασε μαζί με τον Κιρπάλ Σινγκ στην Μπεάς. Το Σανγκάτ ένιωσε ιδιαίτερα χαρούμενο και ανακουφισμένο βλέποντας το Μεγάλο Διδάσκαλο. Ευχαρίστησαν τον Κύριο για την ασφαλή Του επιστροφή και μακάριζαν τον Μαχαράτζι που ήταν το "εργαλείο" που Τον έφερε πίσω. *«Μας προσέφερες μεγάλη υπηρεσία»,* Του είπαν.

Πολλά περιστατικά μου έρχονται στη μνήμη. Θα επιλέξω ένα μονάχα, για να δείξω πόσο μεγάλες ήταν οι δυνάμεις Του Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ.

Πριν ακόμη ο Χαζούρ εγκαταλείψει το σώμα Του και πάρει τη μορφή του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, ζούσαμε ακόμα στην Λαχόρη και ήταν το έτος 1946. Ένα από τα αδέρφια μου έπαθε ξαφνικά πνευμονία, χειροτέρεψε απότομα και πέθανε. Ήταν παντρεμένος και μόνον είκοσι οκτώ χρονών. Ήταν μεγάλο το πλήγμα για όλους μας. Γύρω στις 4:00 το απόγευμα πήραμε το σώμα, για να το πάμε στο χώρο αποτέφρωσης που ήταν αρκετά μακριά. Φεύγοντας από το γραφείο Του ο Μαχαράτζι, στο δρόμο για το σπίτι Του, σταμάτησε και μαθαίνοντας τι είχε συμβεί, μας ακολούθησε και μας πρόλαβε στα μισά του δρόμου. Ήταν πάνω στο ποδήλατό Του και αφήνοντάς το ακολούθησε την πομπή. Μετά την αποτέφρωση, μας

συνόδευσε σπίτι και βλέποντας την απελπιστική κατάστασή μας, μας έβαλε όλους να καθίσουμε και έκανε ένα είδος Σάτσανγκ. Μας είπε πως ό,τι κι αν είχε συμβεί, είχε συμβεί με τη Θεία Θέληση. Όσο σκληρό κι αν μας φαινόταν, ήταν καθήκον μας να το αποδεχτούμε. Ιδίως αν αγαπούσαμε τον αποθανόντα, ήταν επιτακτικό να παραμείνουμε ήρεμοι, ώστε η ψυχή του να αναπαυθεί εν ειρήνη. Τα λόγια Του μας έφεραν ανακούφιση και παρηγοριά εκείνη την ώρα του πόνου.

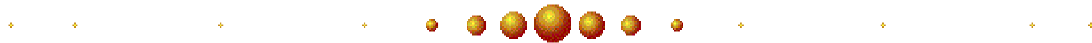
Είχα ένα δεύτερο αδελφό που ήταν δέκα χρόνια μικρότερος. Ήταν βαθιά δεμένος μ' εκείνον που έφυγε και τόσο μεγάλο ήταν γι αυτόν το πλήγμα του θανάτου, που από τον πόνο δεν μπορούσε να ελέγξει τον εαυτό του. Μια μέρα εξαφανίστηκε και δεν γύρισε σπίτι. Προσπαθήσαμε να τον βρούμε, αλλά δεν υπήρχε κανένα ίχνος του πουθενά. Όλοι διερωτόμασταν τι μπορούσε να του είχε συμβεί και αναλογιζόμενοι τον πόνο του ήμαστε διπλά αναστατωμένοι. Ο Θεός μας είχε πάρει τον έναν αδελφό, και τώρα ο άλλος είχε φύγει. Μόνον ο Κύριος ήξερε για πού! Εκείνο το βράδυ ο Κιρπάλ Σινγκ Τζι πέρασε από το σπίτι μας. Ήταν αρκετά αργά για επίσκεψη, γύρω στις 11:00, ίσως και αργότερα. Πάλι όμως Εκείνος συνήθιζε να επισκέπτεται τους σατσάνγκι που βρίσκονταν σε κρίση, χωρίς να νοιάζεται για την ώρα. Όταν μας είδε, ρώτησε γιατί είχαμε τέτοιο άγχος κι εγώ του εξήγησα τι είχε συμβεί. Με καθησύχασε και είπε: *«Μην ανησυχείς για τον Όμι. Έχε πίστη στον Χαζούρ. Θα γυρίσει ασφαλής πίσω σπίτι στις 5:00 το πρωί».*

Και πραγματικά, την επομένη το πρωί ο μικρότερος αδελφός μου επέστρεψε στην καθορισμένη ώρα. Είχε μια παράξενη ιστορία να μας διηγηθεί. Χαμένος στον πόνο του και γεμάτος από την αίσθηση της ματαιότητας της ζωής είχε περιπλανηθεί μακριά. Βλέποντας ένα σιδηροδρομικό σταθμό είχε επιβιβαστεί σ' ένα τραίνο, όπου συνάντησε μια ομάδα σαντού. Τον ρώτησαν πού πήγαινε και όταν εξήγησε ότι δεν ήξερε τον κάλεσαν να πάει μαζί τους. Κατέβηκαν τρεις ή τέσσερις στάσεις πριν το Χαρντουάρ και τους συνόδεψε. Ζούσαν μέσα στη ζούγκλα, κι όταν έφτασαν εκεί, κατάλαβε ότι οι σαντού ήταν φονιάδες μασκαρεμένοι που σχεδίαζαν κάτι να κάνουν και τον χρειάζονταν. Όταν ήρθε η ώρα να κοιμηθούν, για να σιγουρευτούν ότι δεν θα τους ξέφευγε, τον έβαλαν ανάμεσά τους και οι ίδιοι απλώθηκαν τριγύρω του.

Αντιλαμβανόμενος τον κίνδυνο και νιώθοντας εντελώς αβοήθητος, ο Όμι δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Ήταν πίσσα σκοτάδι και δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο να ξεφύγει. Καθώς κείτοταν αναστατωμένος, άρχισε να παρακαλεί το Θεό για τη σωτηρία του. Σε απάντηση της προσευχής του είδε Φως και μέσα σ' αυτό τη μορφή του Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ. Ο Μαχαράτζι τον διέταξε να σηκωθεί και να Τον ακολουθήσει. Κατατρομαγμένος απάντησε: *«Μα πώς μπορώ; Είναι όλοι τους γύρω μου και θα μ' αρπάξουν».* Ο Μαχαράτζι τον διαβεβαίωσε ότι κανένας δεν μπορούσε να τον σταματήσει και έτσι σηκώθηκε και Τον ακολούθησε ξυπόλυτος.

Βρίσκονταν μέσα στη ζούγκλα και ήταν πολύ σκοτεινά. Όμως ο Μαχαράτζι ακτινοβολούσε Φως και ακολουθώντας αυτό το Φως ο αδελφός μου διέσχισε την ζούγκλα. Μετά από περίπου δύο μίλια, ο Μαχαράτζι τον πληροφόρησε ότι ο σταθμός του τραίνου βρισκόταν λίγα μέτρα παραπέρα, του ζήτησε λοιπόν να πάρει το πρώτο τραίνο για το σπίτι μας και μετά από αυτό τον άφησε. Προχώρησε σύμφωνα με τις οδηγίες και βγήκε μετά από τρεις στάσεις, για να αλλάξει τραίνο και να πάρει το τραίνο της Λαχόρης. Σ' αυτόν το σταθμό ξανασυνάντησε τον Μαχαράτζι και Εκείνος τον ρώτησε πώς κατάφερε να βρεθεί μ' εκείνους τους σαντού. Το αγόρι εξήγησε την ψυχολογική του κατάσταση και την απελπισία του και πώς βρέθηκε στη συντροφιά τους. *«Ήταν επικίνδυνοι φονιάδες. Τι θα γινόταν, αν σε είχαν σκοτώσει;»* ρώτησε ο Μαχαράτζι. *«Ο αδελφός σου χάθηκε και τώρα είσαι ο μόνος γιος της οικογένειας»* και συνέχισε. *«Πρέπει πρώτα να σκέφτεσαι την οικογένειά σου κι όχι να χάνεσαι ξαφνικά παρασυρόμενος από τη λύπη σου. Πάρε τώρα το τραίνο για τη Λαχόρη και γύρισε σπίτι σου όσο πιο γρήγορα μπορείς»*. Κι έτσι πήρε το τραίνο και γύρισε πίσω κοντά μας.

Επαναλαμβάνω ότι αυτό το γεγονός συνέβη δυο περίπου χρόνια πριν ο Χαζούρ εγκαταλείψει το σώμα Του. Ήδη από την εποχή εκείνη ο Κιρπάλ μπορούσε να εμφανιστεί με την Σαμπντ (Θεϊκή) μορφή Του και να βοηθήσει εκείνους που αγαπούσε, άσχετα με το πού βρισκόταν το υλικό του σώμα. Ήταν ήδη ένα με τον Χαζούρ και αυτό το είχε επιβεβαιώσει ο Ίδιος ο Χαζούρ, όταν κάποτε ενώπιον του Σανγκάτ της Λαχόρης, τους είπε ότι μεταξύ Εκείνου και του Κιρπάλ Σινγκ δεν υπήρχε καμιά διαφορά.

4. Σαράντα έξι χρόνια Χάρης από το Διδάσκαλο

Gyani Bhagwan Singh

(Το σπίτι του στο Sawan Ashram ήταν δίπλα από το σπίτι του Διδασκάλου)

Η ανάμνηση του Αγαπημένου Διδασκάλου και ο πόνος του αποχωρισμού με γεμίζουν θλίψη. Το πώς ένας φτωχός άνθρωπος, ένας αμαρτωλός όπως εγώ, βυθισμένος στον κόσμο των αισθήσεων που πάλευα μια ζωή στα τυφλά, ανασύρθηκα από τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, είναι από μόνο του ένα θαύμα!

Από το 1921 ως το 1928 περίπου ζούσα στο Αμριτσάρ, στον τόπο του Χρυσού Ναού, στον τόπο των Γκουρού. Από ιδιοσυγκρασία δεν ήμουν θρησκευόμενο άτομο, ίσως ούτε και τώρα να είμαι. Ωστόσο, αυθόρμητα και με πίστη προσευχόμουν: *«Ω Κύριε! Φέρε με στα πόδια Σου, Σε ικετεύω, αλλά Σε παρακαλώ ας μη μου λείψουν τα υλικά αγαθά».* Το 1927 παντρεύτηκα. Η γυναίκα μου προερχόταν από μια οικογένεια με υπόληψη και ήταν ενεργά θρησκευόμενη. Ζούσα στη Λαχόρη και εκείνη την εποχή ο Μπάπα (Bhapa[1]) Κιρπάλ Σινγκ ήταν επίσης στη Λαχόρη. Ο γάμος μου και αργότερα η τοποθέτησή μου σε μια καλή Κυβερνητική θέση με έφεραν στη Λαχόρη. Συγκατοικούσαμε με τα πεθερικά μου κι εκεί συνάντησα τον Κιρπάλ Σινγκ, ο οποίος ερχόταν τρεις με τέσσερις φορές την εβδομάδα να μας επισκεφθεί. Οι σατσάνγκι εκεί συνήθιζαν να συγκεντρώνονται στο σπίτι των πεθερικών μου κι εκεί ακούγαμε τα όμορφα και σοφά λόγια του Κιρπάλ Σινγκ. Ήταν περίπου τριάντα τεσσάρων ετών κι εγώ ήμουν λίγο πάνω από είκοσι τότε.

Όπως ήδη είπα, η θρησκεία για μένα δεν ήταν άλλο από το να πηγαίνεις στην γκουρουντβάρα[2], να απαγγέλλεις το Γκουρμπάνι και να διεκπεραιώνεις τις καθημερινές σου υποχρεώσεις. Ο Κιρπάλ Σινγκ απλώς μιλούσε. Τα λόγια Του είχαν μεγάλη γλύκα και ήταν πολύ διεισδυτικά. Είχε καλοσύνη αλλά και κάποια αυστηρότητα και όλοι μας Τον ακούγαμε με σεβασμό. Αυτό συνεχίστηκε για κάμποσο καιρό και επιτέλους κάποια μέρα είπα: *«Μπάπα Τζι, αφού λες ότι αυτό το Νάαμ είναι τόσο πολύ καλό – δώσε μου το κι εμένα. Θα ήθελα να το πάρω!» «Και βέβαια να το πάρεις, είπε, όχι όμως από μένα, ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ θα σου το δώσει».* Απάντησα: *«Εντάξει, Κύριε».* Βλέπετε, ήδη από την εποχή εκείνη είχα αναπτύξει τέτοιο σεβασμό και αφοσίωση σε Εκείνον που ακόμα και

[1] *Μεγαλύτερος αδελφός.*
[2] *Οι ναοί των Σιχ.*

τώρα δεν μπορώ να το περιγράψω. Ήμουν ένας άτακτος νεαρός, ωστόσο Εκείνος είχε αιχμαλωτίσει την καρδιά μου.

Έτσι στη συνέχεια άρχισα να πηγαίνω μαζί Του στην Μπεάς, για να βλέπω τον Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Επιθυμούσα να βρίσκομαι με τον Μπάπα Τζι και τις τέσσερις Κυριακές του μήνα. Μια Κυριακή έκανε το Σάτσανγκ στο Αμριτσάρ, μια άλλη Κυριακή σε άλλο σταθμό και την τελευταία Κυριακή του μήνα πηγαίναμε στην Μπεάς για να ακούσουμε το Σάτσανγκ του Χαζούρ και να πάρουμε την ντάρσαν Του. Ο Διδάσκαλος Σαουάν Σινγκ είχε πολλούς οπαδούς που Τον ακολουθούσαν, αλλά δεν ξέρω γιατί δεν ένιωθα ιδιαίτερη έλξη για κανέναν από το Σανγκάτ Του. Για τον Μπάπα Κιρπάλ Σινγκ ένιωθα την ίδια έλξη που νιώθει ένα κορίτσι για τον αγαπημένο του. Τα βράδια, οπουδήποτε κι αν κοιμόταν χωνόμουν σιγά-σιγά μέσα εκεί, άλλοτε μέσα στο δωμάτιο και άλλοτε απ' έξω, μόνο και μόνο για να βρίσκομαι κοντά Του.

Γύρω στο 1931 με μετέθεσαν στην Κουέτα. Μια μέρα, μετά από ένα Σάτσανγκ, είπα στον Μπάπα Τζι: «Έχω ακούσει ότι ο Διδάσκαλος που διαλέγει κανείς, για να γίνει ο γκουρού του, είναι πάντοτε παρών στους λόφους, στα βουνά, στα πελάγη κι ακόμα πιο πέρα, και ότι είναι ο προστάτης του και ο ευεργέτης του. Καθώς με μεταθέτουν σ' ένα μέρος που είναι γεμάτο με αυτούς τους Παθάν που μπορεί να με βλάψουν, επιθυμώ να πάρω το Νάαμ τώρα». Εκείνη την εποχή ήμουν ένας νεαρός άντρας γύρω στο είκοσι οχτώ και αρκετά μπελαλής. Έτσι, μπήκα κι εγώ στη σειρά με αυτούς που περίμεναν να πάρουν μύηση. Ούτε που θυμάμαι τι εμπειρίες είχα σ' εκείνη την μύηση. Αργότερα, όταν είχε πια γίνει Διδάσκαλος ο Κιρπάλ Σινγκ, είδα τόσο πολλά πράγματα, που ποτέ δεν είχα μπορέσει να δω τον καιρό που ήταν Διδάσκαλος ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Ήμουν κι εγώ ένας από τους χιλιάδες καθημερινούς ανθρώπους που θα μπορούσε να μην τους δοθεί ποτέ η ευκαιρία να βρεθούν κοντά Του. Ίσως θα έπρεπε να πω ότι στο διάστημα των είκοσι ετών που πήγαινα στην Μπεάς, από το 1928 ως το 1948, δεν είχα την ευκαιρία να αγγίξω τα πόδια του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, του Διδασκάλου μου, πάνω από τέσσερις ή πέντε φορές το πολύ. Κι αυτό μόνο με τη Χάρη του Μπάπα Κιρπάλ Σινγκ, γιατί χωνόμουν μέσα μαζί Του, αλλιώς κανένας δεν θα μου επέτρεπε να μπαίνω μέσα και να Τον συναντώ ιδιαιτέρως.

Πάντως, όταν γύρισα πίσω στη Λαχόρη, πηγαίναμε πάντα μαζί με τον Μπάπα Τζι στην Μπεάς. Μια φορά, το θυμάμαι πολύ ζωηρά, ήταν καλοκαίρι και κοιμόμασταν πάνω στην ταράτσα, ο Μπάπα Κιρπάλ Σινγκ, εγώ κι ένας δυο άλλοι. Νωρίς το πρωί κατά τις 5:00 περίπου, σηκωθήκαμε κι εγώ είπα: *«Μπάπα Τζι, ας πάμε να κάνουμε την ιεροτελεστία του καθαρμού και ένα μπάνιο».* Εκείνος απάντησε: *«Μα έχω ήδη κάνει το μπάνιο μου».* Κι ύστερα ξαφνικά σαν να το μετάνιωσε, είπε: *«Ναι, ναι θα σας συνοδέψω έξω να κάνετε μπάνιο».* Το πρώτο μπάνιο στο οποίο αναφερόταν ήταν το εσωτερικό. Βέβαια Εκείνος είχε κάνει διαλογισμό μέσα στη νύχτα.

Έτσι λοιπόν όλα αυτά τα χρόνια, από το 1928 έως το 1948, ο Μπάπα Κιρπάλ Σινγκ είχε ήδη ενσταλάξει μέσα μου μια κάποια ιδέα για το ποιος ήταν στην

πραγματικότητα. Από τη αρχή διαισθανόμουν πως αυτός θα ήταν ο διάδοχος του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Έβλεπα καθαρά ότι δεν είχε το ταίρι του στο μεγάλο Σανγκάτ της Μπεάς. Κανένας δεν Τον έφτανε. Για μένα ήταν πολύ εύκολο να Τον δεχτώ ως τον νέο Διδάσκαλο. Ήμουν σαν νάνος μπροστά σ' αυτήν την κολοσσιαία προσωπικότητα, και η επίγνωση αυτή είχε γεννήσει μέσα μου κάποιο είδος φόβου, μήπως και Τον απογοητεύσω σε οτιδήποτε. Ο σεβασμός υπήρχε, η λατρεία υπήρχε, αλλά μαζί υπήρχε και ο φόβος. Δεν μπορούσα να Του πω «όχι» σε καμιά περίπτωση, ό,τι κι αν μου ζητούσε. Πάντοτε προσπαθούσα να βρίσκομαι κοντά Του. Μου επέτρεπε να πηγαίνω στο σπίτι Του, μου επέτρεπε να κάνω μικροπράγματα γι' Αυτόν, που τα έκανα με χαρά για να Τον ευχαριστήσω.

Θα ήθελα τώρα να σας διηγηθώ κάποια περιστατικά που συνέβησαν πριν το 1948, προτού γίνει Διδάσκαλος. Ο κουνιάδος μου, ένα αγοράκι δώδεκα ή δεκατριών χρονών είχε αρρωστήσει. Ο Μπάπα Κιρπάλ Σινγκ ερχόταν σχεδόν κάθε μέρα, τον παρακολουθούσε και τον φρόντιζε. Μια μέρα το πρωί είπε στην πεθερά μου: «Κοίταξε κάτι. Τώρα πρέπει να εγκαταλείψεις όλες τις προσπάθειες σου να το κρατήσεις. Ήρθε η ώρα του. Το παιδί πρέπει να φύγει». Στη συνέχεια είπε στη γυναίκα μου ότι το παιδί θα πέθαινε στις οκτώ το βράδυ και ότι ο Ίδιος θα ξαναγύριζε την ώρα εκείνη. Ωστόσο ξαναγύρισε στις επτά και παρέμεινε δίπλα στο παιδί. Κατόπιν, καθώς το ρολόι σήμαινε οκτώ, τοποθέτησε τα χέρια Του πάνω στο μέτωπο του παιδιού χαμογελώντας. Ύστερα είπε: « Εντάξει. Θα ξαναέρθω αύριο, την ώρα που θα μεταφέρετε το παιδί στο χώρο της αποτέφρωσης». Και πραγματικά ήρθε στο χώρο της αποτέφρωσης. Ήταν πάρα πολύς κόσμος. Κάποιος είπε: «Μπάπα Τζι, θα μπορούσες να πεις λίγα λόγια για την περίσταση;» Εκείνος απάντησε: *«Δείτε, αυτό είναι ένα μάθημα για όλους ανεξαιρέτως. Πρέπει να ξέρετε ότι αυτό το πράγμα θα συμβεί και σ' εσάς. Και αν δεν έχετε προετοιμαστεί γι' αυτό, σκεφτείτε καλά με ποιο τρόπο θα προετοιμαστείτε».* Αυτά ειπώθηκαν μ' έναν πολύ ευγενικό, μ' ένα γεμάτο αγάπη τρόπο, κι ωστόσο με τρόπο τόσο ισχυρό, που ο καθένας μας δεν μπορούσε παρά μονάχα να θρηνήσει. Απ' όσο θυμάμαι, το γεγονός αυτό πρέπει να ήταν γύρω στο 1933.

Βλέπετε μας αγαπούσε τόσο πολύ και γι' αυτό το λόγο ο σεβασμός μας για Εκείνον αύξανε μέρα με τη μέρα. Πάντοτε ήταν ένας άνθρωπος εξαιρετικά ευγενής, γεμάτος συμπόνια, ένας άνθρωπος δοσμένος στην υπηρεσία των συνανθρώπων Του. Όλες αυτές Του οι αρετές είχαν αναπτύξει σ' ολόκληρη την οικογένειά μας ένα αίσθημα λατρείας για Εκείνον. Ξέραμε ότι την κάθε στιγμή είχαμε κοντά μας κάποιον που ήταν έτοιμος να μας βοηθήσει και να πονέσει για μας. Στο κάτω-κάτω και ποιος ήμουν εγώ; Ένας αμαρτωλός που παλάντζαρε εδώ κι εκεί και δεν μπορώ, στ' αλήθεια, να φανταστώ ποιο προτέρημα ή τι καλό είχα εγώ, που Εκείνος το θεώρησε προσόν, χώρια που κάποια στιγμή με διάλεξε και για στενό συνεργάτη Του.

Κάθε μέρα κάποιο νέο γεγονός αποκάλυπτε πως υπήρχε ένας άνθρωπος εδώ στη γη που θα μπορούσες στ' αλήθεια να τον αποκαλέσεις Θεό. Ήταν συμπο-

νετικός, ήταν καλός, γεμάτος τρυφερότητα κι αγάπη, έτοιμος να βοηθήσει. Είχε την καρδιά του οικοδεσπότη, κι ωστόσο η αγάπη Του ήταν χιλιάδες φορές δυνατότερη και από την αγάπη της μάνας. Λέμε πάντα ότι της μάνας η αγάπη είναι απέραντη, όμως στ' αλήθεια σας λέω πως η δική Του αγάπη για τα παιδιά Του ήταν μεγαλύτερη απ' όση έχουν χίλιες μητέρες μαζί. Τέτοιος ήταν Αυτός που βάδισε πάνω στη γη και μας βοηθάει ακόμη και σήμερα στην κάθε προσπάθεια που κάνουμε στη ζωή μας!

Μια μέρα, στο τέλος του μηνιαίου Σάτσανγκ που γινόταν στην Μπεάς, πιθανώς να ήταν 31 Μαρτίου του 1948, τότε που ήταν βαριά άρρωστος ο Χαζούρ, ο Μπάπα Κιρπάλ Σινγκ ανακοίνωσε στο Σανγκάτ ότι κάποιες διευθετήσεις είχαν γίνει στην Μπεάς για θέματα διοίκησης κλπ. και κάποιες άλλες τέτοιες ασαφείς πληροφορίες. Αφού τελείωσε το Σάτσανγκ πήγε στο σπίτι του αδελφού Του, όπου Τον ακολούθησα κι εγώ. Τον ρώτησα στα ίσια: «Μπάπα Τζι, αυτά που είπες στο Σάτσανγκ ήταν εντελώς ασαφή και θα ήθελα να μου διευκρινίσεις το ακριβές νόημα τους. Θέλω να ξέρω ποιο είναι το πρόσωπο που ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ ονόμασε διάδοχό Του και σε ποιον τέλος πάντων έδωσε τη δύναμη να μυεί». Αυτή ήταν η άμεση ερώτησή μου και η άμεση απάντησή Του ήταν αυτά τα λίγα λόγια: *«Αυτή την εργασία την έχει ήδη εμπιστευτεί σ' εμένα».* Από κείνη τη στιγμή λοιπόν όλα ξεκαθάρισαν για μένα. Στις 2 Απριλίου ο Διδάσκαλος Σαουάν Σινγκ άφησε το θνητό Του περίβλημα.

Μετά την νεκρώσιμη τελετή και μια σύντομη διαμονή στο γιο Του στο Δελχί, ο Μπάπα Κιρπάλ Σινγκ ανέβηκε στα Ιμαλάια, στο Ρίσικες. Παρέμεινε εκεί, όπως όλοι γνωρίζουμε, έξι μήνες περίπου. Γύρισε πίσω στο Δελχί κάπου γύρω στο Δεκέμβριο του 1948 και ξεκίνησε το έργο Του. Όταν ο Μπάπα Κιρπάλ Σινγκ ήταν στη Λαχόρη, εγώ ήμουν στην Υπηρεσία εκεί. Τώρα που είχε έρθει στο Δελχί κι εγώ επίσης υπηρετούσα στο Δελχί. Η καθημερινή μου άσκηση ήταν κάθε πρωί να περπατώ από το σπίτι μου ως το δικό Του, τρία περίπου μίλια μακριά, να ασχολούμαι για καμιά ώρα με τις εργασίες και κατόπιν να πηγαίνω στο γραφείο μου. Κατά τις 4:30 με 5:00 το απόγευμα που έφευγα από το γραφείο, πήγαινα κατευθείαν στον Διδάσκαλο, παρέμενα εκεί δυο ως τρεις ώρες και τότε μόνο γύριζα σπίτι. Ο Διδάσκαλος είχε ξεκινήσει το έργο Του, όμως υπήρχε ακόμη κάποια σύγχυση και ο κόσμος δεν ήταν σίγουρος ποιος ήταν τελικά ο αληθινός Διδάσκαλος. Σχετικά με το θέμα αυτό ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ είχε δείξει σε πολλούς ανθρώπους την επιλογή Του με το να τους εμφανίζεται σε όραμα ή κατά το διαλογισμό ή και εμφανιζόμενος ο Ίδιος την ώρα των Σάτσανγκ του Μπάπα Κιρπάλ Σινγκ.

Υπήρχε αρκετά έντονη αντίδραση για την εκτέλεση των εργασιών από το νέο Διδάσκαλο, με αποτέλεσμα να μην μπορούμε να βρούμε ένα μόνιμο χώρο, για να γίνεται το Σάτσανγκ. Έτσι άρχισε το κυνήγι, για να βρεθεί ένας μόνιμος χώρος κατάλληλος γι' αυτόν το σκοπό.

Έτυχε η έκταση που βρήκαμε και όπου κτίστηκε τελικά το Σαουάν Άσραμ, να ανήκει σ' ένα μέλος του Κοινοβουλίου. Ο κάτοχος της έκτασης ήρθε σε επαφή με τον Διδάσκαλο, ή ο Διδάσκαλος κανόνισε έτσι τα πράγματα ώστε εκείνος

να έρθει σε επαφή μαζί Του και στη συνέχεια, αφού επιθεωρήθηκε ο χώρος, έκλεισε η συμφωνία. Καθώς εξετάζαμε την περιοχή ορισμένοι είδαν τη μορφή του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ δίπλα στο Διδάσκαλο να παρατηρεί και εκείνος το χώρο. Τον Ιούνιο του '51 αρχίσαμε την ανοικοδόμηση και η πρώτη μπαντάρα (γιορτή για την επέτειο θανάτου) του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ εορτάστηκε στο Σαουάν Άσραμ, στις 27 Ιουλίου, μονάχα έξι εβδομάδες περίπου αργότερα!

Η ανέγερση του Σαουάν Άσραμ ήταν μια σκηνή αξέχαστη. Νεαρές κυρίες, γριές γυναίκες, πλούσιες και φτωχές, όλες πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους και δούλευαν ώρες ολόκληρες με γλυκύτητα. Ο ίδιος ο Διδάσκαλος επέβλεπε το καθετί. Στο διάλειμμα για το μεσημεριανό, πρόσφερε ο ίδιος ο Διδάσκαλος το φαγητό και τα τσαπάτι κάτω από τον ίσκιο ενός δέντρου. Αναπαυόταν για λίγο και μετά πάλι πίσω στη δουλειά. Οι εργασίες συνεχίζονταν, μέχρι που πια έπεφτε η νύχτα. Σκεφτείτε! τα πρώτα κτίρια στο Σαουάν Άσραμ χτίστηκαν μέσα σε περίπου ενάμιση μήνα! Το δικό μου σπίτι χτίστηκε δίπλα στο σπίτι του Διδασκάλου.

Ένα πράγμα είναι πολύ σημαντικό. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ Σινγκ είχε αφήσει τα πάντα στην Μπεάς και έπρεπε να τα αρχίσει όλα πάλι από την αρχή. Δεν υπήρχαν πολλά χρήματα. Το 1949 κάναμε μια συνάντηση, όπου όλος ο κόσμος με χαρά δεσμεύτηκε να προσφέρει χρήματα για τις εργασίες του Σάτσανγκ και, όπως όλοι γνωρίζουν, ολόκληρη η εργασία για το Σάτσανγκ στηρίχτηκε στην αγάπη, στην αφοσίωση με αγάπη, στην υπηρεσία με αγάπη και στην προσφορά με αγάπη. Υπήρχε ανάγκη αυτής της εργασίας και το χρήμα απλώς συνέρρεε

Στο διάστημα της ανοικοδόμησης του Άσραμ, που ήταν ένας έρημος τόπος, υπήρχε ένα μεγάλο δέντρο που έπρεπε να ξεριζωθεί. Την ώρα που έπεφτε το δέντρο, ένα αγόρι, που το έλεγαν Ραμές, θάφτηκε σχεδόν κάτω από ένα χοντρό κλωνάρι ή τον κορμό του δέντρου, και ήταν βαριά χτυπημένος, σχεδόν χωρίς πνοή. Αναίσθητος καθώς ήταν, τον μετέφεραν στη βεράντα του Διδασκάλου. Η μάνα του ήρθε επάνω κι έκλαιγε, έκλαιγε, έκλαιγε. Είπε: «Διδάσκαλε, αν το αγόρι μου πεθάνει, ποτέ μα ποτέ δεν θα Σου το συγχωρήσω». Εκείνος απάντησε: «Μην ανησυχείς ας ελπίσουμε στη Χάρη του Διδασκάλου». Θα απορήσετε, αλλά πραγματικά λίγο αργότερα το αγόρι άρχισε σιγά-σιγά να αποκτά τις αισθήσεις του. Σήμερα ζει και βασιλεύει, παντρεύτηκε και εργάζεται για τον Διδάσκαλο στον Παναμά, όπου και συνάντησε το Διδάσκαλο κατά την περιοδεία του 1972.

Από την αρχή της Αποστολής του Διδασκάλου, είχα το προνόμιο να είμαι μαζί Του ή μάλλον επέτρεψε σ' εμένα το φουκαρά να βρίσκομαι κοντά Του και να κάνω όλες τις λογιστικές εργασίες και να ασχολούμαι με την ντόπια και την ξένη αλληλογραφία Του. Αυτή ήταν μια τόσο ευχάριστη δουλειά που, αν και εργαζόμουν δεκαοκτώ ώρες την ημέρα, αισθανόμουν συνέχεια ζωηρός και ευτυχισμένος. Η εργασία αυτή συνεχίστηκε και στο Άσραμ μέχρι το 1955, μέχρι που ήρθε εδώ ο Σαρντάρ Νταλίμπ Σινγκ, μετά τη συνταξιοδότησή του, και ανέλαβε ένα μέρος από τη δουλειά μου, βασικά τα χρήματα και τους λογαριασμούς. Η εργασία μου για το Διδάσκαλο συνεχίστηκε, ένα μέρος της σταμάτησε και ένα

άλλο αυξήθηκε. Θυμάμαι να έχω καθίσει με τον Διδάσκαλο μέχρι τη μία η ώρα τη νύκτα και, όταν Τον άφησα για να γυρίσω σπίτι, να νιώθω τόσο ζωηρός και χαρούμενος, που ούτε και σήμερα δεν μπορώ να το εξηγήσω.

Τέτοια ήταν η συμπόνια και η αγάπη Του, που δεν μπορούσε να ανεχθεί να βλέπει κάποιον να υποφέρει. Κάποια φορά αρρώστησα και ήμουν σπίτι. Ο Διδάσκαλος το έμαθε και ήρθε να με επισκεφτεί, κάθισε δίπλα στο κρεβάτι μου και είπε: *«Λοιπόν, Τζιάνι, τι έπαθες;»* Απάντησα: *«Κύριε, δεν ξέρω, αλλά δεν μπορώ να σηκωθώ». «Όχι, όχι, όχι. Δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείς για τίποτα. Άσε με να δω τι έπαθε η πλάτη σου. Άσε με να δω».* Έβαλε τα χέρια Του απλώς πάνω στην πλάτη μου κι άρχισε να μιλά για το 'να και για τ' άλλο. Λίγο αργότερα είπε: *«Λοιπόν άκου να δεις, έχω του κόσμου τη δουλειά εκεί κάτω και πρέπει να σηκωθείς να την κάνεις».* Κι έφυγε. Και όπως φαντάζεστε, μετά από δύο περίπου ώρες ήμουν εντελώς γερός και καλά χωρίς ίχνος πόνου. Πήγα πράγματι να κάνω τη δουλειά και έμεινα ως τα μεσάνυχτα. Τέτοια ήταν η συμπόνια και η αγάπη Του που ούτε καν να την καλοκατανοήσουμε δεν μπορούμε!

Ο Διδάσκαλος πολύ ευγενικά μου είχε δώσει την ευκαιρία, ακόμη και όταν υπηρετούσα, να παίρνω άδεια και να Τον ακολουθώ στις περισσότερες από τις περιοδείες Του στην Ινδία. Το 1956 κάναμε μια περιοδεία στην ανατολική Ινδία και εκείνη τη συγκεκριμένη εποχή μέναμε στην Βαρανάσι (Μπενάρες), την ιερή πόλη στις όχθες του Γάγγη. Έπεφτε δυνατή βροχή και ξαφνικά ο Διδάσκαλος είπε: *«Τζιάνι, τι γίνεται στο Άσραμ; Και τι γίνεται στο σπίτι σου;»* Εγώ απάντησα: *«Κύριε, σίγουρα όλα είναι εντάξει».* Θα μάθαινα αργότερα ότι γύρω στις δώδεκα το μεσημέρι ένα φορτηγό είχε χτυπήσει το γιο μου και βρισκόταν σε αφασία. Είχε έρθει η αστυνομία και ήθελε να πάρει κατάθεση, να μηνύσει τον υπεύθυνο κλπ. Η γυναίκα μου αρνήθηκε να κάνει οτιδήποτε της ζήτησαν και απλώς είπε: *«Θα γίνει καλά. Εσείς ούτως ή άλλως δεν μπορείτε να μας βοηθήσετε.»* Κατόπιν έφτασαν και οι γιατροί και έκαναν ό,τι μπορούσαν. Οι άνθρωποι του Άσραμ συμβούλεψαν τη γυναίκα μου να τηλεγραφήσει στο Διδάσκαλο να του πει για το δυστύχημα και ότι θα έπρεπε να με στείλει πίσω στο Δελχί. Η γυναίκα μου όμως διαφώνησε και είπε: *«Όχι, πήγε εκεί και είναι με τον Διδάσκαλο. Ο Διδάσκαλος τα ξέρει όλα και δε χρειάζονται τηλεγραφήματα. Το να γυρίσει πίσω ο Τζιάνι δε θα βοηθήσει το παιδί περισσότερο από την Χάρη του Διδασκάλου, που μπορούμε να τη λάβουμε κι από κει που βρισκόμαστε».* Μετά από μιαδυο ώρες ο Νταλίμπ Σινγκ έλαβε τηλεγράφημα από τον Διδάσκαλο που έλεγε: *«Πώς πάνε τα πράγματα στο Άσραμ και τι γίνεται στο σπίτι του Τζιάνι;»* Αυτό έδειχνε σ' όλους ξεκάθαρα ότι ο Διδάσκαλος δεν αγνοούσε ό,τι είχε συμβεί. Εκείνο το ίδιο βράδυ ο Μπριτζμόχαν Σάρμα έφυγε από το Δελχί για να συναντήσει τον Διδάσκαλο και ρώτησε: *«Τι μήνυμα να δώσω στο Διδάσκαλο;»* Η γυναίκα μου είπε: *«Μην πεις τίποτα για το ατύχημα, πες πως όλα είναι εντάξει».* Έφτασε, συνάντησε τον Διδάσκαλο, αλλά δεν του είπε τίποτα. Αργότερα όμως κάτι ψιθυριζόταν ανάμεσα στους σατσάνγκι σχετικά με ό,τι είχε συμβεί και καθώς ένας από τους εργάτες το άκουσε, το επανέλαβε στον Διδάσκαλο. Αμέσως με ζήτησε: *«Γιατί δεν μου είπες τίποτα», με ρώτησε. «Εντάξει όμως, μην*

ανησυχείς. Θα γίνει καλά». Ήξερε. Και όπως φαντάζεστε, σε λίγες ώρες το παιδί άρχισε να συνέρχεται και μέσα σε λίγες μέρες ήταν εντελώς καλά. Η καλοσύνη του Διδασκάλου δεν μπορεί να εκφραστεί με τα δικά μου φτωχά λόγια.

Όταν ο Διδάσκαλος προετοίμαζε την πρώτη παγκόσμια περιοδεία Του, το 1955, μου ζήτησε να Τον συνοδεύσω. Δυστυχώς, δεν το έκανα. Επίσης και για την περιοδεία τού 1963 μου ξαναπρότεινε να Τον συνοδεύσω, και πάλι, λυπάμαι πολύ που και τότε αρνήθηκα. Η περιοδεία τού 1971 είχε πια καθοριστεί και ο Διδάσκαλος ήταν έτοιμος να φύγει, δυστυχώς όμως, όπως όλοι ξέρετε, αρρώστησε, μπήκε στο νοσοκομείο και χρειάστηκε να χειρουργηθεί. Έτσι, η περιοδεία του 1971 αναβλήθηκε. Οι αγαπημένοι φίλοι από το εξωτερικό πίεζαν το Διδάσκαλο να έρθει να τους συναντήσει προσωπικώς γιατί, το ξέρετε καλά, δεν ήταν δυνατόν για τον κάθε μυημένο από τη Δύση να ταξιδέψει ως την Ινδία, μιας και αυτό σήμαινε μεγάλη δαπάνη χρήματος και χρόνου. Οι πιέσεις και οι παρακλήσεις των αγαπημένων ήταν αληθινά πολύ έντονες, ο Διδάσκαλος όμως είχε σοβαρό πρόβλημα υγείας. Τελικά ένα πρόγραμμα ορίστηκε για το 1972. Μια μέρα που καθόμουν με το Διδάσκαλο, μου είπε: *« Για δες εδώ, Τζιάνι, το σώμα μου επαναστατεί, δε συνεργάζεται. Αν όμως κάτσω να το ακούσω, δε θα μπορέσω να κάνω αυτό το ταξίδι. Πάλι η πίεση των αγαπημένων, τόσο η εσωτερική όσο κι από τα γράμματά τους, είναι τόση που δεν αντέχω να τους εναντιωθώ. Όχι, δεν μπορώ να τους αντισταθώ άλλο. Πρέπει λοιπόν να πάμε»*. Ορίστηκε ένα πρόγραμμα, κι έτσι τέσσερις από μας, ο Διδάσκαλος, ο Μπαλ, ο Χαρτσάραν Σινγκ κι εγώ, σχηματίσαμε μια ομάδα και φύγαμε στις 26 Αυγούστου τού 1972 για την τελευταία παγκόσμια περιοδεία του Διδασκάλου Κιρπάλ Σινγκ.

Πρώτη στάση μας η Βόννη, όπου μας συνάντησε η εκπρόσωπος του Διδασκάλου, η Μπιάνκα Φίτινγκ. Παραμείναμε λίγο διάστημα στη Γερμανία, στην Ιταλία και στη Γαλλία και μετά πήγαμε στο Λονδίνο, όπου ο Σαντ Σινγκ και άλλοι μας περίμεναν. Στη συνέχεια πετάξαμε κατευθείαν για την Ουάσινγκτον. «Αυτή η περιοδεία, είπε ο Διδάσκαλος, είναι για τα παιδιά μου. Η πρώτη ήταν για τους υπεύθυνους της Αποστολής και για να προωθηθεί η Αποστολή στη Δύση. Η δεύτερη ήταν προς όφελος των κυβερνήσεων και για να εδραιωθεί η εργασία. Αυτή όμως η περιοδεία θα είναι αποκλειστικά για τα παιδιά μου. Θέλω να τα συναντήσω, να είμαι μαζί τους, θέλω να ακούσω για τις δυσκολίες τους, θέλω να τους ακούσω, να τους μιλήσω, να τους γνωρίσω. Η αγάπη μου γι' αυτούς είναι τόση, που δεν μπορώ να αντισταθώ, θέλω να πάω».

Ίσως να έχετε διαβάσει την αφήγηση της περιοδείας που δόθηκε στο Sat Sandesh. Αρκεί να σας πω ότι, αν και ήταν τόσο άρρωστος, ο Διδάσκαλος εργαζόταν από τις 8:00 το πρωί ως τη 1:00 τη νύκτα, και αφού πια αποσυρόταν, το κορμί Του τον πονούσε τόσο που με δυσκολία κατόρθωνε να κοιμηθεί μια ώρα. Και το πρωί όλα πάλι από την αρχή, να βλέπει κόσμο, να δίνει ομιλίες, συναντήσεις για διαλογισμό, να απαντά στις χιλιάδες ερωτήσεις, ολοένα προσφορά, να δίνει, να δίνει και να δίνει. Το αποτέλεσμα αυτής της περιοδείας ήταν εντυπωσιακό. Τα παιδιά του Διδασκάλου είχαν την ευκαιρία να βρεθούν πολύ

κοντά Του, να Του μιλήσουν, να ζήσουν μαζί Του, τόσο σιμά και τόσο τρυφερά όσο οποιοδήποτε παιδί έρχεται να συναντήσει τον πατέρα του.

Στο διάστημα της περιοδείας ο Διδάσκαλος είχε απόλυτη επίγνωση της αγάπης και των επιθυμιών των μυημένων, των αγαπημένων Του στην Ινδία, ακριβώς όπως όταν βρισκόταν στην Ινδία είχε επίγνωση των προσδοκιών των αγαπημένων Του στις άλλες χώρες. Κάθε εβδομάδα ή κάθε δέκα μέρες ερχόταν σε τηλεφωνική επαφή με το Δελχί, καμιά φορά για δέκα και δεκαπέντε λεπτά ακούγοντας τα προβλήματά τους. Ο Διδάσκαλος έδινε την αγάπη και τη Χάρη Του απλόχερα σε όλους τους. Όταν ήμαστε στην Καλιφόρνια, στο σπίτι της Λουσίλ Γκαν, λάβαμε μια ταινία μαγνητοφωνημένη στο Δελχί ειδικά για το Διδάσκαλο. Την είχε στείλει ένας αγαπημένος Του και περιέγραφε με πάθος το πώς βίωναν την απουσία Του σ' ολάκερη την Ινδία. Ο Διδάσκαλος συγκινήθηκε πολύ. Ήταν άρρωστος, είχαμε μπροστά μας ένα παραφορτωμένο πρόγραμμα. Όταν φύγαμε για το Μεξικό και μετά το Μεξικό πήγαμε στον Παναμά, ο Διδάσκαλος αποφάσισε να ακυρώσει το τελευταίο μέρος της περιοδείας Του. Το πρόγραμμα της Αφρικής και της Άπω Ανατολής περιορίστηκε κατά αρκετές εβδομάδες και τελικά επιστρέψαμε στο Δελχί στις αρχές του Γενάρη του 1973.

Αυτή λοιπόν είναι η ιστορία ενός Τέλειου Ανθρώπου, ενός ολοκληρωμένου Ανθρώπου, θα έπρεπε να πω, που ήρθε σ' αυτήν τη γη, για να μας υπενθυμίσει και να μας βοηθήσει να επιστρέψουμε στο Σπίτι μας. Ένας άνθρωπος που μας έδωσε την ιερή υπόσχεση πως ο Διδάσκαλος περιμένει πάντοτε τους μυημένους να έρθουν κοντά Του. Άτυχοι είμαστε την ώρα αυτή που δεν Τον ακούσαμε και δε σταθήκαμε ικανοί να κάνουμε όσα Εκείνος πρόσμενε από μας και να πάρουμε εκείνο που ήθελε να μας προσφέρει. Κρατήσαμε την κούπα μας σκεπασμένη, και έτσι το Νέκταρ με το οποίο ήθελε να μας τη γεμίσει δεν μπόρεσε να βρει το δρόμο του μέχρι την καρδιά μας. Τώρα μετανοούμε γι' αυτό, επειδή Εκείνος δεν είναι πια με το σώμα Του κοντά μας και δεν μπορούμε τώρα πια, να κάνουμε τίποτα.

5. Εντυπώσεις από ένα Τέλειο Πλάσμα

Malik Radha Krishna Khanna

Όταν πρωτοσυνάντησα τον Σαρντάρ Κιρπάλ Σινγκ, η ταπεινότητά Του ήταν τόση, που ποτέ μου δε φαντάστηκα ότι θα ανερχόταν σε τέτοια ύψη πνευματικότητας. Όλοι τον θεωρούσαν έναν άγιο άνθρωπο και εκείνον στον οποίον ο Μεγάλος μας Διδάσκαλος Μπάμπα Σαουάν Σινγκ είχε εμπιστευτεί τις εργασίες του Σάτσανγκ στη Λαχόρη, που τον καιρό εκείνο ήταν η πρωτεύουσα του Παντζάμπ, και καθώς στη Λαχόρη είχαμε μια πολύ μεγάλη αίθουσα για Σάτσανγκ, έδινε σ'αυτή ομιλίες κάθε Κυριακή. Ήδη, όταν πια Τον είχα γνωρίσει καλά, στο τέλος της δεκαετίας του '30, ο Διδάσκαλος Σαουάν του ανέθεσε να κάνει Σάτσανγκ και στο Αμριτσάρ, όπου είχε μόλις χτιστεί μια πολύ όμορφη αίθουσα. Θυμάμαι επίσης ότι, όπου πήγαινε, φερόταν σαν ένας απλός άνθρωπος, χωρίς ίχνος επίδειξης ή αξιώσεων κανενός είδους. Ήταν σ' όλους γνωστό ότι βρισκόταν πάντα στο πλευρό των άρρωστων σατσάνγκι στη Λαχόρη, μόλις μάθαινε ότι έχουν κάποιο πρόβλημα υγείας. Αυτά ήταν όλα όσα ήταν γνωστά για Εκείνον.

Μια-δυο φορές, καθώς ερχόμουν από το Μουλτάν και έχοντας αλλάξει τραίνο στη Λαχόρη, για να πάω στην Μπεάς να συναντήσω τον Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, είδα τον Σαρντάρ Κιρπάλ Σινγκ να ταξιδεύει με το τραίνο τρίτη θέση. Ήξερα ότι ήταν Κρατικός Λειτουργός και πως είχε το δικαίωμα να ταξιδεύει πρώτη θέση και σίγουρα θα Του είχαν δώσει εισιτήριο πρώτης θέσης. Εκείνος όμως πάντοτε επέμενε να ταξιδεύει τρίτη θέση.

Όταν πήγαινε στην Μπεάς, επέλεγε πάντοτε στο Σάτσανγκ να κάθεται στην τελευταία σειρά, ενώ εγώ, ως μη αφυπνισμένη ψυχή ή όπως και να το πεις, σκεπτόμουν: *«Ε! εγώ έχω κάνει πάνω από δυο χιλιάδες μίλια ταξίδι για να δω το Χαζούρ και να παρακολουθήσω το Σάτσανγκ, γιατί να μη διαλέξω την καλύτερη θέση ώστε να ακούω και κάθε λέξη. Χαλάλι μου!»* Και καθόμουν στην πρώτη ή τη δεύτερη σειρά. Η αλήθεια είναι ότι οποτεδήποτε δεν καθόμουν στην πρώτη σειρά, ο Διδάσκαλος με φώναζε να καθίσω μπροστά. Μια φορά λοιπόν συνάντησα τον Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ. Κουβεντιάζαμε πολλή ώρα μεταξύ μας και όταν πήγαμε στο χώρο όπου ο Μεγάλος Διδάσκαλος θα έκανε το Σάτσανγκ, σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να καθίσω κι εγώ μαζί Του. Και εκεί πίσω στην τελευταία σειρά όπου καθόταν ο Κιρπάλ Σινγκ, ανακάλυψα ότι λάμβανα καλύτερα την ντάρσαν του Διδασκάλου και άκουγα καλύτερα το Σάτσανγκ! Τότε έκπληκτος είπα: *«Εδώ είναι το μέρος όπου ο αληθινός πιστός μπορεί να επωφεληθεί μαθαίνοντας περισσότερα».* Μετά απ' αυτό συνδεθήκαμε πολύ περισσότερο.

Κάποια φορά αργότερα βρεθήκαμε μαζί στην Σικανταρπούρ, όπου ο γιος του Διδασκάλου Σαουάν Σινγκ ήταν ιδιοκτήτης μιας μεγάλης έκτασης καλλιεργήσιμης γης και η κόρη του εκείνη την εποχή παντρευόταν. Ο Χαζούρ όμως αρρώστησε και όλοι νιώσαμε μεγάλη αγωνία. Τα μεσάνυχτα αντιλήφθηκα ότι ο Κιρπάλ Σινγκ, που έμενε στο διπλανό μου δωμάτιο, επισκεπτόταν κάθε μισή ώρα σχεδόν τον Χαζούρ. Καθώς έβλεπα ότι δεν ησύχαζε και έδειχνε τόση ανησυχία, Τον ρώτησα αν η κατάσταση του ήταν πράγματι τόσο σοβαρή. Είπε ότι έτσι έδειχναν τα πράγματα, ότι είχε δώσει τη συνταγή για ένα ομοιοπαθητικό φάρμακο που ο Διδάσκαλος είχε ήδη πάρει και τώρα Εκείνος περίμενε το αποτέλεσμα. Μετά από λίγη ώρα η κατάσταση του Διδασκάλου βελτιώθηκε, αλλά ακόμη δεν είχε συνέλθει εντελώς.

Σε λίγο καιρό ο Διδάσκαλος ξανά αρρώστησε στη «Ντέρα Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ», στην Μπεάς, και η νέα του αρρώστια ήταν σαν να συνεχιζόταν η ίδια αρρώστια που είχε ξεκινήσει στο Σικανταρπούρ. Ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ πήρε άδεια από το γραφείο Του και πήγε αμέσως να συμπαρασταθεί στο Διδάσκαλό Του. Μερικοί άνθρωποι που ήταν πολύ κοντά στον Χαζούρ, όχι ακριβώς πνευματικά κοντά Του, αλλά συγγενείς Του, παλαιοί συνεργάτες ή μέλη της οικογένειάς Του, δεν έβλεπαν με καλό μάτι αυτές τις επανειλημμένες επισκέψεις του Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ.

Παρόλο που βρισκόταν στο χειρότερο σημείο της αρρώστιας του, λίγες μέρες μονάχα πριν τη σωματική Του αναχώρηση μπορούσα πάντα να διακρίνω ένα χαμόγελο να διαγράφεται στο πρόσωπο του Χαζούρ, όποτε ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ έμπαινε στο δωμάτιο. Ο Κιρπάλ Σινγκ δεν Τον αναστάτωνε. Εκείνο τον καιρό ο Δρ. Σμιντ από την Ελβετία, που ήταν πρόεδρος της Διεθνούς Ομοσπονδίας Ομοιοπαθητικών Ιατρών και μυημένος από τον Χαζούρ, έμενε στην Ντέρα και Τον νοσήλευε με ομοιοπαθητικά φάρμακα. Ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ άρχισε να έχει συσκέψεις μαζί του, διότι και ο Ίδιος ήξερε από ομοιοπαθητική. Τελικά αποφασίστηκε ότι ο Χαζούρ έπρεπε να πάει στο νοσοκομείο της Αμριτσάρ για θεραπεία. Ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ πήγε μαζί Του, το ίδιο κι εγώ. Ακόμη κι εκεί ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ παραστεκόταν στον Διδάσκαλο.

Έτυχε ένας από τους σατσάνγκι, φοιτητής της ιατρικής, να έχει μεγάλη λαχτάρα να δοθεί το δικό του αίμα στον Διδάσκαλο, αν Του έκαναν μετάγγιση, όπως πρότειναν οι γιατροί. Όταν όμως έγινε έλεγχος στο αίμα του, αυτό δεν ήταν απόλυτα συμβατό με το αίμα του Διδασκάλου και, από ιατρική άποψη, δεν ήταν το κατάλληλο να δοθεί. Αυτός όμως κατόρθωσε με κάποιο τρόπο να πείσει κάποια από τις γυναίκες σέβανταρ να συμφωνήσει και να δοθεί το αίμα του. Όντας φοιτητής της ιατρικής της είπε: *«Κοίτα, δεν υπάρχει σπουδαία διαφορά».* Έτσι κράτησαν έτοιμη μια φιάλη με το αίμα του και στο γιατρό είπαν ότι ήταν σύμφωνο με τις προδιαγραφές. Όλα αυτά τα έμαθα αργότερα μαζί με τον Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ. Έδωσαν λοιπόν το αίμα στον Διδάσκαλο και φυσικά το γεγονός αυτό είχε πολύ σοβαρές επιπτώσεις στην υγεία Του. Φαινόταν σχεδόν ότι θα έχανε τη ζωή Του, όμως την επομένη συνήλθε. Θύμωσα πάρα πολύ με όλα αυτά, σκεπτόμουν ότι θα έπρεπε να πληροφορήσουμε το Διδάσκαλο ότι

αυτή η σέβανταρ ήταν υπεύθυνη για το λάθος αίμα που δόθηκε. Όμως ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ είπε: *«Άκου, συγχώρεσέ την. Τι νόημα έχει; Τώρα Εκείνος συνήλθε. Ό,τι ήταν να συμβεί συνέβη».* Τόση ήταν αληθινά η μεγαλοσύνη Του και η μεγαλοψυχία Του.

Κάποια χρόνια πριν, όταν ο Χαζούρ έδινε το Νάαμ, είπε στον Σαρντάρ Κιρπάλ Σινγκ: *«Σήμερα θα πρέπει να την κάνεις εσύ αυτή τη δουλειά, διότι εμένα μου είναι μεγάλος κόπος. Εγώ έχω δουλέψει πάρα πολύ και σήμερα πρέπει να αναλάβεις εσύ».* Εκείνος όμως, με ενωμένα τα χέρια Του αποποιήθηκε λέγοντας: *«Όταν Εσύ είσαι παρών, εγώ είμαι ένα τίποτα».* Ο Διδάσκαλος χαμογέλασε και μύησε (έδωσε τα Ιερά Ονόματα) ο Ίδιος στους αναζητητές. Ωστόσο, αργότερα, σε μια άλλη περίπτωση ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ έδωσε μύηση, ενώ ο Χαζούρ ήταν παρών.

Το 1948, όταν έχασα τον Διδάσκαλο, ήμουν δυστυχέστατος και ένιωθα απελπισία. Ύστερα από λίγο καιρό όμως η συμπαράσταση που μου έδωσε ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ απάλυνε κάπως το μεγάλο μου πόνο. Πρέπει να περάσουμε όσο καλύτερα μπορούμε την υπόλοιπη ζωή που μας έχει δοθεί να ζήσουμε, μου έλεγε. Ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ ήταν πηγή λαμπρού Φωτός και ανακούφισης στους μυημένους Του, στους φίλους Του, καθώς και σ' όλους τους ανθρώπους που έρχονταν σε επαφή μαζί Του.

Αφού πια έγινε ο Διδάσκαλος των ημερών Του, εξάπλωσε την Αποστολή που του εμπιστεύθηκε ο Χαζούρ και στις άλλες ηπείρους. Ο Διδάσκαλος Σαουάν Σινγκ δεν είχε βγει ποτέ από τα όρια της Ινδίας και όπως ο Βιβεκανάντα με τον Ραμακρίσνα, έτσι ακριβώς και ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ εξάπλωσε την Αποστολή του Χαζούρ και έκανε το όνομα του Διδασκάλου Του διάσημο σε πολλά μέρη της γης. Σ' όλα τα χρόνια της υπηρεσίας Του ήταν απόλυτα έντιμος. Δε δεχόταν ποτέ δώρα ή έστω πρόσκληση σε γεύμα από κανέναν. Ποτέ δεν έτρωγε έξω. Από την αρχή είχε ένα καθαρό και υψηλόφρονα χαρακτήρα.

Έγινα λογοτεχνικός σύμβουλος του Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ περίπου δεκαέξι ή δεκαεφτά χρόνια πριν, όταν έγραψε το βιβλίο «Η κορωνίδα της ζωής» (Crown of Life) και ακόμα «Η ζωή του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ». Μου έστειλε τα χειρόγραφα, για να τα διαβάσω – και ως φιλόλογος, καθώς έχω πτυχίο Αγγλικής φιλολογίας, αλλά και ως δικηγόρος, ώστε να ελέγξω αν υπήρχε κάτι που θα μπορούσε να ενοχλήσει. Τότε άρχισε η στενή μας συνεργασία. Πρέπει να αναφέρω ότι πήρα την *«Κορωνίδα της ζωής»* μαζί μου όταν πήγα στο Λονδίνο το 1961 και παρουσίασα αντίτυπα του στο Βρετανικό Μουσείο, στη Βιβλιοθήκη του Γκουίλντχωλ, στη Βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου του Λονδίνου και στα Πανεπιστήμια του Κέιμπριτζ και της Οξφόρδης, όπου έγιναν αποδεκτά με ευχαρίστηση. Προσπάθησα μάλιστα να τα εκδώσουν στο Λονδίνο.

Πολλά άλλα βιβλία πέρασαν από τα χέρια μου. Το 1960 ήρθα στο Δελχί και άνοιξα το δικηγορικό μου γραφείο εκεί. Έκτοτε οποτεδήποτε παρουσιαζόταν κάποιο νομικό ερώτημα για το Σαουάν Άσραμ ή για τις εργασίες του Σάτσανγκ, ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ πάντοτε ζητούσε τις συμβουλές μου και έπραττε ανάλογα. Ως προς το Σαουάν Άσραμ, υπήρχαν προβλήματα σχετικά με την από-

κτηση της γης – η Κυβέρνηση ήθελε να την απαλλοτριώσει και να πάρει κάποια τεμάχια απ’ αυτήν. Ήμουν επίσης ο νομικός σύμβουλος του Μαχαράτζ. Βέβαια πιστεύω πως Εκείνος δεν είχε ανάγκη τις νομικές μου συμβουλές τόσο, όσο εγώ χρειαζόμουν τη Χάρη Του προσφέροντας λίγη σέβα. Έτσι λοιπόν έκανε μια επίδειξη των υπηρεσιών μου για δικό μου όφελος, για να μου προσφέρει Χάρη, όπως ακριβώς ο Διδάσκαλός μας είχε κάνει μερικά χρόνια πριν στην Νταλούζ, για μια περίπτωση στην οποία είχα δραστηριοποιηθεί εγώ. Ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ κι εγώ συνδεθήκαμε πάρα πολύ και κάθε μήνα, οποτεδήποτε ερχόταν σπίτι μου – και δεν ερχόταν κάθε φορά για νομικές συμβουλές μόνο – μιλούσαμε για πολλά πράγματα: για τους σατσάνγκι Του στην Αμερική, για τους σατσάνγκι εδώ, για τη γενική κατάσταση της χώρας, για το τι συνέβαινε στο Μάναβ Κέντρα, για το τι προγραμμάτιζε να κάνει και όλα τα σχετικά. Πολλές φορές μου έλεγε: *«Κοίτα δω, σ’ αυτό τον τόπο έχω σατσάνγκις που δεν παίρνουν το διαλογισμό στα σοβαρά, ενώ στην Αμερική και σ’ άλλες ξένες χώρες ορισμένοι απ’ αυτούς τον αντιμετωπίζουν πολύ σοβαρά. Θεωρούν το διαλογισμό εξίσου σοβαρό όσο οποιαδήποτε άλλη υποχρέωση στη ζωή τους και κάνουν πολύ μεγαλύτερη πρόοδο από τους εδώ σατσάνγκι»*. Αυτά ήταν τα λόγια Του και πρόσθεσε: *«Ορισμένοι απ’ αυτούς έχουν διασχίσει ένα δυο περιοχές»*. (Αστρικό – Αιτιατό). Τότε, καθώς ήταν τόσο φιλικός μαζί μου, παρατήρησα: *«Μαχαράτζι, οι “δικές σου περιοχές” πρέπει να ’ναι πλησιέστερες απ’ αυτές του Διδα-σκάλου Σου, διότι τη δική Του εποχή χρειαζόταν κανείς πολύ περισσότερο χρόνο, για να διασχίσει αυτές τις περιοχές.»* Γέλασε και είπε: *«Είναι ακριβώς οι ίδιες Περιοχές, αλλά οι Δυτικοί είναι πιο επίμονοι, παίρνουν τη μύηση πολύ πιο σοβαρά και είμαι πολύ χαρούμενος για την πρόοδό τους»*.

Ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ καμιά φορά συνήθιζε να λέει αστειευόμενος ότι εγώ είχα πολύ πιο πολλές ευκαιρίες να παίρνω τη φυσική ντάρσαν του Μαχαράτζ Σαουάν Σινγκ απ’ ό,τι ο ίδιος, ότι είχα μείνει πολύ περισσότερο καιρό με το Χαζούρ στην Νταλούζ και στην Μπεάς, διότι Εκείνος τότε έκανε τη θητεία Του και μονάχα όταν έπαιρνε άδεια μπορούσε να έρχεται. Του είπα: *«Μπορεί να Τον έχω δει πράγματι περισσότερο από Σένα εξωτερικά, Εσύ όμως Τον βλέπεις περισσότερο εσωτερικά. Όταν πήγα μακριά στο Μουλτάν, δεν μπορούσα να Τον δω, Εσύ όμως μπορούσες όλη την ώρα, όλες τις μέρες, όπου και να βρισκόσουν. Έτσι λοιπόν μην τα λες αυτά. Εσύ έχεις πάρει πολύ περισσότερη Χάρη του Διδασκάλου από ότι εγώ»*. Και Εκείνος γελούσε.

Θα ήθελα τώρα να μιλήσω για ένα επεισόδιο που μου έκανε βαθιά εντύπωση. Μια μέρα συνάντησα ένα σατσάνγκι που μου είπε ότι η μητέρα του ήταν άρρωστη πολύ βαριά και ότι οι γιατροί της είχαν πει πως θα πέθαινε μέσα σε λίγες ώρες. Εκείνη εξέφρασε την επιθυμία της να δει τον μικρότερό της γιο. Ακόμη πρόσθεσε ότι δεν θα έφευγε εν ειρήνη, παρά μονάχα αν τον συναντούσε, καθώς αυτή της η επιθυμία θα τη βάρυνε στο υπερπέραν. Αυτή η γυναίκα ήταν μυημένη από τον Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ κι έτσι ο μεγαλύτερος γιος της πήγε να δει το Μαχαράτζι, στον οποίο είπε: *«Ναι, οι γιατροί έχουν δίκιο. Πρέπει να φύγει απόψε το βράδυ, τώρα όμως που ήρθες να μεταβιβάσεις την επιθυμία της*

και έχεις κι εσύ επίσης υπηρετήσει την Αποστολή για τόσα χρόνια, νομίζω ότι θα πρέπει να μεσολαβήσω. Πόσο χρόνο χρειάζεται ο αδελφός σου, για να επιστρέψει και να δει τη μητέρα σου;» «Χρειάζεται δυο μέρες». Ο Διδάσκαλος είπε: *«Εντάξει. Πες της πως δε θα φύγει πριν να συναντήσει το γιο της».* Και τότε πρόσθεσε κάτι που μου φάνηκε ιδιαίτερα σημαντικό: *«Καλά, θα τη στείλω με το "επόμενο τραίνο" στον άλλο κόσμο. Ας φύγει το "σημερινό" με άλλους».* Αυτά ακριβώς ήταν τα λόγια του Διδασκάλου Κιρπάλ Σινγκ. Αυτά τα πράγματα για πάντα θα παραμένουν εδώ, να μας θυμίζουν το ποιος ήταν Εκείνος.

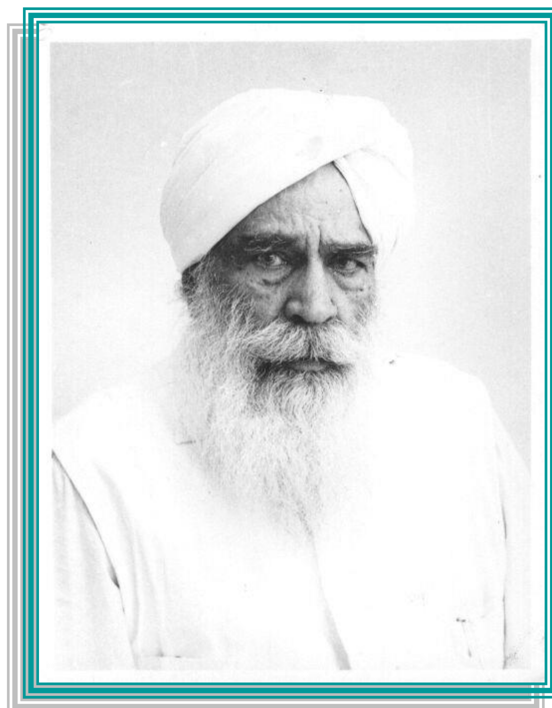
Θα ήθελα να τελειώσω διηγούμενος το πώς ο Διδάσκαλος με κατέκλυσε με τη Χάρη Του. Πριν από δυο χρόνια μου συνέβη ένα σοβαρό ατύχημα. Έκανε τρομερό κρύο εκείνες τις μέρες – όλη η χώρα είχε παγωνιά. Ήταν η 4η Ιανουαρίου του 1974, και το ατύχημα έγινε λίγο πριν το ηλιοβασίλεμα. Δεν μπορούσα να πάω στο νοσοκομείο, λόγω ακριβώς του φοβερού κρύου και κανένας χειρουργός δεν ερχόταν στο σπίτι μου. Όλοι έλεγαν: *«Αυτές οι εγχειρήσεις γίνονται μόνο σε νοσοκομείο, δεν πάμε στα σπίτια του κόσμου».* Ο δεξιός μου ώμος είχε εξαρθρωθεί και υπήρχαν κατάγματα στο δεξί μου χέρι και πόδι. Εκείνο το βράδυ το πέρασα με φρικτούς πόνους. Την επόμενη μέρα πήγε πάλι ο γιος μου στους χειρουργούς, αλλά όλοι αρνήθηκαν να έρθουν. Ύστερα είπαν: *«Πρέπει να γίνουν ακτινογραφίες, πριν κάνουμε οτιδήποτε».* Δεν μπορούσα να κουνηθώ, οπότε δεν μπορούσα να πάω για ακτινογραφία. Έκανε τρομακτικό κρύο τις μέρες εκείνες κι εγώ είμαι πολύ ευαίσθητος στο κρύο. Τελικά, με μεγάλη πίεση και πειθώ, ένας ακτινολόγος αναγκάστηκε να έρθει να μου κάνει ακτινογραφίες στο σπίτι.

Το ίδιο βράδυ ο Διδάσκαλος Κιρπάλ Σινγκ ήρθε να με δει. Εκείνη την ώρα οι πόνοι μου ήταν πραγματικά αβάσταχτοι. Με το ζόρι επιζούσα, ίσα-ίσα που ανέπνεα. Ακόμη και για να μπορέσουν να αναθερμάνουν τα σημεία εκείνα όπου είχα τραυματισθεί, μου τοποθετούσαν θερμασμένα τούβλα τυλιγμένα σε πανιά. Μόνο η μεγάλη θερμότητα μπορούσε να μου προσφέρει κάποια ανακούφιση. Όμως το σύστημα αυτό είχε κάψει μέρος από το δέρμα μου, καθώς και μέρος από τα σκεπάσματα και το στρώμα μου. Λίγα λεπτά αφού συνέβησαν όλα αυτά, ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ ήρθε και είπε: *«Πώς είσαι;»* Απάντησα: *«Έπαθα ένα ατύχημα». «Ναι, ναι αυτό το ξέρω»,* μου απάντησε και μου είπε με ακρίβεια ποια ώρα και σε ποιο μέρος. Εγώ είπα: *«Ναι ακριβώς. Όμως εγώ δε Σου έστειλα μήνυμα».* Έβαλε τα γέλια. Τότε όμως του είπα: *«Καθώς Εσύ τα ξέρεις όλα, μπορούσες να 'χεις έρθει χτες ή και το πρώτο βράδυ ακόμα».* Μου απάντησε: *«Έπρεπε να περάσεις απ' αυτή την ταλαιπωρία λίγο καιρό, γιατί το κάρμα σου ήταν πολύ βαρύ και μόνο μετά από "συμβούλιο" με τον Χαζούρ καθυστερήθηκε. Πάντως φροντίσαμε να μην πεθάνεις στο διάστημα αυτό».* Αυτά ακριβώς ήταν τα λόγια Του. Τότε ρώτησα: *«Και τι θα συμβεί τώρα;»* Μου απάντησε: *«Θα δεις».* Στεκόταν στην αριστερή πλευρά του κρεβατιού μου ακουμπώντας ή μάλλον στριμωγμένος πάνω στον τοίχο, δεν υπήρχε σχεδόν καθόλου χώρος για Εκείνον. Δεν ήθελε όμως να κουνήσει το κρεβάτι μου. Είπε: *«Όχι, όχι! Εγώ θα στέκω εδώ».* Στάθηκε με τα μάτια Του κλειστά για μισή ώρα περίπου. Τότε με ρώτησε: *«Πως*

πάει ο πόνος;» Του απάντησα: *«Έχει γίνει υποφερτός». «Εντάξει, τώρα θα περάσεις τη νύχτα πιο άνετα. Αύριο, θα έρθει κάποιος σπουδαίος χειρουργός. Όλα θα τακτοποιηθούν, μην ανησυχείς».* Το ότι επέζησα το οφείλω σ' Εκείνον.

Αφού έβγαλαν το γύψο δεν μπορούσα να κινήσω το δεξί μου χέρι. Το πλέγμα των νεύρων κοντά στη μασχάλη είχε τραυματιστεί και το αίμα δεν έρρεε ελεύθερο. Ο νευρολόγος που με εξέτασε – και ήταν ο πιο διάσημος στο Δελχί – είπε: *«Ο βραχίονάς σου δε θα ξαναλειτουργήσει για όλη την υπόλοιπή σου ζωή, όμως να προσπαθείς να το κινείς με το αριστερό, διότι αλλιώς θα μείνει παράλυτο, κολλημένο στο σώμα σου, κι αν συμβεί αυτό, μπορεί να 'ναι τόσο οδυνηρό, ώστε να χρειαστεί να σου το κόψουν».* Ένιωθα απελπισμένος, όταν ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ ήρθε πάλι να με δει. Του είπα: *«Δεν μπορώ να κουνήσω το δεξί μου χέρι. Δεν μπορώ να γράψω, δεν μπορώ ούτε να αποσύρω χρήματα από την Τράπεζα, αφού δεν μπορώ να συμπληρώσω το τσεκ». «Όχι, όχι, όχι. Δεν μπορείς να το κινήσεις;»* Έπιασε με τα δυο Του χέρια το μπράτσο μου και άρχισε να το κουνά πάνω-κάτω. Από κείνη τη στιγμή φάνηκε πως το χέρι μου έγινε καλά.

Τώρα το χρησιμοποιώ εντελώς φυσιολογικά και είναι για μένα μια συνεχής πηγή θαυμασμού. Όχι μονάχα αυτό, πρέπει να προσθέσω επίσης ότι οφείλω την επιβίωσή μου στη Χάρη Του. Βέβαια ξέρω ότι ο Μαχαράτζι μου είπε πως όλα έγιναν σύμφωνα με τις επιθυμίες του Χαζούρ, αλλά εγώ, βαθιά μέσα στην καρδιά μου, ξέρω ότι οφείλω πολλά στην δική Του τρυφερή φροντίδα και στο ενδιαφέρον Του.

6. Πώς ο Διδάσκαλος Αποκάλυψε τον Εαυτό Του

Mhata Sheila Dhir

Όταν συνάντησα τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, το 1950, Τον ρώτησα: *«Πού βρίσκεται ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ; Θέλω να Τον δω»*. Μου απάντησε: *«Εδώ είναι ο Χαζούρ Μαχαράτζ, θα Τον βρεις»*. Έφυγα και δυο χρόνια κύλησαν – ένιωθα πικρά το χωρισμό από τότε που ο Χαζούρ άφησε το φυσικό Του σώμα, τρώγοντας λίγο και ζώντας μέσα στον πόνο.

Μια μέρα ένας παλιός μου φίλος μου ζήτησε να κάνουμε ένα Σάτσανγκ με την ευκαιρία του θανάτου ενός μέλους της οικογένειάς του. Πήγα απρόθυμα και άρχισα το Σάτσανγκ. Ύστερα, κάποια από τους παλιούς μας φίλους πήγε στο Ασραμ και είπε του Μαχαράτζι: *«Θα έπρεπε να έχουμε μια κυρία να δίνει Σάτσανγκ από περιοχή σε περιοχή μέσα στο Δελχί»*. Εκείνος ρώτησε: *«Ποιος νομίζεις ότι θα μπορούσε να το κάνει;»* Εκείνη απάντησε: *«Η Σεΐλα»*. Ο Διδάσκαλος είπε: *«Αυτό βέβαια θα μπορούσε να είναι καλό, όμως η Σεΐλα δεν έρχεται σε μενα»*.

Μια νύχτα, κάπου έξι μήνες αργότερα από εκείνο το Σάτσανγκ που είχα κάνει, ονειρεύτηκα μια ωραία σκηνή, πως σε κάποιο όμορφο τόπο ερχόταν καθισμένος μέσα σ’ ένα αυτοκίνητο ο Χαζούρ και ένα υπέροχο λαμπερό Φως Τον περιέβαλλε. Δεν φορούσε τουρμπάνι στο κεφάλι Του, όμως φορούσε ξύλινα τσόκαρα στα πόδια Του, όπως συνήθιζαν να φοράνε τα παλιά χρόνια. Ανάλαφρα, με τρυφερότητα, κατέβηκε από το αυτοκίνητο. Μαζί Του ήταν ο Κιρπάλ Σινγκ Τζι. Κρεμάστηκα πάνω στον Χαζούρ, έκλαιγα και συγχρόνως του έλεγα: *«Μα πού ήσουν όλον αυτό τον ατέλειωτο καιρό;»* Τότε ο Χαζούρ πηρε τη θέση Του πάνω στη σκηνή και άρχισε ένα Σάτσανγκ. Ο Κιρπάλ Σινγκ ήρθε με έπιασε από το χέρι και με οδήγησε προς τον Χαζούρ. Ο Χαζούρ μου είχε πει, μόλις κατέβηκε από το αυτοκίνητο: *«Δεν πειράζει, θα μάθεις εδώ τώρα»*. Στο Σάτσανγκ ο Χαζούρ πήρε για θέμα Του ένα κείμενο από έναν ύμνο: «*Ο Σατγκουρού είναι παντοτινά παρών, ποτέ μη νομίσεις ότι είναι μακριά*». Κατόπιν είδα ότι οι δύο Άγιοι συγχωνεύτηκαν σ’ έναν. Το Σάτσανγκ είχε τελειώσει και πάλι ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι με κράτησε από το χέρι και μου είπε: «Άκου δω, σταμάτα πια τα κλάματα. Τώρα έχεις τον Γκουρού σου, έχεις Σάτσανγκ. Σταμάτα τα κλάματα, όχι άλλα κλάματα». Και την ίδια στιγμή ο Χαζούρ είπε του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ: *«Να αγαπάς τη Σεΐλα Τζι όπως την αγαπούσα κι εγώ, και να τη φροντίζεις πολύ»*.

Ακόμα και μετά απ’ αυτό δεν είχα πειστεί ολότελα. Πέρασαν δυο μήνες πριν πάω στο Άσραμ. Εκεί είδα την Τάι Τζι που καθόταν στην κουζίνα, ενώ ο Διδά-

σκαλος ήταν στο δωμάτιό Του. Κρυφοκοίταξα μέσα και είδα ότι το δωμά-τιο ήταν γεμάτο Φως και ο Διδάσκαλος φρόντιζε την αλληλογραφία Του φορώ-ντας τα γυαλιά Του. Καθόταν στην ίδια ακριβώς στάση που συνήθιζε να κάθε-ται ο Χαζούρ. Κατόπιν με καλωσόρισε με τα ίδια λόγια που συνήθιζε ο Χαζούρ, όταν με καλωσόριζε. Μετά απ' αυτό και καθώς είδα τόσο λαμπερό Φως μέσα στο δωμάτιο, ξέχασα εντελώς το σώμα μου, δεν ήξερα πού βρίσκομαι. Ο Διδάσκαλος μού επαναλάμβανε: *«Βλέπεις; Δεν έχεις πίστη. Αν έχεις ακόμα αμφιβολίες, άρχισε να κάνεις σιμράν και αν παραμείνει μπροστά στο σιμράν τότε μόνο να το πιστέψεις»*. Ξάφνου είδα ότι δίπλα στη γενειάδα του Διδάσκαλου Κιρπάλ Σινγκ υπήρχε η ίδια μαύρη ελιά που είχε ο Χαζούρ. Τότε σκέφτηκα: *«Ω, μα είναι αναμφισβήτητα η ίδια Δύναμη!»* Και τότε ο Διδάσκαλος έβαλε το χέρι Του κάτω από το πηγούνι μου και είπε: *«Κοίταξε ψηλά, κοίταξε ψηλά!»* Όταν το έκανα τα μάτια του Μαχαράτζι γίνηκαν τα μάτια του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Μου είπε: «Τώρα πρέπει να αναλάβεις το Σάτσανγκ». Απάντησα: «Διδάσκαλε, λυπάμαι, δεν μου απέμεινε δύναμη για Σάτσανγκ. Λυπάμαι πολύ δεν μπορώ να το κάνω». Ο Διδάσκαλος με πήγε στο γιατρό Μουλ Ρατζ και του είπε να μου δώσει ένα πολύ καλό γιατρικό. Είπα: *«Διδάσκαλε, το γιατρικό μου είναι τα μάτια Σου. Ό,τι πεις, είναι εντάξει»*.

Κι έπειτα από μια μέρα ο Διδάσκαλος ήρθε για Σάτσανγκ στο σπίτι ενός φίλου που τον έλεγαν Σάτυα. Έτυχε να είναι η μέρα του Ντιβάλι. Ήμουν εκεί και σκεφτόμουν: *«Τι τυχερή αυτή η οικογένεια – ο Διδάσκαλος δίνει Σάτσανγκ γι' αυτούς. Αν ερχόταν σπίτι μου να κάνει Σάτσανγκ, θα έδινα τα πάντα. Να δεχόμουν τέτοια ευλογία, σκεπτόμουνα!»* Κατόπιν άκουσα το Διδάσκαλο να ανακοινώνει: *«Από δω και πέρα η Σέιλα θα δίνει Σάτσανγκ εδώ»*. Σκέφτηκα: *«Τι είναι τούτο; Ο Διδάσκαλος το ανακοίνωσε αυτό ο Ίδιος!»* Όλα αυτά συνέβαιναν το 1952 στο Δελχί. Στη συνέχεια ο Διδάσκαλος γύρισε προς εμένα και είπε: *«Το επόμενο τώρα. Να έρθω στο δικό σου σπίτι;»* Ήταν ακριβώς η επιθυμία μου και είχα σκεφτεί πως, αν ερχόταν σπίτι μου, θα ήμουν έτοιμη να δώσω τα πάντα. Ο Διδάσκαλος επανέλαβε: «Να έρθω στο δικό σου σπίτι;» Απαντούσε στην ενδόμυχή μου προσευχή.

Όταν ήρθε ο Διδάσκαλος, παρατήρησα πως το δωμάτιο γέμισε με το πιο ακτινοβόλο Φως. Είπε: *«Θέλεις να δώσω Σάτσανγκ, έλα, λοιπόν, φέρε μου κάποιο κείμενο» και διάλεξε τον ίδιο ύμνο που είχε χρησιμοποιήσει ο Χαζούρ στο Σάτσανγκ που είχα ονειρευτεί: «Ο Σατγκουρού είναι παντοτινά παρών ποτέ μη νομίσεις ότι βρίσκεται μακριά»*.Τότε ο Μαχαράτζι είπε: *«Για να δούμε, υπάρχει τίποτ' άλλο; Θέλεις να δώσεις πρασάντ;»* Είπα: *«Λυπάμαι, Δάσκαλε, δεν υπάρχει τίποτα μέσα στο σπίτι»*. Δεν ήμουν προετοιμασμένη για όλα αυτά. Τότε ο Διδάσκαλος γέλασε: *«Έτσι λοιπόν, μόνο λόγια ήταν λοιπόν;»*

«Μόνο λόγια;» Αναφερόταν σε κείνα που έλεγα στον εαυτό μου με τη σκέψη μου. Ύστερα ζήτησε νερό και Του έφερα. Πήγα τρέχοντας σ' ένα μαγαζάκι εκεί κοντά και γύρισα με μπούρφι, και έτσι μοιράστηκε πρασάντ. Έπειτα, έχοντας εκπληρώσει την πιο ακριβή μου επιθυμία, ο Διδάσκαλος ρώτησε: *«Αυτό ήταν όλο; Είσαι ευτυχισμένη τώρα; Όχι πια παράπονα;»* Και επέστρεψε στο Άσραμ.

Όλα αυτά ήταν στα πρώτα χρόνια της Αποστολής του Μαχαράτζι. Από τότε κι έπειτα συνεργάστηκα ενεργά με τον Μαχαράτζι και πήγαινα τακτικά στο Άσραμ. Ο Μαχαράτζι ταξίδευε πολύ συχνά και κάπου-κάπου μου ζητούσε να τον συνοδέψω στις περιοδείες. Μια φορά μου είπε ότι θα πήγαινε στο Αμριτσάρ και μου ζήτησε αν μπορούσα να πάω πρώτα εγώ, να πάρω τα κλειδιά μαζί μου και να ετοιμάσω το σπίτι όπου θα έμενε Εκείνος και όσοι θα Τον συνόδευαν. Πριν φύγω, είπα στον άντρα μου ότι, καθώς ο Μαχαράτζι θα έλειπε πάνω από μια βδομάδα, θα έκανε καλά το άλλο πρωί να περάσει να πάρει την ντάρσαν Του. Όταν πήγε στο Άσραμ και Τον συνάντησε, ο Μαχαράτζι είπε κάτι για μια επερχόμενη ασθένεια στην οικογένεια. Ο άντρας μου δεν κατάλαβε το νόημα του Μαχαράτζι. Γύρισε πίσω σκεπτόμενος τι λογής καταστροφή μας περίμενε. Εν τω μεταξύ πήγα στο Αμριτσάρ τα ετοίμασα όλα, και ο Μαχαράτζι έφτασε. Μετά το πρόγραμμα εκεί έπρεπε να συνεχίσει με μια περιοδεία. Δεν ήταν στο πρόγραμμα να πάω μαζί Του, όταν όμως ήρθε η ώρα της αναχώρησης η Τάι Τζι μου είπε ότι υπήρχε χώρος για μένα στο αυτοκίνητο. Τι μεγαλύτερη ευλογία μπορούσε κανείς να δεχτεί απ' αυτήν!

Το να είσαι με τον Μαχαράτζι σημαίνει να βρίσκεσαι στην αιωνιότητα και ο χρόνος κυλά ανεπαίσθητα. Οι μέρες φτερούγισαν κι ήμαστε κιόλας πίσω στο Αμριτσάρ κι από κει πίσω για το Δελχί. Καθόμουν μπροστά στο αυτοκίνητο με τον Ντες Ρατζ και τον δάσκαλο Πρατάπ Σινγκ. Ο Κούκου, η Τάι Τζι και ο Μαχαράτζι κάθονταν πίσω. Ξάφνου ο Μαχαράτζι με ρωτά: *«Μπορείς να πεις ποιον ύμνο θα επιλέξουνε για το Σάτσανγκ απόψε στο σπίτι σου; Γιατί δεν κλείνεις τα μάτια σου, να συγκεντρωθείς και να προσπαθήσεις να το βρεις;»* Η Τάι Τζι Τον διέκοψε και είπε: *«Μαχαράτζι, αν αρχίσεις να βάζεις τους ανθρώπους να στρέφονται εσωτερικά, όσο βρισκόμαστε πάνω στο δρόμο, πώς θα μπορέσουμε να τους βγάλουμε έξω μετά; Σε παρακαλώ, μην ξεκινάς τέτοιες ιστορίες».* Ο Μαχαράτζι άλλαξε θέμα, αλλά καθώς προχωρούσαμε, αποκοιμήθηκα και βρέ-θηκα σπίτι μου, με ένα σώμα ξαπλωμένο στο κέντρο και κόσμο σε βαθύ πένθος τριγύρω του. Όταν ξύπνησα, η σκηνή ήταν ακόμα πολύ ζωηρή, αλλά αποφάσισα να παραμείνω σιωπηλή. Ο Μαχαράτζι με ρώτησε αν είχα δει κάτι. Δεν απάντησα.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε ξαφνικά. Βγήκαμε όλοι έξω. Ο Ντες Ρατζ κάτι ψαχούλεψε μες στο καπό και κατόπιν ξανακάθισε πίσω από το τιμόνι και η μηχανή πήρε πάλι μπροστά. Ξαναχωθήκαμε μέσα, ο Κούκου και η Τάι Τζι πίσω και ο Μαχαράτζι μπαίνοντας τελευταίος από την αριστερή πόρτα, ο Ντες Ρατζ, ο δάσκαλος Πρατάπ Σινγκ κι εγώ μπροστά. Ήμουν η τελευταία που μπήκα μέσα και, καθώς τράβηξα την πόρτα μου να κλείσει, δεν πρόσεξα ότι ο Μαχαράτζι είχε βάλει το χέρι Του ανάμεσα και τέσσερα δάκτυλα Του μαγκώθηκαν μέσα στην κλεισμένη πόρτα. Φανταστείτε το συγκλονισμό και την σαστισμάρα μας! Είχα εντελώς παραλύσει. Ούτε που σκέφτηκα να ανοίξω την πόρτα. Η Τάι Τζι ήταν έξαλλη με την απροσεξία μου και ο Κούκου έκλαιγε. Ο Ντες Ρατζ πήδηξε από το κάθισμα, έκανε τη βόλτα τρέχοντας και άνοιξε την πόρτα. Ο Μαχαράτζι, μόλις ελευθερώθηκε το αριστερό Του χέρι, ξάπλωσε πίσω στο κάθισμά Του κρατώντας το με το δεξί Του. Έγινε κάτωχρος, σχεδόν στο χρώμα της στάχτης,

και ήταν σαν να είχε παραδώσει το σώμα Του. Παρέμεινε σ' αυτή τη στάση για μια αιωνιότητα όπως μας φάνηκε, στην πραγματικότητα θα ήταν πέντε λεπτά και ίσως περισσότερο. Μετά, απότομα, συνήλθε και ήταν όλο ενεργητικότητα και κέφι. Σαν λιοντάρι τινάχτηκε πάνω, το πρόσωπό Του έλαμπε: *«Τι κάθεστε και κλαίτε όλοι;» ρώτησε. «Κοιτάξτε το χέρι μου είναι εντελώς καλά. Κοιτάξτε λοιπόν, ούτε γρατσουνιά ούτε σταγόνα αίμα! Γιατί όλη αυτή η σύγχιση; Βλέπετε ότι είμαι καλά. Σταματήστε να κλαίτε και τέρμα. Σας διαβεβαιώνω. Κοιτάξτε με, είμαι απολύτως καλά!»* Και πραγματικά δεν υπήρχε ούτε γρατσουνιά ούτε σημάδι από το τι είχε περάσει. Τα δάκτυλά Του έπρεπε να είχαν συνθλιβεί από την πόρτα, αλλά ήταν τέλεια, λες και τίποτα δεν είχε συμβεί. Ξεκινήσαμε πάλι, εγώ όμως ήμουν ολότελα κλονισμένη. Το όνειρο που είχα μόλις δει και τώρα βλέποντας το Μαχαράτζι να υποφέρει εξαιτίας μου με έκαναν να διερωτώμαι τι θα μπορούσαν να σημαίνουν όλα αυτά, ποια συμφορά άραγε έπαιρνε πάνω Του για χάρη μας.

Ήταν αρκετά αργά το βράδυ, όταν γυρίσαμε πίσω στο Άσραμ. Ο Χανς Ρατζ, που είχε πάει στο σπίτι μας για να δώσει Σάτσανγκ προβάλλοντας μια ταινία του Μαχαράτζι, σιγοψιθύρισε στο Διδάσκαλο ότι ο άντρας μου ήταν σοβαρά άρρωστος. Ο Μαχαράτζι με κάλεσε μέσα και με ρώτησε αν θα ήταν καλύτερα να γύριζα σπίτι. Δεν μου είπε απολύτως τίποτα, αλλά καθώς έφευγα με τον Χανς Ρατζ, που θα με άφηνε σπίτι, ο Μαχαράτζι πήρε τυχαία ένα μπουκαλάκι από ομοιοπαθητικά χαπάκια και είπε: *«Δεν το παίρνεις αυτό; Μπορεί να σου φανεί χρήσιμο. Ξέρεις, για πονοκεφάλους και τα παρόμοια».*

Όταν έφτασα σπίτι, αντίκρισα ένα αγωνιώδες θέαμα. Ο άντρας μου που όλες αυτές τις μέρες προβληματιζόταν με τα μυστηριώδη εκείνα λόγια του Μαχαράτζι σχετικά με μια οικογενειακή αρρώστια, είχε ξαφνικά αρρωστήσει εκείνη την ίδια μέρα, όταν πήγε στο γραφείο του. Τον έπιασε ένας πολύ ισχυρός πόνος στην κοιλιά και παίρνοντας ένα ταξί γύρισε σπίτι. Στο δρόμο σταμάτησε στο νοσοκομείο Σερ Γκάνγκα Ραμ αλλά δεν είχαν ελεύθερο κρεβάτι. Σταμάτησε να συμβουλευτεί κάποιους γιατρούς, όμως όλοι τους είπαν ότι έπρεπε να μπει σε νοσοκομείο και δεν μπορούσαν να τον βοηθήσουν, γιατί πιθανότατα θα χρειαζόταν εγχείρηση. Τώρα ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, χωρίς γιατρό να τον βοηθήσει και με τρομερό πόνο. Φώναξα έναν παθολόγο από τη γειτονιά μας να έρθει και να κάνει ό,τι μπορούσε. Κάθισε όλη νύχτα στο προσκέφαλο του άντρα μου, που δεν μπορούσε ούτε να ενεργηθεί ούτε να ουρήσει. Αποφασίσαμε να τον μεταφέρουμε σ' ένα από τα μεγαλύτερα νοσοκομεία το πρωί. Καθώς κόντευε να χαράξει, σκέφτηκα να πάω να τηλεφωνήσω στο Μαχαράτζι, για να Τον ενημερώσω. Καθώς έφευγα, θυμήθηκα τα ομοιοπαθητικά χάπια κι έβαλα μερικά στο στόμα του άντρα μου. Έτρεξα να βρω τηλέφωνο. Όταν πήρα τον αριθμό του Άσραμ, ο Ίδιος ο Μαχαράτζι απάντησε. Του είπα βιαστικά όλα όσα είχαν συμβεί και ότι θα πηγαίναμε τον άντρα μου στο νοσοκομείο. *«Σίγουρα θα μπορούσατε να το καθυστερήσετε λίγο. Θα 'ρθω εκεί πολύ γρήγορα και πρέπει να περιμένετε ως τότε»*, μου είπε.

Γύρισα τρέχοντας και έμεινα έκπληκτη βλέποντας ότι ο άντρας μου ένιωθε πολύ καλύτερα. Τα χάπια είχαν κάνει το θαύμα τους και είχε μπορέσει να ενεργηθεί και να ουρήσει. Ήταν καθιστός, όταν έφτασε ο Μαχαράτζι που, καθώς μπήκε, πήγε κατευθείαν στον άντρα μου και τοποθετώντας τα χέρια Του στο στήθος του, του είπε χαρούμενα: *«Λοιπόν, για πες μου τι σου συμβαίνει; Τι είναι όλες αυτές οι κουβέντες περί νοσοκομείου; Μοιάζεις μια χαρά. Τώρα κοίταξέ με στα μάτια, είσαι εντελώς καλά. Αυτό πολύ σύντομα θα σου περάσει και θα είσαι πά-λι τελείως καλά»*. Έδωσε οδηγίες στο Δρα Μουλ Ρατζ να συνεχίσει την ομοιοπαθητική θεραπεία, και ενθαρρύνοντάς μας όλους, με χάιδεψε λέγοντάς μου να είμαι θαρραλέα, όπως το μικρό της λέαινας, και καθώς έφευγε σκέφτηκα τη σκηνή που είχα δει μισοκοιμισμένη μέσα στο αυτοκίνητο, το χέρι του Μαχαράτζι πιασμένο μέσα στην πόρτα του αυτοκινήτου και το σταχτί Του πρόσωπο, τα ομοιοπαθητικά χάπια που μου έδωσε φθάνοντας στο Δελχί και την απελπιστική κατάσταση του άντρα μου, όταν γύρισα σπίτι.
Ω! Πώς μπορεί κανείς να υμνήσει τη θαυμαστή χάρη ενός Σατγκουρού!

7. Οι ευλογίες του Διδασκάλου

Olga Donenberg

Αυτό το περιστατικό μου συνέβη το 1954, όταν ζούσα στο Γουιμέτ του Ιλινόις. Ήταν πριν πάρω τη μύηση. Συνήθιζα να κάνω διαλογισμό και μια μέρα είδα ένα όραμα. Είδα έναν άντρα ντυμένο στα ολόλευκα, που τον περιέβαλλε αστραφτερό φως. Πλησίασε και μου είπε: *«Για σένα έρχομαι. Σε χρειάζομαι»*. Πίστεψα πως είχε έρθει η ώρα μου να φύγω – να αφήσω αυτό το σώμα. Όμως ένιωθα τέτοια γαλήνη και είχα τόσο γεμίσει με το Φως που ακτινοβολούσε, ώστε δεν ανησύχησα. Αυτό το Φως ήταν τόσο λαμπρό, που με είχε θαμβώσει και παρέμεινε μαζί μου για πολλή ώρα.

Ένα ακριβώς χρόνο αργότερα, τον Ιούλιο του 1955, έλαβα ένα τηλεφώνημα ότι επρόκειτο να εμφανιστεί στο Σικάγο κάποιος Διδάσκαλος. Ευχαρίστησα τον άνθρωπο και την ίδια στιγμή αποφάσισα να πάω να Τον βρω. Δεν ήξερα τίποτα για το Διδάσκαλο, αλλά πήγα. Θυμάμαι ότι έκανε τρομερή ζέστη. Όμως ακριβώς πριν από τη συνάντηση, έπεσε μια δροσιστική βροχούλα. Σήμερα βέβαια ξέρω ότι ήταν η ιδιαίτερη ευλογία του Χαζούρ.

Καθώς περίμενα το ασανσέρ, για να με ανεβάσει στην αίθουσα όπου θα γινόταν η συνάντηση, η πόρτα άνοιξε και από μέσα βγήκε ο Διδάσκαλος. Κοίταξα έκπληκτη και σκέφτηκα, μα αυτός είναι το όραμα που είχα πριν από ένα χρόνο. Έτρεξα κατά πάνω Του και είπα: *«Διδάσκαλε, Σε έχω ξαναδεί»*. Και Εκείνος απάντησε: *«Ναι, το ξέρω»*. Έμεινα εμβρόντητη και πήγαμε επάνω στην αίθουσα. Το τι είπε μετά ούτε που το θυμάμαι πια, γιατί Τον είχα τόσο ερωτευθεί! Ένιωθα σαν να βρισκόμουν μπροστά στο Θεό. Ήταν ένα υπέροχο αίσθημα!

Στο τέλος της συνάντησης ο Διδάσκαλος μας ευχαρίστησε που πήγαμε. Αυτό με συγκλόνισε. Άγγιξε τα τρίσβαθα της ψυχής μου, κάθε κύτταρό μου άρχισε να δονείται. Σ' αυτήν τη συνάντηση δεν είχε δοθεί δημοσιότητα και έτσι δεν ήξερα κανέναν απ' αυτούς που ήταν εκεί. Καθώς όμως έφευγα, άκουσα κάποιον να λέει κάτι για μύηση. Σκέφτηκα σε τι άραγε να μυούνται; Έτσι λοιπόν ρώτησα πότε θα γινόταν αυτή η μύηση και μου είπαν την επόμενη μέρα. Τότε ρώτησα αν θα μου επέτρεπαν να λάβω μέρος και καθώς μου είπαν ότι ναι, θα μπορούσα, πήγα. Δεν ήξερα τι ήταν, μέσα μου όμως ήξερα πως ό,τι κι αν ήταν, έπρεπε να το λάβω.

Όταν έφτασα, θυμάμαι ότι κοίταζα ολόγυρά μου. Ψυχή δεν γνώριζα εκεί. Ήταν 80 με 100 άτομα περίπου. Μου είχαν δώσει μια κάρτα και απλώς κάθισα κάτω στο πάτωμα μες στο δωμάτιο του ξενοδοχείου και περίμενα. Ε! Κάπως έτσι μυήθηκα. Πάντως εκείνο που μπορώ να σας πω είναι πως όλα όσα μου

υποσχέθηκε ο Διδάσκαλος τα έλαβα όλα. Αργότερα άκουσα πως ο Διδάσκαλος την επομένη είχε μια συνάντηση για διαλογισμό και καθώς ήμουν αχόρταγη, ρώτησα και πάλι αν θα μπορούσα να παρευρεθώ, και μου είπαν πως ναι.

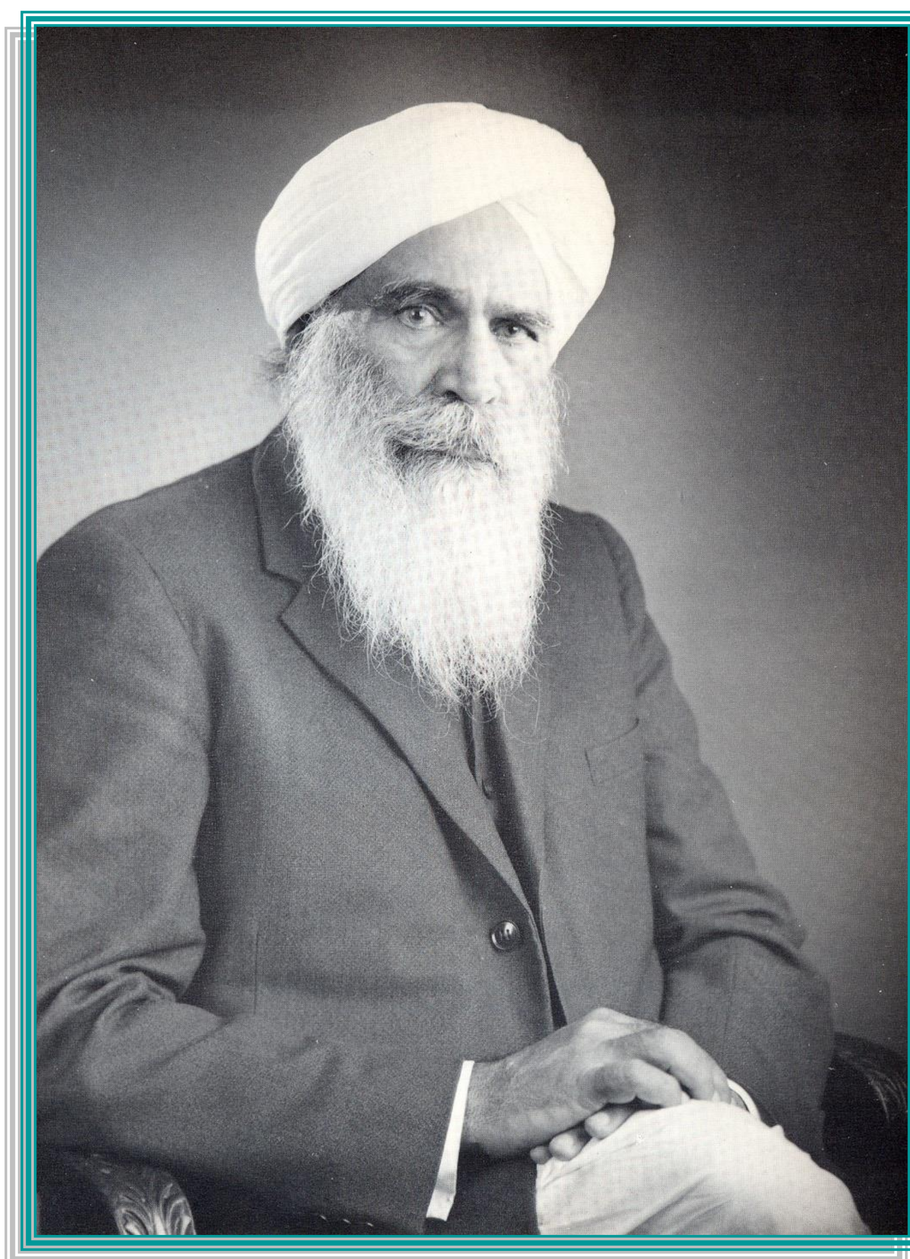
Την επόμενη μέρα καθόμουν σε μια γωνιά και όλα έγιναν ξεκάθαρα για μένα: ένας άνδρας με άσπρα γένια, που φορούσε τουρμπάνι, ήρθε και με πήρε μαζί Του – τέτοιο μαγευτικό περίπατο δε θα τον ξεχάσω ποτέ. Ήταν ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, όμως εκείνο τον καιρό δεν το ήξερα ακόμη. Μου είπε: *«Ο Κιρπάλ είναι ο Γιος μου, είναι εκείνος που υπέδειξα, για να συνεχίσει το έργο μου».* Εγώ σκέφτηκα μέσα μου: *«Σύμφωνοι, όμως ο ίδιος πρέπει να το ξέρει αυτό».* Αλλά ο Χαζούρ συνέχισε: *«Θέλω να Του το πεις.»* Αφού τελείωσε ο διαλογισμός, είδα τον κ. Κάνα που μου έδειξε μια φωτογραφία του Μεγάλου Διδασκάλου Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, και έτσι μπόρεσα να αναγνωρίσω ποιον είχα δει. Και πάλι όμως σκέφτηκα: *«Ο Κιρπάλ Σινγκ θα πρέπει να ξέρει ότι Εκείνος είναι τώρα ο Διδάσκαλος, δεν χρειάζεται εμένα, για να το μάθει»* και ετοιμαζόμουν να γυρίσω σπίτι. Τότε άκουσα τη φωνή του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ να μου λέει: *«Ω! Όχι μη φεύγεις, πήγαινε επάνω και δώσε Του το μήνυμά μου! »* Ένιωσα γελοία. Ο νους μου μού έλεγε συνέχεια: *«Μα, θα πρέπει να ξέρει ότι Εκείνος είναι ο Διδάσκαλος»* Πάντως όσο γελοία κι αν ένιωθα, πήγα στο δωμάτιό Του, κτύπησα την πόρτα και είπα: *«Έχω ένα μήνυμα».* Ήταν τόσο ευγενικός! Με άφησε να μπω μέσα και Του είπα ότι ο Διδάσκαλός Του με είχε πάρει μαζί Του βόλτα και με είχε γεμίσει ευδαιμονία και ότι μου είχε πει: «Είναι ο Υιός μου ο Αγαπητός» και ότι ο Χαζούρ τον είχε υποδείξει, για να συνεχίσει το έργο Του. Και τι νομίζετε ότι έκανε; Με ευχαρίστησε! Κόντεψα να λυποθυμήσω. Αργότερα πια κατάλαβα γιατί μου είχε δοθεί αυτή η εμπειρία και το νόημα όλης της ιστορίας.

Αυτή είναι λοιπόν η ιστορία της πρώτης φυσικής μου συνάντησης με τον Διδάσκαλο Κιρπάλ Σινγκ και της πνευματικής μου συνάντησης με τον Σαουάν Σινγκ. Κι από τότε δεν μπορούσα να τους διαχωρίσω. Είχαν γίνει ένα εσωτερικά και εξωτερικά.

Τόσα πολλά και θαυμάσια έχουν συμβεί μέσα στα χρόνια, που φανερώνουν τη Χάρη του Διδασκάλου και το χέρι Του που μας καθοδηγεί. Θα αναφέρω ένα μονάχα περιστατικό που συνέβη σε μια μυημένη γυναίκα στο Σικάγο. Μια μέρα μου είπε ότι καθώς είχε πολλά παιδιά και περίμενε ακόμη ένα, της ήταν πολύ δύσκολο πια να πηγαίνει στα αυτόματα πλυντήρια. Είχε μονάχα 25 δολάρια και δεν την έφταναν, για να αγοράσει πλυντήριο και με ρώτησε: *«Θα ήταν άραγε λάθος να ζητήσω βοήθεια από τον Διδάσκαλο;»* Της απάντησα: *«Ο Διδάσκαλος μας λέει πάντοτε ότι τίποτα δεν είναι υπερβολικά ασήμαντο ή υπερβολικά σημαντικό.»* Έτσι λοιπόν μου είπε: *«Θα πάω να ζητήσω».* Αργότερα μου τηλεφώνησε και μου είπε ότι θα αγόραζε ένα πλυντήριο. Δεν ήξερε πώς, ήταν όμως σίγουρη ότι ο Διδάσκαλος θα την καθοδηγούσε. Λοιπόν, της είπε να μπει στο αυτοκίνητό της και την κατηύθυνε να γυρίζει από δω, να γυρίζει από κει, ώσπου στάθηκε μπροστά σ' ένα μαγαζί που έμοιαζε να πουλά μηχανήματα από δεύτερο χέρι. Αμέσως είδε ένα πλυντήριο, η ταμπελίτσα δίπλα του έγραφε 25 δολά-

ρια. Εκείνη αναφώνησε: *«Αυτό είναι το πλυντήριό μου!»* Ο υπάλληλος όμως της είπε: «*Λυπάμαι κυρία. Αυτό το κρατώ για μια άλλη πελάτισσα»*. Αμέσως τότε έβγαλε τα 25 δολάρια από το πορτοφόλι της και είπε: *«Ορίστε! Για μένα το κρατούσατε»*. Ο υπάλληλος έδειχνε μάλλον απορημένος, ίσως όμως και για να την ξεφορτωθεί είπε: *«Εντάξει δικό σας»*. Αυτή η μηχανή λειτούργησε για πολλά χρόνια και αποδεικνύει για άλλη μια φορά ότι στ' αλήθεια δεν υπάρχει τίποτα υπερβολικά μικρό ή υπερβολικά μεγάλο.

8. Η Πρώτη Επίσκεψη του Διδασκάλου στη Γερμανία

O. P. Malhotra

Από τα πρώτα παιδικά μου χρόνια είμαι στα πόδια του Διδασκάλου. Μια από τις πρώτες μου μνήμες είναι του πατέρα μου, που ποτέ του δεν άφηνε την πρωτομηνιά να περάσει, δίχως να πάρει την ντάρσαν του Διδασκάλου του, του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Ήρθα στο Δελχί, όπου μυήθηκα μαζί με την αδελφή μου από τον Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών περίπου. Μετά το διαμελισμό της Ινδίας το 1948, ήρθε και ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ στο Δελχί, και όλοι οι συγγενείς, και από την πλευρά του πατέρα μου και από την πλευρά της μητέρας μου, ήταν πάντοτε στα πόδια Του παρακολουθώντας τα Σάτσανγκ Του από την αρχή-αρχή.

Το 1955, κατά την επιστροφή Του από την πρώτη περιοδεία Του στην Αμερική, ο Διδάσκαλος έκανε για πρώτη φορά σχέδια να επισκεφτεί τη Γερμανία. Εκείνη την εποχή ήμουν προσωπικός γραμματέας του Ινδού πρεσβευτή στη Βόννη. Ο Διδάσκαλος μου είχε γράψει λέγοντας ότι θα μείνει για λίγες μέρες στη Βόννη. Τον καιρό εκείνο η ατμόσφαιρα στη Γερμανία ήταν τέτοια, που δύσκολα θα εύρισκες πολύ κόσμο να ενδιαφερθεί για το Μονοπάτι και τους Διδασκάλους. Πρέπει να πω ότι αν και ήμουν πολύ ανήσυχος για το πώς θα κατάφερνα να συγκεντρώσω ένα αρκετά σημαντικό ακροατήριο, με τη χάρη Του, μπορέσαμε να ξεκινήσουμε την πρώτη συνάντηση, που έγινε στο Πανεπιστήμιο, με την αίθουσα γεμάτη. Με ικανοποίησε ιδιαίτερα το ότι συμμετείχαν φοιτητές, καθηγητές του Πανεπιστημίου, άλλοι ξένοι προς το χώρο, επιχειρηματίες και κάθε είδους άνθρωποι, όλοι παρόντες, για να ακούσουν τον Διδάσκαλο. Άκουγαν συνεπαρμένοι.

Είχαμε κανονίσει να μείνει ο Διδάσκαλος και η ομάδα Του στο σπίτι μου, στη Βόννη, ώστε να μπορούμε να Τον φροντίζουμε. Μίλησα φυσικά στον Πρέσβη μου για το Διδάσκαλο και ήρθε και προσκάλεσε τον Σαντ Τζι. Ο Πρέσβης εντυπωσιάστηκε τόσο, που θέλησε μαζί και με άλλους συναδέλφους του από τις άλλες πρεσβείες να επισκεφτεί το Διδάσκαλο και να πάρει τις οδηγίες και συμβουλές Του. Αυτό ήταν τόσο σημαντικό γεγονός για μένα και για τον καθένα μας, που δεν μπορώ να το περιγράψω με λόγια.

Αφού είχε μιλήσει δύο ή τρεις φορές στο Πανεπιστήμιο, καμιά διακοσαριά άνθρωποι του ζήτησαν να τους μυήσει. Ο Διδάσκαλος τους είπε ότι βασική προϋπόθεση για τη μύηση ήταν να είναι χορτοφάγοι, να απέχουν από το οινόπνευμα και τον καπνό και να ζουν μια ζωή εγκράτειας. Έμεινα έκπληκτος, βλέποντας ότι όλοι τους το αποδέχτηκαν αμέσως, και από κείνη τη στιγμή και πέρα

υποσχέθηκαν να γίνουν αποκλειστικά χορτοφάγοι και να ακολουθούν το Μονοπάτι των Διδασκάλων με πλήρη αφοσίωση. Και πρέπει να ομολογήσω εδώ ότι πραγματικά οι Γερμανοί κράτησαν το λόγο τους.

Μετά την πρώτη ομιλία στην αίθουσα του Πανεπιστημίου δύο κυρίες ήρθαν στο σπίτι μου και κτύπησαν την πόρτα λέγοντας: *«Ακούσαμε την απογευματινή ομιλία που έδωσε ένας Ινδός άγιος. Μήπως μπορούμε να Τον συναντήσουμε; Μας είπαν ότι διαμένει μαζί σας. Θα είχατε την καλοσύνη να μας επιτρέψετε να Τον δούμε;»* Απάντησα: *«Μα φυσικά! Είστε ευπρόσδεκτες!»* Ήταν η κυρία Φίτινγκ και μια φίλη της. Από κείνη τη στιγμή και πέρα ο Διδάσκαλος μιλούσε για πολλή ώρα κάθε μέρα, πρωί και απόγευμα, με την κυρία Φίτινγκ. Οποτεδήποτε είχαμε Σάτσανγκ ήταν παρούσα και επειδή ο Διδάσκαλος θαύμαζε πολύ την αφοσίωσή της, επέλεξε την κυρία Φίτινγκ ως αντιπρόσωπό Του για τη Δυτική Γερμανία και την κεντρική Ευρώπη.

Την ώρα της μύησης κάποιοι υποψήφιοι είχαν καλές εμπειρίες του Θείου Φωτός και του Ήχου. Έδωσαν μαρτυρία των εμπειριών τους ενώπιον του Διδασκάλου, ο οποίος τους ρώτησε αν είχαν και την εσωτερική ντάρσαν του Χαζούρ. Όταν τους έδειξε τη φωτογραφία του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, μερικοί απ' αυτούς αναφώνησαν αμέσως: *«Ω! Αυτός είναι ο Άγιος που είδαμε».* Η κυρία Φίτινγκ μου εξήγησε μια φορά ότι δυο χρόνια πριν έρθει ο Διδάσκαλος στη Γερμανία, δεχόταν πολύ έντονες ντάρσαν του Διδασκάλου, χωρίς να Τον έχει δει σε φυσικό επίπεδο. Μόλις Τον αντίκρισε Του είπε: *«Ω! Διδάσκαλε δυο χρόνια ερχόσουν σ' εμένα και τώρα Σε βλέπω ζωντανό!»*

Θα ήθελα επίσης να αναφέρω ότι ένας από τους Γερμανούς σατσάνγκι ήρθε στον Διδάσκαλο, αφού είχε παρακολουθήσει τα Σάτσανγκ και αφού είχε πάρει τη μύηση, και Του είπε ότι δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί στο διαλογισμό, καθώς δεν είχε κατορθώσει να ξεφορτωθεί τις παλιές συνήθειες του φαγητού, του ποτού κλπ. Τότε ο Διδάσκαλος του είπε: *«Μου έδωσες το λόγο σου, υποσχέθηκες και έχεις υπογράψει πάνω στην αίτησή σου ότι θα ακολουθήσεις χορτοφαγική διατροφή και επομένως πρέπει να τηρήσεις αυτά τα πράγματα και σύντομα δε θα συναντάς δυσκολία. Για κάθισε λίγο μαζί μου».* Ο Διδάσκαλος τον έβαλε ξανά σε διαλογισμό. Στο τέλος μείναμε όλοι έκπληκτοι βλέποντας αυτό τον συγκεκριμένο κύριο να έρχεται με ενωμένα τα χέρια του στα πόδια του Διδασκάλου και να του λέει: *«Ω! Διδάσκαλε συγχώρεσέ με, Σε παρακαλώ. Τώρα είδα πια ξεκάθαρα ότι όλες οι οδηγίες που μου έδωσες είναι ορθές. Στο μέλλον θα τηρώ τις οδηγίες Σου».* Σήμερα είναι ένας από τους καλύτερους σατσάνγκι που γνωρίζουμε στη Γερμανία.

Θα ήθελα τώρα να αναφέρω ένα μικρό ενδιαφέρον επεισόδιο που συνέβη κατά την παραμονή του Διδασκάλου, που δε θα το ξεχάσω ποτέ. Όλοι είχαν βγει έξω για ψώνια. Ο Διδάσκαλος παρέμεινε στο δωμάτιό Του, για να ασχοληθεί με την αλληλογραφία Του. Στο άλλο δωμάτιο ήταν το τεσσάρων μηνών μωρό μου, που το είχαν αφήσει εκεί, βαθιά αποκοιμισμένο. Φαίνεται ότι οι γυναίκες παρέμειναν έξω για πιο πολλή ώρα απ' όσο υπολόγιζαν και το αγοράκι μου ξύπνησε και άρχισε να κλαίει. Όταν γύρισαν βρήκαν το Διδάσκαλο με το ένα

χέρι να γράφει γράμματα και με το άλλο να κουνάει την κούνια του μωρού, ώστε να το καθησυχάζει και να μην κλαίει. Αυτή ήταν μεγάλη καλοσύνη προς το παιδί. Πιστεύω ότι θα είναι παντοτινά ευγνώμων στο Διδάσκαλο γι' αυτή την τρυφερότητα που του έδειξε.

Ο Διδάσκαλος ήταν πάντοτε εξαιρετικά λεπτολόγος ως προς το φαγητό Του. Όπου κι αν πήγαινε, η Τάι Τζι συνήθιζε να Του μαγειρεύει. Η γυναίκα μου ρώτησε το Διδάσκαλο ποιες ήταν οι οδηγίες Του για το φαγητό. Ο Διδάσκαλος απάντησε: *«Βέβαια η Τάι Τζι συνηθίζει να ετοιμάζει όλο το φαγητό, στο σπίτι σου όμως το αφήνω σ' εσένα. Εσύ θα είσαι υπεύθυνη για το φαγητό μου. Και εσύ θα φροντίσεις να έχω το σωστό φαγητό».* Ήταν μια μεγάλη, εφ' όρου ζωής τιμή για τη γυναίκα μου που της παραχώρησε αυτό το προνόμιο.

Δεν μπορώ να μην αναφέρω εδώ κάτι που μου είπε ο Πρέσβης μου αφού επισκέφτηκε το Διδάσκαλο. Μου είπε: «Μαλότρα, έχεις ένα τόσο μεγάλο πνευματικό Διδάσκαλο! Τι κάνεις εδώ πέρα; Γιατί δεν πας να Τον συναντήσεις; Η Αποστολή Του είναι η πιο τέλεια. Τον άκουσα, Του μίλησα. Είμαι τόσο εντυπωσιασμένος, νομίζω ότι η δουλειά του Πρεσβευτή της Ινδίας δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με την Αποστολή του Διδασκάλου. Εκείνος φέρνει τις ψυχές κοντά και διδάσκει το ευαγγέλιο της αλήθειας και της ορθής διαβίωσης, και οι άνθρωποι γίνονται ένα, είτε είναι Χριστιανοί είτε Μωαμεθανοί, Ινδοί ή ό,τι άλλο. Είμαι πολύ ευτυχής που βλέπω ότι ο Διδάσκαλός σου, ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, έχει τόσες θετικές δυνάμεις μέσα Του, ώστε να έλκει Εκείνος τους ανθρώπους κοντά Του και όχι ένας συνηθισμένος Πρέσβης των Ινδιών. Πραγματικά, στην παρουσία του Διδασκάλου σου βρήκα ότι ο πραγματικός εκπρόσωπος της Ινδίας ή αν θέλεις ο αληθινός Πρεσβευτής της Ινδίας είναι ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ και όχι εγώ».

Όταν ο Διδάσκαλος έφτασε στη Βόννη, δεν ήμαστε σίγουροι πόσο καιρό θα καθόταν. Στο Βερολίνο είχε μείνει μόνο δυο μέρες και δεν είχε δώσει μυήσεις. Ο κόσμος άρχισε να ρωτά πόσον καιρό θα καθόταν ο Διδάσκαλος. Καθώς οι μέρες κυλούσαν, άρχισαν να πιέζουν τον Διδάσκαλο. *«Σε παρακαλούμε, κάθισε άλλη μια μέρα, μόνο άλλη μια μέρα».* Συνολικά παρέμεινε στη Βόννη δέκα μέρες. Έφυγε, γιατί τόσο πολλά από τα παιδιά Του στην Ινδία, τον πίεζαν να γυρίσει πίσω σ' εκείνους.

Τη μέρα που ο Διδάσκαλος έφυγε για την Ινδία ήταν να ξεκινήσει από το Ντίσελντορφ, μισή ώρα με τρία τέταρτα από το σπίτι μας, για το αεροδρόμιο.

Πλησίαζε η ώρα αναχώρησης του αεροπλάνου και είχαμε ενημερώσει φυσικά τον Διδάσκαλο πόση ώρα θα χρειαζόταν για τη διαδρομή. Όλα ήταν έτοιμα, αλλά ως την τελευταία στιγμή οι σατσάνγκι ήθελαν να Του μιλήσουν. Όλοι ανεξαιρέτως ήθελαν ένα ακόμα λεπτό με τον Διδάσκαλο, πριν φύγει για την Ινδία. Έτσι λοιπόν η ώρα περνούσε. Είχα αρχίσει να αγχώνομαι. Με είχε πιάσει τρεμούλα. Ο οδηγός είπε: *«Σε παρακαλώ, ειδοποίησε τον Διδάσκαλο ότι η απόσταση είναι μεγάλη. Το αεροπλάνο δε θα Τον περιμένει και πρέπει να βιαστούμε».* Πήγα στο Διδάσκαλο και του είπα: *«Σε παρακαλώ, Μαχαράτζι, είναι ώρα μας να φύγουμε.»* Απάντησε: *«Μην ανησυχείς. Θα φύγουμε. Το πρώτο μου καθήκον*

είναι προς αυτούς τους σατσάνγκι. Η πτήση μπορεί να περιμένει. Εσύ να μην ανησυχείς». Τότε Του είπα: *«Σε παρακαλώ, αυτές είναι διεθνείς πτήσεις και θέλουν να είμαστε εκεί λίγο νωρίτερα, καθώς υπάρχουν κάποιες διατυπώσεις που πρέπει να συμπληρωθούν. Κάποιοι από τους σατσάνγκι μπορεί να Σε συναντήσουν στο αεροδρόμιο».* Μου είπε: *«Πολλοί απ' αυτούς μπορεί να μην μπορέσουν να πάνε, αλλά άφησέ με να μιλήσω σε όποιον έρχεται».* Και πραγματικά τους μιλούσε ως την τελευταία στιγμή, με αποτέλεσμα να μας έχει μείνει πια παρά μόνο μισή ώρα περίπου. Είπε: *«Δεν πρέπει να ανησυχείς. Θα φτάσουμε εγκαίρως».* Όταν φτάσαμε στο αεροδρόμιο του Ντίσελντορφ, έκπληκτοι μάθαμε ότι το αεροπλάνο είχε μιάμιση ώρα καθυστέρηση. Πολλοί από τους σατσάνγκι είχαν ακολουθήσει με το αυτοκίνητό τους το αυτοκίνητο του Διδασκάλου. Όλοι φοβόμασταν ότι ο Διδάσκαλος θα έχανε το αεροπλάνο. Ο Διδάσκαλος χαμογέλασε και με ρώτησε: *«Τι ώρα απογειώνεται το αεροπλάνο; Μήπως έφυγε κιόλας;»* Όλοι γελούσαν και ήταν τόσο ευτυχισμένοι! Καθίσαμε όλοι μας στις καρέκλες πάνω στη χλόη και για μια ολόκληρη ώρα ο Διδάσκαλος μπόρεσε να μιλήσει σε όλους τους σατσάνγκι στο αεροδρόμιο.

Αφού ο Διδάσκαλος επέστρεψε στην Ινδία, το σπίτι μου έγινε ο χώρος όπου καθόμασταν για διαλογισμό, από το βράδυ της Παρασκευής σε συνέχεια ολόκληρη τη νύχτα και ολόκληρη τη μέρα και τη νύχτα του Σαββάτου και της Κυριακής. Πρωί-πρωί τη Δευτέρα, ο καθένας γύριζε στο σπίτι του ή στην εργασία του. Για δυόμισι μέρες γινόταν ένα συνεχές Σάτσανγκ με διαλογισμό. Διαβάζονταν οι οδηγίες του Διδασκάλου και αυτή ήταν η καλύτερη εποχή που θα μπορούσαμε ποτέ να περάσουμε στη ζωή μας. Κάθε εβδομάδα δυόμισι μέρες αφιερώνονταν ολοκληρωτικά στην εργασία του Διδασκάλου, όπου μεγάλος αριθμός σατσάνγκι συναπαντιόταν.

Όταν κάποτε γύρισα στην Ινδία, ο Διδάσκαλος μού έλεγε συχνά ότι θα έπρεπε να κρατώ επαφή με τους Δυτικογερμανούς φίλους μου. Οποιοσδήποτε είχε δυσκολίες έγραφε του Διδασκάλου κι εκείνος μου ζητούσε να κάνω τη μετάφραση. Απαντούσε σε όλους. Καταλαβαίνετε λοιπόν τι μεγάλο αντίκτυπο είχε η επίσκεψη του Διδασκάλου σ' αυτή τη χώρα. Στη Δυτική Γερμανία ξεφύτρωσαν τόσο πολλά κέντρα Σάτσανγκ και έτσι διαδόθηκε γρήγορα το μεγάλο μήνυμα του Διδασκάλου.

9. Το Άλφα και το Ωμέγα μου

Brigitte Boehm

(Αντιπρόσωπος για την Ευρώπη του Διδασκάλου Σαντ Ντάρσαν)

Ω! Διδάσκαλέ μου, μου λείπεις τόσο !
αν και είσαι πιο κοντά μου
και από τον ίδιο τον εαυτό μου.
Ω! Διδάσκαλέ μου, μου λείπεις τόσο !

Όποτε κι αν καθίσω στην γλυκιά ενθύμηση του πολυαγαπημένου μου Διδασκάλου Κιρπάλ Σινγκ, τα μάτια μου δακρύζουν κι η καρδιά μου πονάει. Βυθισμένη μέσα στο γλυκό Του άγιο Νάαμ και κοντά στα ιερά Του πόδια βρήκα παρηγοριά, ανάπαυση και γαλήνη.

Ο αγαπημένος μου Διδάσκαλος, ο Κιρπάλ Σινγκ, μου έδινε με τόση αφθονία όλα αυτά τα θαυμάσια, θεϊκά αγαθά, που ούτε να τα ονειρευτώ δεν μπορούσα και συνεχίζει να μου τα προσφέρει ολοένα και πιο πλουσιοπάροχα. Ποιος θα μπορούσε ποτέ να μου προσφέρει τόση αγάπη, τόση Χάρη και τόσο έλεος.

Το ότι συνάντησα τον αγαπημένο Διδάσκαλο Κιρπάλ ήταν η μεγαλύτερη ευλογία στη ζωή μου. Όταν ήμουν παιδί ένιωθα ιδιαίτερη έλξη από τα διδάγματα και τη ζωή του Ιησού Χριστού. Η λατρεία για Εκείνον αύξανε χρόνο με το χρόνο. Στα δεκατέσσερά μου με χαρά έλαβα μια επιβεβαίωση όταν μέσα στη Χριστιανική Εκκλησία και την ώρα της λειτουργίας, και συγκεκριμένα όταν ο ιερέας με ευλόγησε, είχα για πρώτη φορά την εμπειρία ότι ο Θεός είναι Φως. Ήταν τόσο συγκλονιστικό για μένα, που μάλλον φόβο ένιωσα για τη μεγαλοσύνη του Κυρίου.

Μόνον ένα σημείο με λυπούσε βαθιά, το ότι ο Θεός όρισε την γέννηση μου σ' αυτούς τους καιρούς και όχι την εποχή που ζούσε ο Ιησούς Χριστός, ώστε να μπορώ προσωπικά να Τον ρωτήσω για τη ζωή και το θάνατο και την αλήθεια και για το πώς να πορευθώ.

Εκτός από το να ψάχνω για την αλήθεια είχα πάντοτε την εσωτερική παρόρμηση να μάθω Αγγλικά όσο καλύτερα μπορούσα. Στα είκοσι τρία μου χρόνια άφησα το πατρικό μου σπίτι και εγκαταστάθηκα στην πόλη Φυρθ, κοντά στη Νυρεμβέργη. Εκεί βρήκα καλούς φίλους που με βοήθησαν στην έρευνά μου και παρακολούθησα πολλές ομιλίες και μαθήματα πάνω σε θρησκευτικά θέματα και μελέτησα πολλά πνευματικά μονοπάτια. Κατά την έρευνά μου συνάντησα έναν πολύ καλό σύντροφο και παντρευτήκαμε το 1961. Το Μάιο του 1962 ο άντρας

μου ήρθε μια μέρα σπίτι και μου είπε ότι ένας φίλος μας είχε βρει έναν αληθινό Ζωντανό Διδάσκαλο της ύψιστης βαθμίδας. Δεν μπορούσα να το πιστέψω! Όμως σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα ανακαλύψαμε πως ήταν αλήθεια. Ο φίλος αυτός ήταν και είναι πάντοτε ο ομαδάρχης του Σάτσανγκ του αγαπημένου Διδασκάλου Κιρπάλ Σινγκ στην Νυρεμβέργη.

Ενώ μελετούσα τις εγκυκλίους και τα βιβλία του Σαντ Κιρπάλ, μια χαρούμενη ανάμνηση αναδύθηκε λες κι όλα αυτά θα μας γίνονταν γνωστά. Το Σεπτέμβριο του 1962 γράψαμε το πρώτο μας γράμμα στον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ και μας απάντησε πολύ σύντομα να έρθουμε σε επαφή με την αντιπρόσωπο της Γερμανίας, την κυρία Φίτινγκ. Ο άντρας μου κι εγώ γεμάτοι χαρά δεχτήκαμε το πολύτιμο δώρο του ιερού Νάαμ στις 9 Μαρτίου του 1963, στην Βόννη της Γερμανίας. Αυτό ήταν το αποκορύφωμα της ζωής μας, καθώς είχαμε μάθει τι έπρεπε να κάνουμε, για να φτάσουμε το αντικείμενο της λαχτάρας μας: την Αυτογνωσία και τη Θέωση.

Τον ίδιο χρόνο, το 1963, ο πολυαγαπημένος μας Διδάσκαλος Κιρπάλ Σινγκ ήρθε στη Δύση. Δεν μπορούσαμε να κατανοήσουμε αυτήν τη μεγάλη τύχη, όμως ήρθε στ' αλήθεια τον Ιούνιο του 1963 στη Γερμανία. Η πρώτη συνάντησή μου μαζί Του στο φυσικό επίπεδο ήταν στο σταθμό της Νυρεμβέργης. Μέχρι το τελευταίο λεπτό δεν μπορούσα πιστέψω ότι θα είχαμε αυτό το σπάνιο, το μοναδικό προνόμιο. Το τραίνο έφτασε και θυμάμαι, σαν να 'ναι τώρα, το πώς ο Αγαπημένος μας κατέβηκε, ψηλός, δυνατός, ακτινοβόλος και τόσο ωραίος, σαν να 'ταν ο Βασιλεύς των Βασιλέων, σαν ο ουράνιος Πατέρας να ήρθε, για να επισκεφτεί την πλάση Του. Ο άντρας μου είχε την μεγάλη τύχη να είναι ο οδηγός του αυτοκινήτου του Διδασκάλου για τις επόμενες δεκατέσσερις μέρες. Κανείς δε θα μπορούσε να εκφράσει την ευγνωμοσύνη μας που είχαμε ανάμεσά μας τον μεγάλο αυτό Άγιο. Το ίδιο αυτό απόγευμα, ο Μεγάλος Διδάσκαλος μας κάλεσε να καθίσουμε μαζί Του στον κήπο του σπιτιού όπου έμενε. Έτυχε να κάθομαι ακριβώς μπροστά Του. Καθώς καθόμουν εκεί ένα αίσθημα βαθιάς ευγνωμοσύνης προς το Θεό γεννήθηκε στην καρδιά μου. Ο σπλαχνικός Θεός είχε ορίσει την γέννησή μου την ίδια εποχή που ζούσε ο Χριστός, που τώρα δα καθόταν μπροστά μου, τόσο πολύ κοντά μου. Αφού μας ρώτησε για τις πνευματικές μας εμπειρίες, ο μεγάλος Διδάσκαλος με κοίταξε ξαφνικά ίσια στα μάτια και δεν μπορούσα παρά κι εγώ να κοιτάξω μέσα στα φωτεινά Του μάτια.

Παρόλο που με κοίταζε με πολλή δύναμη, σκέφτηκα μέσα μου, ποτέ δε θα τραβήξω το βλέμμα μου από το δικό Του, έστω κι αν είναι να πεθάνω τώρα. Ο Μεγάλος Διδάσκαλος συνέχιζε να με κοιτάζει. Σε χρόνο μηδέν με τράβηξε ψηλά και μου έδειξε πληθωρικά ότι δεν ήταν άλλο από ισχυρό θεϊκό Φως, θεϊκή Δύναμη εκδηλωμένη σ' αυτόν τον ευλογημένο ανθρώπινο πόλο. Με συντάραζε. Ο κόσμος γύρω από το Διδάσκαλο άρχισε να κάνει ερωτήσεις. Αργότερα τους είπα, μην κάνετε τόσες ερωτήσεις μόνο να κοιτάτε τα θαυμάσια μάτια του Διδασκάλου και το μέτωπό Του και θα δεχτείτε μοναδικές εμπειρίες. Είχα τη γνώμη ότι ο καθένας μπορούσε να το γευτεί αυτό, όμως αργότερα έμαθα ότι αυτού του είδους οι εμπειρίες ήταν μια πολύ σπάνια ευλογία του Ίδιου του Διδα-

σκάλου. Οι επόμενες δεκατέσσερις μέρες στη φυσική παρουσία του μεγάλου μας Διδασκάλου γέμισαν στον υπέρτατο βαθμό με τις σπλαχνικές Του ευλογίες. Κάποιος από τους φίλους μας μου υπενθύμισε εκείνη την ώρα: *«Κατάλαβες τώρα γιατί πάντοτε ένιωθες υποχρεωμένη, εσωτερικά, να μάθεις Αγγλικά;»*

Όταν, τον Ιανουάριο του 1964, ο αγαπημένος Διδάσκαλος επέστρεψε στην Ινδία, ένιωσα μεγάλη λύπη. Πάντοτε, όταν του έστελνα τα ημερολόγιά μου, του έγραφα πόσο μου λείπει και πόσο αναζητώ την ντάρσαν Του. Το Σεπτέμβριο του 1964 έλαβα ένα γράμμα Του στο οποίο ανέφερε: «Σύντομα θα πραγματοποιηθεί η επιθυμία σου». Ήμουν πανευτυχής μ' αυτή την απάντηση. Δεν είχα όμως ιδέα πώς θα μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο. Εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν σχεδόν καθόλου ευνοϊκές πτήσεις με τσάρτερ για την Ινδία και εμείς είχαμε μάλλον οικονομική στενότητα. Όμως, με τη Χάρη Του, το Φεβρουάριο του 1965 το ταξίδι έγινε πραγματικότητα. Η Χάρη της Διδασκάλου Δύναμης τακτοποίησε τα πάντα. Είχα την τύχη να ζήσω στην Ινδία με τον πολυαγαπημένο μου Διδάσκαλο τρεις ολόκληρους μήνες. Αυτή ήταν η πιο ευλογημένη περίοδος της ζωής μου, διότι Εκείνος με δίδαξε με αγάπη και αυστηρότητα και με έμαθε στην πράξη να αναγνωρίζω πολλά σημαντικά για την πνευματική ανάπτυξη γεγονότα, όπως για παράδειγμα:

◆Η Θεϊκή Δύναμη, η Διδάσκαλος Δύναμη εργάζεται παντού από πάνω μας, οπουδήποτε κι αν βρίσκεται ο μαθητής και ότι η δεκτικότητα στο Άγιο Νάαμ – το Διδάσκαλο εσωτερικά – είναι η πρώτιστη αναγκαιότητα για τον υποψήφιο μαθητή.

◆Η αγάπη ενός Αγίου Διδασκάλου για τον μαθητή Του είναι συγκριτικά απείρως μεγαλύτερη από την αγάπη που έχουν χιλιάδες μητέρες και πατέρες του κόσμου τούτου μαζί. Αυτό μου το έδειξε ο αγαπημένος μου Διδάσκαλος στην πράξη με το παρακάτω επεισόδιο.

Μετά από έξι εβδομάδων παραμονή με το Διδάσκαλό μου, έλαβα ένα γράμμα από την μητέρα μου, στο οποίο μου ζητούσε επειγόντως να γυρίσω πίσω στη Γερμανία, στον άντρα μου και το παιδί μου που ήταν μόλις τριών ετών. Ένιωσα μπερδεμένη. Είχα έρθει στο Διδάσκαλό μου με τη ξεκάθαρη πρόθεση να επιστρέψω στη Γερμανία μόνον όταν Εκείνος θα μου έλεγε να φύγω. Τώρα όμως μια σκέψη πέρασε από το νου μου: *«Κάθομαι εδώ στα γόνατα του αγαπημένου μου Διδασκάλου, σαν να κάθομαι στα γόνατα του Αβραάμ, απολαμβάνοντας τη θεία μακαριότητά Του, ενώ η μητέρα μου θα έπρεπε να εργάζεται στη θέση μου, για την οικογένεια της οποίας εγώ είχα την ευθύνη».* Ένιωσα πολύ εγωίστρια και ένοχη και δεν ήξερα τι να κάνω. Στη βραδινή ντάρσαν, ο Διδάσκαλος ήρθε αμέσως σ' εμένα και με ρώτησε τι μου είχε συμβεί. Του μετέφερα το περιεχόμενο του γράμματος της μητέρας μου. Ο Διδάσκαλος με κοίταξε με πολλή ένταση, ρωτώντας αμέσως: *«Είναι κανένας άρρωστος στο σπίτι;» «Όχι, Δάσκαλε»,* απάντησα. Τότε είπε στους άλλους που κάθονταν γύρω Του: *«Ε, ναι, οι μητέρες...»* γυρίζοντας πάλι προς εμένα μίλησε πολύ έντονα: «Πήγαινε, πήγαινε δεν θέλω να στέκομαι ανάμεσα στην αγάπη της μητέρας σου και σ' εσένα». Με έπιασε πανικός και είπα γρήγορα: *«Μα, Διδάσκαλε δε θέλω καθόλου να φύγω αντίθετα*

θα ήθελα να μείνω μαζί Σου». Με μια απίστευτη έκφραση θείας αγάπης μου απάντησε: *«Το θέλεις γραμμένο από μένα (και έγραψε με τα δάκτυλά Του πάνω στο χέρι Του) ότι μπορείς να μείνεις εδώ; Δεν ξέρεις πόσο ευτυχισμένος είναι ο πατέρας, όταν η θυγατέρα του βρίσκεται κοντά του; Η αγάπη του Διδασκάλου για τους μαθητές Του είναι πολύ μεγαλύτερη από την κοσμική αγάπη χιλιάδων πατεράδων και μανάδων μαζί».* Είναι αδύνατο να περιγράψω τα αισθήματά μου, όταν ο αγαπημένος Διδάσκαλος μου το αποκάλυψε αυτό με τον πιο ξεκάθαρο και θαυμαστό τρόπο. Τι Αγάπη! – Πώς μπορεί κανείς ακόμη και να ονειρευτεί την ύπαρξη τέτοιας αγάπης! Μετά από δυο περίπου μέρες ο Διδάσκαλος με πλησίασε και με ρώτησε απαλά*: «Είσαι δυνατότερη τώρα;»*

◆Χαρούμενη αποδοχή μιας αρρώστιας όσο οδυνηρή κι αν είναι, καθώς ο Διδάσκαλος γνωρίζει καλύτερα πώς μπορεί να ξεπληρωθεί το καρμικό χρέος.

Στο τέλος του Μαρτίου αρρώστησα αρκετά από ένα απόστημα στο λαιμό μου. Όταν ο μεγάλος Διδάσκαλος το έμαθε, μου είπε: «Μην ανησυχείς, πρέπει να το περάσεις αυτό». Κατά τη διάρκεια των πιο οδυνηρών ωρών αυτής της επίπονης αρρώστιας ήρθε να με επισκεφθεί πολλές φορές, βάζοντας ο Ίδιος ομοιοπαθητικό γιατρικό πάνω στη γλώσσα μου. Επίσης κάλεσε δυο γιατρούς, και οι δυο τους με κοίταξαν με πολύ σοβαρό ύφος. Ο ένας μου έκανε ενέσεις πενικιλίνης. Ε, πρέπει να ομολογήσω ότι δε με ενθουσίαζε καθόλου αυτός ο τρομερός πόνος. Είχα χάσει τη φωνή μου και δε μπορούσα να καταπιώ, ο λαιμός μου έκλεινε ολοένα και περισσότερο και τότε πια προσευχήθηκα: *«Ω! Διδάσκαλε δεν το αντέχω άλλο».* Την ίδια στιγμή άκουσα τα βήματά Του που πλησίαζαν το δωμάτιό μου και καθώς μπήκε μέσα ο πόνος εξαφανίστηκε, πέταξε μακριά όπως ένα πουλί από το δέντρο. Αν και είχα χάσει τη φωνή μου, μπόρεσα ωστόσο να ψιθυρίσω στο Διδάσκαλο τι συνέβη. Εκείνος χαμογέλασε ευγενικά. Ως τα μεσάνυκτα εκείνης της μέρας το απόστημα δεν είχε ακόμα ανοίξει, αποδέχτηκα την αρρώστια και προσευχήθηκα εσωτερικά στο Διδάσκαλο: *«Ω! Διδάσκαλέ μου αν θέλεις να συνεχίσω να το έχω αυτό, δε θα σου παραπονεθώ άλλο».* Την επόμενη στιγμή χρειάστηκε να βήξω και τότε το απόστημα έσπασε. Πύον άρχισε να τρέχει από το στόμα μου για σαράντα περίπου λεπτά. Μια ώρα αργότερα ένιωσα ξεκάθαρα ότι ο Διδάσκαλός μου, μού είχε δώσει μια καινούργια ζωή. Νωρίς το πρωί ήρθε στο δωμάτιό μου και με ρώτησε με γλυκύτητα και αγάπη: *«Αισθάνεσαι καλύτερα τώρα;»*

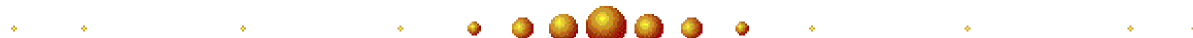
◆Ο μεγάλος Διδάσκαλος με δίδαξε με πολλή αυστηρότητα να σκέφτομαι πάντοτε θετικά. Λίγες μέρες αργότερα με ρώτησε: *«Πώς είσαι;»* Η απάντηση μου ήταν: *«Ε, Διδάσκαλε, ο λαιμός μου δεν είναι ακόμα εντελώς καλά».* Ο Πολυαγαπημένος αμέσως μου υπέδειξε: *«Ποτέ μην το λες αυτό, πάντοτε να απαντάς ότι είσαι καλά. Πώς είσαι;» «Είμαι καλά, Διδάσκαλε».* Ο Διδάσκαλος χαμογέλασε: *«Έτσι μπράβο».* Πολλές φορές γύρισε προς εμένα ρωτώντας: *«Πώς είσαι;»* Και κάθε φορά απαντούσα *«Είμαι καλά Διδάσκαλε».* Κουνούσε το κεφάλι Του ικανοποιημένος.

Όταν πολλά χρόνια αργότερα στη Γερμανία μου ξαναπαρουσιάστηκε, ένα απόστημα στο λαιμό, φοβήθηκα λίγο, γιατί δε βρισκόμουν πια στη φυσική πα-

ρουσία του αγαπημένου μου Διδασκάλου. Τη νύκτα με έπιασε πιο δυνατός πόνος και, αφού δεν μπορούσα να κοιμηθώ, κάθισα σε διαλογισμό. Ξάφνου ένιωσα το Διδάσκαλο να στέκει δίπλα στο κρεβάτι μου και να μου μιλά τόσο απαλά: *«Τώρα αρκεί»*. Πάλι μου ήρθε να βήξω αμέσως και πάλι έσπασε το απόστημα και ο λαιμός μου έγιανε πολύ γρήγορα. Πραγματικά είναι αμέτρητες οι ευλογίες του αγαπημένου Διδασκάλου, που δέχεται όπου κι αν βρίσκεται ο μαθητής.

◈Και υπάρχει ακόμα ένα σημείο που ο μεγάλος Διδάσκαλος μου με έμαθε να προσέχω: να ζω ανεξάρτητα από οποιονδήποτε άλλον, άσχετα του πόσο προχωρημένος ένας άλλος μαθητής μπορεί να είναι, άσχετα από το ποια θέση μπορεί να κατέχει δουλεύοντας για το έργο του Διδασκάλου. Τίποτα, απολύτως τίποτα δεν πρέπει να στέκεται ανάμεσα στο Διδάσκαλο και το μαθητή. Ο καθένας πρέπει να διανύσει το δικό του προσωπικό δρόμο μέχρι την καρδιά του Διδασκάλου. Αλλιώτικα δεν μπορεί να είσαι αληθινός στον ίδιο σου τον εαυτό και να φτάσεις στον τελικό σκοπό, για τον οποίο ο αγαπημένος μας Διδάσκαλος μας έφερε στα ιερά Του πόδια, προκειμένου να μας οδηγήσει στο αιώνιο Σπίτι μας, στον Οίκο του Πατέρα.

Δεν υπάρχει τέλος στην εξύμνηση της δίχως όρια Χάρης, της δίχως όρια Αγάπης του μεγάλου, του Αγαπημένου μας Διδασκάλου Κιρπάλ Σινγκ. Με έχει κάνει δική Του για πάντα, για όλη την αιωνιότητα – ο έπαινος ας είναι ατελεύτητος στον Κύριο, στο άγιο Νάαμ.

10. Η Απεριόριστη Χάρη του Θεανθρώπου

Manohar Singh Duggal

Όταν ο Διδάσκαλος Κιρπάλ Σινγκ ήταν στο Ραβαλπίντι, το 1930 περίπου, ένας από τους κοντινότερους συγγενείς Του, ένα αγόρι δεκατεσσάρων χρονών, ήταν άρρωστο στο νοσοκομείο σε κρίσιμη κατάσταση. Ένα βράδυ ο Διδάσκαλος πήγε να το επισκεφτεί. Η μητέρα του παιδιού σεβόταν τόσο πολύ το Διδάσκαλο – ολόκληρη η οικογένεια Τον θεωρούσε ανέκαθεν άγιο – που Τον ικέτεψε, αν το παιδί ήταν γραφτό να πεθάνει, να το βοηθήσει να φύγει εύκολα, γιατί η ταλαιπωρία που περνούσε ήταν αβάσταχτη. Ο Διδάσκαλος βέβαια κατάλαβε αυτοστιγμεί γιατί το παιδί υπέφερε και γιατί δεν μπορούσε να αφήσει το σώμα του. Είπε στη μητέρα: *«Θα ήταν σκόπιμο να φωνάξεις τη θεία του»*. Ειδοποίησαν τη θεία. Όταν έφτασε, ο Διδάσκαλος την πήρε παράμερα και της είπε: *«Πήρες δεκαπέντε ρουπίες κάτω από το μαξιλάρι του παιδιού. Μέχρι να τα επιστρέψεις, το παιδί δεν μπορεί να πεθάνει»*. Εκείνη απάντησε: *«Ναι, πήρα πράγματι δεκαπέντε ρουπίες κάτω από το μαξιλάρι του, επειδή…», εδώ φάνηκε αρκετά αμήχανη, «επειδή φοβήθηκα πως κάποιος άλλος θα τα έκλεβε»*. Τότε ο Διδάσκαλος επέμεινε: *«Ωσότου να επιστραφούν τα χρήματα, δεν μπορεί να φύγει»*. Εκείνη έβαλε τα χρήματα κάτω από το μαξιλάρι, η αγωνία του παιδιού υποχώρησε, κατόπιν έκλεισε τα μάτια του και ελευθερώθηκε.

Ο πατέρας μου, ο μεγαλύτερος αδελφός του Κιρπάλ Σινγκ, ήταν πολύ βαριά άρρωστος στο Πεσαβάρ το 1939. Μια νύκτα ήταν έτοιμος να παραδώσει το πνεύμα του. Καθόμουν δίπλα του. Ήξερα ότι το χειρότερο έφτανε. Ο γιατρός είχε χάσει κάθε ελπίδα. Καθώς πλησίαζε το τέλος, ανήμπορος, επαναλάμβανα το Σιμράν παρακολουθώντας τον. Μετά από λίγο ο πατέρας μου έπαψε να αναπνέει. Εξακολούθησα να κάνω σιμράν.

Ξαφνικά, μετά από κάποιο διάστημα νεκρικής ακινησίας, αντιλήφτηκα ότι ο νεκρός πατέρας μου είχε αρχίσει να κινείται – η ψυχή του πατέρα μου είχε επιστρέψει στο σώμα. Άνοιξε τα μάτια του και είδα ότι ήταν γεμάτα δάκρυα. Φώναξε το όνομά μου και μου είπε να πάρω πέννα και χαρτί, μιας και ήθελε να γράψει γράμμα στο μικρότερο αδερφό του, τον Κιρπάλ Σινγκ. Το γράμμα έλεγε: *«Γνωρίζεις και γνωρίζω τι συνέβη. Αν δεν έρθεις εσύ, δεν μπορώ να σηκωθώ απ' αυτό το κρεβάτι. Σου ζητώ να έρθεις όσο γίνεται γρηγορότερα»*. Στη συνέχεια έκλεισε τα μάτια του, όχι πια σαν νεκρός αλλά σαν να έκανε διαλογισμό. Μετά από άλλο ένα τέταρτο ξανάνοιξε τα μάτια του και είπε: *«Στείλε κάποιον στο σιδηροδρομικό σταθμό στις εννέα, γιατί θα έρθει και ο άλλος μου αδελφός»*. Το είχε δει στο διαλογισμό του. Και πράγματι, έφτασαν και οι δύο αδελφοί ταυτό-

χρονα στο σταθμό, αγκαλιάστηκαν και πήγαν μαζί κατευθείαν να δουν τον πατέρα μου. Τότε ο πατέρας μας εξήγησε τι είχε συμβεί το πρωί:

Ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ είχε έρθει να τον πάρει από το Υλικό επίπεδο, αλλά ο Κιρπάλ Σινγκ Τον παρακάλεσε να τον αφήσει για ένα διάστημα ακόμα. Λόγω αυτής της έκκλησης, ο Χαζούρ έστειλε το μαθητή του και πατέρα μου πίσω στη ζωή. Το πρόσωπο του πατέρα μου έλαμπε. Μας είπε: *«Δεν μπορώ να περιγράψω πως ήταν το μέρος, όταν βρέθηκα έξω από το σώμα την ώρα του θανάτου μου. Ήμουν με τον Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και τον Κιρπάλ Σινγκ. Ήταν σαν να περάσαμε μαζί μέσα από ένα χρυσό βουνό, και όταν περάσαμε στην άλλη του πλευρά, αυτή ήταν λουσμένη στο Φως».*

Λόγω της μακρόχρονης αρρώστιας του πατέρα μου, τα έξοδα της οικογένειας ήταν πολύ μεγάλα. Ήταν αβάσταχτα. Ο πατέρας μου, αν και σοβαρά άρρωστος, νοιαζόταν πάρα πολύ για τα έξοδα. Μια νύχτα, την ώρα που κοιμόταν, του παρουσιάστηκε ο Κιρπάλ Σινγκ και του είπε: *«Αδελφέ μου, γιατί έχεις τέτοια αγωνία για τα λεφτά; Δεν έχεις παρά να κοιτάξεις μέσα στο σακάκι σου που κρέμεται πάνω στο κρεβάτι και αυτό θα καλύψει όλες σου τις ανάγκες».* Το επόμενο πρωί, στις πέντε και μισή, όταν μπήκα στο δωμάτιο του πατέρα μου, μού είπε: *«Κοίτα να δεις, μόλις μου παρουσιάστηκε ο Κιρπάλ. Για έλεγξε τις τσέπες του σακακιού μου που είναι ακουμπισμένο εκεί πέρα».* Όταν έψαξα τις τσέπες είδα έκπληκτος ότι ήταν γεμάτες χαρτονομίσματα. Όλα αυτά οφείλονταν στη Χάρη Του και συνέβησαν πολύ πριν ο Κιρπάλ γίνει Διδάσκαλος.

Ήμουν στο Ρατζπούρ, κατά τη διάρκεια του 1955, για να επισκεφτώ τη μητέρα μου. Ένα βράδυ ο Διδάσκαλος μου είπε να πάω στο σπίτι Του το άλλο πρωί. Έτσι λοιπόν, νωρίς το πρωί πήγα στο σπίτι του Διδασκάλου και κάθισα απ' έξω περιμένοντάς Τον. Ο Διδάσκαλος άνοιξε την πόρτα και είπε: *«Γιατί κάθεσαι απ' έξω; Γιατί δε μπαίνεις μέσα;»* Απάντησα: *«Κύριε, απλώς σε περίμενα».* Εκείνος είπε: *«Όχι, όχι έχω ανάγκη από συντροφιά, πάμε τώρα να περπατήσουμε».* Με οδήγησε στον κήπο στο πίσω μέρος του σπιτιού. Καθώς προχωρούσαμε, έτυχε να δω ένα πολύ ωραίο μάνγκο πεσμένο κάτω από ένα δέντρο. Ένιωσα την επιθυμία να το μαζέψω, αλλά δεν το αποφάσισα και προσπεράσαμε. Συνεχίσαμε να περπατάμε και ο Διδάσκαλος μιλούσε για διάφορα πράγματα. Ήταν υπέροχο να βρίσκεσαι μαζί Του. Στο τέλος του δρόμου υπήρχε μια τσιμεντένια πλατφόρμα. Όταν φτάσαμε εκεί σταματήσαμε και ο Διδάσκαλος άρχισε να γελά. Είπα: *«Κύριε τι συμβαίνει;»* Μου είπε: *«Ένας από τους μαθητές από το Τζουλούντερ ήταν εδώ και περπατούσαμε όπως εσύ κι εγώ τώρα, κι όταν φτάσαμε σ' αυτό το σημείο υπήρχε μια κόμπρα που καθόταν εδώ. Τη στιγμή που ο άνθρωπος είδε την κόμπρα πήδηξε πίσω μου, σαν να ήθελε να αποφύγει την κόμπρα στην περίπτωση που εκείνη θα είχε την διάθεση να επιτεθεί. Κρύφτηκε πίσω μου, ώστε να μη δαγκώσει εκείνον η κόμπρα. Συχνά οι μαθητές, από τη μια μεριά ισχυρίζονται ότι έχουν πίστη στον Διδάσκαλό τους και από την άλλη έχουν μεγάλη έλλειψη σεβασμού».* Στη συνέχεια τον ρώτησα αν φοβήθηκε και μου απάντησε: *«Κοίτα, αυτό δεν είναι τίποτα λιγότερο από τον ίδιο το θάνατο!»* Είχε φοβηθεί πολύ. *«Εντάξει, του είπα, μη φοβάσαι».* Γύρισα προς το φίδι και του είπα: *«Λοιπόν,*

τώρα μπορείς να πηγαίνεις». Το φίδι σύρθηκε ήσυχα μακριά προς την αντίθετη πλευρά και έφυγε. Όμως ο άνθρωπος ήταν ακόμη πολύ νευρικός και στο δρόμο της επιστροφής μας περπατούσε μπροστά μου. Όταν μετά από λίγο έφτασε στο δωμάτιό του, τύλιξε τα πράγματά του και γύρισε κατευθείαν στο Τζουλούντερ».

Επιστρέφαμε τώρα προς το σπίτι και καθώς δεν ήθελα να περάσω από το σημείο που ήταν το μάνγκο, προσπάθησα να οδηγήσω τον Διδάσκαλο απ' αλλού. Όμως ο Διδάσκαλος μπορούσε να διαβάζει τις σκέψεις μου και πήγε ίσια προς το συγκεκριμένο δέντρο. Ύστερα σταμάτησε, με κοίταξε και χαμογέλασε: *«Βλέπεις αυτό το μάνγκο;»* Απάντησα: *«Μάλιστα Κύριε»*. Εκείνος είπε: *«Είχες όρεξη να το πάρεις;» «Πάρα πολύ»*, απάντησα. Με ρώτησε: *«Και γιατί δεν το πήρες;»* Είπα: *«Γιατί δεν το θεώρησα πρέπον στην παρουσία Σου»*. Είπε: *«Τώρα να το πάρεις»* και γέλασε.

Το 1957, όταν η κόρη μου ήταν δώδεκα χρονών, αρρώστησε σοβαρά. Είχε υψηλό πυρετό και παραληρούσε. Πήγα να δω το Διδάσκαλο στο Άσραμ και μου είπε: *«Θα έρθω να την δω αύριο»*. Η μικρή έκλαιγε όλη τη νύχτα και όλη τη μέρα, αλλά πέντε λεπτά πριν φτάσει ο Διδάσκαλος βυθίστηκε σε βαθύ ύπνο. Βλέποντάς το αυτό ο Διδάσκαλος είπε: *«Για κάτσε, εδώ μου λες ότι κλαίει συνέχεια και δεν μπορεί να κοιμηθεί και τώρα τη βρίσκω κοιμισμένη βαθιά!»* Κάποιος είπε: *«Αυτό είναι δικό Σου θαύμα! Την έκανες να κοιμηθεί πριν έρθεις.»* Έβαλε τότε ο Διδάσκαλος το χέρι Του πάνω στο κεφάλι της. Τον κοίταξε μέσα στα μάτια κι Εκείνος τη ρώτησε: *«Τι θέλεις;»* Και εκείνη, αφού ήταν παιδάκι του απάντησε: *«Πέντε ρουπίες»*. Της έδωσε πέντε ρουπίες και της υποσχέθηκε: *«Όταν γίνεις καλά, θα σου δώσω κι άλλες πέντε ρουπίες»*. Ύστερα έφυγε. Όμως την επομένη η κατάστασή της χειροτέρεψε και έπρεπε να την πάμε στο νοσοκομείο. Ήταν σχεδόν στα νύχια του θανάτου. Οι γιατροί παραπονέθηκαν και μας είπαν: *«Τι μπορούμε να κάνουμε, όταν μας φέρνετε τους αρρώστους τελευταία στιγμή σ' αυτή την κατάσταση; Τι να κάνουμε τώρα πια που πεθαίνει;»* Έτρεξα αμέσως στο Διδάσκαλο και του είπα: *«Περιμένουν ότι θα πεθάνει μέσα σε μισή ώρα»*. Εκείνος όμως μου απάντησε: *«Μην ανησυχείς, τίποτα δε θα πάει στραβά. Πηγαίνω τώρα στο Ρόχτακ, αλλά θα είμαι πίσω μεθαύριο»*.

Άρχισα να απορώ. Οι γιατροί είχαν πει πως πεθαίνει, όμως ο Διδάσκαλος έλεγε ότι τίποτα δεν θα πήγαινε στραβά. Εν τω μεταξύ οι γιατροί έκαναν του παιδιού κάποια θεραπεία και έγινε κάπως καλύτερα. Την επομένη, όταν πήγα στο νοσοκομείο, διέκρινα από μακριά το Διδάσκαλο να κινείται σε έναν από τους θαλάμους – δεν μπορούσα να το καταλάβω, αφού μου είχε πει ότι θα πήγαινε στο Ροχτάκ. Έτσι έτρεξα αμέσως προς Αυτόν. Υπήρχαν κι άλλοι μαθητές εκεί που φώναζαν: *«Ο Μαχαράτζι είναι εδώ! Ο Μαχαράτζι είναι εδώ!»* Τον ρώτησα: *«Πώς συμβαίνει να είσαι εδώ; Νόμιζα ότι ήσουν μακριά.»* Μου είπε: *«Όχι, όχι. Ήρθα για να την δω»*. Τον πήγα στην κόρη μου. Τον κοίταξε πάλι μέσα στα μάτια και Εκείνος τη ρώτησε πάλι: *«Τι θέλεις;»* Του απάντησε: *«Μου είπες ότι θα μου έδινες άλλες πέντε ρουπίες, αν καλυτέρευα». «Ώστε θέλεις να καλυτερέψεις;»* Κι εκείνη απάντησε: *«Ναι»*. Στη συνέχεια της έδωσε άλλες πέντε ρουπίες και βγάζοντας ένα μπουκαλάκι από την τσέπη Του, της έδωσε

κάποιο ομοιοπαθητικό φάρμακο. Μετά απ' αυτό η μικρή κοιμήθηκε δέκα ώρες και την επομένη ήταν εντελώς καλά.

Μια φορά, το 1964, είχα πάει στο Ρατζπούρ να επισκεφτώ τον αγαπημένο Διδάσκαλο. Το βραδάκι καθόταν στο ύπαιθρο, έξω από το μπανγκαλόου Του. Ένας από τους μαθητές ήρθε και έμοιαζε πολύ στεναχωρημένος. Είπε στο Διδάσκαλο ότι ο γιος του ήταν στο νοσοκομείο και ότι οι γιατροί είχαν αποφανθεί ότι δεν υπήρχε ελπίδα να επιζήσει, αφού είχε ήδη πέσει σε κώμα. Ακούγοντάς το αυτό ο Αγαπημένος Διδάσκαλος του είπε ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος ανησυχίας, γιατί όλα θα πήγαιναν καλά. Κατόπιν ο Διδάσκαλος τον συνόδεψε στο νοσοκομείο, για να δει το γιο του.

Φτάνοντας στο θάλαμο πήγε κατευθείαν στο κρεβάτι του παιδιού. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος ζήτησε να γυρίσουν το παιδί μπρούμυτα. Ο Μαχαράτζι άρχισε τότε να τρίβει τη σπονδυλική στήλη του παιδιού από το λαιμό ως τους γοφούς. Μετά από πέντε περίπου λεπτά, το αγόρι, που βρισκόταν σε κώμα, άνοιξε τα μάτια του. Ύστερα από άλλα δέκα λεπτά άλλαξε θέση, κάθισε και υποκλίθηκε μπροστά στον Πολυαγαπημένο Διδάσκαλο. Όλοι οι παρευρισκόμενοι είδαν έκπληκτοι το θαύμα και φυσικά τα νέα μεταδόθηκαν σαν αστραπή σ' ολόκληρο το νοσοκομείο. Ο πρεσβύτερος γιατρός, ο υπεύθυνος του νοσοκομείου ήρθε τρέχοντας και είπε στο Μαχαράτζι: *«Επιτέλεσες ένα θαύμα»*. Ο Μαχαράτζι του απάντησε ότι δεν είχε κάνει τίποτα το ιδιαίτερο. Είχε απλώς κάνει κάποιο μασάζ, για να βελτιώσει την κυκλοφορία του αίματος. Πάνω σ' αυτό ο γιατρός απάντησε ότι κανενός είδους θεραπεία δεν μπορούσε να σώσει το παιδί που είχε ήδη περιπέσει σε κώμα και δεν ανταποκρινόταν πια σε καμιά θεραπευτική αγωγή. Την επομένη δόθηκε εξιτήριο στο μικρό και έφυγε.

Το 1971, όταν ο αγαπημένος Διδάσκαλος δεν ήταν καλά, εγώ τον φρόντιζα τη νύχτα. Μια νύχτα έλαβα ένα τηλεφώνημα από το Νοσοκομείο "Άγια Οικογένεια" στο Δελχί, με το οποίο με πληροφόρησαν ότι ένας από τους μαθητές του Μαχαράτζι, ο κύριος Μαχάν Σινγκ, ήταν σοβαρά άρρωστος και τον είχαν βάλει στο οξυγόνο. Είπαν στη συνέχεια ότι ο κ. Μαχάν Σινγκ είχε ξεχάσει το Σιμράν, ότι είχε μαύρο σκοτάδι εσωτερικά και ότι ήθελε να ειδοποιηθεί ο Μαχαράτζι για τη θλιβερή του κατάσταση.

Ακούγοντας όλα αυτά παρέμεινα διστακτικός. Τι θα 'πρεπε να κάνω, καθώς ο αγαπημένος Διδάσκαλος ήταν πολύ ανήσυχος. Εκείνη τη συγκεκριμένη ώρα αναπαυόταν και δεν ήθελα να τον ανησυχήσω. Προβληματιζόμουν με το θέμα αυτό, όταν ο Μαχαράτζι με φώναξε και με ρώτησε ποιος είχε τηλεφωνήσει, Του το είπα. Ακούγοντάς το είπε ότι τώρα ήταν 1:00 το πρωί και ότι ο κ. Μάχαν Σινγκ θα έφευγε στις 3:30 το πρωί, άρα δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας. Με καθοδήγησε να τους πω ότι θα έπρεπε να βάλουν τον αντίχειρα πάνω στο μέτωπό του, ανάμεσα στα φρύδια και να του ψιθυρίσουν στο δεξί αυτί τα πέντε Ονόματα. Ο Χαζούρ θα φρόντιζε για τα υπόλοιπα. Έτσι δεν ήταν ανάγκη να ανησυχεί για τίποτα. Μετά απ' αυτό ο Διδάσκαλος μπήκε σε διαλογισμό κι εγώ καθόμουν δίπλα στο κρεβάτι του. Στις 3:32 π.μ. ακριβώς ο αγαπημένος Διδάσκαλος άνοιξε τα μάτια Του και είπε. *«Έφυγε, ήταν καλός άνθρωπος. Αυτό*

ήταν το Θέλημά Του». Στη 1:00 π.μ. ήξερε ότι η ώρα αναχώρησης του Μάχαν Σινγκ ήταν στις 3:30. Γύρω στις 3:45 κτύπησε το τηλέφωνο. Ο άνθρωπος στην άλλη άκρη της γραμμής είπε ότι ο κ. Μάχαν Σινγκ είχε πεθάνει. Πριν πάω να απαντήσω στο τηλέφωνο, ο αγαπημένος Διδάσκαλος είπε ότι είχε φύγει ακριβώς στις 3:30 π.μ., αλλά οι γιατροί θα καθυστέρησαν λίγο να ανακοινώσουν το θάνατο.

Το πρωί κάποιοι συγγενείς του κ. Μάχαν Σινγκ ήρθαν να δουν τον Μαχαράτζι. Είπαν ότι είχαν επαναλάβει τα πέντε Ονόματα στο δεξί του αυτί, αφού έβαλαν τον αντίχειρα πάνω στο μέτωπό του, ανάμεσα στα φρύδια. Την ίδια στιγμή ο Μάχαν Σινγκ, που ήταν τόσο αποκαρδιωμένος, χαμογέλασε και είπε: *«Αν κάποιος έχει ένα Διδάσκαλο, θα πρέπει να είναι σαν κι Αυτόν!»* Είδε προφανώς Φως εσωτερικά και ο Διδάσκαλος τού παρουσιάστηκε, για να τον φροντίσει. Σύμφωνα με τα λεγόμενά τους ποτέ μετά απ' αυτό δεν ξανάνοιξε τα μάτια του και εξέπνευσε κάνοντας διαλογισμό. Αυτό δείχνει ότι παρόλο που ο Μαχαράτζι δεν ήταν καλά σωματικά, πνευματικά ήταν εξίσου ισχυρός όπως πάντοτε.

11. Στα Ιερά Πόδια του Πολυαγαπημένου

Brij Mohan Sharma

(Οικονομικός υπεύθυνος της Αποστολής στην Αμερική)

Από ηλικίας έξι ετών παιδάκι μ' ενδιέφερε ιδιαίτερα η πνευματικότητα και έβαζα μέλη της οικογένειάς μου να μου λένε ιστορίες για τον Κρίσνα και το Ράμα. Όταν μεγάλωσα, έγινα επιχειρηματίας. Το 1951, στα τριάντα τρία μου χρόνια, μια μεγάλη υπαρξιακή κρίση αναστάτωσε τη ζωή μου. Ένιωσα ότι έπρεπε να βρω το Θεό και σκεπτόμουνα πως δε θα μπορούσα να ησυχάσω αν δεν Τον έβρισκα. Η γυναίκα μου φοβήθηκε ότι θα εγκατέλειπα το σπίτι. Τον Οκτώβριο εκείνου του έτους μια μέρα, στις πέντε το απόγευμα, είπα στη γυναίκα μου ότι θα πήγαινα να δω έναν άγιο.

Θα πρέπει να αναφέρω εδώ ότι από τα παιδικά μου χρόνια άκουγα μια εσωτερική φωνή που μου έλεγε τι να κάνω – π.χ. με προειδοποιούσε σε περιπτώσεις ατυχημάτων ή για το ότι βρισκόταν ένα φίδι στο δρόμο μου. κλπ. Στη συνέχεια συνέβαινε κάποιος να μ' έπιανε από το χέρι και να μ' οδηγούσε μακριά από τον κίνδυνο. Έτσι λοιπόν και τη μέρα εκείνη άκουσα την ίδια φωνή που έλεγε: *«Σήμερα, ας πάμε να δούμε αυτόν το συγκεκριμένο άγιο».*

Καθησύχασα τη γυναίκα μου ότι θα γύριζα σύντομα, αλλά δεν ήξερα προς τα πού θα έπρεπε να πάω. Η φωνή με καθοδηγούσε μέχρι που βρέθηκα να στέκω έξω από μια καγκελόπορτα. Εκεί διάβασα μια πινακίδα που έλεγε Σαουάν Άσραμ. Θυμάμαι πως σκέφτηκα: *«Αυτό είναι πολύ όμορφο όνομα»* και μπήκα μέσα. Εκείνο τον καιρό το σπίτι του Διδασκάλου ήταν πολύ μικρό και δεν υπήρχαν παρά ελάχιστα κτίρια μέσα στο Άσραμ. Ρώτησα κάποιον αν ζούσε εκεί κανένας άγιος και αυτός με προέτρεψε λέγοντάς μου: *«Πήγαινε επάνω».*

Όταν έφτασα επάνω είδα είκοσι με τριάντα ανθρώπους που κάθονταν σε διαλογισμό, και επίσης μια επιβλητική μορφή που καθόταν μπροστά τους και που θεώρησα ότι θα ήταν ο Διδάσκαλος. Κάθισα κι εγώ σε διαλογισμό, αλλά ύστερα από λίγα λεπτά άνοιξα τα μάτια μου και είδα πως ο Διδάσκαλος συνέχιζε να κάθεται εκεί, αλλά δεν μιλούσε. Σκέφτηκα ότι μόλις θα μιλούσε θα Του μιλούσα. Μετά από δέκα λεπτά κάποιος έβαλε το χέρι του στον ώμο μου και ρώτησε: *«Θέλεις να κάνεις σέβα;»* Ένιωσα πολύ ευτυχισμένος – εδώ ερχόμουν για πρώτη φορά, ήμουν καινούριος και μου ζητούσαν να προσφέρω υπηρεσία! Όταν τέλειωσα, επέστρεψα στο κιόσκι, αλλά είδα ότι ο άγιος είχε φύγει. Ρώτησα τους ανθρώπους εκεί: *«Πού βρίσκεται ο άγιος που καθόταν εδώ;»* Αλλά μου είπαν ότι δεν είχε έρθει καθόλου. Εκείνη τη στιγμή είδα πράσινο, κόκκινο και άσπρο Φως να κυκλώνει αυτούς που διαλογίζονταν. Τότε σκέφτηκα ότι εδώ κάτι γίνεται και ρώτησα: *«Πού είναι ο Διδάσκαλος;»* Μου είπαν ότι έστεκε στον

περίβολο. Εκεί βρήκα τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, που συνομιλούσε με μια κυρία σχετικά με το διαλογισμό της. Όταν τελείωσε ήρθε κατευθείαν σ' εμένα και μου είπε: «Λοιπόν, έφτασες». Μόλις πρόφερε αυτά τα λόγια, ολόκληρο το κορμί μου πλημμύρισε με Φως και γέμισα ευτυχία. Ήξερα, την ίδια κιόλας στιγμή, ότι εδώ ήταν κάποιος πολύ σπ[ουδαίος. Κατόπιν καθίσαμε αντικριστά, πρόσωπο με πρόσωπο, και με ρώτησε το λόγο για τον οποίο είχα πάει στο άσραμ. Του απάντησα ότι είχα έρθει για να αποκτήσω *μπάκτι* – τη λατρεία που οδηγεί σε ένωση με το Θεό. *«Έχω πατέρα, μάνα, γυναίκα, παιδιά, μαγαζί, σπίτι, αλλά δεν είμαι με όλα αυτά τα καλά ικανοποιημένος - σήμερα ήρθα για μπάκτι».* Είπε ότι θα έπρεπε πρώτα να κατανοήσω τη θεωρία και ύστερα ότι θα μπορούσα να την αποκτήσω. Αλλά εγώ απάντησα: *«Όχι, όχι. Τη θέλω τώρα αμέσως».* Επέμεινε και πάλι ότι έπρεπε να συλλάβω τη θεωρία και να παρακολουθήσω το Σάτσανγκ. Αλλά εγώ και πάλι αρνήθηκα. Του είπα τότε ότι ήθελα να μιλήσω στον Διδάσκαλο, που είχα δει τη φωτοφραφία του στο κιόσκι. Έστειλε να Του φέρουν τη φωτογραφία και στη συνέχεια με ρώτησε αν ήθελα να μιλήσω με αυτό το πρόσωπο της φωτογραφίας. Όταν απάντησα καταφατικά, μου είπε: *«Αυτός είναι ο Διδάσκαλός μου ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ. Άφησε το φυσικό Του σώμα εδώ και τέσσερα χρόνια, αλλά συνεχίζει να εργάζεται μέσα από μένα που δεν είμαι παρά ένας άδειος σωλήνας και ό,τι νερό μου στέλνει το διοχετεύω προς τα έξω».* Οι άνθρωποι που ήταν γύρω από το Διδάσκαλο είπαν τότε: *«Γιατί δεν του δίνεις κάτι;»* Ξαναπαρακάλεσα κι εγώ με ενωμένα χέρια για εσωτερική εμπειρία. *«Εντάξει, απάντησε, έλα αύριο το πρωί».*

Το επόμενο πρωί ο Διδάσκαλος έδινε μύηση. Θυμάμαι ότι, όταν έφτασα, η Τάι Τζι στεκόταν στην είσοδο και μου είπε να μπω μέσα. Ο Διδάσκαλος ήταν ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι. Κοίταξε προς το μέρος μου και τα μάτια Του ήταν γεμάτα κόκκινο Φως. Με ρώτησε: *«Έχεις πίστη;»* Απάντησα: *«Ναι».* Μου είπε τότε να πάω έξω και να κάτσω στη βεράντα. Ήταν σαράντα περίπου άνθρωποι εκεί, πήρα μια θέση στη σειρά των ανδρών. Όταν βγήκε έξω ο Διδάσκαλος μας εξήγησε τη θεωρία, κατόπιν μας έβαλε σε διαλογισμό. Είχα μια εξαιρετική εσωτερική εμπειρία του Φωτός και του Ήχου.

Για πολλά χρόνια πρόσφερα δυόμισι ώρες την ημέρα στην λατρεία του Κρίσνα και του Ράμα. Καθώς ο Διδάσκαλος μας είχε πει να κάνουμε δυόμισι ώρες διαλογισμό αυτό σήμαινε ότι άρχισα να δίνω πέντε ώρες κάθε μέρα για τις πνευματικές μου ασκήσεις. Επειδή δεν είχα παρακολουθήσει κάποιο Σάτσανγκ δεν είχα αντιληφθεί ότι δεν ήταν ανάγκη να συνεχίζω και τις παλιές μου ασκήσεις. Μετά από εννέα μέρες άκουσα μέσα μου τις καμπάνες να ηχούν τόσο δυνατά, που νόμισα ότι ολόκληρο το Δελχί είχε τρελαθεί – ντινγκ-ντονγκ, ντινγκ-ντονγκ! Κατόπιν θυμήθηκα ότι ο Διδάσκαλος είχε πει ότι ο ήχος της καμπάνας ήταν ένας από τους υψηλότερους, κι έτσι άρχισα να πηδώ και να χορεύω. Όταν πλάγιασα εγκατέλειψα εντελώς το σώμα μου – ο Διδάσκαλος με πήρε από το χέρι ακριβώς όπως ο πατέρας το πεντάχρονο παιδί του. Μου έδειξε τα ανώτερα επίπεδα καθώς και τις θεότητες που λάτρευα. Το επόμενο πρωί

μάζεψα όλα τα μπρούντζινα είδωλά μου, πήγα στο Άσραμ και τα πέταξα μες στο πηγάδι.

Από τότε πια άρχισα να πηγαίνω στο Σάτσανγκ – στην πραγματικότητα πήγαινα δυο φορές τη μέρα καθώς ο Διδάσκαλος είχε συνεδρίες διαλογισμού και το πρωί και το βράδυ. Αυτό συνεχίστηκε επί τρεις μήνες. Τότε μια μέρα ρώτησα το Διδάσκαλο αν θα μπορούσε να μου δώσει περισσότερη εσωτερική εμπειρία. Γέλασε και είπε: *«Έλα αύριο»*. Πρέπει να αναφέρω εδώ ότι από την πρώτη μέρα ποτέ δε με εμπόδισε κανείς να μπαίνω στο σπίτι του Διδασκάλου, ακόμα κι όταν κοιμόταν ή έτρωγε – με μεταχειρίζονταν όπως ακριβώς ένα μωρό. Έτσι λοιπόν, την επόμενη μέρα, όταν έφτασα, ο Διδάσκαλος με πήγε στο δωμάτιο όπου γινόταν ο διαλογισμός και με έβαλε να διαλογιστώ για πέντε ώρες. Μετά απ' αυτό είπα στο Διδάσκαλο ότι ήθελα να εγκαταλείψω την κοσμική μου ζωή και να αφήσω τη δουλειά μου, όμως Εκείνος επέμεινε πολύ ότι έπρεπε να συνεχίσω με τις υποχρεώσεις μου στον κόσμο. Μετά από τρεις μήνες, ξανά ικέτεψα το Διδάσκαλο να μου δώσει ακόμα περισσότερα. Έβαλε το χέρι Του στους ώμους μου και είπε: *«Είσαι σαν το πρόβατο που βελάζει "μπεε, μπεε"».* Το αποτέλεσμα ήταν ότι ενώ έως τότε απολάμβανα μέχρι πέντε ώρες συνέχεια να πλέω μέσα σε ωκεανούς Φωτός, μετά έγινα όπως οι άλλοι άνθρωποι και το Φως δε διαρκούσε πάνω από δεκαπέντε με είκοσι λεπτά – το κύπελλο δεν ήταν έτοιμο.

Ο κόσμος παραπονιόταν ότι διηγιόμουν πάντοτε τις εσωτερικές μου εμπειρίες. Λοιπόν, όλα ξεκίνησαν μια φορά που ο Διδάσκαλος μου είπε να φέρω δυο άντρες με το αυτοκίνητό μου για να Τον δουν στη Ρατζπούρ και μου ψιθύρισε στο αυτί να προσπαθήσω να τους ευχαριστήσω. Έτσι, σε όλη τη διαδρομή τους μιλούσα για τις εσωτερικές μου εμπειρίες. Έβλεπα καταρράκτες, ορμητικούς καταρράκτες και λουλούδια από Φως και το Διδάσκαλο να κάθεται πάνω στο φεγγάρι. Υπήρχαν ήλιοι, σειρές ολόκληρες, χιλιάδες ήλιοι. Μια φορά, στο επίπεδο αυτό, είδα τον Μπάμπα Σαουάν να περιλούζει με την αγάπη Του πάρα πολλούς σατσάνγκι, και σκέφτηκα: *«Ω! Σ' εμένα δεν έρχεται».* Μόλις όμως έκανα αυτή τη σκέψη, ήρθε κοντά μου και με αγκάλιασε. Ωστόσο, καθώς το έκανε αυτό, άλλαξε και έγινε ο Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ. Δυο μήνες μετά τη μύησή μου είδα τον Σοάμι Τζι, όταν όμως ο Διδάσκαλος με ρώτησε τι είχα δει, Του είπα ότι είχα δει τον Κρίσνα. Ο Διδάσκαλος έβαλε τα γέλια. Μονάχα όταν αργότερα γύρισα πίσω στο σπίτι και είδα μια φωτογραφία του Σοάμι Τζι, κατάλαβα ποιον είχα δει.

Όλο αυτό το διάστημα ο Διδάσκαλος με τραβούσε ολοένα πιο κοντά Του, επιτρέποντάς μου να τον υπηρετώ στενά και δείχνοντάς μου μεγάλη αγάπη Οποτεδήποτε περνούσα από ένα μανάβικο κι έβλεπα κάποιο εξαιρετικό φρούτο, το αγόραζα για Εκείνον. Το δεχόταν πάντοτε. Με τον καιρό βρήκαμε ένα σπίτι σε μικρή απόσταση από το Άσραμ κι ένα στη Ρατζπούρ, σχεδόν κολλητά στο δικό Του. Η γυναίκα μου πολύ συχνά μαγείρευε ειδικά φαγητά για τον Διδάσκαλο, που τα έτρωγε πάντα απολαμβάνοντάς τα.

Παρακολούθησα με τον Διδάσκαλο όλα τα «Συνέδρια για την Παγκόσμια Συναδέλφωση». Ακροατής στο πρώτο Συνέδριο του 1958 ήταν και ο πρωθυ-

πουργός της Ινδίας Παντίτ Τζαβαχάρ Λαλ Νεχρού, ο οποίος δεν ήταν άνθρωπος πνευματικός, αλλά έγινε αφότου γνώρισε τον Διδάσκαλο. Δεν είχε αποφασίσει να παρακολουθήσει το Συνέδριο, ήρθε όμως και μίλησε σ'αυτό. Τον τράβηξε ο Διδάσκαλος. Στην ομιλία του έκανε αρνητική κριτική για κάποιους άγιους ανθρώπους που συμμετείχαν στο Συνέδριο, επαίνεσε όμως το Διδάσκαλό μας. Όταν τελείωσε το Συνέδριο, ο Διδάσκαλος κάλεσε όλους τους ξένους αντιπροσώπους – ήταν τριάντα περίπου – στο Άσραμ για φαγητό. Ο Διδάσκαλος ήταν καταχαρούμενος που τους έβλεπε. Ήταν κι ένας ιερέας από τη Ρωσία, που ήταν κι εκείνος πολύ ευχαριστημένος που βρισκόταν εκεί. Ο Διδάσκαλος τους είπε ότι μπορούσαν να ζητήσουν οτιδήποτε επιθυμούσαν. Μονάχα ο Ρώσος ιερέας ανταποκρίθηκε και είπε: *«Έχουμε ζήσει τόσο πολύ πόλεμο, σε ικετεύουμε γλίτωσε μας από ακόμη περισσότερο. Θέλουμε ειρήνη».* Ο Διδάσκαλος ήταν πολύ συγκινημένος. Πήγε στο σπίτι Του και επέστρεψε κρατώντας μια φωτογραφία του Χαζούρ που την έδωσε στον ιερέα. Ο ιερέας είπε: *«Εγώ θα Τον τιμώ, η οικογένειά μου θα Τον τιμά, η πατρίδα μου θα Τον τιμά».*

Το τρίτο Συνέδριο έγινε στην Καλκούτα. Την εποχή εκείνη ο Διδάσκαλος ήταν εξαιρετικά άρρωστος. Θυμάμαι ότι μέναμε στο τρίτο πάτωμα κι ο Διδάσκαλος δεν μπορούσε να κάνει ούτε βήμα. Την τέταρτη μέρα ο Μούνι Σουσχίλ Κουμάρ ήρθε επάνω να δει το Διδάσκαλο και είπε: *«Το Συνέδριο είναι αποτυχία, όλα χάθηκαν. Οι Βουδιστές αρνούνται να αποδεχτούν τις τελικές αποφάσεις, γιατί δε συμφωνούν να αναφέρεται ο "Θεός" σ' αυτές. Τι μπορεί να γίνει;»* Ο Διδάσκαλος είπε: *«Μην ανησυχείς, θα έρθω αύριο».* Αλλά την επομένη ο γιατρός είπε ότι αν ο Διδάσκαλος αφήσει το δωμάτιό Του θα καταρρεύσει. Ο Διδάσκαλος επέμεινε, κι έτσι Τον κατεβάσαμε ως κάτω, πάνω σε μια καρέκλα. Πριν βγει στη σκηνή, ο γιατρός είπε: «Είσαι εξαιρετικά άρρωστος, σε παρακαλώ να μιλάς σιγά». Ο Διδάσκαλος όμως ζήτησε να Τον εξετάσει ξανά ο γιατρός. Εκείνος το έκανε και είπε: *«Δεν είναι δυνατόν! είσαι πολύ καλά, εντελώς καλά».* Ο Διδάσκαλος περπάτησε ως την εξέδρα και μίλησε όρθιος για μια ώρα. Στο τέλος όλα τα προβλήματα λύθηκαν και όλοι από κοινού υπέγραψαν τις αποφάσεις. Όταν όμως γύρισε πίσω στο δωμάτιό Του, ο Διδάσκαλος ήταν πάλι τόσο άρρωστος που ο φουκαράς ο γιατρός είπε: *«Δεν ξέρω ποιος είσαι – το ένα λεπτό είσαι τρομερά άρρωστος, το επόμενο εντελώς καλά και ύστερα πάλι άρρωστος βαριά. Σου ζητώ να με συγχωρέσεις, αλλά βλέπω ότι είμαι ανήμπορος να σε βοηθήσω».*

Σύμφωνα με την εμπειρία μου, το μόνο που μπορώ να πω είναι πως ο Διδάσκαλος έπαιρνε πάνω Του τις αρρώστιες των άλλων. Μια φορά ήμουν μαζί Του στη Ραχόν. Ήταν να δώσει μύηση σε καμιά εκατοστή ανθρώπους. Είχε αρνηθεί να δώσει μύηση σε τρεις, αλλά κάποιος μέσα από το Σανγκάτ Τον παρακάλεσε να τους συμπεριλάβει και αυτούς. Ο Διδάσκαλος τους δέχτηκε κι έδωσε το Νάαμ σε όλους. Ο Διδάσκαλος ήταν ήδη αδιάθετος, αλλά την επομένη μου είπε ότι τώρα θα έπρεπε να είναι άρρωστος για άλλες τρεις μέρες. Απ' αυτό κατάλαβα ότι δεν θα πρέπει ποτέ να Τον πιέζουμε να μυήσει ανθρώπους που ο ίδιος έχει απορρίψει.

Μια μέρα που ο Διδάσκαλος έλειπε, δύο κυρίες ήρθαν να επισκεφτούν το Άσραμ. Μίλησα μαζί τους και μου είπαν ότι επιθυμούσαν να δουν το Διδάσκαλο και να μυηθούν. Αφού γύρισε ο Διδάσκαλος το βράδυ, ήταν πολύς κόσμος μέσα στο δωμάτιο κι εγώ Του έκανα μασάζ. Ξαφνικά ανακάθισε και είπε: *«Δεν μπορώ να δώσω μύηση σ' αυτούς τους δύο ανθρώπους!»* Κανένας άλλος εκτός από μένα μέσα στο δωμάτιο δεν ήξερε τι εννοούσε. Όταν οι δύο αυτές κυρίες ήρθαν την επομένη αναγκάστηκα να πω ότι ο Διδάσκαλος δεν μπορούσε να τις δει. Μονάχα ο Διδάσκαλος γνωρίζει ποιος είναι έτοιμος για μύηση.

Τα πρώτα χρόνια ο Διδάσκαλος δεν αρνιόταν σε κανέναν σχεδόν τη μύηση. Αργότερα όμως, όταν είδε τόσο πολλούς να παίρνουν τη μύηση και μετά να μην κάνουν τις ασκήσεις, έγινε αυστηρότερος. Τους έλεγε απλώς να συνεχίσουν να έρχονται στο Σάτσανγκ. Αν ωστόσο Του έλεγε κάποιος ότι είχε δει εσωτερικά τον Χαζούρ, ενθουσιαζόταν τόσο, που έλεγε: *«Πώς μπορώ να σου αρνηθώ το Νάαμ; Εντάξει λοιπόν, σε παρακαλώ κάτσε κάτω.»*

Καμιά φορά ο Διδάσκαλος ήταν εξαιρετικά καλός. Του είπα μια φορά: «Θα ήθελα να δω το μέρος στο Ρισικές όπου έμεινες, όταν ο Χαζούρ άφησε το υλικό Του σώμα». Παρέμεινε σιωπηλός. Την επομένη στις έξι το πρωί ο Ραμ Σαρούπ, ο οδηγός του Διδασκάλου, έφθασε σπίτι μου και μου είπε ότι το αυτοκίνητο ήταν έτοιμο κι ο Διδάσκαλος περίμενε. Πήγαμε όλοι μαζί στο Ρισικές κι ο Διδάσκαλος ήταν τόσο χαρούμενος και μου έδειχνε όλα τα μέρη, πού συνήθιζε να κάθεται, πού πλενόταν, πού έτρωγε. Ύστερα είπε: *«Ας μείνουμε εδώ να φάμε»*. Μου είπε να φέρω πόσιμο νερό από ένα ειδικό πηγάδι από το οποίο συνήθιζε να πίνει. Έφερα το νερό, αλλά όταν το δοκίμασε γέλασε και είπε: *«Αυτό δεν είναι το σωστό νερό»*. Υπήρχαν πολλά πηγάδια κι εγώ είχα πάει στο λάθος. Ο Διδάσκαλος το κατάλαβε αμέσως.

Μια μέρα ένας νεαρός σαντού ήρθε στο μαγαζί μου κι αρχίσαμε να μιλάμε. Τον ρώτησα αν έβλεπε Φως, είπε *«ναι»*. Τον ρώτησα αν άκουγε τον Ήχο, είπε «Ναι». Ύστερα με ρώτησε κι εκείνος. Έτσι απάντησα: *«Με τη Χάρη του Διδασκάλου μου βλέπω κι ακούω το Φως και τον Ήχο»*. Είδα το πρόσωπό του να γίνεται κατακόκκινο. Τον ρώτησα λοιπόν: *«Μήπως μου είπες ψέματα;»* Απάντησε *«Ναι. Μπορείς να με βοηθήσεις;»* Έκλεισα το μαγαζί και τον πήγα στο Άσραμ. Ο Σαντού ήταν πολύ διψασμένος εκείνη την ώρα, αλλά εγώ δεν το ήξερα. Τη στιγμή που είδαμε τον Διδάσκαλο, Εκείνος είπε: *«Ω! Ήρθατε ακριβώς την κατάλληλη ώρα, το τσάι είναι έτοιμο»*. Μπήκαμε μέσα μαζί Του. Υπήρχαν τρία φλιτζάνια πάνω στο τραπέζι: ένα για το Δάσκαλο, ένα για τον σαντού κι ένα για μένα. Κατόπιν ο Διδάσκαλος άρχισε να ρωτά το σαντού, γιατί είχε αφήσει το σπίτι του και είχε έρθει στο Δελχί. Εκείνος είπε ότι είχε αφήσει το Μπιχάρ, διότι είχε καβγαδίσει με τον μεγαλύτερό του αδελφό, ότι ήταν παντρεμένος κι είχε δυο παιδιά και ότι ήταν διευθυντής σε ένα εργοστάσιο. Ο Διδάσκαλος του είπε αμέσως. *«Άκου δω, εγώ μπορώ να σου δώσω Φως και Ήχο, αλλά εσύ πρέπει να γυρίσεις αμέσως στην οικογένειά σου, να ζητήσεις συγγνώμη και να αναλάβεις τις υποχρεώσεις σου. Αν μου υποσχεθείς ότι θα τα κάνεις αυτά, θα σου δώσω το Νάαμ»*. Υποσχέθηκε και μυήθηκε την επομένη.

Κάποια φορά μια ομάδα από μας βρισκόμασταν στο σπίτι του Διδασκάλου, στη Ρατζπούρ, κάνοντας σέβα (προσφορά εργασίας). Ο Διδάσκαλος είχε μόλις αγοράσει το σπίτι και το περιβόλι χρειαζόταν καθάρισμα. Ήμαστε καμιά εικοσιπενταριά άτομα και το καθαρίζαμε απ' τις πέτρες. Ήταν μια πολύ ζεστή μέρα. Κάθε τόσο σταματούσα κι έλεγα: *«Ωχ! παραείναι ζεστή μέρα για τέτοια δουλειά!»* Έκανα ωστόσο το καθήκον μου. Ξαφνικά ο Διδάσκαλος ήρθε έξω, ενώ για λίγο καθόμασταν όλοι κάτω από τη σκιά ενός δέντρου, και είπε: «Τι συμβαίνει;» Κάποιος είπε: *«Να, ο Μπριτζ Μοχάν λέει ότι παρακάνει ζέστη για εργασία». Τότε ο Διδάσκαλος κάθισε δίπλα μου μάζεψε μια πέτρα την κοίταξε και είπε: «Ω σύννεφο, ο Μπριτζ Μοχάν μου ζεσταίνεται υπερβολικά».* Μέσα σ' ένα λεπτό ο ουρανός γέμισε σύννεφα και μπορέσαμε να δουλέψουμε προστατευμένοι από τα σύννεφα ως αργά το βράδυ. Την επομένη, καθώς πηγαίναμε για δουλειά, ο Διδάσκαλος ήρθε προς εμένα και μου έδειξε κάτι δυνατές ρίζες ενός μεγάλου δέντρου που κρατιόταν στη γη από πολλές μικρές, σαν τρίχες, ριζούλες. Είπε: *«Μπριζ Μοχάν κόψ' τες!»* Μου έδωσε ένα τσεκούρι. Τις έκοψα και μου είπε, *«Κοίτα δω, Μπριτζ Μοχάν, οι άνθρωποι στον κόσμο είναι σαν αυτές τις ρίζες, όταν κόψουμε τις επιθυμίες μας μπορούμε να γίνουμε ελεύθεροι».*

Ο Διδάσκαλος με δίδασκε πράγματα σε κάθε περίσταση. Μια φορά με ρώτησε: *«Ποιος είσαι;»* Αποκρίθηκα: *«Ο υπηρέτης σου.»* Είπε: *«Όχι, είσαι ο υπηρέτης του νου σου».*

Μια μέρα, καθώς ετοιμαζόμουν να πάω από το Δελχί στη Ρατζπούρ να δω τον Διδάσκαλο, ο γιος μου θέλησε να έρθει μαζί μου. Ήταν όμως πολύ εξασθενημένος, γιατί είχε περάσει τυφοειδή πυρετό. Η γυναίκα μου μού ζήτησε να μην τον πάρω αλλά είπα πως θα ρωτούσα το ίδιο το παιδί τι θα ήθελε εκείνο να κάνει. Είπε πως ήθελε να πάει. Καθώς όμως ετοιμαζόμασταν να φύγουμε η κατάστασή του χειροτέρεψε. Το παιδί επέμενε να έρθει κι έτσι φύγαμε όλοι μαζί. Όμως, με το που ξεκινήσαμε το ταξίδι, ο πυρετός του εξαφανίστηκε. Όταν φτάσαμε στη Ρατζπούρ ο Διδάσκαλος μας περίμενε ανυπόμονα στην καγκελόπορτα. Ήρθε, αγκάλιασε και φίλησε το γιο μου και τον κάθισε στα γόνατά του. Μου είπε: *«Αυτό μου συνέβαινε κι εμένα. Ο γιος μου ο Ντάρσαν είχε συχνά υψηλό πυρετό, όταν πηγαίναμε να επισκεφτούμε τον Χαζούρ, αλλά μόλις μπαίναμε στο τραίνο ο πυρετός του έπεφτε και όλα ήταν και πάλι εντάξει».*

Μια φορά, ενώ βρισκόμουν στο μαγαζί μου, ένας σκύλος μπήκε μέσα κι από διαίσθηση κατάλαβα τι μου έλεγε: *«Πεθαίνω, μπορείς να με σώσεις;»* Έτσι φώναξα δυνατά: *«Υπάρχει κανείς που να μπορεί να σώσει αυτό το σκύλο;»* Τότε ένας αχθοφόρος που περνούσε είπε ότι πιθανώς να του είχαν δώσει κάποιο δηλητήριο κι ότι, αν έπαιρνε τυρόπηγμα, θα μπορούσε να σωθεί. Έτσι πήγα και πήρα τυρόπηγμα και του έδωσα. Τα έκανε όλα εμετό – έγινε καλά και συνήλθε. Κούνησε την ουρά του κι έφυγε. Φοβήθηκα και πήγα κατευθείαν στο Άσραμ. Ο Διδάσκαλος με περίμενε. Είπε: *«Τι έπαθες;»* Του εξήγησα τι είχε συμβεί και μου απάντησε: *«Εσύ μπορείς να επαναφέρεις σκύλους στη ζωή – εγώ μπορώ να επαναφέρω ανθρώπους στη ζωή. Εντάξει, μην ανησυχείς».*

Όταν άρχισαν οι οικοδομικές εργασίες στο Μάναβ Κέντρα, το φθινόπωρο του 1970, ο Διδάσκαλος είχε πολύ χαρούμενη διάθεση. Ζήτησε από την Τάι Τζι να φτιάξει μερικά γλυκά κι αγοράσανε και φρούτα για να δοθούν ως πρασάντ. Δεν το ήξερα αυτό κι έτσι έφτασα πολύ αργά. Η Τάι Τζι είπε: *«Γιατί άργησες; Ο Διδάσκαλος σε περίμενε».* Βρήκα τον Διδάσκαλο να κάθεται πάνω σε ένα μεγάλο πανέρι γεμάτο φρούτα, που το είχε διακοσμήσει πάρα πολύ όμορφα. Ήταν όλο χαμόγελα και είπε αστειευόμενος: *«Εδώ είναι το μαγαζί – πλησιάστε αγοραστές πάρτε ό,τι φρούτο σας αρέσει!»* Μιλούσε έτσι. Μετά μοίρασε τα φρούτα που προσφέρθηκαν σε όλους σαν πρασάντ. Ήταν τόσο ευτυχισμένος που έδινε πρασάντ ακόμα και στα πουλιά.

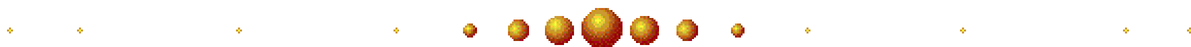
Μια φορά που έλειπε, ο Διδάσκαλος μου ζήτησε να δώσω χρήματα σε κάποιον που είχε δυσκολίες. Του έδωσα κάποια χρήματα κι όταν γύρισε ο Διδάσκαλος μου τα επέστρεψε. Ο τρόπος όμως που μου επέστρεψε τα χρήματα ήταν πολύ παράξενος. Καθώς τα μετρούσε, άνοιγε το ένα μάτι κι έκλεινε το άλλο, ύστερα έκλεινε και τα δύο, κατόπιν ξανάπαιρνε τα χρήματα και τα ξαναμετρούσε πάλι από την αρχή. Αυτό συνεχίστηκε για δέκα λεπτά περίπου. Αναρωτιόμουν τι έκανε. Στη συνέχεια μου έδωσε τα χρήματα που είχα δώσει για λογαριασμό Του και τα έβαλα στο χρηματοκιβώτιό μου, στο σπίτι μου. Κάθε μέρα έπαιρνα χρήματα από το χρηματοκιβώτιο, αλλά κάθε φορά παρατηρούσα ότι αντί να ελαττώνονται, τα χρήματα αύξαναν. Σκέφτηκα ότι ο Διδάσκαλος θα έπρεπε να μου είχε δώσει πάρα πολλά, κι έτσι ύστερα από δέκα μέρες Του τα πήγα πίσω.

Όταν ακόμα χτιζόταν το Μανάβ Κέντρα, ένας μηχανικός του στρατού ήρθε να δει τον Διδάσκαλο και προσφέρθηκε να βοηθήσει στην εγκατάσταση της αντλίας που θα γέμιζε τη δεξαμενή του νερού. Ο Διδάσκαλος του ζήτησε να περιμένει, βεβαιώνοντάς τον ότι θα ερχόταν μαζί του σε λίγη ώρα. Αλλά ο μηχανικός ήταν ανυπόμονος και επέμενε να πάει να δει την αντλία, παρόλο που ο Διδάσκαλος του είχε επανειλημμένα ζητήσει να Τον περιμένει. Καθώς έλεγχε τη μηχανή ντίζελ, έπεσε μπροστά και κινδύνευσε να χάσει τη ζωή του. Κάποια μεγάλη δύναμη τον τίναξε πίσω, αλλά το χέρι του κόπηκε. Ένας σατσάνγκι που βρισκόταν εκεί έσφιξε δυνατά το χέρι του πάνω στον κουτσουρεμένο βραχίονα, για να προφυλάξει τον μηχανικό να μη πεθάνει από αιμορραγία. Ο Διδάσκαλος ήρθε και μετέφεραν τον μηχανικό ολοταχώς στο στρατιωτικό νοσοκομείο. Ο άνθρωπος που κρατούσε τον κουτσουρεμένο βραχίονα τον έσφιγγε με τέτοια μανία που του ήταν αδύνατο να ελευθερώσει τη λαβή του, χρειάστηκε η δύναμη τεσσάρων στρατιωτών για να αποσπάσουν το χέρι του και να μπορέσουν οι γιατροί να χειρουργήσουν. Το σχόλιο του Διδασκάλου ήταν ότι τη μέρα εκείνη ο μηχανικός επρόκειτο να χάσει τη ζωή του, αλλά του δόθηκε Χάρη κι έτσι έχασε μόνο το χέρι του.

Μου άρεσε πάντα να συναντώ σαντού. Γνώριζα ένα γέρο σαντού που με βοηθούσε, πριν συναντήσω τον Διδάσκαλο. Φυσικά έτσι και βρήκα τον Διδάσκαλο, ήμουν τόσο ευτυχισμένος, που, όταν συνάντησα ξανά το γέρο σαντού, του τα είπα όλα για τον Διδάσκαλο. Ενθουσιάστηκε και μου ζήτησε να τον πάω να Τον

γνωρίσει. Όταν τον πήγα, ο Διδάσκαλος δεν είπε λέξη. Πήγε απλώς κοντά στο γέρο σαντού κι έβαλε το χέρι Του πάνω στο κεφάλι του κι εκείνος μπήκε σε *σαμάντι* για τρεις ώρες! Όταν επέστρεψε άρχισε να κλαίει: *«Γιατί με έφερες πίσω; Καθόμουν παρέα με τον Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και μου μιλούσε».* Τότε ο Διδάσκαλος του είπε: *«Ανήκεις στην οικογένεια του Τούλσι Σαχίμπ».* Εκείνος απάντησε: *«Προέρχομαι από τη Χάθρα, αλλά δεν το ήξερα»* Ένα χρόνο αργότερα ο σαντού ήρθε να με δει και άγγιξε τα πόδια μου. Πήδηξα πάνω και είπα: *«Προς Θεού, είσαι παραπάνω κι από πατέρας μου!» «Όχι, όχι αγαπημένο μου παιδί, όλα τα δέχτηκα από σένα και ήρθα να σου διηγηθώ μια ιστορία. Ζούσα μέσα στη ζούγκλα στο Βρινταβάν, υπήρχε κι ένας άντρας που είχε πάει εκεί για λατρεία, αλλά ο γιος του έπαθε χολέρα και πέθανε. Μου έφερε το σώμα του. Διαλογιζόμουν την ώρα εκείνη, ο Διδάσκαλος εμφανίστηκε μπροστά μου και μου είπε να ραντίσω το σώμα με νερό, γιατί αλλιώς ο κόσμος θα έλεγε πως δεν έχουν δύναμη οι σαντού. Το έκανα αυτό και το παιδί επανήλθε στη ζωή».* Την επομένη πήγαμε μαζί να δούμε τον Διδάσκαλο. Όμως ο Διδάσκαλος έδειξε πολύ ενοχλημένος. Προειδοποίησε το γέρο σαντού να μην το ξανακάνει αυτό ποτέ. Αφού έφυγε ο γέροντας, ο Διδάσκαλος γύρισε σ' εμένα και μου είπε: *«Κοίτα δω Μπριτζ Μοχάν, έπρεπε να του κάνω την παρατήρηση για να είμαι βέβαιος ότι δε θα το ξανακάνει. Την πρώτη φορά ήταν εντάξει, δεν πρέπει όμως να επαναληφθεί αυτό».*

Πολύ σύντομα μετά τη μύησή μου πήγα να ζητήσω από το Διδάσκαλο να μου δώσει περισσότερες εμπειρίες. Η Τάι Τζι μου ζήτησε να περιμένω απέξω. Ξαφνικά ο Διδάσκαλος ήρθε έξω, αλλά δεν μπορούσα παρά να δω ένα χρυσαφένιο Φως να στέκεται μπροστά μου για είκοσι περίπου δευτερόλεπτα. Κατόπιν μίλησε: *«Τι θέλεις;» «Διδάσκαλε, θέλω να σε δω».* Αλλά καθώς το έλεγα αυτό συνειδητοποίησα ότι μου είχε δείξει ακριβώς το ποιος πραγματικά ήταν. Δεν ήταν ένα υλικό σώμα αλλά Φως.

12. Έτσι Είδα τον Αγαπημένο Διδάσκαλο

Donna G. Kelley

Όπως το διαμάντι χρειάζεται πολλές έδρες για να δώσει τη λάμψη του, έτσι ακριβώς, πολύτιμο πετράδι και ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, ήταν που οι πολλαπλές Του «έδρες» καταγοήτευαν όποιον Τον γνώριζε. Απ' αυτές μία που ξεχώριζε ήταν το χιούμορ Του.

Κατά την περιοδεία του 1955, όταν για πολλές μέρες έμεινε στο σπίτι μου, ρωτούσε πάντα μετά τον πρωινό διαλογισμό τι είχε δει ο καθένας εσωτερικά. Μια ηλικιωμένη λοιπόν κυρία είπε:
«Είδα το γυμνό Σου πόδι, Διδάσκαλε».
«Δηλαδή είδες το γυμνό μου πόδι εσωτερικά;» ρώτησε ο Διδάσκαλος.
«Ω! Όχι Διδάσκαλε, το είδα εξωτερικά».

Ο Διδάσκαλος έσκασε στα γέλια. *«Μα, αυτό οποιοδήποτε παιδί θα μπορούσε να το δει»,* είπε.

Μια άλλη φορά έδινε οδηγίες για το διαλογισμό.
«Όταν προετοιμάζεστε για διαλογισμό, φροντίστε να μην έχετε τίποτα μέσα στην κοιλιά σας».

Τότε μια από τις κυρίες είπε: *«Διδάσκαλε, η σωστή λέξη είναι στομάχι».*
«Εντάξει», είπε ο Διδάσκαλος, *«Φροντίστε λοιπόν να μην έχετε τίποτα στη στομαχοκοιλιά σας, όταν πάτε για διαλογισμό».*

Όταν ήταν στο Ανχάιμ, κατά την περιοδεία του 1972, ο πρωινός διαλογισμός γινόταν στον πάνω όροφο του ξενοδοχείου Ντίσνεϋλαντ. Συνήθως όλοι οι ηλικιωμένοι σατσάνγκι ανέβαιναν με τον ανελκυστήρα στη μεγάλη αίθουσα. Εκείνο το συγκεκριμένο πρωινό όμως ο ανελκυστήρας χάλασε κι έτσι έπρεπε να ανεβούμε δύο διπλά κλιμακοστάσια. Καθώς αγωνιζόμουν να ανέβω σφιχταγκαλιάζοντας την κουπαστή, ο Διδάσκαλος ήρθε δίπλα μου και είπε. *«Εντάξει Ντόνα, πήδα στην πλάτη μου και θα σε κουβαλήσω επάνω».*

Κατά την περιοδεία του 1963 ο Διδάσκαλος γύριζε από το Μπόλντουιν του Μίσιγκαν στο Σικάγο. Στο δρόμο η πομπή των αυτοκινήτων σταμάτησε για φαγητό δίπλα στη λίμνη Μίσιγκαν. Ήταν ζεστή μέρα και οι περισσότεροι από μας βγάλαμε τα παπούτσια μας και προχωρούσαμε πλατσουρίζοντας κατά μήκος της παραλίας. Ξαφνικά, βλέπουμε τον Διδάσκαλο με τις λευκές Του πυτζάμες τυλιγμένες πάνω, μέχρι το γόνατο να πλατσουρίζει κι Εκείνος στο κρύο νερό. Χαιρόταν με την ανεμελιά ενός μικρού παιδιού – ούτε σταγόνα ψεύτικης «αξιοπρέπειας» στη συμπεριφορά Του.

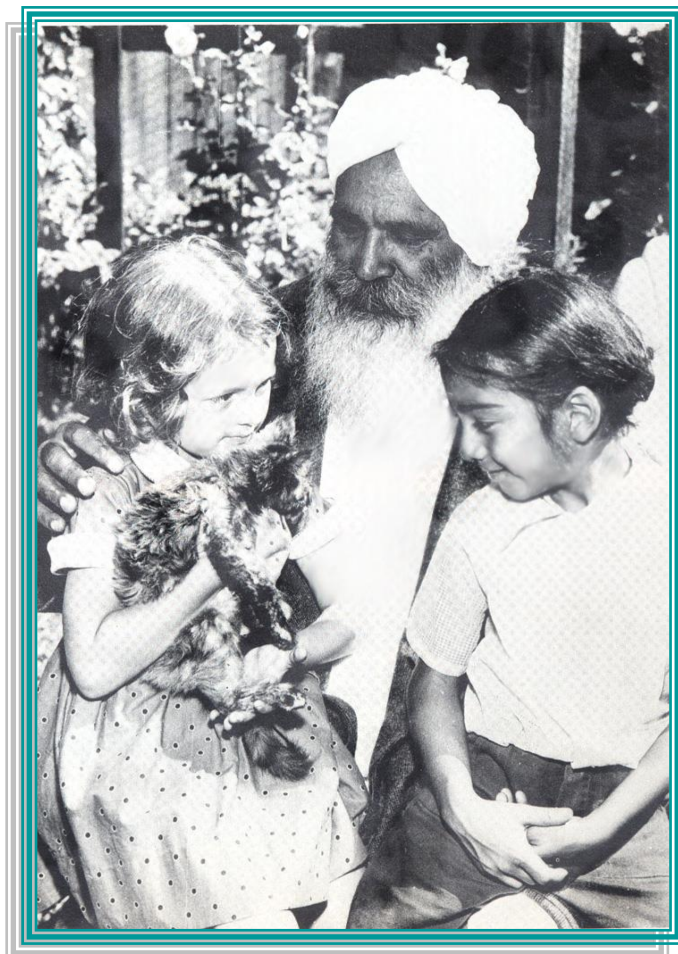
Στο Ρατζπούρ έδινε ντάρσαν πάνω στο χορτάρι. Ένα πρωινό, καθώς μιλούσε, ένα μωρό ήρθε μπουσουλώντας μέχρι την καρέκλα Του, χαμογελούσε ευτυχι-

σμένα και έκανε «Γκα-γκα-γκα». Ο Διδάσκαλος έσκυψε μπροστά γελώντας χαρούμενα και του είπε: *«Ναι; Αλήθεια;»*

Βέβαια το πιο ξεχωριστό, το δεσπόζον χαρακτηριστικό Του ήταν η Αγάπη. Δε θα ήταν υπερβολή να πει κανείς ότι ήταν η ίδια η Αγάπη προσωποποιημένη. Ποιος ανάμεσα στους σατσάνγκι θα μπορούσε ποτέ να ξεχάσει την αναφορά του στον Ιησού σχετικά με την προτροπή Του: «Αγαπάτε και όλα θα σας δοθούν»;

Θεωρώ προνόμιο το ότι μου δόθηκε η Χάρη να Τον υπηρετώ για περίπου είκοσι έξι χρόνια και το θεωρώ ως τη μεγαλύτερη ευλογία της ζωής μου. Για μένα ήταν ο Αδελφός μου, ο Άγιος Γιος του Διδασκάλου μου, του Σαουάν.

Θα μπορούσα να πω πολλά περισσότερα για τη λαμπερή προσωπικότητά Του, όμως οι Κινέζοι λένε: *«Τα πολλά λόγια δημιουργούν και πολλή σύγχυση»*. Θα μπορούσα π.χ. να μιλήσω για τη χαρά Του, το κελαρυστό Του γέλιο, το ολόισιο γεμάτο χάρη παράστημά Του, καθώς περπατούσε σαν Βασιλιάς, όπως στ' αλήθεια ήταν. Και επειδή τα λόγια έχουν τα όριά τους, αρκεί να ξέρουμε πως θα ζει για πάντα μέσα στις καρδιές μας.

13. Η Προστασία και η Ευλογία του Διδασκάλου

Bruno Zaffina

Ο Διδάσκαλος Χαζούρ συνήθιζε να λέει ότι, αν θέλεις να δεις πώς δουλεύει ένας Διδάσκαλος, θα πρέπει να παρακολουθήσεις ένα μυημένο να πεθαίνει. Ξέρω ένα περιστατικό σχετικό με μια νέα κοπέλα είκοσι ενός έτους που ήταν μυημένη και ζούσε στο Μεξικό. Ο πατέρας της δεν είχε πάρει μύηση, αν και ερχόταν συχνά στα σάτσανγκ. Έξι περίπου μήνες μετά τη μύηση της κοπέλας, ο πατέρας της πέθανε από καρκίνο. Κάποιος στο Μεξικό είπε πως, όταν ο άνθρωπος αυτός πέθανε, ο Διδάσκαλος Κιρπάλ τον συνάντησε εσωτερικά και τον πήρε ψηλά, παρόλο που ο ίδιος δεν ήταν μυημένος. Όταν άκουσα αυτή την ιστορία, έγραψα στον Διδάσκαλο, για να Τον ρωτήσω αν ήταν ακριβής η αφήγησή αυτή, κι αν μου έδινε την άδεια να την διηγηθώ και στους άλλους. Μου απάντησε γραπτώς: *«Ναι, πραγματικά αυτή η ευλογία παραχωρήθηκε στον πατέρα της κοπέλας. Οφείλεται στη Χάρη του Διδασκάλου».*

Άλλη μια χαρακτηριστική ιστορία της Χάρης του Διδασκάλου είναι η παρακάτω. Μια κυρία στο Κεντάκι, που ήταν μυημένη και αφοσιωμένη στο Διδάσκαλο, είχε ένα σύζυγο αλκοολικό. Τον φρόντιζε πολύ και προσωπικά πιστεύω ότι αυτός κατά βάση ήταν καλός άνθρωπος. Μια μέρα, την ώρα του διαλογισμού της, είδε το Διδάσκαλο να βρίσκεται μέσα σε μια βάρκα παρέα με τον άντρα της. Η βάρκα έπλεε πάνω σε μια χρυσή θάλασσα και η κυρία έβλεπε το Διδάσκαλο να βοηθάει τον άντρα της να τη διασχίσει. Την ίδια μέρα έγραψε στον Διδάσκαλο για να Τον ρωτήσει αν το όραμα αυτό είχε κάποια σημασία, αν δηλαδή ο Διδάσκαλος θα περνούσε πράγματι στην “αντίπερα όχθη” τον άντρα της, χωρίς να χρειαστεί να ξαναενσαρκωθεί. Είδα την απάντηση του Διδασκάλου σε αυτό το γράμμα της κυρίας με τα ίδια μου τα μάτια και της έγραφε. *«Ναι, σωστά εξήγησες το όραμά σου, που ήταν μια εσωτερική εμπειρία. Λόγω της δικής σου αφοσίωσης η Χάρη του Διδασκάλου απλώθηκε μέχρι τον άντρα σου, που σύντομα όμως θα πεθάνει».* Και πραγματικά λίγο καιρό αργότερα ο αλκοολικός αυτός άνθρωπος πέθανε. Την ώρα του θανάτου η γυναίκα του είδε κάποια μαυρίλα να αφήνει το σώμα του, κι αμέσως μετά, τον Διδάσκαλο να τον συναντάει στα εσωτερικά επίπεδα.

Ο άνθρωπος που θα γινόταν ο φάρος, για να βρω εγώ το Μονοπάτι ζούσε στο Σικάγο και ονομαζόταν Ερλ Φίσμαν. Είχε ένα φίλο τον Δρα Σβαλ. Ποτέ δε συνάντησα αυτό το γιατρό. Φαίνεται όμως πως ήταν πολύ προχωρημένο άτομο. Αφού πήγα να ζήσω στο Μεξικό, έλαβα ένα γράμμα από τον Ερλ που μου έλεγε ότι ο Δρ. Σβαλ είχε πεθάνει. Η γυναίκα του είχε διηγηθεί στον Ερλ τις συνθήκες

του θανάτου του. Ο Δρ. Σβαλ είχε δει το Διδάσκαλο εσωτερικά δυο τρεις μέρες πριν εγκαταλείψει το σώμα του και ο Διδάσκαλος του είχε πει να τακτοποιήσει τα χαρτιά του, γιατί θα έφευγε οριστικά. Έτσι είπε απλώς στη γυναίκα του ότι θα έφευγε και ότι η διαθήκη του ήταν εντάξει. Της είπε: *«Θέλω να καθίσεις δίπλα στο κρεβάτι μου, αφού αφήσω το σώμα μου, και να μη φωνάξεις τον εργολάβο κηδειών πριν περάσουν δύο ή τρεις ώρες».* Αργότερα συνάντησε τον Ερλ Φίσμαν και του είπε ότι έκανε ό,τι της ζήτησε ο άντρας της και ύστερα από μισή ώρα ένιωσε να πλημμυρίζει από χαρά. Έτσι λοιπόν, όταν ο Διδάσκαλος ήρθε να πάρει τον άντρα της, η ακτινοβολία ήταν τόσο ισχυρή που ακόμα και η γυναίκα του βυθίστηκε μέσα σε κύματα γαλήνης και ευδαιμονίας.

Η ομαδάρχης του Κίνγκστον, η Τζαμασία, μου είπε ότι όταν ο άντρας της πέθαινε από καρκίνο, ακριβώς πριν εγκαταλείψει το σώμα του – και αυτός δεν ήταν μυημένος – είπε: *«Ο Διδάσκαλος σου και ο Διδάσκαλός Του είναι και οι δύο μέσα στο δωμάτιο μαζί μου».* Λίγη ώρα αργότερα πέθανε.

Στο Αρκάνσας ζούσε ένας ερημίτης, που ήταν μυημένος. Όταν πέθανε, δύο άλλοι μυημένοι, σε διαφορετικά μέρη του Αρκάνσας, ενώ έκαναν διαλογισμό, τον είδαν να είναι σε έκσταση και να ανεβαίνει ψηλά μέσα σε αστραφτερό Φως. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ στεκόταν από την μια του πλευρά και ο Μπάμπα Σαουάν από την άλλη. Τους είπε: *«Παρακαλώ πείτε στην κόρη μου να μη νιώθει λυπημένη. Εσείς βλέπετε πόσο ευτυχισμένος είμαι. Πείτε της πόσο πολύ την αγαπώ, το ίδιο και σε όλους τους αγαπητούς αδελφούς».* Κανένας από τους δύο αυτούς δεν κατάλαβαν ότι κατά τη διάρκεια του διαλογισμού τους είχαν δει ταυτοχρόνως το ίδιο ακριβώς όραμα, παρά μονάχα πολύ αργότερα όταν κάπου ξανασυναντήθηκαν.

Κάποτε, γύρω στο έτος 1928, η κυρία Γκόρντον Χιουζ ήταν άρρωστη και ετοιμοθάνατη, σε σημείο που η οικογένειά της είχε ήδη κάνει όλες τις προετοιμασίες για την κηδεία της. Όμως η μοίρα της ήταν ότι θα έπρεπε να συνεχίσει να ζει. Έτσι ξαφνικά μέσα στο λήθαργό της, είδε ένα εκτυφλωτικό φως στη γωνιά του δωματίου της και μέσα από αυτό της παρουσιάστηκε ο Χαζούρ, που περπάτησε προς το μέρος της και την ευλόγησε. Μετά από αυτό το όραμα η κυρία Γκόρντον έγινε εντελώς καλά. Σε λίγες μέρες σηκώθηκε από το κρεβάτι, κατέβηκε τη σκάλα και βγήκε στον κήπο αφήνοντας έκπληκτη όλη την οικογένειά της.

Μετά τη θεραπεία της άρχισε να διαλογίζεται και μέσα στο διαλογισμό της άρχισε να βλέπει δύο μορφές – η μία ήταν του Σαντ Κιρπάλ και η άλλη του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν. Αργότερα μάλλιστα ζωγράφισε τον Σαντ Κιρπάλ όπως τον έβλεπε εσωτερικά, πριν ακόμα μάθει ότι ο Ίδιος υπήρχε και ζούσε πάνω σ' αυτήν τη γη μέσα σ' ένα υλικό σώμα. Όταν μετά από χρόνια πήρε τη μύηση, το 1954, ρώτησε τον κύριο Κάνα (Αντιπρόσωπο του Διδασκάλου για την Αμερική) αν θα μπορούσε να της δείξει μια φωτογραφία του Διδασκάλου Κιρπάλ, και τότε έκπληκτη αντίκρισε τον ίδιο τον Διδάσκαλο που έβλεπε εσωτερικά τόσα χρόνια πριν.

Ιδού πώς γνώρισα το Μονοπάτι. Παρακολούθησα τη γυναίκα μου να πεθαίνει την ώρα του τοκετού, το 1956. Ήταν Μεξικάνα και ζούσαμε στο Σικάγο. Όταν ήρθε η ώρα να γεννηθεί το δεύτερο παιδί μας, την οδήγησα στο νοσοκομείο νωρίς το πρωί. Είχαμε ήδη ένα αγοράκι, δύο ετών, που το έλεγαν Μάριο. Ελπίζαμε η οικογένειά μας να γίνει τετραμελής, αλλά πριν τις έντεκα το πρωί είχαμε ξαναγίνει μια οικογένεια δύο ατόμων. Αλλά το πιο εκπληκτικό ήταν πως ανακάλυψα ότι ήξερε πως θα πεθάνει ένα ολόκληρο χρόνο πριν και αυτό το είχε πει σε πολλούς άλλους, ποτέ όμως σε μένα. Όταν συζήτησα αυτό το γεγονός με ένα φίλο μου, τον Ερλ Φίσμαν, αυτός μου είπε ότι: *«Κάποιοι προειδοποιούνται για το πότε θα αφήσουν το σώμα τους»*. Μου έκαναν εντύπωση τα λόγια του φίλου μου τον οποίο εκτιμούσα ιδιαίτερα, γιατί εκτός των άλλων είχε και μια βαθιά γαλήνη μέσα του. Τον προέτρεψα και τότε άρχισε να μου διηγείται πως ολόκληρη η ζωή του ήταν μια αναζήτηση, πως είχε γεννηθεί Εβραίος και πως αγαπούσε τον Ιουδαϊσμό. Ωστόσο ο Ιουδαϊσμός δεν του πρόσφερε εσωτερικά τίποτα από εκείνα τα οποία υποσχόταν. Δοκίμασε το Χριστιανισμό, αλλά κι αυτός απέτυχε να του δώσει εσωτερική εμπειρία. Έτσι λοιπόν πήγαινε από τη μια εσωτερική σχολή στην άλλη χωρίς αποτέλεσμα. Μια μέρα που πήγαινε στο γραφείο του στο Σικάγο, συνάντησε μέσα στον ανελκυστήρα μια γυναίκα. Άρχισαν να μιλούν γι' αυτά τα θέματα και η γυναίκα είπε: *«Παρεμπιπτόντως, θα πας να ακούσεις το Μεγάλο ζωντανό Άγιο; Είναι τώρα εδώ»*. Αυτά συνέβαιναν το 1955. Ο φίλος μου απάντησε: *«Δεν ξέρω τίποτα για κανέναν ζωντανό Άγιο, όμως πολύ ευχαρίστως θα τον άκουγα»*. Έτσι λοιπόν πήγε στη διάλεξη. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ ήταν Εκείνος που μιλούσε. Αυτά συνέβαιναν την εποχή της πρώτης, ανά τον κόσμο περιοδείας του Διδασκάλου. Παρακολουθώντας τη διάλεξη όλα τα ερωτήματα που είχε ο Ερλ στο μυαλό του έπαιρναν απάντηση το ένα μετά το άλλο. Ο Ερλ έκπληκτος έβλεπε πάνω στη σκηνή έναν άνθρωπο να του δίνει εκείνες τις απαντήσεις που ποτέ μόνος του δεν θα μπορούσε να τις βρει πουθενά. Ο Διδάσκαλος μιλούσε για το Φως και την επαναγέννηση μέσα στο Φως και αυτό ήταν κάτι που τον εκστασίαζε.

Γοητευμένος ο Ερλ από τον Διδάσκαλο και το Μονοπάτι ζήτησε και πήρε μύηση και όταν ο Διδάσκαλος έφυγε από το Σικάγο, ξυπνούσε κάθε πρωί στις τρεις ακριβώς. Ήταν τέτοιο το πάθος του και το μεθύσι της ψυχής του, που ένιωθε την ανάγκη να διαλογίζεται τέσσερις ώρες κάθε μέρα. Μετά από λίγο καιρό, όπως έλεγε, είχε κάνει θαυμαστή πρόοδο!

Και ξαφνικά αλλάξαν οι συνθήκες εργασίας του και με τις διάφορες νέες δουλειές που απέκτησε, έγινε τόσο πολυάσχολος, που άρχισε να αναβάλλει το διαλογισμό για μετά τη δουλειά του, όταν υποτίθεται θα είχε περισσότερο χρόνο να διαλογιστεί. Αποτέλεσμα ήταν, χωρίς να το καλοκαταλάβει, να χάσει πολλά χρόνια προόδου.

Η Μαρία Εστέλλα ζούσε στο Μεξικό με τον αγαπημένο της. Όταν ο φίλος της πέθανε, η Μαρία ένιωσε απέραντο πόνο. Ήταν πολύ συνδεδεμένη με αυτόν τον άντρα, σαν να ήταν παντρεμένοι. Μια δική μου φίλη, η Κάρμεν, που δούλευε στο Μεξικό για τον Διδάσκαλο, είπε της Μαρίας. *«Δεν θα 'πρεπε να 'σαι*

τόσο προσκολλημένη, γιατί η προσκόλληση φέρνει μόνο πόνο». Η Κάρμεν άρχισε να της μιλά για το Μονοπάτι. Η Μαρία έδειξε ενδιαφέρον, και με τον καιρό έγινε χορτοφάγος και ζήτησε να μυηθεί. Μου δόθηκε η Εντολή να της μεταφέρω τις “οδηγίες”. Έτσι λοιπόν τη ρωτούσα για τη θεωρία και τη δίαιτά της. Αποφασίσαμε να μυηθεί μια μέρα πριν από τα Χριστούγεννα. Τη ρώτησα αν θα ήθελε να ορίσουμε τη συνάντηση για το πρωί στις οκτώ. Εκείνη όμως είπε ότι θα ήθελε αυτό να γίνει πιο πρωί στις πέντε. Της είπα πως πέντε το πρωί θα ήταν υπερβολικά νωρίς, όμως εκείνη είχε ένα μαγαζάκι όπου πουλούσε κουμπιά, κόκα-κόλες κλπ. και το άνοιγε κάθε μέρα στις οκτώ. *«Μαρία, της είπα, αυτό που πρόκειται να λάβεις δεν το έχουν ούτε βασιλιάδες ούτε βασίλισσες ούτε επιστήμονες. Είναι το μεγαλύτερο δώρο που υπάρχει!»* Εκείνη επέμεινε ότι έπρεπε να ανοίξει το μαγαζί της στις οκτώ και ότι θα ήθελε να πάρει τη μύηση στις 5.00». Τι να γίνει, σκέφτηκα, αν ο Διδάσκαλος είναι υπηρέτης ολόκληρης της ανθρωπότητας, πρέπει κι εγώ να υπηρετώ με τον ίδιο τρόπο! Έτσι αποφάσισα, όταν πήγα να πλαγιάσω το βράδυ, ότι δε θα ’πρεπε να κοιμηθώ βαριά και να ξεχαστώ, αφού η ερχόμενη μέρα θα ήταν η σημαντικότερη της ζωής της. Συμφωνήσαμε λοιπόν να συναντηθούμε τέσσερις άνθρωποι. Εγώ θα περνούσα να πάρω τη Λεόρα Χέρολντ, που ήταν η αρχηγός της ομάδας, και την Μαρία λίγο πριν από τις πέντε το πρωί.

Στις τρεις το πρωί κάτι με ξύπνησε. Δεν ξύπνησα ομαλά και φυσικά, ήταν σαν κάτι να με ταρακούνησε. Σκέφτηκα ότι μπορώ να κοιμηθώ ακόμα λίγο, όμως όχι, ο Διδάσκαλος με ξύπνησε και έπρεπε να διαλογιστώ. Ήταν υπέροχα. Έτσι, στη συνέχεια πέρασα να πάρω την Κάρμεν κι εκείνη μου είπε: *«Κάτι πολύ παράξενο μου συνέβη. Ξύπνησα στις τρεις και ένιωσα την ανάγκη να διαλογιστώ»*. Της είπα ότι το ίδιο μου είχε συμβεί κι εμένα. Κατόπιν περάσαμε να πάρουμε τη Λεόρα Χέρολντ και διηγήθηκε κι αυτή την ίδια ιστορία! Τέλος περάσαμε να πάρουμε τη Μαρία, που δεν είχε ακόμη μυηθεί, αλλά κι εκείνη είχε ξυπνήσει στις τρεις ακριβώς. Λοιπόν, η ερώτηση που θέτω στον καθένα από σας που διαβάζετε αυτές τις γραμμές είναι: Ποια είναι αυτή η Δύναμη που ξυπνά τέσσερις ανθρώπους, ενώ ολόκληρη η πόλη του Γκουερναβάκα στο Μεξικό κοιμάται, για να προετοιμαστούν για μια μύηση; Αυτή είναι η Χριστή Δύναμη, η Θεϊκή Δύναμη, η Δύναμη του Γκουρού, η Δύναμη του Διδασκάλου. Οι άνθρωποι ρωτούν πώς λειτουργεί. Είναι ακατανόητο πώς λειτουργεί. Εμείς που βαδίζουμε σ’ αυτό το Μονοπάτι ξέρουμε ότι λειτουργεί – τι παραπάνω θέλουμε; Δεν έχουμε παρά μονάχα να στρεφόμαστε σ’ Αυτήν όσο περισσότερο μπορούμε.

14. Ο Κύριός μου Περιμένει

Betty Shifflett

Πάνω στο βουνό υψώνω το βλέμμα μου
αποζητώντας τον Κύριό μου.
Ακτινοβόλος περιμένει εκεί
και περιμένει μονάχα για μένα.

Καθημερινά τις ήσυχες ώρες πασχίζω
να δω το αγαπημένο πρόσωπό Του,
μέσα απ' την ορθάνοικτη πύλη της κτήσης
με το Φως της Χάρης της δικής Του.

Περιμένει, ο Κύριός μου περιμένει
να υποδεχτεί εμένα, το παιδί Του
περιμένει, ο Κύριός μου περιμένει
και η φωνή Του με καλεί στο Σπίτι πίσω.

15. Οι Τρεις Επισκέψεις του Διδασκάλου στο Πακιστάν

W.S. Mongia

Πρώτη περιοδεία

Στις αρχές του 1956 ο Διδάσκαλος, αποφάσισε να πραγματοποιήσει ένα ταξίδι στη Λαχώρη, στο Πακιστάν, όπου οι αδελφοί σατσάνγκι μπορούσαν να οργανώσουν τη διαμονή Του και το Σάτσανγκ που θα έκανε, και όπου όλοι οι μυημένοι από τον Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, μυημένοι πριν από τον διαμελισμό της Ινδίας, θα μπορούσαν να συγκεντρωθούν. Έγιναν λοιπόν οι σχετικές προετοιμασίες για την εξασφάλιση των διαβατηρίων και της βίζας για το Διδάσκαλο, την κυρία Χαρντέβι (Τάι Τζι), τον Τζιάνι Μπακβάν Σινγκ, εμένα και τη γυναίκα μου.

Μόλις περάσαμε τα σύνορα της Ινδίας (τελωνείο, αστυνομία και στρατιώτες στα σύνορα), φτάσαμε σε τρία παρόμοια σημεία ελέγχου από την άλλη πλευρά, στη Βάγκα, στην περιοχή της Λαχώρης. Όταν φτάσαμε στο τελωνείο της Βάγκα, ο αστυνομικός διευθυντής, ο κύριος Χαφίζ, ένας συμπαθής νεαρός με μια ομάδα υφισταμένων του αξιωματικών, υποδέχτηκε τον Διδάσκαλο με πολύ σεβασμό βγαίνοντας έξω από το γραφείο του. Καθώς ο Χαφίζ ήταν παλιός φίλος, του ζήτησα να δείξει την πρέπουσα ευγένεια και σεβασμό στον Διδάσκαλο.

Η απάντησή του ήταν ότι μιας και ο Διδάσκαλος βρισκόταν τώρα στη χώρα τους ήταν δικό τους καθήκον να του συμπεριφερθούν καλά και με τον προσήκοντα τρόπο. Ζήτησε με πολλή ευγένεια από το Διδάσκαλο να λαμπρύνει με την παρουσία Του το γραφείο του στα σύνορα. Όταν ο Διδάσκαλος έφτασε εκεί, ο Χαφίζ και η ομάδα του Τον παρακάλεσαν να δεχτεί την πρόσκλησή τους για ένα φλιτζάνι τσάι, το οποίο, καθώς είπαν, θα ετοίμαζε κάποιος μη Μωαμεθανός, εννοώντας μ’ αυτό έναν Ινδουιστή. Ο Διδάσκαλος γέλασε μ’ αυτή την πρόταση και είπε ότι όλοι οι άνθρωποι είναι αδέρφια και θα προτιμούσε να ετοιμάσει το τσάι ένας Μωαμεθανός.

Απέναντι από το συγκεκριμένο σημείο ελέγχου εκατοντάδες Μωαμεθανοί σατσάνγκι περίμεναν για την ντάρσαν του Διδασκάλου. Οι αξιωματικοί του τελωνείου τούς επέτρεψαν να περάσουν μέσα από το περίφραγμα και να μπουν στο χώρο του Τελωνείου. Ήταν πολύ χαρούμενοι να αγγίζουν τα πόδια του Διδασκάλου και κατέκλυζαν μ’ ευλογίες τους ανθρώπους του τελωνείου που τους έδιναν την ευκαιρία να δουν γρηγορότερα το Διδάσκαλο απ’ ό,τι θα ήταν κανονικά δυνατόν. Από κει πήγαμε στο Μπανγκαλόου Νο 31, στο Σαλιμάρ Γκάρντεν Τάουν, την κατοικία του κυρίου Μαχμούτ Σαουκάτ, που ήταν ο κύ-

ριος αντιπρόσωπος του Διδασκάλου στο Πακιστάν. Όλοι οι σατσάνγκι που δεν είχαν μπορέσει να έρθουν στα σύνορα υπέβαλαν τα σέβη τους στον Διδάσκαλο στο σπίτι του κ. Μαχμούτ Σαουκάτ, που ήταν εξαιρετικά βολικό, γιατί είχε πάρα πολλά δωμάτια. Εκείνος είχε μάλιστα οργανώσει και τη διαμονή τους σε γειτονικά με το δικό του σπίτια.

Ανάμεσα στους σατσάνγκι ήταν και μια κυρία ονόματι Μπίμπι Αμίνα, που την είχε μυήσει πριν πολλά χρόνια ο Διδάσκαλος Σαουάν Σινγκ. Όταν έγινε ο διαμελισμός της χώρας, το 1947, και διαχωρίστηκε η Ινδία από το Πακιστάν, οι Μωαμεθανοί σατσάνγκι που έμεναν μέσα ή κοντά στην Ντέρα Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ ένιωσαν υποχρεωμένοι να φύγουν για το Πακιστάν, όμως η Μπίμπι Αμίνα ήταν ανυποχώρητη και δεν εννοούσε να φύγει. Ο Διδάσκαλος Σαουάν που ήταν υπεύθυνος για την ασφαλή συνοδεία των μεταναστών, την έπεισε να πάει στο Πακιστάν, αφού με τις καινούργιες συνθήκες δε θα μπορούσε πια να παραμείνει στην Ινδία. Μετά από μεγάλη προσπάθεια και πειθώ η Αμίνα συμφώνησε να πάει στο Πακιστάν, με τη ρητή όμως συμφωνία ότι ο Διδάσκαλος θα την επισκεπτόταν στο Πακιστάν με τη φυσική Του μορφή πριν από το θάνατό της. Τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της και έλεγε ότι πίστευε απόλυτα πως ο Διδάσκαλος ήταν ο Θεός στη γη και πως έπρεπε οπωσδήποτε να κρατήσει την υπόσχεσή Του. Για να τηρήσει λοιπόν την υπόσχεση αυτή, να δει την Μπίμπι Αμίνα και να της πει ότι ανταποκρινόμενος στην υπόσχεση του Διδασκάλου Του είχε έρθει ο Ίδιος να τη δει με τη φυσική Του μορφή, έκανε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ Σινγκ την πρώτη Του επίσκεψη στο Πακιστάν.

Έγιναν πολλά γλέντια και ένας μεγάλος αριθμός Μωαμεθανών που δεν ήταν σατσάνγκις ήρθαν να δουν τον Διδάσκαλο και να ακούσουν τις ομιλίες Του. Οι τοπικοί αξιωματικοί της αστυνομίας που έστελναν ανταποκρίσεις για τις ενέργειες του Διδασκάλου άκουσαν και αυτοί το Σάτσανγκ, που φυσικά δε γινόταν σε ανοιχτό χώρο. Εντυπωσιάστηκαν πολύ από τα διδάγματα του Διδασκάλου και είπαν ότι μονάχα Εκείνος τους μιλούσε για το Θεό όπως ακριβώς αναφερόταν στο ιερό Κοράνι. Η αστυνομία του Πακιστάν έκανε πολύ ευνοϊκές αναφορές για την Αποστολή του Διδασκάλου, με αποτέλεσμα πολλοί θρησκευτικοί και πολιτικοί αρχηγοί να έρθουν να υποβάλουν τα σέβη τους στο Διδάσκαλο, συμπεριλαμβανομένου και του Πρέσβη του Πακιστάν στις ΗΠΑ και μετά στη Λαχώρη. Αυτός μάλιστα είχε συναντήσει το Διδάσκαλο σ' ένα από τα ταξίδια Του στις ΗΠΑ και Του είχε προσφέρει μια σημαντική δωρεά, την οποία όμως ο Διδάσκαλος είχε, όπως συνήθιζε, πολύ ευγενικά απορρίψει.

Δεύτερη περιοδεία

Τη δεύτερη περιοδεία Του στη Λαχώρη ο Διδάσκαλος την πραγματοποίησε το 1959. Αυτή τη φορά η κυρία Ναρέντρα (Κούκου), εγώ, η γυναίκα μου και η Τάι Τζι προπορευτήκαμε στη Λαχώρη με τραίνο από το Αμριτσάρ, διότι υπήρχαν κάποιοι περιορισμοί στα ταξίδια με ιδιωτικό αυτοκίνητο. Ο Διδάσκαλος και η ομάδα Του μπήκαν στο τραίνο από το σταθμό του Αμριτσάρ στις 12:00 το με-

σημέρι. Η τύχη το έφερε έτσι και ο κύριος Χαφίζ, που ήταν προηγουμένως προϊστάμενος Τελωνείου στη συνοριακή γραμμή της Βάγκα, να είναι τώρα υπεύθυνος στο γραφείο του Τελωνείου στο σιδηροδρομικό σταθμό της Λαχώρης. Τη στιγμή που είδε τον Διδάσκαλο και τη συντροφιά Του να έρχονται από το σιδηροδρομικό σταθμό, διέταξε να αποδοθεί στο Διδάσκαλο μεταχείριση V.I.P. και κανέναν από την ομάδα Του να μην ελέγξουν ούτε να ψάξουν τις αποσκευές τους. Λίγο αργότερα φτάσαμε στο σπίτι του κυρίου Σαουκάτ, όπου εκατοντάδες σατσάνγκι από πολλές περιοχές του Πακιστάν είχαν μαζευτεί για την ντάρσαν του Διδασκάλου. Στα μάτια τους υπήρχαν δάκρυα χαράς και χόρευαν από ενθουσιασμό.

Τρίτη περιοδεία

Η τρίτη περιοδεία στο Πακιστάν έγινε τον Απρίλιο του 1963. Τούτη τη φορά η ομάδα περιοριζόταν στον Διδάσκαλο, την Τάι Τζι, εμένα και τη γυναίκα μου. Για άλλη μια φορά έπρεπε να ταξιδέψουμε με τραίνο από το Αμριτσάρ στη Λαχώρη, όπου μείναμε στο σπίτι του κυρίου Σαουκάτ. Όπως συνήθως, είχε κάνει πολύ καλή οργάνωση για τη διαμονή των σατσάνγκι μέσα και σε σπίτια γύρω από το σπίτι του.

Είχα έναν καλό φίλο, τον Σούφι Μοχάμετ Ασλάμ Γκοντάλ ο οποίος όταν έμαθε ότι ήμουν στη Λαχώρη ήρθε να με δει και πήγαμε να αγοράσουμε κάποια είδη κοινής χρήσης για τους καλεσμένους. Ο φίλος μου, είπε ότι είχε δει ένα πολύ γοητευτικό άντρα, εννοώντας τον Διδάσκαλο Κιρπάλ Σινγκ, στο σπίτι του Σαουκάτ, του οποίου το ωραίο πρόσωπο τον είχε καταμαγέψει. Κατόπιν γύρισε πίσω και έφερε ένα καλάθι *μάλτα* (ειδικά πορτοκάλια), για να τα προσφέρουν στον Διδάσκαλο. Γεννήθηκε αυθόρμητη αγάπη ανάμεσα στους δυο τους, και όταν πρόσφερε το καλάθι με τα μάλτα στον Διδάσκαλο και άγγιξε τα ιερά Του πόδια, ο Διδάσκαλος μοίρασε όλα τα 132 μάλτα σε όλους τους σατσάνγκι. Από συμπόνια ο Διδάσκαλος τον πήρε σ' ένα μικρό δωματιάκι του σπιτιού που ήταν άδειο και του έδωσε μύηση από το ιερό Κοράνιο. Ο Σούφι έκατσε σε διαλογισμό δυο-τρεις ώρες, διασχίζοντας διάφορα επίπεδα Φωτός και Ήχου. Όταν βγήκε από το δωμάτιο μου είπε ότι αυτός ο άγιος ήταν ένας εκπληκτικός άνθρωπος και παρά την μέχρι τότε κοσμική του ζωή, ο Διδάσκαλος τον είχε ανεβάσει πολλές βαθμίδες υψηλότερα.

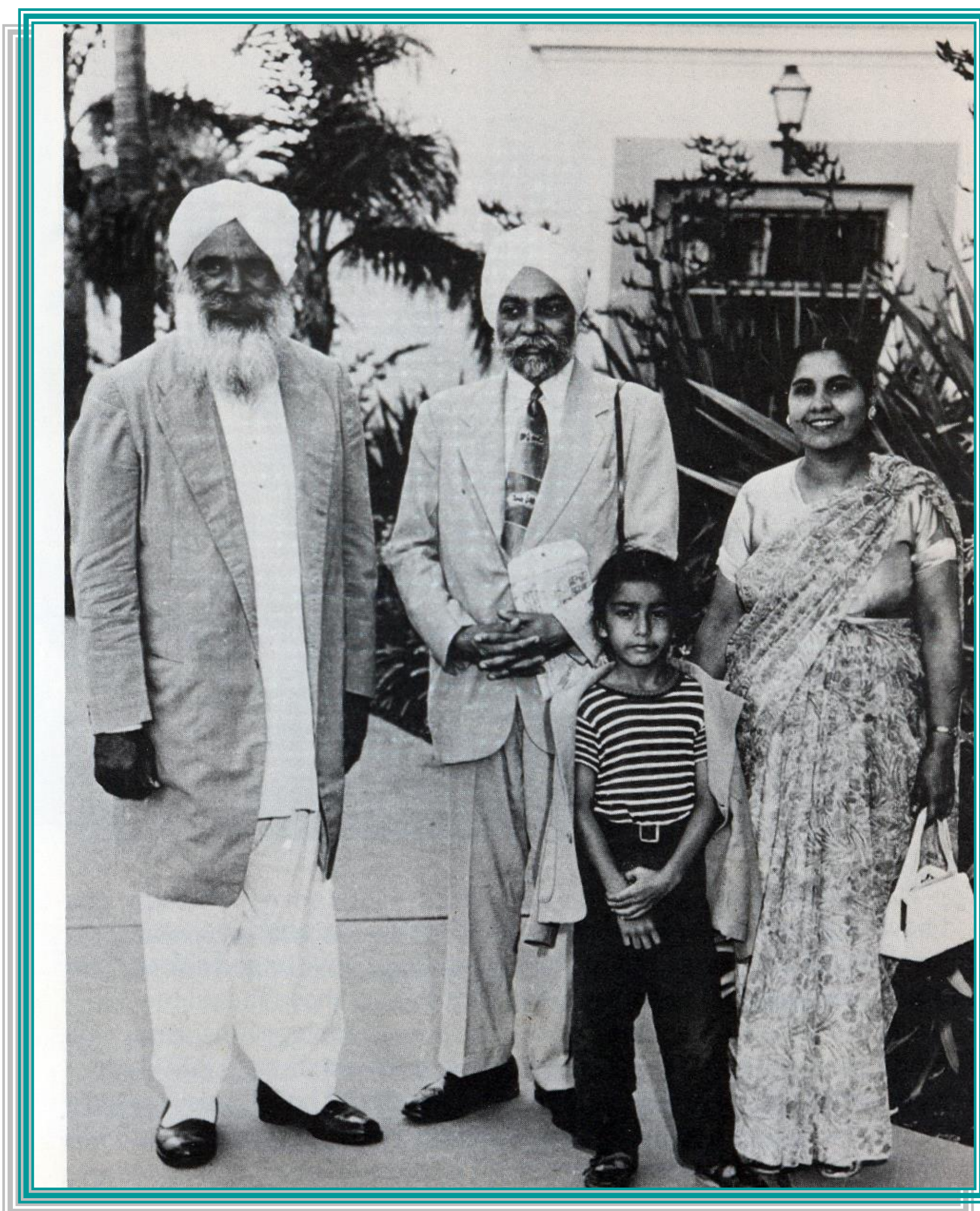
Σε όλη τη διάρκεια των περιοδειών Του στο Πακιστάν ολόκληρη την ημέρα ο Διδάσκαλος έβαζε έξι-επτά ανθρώπους να καθίσουν σε καθένα από τα δωμάτια του σπιτιού και τους μυούσε. Και οι παλαιοί σατσάνγκι, που τώρα πια είχαν παιδιά και εγγόνια, τα έφερναν στον Διδάσκαλο για μύηση.

Σ' αυτή την τελευταία περιοδεία, ο άντρας της Μπίμπι Αμίνα, που ήταν ένας γέρος συνταξιούχος σιδηροδρομικός υπάλληλος, ήρθε μαζί της και ο Διδάσκαλος τον μύησε με αποτέλεσμα να παραμείνει ξαπλωμένος κατάχαμα, έχοντας χάσει ολότελα κάθε αίσθηση του σώματός του. Βρισκόταν σ' αυτή την εκστατική κατάσταση μέθης για τέσσερις ως πέντε ώρες. Ύστερα ο Διδάσκαλος

ξανάφερε την ψυχή του μέσα στο σώμα του κι ο άνθρωπος είπε: *«Τι μου 'κανες; Δε θέλω να ξαναεπιστρέψω πίσω σ' αυτή τη γη. Ήμουν πολύ ευτυχισμένος εκεί πάνω»*. Πάνω σ' αυτό η Μπίμπι Αμίνα είπε στον Διδάσκαλο: *«Τι παράξενη δικαιοσύνη. Αυτός ο άνθρωπος που με έδερνε επειδή πήγαινα στην Ντέρα, στην Μπεάς, σε μια και μόνη φορά οδηγήθηκε στα πιο υψηλά επίπεδα, ενώ εγώ που έζησα ολόκληρη τη ζωή μου ως λάτρης δεν είχα ποτέ μου τέτοια εμπειρία»*. Και ο Διδάσκαλος είπε: *«Αυτή είναι η γλυκιά Του θέληση»*.

Κατόπιν κι ένας άλλος νεαρός, γιος του δασκάλου Μοχάμετ Σάφι, Ρούφι τον έλεγαν, είπε: *«Διδάσκαλε, γιατί δε μας πηγαίνεις κι εμάς σ' αυτές τις υψηλές Περιοχές;»* Ο Διδάσκαλος απάντησε: *«Αν σε πάω σ' αυτό το επίπεδο, ποιος θα νοιαστεί τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου;» Πρέπει πιο πριν να φροντίσω να μην πεινάσει η οικογένειά σου»*.

Δε χρειάζεται να προσθέσω ότι ο μόχθος στον αμπελώνα του Κυρίου δε μένει ποτέ δίχως επιβράβευση, αλλά με διάφορους τρόπους Εκείνος ανταμείβει τον εργάτη πέρα κι από τα πιο τρελά όνειρά του.

16. Το δώρο του Πολυαγαπημένου Διδασκάλου

T.S. Khanna

(Γενικός Αντιπρόσωπος των Διδασκάλων για τη Δύση)

Διηγούμαι μερικά περιστατικά για να δείξω το μεγαλείο, τη συμπόνια, την εκπληκτική προσωπικότητα και αγάπη του μεγάλου Διδάσκαλου Κιρπάλ Σινγκ για τους μυημένους του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Ήταν το ζωντανό παράδειγμα των διδαγμάτων Του και έκανε κατανοητή την Επιστήμη της Ψυχής, του Μεγάλου Διδασκάλου.

Η κυρία Κάννα κι εγώ είχαμε το προνόμιο να φέρουμε το Μήνυμά Του στη Δύση, στα τέλη του 1949. Ο Διδάσκαλος πήγε στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1955 μαζί με την Κούκου (πριγκίπισσα Ναρέντρα) και την Τάι Τζι (κυρία Χαρντέβι).

Ο Διδάσκαλος, εγώ, η κυρία Κάννα και η Μπίμπι Χαρντέβι ταξιδεύαμε με αυτοκίνητο από το Σαν Φρανσίσκο στο Ρέντγουντ Σίτυ. Ο μεγάλος Διδάσκαλος Κιρπάλ Σινγκ είχε την καλοσύνη να πει: *«Χάρη στην παρουσία του Κάννα Τζι βρίσκομαι εδώ στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλιώς κανείς δε θα με ήξερε».* Απάντησα στο Διδάσκαλο ότι στη δική Του Χάρη οφειλόταν που το έργο του Ρουχάνι Σάτσανγκ ξεκίνησε και ότι ο Διδάσκαλος έφερε μαζί Του την προσωπική Του ομάδα εργασίας. Ο Διδάσκαλος είπε: *«Ο Κάννα είναι ο μικρότερος αδελφός μου».* Τον ευχαρίστησα γι' αυτές Του τις ευλογίες.

Ο Διδάσκαλος μού έκανε την τιμή να είμαι ο πρώτος που εξουσιοδότησε να δίνει στη Δύση μύηση στο όνομά Του. Η κυρία Ουίλομπυ έγινε δεκτή από το Διδάσκαλο, για να μυηθεί. Ζούσε στο Λας Κρούζες, στο Μεξικό. Δεν είχε τη δυνατότητα να έρθει στην Ουάσινγκτον κι εγώ δεν μπορούσα να ταξιδέψω εκεί. Ήθελε απελπισμένα να μυηθεί, καθώς φοβόταν ότι θα μπορούσε να πεθάνει από καρδιακή προσβολή. Το φοβόταν αυτό γιατί η μητέρα της είχε πεθάνει από ανακοπή και πίστευε ότι θα μπορούσε κι εκείνη να έχει την ίδια τύχη. Την ενθάρρυνα στο τηλέφωνο να έχει απόλυτη πίστη στη Διδάσκαλο Δύναμη και ότι δεν ήταν καθόλου απαραίτητο να πεθάνει από καρδιακή προσβολή, επειδή είχε πεθάνει έτσι η μητέρα της. Παρόλ'αυτά με παρακάλεσε θερμά να μπορέσει να πάρει τη μύηση πριν της συμβεί οτιδήποτε. Το ίδιο βράδυ έκανα διαλογισμό επικεντρώνοντας την προσοχή μου στον Διδάσκαλο και σκέφτηκα ότι η κυρία Ουίλομπυ θα μπορούσε να μυηθεί από το τηλέφωνο, καθώς η Διδάσκαλος Δύναμη μπορεί να λειτουργήσει ανεξάρτητα από χρόνο κι απόσταση. Της τηλεφώνησα και τη συμβούλεψα να κάνει μπάνιο και να καθίσει αναπαυτικά σε μια καρέκλα χαλαρώνοντας εντελώς. Το επόμενο πρωί τηλεφώνησε και της έδωσα τα πέντε ιερά Ονόματα. Τα θυμήθηκε και τα επανέλαβε εύκολα. Της ζήτησα να

καθίσει σιωπηλή σε διαλογισμό για μια ώρα και μετά να ακούσει το Ηχητικό Ρεύμα που έρχεται από τη δεξιά πλευρά. Την παρακάλεσα να μου τηλεφωνήσει σχετικά με την όποια πνευματική της εμπειρία και στη συνέχεια να μου επιβεβαιώσει τα ίδια γραπτώς. Μου είπε ότι μόλις άρχισε το διαλογισμό, τα νεύρα της ηρέμησαν τελείως. Ένιωσε απέραντη γαλήνη και συνέχισε να επαναλαμβάνει τα πέντε φορτισμένα Ονόματα. Με τη Χάρη του Διδασκάλου γιατρεύτηκε τελείως και δε φοβόταν πια το θάνατο. Είδε την ακτινοβόλο μορφή και των δύο Διδασκάλων, του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και του Πάραμ Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Η μύησή της ήταν τέλεια, έστω κι αν μεταδόθηκε από το τηλέφωνο. Ήταν πολύ ευγνώμων για την ταχύτατη ενέργεια και το θαυμαστό αποτέλεσμα.

Υπέβαλα τον απολογισμό της στο Διδάσκαλο, ζητώντας συγγνώμη που έδωσα τη μύηση τηλεφωνικά. Ο Διδάσκαλος μου απάντησε ότι ενέκρινε την πράξη μου ως μια ειδική περίπτωση, αλλά είπε να μην ξανακάνω κάτι τέτοιο. Πρόσθεσε ότι εναπόθεσα όλη μου την ελπίδα στον Διδάσκαλο και γι’ αυτό η Διδάσκαλος Δύναμη λειτούργησε και μερίμνησε. Ευχαρίστησα τον Διδάσκαλο για τη Χάρη Του.

Το 1963, ο Διδάσκαλος έμεινε μαζί μας στο Ντέλαφιλντ Πλέις στην Ουάσινγκτον. Η γυναίκα μου μαγείρευε για Εκείνον. Έτρωγε στο τραπέζι και επίσης ευλογούσε το φαγητό. Πριν φύγει από την Ουάσινγκτον, στο τέλος της περιοδείας, ο Διδάσκαλος γευμάτιζε κι εγώ βρισκόμουν στο δωμάτιό μου με την πόρτα κλειστή. Αφού τελείωσε, κτύπησε την πόρτα του δωματίου μου. Απόρησα. Καθώς άνοιξα την πόρτα, ο Διδάσκαλος αμέσως με αγκάλιασε και μου έδωσε το ποσό των 350 δολαρίων, λέγοντας πως ήταν για τα έξοδα του φαγητού που έπαιρνε από την κουζίνα. Του είπα ότι δεν ήταν ανάγκη, καθώς τα πάντα ούτως ή άλλως ανήκαν σ’ Εκείνον. Επιπλέον είναι ζήτημα αν είχε αγγίξει φαγητό αξίας 50 δολαρίων και με πλήρωνε με 350 δολάρια. Ο Διδάσκαλος χαμογέλασε και μου ζήτησε να τα κρατήσω. Ήταν ευλογία να έχω τα χρήματα από τον ζωντανό Διδάσκαλο ως πρασάντ.

17. Το Αγαπημένο Σπίτι του Πατέρα

Sharon Shively

Ήμουν ένα δυστυχισμένο παιδί. Φοβόμουν συνέχεια. Κοιμόμουν στη άκρη του κρεβατιού, ώστε να μπορέσω να τρέξω γρήγορα αν το σπίτι μας έπιανε φωτιά. Δεν είχα ποτέ πολλούς φίλους. Πίστευα στο Θεό, μέχρι που μεγάλωσα αρκετά για να κάνω ερωτήσεις που κανείς από τους γύρω μου δεν μπορούσε να μου απαντήσει. Τότε έπαψα να πιστεύω.

Στην εφηβεία τα ερωτήματα για τον Θεό ούτε καν που απασχολούσαν το μυαλό μου. Ήθελα μονάχα να είμαι χαρούμενη. Έψαχνα την ευτυχία μέσα από την τέχνη, τα σχολικά επιτεύγματα και τους φίλους, ωστόσο τίποτε δεν με ικανοποιούσε.

Στο Πανεπιστήμιο δεν ενδιαφερόμουν πραγματικά να μάθω τίποτα, απλώς ήθελα να παρακολουθώ γιατί νόμιζα ότι αυτό θα με έκανε να είμαι ευτυχισμένη. Ήμουν μουτρωμένη, άκεφη, μπερδεμένη και ιδιόμορφη, με αποτέλεσμα να νιώθω πολύ μόνη. Έπαιρνα άριστα σε όλα σχεδόν τα μαθήματα, αλλά για μένα ούτε κι αυτό είχε ιδιαίτερη σημασία.

Παράτησα το Πανεπιστήμιο και άρχισα να δουλεύω κανονικό οχτάωρο. Εκείνη την εποχή πρωτοδοκίμασα τα ναρκωτικά. Είχα αρκετά χρήματα, για να μπορώ να αγοράσω ό,τι ήθελα. Τα ρούχα μου και το διαμέρισμά μου μού φαίνονταν τέλεια, κι όμως και τότε συνέχιζα να είμαι δυστυχισμένη.

Η αναζήτησή μου με οδήγησε στην παρανομία και μ' έχωσε ακόμα πιο βαθιά στα ναρκωτικά και τον αισθησιασμό. Κάπου-κάπου μου έρχονταν αναλαμπές ενός κόσμου αγάπης, αλλά καταλάβαινα ότι η ζωή μου ήταν λαθεμένη πέρα για πέρα και δεν ήξερα τι έπρεπε να κάνω.

Σ' ένα *«ταξίδι»* μου υπό την επήρεια ναρκωτικών, με απόγνωση κατανόησα το μέγεθος του ξεπεσμού μου. Είδα όλα τα πράγματα ως ανούσια μέσα στον κόσμο γύρω μου. Τίποτα δεν έμοιαζε να βρίσκεται στη θέση του, είχα μολύνει τον εαυτό μου, τον αέρα μου, το νερό μου και ένιωθα εντελώς αβοήθητη. Ήθελα απεγνωσμένα να είμαι *«σωστή»,* να ζω *«σωστά»,* αλλά δεν είχα την παραμικρή ιδέα τι σήμαινε αυτό. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι είχα πιάσει πάτο.

Είχα παραισθήσεις ότι μιλάω με τον Θεό. Έλεγα: *«Εσύ που είσαι ο Θεός και μπορείς να κάνεις ότι θέλεις, Σε ικετεύω βοήθησέ με, εμένα.»* Και καθώς μιλούσα με το νου μου και όχι με λόγια, το *«εμένα»* σήμαινε όλους εμάς, ολόκληρο τον κόσμο μας, μαζί μ' εμένα. Ένιωσα ξαλαφρωμένη, αλλά καθώς συνέχιζα τα ναρκωτικά την εποχή εκείνη όλα έγιναν πάλι πολύ αρνητικά και μπερδεμένα.

Ξαναγύρισα στο Πανεπιστήμιο. Σκέφθηκα πως ίσως θα ήμουν πιο ευτυχισμένη αν μπορούσα να κερδίζω τη ζωή μου μ' έναν τρόπο που να με γεμίζει κι ένιωθα πως για να το πετύχω αυτό χρειαζόμουν οπωσδήποτε το δίπλωμα. Μέσω ενός προγράμματος υποτροφιών με δάνειο – μια πολύ σπάνια περίπτωση – μου δόθηκαν όλα τα χρήματα για τα δίδακτρα και τα έξοδά μου.

Σε ένα από τα πρώτα μου μαθήματα συνάντησα τον άνθρωπο που ήταν γραφτό να μου μιλήσει για τον Διδάσκαλο. Δεν ένιωσα καμιά έλξη για τον άνθρωπο αυτό, ωστόσο οι περιστάσεις μας έφεραν κοντά.

Ένα απόγευμα όπως κάναμε μια εργασία που μας είχε ανατεθεί για την τάξη μας στο πανεπιστήμιο, αποφασίσαμε να κάνουμε ένα διάλειμμα για καφέ. Καθώς καθίσαμε πίνοντας τον καφέ μας και κουβεντιάζοντας, ανέκυψε τυχαία το θέμα της γιόγκα. Είχα ενδιαφερθεί στο παρελθόν για τη γιόγκα όμως ποτέ δεν ένιωσα ότι ήταν κάτι που θα ταίριαζε σε μένα διότι όλες οι γιόγκες για τις οποίες είχα ακούσει απαιτούσαν αυτοπειθαρχία και αυστηρή αποχή από αισθησιακές απολαύσεις, δύο πράγματα που ήταν άγνωστα σε μένα. Έτσι λοιπόν, όταν οι άνθρωποι μιλούσαν για γιόγκα, τους ζήλευα, διαισθανόμουν κάτι πολύ όμορφο, αλλά για μένα ήταν κάτι εντελώς ξένο και απρόσιτο.

Καθώς ο συμφοιτητής μου συνέχιζε να μιλά, ήξερα καλά ότι τον παρακολουθούσα μόνο από ευγένεια. Του είπα ότι είχα δοκιμάσει τον Υπερβατικό Διαλογισμό, που όμως δεν με είχε ποτέ ικανοποιήσει και αυτό ήταν κάτι που του ανέφερα. *«Εγώ ασκούμαι με μια άλλη μορφή γιόγκα» είπε*. Αυτό είναι καλό, σκέφθηκα. *«Ναι, είναι η Σούρατ Σαμπντ Γιόγκα, η γιόγκα της συγκέντρωσης στο Φως και τον Ήχο του Θεού. Και έχω ένα Διδάσκαλο. Έναν Τέλειο Ζωντανό Διδάσκαλο. Το όνομά του είναι Κιρπάλ Σινγκ και Εκείνος θα με πάει πίσω στο αγαπημένο σπίτι του Πατέρα, αυτό που εγκαταλείψαμε πριν από πολύ καιρό».*

Ήταν εκπληκτικό. Ήταν σαν να μιλούσε με κάποιον μυστικό κώδικα που ένα μέρος του εαυτού μου αναγνώρισε αμέσως. Και το μέρος του εαυτού μου που αναγνώρισε τον κώδικα ξεχείλισε και κατέκλυσε το υπόλοιπο. Δεν ήμουν πια ο ίδιος άνθρωπος που ήμουν λίγα δευτερόλεπτα πρωτύτερα, ήμουν λίγο σαν το μικρό παιδί που είχα υπάρξει όταν, κάποιες σπάνιες φορές, έπαιζα με τις ηλιαχτίδες και ονειρευόμουν νεραϊδότοπους.

Δεν αντιλήφθηκα καν τη στιγμή εκείνη ότι είχα γίνει άλλος άνθρωπος, γιατί το μόνο που μ' ένοιαζε ήταν να ακούσω περισσότερα για τον Διδάσκαλο και να μάθω περισσότερα για το Μονοπάτι. Πάντοτε αγαπούσα τις λέξεις «αγαπημένο» και «σπίτι», εδώ βρίσκονταν ενωμένες εκεί που πραγματικά ανήκαν, σαν να είχαν παραβρεθεί στην προηγούμενη ζωή μου μόνο και μόνο, για να με καλωσορίσουν σε τούτη τη νέα, γιατί ήταν μια ολότελα καινούργια ζωή στην οποίαν εισέβαλα γεμάτη χαρά απ' την πρώτη κιόλας στιγμή που άκουσα να μου μιλούν γι' αυτή.

Εντελώς ξαφνικά ο άνθρωπος αυτός, ο ξένος, με τον οποίον καθόμουν, έγινε ο πιο αγαπητός φίλος που είχα συναντήσει ποτέ μου. Το καθετί που μου έλεγε ήταν σαν κρυστάλλινο, δροσερό νερό που το λαχταρούσα, διψασμένη καθώς ήμουν.

Μου μίλησε για τον Διδάσκαλο, το Θεάνθρωπο που βρισκόταν σήμερα, τώρα, πάνω στη γη, που όμως είχε προϋπάρξει και στο παρελθόν. Μου μίλησε για το διαλογισμό, μου είπε πως μπορούσε ο καθένας να ακολουθήσει το Μονοπάτι του Διδασκάλου, γιατί η Χάρη Του το έκανε πολύ εύκολο.

Μου μίλησε για τη χορτοφαγία, την ανάγκη να αποφεύγει κανείς τα ναρκωτικά και την κατάχρηση του αισθησιασμού. Κατά κάποιο τρόπο ένιωθα μέσα μου ότι τώρα αυτά τα πράγματα ήταν κατορθωτά γιατί υπήρχε ο Διδάσκαλος. Υπήρχε τώρα ένας δρόμος, ένας Τέλειος Δρόμος, για να βγω από την αθλιότητα μέσα στην οποία ήμουν βουτηγμένη τόσα χρόνια, και θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα, γιατί τώρα πια δε θα πάλευα μόνη μου, με τη δική μου μόνο θεληματικότητα και πειθαρχία. Τώρα ο Διδάσκαλος θα βρισκόταν δίπλα μου και θα με μάζευε ενανάγκη από χαμηλά και θα με κρατούσε στην αγκαλιά Του, όπως η μάνα το παιδί της.

Ήμουν τόσο ευτυχισμένη! Ήταν σαν ένα υπέροχο όνειρο, ένα όνειρο που υπήρχε πάντα λίγο πέρα από την αντίληψή μου. Ένιωσα πως σ' όλη μου τη ζωή πρόσμενα ακριβώς αυτή τη στιγμή, κι ας μην ήξερα ποτέ πως βρισκόμουν σε προσμονή. Ένιωθα, σαν ένας τρανός βασιλιάς να είχε στείλει το μεγαλύτερο αδελφό του να σώσει ένα παιδάκι του Βασίλειού του που είχε χαθεί απ' όταν γεννήθηκε και τώρα, ναι, με είχε βρει και άκουγα ιστορίες για ξεχασμένους τόπους, για τρόπους και συνήθειες που είχα θεληματικά ξεχάσει, ποτέ όμως ολότελα, και αυτό ήταν ολοφάνερο.

Ήταν σαν να ανακάλυπτα έναν καινούργιο κόσμο, κι ωστόσο συναισθηματικά, ένα βασανιστικά οικείο κόσμο. Ένιωθα ότι ανήκω εδώ. Ένιωθα ότι επιτέλους είχα βρει τη θέση μου στον κόσμο και κατανοούσα πια γιατί οπουδήποτε αλλού παρέμενα μια ξένη. Ένας καινούργιος κόσμος απίστευτης τρυφερότητας και ομορφιάς! Τα λόγια του Διδασκάλου ήταν τόσο υπέροχα και η σοφία Του τόσο απλή και απόλυτη.

Τρεις ή τέσσερις μέρες αφότου άκουσα για τον Διδάσκαλο πρώτη φορά, μου επέτρεψαν να κάνω αίτηση για μύηση, παρόλο που δεν είχα ακολουθήσει τρίμηνη χορτοφαγική διατροφή. Έδωσα την ειλικρινή υπόσχεση ότι δε θα άγγιζα ποτέ πια ούτε μη χορτοφαγική τροφή ούτε ναρκωτικά.

Λες και μόνο που άκουσα για τον Διδάσκαλο ήταν αρκετό, για να ξεγλιστρήσω από κείνο το πυκνό σκοτάδι. Θυμάμαι μια φορά που *«κάπνιζα»* με τους φίλους μου κι ένιωσα σαν να σταμάτησε ο χρόνος, εκείνη τη στιγμή κατάλαβα ότι δεν θα ένιωθα ποτέ τη γλύκα του άχρονου, όσο θα 'παιρνα ναρκωτικά, όμως ταυτόχρονα δεν εύρισκα εναλλακτική λύση κι έτσι συνέχιζα. Στην αρχή όλα ήταν συναρπαστικά και τα θεωρούσα σαν μια διαφυγή από την άσκοπη ζωή μου, ωστόσο αργότερα, μέχρι που άκουσα για το Διδάσκαλο, δεν ήταν πια παρά μια πληκτική συνήθεια που ήμουν ανήμπορη να κόψω.

Ένιωθα πραγματικά σαν να έφευγα από μια χώρα, για να εγκατασταθώ σε μια καινούργια – μια ηλιόλουστη και ευτυχισμένη χώρα κρυμμένη μέσα σ' αυτή που από πάντα κατοικούσα. Συνέχιζα να ζω στο ίδιο διαμέρισμα, παρακολουθούσα τα ίδια μαθήματα και περπατούσα στους ίδιους δρόμους, όμως τώρα

γνώριζα τα ίδια μυστικά που γνώριζαν και τα λουλούδια. Τώρα γνώριζα την Αλήθεια. Δεν είχε κιόλας ειπωθεί ότι η Αλήθεια θα μας λύτρωνε; Και ένιωθα λυτρωμένη, ελεύθερη. Άκουγα τα πουλιά που κελαηδούσαν, κι έλεγαν για το θαύμα του Διδασκάλου. Ο ήλιος έλεγε: *«Ήλιε, Υιέ Θεού, Κιρπάλ».*

Ένα βράδυ άκουσα μια ταινία του Διδασκάλου που μιλούσε. Ηχούσε λες κι η φωνή Του διαπερνούσε το χώρο και το χρόνο, λες κι η φωνή που άκουγα ήταν μονάχα μέρος του συνολικού ήχου που γεννούσε η Φωνή Του.

Ο Διδάσκαλος μου έμαθε να αγαπώ τη λέξη Θεός, μια και η λέξη αυτή είχε, για τόσο πολύ καιρό, χάσει το νόημά της για μένα. Καθώς περίμενα την απάντηση στην αίτησή μου για μύηση, διάβαζα όσο περισσότερα βιβλία του Διδασκάλου μπορούσα και έμαθα ότι ο Θεός είναι Αγάπη, Φως και Αλήθεια, και πως οι νόμοι Του έγιναν, για να ωφεληθεί ο καθένας από μας και όλοι μας. Μόνο, καθώς διάβαζα τα λόγια του Διδασκάλου, άρχισαν να παίρνουν νόημα οι ηθικοί κανόνες όλων των θρησκειών. Εδώ βρισκόμουν απέναντι στο μυστήριο της ζωής, του θανάτου και της μοίρας που μου αποκαλύπτονταν με την απλότητα του παιδικού παραμυθιού. Δεν υπήρχε πουθενά ψεγάδι. Ήταν όλα πέρα για πέρα αληθινά.

Για πρώτη φορά στη ζωή μου άρχισα να εμπιστεύομαι κάποιον. Κάποιον που δεν είχα ποτέ μου ούτε δει ούτε συναντήσει και που παρόλ' αυτά ένιωθα ολοένα πιο κοντά μου. Για πρώτη φορά στη ζωή μου ήξερα χωρίς αμφιβολία το δρόμο που οδηγεί στο *«καλό»,* πάντα λαχταρούσα να είμαι καλή, να είμαι *«σωστή»,* κι ωστόσο ουδέποτε είχα έστω και την παραμικρή ιδέα του τι σημαίνουν αυτά στην πράξη, στη συμπεριφορά. Έτσι δεν είχα καν επιτρέψει στην λαχτάρα μου να γίνει εντελώς συνειδητή.

Καθώς διάβαζα τα βιβλία και τις εγκυκλίους του Διδασκάλου και παρακολουθούσα τα σάτσανγκ άρχισα να κατανοώ τι σημαίνει καλοσύνη. Ο Διδάσκαλος μου το έκανε εντελώς ξεκάθαρο.

Η χαρά να ανοίγω τα μάτια μου σε μια καθαρή ζωή με πλημμύριζε. Όλη η ομορφιά της φύσης, ήταν η δική Του ομορφιά. Όλη την αγάπη που δεν είχα ποτέ μέχρι σήμερα εκτιμήσει στην οικογένεια και του φίλους μου μπορούσα τώρα να την εκτιμώ γιατί η δική Του αγάπη έλιωνε τον πάγο του φόβου που είχε σκεπάσει την καρδιά μου.

Όλη η ευτυχία που ένιωθα ήταν δικό Του δώρο. Έμαθα ότι μπορούσα να Του «μιλώ» και Εκείνος θα μου απαντούσε, όχι με το συνηθισμένο τρόπο αλλά κάπως, κι έμαθα να αναγνωρίζω τις απαντήσεις Του και οι απαντήσεις με γέμιζαν χαρά.

Μια μέρα το γράμμα που έλεγε ότι έγινα αποδεκτή για μύηση έφθασε με το ταχυδρομείο. Ήμουν ευτυχισμένη και αναστατωμένη αλλά και πολύ νευρική για την ίδια τη μύηση. Δεν ήξερα τι να περιμένω και ένιωθα μια τρομερή αγωνία. Είχα τόσο συνηθίσει να κρύβω τα βαθύτερα αισθήματα μου από τον ίδιο μου τον εαυτό και τους άλλους, ώστε το άγχος μου την ώρα εκείνη με εμπόδιζε να αναγνωρίσω με απόλυτη πίστη τι ήταν πραγματικά εκείνο που έβλεπα και άκουγα στα κατάβαθά μου. Δεν μπορούσα να ηρεμήσω αρκετά, για να αφήσω

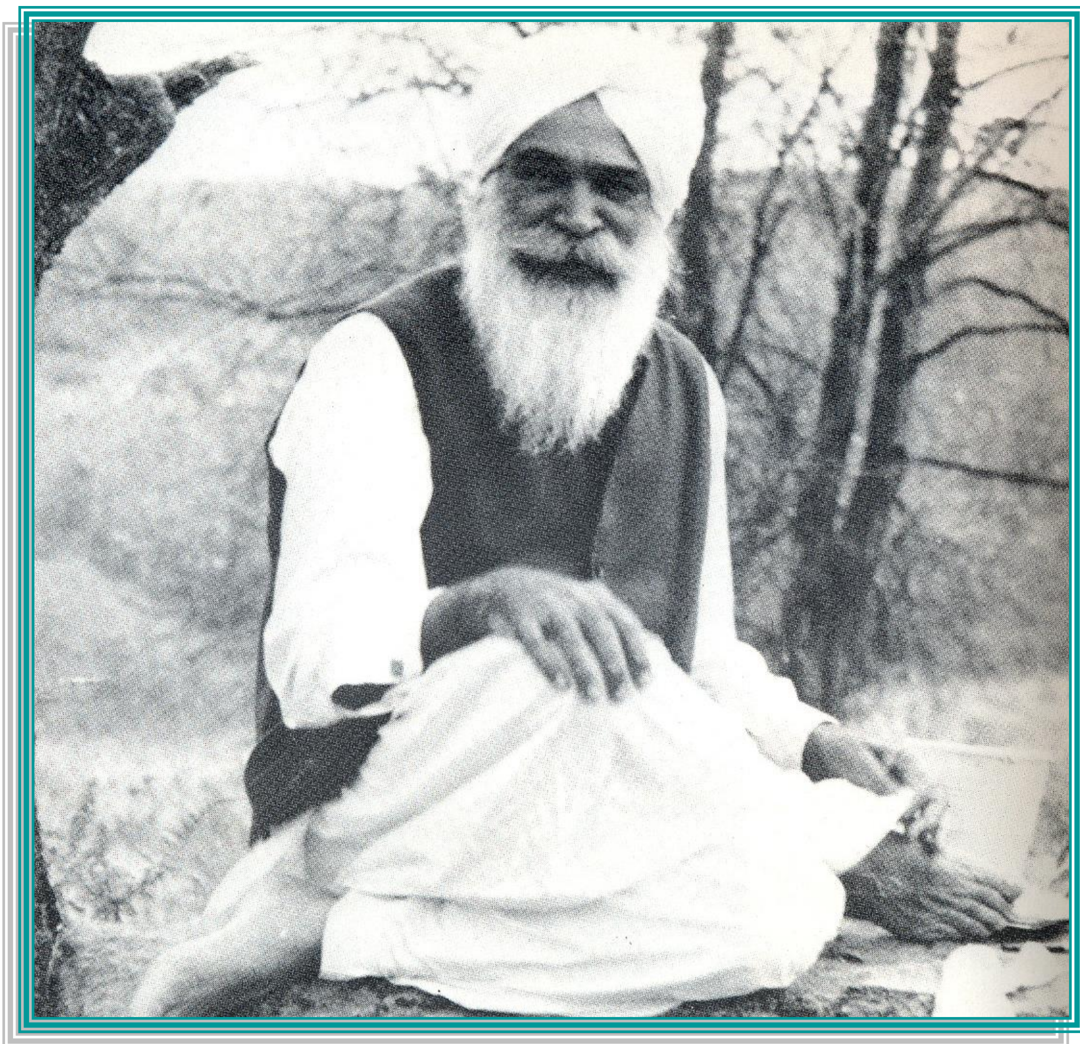
τον εαυτό μου να νιώσει ολοκληρωτικά την εμπειρία, να νιώσει τι πραγματικά συνέβαινε μέσα μου.

Ήμουν ωστόσο σίγουρη ότι είχα δει και ακούσει κάτι και είχα τα πέντε φορτισμένα Ονόματα και η καινούργια μου ζωή είχε επίσημα ξεκινήσει, αν και στην πραγματικότητα, η ζωή μου είχε στ' αλήθεια αρχίσει την μέρα που πρωτοάκουσα για Εκείνον που θα λάτρευε η ψυχή μου.

Από τότε άρχισε η ζωή μου να γίνεται πιο ευτυχισμένη. Αν και υπάρχουν ακόμα και σήμερα πολλά σκαμπανεβάσματα, εκείνη η παλιά αθλιότητα και δυστυχία που συντρόφευε τη ζωή μου χάθηκε.

Ξέρω ότι ακόμη δεν είμαι σε θέση να κατανοήσω και να εκτιμήσω την ευλογία της μύησης στο Νάαμ, αλλά το λίγο που κατανοώ με κάνει να νιώθω πόσο απίστευτα σπλαχνικός μπορεί να είναι ένας Τέλειος Διδάσκαλος. Νοιάζεται για το κάθε σπουργιτάκι και το φροντίζει με την απέραντη Αγάπη Του.

18. Ευλογίες από τον Πολυαγαπημένο

Mary M. Garlich

Ήταν το 1963 και βρισκόμουν στο Σικάγο, για να μυηθώ. Όταν συμπλήρωσα την αίτησή μου για τη μύηση, είχα γράψει ότι ενδιαφέρομαι και για πνευματική και για σωματική θεραπεία. Μπορεί να συνέβη την ώρα της μύησης ή και αργότερα κατά το Σατσανγκ, αλλά όταν γύρισα στο δωμάτιό μου του ξενοδοχείου για να γδυθώ και να ξεκουραστώ λίγο, ένα εξόγκωμα σε μέγεθος αυγού που είχα στο πλευρό μου είχε εξαφανιστεί! Αυτός ο όγκος ήταν πολύ οδυνηρός, αλλά έχοντας αντιμετωπίσει αρκετές χειρουργικές επεμβάσεις αποφάσισα να μην κάνω τίποτα περαιτέρω γι’ αυτό. Είχα ήδη πει στο Θεό ότι ήμουν έτοιμη να φύγω, εκτός κι αν Εκείνος είχε δουλειά για μένα – αν υπήρχε κάτι να κάνω εγώ, τότε ναι, θα μπορούσε να με κρατήσει ζωντανή.

Συνήθιζα, αφού γύριζα σπίτι, να σηκώνομαι στις δύο τη νύκτα, να κάνω μπάνιο και να πηγαίνω στο καθιστικό μου για διαλογισμό. Είχα τόσο ισχυρό πόνο στην κάτω κοιλιακή χώρα που μόλις και μετά βίας συγκεντρωνόμουν στο διαλογισμό. Τούτη τη φορά δε ζήτησα από το Θεό να με γιατρέψει, αλλά την ώρα που διαλογιζόμουν ένιωσα ένα πολύ έντονο μυρμήγκιασμα στις άκρες των δακτύλων του αριστερού μου χεριού και του μπράτσου, που συνέχιζε διασχίζοντας το στήθος μου προς τον κορμό. Μια αστραπή φωτός διαπέρασε την κάτω κοιλιακή μου χώρα – και ο σκληρός οδυνηρός όγκος στη βουβωνική περιοχή είχε εξαφανιστεί.

Από εκείνο το βράδυ δεν ξαναείχα πόνο σ’ εκείνο το μέρος και δεν ξανάβγαλα όγκους. Δώδεκα χρόνια πέρασαν από τότε και μπόρεσα να δουλέψω για τον Διδάσκαλο με την ικανότητα που ο ίδιος μου έχει δώσει.

Το 1972 ο Διδάσκαλος ήταν να έρθει στην Ουάσινγκτον. Είχα ονειρευτεί τον ερχομό Του, καθώς και ότι πήγαινα μαζί Του σε μια περιοδεία για πολύ πολύ καιρό.

Η μητέρα μου, που ήταν ενενήντα δύο ετών, βρισκόταν σ’ένα αναρρωτήριο. Μίλησα στην προϊσταμένη, της είπα ότι σκόπευα να πάω σε μία περιοδεία. Η απάντησή της ήταν ότι οι πνεύμονες της μητέρας μου είχαν υγρό, αλλά αν κρατούσα τηλεφωνική επαφή μαζί τους θα μπορούσαν να με ειδοποιήσουν σε περίπτωση που τα πράγματα θα χειροτέρευαν.

Κατά την απουσία μου, κάθε φορά που επικοινωνούσα με τη συγκεκριμένη προϊσταμένη, μάθαινα ότι η κατάσταση της μητέρας μου καλυτέρευε. Τελικά, όπως ήρθαν τα πράγματα, ακολούθησα ένα μεγάλο μέρος της περιοδείας και γυρνώντας σπίτι βρήκα τη μητέρα μου σε καλύτερη κατάσταση απ’ ό,τι ήταν

πριν την αναχώρησή μου. Δεν ξαναείχε ποτέ πρόβλημα με τους πνεύ-μονές της και έζησε σχεδόν μέχρι τα ενενήντα τέσσερά της χρόνια.

Η περιοδεία του Διδασκάλου Τον έφερε στο Σικάγο. Μια καλή μου φίλη κι εγώ φύγαμε αεροπορικώς και φτάσαμε στο Σικάγο κατά το μεσημεράκι. Μπαίνοντας μέσα στο ξενοδοχείο Μπέϊμοντ βρήκα τον Διδάσκαλο να κάθεται μπροστά σ' ένα μικρό γραφείο. Με κοίταξε και είπε: *«Ναι, τι τρέχει;»* Είπα: *«Διδάσκαλε, αυτή εδώ η κυρία (δείχνοντας τη φίλη μου) σε αγαπά πάρα πολύ. Ακούει τις ταινίες σου στο μαγνητόφωνο κι ωστόσο δεν έχει ακόμα μυηθεί».* Ο Διδάσκαλος με κοίταζε κατάματα και είπε: *«Ο Διδάσκαλος δεν τους δέχεται όλους».*

Όταν βγήκαμε από το δωμάτιο, η Μάλκα ήταν συνεπαρμένη. Μου είπε: *«Μαίρη, άκουσες τι μου είπε ο Διδάσκαλος; Με κοίταξε ολόισια μες στα μάτια και είπε: "Κι εσύ έχεις το Θεό"».*

Προφανώς ο Διδάσκαλος κοίταζε δυο διαφορετικούς ανθρώπους ταυτόχρονα, δίνοντας δυο διαφορετικά μηνύματα. Και η Μάλκα συνέχισε λέγοντας: *«Μαίρη, πάντα πίστευες ότι χρειαζόμουν τη μύηση, δεν είναι έτσι; Βλέπεις λοιπόν ότι δεν τη χρειάζομαι».*

Το αποκορύφωμα της ιστορίας μου είναι ότι το καλοκαίρι του 1975 η Μάλκα μου τηλεφώνησε και μου είπε: *«Μαίρη, είδα τον Διδάσκαλο εσωτερικά και μου είπε να μυηθώ όσο γρηγορότερα γίνεται».* Η Μάλκα ερχόταν στο Σάτσανγκ για τουλάχιστον δώδεκα χρόνια, από τότε που τη γνωρίζω. Φαίνεται ότι ο αγαπημένος Διδάσκαλος Κιρπάλ δεν ήταν Αυτός που θα την έπαιρνε κοντά Του, αλλά ότι ήταν γραφτό να γίνει Διδάσκαλός της Εκείνος που θα ερχόταν κατόπιν.

19. Πώς ο Θεός Σίβα με Οδήγησε στο Διδάσκαλο

Ram Sewak Sharma

Αρχικά ήμουν πιστός του θεού Σίβα και για πέντε ή έξι χρόνια συνέχισα να είμαι λάτρης του. Κατόπιν πήγα στη ζούγκλα και για τρεις μέρες έμεινα χωρίς φαγητό και νερό χαμένος σε εσωτερικές ασκήσεις. Αυτό ήταν στην περιοχή του Μπαντιαργκάρ. Κατά τους διαλογισμούς μου εκεί, ο θεός Σίβα εκδηλώθηκε και μου είπε ότι χρειάζομαι έναν Γκουρού και με οδήγησε στον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Αυτό έγινε το 1955 και ήμουν εικοσιτεσσάρων ετών τότε. Μετά απ' αυτό το γεγονός πήγα στο Σαουάν Άσραμ.

Όταν έφτασα εκεί και κάθισα για διαλογισμό είδα τη μορφή του Μαχαράτζι και πίσω Του έστεκε ο θεός Σίβα που μου είπε ότι ο Μαχαράτζι θα γινόταν ο Γκουρού μου. Εγώ τότε ζήτησα από το Μαχαράτζι να με μυήσει κι Εκείνος μου είπε να έρθω δυο μέρες αργότερα, στην αρχή του μηνός που ήταν ημέρα μύησης.

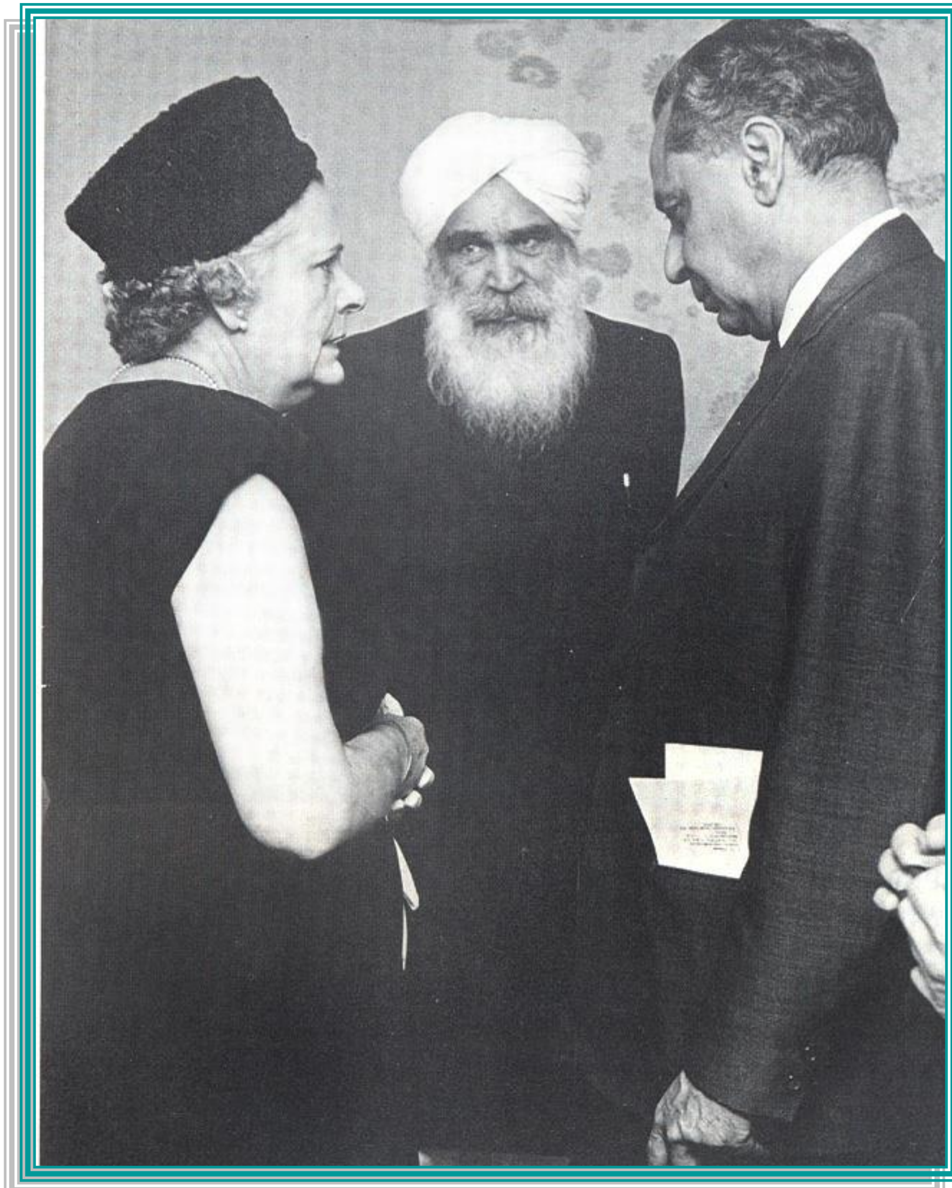
Κατά τη μύηση, αφού ο Μαχαράτζι μου έδωσε τα Πέντε Φορτισμένα Ονόματα, όταν κάθισα σε διαλογισμό, ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ εμφανίστηκε μέσα μου και μου είπε ότι ο Κιρπάλ Σινγκ ήταν ομοούσιός Του και ότι ο Ίδιος εργαζόταν μέσα απ' Αυτόν. Εμφανίστηκε και ο θεός Σίβα και μου πήρε το χέρι και με εμπιστεύτηκε στη φροντίδα του Μαχαράτζι. Ευλογήθηκα και με πλούσιες εμπειρίες των εσωτερικών πεδίων. Όταν διηγήθηκα τις εμπειρίες μου στον Διδάσκαλο με κτύπησε στον ώμο και με συγχάρηκε που δέχτηκα τέτοια ευλογία. *«Έχεις όλα όσα θα μπορούσες να ευχηθείς να έχεις»,* είπε. Εκείνο τον καιρό μπορούσα να βλέπω μπροστά μου τον Διδάσκαλο λουσμένο στο Φως, όπου κι αν βρισκόμουν.

Το 1960 ο Σουάμι Σιβ Νταγιάλ Σινγκ (Τέλειος Διδάσκαλος, πριν τον Μπάμπα Τζαϊμάλ) άρχισε να μου εμφανίζεται εσωτερικά και είχα τώρα και τη δική Του Ντάρσαν μαζί με του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και του Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ. Σύμφωνα με οδηγίες του Διδασκάλου, μου ανατέθηκε κάποια σέβα για το Σανγκάτ και συνέχισα να υπηρετώ το Σάτσανγκ όσο καλύτερα μπορούσα για τα επόμενα δέκα χρόνια. Το 1970 ο Μαχαράτζι μου είπε μια φορά στην Ντέρα Ντουν: *«Υπηρέτησες το Σανγκάτ με μεγάλη αυταπάρνηση. Μακάρι να συνεχίσεις μέχρι το τέλος της ζωής σου με τον ίδιο τρόπο».*

Στις 21 Αυγούστου του 1974, στις 9:10 μ.μ., κλείνοντας τα μάτια μου είδα τον Γκουρού μου να φεύγει. Μια ώρα αργότερα κτύπησε το τηλέφωνο και ο κ. Κόλι με ειδοποίησε ότι ο Μαχαράτζι είχε πράγματι αφήσει το σώμα Του. Εκείνη την ίδια στιγμή ο Μαχαράτζι παρουσιάστηκε μπροστά μου και μου είπε ποιος θα ήταν Εκείνος ο Ένας, μέσω του οποίου θα συνέχιζε το έργο Του.

Νωρίτερα, στις 18 Αυγούστου, είχα πάει να επισκεφτώ τον Διδάσκαλο. Είδα τις ακτινοβόλους μορφές του Σουάμι Τζι, του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και του διαδόχου του Μαχαράτζι και όλοι Τους με καθησύχασαν πως όλα θα πήγαιναν καλά. Όταν μπήκα μέσα ο Μαχαράτζι με δέχτηκε με μεγάλη αγάπη και πήρε το χέρι μου στο δικό Του. Καθώς ήταν ξαπλωμένος, τόσο πολύ άρρωστος εκείνες τις στερνές μέρες, ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ στην ακτινοβόλο Του μορφή στεκόταν δίπλα Του, Τον άγγιζε και Τον ευλογούσε και Τον συνέ-χαιρε για το θαυμάσιο έργο που είχε επιτελέσει.

Οι τρεις μεγάλοι Διδάσκαλοι: ο Σουάμι Τζι, ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και ο Μαχαράτζ Τζι, παραμένουν δραστήριοι και συνεχίζουν ακόμα και τώρα το μεγάλο Τους έργο.

20. Μαζί με τον Διδάσκαλο στο Ρισικές

Harbhajan Kaur

(Γυναίκα του Διδασκάλου Σαντ Ντάρσαν Σινγκ)

Όταν ο Πολυαγαπημένος Διδάσκαλος, ο σεβαστός πεθερός μου, συνταξιοδοτήθηκε από την Υπηρεσία του, το Μάρτιο του 1947, μετά από λίγο καιρό πήγε να ζήσει στην Μπεάς, για να μπορεί να υπηρετεί τον Μεγάλο Διδάσκαλο. Ένα χρόνο αργότερα ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι άφησε το φυσικό Του σώμα κι έτσι ο Μαχαράτζι ήρθε να μείνει μαζί μας στο Δελχί. Μετά από δυόμισι περίπου μήνες ξεκίνησε για τα Ιμαλάια, λέγοντάς μας ότι, όταν θα 'βρισκε ένα κατάλληλο μέρος, θα μας έγραφε και τότε θα μπορούσαμε κι εμείς να Τον συναντήσουμε εκεί.

Μετά από δεκαπενθήμερη αγωνιώδη αναμονή το γράμμα έφτασε και μας έλεγε ότι ο Μαχαράτζι έμενε στο σπίτι του Ράνι Κότι στο Ρίσικες και ότι θα μπορούσαμε να πάμε να Τον συναντήσουμε. Έτσι λοιπόν, ο Ντάρσαν Σινγκ Τζι, ο άντρας μου, πήρε άδεια από το γραφείο για ένα μήνα και μαζί με την σεβαστή μου πεθερά και τον ενάμιση έτους γιο μας, τον Ράτζι, πήγαμε να μείνουμε μαζί Του.

Εκεί βρήκαμε ένα απλό σπιτάκι με πολύ γαλήνια ατμόσφαιρα, που έβλεπε πάνω στον Γάγγη. Ο Μαχαράτζι όχι μόνο έκανε ο ίδιος διαλογισμό καθημερινά, αλλά μας έβαζε όλους σε διαλογισμό για πολλές συνεχόμενες ώρες, γενικά έξι ως οκτώ και καμιά φορά και δέκα ώρες την ημέρα. Τοποθετούσε το χέρι Του πάνω στα μέτωπά μας και μας έβαζε να καθίσουμε με αγάπη. Στα διαλείμματα μεταξύ των διαλογισμών έμενε μαζί μας και όλοι μαζί απολαμβάναμε τη φυσική ομορφιά του τοπίου, που τη λάμπρυνε η θεϊκή Του ακτινοβολία. Καμιά φορά μας διασκέδαζε κάνοντας σπιτικές δουλειές. Μια μέρα μας είπε ότι θα έπρεπε να αξιοποιήσουμε, όσο γινόταν πιο πολύ, το χρόνο αυτό που ήμαστε μαζί Του, γιατί θα ερχόταν σύντομα ο καιρός που δε θα είχαμε πια την ευκαιρία να είμαστε όλοι μαζί όπως τώρα. Κάπου κάπου μαγείρευε Εκείνος τα χορταρικά για μας. Μια μέρα είπε: *«Τώρα αφήστε με να σας κάνω λίγα τσαπάτι»,* εμείς βάλαμε τα γέλια σαν να μην μπορούσε να τα κάνει. Εκείνος όμως είπε: *«Όχι, αφήστε με τουλάχιστον να προσπαθήσω».* Και με μεγάλη μας έκπληξη έφτιαξε θαυμάσια τσαπάτι, που όλοι μας τα απολαύσαμε. Μας ζητούσε να φέρουμε πλατιά μεγάλα φύλλα από τα δέντρα για πιάτα. Ήταν μια περίοδος απόλυτης απόλαυσης.

Εκείνη την εποχή ο άντρας μου πήρε τη φωτογραφία του Μαχαράτζι καθισμένου πάνω σ' ένα βράχο μέσα στο ποτάμι, όπου είχε πάει για να διαλογιστεί. Για να την τραβήξει, χρειάστηκε να βουτήξει στο ποτάμι μέχρι τη μέση του. Η

φωτογραφία ήταν και το δικό μου χόμπι και ο Μαχαράτζι μου επέτρεψε ευγενικά να Τον φωτογραφήσω, ενώ μαγείρευε τσαπάτι, μια φωτογραφία που εμφανίστηκε πάλι μετά από εξαφάνιση είκοσι ετών.

Κάπου κάπου ο Μαχαράτζι μας έπαιρνε μαζί Του, για να μας δείξει τις ομορφιές της φύσης. Μια φορά μας πήγε να δούμε το Χαρντουάρ, ένα ιερό τόπο πάνω στον Γάγγη, εκεί κοντά. Μας πήγε επίσης στην Ντέρα Ντουν να δούμε την τοποθεσία όπου αργότερα χτίστηκε το Μάναβ Κέντρα.

Τα δειλινά μας έβαζε να καθίσουμε έξω από το σπίτι και μας ζητούσε να τραγουδήσουμε *σάμπντας,* δηλαδή ύμνους προς τον Κύριο. Τραγουδούσα εγώ και η σεβάσμια Τάι Τζι, που βρισκόταν μαζί μας εκείνο τον καιρό. Τραγουδούσε κι εκείνη. Κατόπιν ο Μαχαράτζι μας εξηγούσε το εσωτερικό νόημα των *σάμπντας*, πράγμα πολύ διαφωτιστικό.

Στο διάστημα που μείναμε στο Ρισικές ο αγαπημένος Διδάσκαλος μας πήγε να επισκεφτούμε πολλά Άσραμ. Έψαχνε πάντοτε για πνευματικούς ανθρώπους που μπορούσαν να ανέλθουν στα υψηλότερα εσωτερικά επίπεδα. Αν και επισκέφθηκε πολλούς άγιους ανθρώπους και σοφούς σε αυτή την περιοχή, δεν είχε συναντήσει κανέναν που να μπορεί να προχωρήσει πολύ υψηλά εσωτερικά, εκτός από έναν. Αυτός ήταν ο Γιόγκι Ραγκουβατσάρια Τζι που, όπως μας είπε ο Μαχαράτζι, ήταν μεγάλη ψυχή.

Ο Μαχαράτζι αγαπούσε πολύ τους περιπάτους και συχνά τα πρωινά περπατούσε για πολλές ώρες μόνος Του, ενώ πού και πού μας έπαιρνε κι εμάς μαζί Του. Οποτεδήποτε κουραζόμασταν, μας έβαζε να καθίσουμε και μας διηγούνταν διασκεδαστικές ιστορίες για τους ανθρώπους του Ρισικές και ιστορίες από τη ζωή Του. Όταν συναντούσε κάποιους Σαντού που είχαν ζήσει μέσα στη ζούγκλα για πολλά χρόνια, μας έλεγε με το δικό Του τρόπο ότι, αν αυτοί οι Σαντού συνεχίζουν να επιτελούν τελετουργίες ακόμα και μέσα στη ζούγκλα αλλά δεν έχουν κατορθώσει να υπερβούν τη σωματική τους συνειδητότητα κατά το διαλογισμό, θα ήταν καλύτερα να ζουν μια απλή οικογενειακή ζωή. Εξηγούσε ότι το να φορά κανείς το χαρακτηριστικό κροκί χρώμα ράσο και το να κάνει άλλα επιφανειακά πράγματα δε βοηθούν στην πνευματική πρόοδο του ανθρώπου.

Ο κύριος χρόνος του καθημερινού προγράμματος του Διδασκάλου ήταν αφιερωμένος στο διαλογισμό. Καθώς Του άρεσε πάντοτε το πολύ απλό φαγητό, δε χάναμε χρόνο προετοιμάζοντας τα γεύματα. Μονάχα δύο γεύματα την ημέρα παίρναμε, ένα το πρωί και ένα το βράδυ. Τρώγαμε πάντοτε όλοι μαζί.

Συνήθιζε να παίζει με τον Ράτζι και να τον διασκεδάζει δίνοντάς του διάφορα πολύχρωμα λουλούδια, και αυτό τον μικρό φαινόταν ιδιαίτερα να τον διασκεδάζει. Κατέκλυζε το παιδί με την αγάπη Του, το κοίταζε στα μάτια και το έβαζε κι εκείνο να Τον κοιτά στα μάτια.

Η σεβαστή πεθερά μου ήταν μια ευγενική ψυχή, γεμάτη αγάπη, απόλυτα αφοσιωμένη στον Διδάσκαλο. Της άρεσε να μου διηγείται διάφορες πλευρές της νεανικής άγιας ζωής Του, ότι συνήθιζε να πηγαίνει τη νύκτα σε ερημικές περιοχές για να γαληνέψει το νου Του και ότι καμιά φορά βουτούσε μέσα σε δεξα-

μενές με νερό. Είχε λατρεία και σεβασμό για τον Διδάσκαλο και απόλυτη πίστη σ' Εκείνον.

Μετά το φυσικό θάνατο του Διδασκάλου Μπάμπα Σαουάν, όταν ο Διδάσκαλος Κιρπάλ ανέλαβε την πνευματική εργασία, είπε ότι από εκείνη την εποχή την ευθύνη για την οικογένεια θα την αναλάμβανε ο άντρας μου, (Ντάρσαν) πράγμα που εκείνος αποδέχτηκε με χαρά. Έτσι η σεβαστή πεθερά μου ήρθε να ζήσει μαζί μας. Η ίδια, είπε στον Μαχαράτζι (Κιρπάλ) ότι από δω και πέρα θα ζούσε μαζί μας, αφού αυτή ήταν η επιθυμία Του, αλλά ότι θα ήθελε να πεθάνει στα ιερά Του πόδια. Η επιθυμία της έγινε αποδεκτή και, όπως μου είπε, ο Μαχαράτζι την καθησύχασε λέγοντας πως θα περνούσε τα δύο τελευταία χρόνια της ζωής της μαζί Του. Αυτό έγινε πραγματικά. Έζησε μαζί μας είκοσι χρόνια περίπου, μέχρι τα δυο στερνά της, που τα πέρασε στο Σαουάν Άσραμ, όπου εγκατέλειψε το φυσικό της σώμα το 1970.

Στο τέλος αυτού του μήνα που περάσαμε με τον Μαχαράτζι στο Ρισικές, το 1948, καθώς είχε πια τελειώσει η άδεια του άντρα μου, γυρίσαμε στο Δελχί. Μετά από λίγο καιρό έφυγε και ο Διδάσκαλος και ξαναβρεθήκαμε στο Δελχί όπου έμεινε μαζί μας, στο διαμέρισμά μας. Τότε άρχισε ο κόσμος να τον επισκέπτεται νωρίς το πρωί και να παραμένει ως αργά τη νύχτα κι Εκείνος τους πότιζε όλους με τους πνευματικούς Του θησαυρούς. Η Αποστολή Του είχε αρχίσει. Μετά από λίγο αποφάσισε να χτίσει ένα Άσραμ. Ο αριθμός των ανθρώπων που έρχονταν στο σπίτι να Τον επισκεφτούν είχε αυξηθεί τόσο πολύ που μια μέρα με το γλυκό Του τρόπο μας είπε ότι η διαμονή στο σπίτι μας ήταν πολύ ευχάριστη κι εκτιμούσε τις υπηρεσίες μας, αλλά δεν ήταν δυνατόν να λειτουργεί ένα Άσραμ μέσα σ' ένα σπίτι. Ήταν πια απαραίτητο να φύγει, να ξεκινήσει την εργασία Του σε ένα Άσραμ και να δουλέψει για την ανέλιξη της ανθρωπότητας.

Μια μέρα ο Διδάσκαλος γύρισε σπίτι, τότε που έμενε ακόμα μαζί μας μετά την επιστροφή Του από το Ρισικές, και βρήκε το μικρό μας γιο, το Ράτζι, να στέκει πάνω στο τραπέζι της τραπεζαρίας. Αγαπούσε τόσο τον Μαχαράτζι που, όταν ο αγαπημένος Διδάσκαλος μπήκε, έτρεξε για να Τον συναντήσει ξεχνώντας ότι βρισκόταν πάνω σ' ένα πολύ ψηλό τραπέζι, και θα 'χε τσακιστεί στο πάτωμα αν ο Διδάσκαλος δεν τον είχε αρπάξει στην αγκαλιά Του. Ο Μαχαράτζι χάιδεψε το παιδί και μετά μας είπε: *«Έτσι ακριβώς θα 'πρεπε και σεις να ρίχνεστε στην αγκαλιά του Γκουρού σας, γιατί τότε αναγκάζεται και ο Γκουρού να σας φροντίσει».*

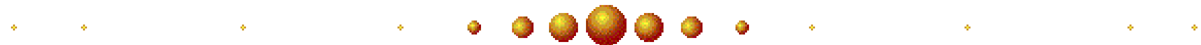
Καθώς μεγάλωνε η Αποστολή του Μαχαράτζι, συνέβη αυτό που προείπε στο Ρίσικες, δηλαδή δεν μπορούσαμε ποτέ πια να είμαστε μόνοι μαζί Του για πολύ. Είχε ωστόσο το δικό Του τρόπο να μας δείχνει την αγάπη Του όποτε πηγαίναμε να Τον επισκεφτούμε. Ακόμη και όταν ήταν εξαιρετικά πολυάσχολος, μας κατέκλυζε με την αγάπη Του με το δικό Του μοναδικό τρόπο.

Κάτι που δε θα ξεχάσω ποτέ, συνέβη αρκετές φορές μέσα στα επόμενα χρόνια. Ο Μαχαράτζι με φώναζε στο δωμάτιό Του στο Άσραμ, εγώ περίμενα όσο Εκείνος προχωρούσε προς τη βιβλιοθήκη και διάλεγε κάποιο βιβλίο, το

άνοιγε και μου έδειχνε μια φωτογραφία που φύλαγε μέσα κει. Η φωτογραφία έδειχνε τον άντρα μου κι εμένα δίπλα δίπλα νιόπαντρους. Μου έλεγε: «Ποιος είν' αυτός; Ποια ειν' αυτή;» Με τέτοιους τρόπους μας έδειχνε τη μεγάλη Του αγάπη.

Αν και ο Διδάσκαλος ήταν τρομερά πολυάσχολος με την Αποστολή Του, έβρισκε κάπου κάπου το χρόνο να έρθει να μας επισκεφτεί. Τρώγαμε πάντοτε απλό φαγητό και καθώς δεν αγαπούσε τα πολλά μπαχαρικά, ξέραμε πάντοτε τι να Του προσφέρουμε. Ακόμα κι όταν ερχόταν απροειδοποίητα, Του ετοίμαζα στα γρήγορα ένα φαγητό κι Εκείνος μας ζητούσε να το φάμε μαζί Του. Εμείς θέλαμε να τον σερβίρουμε χωριστά, Εκείνος όμως πάντοτε επέμενε να καθόμαστε γύρω Του και καμιά φορά έβαζε ο ίδιος τα χορταρικά και τα τσαπάτι στα πιάτα μας. Αφού τελείωνε το φαγητό Του, απλώς καθόταν σε μια γωνιά ήσυχος με το δικό Του τρόπο, απολαμβάνοντας την ατμόσφαιρα του σπιτιού και την απλότητα του φαγητού. Και τότε μας μιλούσε για τα οφέλη που έχει κανείς ζώντας μια απλή ζωή και τρώγοντας απλό φαγητό.

Καμιά φορά ο Μαχαράτζι ερχόταν ξαφνικά, χωρίς να μας ειδοποιήσει. Αμέσως βολευόταν με άνεση σαν να ζούσε ακόμα στο σπίτι μαζί μας. Το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να κάθεται στον καναπέ του σαλονιού και να διαβάζει τις επικεφαλίδες των εφημερίδων που θα εύρισκε στο τραπέζι. Μια φορά έφερε μαζί Του ένα μοναχό Τζάιν, ο οποίος έπιασε στα χέρια του ένα βιβλίο του άντρα μου. Ήταν ένα σπάνιο, δυσεύρετο βιβλίο. Ο μοναχός γοητεύτηκε από το βιβλίο τόσο πολύ που ο Μαχαράτζι του είπε: *«Σου αρέσει αυτό το βιβλίο;»* Ο μοναχός απάντησε ότι καθώς ήταν τόσο σπάνιο βιβλίο και μόνο το ξεφύλλισμα του τού έδωσε χαρά. Ο Μαχαράτζι απάντησε: *«Αν σου αρέσει τόσο πολύ και καθώς δεν είναι εύκολο να το βρεις, σε παρακαλώ, πάρ' το μαζί σου στο σπίτι σου».* Ο μοναχός παρατήρησε ότι δεν ήταν μόνο δυσεύρετο αλλά και πολύ ακριβό, γι' αυτό θα ήθελε να ερωτηθεί και ο ιδιοκτήτης του σπιτιού. Ο Διδάσκαλος ρώτησε: *«Ποιος είναι ο ιδιοκτήτης του σπιτιού; Εγώ είμαι ο ιδιοκτήτης του σπιτιού και σου λέω να το πάρεις!»* Έτσι ο άνθρωπος αυτός πήρε το βιβλίο με χαρά, αλλά και η δική μας χαρά δεν είχε όρια, όταν ακούσαμε ότι ο Διδάσκαλος θεωρούσε το σπίτι μας δικό Του.

21. Το Υπέρτατο Ον

Rameshwar Dass

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ δεν ήταν ένας απλός άγιος. Ήταν το Υπέρτατο Ον με ανθρώπινη μορφή. Αντίστοιχα κατείχε όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα με τα οποία χαρακτηρίζουμε το Δημιουργό. Κανένας δεν μπορεί να περιγράψει την ανείπωτη αγάπη Του για τους μαθητές Του. Θα διηγηθώ εδώ μερικά περιστατικά που αποκαλύπτουν κάτι από το μέγεθος της αγάπης Του και τη Θεία φύση Του.

Το 1949 μυήθηκα από τον Διδάσκαλο στην κατοικία Του, στο Ρέντιο Κόλονι, στο Δελχί. Είχα έρθει από το Ρόχτακ με κάποιον Σούρατ Σινγκ, που με είχε διαβεβαιώσει ότι ο Μαχαράτζι θα με άφηνε για λίγο να αντικρίσω το Αιώνιο Σπίτι μας. Υπήρχαν εκεί άλλα είκοσι περίπου άτομα που μυήθηκαν μαζί μου και μετά το Νάαμ ο Μαχαράτζι μας πρόσφερε γεύμα.

Κατά τη μύηση δεν είχα καμιά εσωτερική εμπειρία και όταν πια έφυγαν όλοι, το είπα στον Σούρατ Σινγκ. Εκείνος με ενθάρρυνε να αναφέρω το πρόβλημά μου στον Μαχαράτζι. *«Ο φίλος μου εδώ, Του είπα, με είχε διαβεβαιώσει ότι θα μπορούσα να ρίξω ένα βλέμμα στο αιώνιο, στο θεϊκό μου σπίτι. Όμως δεν είχα αυτή την εμπειρία». «Το να σε πάει κανείς εκεί»*, είπε, *«είναι εύκολο, αλλά στην τωρινή σου κατάσταση δε θα μπορέσεις να παραμείνεις. Ούτε κι όταν επιστρέψεις θα είσαι σε θέση να συνεχίσεις την κανονική σου ζωή πάνω στη γη»*. Τότε ρώτησα: *«Αλλά όμως θα με πας στ' αλήθεια εκεί την ώρα του θανάτου μου;»* Ο Μαχαράτζι είπε ότι τη διαβεβαίωση αυτή την είχε ήδη δώσει την ώρα της μύησης. Ωστόσο, δεν είναι απαραίτητο να περιμένω μέχρι τότε και με συμβούλεψε να συνεχίσω τακτικά να κάνω διαλογισμό, σύμφωνα με τις οδηγίες.

Γύρισα σπίτι μου και κάθισα σε διαλογισμό εκείνο το βράδυ. Πολύ σύντομα μπήκα σε μια κατάσταση έκστασης (σαμάντι) και ο Ήχος ήταν τόσο δυνατός και τόσο γλυκός, που οι τρεις ώρες μέσα μου κύλησαν σαν τρία λεπτά. Μέρα με τη μέρα αυτό συνεχιζόταν, κι ένα μήνα αργότερα πήγα να επισκεφτώ τον Μαχαράτζι. Με ρώτησε τι άκουγα εσωτερικά και ένα ένα ανέφερε ο ίδιος τα ονόματα διαφόρων μουσικών οργάνων, για να τα επαληθεύσω. Εκείνο το βράδυ, όταν γύρισα σπίτι, δεν μπόρεσα να ακούσω τον Ήχο καθόλου και το ίδιο συνεχίστηκε από κει και πέρα: Ήταν ολοφάνερο πως ό,τι κι αν είχα δεχτεί προερχόταν από τη Χάρη του Διδασκάλου και ότι *Εκείνος ήξερε* όλα όσα περνούσα.

Ο Μαχαράτζι μας επισκέφτηκε μια φορά στο Ρότχακ. Η γυναίκα μου κι εγώ νιώσαμε προνομιούχοι που μας δινόταν η ευκαιρία να Τον υπηρετήσουμε. Πρόσφερα στον Μαχαράτζι πουτίγκα με ρύζι, αλλά πρόσθεσα αλάτι αντί για ζάχα-

ρη. Την έφαγε και δεν είπε λέξη. Κατάλαβα το λάθος μου όταν κι εγώ έφαγα λίγη και ένιωσα φρικτά ένοχος. Όμως ο άγιος Γκουρού έμοιαζε απόλυτα ευτυχισμένος. Γυρίζοντας προς τη γυναίκα μου είπε: *«Μπορείς να ζητήσεις οτιδήποτε επιθυμείς».* Η γυναίκα μου απάντησε ότι είχε καινούριο φεγγάρι τη μέρα εκείνη και, μιας και είναι αφιερωμένο στους προγόνους, ρώτησε μήπως θα μπορούσε ο Μαχαράτζι να εξασφαλίσει τη σωτηρία τους. *«Έγινε!»,* είπε ο Μαχαράτζι, και πολύ σύντομα θα είχα την απόδειξη αυτού που είπε. Σε όραμα, ένα βράδυ, ήρθε η Αστρική μορφή του πατέρα μου και με αγκάλιασε. Άρχισα να επαναλαμβάνω τα πέντε φορτισμένα Ονόματα και την ίδια στιγμή η ψυχή του εγκατέλειψε το σώμα του φαντάσματος που την τύλιγε και απελευθερωμένη τώρα θα μπορούσε να ξαναγεννηθεί με ανθρώπινη μορφή.

Την ίδια μέρα που μου παραχώρησε αυτό το δώρο, ο Μαχαράτζι έδωσε στη γυναίκα μου, φεύγοντας, ένα χαρτονόμισμα των δέκα ρουπίων. *«Μαχαράτζι, του είπε, αφού θέλεις να μου το δώσεις, δώσε μου το μ' ένα τρόπο που να μην τελειώνει ποτέ». «Εντάξει»,* της απάντησε. Εκείνη έβαλε το χαρτονόμισμα σ' ένα κουτί, και όποτε χρειαζόταν χρήματα έπαιρνε από κει δίχως ποτέ να τελειώνουν. Αυτό συνεχίστηκε αρκετό καιρό. Μια μέρα πήρε το κουτί για επιδιόρθωση και, όταν αργότερα πήγε να το παραλάβει, ο τεχνίτης επιστρέφοντάς το της έδωσε και τέσσερα χαρτονομίσματα των δέκα ρουπιών που είχε, όπως είπε, βρει μέσα στο κουτί. Καθώς τα έπαιρνε, η γυναίκα μου του διηγήθηκε την ιστορία. Από τότε δεν ξαναεμφανίστηκαν χαρτονομίσματα!

Πριν από δεκαπέντε περίπου χρόνια ο Μαχαράτζι επισκέφτηκε το Ρόχτακ. Έδωσε Σάτσανγκ στο σπίτι μας και θα έδινε το δώρο της μύησης την επόμενη μέρα το πρωί. Ήρθε και ένας ντόπιος δικηγόρος, που ήταν γνωστό ότι όχι μόνο εξαπατούσε τους πελάτες του, αλλά και τους καταστηματάρχες και τους εμπόρους με τους οποίους είχε αντιδικία. Καθώς τον είδα να έρχεται, σκέφτηκα: *«Λέγεται ότι ένας Γκουρού παίρνει πάνω του το κάρμα των μαθητών του. Με τόσο βαρύ κάρμα που έχει τούτος, ποιος Γκουρού θα ήταν έτοιμος να σηκώσει τέτοιο φορτίο;»* Εκείνη τη στιγμή ο Μαχαράτζι γύρισε προς το μέρος μου και παρατήρησε ότι υπήρχε και ένας δικηγόρος στην ομάδα. Άρχισα να Τον προειδοποιώ για όλα τα παραπτώματά του μεγεθύνοντάς τα. Όταν τελείωσα ο Μαχαράτζι είπε: *«Ο ίδιος ο Θεός προσφέρει το Νάαμ. Μπορεί το όποιο κάρμα να αγκιστρωθεί πάνω στο Θεό;»* Αφού κάθισαν σε διαλογισμό οι νεομυηθέντες, ο άνθρωπος αυτός ευλογήθηκε με τον Ήχο των τυμπάνων.

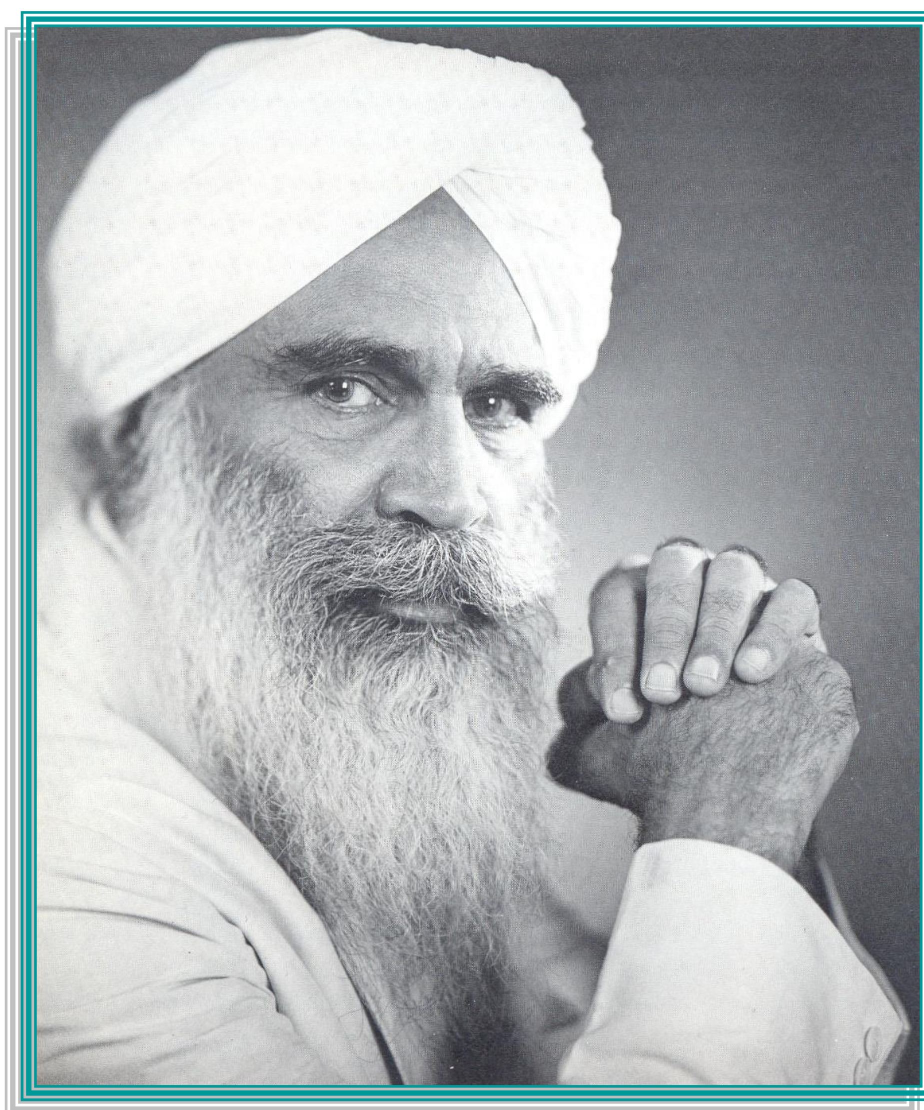
Καμιά δεκαριά χρόνια πριν, το κατακαλόκαιρο, η κόρη μου, η Σουσίλα, και ο άντρας της ήρθαν να μείνουν μαζί μου. Ο γιος τους, ο Σουντίτ, που ήταν δυόμισι χρονών τότε, ήταν έξω όλη μέρα παίζοντας στον ήλιο. Έκανε φοβερή ζέστη και έπαθε προφανώς ηλίαση. Ο γαμπρός μου μού απέκρυψε το γεγονός και πήγε το παιδί σ' ένα πίσω δωμάτιο. Το αγόρι δεν έδειχνε σημεία ζωής: ο σφυγμός του είχε χαθεί, τα μάτια του ακίνητα, το κεφάλι του ασάλευτο και τα χέρια και τα πόδια είχαν παγώσει.

Πήρα το παιδί και το ξάπλωσα πάνω σ' ένα καναπέ, μπροστά από μια φωτογραφία του Μαχαράτζι στο καθιστικό μας. Προσευχήθηκα έντονα και σιωπηλά

στον Διδάσκαλο: *«Αν το παιδί δεν επιζήσει, θα είμαστε ντροπιασμένοι για πάντα για την πλημμελή επιτήρησή του. Μαχαράτζι είσαι η μόνη μας ελπίδα. Σε ικετεύω, Μαχαράτζι, σώσε μας».* Έπειτα πήρα το χέρι του παιδιού στα δικά μου και άρχισα να επαναλαμβάνω τα πέντε φορτισμένα Ονόματα. Μετά από ένα λεπτό άρχισα να αισθάνομαι το σφυγμό του να επανέρχεται και λίγο αργότερα οι βολβοί των ματιών άρχισαν να κινούνται. Δώσαμε τότε ένα ποτήρι νερό του παιδιού και πράγματι το ήπιε.

Ο γαμπρός μου ήταν εξαιρετικά δεμένος με το γιο του. Στην αγωνία του απάνω, ότι τον χάνει, χτυπούσε το κεφάλι του στον τοίχο και φαινόταν πως δε θα σταματούσε, μέχρι να καταρρεύσει. Η γυναίκα του έτρεξε κοντά του να του αναγγείλει ότι το παιδί είχε ξανάρθει στη ζωή. Το παιδί ζει και βασιλεύει και είναι η ζωντανή απόδειξη της δύναμης και της αγάπης του Μαχαράτζι.

22. Οι Απολαβές Συνεχίζονται και Μετά το Θάνατο

Mata Savitri Devi Singha

Μετά τη διχοτόμηση της χώρας το 1949, ο άντρας μου μετατέθηκε στη Τζαμαλπούρ, στο Μπιχάρ. Είχε ένα συνάδελφο, τον Μουλκράζ, μια πολύ αγαπημένη ψυχή. Μετά από έξι μήνες που κατοικούσαμε στο Τζαμαλπούρ, πήγα να επισκεφτώ το σπίτι του, καθώς με είχε καλέσει Κυριακή πρωί για το Σάτσανγκ. Με ενδιέφερε πολύ η πνευματικότητα κι έτσι πήγα. Η Μάτα Σίβα έκανε το Σάτσανγκ και έρρεε από εκείνην τόση αγάπη, που με γέμισε γλυκύτητα. Τότε άρχισα να πηγαίνω κάθε Κυριακή παίρνοντας και τα παιδιά μου μαζί.

Μια μέρα, επιστρέφοντας στο σπίτι, ένιωσα μια βαθιά αγωνία. Μόλις κάθισα σε διαλογισμό, σαν κάτι να κυκλοφορούσε από τα πόδια μου προς τα πάνω. Άρχισα να επαναλαμβάνω το μάντρα που μου είχε δώσει ο προηγούμενός μου γκουρού και ύστερα από λίγο ένιωσα καλύτερα. Την επομένη επισκέφτηκα τον Μουλκράζ Τζι και του διηγήθηκα τι είχε συμβεί. Με καθησύχασε και μου είπε να μη στενοχωριέμαι, καθώς τέτοιες εμπειρίες δεν ήταν κάτι ασυνήθιστο στο Μονοπάτι της Πνευματικότητας. *«Θα συναντήσεις πολύ σύντομα ένα μεγάλο Διδάσκαλο, μου είπε, και θα σου δώσει τη μύηση».*

Ο άντρας μου στο μεταξύ μετατέθηκε στη Βεγκάλη. Πριν φύγουμε πήρα τη διεύθυνση του Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ. Αλλά ο άντρας μου αρρώστησε και για ένα χρόνο παρέμεινε ασθενής. Έτσι στη συνέχεια τον μετέθεσαν στο Λακνάου. Του πήρε δυο περίπου μήνες να συνέλθει.

Η αρρώστια του εμπόδισε κι εμένα να παρακολουθώ το Σάτσανγκ. Αργότερα όμως που έγινε καλύτερα, ανακάλυψα ότι δεν υπήρχε και κάποιο τοπικό Σάτσανγκ όπου να μπορούσα να πηγαίνω και γι' αυτό αποφάσισα να γράψω στο Μαχαράτζι. Σε έξι μέρες μέσα έλαβα απάντηση, γραμμένη από το ίδιο Του το χέρι. Μου ζητούσε να συνεχίσω να εξασκούμαι στο διαλογισμό με όποια μέθοδο χρησιμοποιούσα μέχρι τότε και ακόμα ότι στον προκαθορισμένο χρόνο θα μας δινόταν η ευκαιρία να συναντηθούμε. Με διαβεβαίωνε ακόμα ότι αυτό θα Του έδινε μεγάλη χαρά.

Συνέχιζα να γράφω στον Διδάσκαλο κι Εκείνος με διαβεβαίωνε πάντα ότι θα χαιρόταν να με συναντήσει, όταν ερχόταν η ώρα. Έτσι λοιπόν, το 1952, έφτασε πια η καθορισμένη στιγμή, όταν ο Διδάσκαλος επισκέφτηκε το Λακνάου. Πήγα να Τον συναντήσω και Του είπα το πρόβλημά μου. *«Μαχαράτζι είναι αμάρτημα το να αλλάξεις γκουρού; Εγώ έχω ήδη μυηθεί και δεν ξέρω τι να κάνω».* Μου απάντησε: *«Ένας Διδάσκαλος του Δημοτικού σχολείου δεν μπορεί να διδάξει*

σπουδαστές του Πανεπιστημίου, μπορεί; Οτιδήποτε είχε να δώσει ο πρώτος σου Γκουρού σού το έδωσε. Δεν είναι αμαρτία να αναζητάς τη μύηση σε κάτι ανώτερο». Όταν γύρισα στο σπίτι και είπα στον άντρα μου ότι είχα πρόθεση να πάρω το Νάαμ, μου είπε ότι δε θα το επέτρεπε, εκτός κι αν τον ικανοποιούσε και τον ίδιο. Κι έτσι, εκείνο κιόλας το βράδυ, πήγε να συναντήσει τον Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ.

Όταν ο άντρας μου έφτασε εκεί, ο Μαχαράτζι τον έβαλε να καθίσει δίπλα Του και για τις δύο επόμενες ώρες συζητούσαν περί πνευματικότητας. Στο μεταξύ εγώ ανυπόμονα, περίμενα την επιστροφή του, και φαντάζεστε την έκπληξή μου όταν επιστρέφοντας σπίτι μου ανήγγειλε ότι κι εκείνος θα έπαιρνε τη μύηση. Ο γιος μου, που ήταν δεκαεννέα χρονών, αποφάσισε κι εκείνος να μας ακολουθήσει. Έτσι οι τρεις μας, καθώς και άλλα έξι άτομα από το Λακνάου, μυηθήκαμε από τον Μαχαράτζι σ' εκείνη την επίσκεψη Του.

Τη μέρα που πήραμε το Νάαμ, μια μαθήτρια του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι ήρθε να επισκεφτεί τον Διδάσκαλο. Έκλαιγε κι έλεγε ότι δε θα ξανάτρωγε τίποτα, εκτός κι αν με τη χάρη Του την έκανε να συναντήσει εσωτερικά τον Χαζούρ. Κάθισε μαζί μας την ώρα που ο Διδάσκαλος άρχισε να δίνει τις οδηγίες Του για τη μύηση και άρχισε να διαλογίζεται. Όταν τελείωσε η μύησή μας, εκείνη συνέχισε να κάθεται για πέντε περίπου ώρες. Τελικά ο Μαχαράτζι πίεσε τη σπονδυλική της στήλη ακριβώς κάτω από το λαιμό, εκείνη επανήλθε στη σωματική της συνειδητότητα και άρχισε να κλαίει με λυγμούς. «Γιατί μ' έφερες πίσω;» έλεγε μες στα αναφιλητά της. *«Ήμουν με τον Χαζούρ και Του μιλούσα». «Εντάξει, εντάξει»,* την καθησύχασε ο Μαχαράτζι και γυρίζοντας προς τον αντρα μου παρατήρησε: *«Αυτή είναι μια εσωτερική επιστήμη και όχι απλή παράσταση!»*

Ο Διδάσκαλος επισκέφτηκε ξανά το Λακνάου το 1955. Όταν συζητούσαν για το πρόγραμμά Του, ο κάθε σατσάνγκι ήθελε να πάει ο Διδάσκαλος και στο δικό του σπίτι. Ο γραμματέας του Σάτσανγκ έκανε πέρα όλες τις αιτήσεις και είπε ότι ο Διδάσκαλος θα επισκεπτόταν μόνο το σπίτι εκείνου που θα μπορούσε να καλύψει όλα τα έξοδα του Σάτσανγκ του Διδασκάλου και θα αναλάμβανε και την φιλοξενία Του. Έσπρωξα τον άντρα μου κι εκείνος προσφέρθηκε να φιλοξενήσει τον Διδάσκαλο, κι έγιναν οι ανάλογες προετοιμασίες. Είχαμε ένα μεγάλο μπανγκαλόου και το τροποποιήσαμε κατάλληλα για την επίσκεψη του Διδασκάλου. Φτάνοντας, ο Διδάσκαλος με κοίταξε και χαμογελώντας είπε: *«Είσαι ευτυχισμένη τώρα που ήρθα!»*

Οι επόμενες τρεις μέρες πέρασαν σαν σε όνειρο. Οι Σατσάνγκι είχαν έρθει από κοντά κι από μακριά και είχαμε κάθε μέρα Σάτσανγκ. Την τελευταία μέρα, στο βραδινό Σάτσανγκ, ο Διδάσκαλος παρατήρησε ότι ο έντιμα κερδισμένος πλούτος που ξοδεύεται για την υπηρεσία του Σατγκουρού είναι πλούτος που αληθινά παίρνει κανείς μαζί του, ακόμα και μετά το θάνατο. Μετά το δείπνο εκείνο το βράδυ, με όλους τους σατσάνγκι γύρω Του, ο Διδάσκαλος ρώτησε για την όλη διοργάνωση και το κόστος. Ο γραμματέας εξήγησε πώς είχαν οργανωθεί τα πράγματα. *«Όμως θα έπρεπε όλοι να μοιραστείτε τα έξοδα»*, είπε ο

Διδάσκαλος. *«Όχι όλα να βαρύνουν μονάχα έναν».* Αμέσως οι σατσάνγκι που ήταν παρόντες προσφέρθηκαν να καλύψουν τα μισά έξοδα, αλλά ο άντρας μου αρνήθηκε και γυρίζοντας προς τον Διδάσκαλο είπε: *«Μα εσύ ο ίδιος Μαχαράτζι μας είπες στο Σάτσανγκ σήμερα πως οτιδήποτε ξοδεύουμε για τον Γκουρού μας είναι το μόνο μας κέρδος μετά θάνατον. Ό,τι έχω οφείλεται στη Χάρη Σου. Σε παρακαλώ, λοιπόν, μη με πιέζεις να αποχωριστώ το λίγο που κέρδισα μέσω αυτής της υπηρεσίας».* Ο άντρας μου έτρεφε μεγάλη αγάπη για τον Διδάσκαλο και ο Διδάσκαλος με χαρά μας ευλογούσε με τη Χάρη Του.

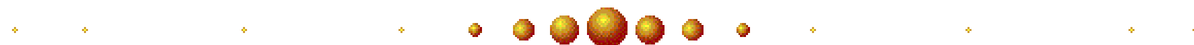
Το καλοκαίρι του 1956 ο Διδάσκαλος έμενε στο μπανγκαλόου Του, στη Ρατζπούρ. Ήταν η Ημέρα της *«Γκουρού Πούτζα»,* η μέρα δηλαδή που όλοι οι πιστοί τιμούν το γκουρού τους. Καθώς θυμήθηκα τον Διδάσκαλό μου, πήγα πρωί πρωί να πάρω την ντάρσαν Του και κάθισα ήσυχα στην μπροστινή βεράντα. Ήταν 7:00 το πρωί και λίγο αργότερα η Τάι Τζι εμφανίστηκε εκνευρισμένη. *«Εσείς οι μαθητές δεν αφήνετε τους αγίους να ησυχάσουν», με μάλωσε. «Τους κρατάτε μόνιμα σκλαβωμένους!»* Με τάραξε πολύ αυτό κι αμέσως σηκώθηκα αθόρυβα και γύρισα στο σπίτι, όπου άρχισα να κλαίω με λυγμούς. Είπα στον εαυτό μου ότι μετά απ’ αυτή την παρατήρηση δε θα πήγαινα στο Μαχαράτζι ούτε για τη βραδινή ντάρσαν.

Έμεινα έκπληκτη όταν, στις 4:00 περίπου το απόγευμα, το νέο κορίτσι που κατοικούσε μαζί μου εκείνο τον καιρό όρμησε τρέχοντας να μου αναγγείλει ότι ο Διδάσκαλος πλησίαζε παρέα με τρεις άλλους. Έτρεξα να τον υποδεχτώ. Βλέποντας τον Μαχαράτζι, όλο μου το άγχος και η στενοχώρια εξανεμίστηκαν. Ακτινοβολούσε θεία Χάρη, με κοίταξε και είπε: *«Είσαι πάντα ευπρόσδεκτη σπίτι μου. Μην παίρνεις κατάκαρδα όσα σου είπε η Τάι Τζι. Τα λόγια της δεν αφορούσαν στην πραγματικότητα εσένα».* Κάθισε μια ολόκληρη ώρα μαζί μας εκείνη τη μέρα. Στο τέλος είπε: *«Τώρα είσαι χαρούμενη, δεν είσαι;»*

Μια φορά, το 1962, όταν ο Διδάσκαλος γύριζε από τη Ρατζπούρ στο Δελχί, είχα πάει για να πάρω την τελευταία Του ντάρσαν και στεκόμουν στη βεράντα, ενώ το αυτοκίνητό του περίμενε με αναμμένη τη μηχανή μπροστά μου. Όταν ο Διδάσκαλος βγήκε, στράφηκε προς εμένα και είπε: *«Δεν μπορείς εσύ να έρθεις στο Δελχί κι εγώ δεν μπορώ να μείνω στη Ρατζπούρ».* Με τα λόγια αυτά μπήκε πάλι μέσα και λίγο αργότερα ξαναβγήκε, μπήκε στο αυτοκίνητο και ξεκίνησε. Αναλογιζόμουν αυτά Του τα λόγια. Και βέβαια ήταν αλήθεια ότι θα ήθελα να είμαι μαζί Του. Ήμουν όμως δεμένη με τις κοσμικές μου υποχρεώσεις. Επιθυμούσα να πάω κι ωστόσο ένιωθα υποχρεωμένη να παραμένω εδώ. Να όμως που ο Ίδιος με τραβούσε κοντά Του. Τέτοια ήταν η λαχτάρα μου να είμαι κοντά Του που τρεις μέρες αργότερα βρέθηκα στο Δελχί κι εγώ. Όταν ο Διδάσκαλος με είδε, αναφώνησε: *«Έτσι λοιπόν, ήρθες στ’ αλήθεια!»* Έμεινα στο Άσραμ αρκετές μέρες κι έτσι συμμετείχα κι εγώ στη μοιρασιά της απεριόριστης αγάπης και της Χάρης Του.

Σε μια άλλη παρόμοια περίπτωση, όταν έφτασα στο Άσραμ, ο Διδάσκαλος με υποδέχτηκε πολύ θερμά. Γυρίζοντας προς τον Μοχάν, τον οδηγό Του, ο Διδάσκαλος είπε: «Σε παρακαλώ, φρόντισε να φάει η Μάτα Σίνγκα». Είχα πάρει

μαζί μου φαγητό. «Ω, είπε, θα φάω εγώ το φαγητό σου. Θέλω να φας φρεσκομαγειρεμένο φαγητό». Γέλασα κι έφυγα. Μόνον όταν ο Μοχάν μού υπενθύμισε ότι θα έπρεπε να υπακούω στον Διδάσκαλο, γύρισα πίσω και γευμάτισα στο σπίτι Του.

23. Ο χρόνος που έζησα με το Διδάσκαλο

Vimla Bhagat

Συμμετείχα σε μια από τις πρώτες φουρνιές των μυημένων. Μέσα στο πρώτο εξάμηνο του 1949, όταν ήμουν δεκαεπτά χρονών, αποφάσισα να πάρω το Νάαμ. Σκεπτόμουν ότι αν δεν υπάρχει Υπέρτατο Ον, δε θα είχα τίποτα να χάσω, κι αν πάλι υπάρχει, τότε, εγώ θα ήμουν ο κερδισμένος. Ο Διδάσκαλος, μας έλεγαν, αναλαμβάνει όλα μας τα βάρη και δε μας εγκαταλείπει μέχρι το τέλος του κόσμου και πέρα απ’ αυτόν. Γιατί όμως να επιλέξω τον Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ για Γκουρού; Ο πατέρας μου, που είχε ψάξει εκτεταμένα και σε βάθος, με διαβεβαίωνε ότι αυτό ήταν το ύψιστο μονοπάτι. Ήταν κι ο ίδιος μαθητής του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και τώρα βοηθούσε την Αποστολή του Διδασκάλου στο Δελχί.

Όσο για μένα, δεν είδα τίποτα το ξεχωριστό στον Διδάσκαλο. Στα δικά μου μάτια ήταν ένας απλός άνθρωπος, ακριβώς όπως οποιοσδήποτε από μας που είχε δεχτεί πρασάντ ή κάποιο δώρο από το Διδάσκαλό του και το μοίραζε στους άλλους. Μετά τη μύηση δεν καθόμουν σχεδόν ποτέ για διαλογισμό, με την πεποίθηση πως ό,τι κι αν κάνουμε ο Διδάσκαλος ποτέ δεν εγκαταλείπει το μαθητή Του. Κι έτσι τα χρόνια κυλούσαν. Ολοκλήρωσα τις σπουδές μου, βρήκα δουλειά, παντρεύτηκα και απέκτησα παιδιά. Αν και ζούσα στο Δελχί, μόνο πολύ σπάνια επισκεπτόμουν το Σαουάν Άσραμ, για να πάρω την ευλογία Του και πρασάντ. Κάθε φορά που Τον συναντούσα, με ρωτούσε πόση ώρα διαλογιζόμουν και πολύ γλυκά με παρακινούσε να δίνω και λίγο χρόνο σε διαλογισμό. Εγώ απλώς έγνεφα καταφατικά, αλλά όταν επέστρεφα πίσω στο σπίτι μου, δεν έκανα τίποτα.

Ο Διδάσκαλος σε αφήνει να απολαμβάνεις τον κόσμο, όπως σου αρέσει. Όταν όμως η κούπα σου τσακίσει από τα βάρη του κόσμου, τότε μόνον αρχίζεις να κοιτάς γύρω σου, βλέποντας πια κάτι παραπάνω από το χώρο που περικλείει η κούπα σου. Ήταν αρχές του 1973 όταν επιτέλους έστρεψα το πρόσωπό μου προς Εκείνον, και ξάφνου, βρήκα σ’ Αυτόν τον Διδάσκαλο που είναι περισσότερο από άνθρωπος, τον Πατέρα ολόκληρης της ανθρωπότητας ή μάλλον πιο σωστά, τον ίδιο το Θεό που ήρθε κάτω στη γη με ένα ανθρώπινο σώμα, για να μας οδηγήσει πίσω στο Σπίτι μας. Και πραγματικά, τώρα καταλαβαίνω ότι είχε κάνει τη θνητή μορφή Του ένα τέλειο εργαλείο για το Θείο Θέλημα, ώστε να μπορεί να ανταποκρίνεται στο κάλεσμα καθενός από τους μαθητές Του, είτε στο Σάτσανγκ είτε σε κάποια προσωπική συνάντηση είτε ακόμα και την ώρα που εργαζόμαστε μακριά στη δική μας εστία, στη γωνιά μας. Όσα εγκώμια κι αν

Του προσφέρω, πάλι λίγο θα 'ναι μπρος στη δόξα και τη Χάρη Του. Δεν μιλούσε, παρά μονάχα με τη ματιά Του και τη γεμάτη αγάπη έκφρασή Του, μεταβίβαζε τη σκέψη Του σ' εμάς από απόσταση, σαν να είχε επικυρώσει με τον καθένα μας μια σε βάθος συμφωνία και είχε σαν μέλημα την ευτυχία του καθενός μέσα στην καρδιά Του.

Βλέποντας τη δόξα Του, το μόνο για το οποίο μετάνιωσα ήταν ότι ήρθα κοντά Του, με την πραγματική έννοια της λέξης, μάλλον αργά. Είχε πια μπει στο δειλινό της ζωής Του και ήταν πολύ συχνά άρρωστος. Κάτι μέσα μου, μού έλεγε ότι δε θα Τον είχαμε κοντά μας για πολύ καιρό ακόμα. Κι ωστόσο, ήταν μεγάλη ευλογία που μπορούσα πια να διακρίνω, από πρώτο χέρι, τη Θειότητά Του. Όταν έλαβα τα νέα του θανάτου Του, το βράδυ της 21ης Αυγούστου του 1974, δεν ταράχτηκα. Ήταν σαν το αναπόφευκτο γεγονός να είχε φτάσει στον πρέποντα χρόνο. Μονάχα τώρα μου λείπει η παρουσία Του. Όποτε όμως νιώθω δυστυχισμένος, μου στέλνει μηνύματα και με καθησυχάζει ότι βρίσκεται πάντοτε κοντά μου.

Έτσι λοιπόν, οι εμπειρίες μου γι' Αυτόν *ως "τον Διδάσκαλο"* κυμαίνονται σε μια περίοδο όχι μεγαλύτερη από ένα χρόνο. Στο διάστημα αυτό άρχισα να Τον επισκέπτομαι μια φορά το δεκαπενθήμερο. Κάθε φορά που πήγαινα έπαιρνα κάτι μοναδικό απ' Εκείνον. Τι ήταν αυτό, δεν μπορεί να περιγραφεί με λόγια. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να αναφέρω μερικά περιστατικά.

Οποτεδήποτε είχα κάποιες αμφιβολίες ή ερωτήματα, μου απαντούσε εσωτερικά. Αυτό με γέμιζε απορία. Σε κάποιες περιπτώσεις ένιωθα ότι κάτι άλλο εκτός από τον εαυτό μου κατηύθυνε και οδηγούσε την καθημερινή μου ζωή. Όποτε ετοιμαζόμουν να κάνω κάποιο λάθος ή μια απροσεξία, Εκείνος, από αυτό *"το εκτός"* ερχόταν να με γλιτώσει. Αυτή η αίσθηση της εξωτερικής καθοδήγησης άρχισε να με ενοχλεί. Αναρωτιόμουν μήπως γίνομαι κτήμα κανενός, μήπως καταντούσα μαριονέτα με αυτούς τους *"έξωθεν"* χειρισμούς. Για ένα διάστημα δεν ήμουν πια κύριος του εαυτού μου, κάποιος άλλος είχε πάρει στα χέρια του τον έλεγχό μου. Είχα πραγματικά αναστατωθεί πάρα πολύ με αυτά τα γεγονότα και μια μέρα, όπως συνήθιζα, πήγα να επισκεφτώ τον Διδάσκαλο. Σε μια στιγμή και ενώ εξέταζε κάτι χαρτιά και μιλούσε σε κάποιον άλλο, με κοίταξε ξαφνικά στα μάτια και είπε:

«Είναι ο υπηρέτης σου. Δεν παίρνει μισθό κι εργάζεται για σένα. Δεν είναι καλός υπηρέτης αυτός που εργάζεται για σένα χωρίς καν να του το ζητήσεις;»

Το επανέλαβε μια δεύτερη φορά, κατόπιν μια τρίτη, ώσπου να μπει μέσα στο μυαλό μου και να καθησυχάσει όλες τις αμφιβολίες μου για τη φύση της σχέσης μου με τον Διδάσκαλο.

Λίγο αργότερα άρχισαν οι προετοιμασίες του Παγκόσμιου Συνεδρίου για την Ενότητα της Ανθρωπότητας, που θα συνέπιπτε με τα γενέθλια του Διδασκάλου. Όντας μάρτυρας της μεγαλοσύνης Του, εγώ ο ίδιος, απορούσα πώς ο Διδάσκαλος θα γιόρταζε τα γενέθλιά Του σε τέτοια κλίμακα, αφού κανονικά θα έπρεπε να είναι υπεράνω τέτοιων πραγμάτων. Αυτή η σκέψη με τριβέλιζε συνέχεια. Όταν πήγα την επόμενη φορά στο Άσραμ, ο Διδάσκαλος ήταν πολύ απασχολη-

μένος με τις προετοιμασίες και τις οδηγίες που έδινε. Ωστόσο, σε κάποια στιγμή, γύρισε προς εμένα και είπε σαν να απαντούσε απευθείας στην ερώτησή μου: *«Το Σανγκάτ θέλει να γιορτάσει τα γενέθλιά μου με μεγαλοπρέπεια. Και τελικά τι νόημα έχει ο εορτασμός των γενεθλίων; Αταίριαστο πράγμα. Έτσι σκέφτηκα να οργανώσω ένα Παγκόσμιο Συνέδριο για την Ενότητα της Ανθρωπότητας. Με τον τρόπο αυτό και τα αισθήματα του Σανγκάτ γίνονται σεβαστά και ο εορτασμός δεν ηχεί παράξενα κι αταίριαστα».*

Μια άλλη φορά που θα πήγαινα στο Άσραμ, ο πατέρας μού είχε ζητήσει να ενημερωθώ, σχετικά με την υγεία του Διδασκάλου. Υπήρχε μια ομάδα από δεκαπέντε περίπου ανθρώπους, οι περισσότεροι ξένοι, που στέκονταν σ' ένα ημικύκλιο γύρω από τον Διδάσκαλο στη βεράντα. Πήγα κι εγώ μαζί τους. Ο Διδάσκαλος με ρώτησε για την υγεία μου και την υγεία του πατέρα μου. Καθώς ετοιμαζόμουν να ανοίξω το στόμα μου να μεταβιβάσω το ενδιαφέρον του πατέρα μου, άρχισε να μιλά σε κάποιον άλλο. Ύστερα από λίγο ξαναρώτησε για την υγεία μου και του πατέρα μου. Καθώς πήγαινα να μιλήσω, άρχισε να κουβεντιάζει με κάποιον άλλο σατσάνγκι. Συνέχισε έτσι για κάποιο διάστημα και σκέφτηκα ότι παραείναι απασχολημένος, για να ακούσει αυτά που εγώ είχα να του πω. Στο κάτω κάτω μπορούσα να διακρίνω από την εμφάνισή του, το πόσο καλά ή κακά ήταν. Στο τέλος, όταν κοίταξα τριγύρω μου, είδα ότι είχα προχωρήσει στο κέντρο του ημικυκλίου, καθώς προσπαθούσα να μεταφέρω τα μηνύματα – όλοι οι άλλοι ήταν μακριά μέσα στο ημικύκλιο.

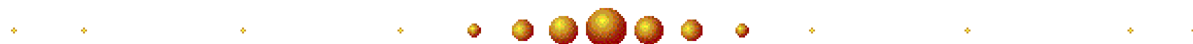
Στην επόμενη επίσκεψή μου, όταν με είδε έβαλε ένα γελάκι και τα μάτια Του παιχνίδισαν, σαν να έλεγε: *«Είδες πως σου την έφερα την τελευταία φορά;»* Τώρα, όταν αναπολώ τη σχέση μου μαζί Του, τα τελευταία Του χρόνια μου φαίνονται σαν του Κρίσνα, που συνήθιζε να πειράζει τις γκόπι και να τους κάνει φάρσες. Εκείνος έπαιζε τη φλογέρα και είχε τριγύρω Του χιλιάδες γκόπι να χορεύουν, ξετρελαμένες με τη μουσική των ματιών Του.

Μια άλλη φορά που είχα πάει να Τον επισκεφτώ, χρειάστηκε να περιμένω έξω στη βεράντα. Φώναζε έναν έναν τους επισκέπτες που ήθελαν να Του μιλήσουν. Σπάνια είχα κάτι ειδικό να Του πω. Είχα θυμώσει με τον Διδάσκαλο. *«Κάθεται μέσα, έλεγα από μέσα μου, φωνάζοντας έναν έναν μόνον αυτούς που θέλουν να Του μιλήσουν. Εγώ δεν έχω τίποτα να Του πω. Γιατί δεν έρχεται έξω να τους μιλήσει από δω πέρα; Τότε, άνθρωποι σαν εμένα, θα μπορούσαν τουλάχιστον να δεχθούν την ντάρσαν Του και ν' ακούσουν τι έχει να πει στους άλλους».* Εκείνη τη στιγμή ήρθε η Μάτα Σίλα με δυο κυρίες που είχαν φέρει ένα κουτί με γλυκά να το ευλογήσει ο Διδάσκαλος. Όλες αυτές οι κυρίες προχώρησαν και μπήκαν μέσα κατευθείαν. Ένιωσα ακόμα πιο απογοητευμένος και θυμωμένος, και είπα μέσα μου: *«Ώστε έτσι λοιπόν, πάει περίπατο η ευκαιρία μου για πρασάντ σήμερα, αφού πήγαν μέσα το κουτί με τα γλυκά, ενώ εγώ κάθομαι απ' έξω».* Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Διδάσκαλος σηκώθηκε από το κάθισμά Του, έφερε τις κυρίες έξω, εκεί που καθόμασταν, τους έδωσε την ευλογία Του και δυο γλυκά από το κουτί. Κατόπιν τις ρώτησε αν υπήρχε κάποιο άλλο μέλος της οικογένειάς τους στο οποίο θα έπρεπε να δώσει πρασάντ. Καθώς μιλούσε,

πήρε με το χέρι Του ένα λαντού και ευθύβολα το έριξε απέναντι σ’ εμένα, μέσα στα χέρια μου, μ’ ένα πονηρό τρόπο και επέστρεψε το κουτί στην κάτοχό του. Σημειώστε ότι ήταν καμιά δεκαριά άλλοι καθισμένοι γύρω μου και ήμουν ο μόνος που πήρε τη μέρα εκείνη ένα λαντού για πρασάντ.

Καμιά φορά φτιάχνω σοχάν χαλβά, ένα μάλλον ειδικό γλυκό της Βόρειας Ινδίας, που το πετυχαίνω πολύ καλά. Μια μέρα, καθώς άρχισα να μαγειρεύω, θυμήθηκα τον Διδάσκαλο κι άρχισα να μονολογώ: *«Θα το πάρω και θα Του το προσφέρω ως πρασάντ… Όμως δεν τρώει τίποτα από τους άλλους. Είναι τόσο νόστιμο και το πετυχαίνω τόσο καλά! Θα έπρεπε να το φάει, και έστω, να με πληρώσει με χρήματα αν θεωρεί ότι έτσι πρέπει. Όχι, δε θα με πληρώσει με χρήματα, θα αναγκαστεί να με πληρώσει σε είδος. Όταν θα τρώει ένα κομμάτι απ’ αυτό, θα φορτώνεται τόσο πολύ από το κάρμα μου, που θα πρέπει να το ξεπληρώσει με την ίδια Του την καλοσύνη. Ώστε γι’ αυτό δεν τρώει από τα φαγητά μας… Ωστόσο εγώ θα Του το δώσω και θα Του πω να φάει ένα τουλάχιστον κομμάτι»*.

Όταν πήγα να τον συναντήσω την επομένη, κρατούσα το κουτί με τον σοχάν χαλβά μαζί μου. Καθόταν στο καθιστικό. Αφού μίλησε με όσους βρίσκονταν εκεί, ένας ένας έφυγαν. Θα καλούσαν τώρα την επόμενη φουρνιά. Όταν είδα ότι δεν ήταν κανείς τριγύρω, γρήγορα έβγαλα το κουτί από το σακούλι μου, το άνοιξα και το τοποθέτησα μπροστά Του. Χωρίς εγώ να πω λέξη, πήρε ένα μικρό κομμάτι και άρχισε να το τρώει. Καθώς βγαίναμε από το δωμάτιο. ο πατέρας μου, που ήταν κι αυτός μαζί, παρατήρησε: *«Ποτέ δεν Τον έχω ξαναδεί να τρώει γλυκό απ’ αυτό που φέρνουν οι μαθητές, σήμερα όμως πήρε από τον σοχάν χαλβά σου»*. Ο πατέρας μου, βέβαια, δεν ήξερε τίποτα για την από καρδιά σε καρδιά συνομιλία μου με τον Διδάσκαλο, ενόσω προετοίμαζα το χαλβά την προηγουμένη.

24. Η δύναμη του Διδασκάλου

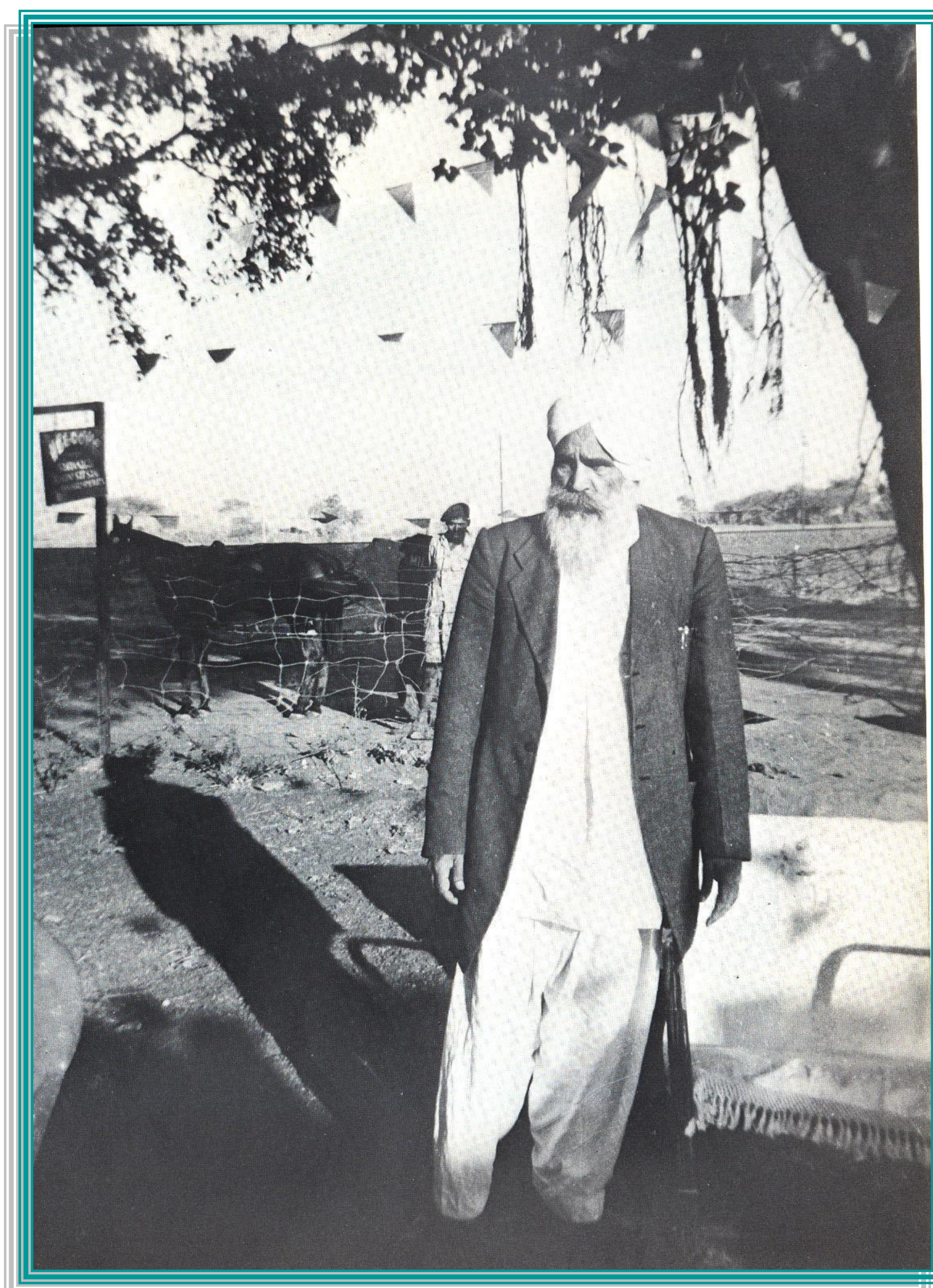
Allan Hudson

Ο μεγαλύτερος φόρος τιμής που μπορώ να προσφέρω είναι να περιγράψω τη Δύναμη του Διδασκάλου. Για τριανταπέντε χρόνια έψαχνα με ζήλο να βρω την Αλήθεια. Είχα πάει σε πάμπολλες εκκλησίες, υπήρξα μέλος της Θεοσοφικής Εταιρείας για πολλά χρόνια και είχα διαβάσει όλη τη σχετική βιβλιογραφία που μπορούσα να βρω, όταν, αρχές του 1963, μου δόθηκε ένα αντίγραφο του περιοδικού «Θεία Ζωή», στο οποίο υπήρχε ένα άρθρο για τον Διδάσκαλο Κιρπάλ Σινγκ. Έσκισα τη σελίδα και την κράτησα. Μιας και γινόταν τόση συζήτηση για την ενόραση στην Θεοσοφική Εταιρεία, αποφάσισα να πάω στο Ρισικές να δω τον Σουάμι Σιβανάντα, που ήταν επικεφαλής ενός Άσραμ εκεί, και μ' αυτή την πρόθεση πήρα το πλοίο από την Αυστραλία, στις 2 Σεπτεμβρίου του 1963, περνώντας από την Κεϋλάνη καθ' οδόν.

Κάποιες μέρες αργότερα πληροφορήθηκα ότι ο Σουάμι Σιβανάντα είχε εγκαταλείψει τον κόσμο αυτό. Ένιωσα αμήχανος, αλλά παρά ταύτα τηλεγράφησα στη Βομβάη να μου κρατήσουν μια θέση για το τραίνο προς το Ρισικές. Φθάνοντας στη Βομβάη, ο πράκτοράς μου με πληροφόρησε ότι μου είχε κλείσει θέση μόνο μέχρι το Δελχί. Φθάνοντας στο Δελχί το βράδυ της 14ης Σεπτεμβρίου 1963, ένιωσα μια πολύ έντονη επιθυμία να πάω στο Άσραμ του Διδασκάλου Κιρπάλ Σινγκ – αυτό φαινόταν το πιο έξυπνο και λογικό πράγμα που έπρεπε να κάνω. Φθάνοντας εκεί όμως ένιωσα πάλι αμήχανος, μην ξέροντας τι να κάνω. Ο Διδάσκαλος έλειπε σε περιοδεία και δε θα γύριζε, πριν περάσουν τρεις μήνες! Σύντομα ανακάλυψα την αιτία γι' αυτό. Δεν έτρωγα μεν κρέας, έτρωγα όμως αυγά, και αυτοί οι τρεις μήνες ήταν η περίοδος κάθαρσης που χρειαζόμουν, ώστε, όταν θα επέστρεφε ο Διδάσκαλος, να είμαι έτοιμος για μύηση. Μου την έδωσε πράγματι, σε ειδική συνάντηση, δυο μέρες πριν από τα γενέθλιά Του. Είχα μερικές θαυμάσιες εμπειρίες. Δυο μέρες αργότερα παρευρέθηκα στη μύηση τριακοσίων περίπου ατόμων. Είχα το ιδιαίτερο προνόμιο να καθίσω κοντά Του, στα ιερά Του πόδια, άλλους οκτώ μήνες. Στη συνέχεια γύρισα στην Αυστραλία ως αντιπρόσωπός Του και, με τη χάρη Του, μετέδωσα την ιερή διδασκαλία σε άλλους δεκαπέντε ανθρώπους. Όταν έφυγα από την Αυστραλία δεν είχα κανένα σκοπό να πάω στο Δελχί, αλλά η θαυμαστή δύναμη και η θέληση του Διδασκάλου με τράβηξαν κοντά Του, ενάντια στην αδύναμη δική μου θέληση.

Τώρα, αντί να θρηνούμε το πέρασμά Του στην αντίπερα όχθη, ας ευχαριστήσουμε τον Πανάγαθο Θεό που μας οδήγησε στα ιερά Του πόδια. Όλοι εμείς οι μαθητές οφείλουμε να βοηθήσουμε τους άλλους να σπάσουν τα «δεσμά της

Αιγύπτου», ώστε ο «Μωυσής», ο Διδάσκαλος, να τους καλέσει κι αυτούς να ελευθερωθούν. Να τους σκίσει το *«παραπέτασμα του ναού»*, ώστε οι δυο τους να συναντηθούν πρόσωπο με πρόσωπο.

25. Οι Τρόποι Του είναι Θαυματουργοί

G.L. Kohli

Ο Μαχαράτζι συνήθιζε να λέει ότι, αν ξέραμε το πόσο πολύ μας αγαπά, θα χορεύαμε από τη χαρά μας. Πώς όμως ένα παιδί μπορεί να κατανοήσει την αγάπη και την προστασία του Πατέρα;

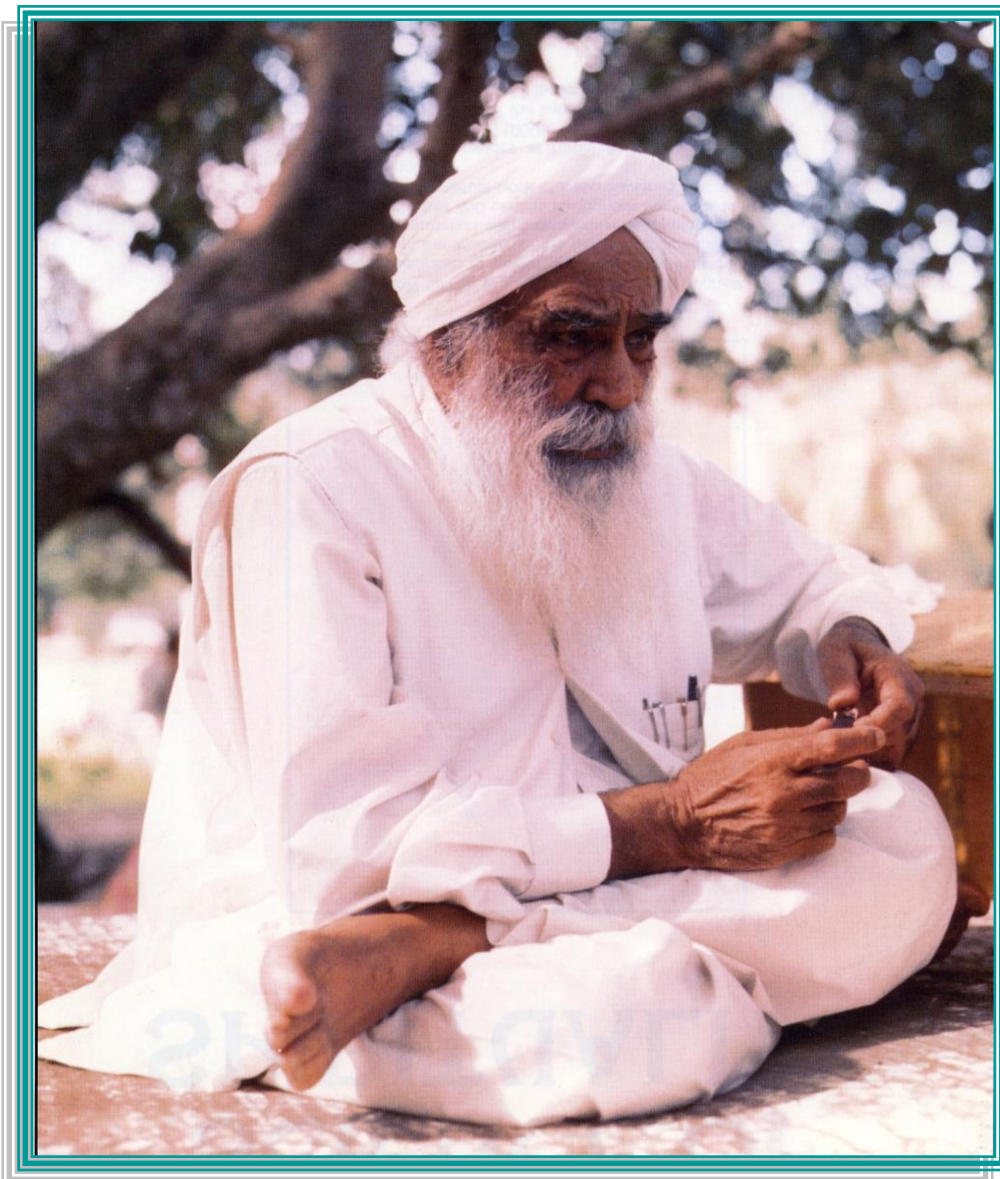
Το 1966 άρχισα να έχω προβλήματα με τα νεφρά μου και είχα συνεχείς πόνους στο αριστερό νεφρό. Η ακτινογραφία έδειξε ότι είχα μια πέτρα εκεί. Πήγα στον Μαχαράτζι, Του έδειξα την ακτινογραφία και ικέτευσα για την ευσπλαχνία Του. Με συμβούλεψε ν' αρχίσω ομοιοπαθητική θεραπεία, την οποία άρχισα αμέσως, αλλά χωρίς να βρω ανακούφιση. Μια αδελφή σατσάνγκι που ήξερε το πρόβλημά μου, μου έφερε μια συνταγή και μου την έδωσε ενώπιον του Διδασκάλου. Ο Διδάσκαλος με παρότρυνε να τη δοκιμάσω – ήταν ένα μείγμα από κάποια χόρτα τα οποία έπρεπε να τα βράσω και στη συνέχεια να πίνω ένα ποτήρι ζουμί κάθε φορά. Το πήρα για τρεις ως τέσσερις ημέρες, και όταν με ρώτησε ο Διδάσκαλος για την αποτελεσματικότητά του, είπα ότι το γιατρικό ήταν εξαιρετικά πικρό. Ο Διδάσκαλος είπε: *«Αν με το να πίνω εγώ αυτό το πικρό φάρμακο γιατρευτείς εσύ, δώσε μού το – θα το πιω εγώ για σένα!»* Κάθε φορά που έφευγε από το Δελχί, μου έλεγε επιστρέφοντας ότι είχε αγοράσει κι άλλο από το γιατρικό αυτό για μένα. Έτσι πέρασε ένας ολόκληρος χρόνος. Όμως μια μέρα είδα αίμα στα ούρα μου και αποφάσισα ότι έπρεπε πια να χειρουργηθώ. Πήγα λοιπόν στον Διδάσκαλο και τον παρακάλεσα να μου επιτρέψει να κάνω την εγχείρηση. Με παρηγόρησε με αγάπη και μου έδωσε την άδεια λέγοντας πως δεν είχα τίποτα να φοβηθώ – δεν ήταν παρά μια μικρή επέμβαση.

Τη μέρα που ήταν να εισαχθώ στο νοσοκομείο, πήγα στον Διδάσκαλο. Καθόταν στο δωμάτιό Του. Του είπα ότι θα έμπαινα στο νοσοκομείο. Με κοίταξε με τόση τρυφερότητα, που κυριολεκτικά με κατέκλυσε. Άπλωσε το χέρι Του και δείχνοντας με το δάκτυλό Του μου είπε ότι θα κόψουν έτσι, και θα βγάλουν την πέτρα.

Την επομένη χειρουργήθηκα. Το βράδυ ο χειρουργός που έκανε την επέμβαση ήρθε στο θάλαμο και στάθηκε δίπλα στο κρεβάτι μου. *«Κύριε Κόλι, μου είπε, υπό κανονικές συνθήκες μια επέμβαση σαν αυτή παίρνει τρεις περίπου ώρες, αλλά στη δική σας περίπτωση χρειάστηκαν ίσα-ίσα τριάντα λεπτά!»* Και ύστερα απλώνοντας το χέρι του και δείχνοντας με το δάχτυλό του, όπως ακριβώς έκανε ο Διδάσκαλος, είπε: *«Κόψαμε έτσι και βγάλαμε την πέτρα»*. Σαν αστραπή μου ήρθε στο νου ότι ήταν ο Διδάσκαλος που μου μιλούσε. Είχα τόσο αποσβολωθεί, που δεν μπορούσα να αρθρώσω λέξη και ολόκληρο το κορμί μου είχε φορτιστεί

με τη θεϊκή ακτινοβολία της αγάπης Του. Με μεγάλη δυσκολία μπόρεσα να ευχαριστήσω το γιατρό.

Μετά από μια βδομάδα πήρα εξιτήριο. Επιστρέφοντας στο σπίτι μου είπα της γυναίκας μου ότι θα πήγαινα για την ντάρσαν του Διδασκάλου. Έτσι παρά τις οδηγίες του γιατρού να μην περπατήσω, πήγα πεζός όλο το δρόμο ως το Άσραμ. Όταν έφθασα στο Άσραμ και ετοιμαζόμουν να διαβώ την αυλόπορτα του Διδασκάλου, εμφανίστηκε ο Ίδιος στην πόρτα και με ρώτησε γιατί είχα έρθει σ' αυτή την κατάσταση – ετοιμαζόταν να έρθει Εκείνος να μ' επισκεφθεί! Έβγαλε ένα κομματάκι χαρτί από την τσέπη Του και μου το έδειξε. Το όνομα μου ήταν γραμμένο πρώτο-πρώτο σε μια λίστα από διάφορα ονόματα. Εκείνη τη μέρα θα έκανε επισκέψεις. Κατόπιν με έφερε πίσω σπίτι μου με το αυτοκίνητό Του. Στην επιστροφή μας του διηγήθηκα ό,τι μου είχε πει ο γιατρός. Ο Διδάσκαλος χαμογέλασε και είπε: *«Γιατί ν' αργήσουν; Δεν είχαν ανάγκη να ψάξουν, για να βρουν την πέτρα»*.

26. Πώς Δόθηκε το Όνομα Τζόναθαν στο Γιο μας

Fay March

Σε απάντηση σε ένα γράμμα μας, ο Μεγάλος Διδάσκαλος Κιρπάλ Σινγκ έστειλε ένα τηλεγράφημα με τις ευλογίες Του, καθώς και το όνομα που του ζητήσαμε να δώσουμε στο παιδί που θα γεννούσα. Το όνομα που μας έδωσε ήταν Παύλος. Στο τηλεγράφημά του μας συνέστησε επίσης να μην πούμε τίποτα, μέχρι την ημέρα της βάπτισης, για να αποφύγουμε προβλήματα από τυχόν ενοχλητικούς τρίτους. Τελικά, όπως εξελίχθηκαν τα πράγματα, το πρόβλημα ήρθε από τον ίδιο μου τον άντρα, του οποίου η αρχική αγάπη και ο θαυμασμός γι' αυτό το ασυνήθιστα όμορφο αγοράκι πολύ γρήγορα γύρισε σε μίσος. Άρχισε με το να ζηλεύει τους επισκέπτες και τους σατσάνγκι που έρχονταν να με επισκεφτούν και να δουν το μωρό. Παρά το γεγονός ότι η οικογένειά μας είχε ευλογηθεί με χίλιους τρόπους, ο ανταγωνισμός του γήινου πατέρα προς το αθώο μωρό, τον Παύλο, αυξανόταν ακόμα κι όταν άρχισε πια να μπουσουλάει. Και έτσι φαίνεται ο μικρός Παύλος παρακάλεσε το Θεό να του στείλει κάτω στη γη τον πιο αγαπημένο του φίλο. Το αίτημά του εισακούστηκε και ένας μικρότερος αδελφός θα γεννιόταν σύντομα.

Καθώς πλησίαζε η μέρα του τοκετού, λαχταρούσα να έχω χρόνο για περισσότερο διαλογισμό ώστε να βρω τον τρόπο να αποφύγω την επανάληψη εκείνων των δυσάρεστων καταστάσεων ζήλειας και ήθελα συγχρόνως την ευλογία του Διδασκάλου, προκειμένου να μας ξαναδώσει το σωστό όνομα για το νέο παιδί. Έχοντας όμως μεγάλη και δραστήρια οικογένεια και θέλοντας να τα προετοιμάσω όλα για την απουσία μου στο νοσοκομείο, δε μου έμενε καθόλου χρόνος. Έτσι η κάθε μου μέρα έμοιαζε ακόμα πιο γεμάτη από την προηγούμενη. Ευτυχώς, ένας λάθος συναγερμός για την ώρα του τοκετού, μου πρόσφερε δέκα ώρες γαλήνης στο νοσοκομείο, όπου ο μεν άντρας μου κοιμήθηκε ήσυχα, εγώ δε μπόρεσα μ' ευγνωμοσύνη να διαλογιστώ.

Μετά από λίγες μέρες, λουσμένους στο Φως του Διδασκάλου, οι γιατροί μάς έστειλαν επιτέλους σπίτι μας. Ο νους μου είχε γαληνέψει, γιατί ήξερα ότι όλα πια θα πήγαιναν καλά.

Μια Ιερή Παρουσία έστεκε δίπλα μου το βράδυ εκείνο που πήγαμε επειγόντως στο νοσοκομείο για να γεννήσω. Το μεγάλο θαύμα της γέννας συνοδεύεται πάντοτε από θρησκευτικές αποκαλύψεις. Και αυτή εδώ δεν ήταν εξαίρεση. Όταν μια καθαρή, οικεία φωνή μου ανήγγειλε: *«Το όνομα να είναι Ιωνάθαν»,* η καρδιά μου γέμισε αγαλλίαση. Αλλά καθώς ήμουν σκεπτικίστρια επιστήμων, σκέφτηκα: μήπως δεν άκουσα καλά και το Ιωνάθαν ήταν το όνομα κάποιου

βοηθού μέσα στην αίθουσα τοκετού που βρισκόμουν; Τότε ψιθύρισα *«Τίνος το όνομα;»* Όσοι γνωρίζουν τον Διδάσκαλο μπορούν να ακούσουν την απάντηση: *«Του γείτονα! … Του μωρού φυσικά!»*

Αυτή τη φορά δεν είχαμε έτοιμη κάποια μεγάλη λίστα ονομάτων που μας άρεσαν, όπως την πρώτη φορά. Τα άφησα λοιπόν όλα στον Διδάσκαλο, ενώ ο άντρας μου έγραφε κάθε μέρα και άλλες προτάσεις για ονόματα τις οποίες μετά απέρριπτε. Τέλος, ύστερα από τρεις μέρες ήρθε με τα τελικά ονόματα που είχε θεωρήσει κατάλληλα. Το Ιωνάθαν ήταν μέσα σ’ αυτά. Όταν αργότερα μου έδωσε το χαρτί με διαγραμμένα όλα τα ονόματα εκτός από το Ιωνάθαν, έδωσα σιωπηλά ευχαριστίες για μια ακόμα φορά που η Χάρη του Διδασκάλου στέκει πάντοτε μπροστά και οδηγεί τα πάντα, μεγάλα και μικρά. Και επειδή εισήχθηκα στο νοσοκομείο δυο φορές σε μια μέρα και δεν κρατήθηκαν στοιχεία για την παρουσία μου σε κάποιο θάλαμο, δεν είχα επισκέψεις, ώστε να έχω πάλι ζήλιες, και είχα άφθονο χρόνο μόνη μου, για να κάνω διαλογισμό. Σ’ ευχαριστώ και πάλι Πολυαγαπημένε Διδάσκαλε!

27. Τελειότητα από Κάθε Άποψη

Ram Prakash Bahl

Μυήθηκα από τον Διδάσκαλο στο Σαουάν Ασραμ, το Μάη του 1964. Την ώρα της μύησης, Εκείνος μου έθεσε ευθέως το ερώτημα: *«Έχεις κατανοήσει τη διδασκαλία και είσαι πεπεισμένος ότι αυτό είναι το σωστό Μονοπάτι;»* Με μεγάλη ταπεινότητα του απάντησα καταφατικά και έγινα αποδεκτός, κι έτσι το όνειρο μιας ζωής εκπληρώθηκε.

Από τη μέρα που πήρα τη μύηση, άρχισα να δουλεύω σκληρά πάνω στο Μονοπάτι με το να τηρώ τακτική ώρα για το διαλογισμό, να κρατώ ανελλιπώς το ημερολόγιο αυτοελέγχου και να παρακολουθώ το Σάτσανγκ. Όλα αυτά είχαν ως αποτέλεσμα την άφθονη και γενναιόδωρη Χάρη του Διδασκάλου σ' όλους τους τομείς της ζωής μου. Οι διαλογισμοί μου απέδιδαν καρπούς και ευλογούνταν με θαυμάσιες οπτικές εμπειρίες, ιδιαίτερα των προηγούμενων Διδασκάλων. Όλα αυτά συνέβαιναν στην αρχή της πνευματικής μου σταδιοδρομίας, όμως τώρα με το πέρασμα του χρόνου οι προσπάθειες μου έχουν λίγο ατονήσει, όχι όμως και η Χάρη του Διδασκάλου μου.

Στην οικογένειά μου, ήμουν ο πρώτος που μυήθηκε. Στη συνέχεια, η χάρη του Διδασκάλου επεκτάθηκε και σ' άλλα μέλη επίσης, δημιουργώντας έτσι για μένα ταιριαστό κι ευχάριστο περιβάλλον για την πορεία μου στο Μονοπάτι.

Μετά τη μύηση είχα μεγάλη λαχτάρα για ανιδιοτελή προσφορά στον αμπελώνα του Διδασκάλου, κατά προτίμηση κάποια φιλολογική δουλειά ή να βοηθώ στην αλληλογραφία Του. Δεν είχα όμως βρει μια ευκαιρία για πολύ, πολύ καιρό. Όταν όμως έφτασε η κατάλληλη στιγμή, το κάλεσμα ήρθε από τον Ίδιο τον Διδάσκαλο στο Σάτσανγκ: *«Ζητείται πρόσωπο μορφωμένο που να μπορεί να αποδώσει στα Αγγλικά τις ομιλίες μου στο Σάτσανγκ».* Αυτό ήταν το 1968 όταν πρωτοάρχισε το Αγγλικό Sat Sandesh στην Ινδία και με τη Χάρη Του, μπορούσα πια να πραγματοποιήσω το όνειρό μου για σέβα. Δυό χρόνια αργότερα, όταν το περιοδικό άρχισε να εκδίδεται στην Αμερική, μου ζήτησαν να βοηθήσω με την αλληλογραφία. Ο Διδάσκαλος διαβάζει τις καρδιές μας και ευγενικά αποδέχεται ό,τι έχουμε να προσφέρουμε. Η δουλειά μου για τον Διδάσκαλο με έφερε πιο κοντά Του και μου δόθηκε η μοναδική ευκαιρία να κατανοήσω κάτι απ' αυτή την απέραντη πνευματική προσωπικότητα από διάφορες πλευρές – φυσικά μόνο στο βαθμό που Εκείνος ήθελε να αποκαλύψει τον Εαυτό Του. Γιατί αλλιώς, ποιος είναι σε θέση να κατανοήσει έναν Τέλειο Διδάσκαλο;

Ο Μαχαράτζι πάντα ενεθάρρυνε εκείνους που βοηθούσαν με τη δουλειά τους τη λειτουργία του Σάτσανγκ. Πολύ ζωηρά θυμάμαι τη μέρα που του έδειξα την

πρώτη μου σειρά από προσχέδια επιστολών για έγκριση. Μου κτύπησε θερμά την πλάτη και μου είπε: *«Η γενική γραμμή είναι εντάξει. Προχώρα τη δουλειά τώρα»*. Αυτή ήταν αρκετή ώθηση για μένα ώστε να συνεχίσω την εργασία του γραφείου στο Άσραμ στα χρόνια που με περίμεναν. Όποτε Του έφερνα τη δακτυλογραφημένη αλληλογραφία για την έγκριση και την υπογραφή Του, καθόμουν σ' ένα κάθισμα στη γωνία του δωματίου και Τον άκουγα με όλη μου την προσοχή. Οι άγιοι, όταν τους αφήσεις ανενόχλητους, λένε πολύ σημαντικές αλήθειες. Ακόμη θυμάμαι πως σε κάποια ευκαιρία, ο Διδάσκαλος απαντώντας σε μια ερώτηση, είπε: ***«Οι γυναίκες και το χρυσάφι είναι τα μεγαλύτερα εμπόδια στο Πνευματικό Μονοπάτι. Ακόμη κι αν τα βρεις μέσα στην ζούγκλα, ποτέ μην απλώσεις το χέρι επάνω τους».***

Απαντούσε με εκπληκτική ευκρίνεια και ευθύτητα στους σατσάνγκι σχετικά με τα προβλήματά τους. Κάποια φορά κάποιος παραπονιόταν για την κακή του υγεία και ο Διδάσκαλος αδίστακτα του είπε: *«Κράτησε μπραχματσάρια (εγκράτεια) και όλα θα πάνε καλά».*

Έλεγε ακόμα ότι: *«Στον υλιστικό κόσμο που ζούμε, όλες οι συζητήσεις είναι γύρω από το οικονομικό συμφέρον. Είναι συζητήσεις που γίνονται χωρίς αλήθεια, χωρίς ουσιαστικό ενδιαφέρον και χωρίς πνευματικότητα. Συζητήσεις μονάχα για χρήματα και είναι αυτές που εξουσιάζουν τον άνθρωπο».*

Η Διδάσκαλος Δύναμη προσφέρει μόνιμη προστασία στο μαθητή. Μια φορά που είχα πάει στο Άσραμ για το Σάτσανγκ ένας κλέφτης προσπάθησε να μπει στο σπίτι μου κατά την απουσία μου. Προσπάθησε να παραβιάσει την κλειδαριά, αλλά Χάρη στον Διδάσκαλο απέτυχε παρά τις προσπάθειές του. Δυο φορές στη ζωή μου σώθηκα από ατύχημα που θα μπορούσε να είναι θανάσιμο – και αυτό μόνο από την απεριόριστη Χάρη Του.

Αν κάποιος βρισκόταν μέσα στη μέγκενη του πόνου ή της δυστυχίας, ο Διδάσκαλος, πάντα δίπλα του, του πρόσφερε ανείπωτη συμπάθεια. Μια φορά ένας σατσάνγκι ήρθε στο Ασραμ με τους τέσσερις γιους του που είχαν πάθει πολιομυελίτιδα. Τα δάκρυα ξεχείλισαν από τα μάτια του Διδασκάλου και με την αγάπη Του τού έδωσε μεγάλη παρηγοριά. Άρχισε να μαλάσσει τα πόδια των παιδιών σαν να ήθελε να απαλύνει τη βαρύτητα του παρελθόντος κάρμα. Θυμάμαι μια κυρία που υπέφερε από τρομερούς σωματικούς πόνους να παρακαλεί τον Διδάσκαλο για ανακούφιση. Ο Διδάσκαλος χαμογέλασε και είπε: *«Έφαγες τον ελέφαντα και τώρα σου απομένει μόνο η ουρά»*. Λίγο καιρό αργότερα η κυρία πέθανε.

Όμως παρά την πραότητα και την συμπόνια Του, ο Διδάσκαλος μπορούσε συγχρόνως να είναι αυστηρός και ακλόνητος, όταν το απαιτούσε η περίσταση. Μάλωνε μυημένους, όταν έδιναν διάφορες δικαιολογίες, γιατί δεν προχωρούσαν με τον ιερό τους διαλογισμό. Μια φορά μια κυρία, δίνοντας τέτοιου είδους δικαιολογίες, είπε στον Διδάσκαλο: *«Ίσως να είναι θέλημα της Ανωτέρας Δύναμης που δεν μπορούμε να κάνουμε Σιμράν και Μπατζάν»*. Ο Διδάσκαλος απάντησε αμέσως, *«Σε παρακαλώ, μην κοροϊδεύεις τον εαυτό σου. Είναι η θέληση του άπι-*

στου μυαλού σου και όχι του Διδασκάλου. Εκείνος επιθυμεί να προοδεύουν οι σατσάνγκι στο Μονοπάτι με το να βάζουν όλη τους την προσπάθεια.»

Πολύ πριν εγκαταλείψει ο Διδάσκαλος τη γη, μου δόθηκε ένα όραμα της σωματικής Του αναχώρησης. Εγώ, ωστόσο δεν το πήρα κατάκαρδα γιατί δεν πίστευα ότι θα ζούσα, ώστε να δω τη μέρα εκείνη. Αλλά με διάφορους τρόπους, ιδίως κατά την τελική φάση, μας προετοίμαζε γι' αυτό που έμελλε να συμβεί. Ένα βράδυ, καθώς απευθυνόταν σε μια ομάδα ξένων σατσάνγκι, Εκείνος τους προειδοποίησε: *«Ο χρόνος είναι λιγοστός πια. Εξελιχθείτε εσωτερικά όσο περισσότερο μπορείτε. Αυτό είναι το πραγματικό επίτευγμα. Η διανοητική κατανόηση και η γνώση μέσα απ' τα βιβλία δε θα βοηθήσει όσο μεγάλη κι αν είναι. Όλα αυτά είναι ερημιά!»*

Όπως δεν είμαστε σε θέση να τιμήσουμε τη δόξα του Θεού, έτσι ακριβώς δεν είμαστε σε θέση να τιμήσουμε και τη δόξα ενός Θεανθρώπου όπως του Μεγάλου μας Διδασκάλου. Ήταν η προσωποποίηση της Τελειότητας από κάθε άποψη και η ζωή Του ένα παράδειγμα για τον καθένα μας, για να μας φωτίζει το δρόμο.

28. Η Χάρη του Διδασκάλου

Sunnie Cowen

Ήταν στα τέλη του Νοεμβρίου 1963, όταν ο Διδάσκαλος έκανε τη δεύτερή Του περιοδεία και βρισκόταν στο Σικάγο, Του ζητήθηκε να μείνει στο σπίτι μου, στην Παραλία της Αγίας Πετρούπολης στη Φλό-ριντα. Ήμουν καταχαρούμενη που θα φιλοξενούσα Εκείνον και τη συνοδεία Του. Ένα βράδυ με φώναξε μέσα στο δωμάτιό Του – νομίζω την προηγουμένη της μέρας που θα έφευγα από το Σικάγο για την Αγία Πετρούπολη. Μου είπε με τον υπέροχο γλυκό Του τρόπο: «*Σάνι, έχεις κάποιον να σε βοηθά εκεί κάτω;»* Απάντησα με οίηση: *«Και βέβαια, Διδάσκαλε, μην ανησυχείς γι' αυτό».* Εκείνος απλώς χαμογέλασε και είπε: *«Εντάξει τότε».*

Μόλις κατέβηκα στην Αγία Πετρούπολη τηλεφώνησα στη γυναίκα που με βοηθούσε δυο τρεις φορές την εβδομάδα και της είπα: «Μόλις έφτασα και χρειάζομαι τη βοήθειά σου, γιατί θα έρθει εδώ ο μεγάλος Διδάσκαλος». Μου απάντησε: «Λυπάμαι πολύ κυρία Κοουέν, αλλά έχω τις τακτικές μου οικογένειες και δεν μπορώ να τις αφήσω τώρα, γιατί είναι Χριστούγεννα και θα μου δώσουν δώρα». Της είπα: *«Τι αξία μπορούν να έχουν αυτά τα δώρα, όταν ο ίδιος ο μεγάλος Διδάσκαλος έρχεται να σου μοιράσει τόσες ευλογίες;»* Εκείνη απάντησε: «Όχι, πρέπει να δουλέψω γι' αυτούς». Ύστερα είπε: *«Για κάτσε ένα λεπτό, η κουνιάδα μου από την Τζόρτζια ήρθε χτες το βράδυ και θα τη ρωτήσω μήπως θέλει να σε βοηθήσει».* Άκουγα που γινόταν μεγάλη συζήτηση, όση ώρα μιλούσε με την κουνιάδα της. Τελικά ήρθε πάλι στο τηλέφωνο και μου είπε: *«Η κουνιάδα μου μπορεί να έρχεται μόνο μια μέρα τη βδομάδα, γιατί ήρθε στη Φλόριντα για να βοηθήσει κάποιες άλλες οικογένειες.»*

Ευχαρίστησα τον Κύριο και τη Διδάσκαλο Δύναμη. Μια φορά την εβδομάδα ήταν καλύτερη από το τίποτα. Ο χρόνος ήταν λιγοστός και ήθελα να τα προετοιμάσω όλα για τον Διδάσκαλο και τη συνοδεία Του.

Ήρθε στις 9:00 το πρωί την επομένη και με τα μπράτσα της διπλωμένα είπε: *«Μόνο μια μέρα τη βδομάδα μπορώ να έρχομαι, γιατί έχω να φροντίζω καθημερινά μιαν άλλη οικογένεια!»* Απάντησα: *«Εντάξει. Εδώ σου τα έχω όλα».* Της είπα να πάει στην πρώτη κρεβατοκάμαρα και ότι θα ερχόμουν αμέσως να τη βοηθήσω. Πριν προλάβω να μπω στο δωμάτιο, άκουσα όλα όσα κρατούσε στα χέρια της να κατρακυλούν στα πλακάκια του δαπέδου. Τρέχοντας μέσα αναφώνησα: *«Μα τι έγινε;»* Καθόταν σε μια καρέκλα και δείχνοντας μια φωτογραφία του αγαπημένου Σαντ Κιρπάλ Σινγκ πάνω στην τουαλέτα, ρώτησε: *«Ποιος είναι αυτός;»* Εξήγησα: *«Μα αυτός είναι ο Διδάσκαλος! Γι' αυτόν θέλω να*

γίνουν όλα τέλεια εδώ μέσα!» Ανακτώντας τον έλεγχο του εαυτού της είπε: *«Αν μου υποσχεθείς να μην πεις τίποτε στην νύφη μου, θα σου πω γιατί βρίσκομαι εδώ».* Της υποσχέθηκα ότι δεν θα απεκάλυπτα το όνομά της ούτε και της νύφης της, κι έτσι θα την ονομάσω Μαίρη. Αυτή λοιπόν είναι η ιστορία της.

Η Μαίρη μου είπε ότι για τρεις συνεχόμενες νύχτες ονειρευόταν τον Διδάσκαλο που της έλεγε: *«Πήγαινε στην Αγία Πετρούπολη – υπάρχει μια γυναίκα που σε χρειάζεται. Βοήθησέ την!»* Μου είπε ότι είχε πέντε ή έξι παιδιά (δε θυμάμαι πόσα) κι έναν άντρα. Δεν είχε φύγει ποτέ από την Τζόρτζια και δούλευε τα Χριστούγεννα σε κάποιες μόνιμες οικογένειες εκεί. Μετά όμως από την τρίτη νύχτα εγκατέλειψε τον άντρα, τα παιδιά και τις οικογένειες στις οποίες εργαζόταν για να έρθει στην Αγ. Πετρούπολη, γιατί ένιωθε ότι έπρεπε να το κάνει. Όταν το σκέπτομαι αυτό, η καρδιά μου πλημμυρίζει από αγάπη για το πώς ο μεγάλος Διδάσκαλος γνώριζε και γνωρίζει πότε εμείς οι φτωχοί θνητοί νομίζουμε ότι τα ξέρουμε όλα. Το εγώ μας πώς μπορεί να εκμηδενιστεί;

Η Μαίρη ερχόταν στις 7:30 π.μ. κάθε πρωί, και ποτέ δεν έφευγε η καλόψυχη αυτή γυναίκα πριν από τις 10:30 ή 11:00 τη νύχτα. Αφού αναποδογυρίσαμε τα στρώματα, πλύναμε τα παράθυρα, αερίσαμε το χώρο, δουλέψαμε και στον κήπο, ξεχορταριάζοντας, σπέρνοντας και ποτίζοντας τη γη. Κάναμε κι άλλες πολλές δουλειές. Ο καιρός περνούσε τόσο γρήγορα που, πριν καλά καλά το κατάλάβουμε, τηλεφώνησε ο Διδάσκαλος να ρωτήσει αν μπορούσε να έρθει την επομένη, καθώς ήθελε να μείνει στο σπίτι μας στην παραλία.

Τη μέρα που έφτασε ο Διδάσκαλος η αγαπητή μου Μαίρη ήταν πολύ όμορφη με την πεντακάθαρη λευκή ποδιά της, ενώ εγώ, ως συνήθως, φορούσα παντελόνια και είχα τα μαλλιά μου σε ρόλλεϋ. Όταν ο Διδάσκαλος έφτασε στην πόρτα, τα πρώτα λόγια που Τον άκουσα να λέει ήταν: *«Λοιπόν, Μαίρη, βλέπω ότι ήρθες εδώ».* Αργότερα ο Διδάσκαλος της μίλησε για μισή ώρα. Την ώρα που της μιλούσε ένας από τους σατσάνγκι Τον διέκοψε και είπε: *«Διδάσκαλε, Διδάσκαλε, ο Δήμαρχος της Αγ. Πετρούπολης Σε περιμένει».* Και ο Διδάσκαλος απάντησε μ' ένα τόσο θαυμάσιο τρόπο και το υπέροχο χαμόγελό Του λέγοντας: *«Όλα μου τα παιδιά είναι για μένα σημαντικά».* Ποτέ μου δε θα το ξεχάσω αυτό. Όταν έφυγαν να πάνε στο γραφείο του Δημάρχου, το πρόσωπο της Μαίρης ακτινοβολούσε. Ήθελε να μου πει όσα της είχε πει ο Διδάσκαλος, αλλά της είπα όχι, ένιωθα ότι τα λόγια Του ήταν για κείνη μονάχα.

Ανήμερα την Πρωτοχρονιά του 1964 φύγαμε για το Μαϊάμι, αλλά αυτή η ευλογημένη ψυχή δούλευε μαζί μου και με κάποιες ακόμα φιλενάδες της μέχρι τις 11:30 περίπου το βράδυ της παραμονής με τέτοια χαρά και ευτυχία που η ψυχή μου ακόμα και τώρα συγκλονίζεται για το τι μπορεί να κάνει η Δύναμη του Διδασκάλου με τέτοιο τρυφερό και γεμάτο αγάπη τρόπο. Ήταν υπέροχες, ευλογημένες στιγμές.

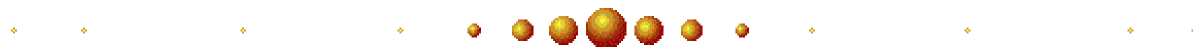
Θα ήθελα να διηγηθώ άλλο ένα επεισόδιο που χαρακτηρίζει τη Χάρη του Διδασκάλου.

Λίγα χρόνια πριν, στη Νέα Υόρκη, διαλογιζόμουν, όταν ο Διδάσκαλος μου μίλησε εσωτερικά. Ήθελε να επικοινωνήσω με την Ρουθ Καρ, που είναι μαθη-

τριά Του στην Αγ. Πετρούπολη. Τηλεφώνησα στη Ρουθ και τη βρήκα να κλαίει. Μου εξήγησε ότι ο γιος της, ο Δρ. Καρ, πέθαινε από καρκίνο του λάρυγγα και ότι θα έμπαινε στο νοσοκομείο για εντατική θεραπευτική αγωγή. Ήταν εξαιρετικά αναστατωμένη, αλλά της είπα: *«Ρουθ ξέχασες τι λέει ο Διδάσκαλός μας; Νοιάζεται για τις επτά προηγούμενες γενιές και τις επτά επόμενες. Έχε πίστη και πάρε με στο τηλέφωνο να μου πεις τα νέα αργότερα».*

Την επομένη το πρωί μου τηλεφώνησε και δε θα ξεχάσω ποτέ αυτά που μου είπε. Μου είπε ότι είχαν πάει το γιο της στο νοσοκομείο και ότι τον έδεσαν μ' ένα λουρί σ' ένα κρεβάτι. Μια νοσοκόμα στεκόταν πλάι του κι ετοιμαζόταν να τραβήξει το μοχλό του κοβαλτίου για να αρχίσει η εντατική θεραπεία. Καθώς ήταν έτοιμη να τραβήξει το μοχλό, μια φωνή ακούστηκε από το μικρόφωνο που ήταν τοποθετημένο πάνω από το κρεβάτι. Έλεγε: *«Ακυρώστε την εντολή αυτή!»*

Ο ίδιος ο Δρ Καρ το άκουσε και η νοσοκόμα το άκουσε. Προσπάθησε παρά ταύτα να τραβήξει το μοχλό, αλλά δεν μπόρεσε να τον κατεβάσει. Δοκίμασε πάλι, αλλά συγχρόνως την ίδια στιγμή η φωνή ξανακούστηκε: *«Ακυρώστε την εντολή αυτή!»* Όταν ο Δρ Καρ το άκουσε, είπε: *«Υπογράφω και φεύγω απ' αυτό το νοσοκομείο»,* και έφυγε. Οι γιατροί που τον νοσήλευαν τον παρακαλούσαν να επιστρέψει, εξηγώντας ότι το πρόβλημά του ήταν πολύ σοβαρό και ότι αυτή η εντατική θεραπεία έπρεπε να γίνει. Εκείνος όμως είχε ακούσει τη φωνή και είχε δει ότι η νοσοκόμα δεν μπορούσε να τραβήξει το μοχλό. Οι γιατροί συνέχισαν να του ζητούν να ξαναμπεί στο νοσοκομείο, διαβεβαιώνοντάς τον ότι θα του έκαναν όποια θεραπεία ήθελε να υποδείξει εκείνος. Όταν αργότερα υπέγραψε για να ξαναμπεί και του έκαναν κι άλλα τεστ, οι γιατροί βρήκαν ότι ο καρκίνος είχε θεραπευθεί. Ο Δρ Καρ ζει και είναι καλά, ζωντανό παράδειγμα του ελέους του φιλεύσπλαχνου Διδασκάλου, που επεκτείνεται και στην οικογένεια του μαθητή.

29. Ο πραγματικός Διάδοχος του Χαζούρ

Chandra Batra

Πέρασε πολύς καιρός από τότε που ο Γκουρού μου ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ είχε εγκαταλείψει το φυσικό του σώμα, πριν αρχίσω να πηγαίνω στο Σαουάν Άσραμ και να βλέπω τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ. Στα ενδιάμεσα αυτά χρόνια προέκυψαν, για μένα, κάθε είδους δυσκολίες. Μονάχα το 1953 πήγα επιτέλους να δω τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ παρ' όλο που μου είχε στείλει πολλά μηνύματα. Αλλά ήμουν πεισματάρα και αγνοούσα ότι η Διδάσκαλος Δύναμη λειτουργούσε στον κόσμο, εκείνη την εποχή, μέσω της Αγιότητάς Του. Έτσι λοιπόν αρνήθηκα να Τον επισκεφτώ. Η εσωτερική επιθυμία να βρεθώ κοντά στον Διδάσκαλο και να παρακολουθήσω αληθινό Σάτσανγκ ήταν πολύ ισχυρή, αλλά εξωτερικά αρνιόμουν να πάω. Πίστευα πως ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ είναι μια μεγάλη ψυχή, όχι όμως όπως ο Γκουρού μου.

Μια μέρα που βρισκόμουν μέσα σε ένα λεωφορείο και πέρναγα μπροστά από κάποια σπίτια, είδα ένα παλιό αδελφό σατσάνγκι από την Μπεάς που καθόταν σ' ένα απ' αυτά. Αμέσως πήδηξα έξω από το λεωφορείο κι έτρεξα να του μιλήσω. Ήμουν τόσο χαρούμενη να ξαναδώ τον ομόπιστο αδελφό μου! Τον ρώτησα, πού μέσα στο Δελχί θα μπορούσα να παρακολουθήσω καλό Σάτσανγκ. Μου ψιθύρισε, *«Αγαπημένη αδελφή, αν θέλεις πραγματικό Σάτσανγκ τότε πήγαινε στο Σαουάν Άσραμ – ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ είναι ο φορέας της Διδασκάλου Δύναμης».* Αυτός ο γέρος ήταν μαθητής του Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ, και τον έβλεπα να είναι πολύ κοντά και στο δικό μας άγιο γκουρού τον Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ. Πίστεψα τα λόγια του.

Πήγα δυο φορές στο Σαουάν Άσραμ χωρίς όμως να μπορέσω να δω τον Διδάσκαλο. Το ένιωσα αυτό σαν κάποιου είδους τιμωρία γιατί αρνιόμουν τόσον καιρό να πάω. Αλλά την τρίτη φορά που πήγα ήταν εκεί, και με καλωσόρισε πολύ θερμά! Είναι αδύνατο να το περιγράψω. Του ζήτησα συγνώμη που τόσα χρόνια δεν πήγαινα να πάρω την ντάρσαν Του. Απάντησε με τόση γλυκύτητα: *«Αν ένα παιδί φύγει το πρωί από το σπίτι του, και γυρίσει αργά γιατί καθυστέρησε στο δρόμο, ο πατέρας του δεν θα το περιμένει υπομονετικά και δεν θα το υποδεχτεί με αγάπη όταν γυρίσει;»* Εξήγησα ότι κάποιοι από τους σατσάνγκι μου είχαν πει ότι δεν ήταν ο πραγματικός γκουρού αλλά ο Καλ – η αρνητική δύναμη. Ο Διδάσκαλος μου πρόσφερε ένα πλατύ χαμόγελο γεμάτο αγάπη και μου είπε, *«Τότε θα πρέπει να επαναλάβεις τα πέντε φορτισμένα Ονόματα!»* Απάντησα *«Δεν έχω τέτοια ανάγκη. Τώρα είμαι ικανοποιημένη και ποτέ μου δεν θα ξανα-*

κάνω ένα τέτοιο σφάλμα.» Ο Διδάσκαλος με διαβεβαίωσε ότι υπήρχε πάντοτε μια θέση για μένα και ότι θα ήμουν ευπρόσδεκτη, οποτεδήποτε το επιθυμούσα, να πάρω την ντάρσαν Του. Έτσι άρχισα να πηγαίνω τακτικά στο Άσραμ.

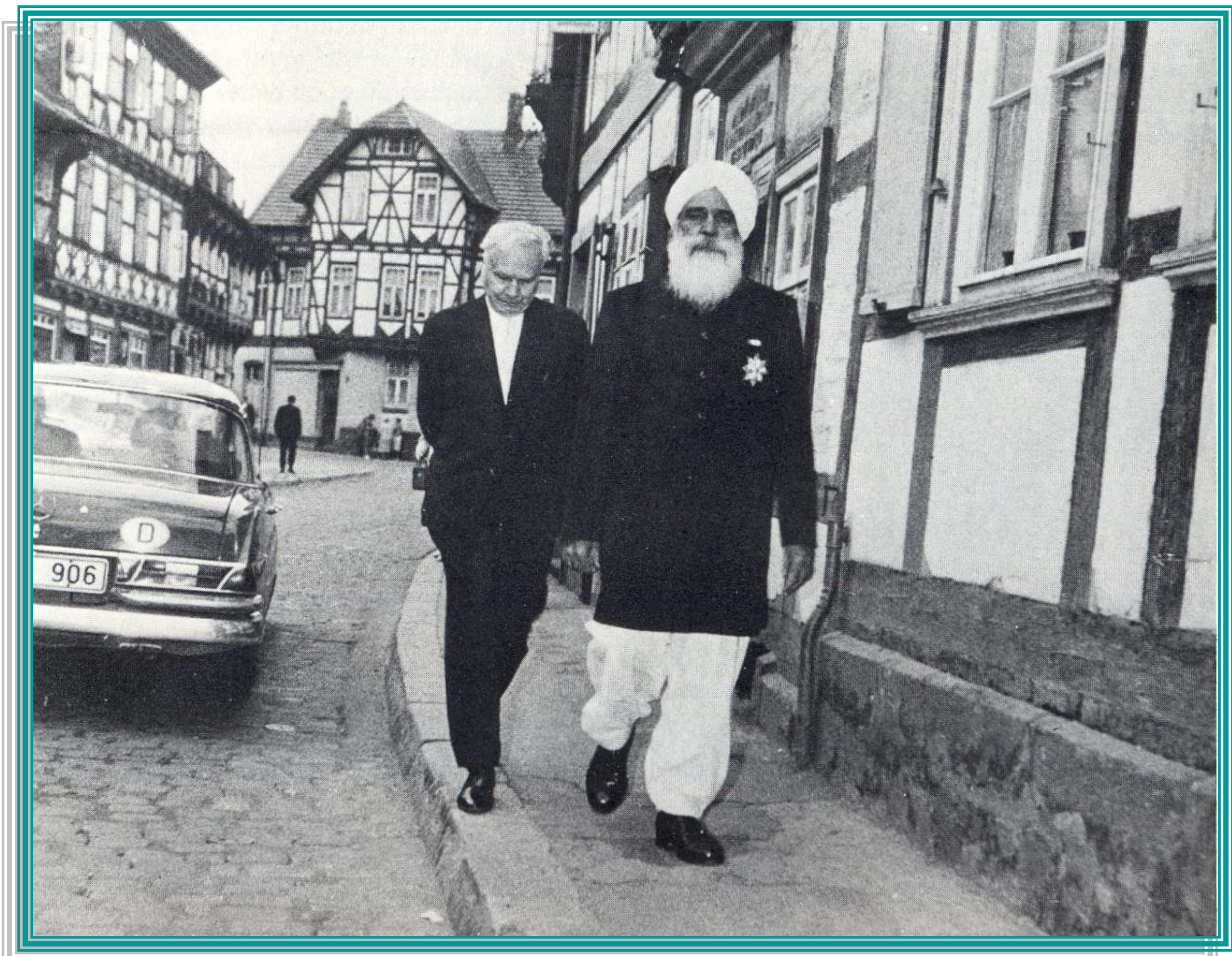
Μετά από λίγο καιρό άρχισα να θλίβομαι γιατί σκεπτόμουν ότι δεν υπήρχε πια κανείς στον κόσμο να με φωνάζει με το μικρό μου όνομα – μόνο ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και ο άντρας μου με φώναζαν Τσάντρα, και οι δυο τους είχαν φύγει απ' αυτόν τον κόσμο. Την επομένη καθώς πήγα να δω τον Διδάσκαλο τον βρήκα απασχολημένο με την αλληλογραφία Του. Αμέσως όμως έβγαλε τα γυαλιά Του και άρχισε να μου μιλά. Το πρώτο πράγμα που με ρώτησε ήταν πώς θα ήθελα να με φωνάζουν: *«Πώς σε φώναζε ο Χαζούρ;»* Η Τάι Τζι είπε τότε, *«Δε θυμάσαι, ο Χαζούρ τη φώναζε πάντοτε με το μικρό της όνομα;»* Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος είπε, *«Εντάξει λοιπόν θα σε φωνάζω Τσάντρα».* Ένιωσα τόσο συγκινημένη που η επιθυμία μου θα εκπληρωνόταν!

Κατά τη διάρκεια μιας μύησης, στην Μπαντάρα του Ιουλίου εις μνήμην του Διδασκάλου μου Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι, στεκόμουν ήσυχα σε μιαν άκρη και προσευχόμουν έντονα να μπορούσα να δεχτώ την ντάρσαν του δικού μου Διδασκάλου Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, παρόλο που ήξερα ότι ήμουν εντελώς ανάξια να δεχτώ ένα τόσο μεγάλο δώρο. Ξαφνικά ο Διδάσκαλος Σαντ Κιρπάλ Σινγκ πέρασε δίπλα μου και μου είπε ότι θα μπορούσα αν ήθελα να καθίσω μέσα μ' αυτούς που θα έπαιρναν τη μύηση. Έτσι λοιπόν μπήκα μέσα και έμεινα σε όλη τη διάρκεια της μύησης και εκεί ευλογήθηκα εσωτερικά με την ακτινοβόλο μορφή του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Ο Διδάσκαλος ρώτησε τον καθένα τι είχε δει εσωτερικά, εμένα όμως δε με ρώτησε. Ωστόσο το βράδυ, όταν ο Διδάσκαλος επισκέφτηκε το λανγκάρ (την κουζίνα) όπου υπηρετούσα ήρθε κοντά μου και πολύ γλυκά με ρώτησε τι είχα δει μέσα μου το πρωί.

Όταν ο γιος μου σπούδαζε στο κολέγιο, έγιναν κάποιες ταραχές στις οποίες βρέθηκε ανακατεμένος παρά τη θέλησή του. Ο Διευθυντής τον τιμώρησε, μαζί και με άλλους μαθητές, με το να μην αναγνωρίσει τα γραπτά των εξετάσεων και παρακρατώντας του το δίπλωμα, παρ' όλη τη γραπτή απολογία που του έστειλε ο γιος μου. Ήταν φυσικά φοβερό κτύπημα και πήγα στον Διδάσκαλο για βοήθεια. Ο Διδάσκαλος μου είπε ότι θα έπρεπε να πάω να δω τον Διευθυντή που ήταν ιεραπόστολος, και να του υποδείξω ότι είχε έρθει στην Ινδία για να βοηθήσει τον κόσμο, και να επανεξετάσει αυτό που έκανε και να μην κατάστρέψει τη σταδιοδρομία του γιου μου. Αλλά ο Διευθυντής δεν θέλησε να ακούσει την παράκλησή μου. Ο Διδάσκαλος με συμβούλεψε να κάνω και δεύτερη προσπάθεια αλλά, κι αυτή απέβη εξ ίσου άκαρπη όπως κι η πρώτη. Τότε ο Διδάσκαλος μου είπε: *«Εντάξει μη στενοχωριέσαι, υπάρχει Θεός πάνω απ' τα κεφάλια μας».* Λίγες μέρες αργότερα οι εφημερίδες έγραφαν τα νέα: οι αρχές είχαν εκδώσει διάταγμα ότι όλοι δάσκαλοι που ήσαν ιεραπόστολοι θα έπρεπε να εγκαταλείψουν τη χώρα μέσα σε τριάντα έξι ώρες. Όταν ο γιος μου κι εγώ δείξαμε τις εφημερίδες στον Διδάσκαλο με ηρεμία και χαμογελώντας μας είπε ότι υπήρχε ακόμα καιρός για τον άνθρωπο αυτό ν' αλλάξει γνώμη, και ότι θα

έπρεπε να κάνουμε μια τελευταία προσπάθεια. Αυτό κάναμε, και πραγματικά έδωσε το απολυτήριο δίπλωμα στο γιο μου.

Όταν πήγαμε να ευχαριστήσουμε τον φιλεύσπλαχνο Διδάσκαλο, μας διηγήθηκε μια ιστορία σχετική με τον Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Κάποια χήρα της οποίας ο γιος είχε άδικα κατηγορηθεί για φόνο ήρθε στον Χαζούρ και κλαίγοντας πικρά τον παρακαλούσε να τη βοηθήσει. Ο δικαστής στην περίπτωση αυτή ήταν ένας σατσάνγκι, και ο Χαζούρ του ζήτησε να αναθεωρήσει την περίπτωση. Ο δικαστής είπε ότι όταν βρισκόταν στην Μπεάς ήταν σατσάνγκι, μέσα όμως στο δικαστήριο ήταν ο δικαστής και δεν μπορούσε να χαρίσει την καταδίκη σε θανατική ποινή. Ο Χαζούρ είπε στη χήρα να υποβάλει προσφυγή. Έγινε αναθεώρηση της δίκης και ο γιος της αποδείχτηκε αθώος. Όταν μάνα και γιος πήγαν στην Μπεάς να ευχαριστήσουν τον Διδάσκαλο, συμπτωματικά ήταν και ο δικαστής εκεί. Ο Χαζούρ είπε με αγάπη, *«Μπίμπι, όλα οφείλονται στη Χάρη του Διδασκάλου μου, του Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ. Ξέρεις, ποτέ δεν εξαρτόμαστε από επίγειους δικαστές, έχουμε τον δικό μας Δικαστή, τον Ανώτατο Κύριο πάνω από το κεφάλι μας».*

30. Η Δύναμη του Σατγκουρού

Hiro K.

Ήταν θαρρώ το 1957 τότε που άρχισα να πίνω. Ήμουν λίγο πάνω από είκοσι χρονών και τότε κάποιος πληροφόρησε τον πατέρα μου για αυτή μου την αδυναμία. Μια νύχτα που γύρισα σπίτι μου, βρήκα την πόρτα μανταλωμένη κι ο πατέρας μου μού είπε: *«Δεν θέλω στο σπίτι μου έναν μπεκρούλιακα»*. Το επόμενο πρωί υποσχέθηκα στον πατέρα μου ότι από κείνη τη μέρα ούτε ποτό θα ξανάβαζα στο στόμα μου ούτε κρέας, και ζήτησα την ευλογία του για ενίσχυση. Δυο κυρίες στη γειτονιά μας μου είχαν δώσει δυο φωτογραφίες, μια του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και μια άλλη του Μαχαράτζ Τσάραν Σινγκ της Μπεάς. Όταν μετά τη δουλειά μου πήγα να πλαγιάσω, κοίταζα για πολλή ώρα τη φωτογραφία του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Από τότε άρχισα να προσεύχομαι σ' Αυτόν. Και μετά τον τρόπο που με επέπληξε ο πατέρας μου και τα ειρωνικά σχόλια όλης της οικογένειας για το ποτό, Τον παρακαλούσα να με σώσει και να με ευλογήσει.

Τον ίδιο εκείνο χρόνο, ο Μαχαράτζ Τσάραν Σινγκ επισκέφτηκε την περιοχή της Βομβάης. Ένας σατσάνγκι με ειδοποίησε γι' αυτό και γνωρίζοντας την αδυναμία μου με πληροφόρησε πως, αν και δεν είχε προγραμματιστεί να δοθεί μύηση σε κάποια ομάδα, είχε κανονίσει να πάρω εγώ το Νάαμ μόνος μου. *«Θα υπάρξει ειδικό Νάαμ για τον αδελφό Χίρο»*, είπε. Ήμουν πολύ ευχαριστημένος και συμφωνήσαμε να φύγουμε με το πρωινό τραίνο από την πόλη μας, το Ουλχαρναγκάρ, για τη Βομβάη. Σηκώθηκα πρωί την άλλη μέρα και έκανα το μπάνιο μου. Βλέποντάς με, ο πατέρας μου, να πλένομαι τόσο πρωί με ρώτησε για πού ετοιμαζόμουν. Του είπα την πρόθεσή μου κι εκείνος είπε πολύ αποφασιστικά: *«Άστα αυτά. Δεν έχει να πας πουθενά καλέ μου. Είσαι πολύ νέος ακόμα, δεν έχεις ούτε καν παντρευτεί. Αν θες το Νάαμ μπορείς να το λάβεις όταν γεράσεις»*. Έτσι πήγα στο φίλο μου και του είπα ότι ο πατέρας μου δεν μου έδινε την άδειά του και δεν θα μπορούσα να πάω. Πήρε ύφος λυπημένο και είπε: *«Εντάξει. Θα πρέπει να είσαι πολύ άτυχος άνθρωπος. Θα γινόταν η παραχώρηση ειδικά για σένα»*.

Λίγες μέρες αργότερα, ήρθαν έτσι τα πράγματα, που ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ έκανε περιήγηση στην ίδια περιοχή και πήγε όχι μόνο στη Βομβάη αλλά και στο Καλιάν. Βρέθηκα να βοηθώ στην ετοιμασία του λανγκάρ, να κόβω χόρτα, να καθαρίζω το ρύζι, να πλένω κλπ. Οι άλλοι νόμιζαν ότι θα ήμουν από τους μυημένους για να δουλεύω μ' αυτόν τον τρόπο, και απόρησαν πραγματικά όταν την τρίτη μέρα με βρήκαν ανάμεσα στους υποψήφιους για μύηση. Με την ευλογία

του Μεγάλου Διδασκάλου είδα κατά την μύηση τον Μπάμπα Σαουάν Σινγκ μαζί με τον Ίδιο και ήμουν καταχαρούμενος.

Αφού πήρα το Νάαμ ήμουν αρκετά ανήσυχος για το πώς θα γύριζα σπίτι. Φανταζόμουν τον πατέρα μου να χάνει την ψυχραιμία του και να με καθυβρίζει. Το πρόβλημά μου όμως μετατέθηκε για λίγο, καθώς ένας αδελφός σατσάνγκι μου πρότεινε να πάω στη Βομβάη μαζί με τους σατσάνγκι που είχαν έρθει με τον Διδάσκαλο Κιρπάλ και πήγα. Μου δινόταν έτσι η ευκαιρία να περάσω μια νύχτα με τον Διδάσκαλο. Όταν γύρισα πίσω πέντε μέρες αργότερα – απίστευτο πραγματικά! – ο πατέρας μου δεν είπε τίποτα για την απουσία μου. Τέτοια ήταν η Χάρη του Άγιου Γκουρού μου!

Καθώς ένιωθα κάπως άβολα που είχα πάρει το Νάαμ χωρίς την άδεια του πατέρα μου, φρόντισα να κοιμάμαι μόνος μου, ώστε να μη μπορέσει κανείς να με δει να διαλογίζομαι το πρωί. Αν οι γονείς μου κοιμόντουσαν στο ύπαιθρο το καλοκαίρι, εγώ κοιμόμουν μέσα, και όταν εκείνοι ξαναγύριζαν μέσα το χειμώνα εγώ μεταφερόμουν έξω. Συχνά έπαιρνα μια φωτογραφία του Διδασκάλου μου και προσευχόμουν: Αν και ποτέ του δε *«Άγιε Γκουρού σε ικετεύω φέρε τον πατέρα μου στα Πόδια Σου. Σε παρακαλώ κάνε να έρθει κι αυτός στο Μονοπάτι».* μου μίλησε εμένα, μέσα σε τρεις μήνες ο πατέρας ζήτησε από έναν γείτονα να τον πάει στο Σάτσανγκ του Μαχαράτζι. Έδειχνε τόσο συνεπαρμένος ώστε δανειζόμουν ταινίες του Διδασκάλου για να μπορεί ο πατέρας μου να τις ακούσει. Άλλοι τρεις μήνες πέρασαν κι αποφάσισε να πάρει το Νάαμ και πήγε στο Δελχί για να μυηθεί.

Είχαμε ένα μικρό εργαστήρι για την παρασκευή φαρμάκων την εποχή εκείνη. Τέτοια ήταν η Χάρη του Διδασκάλου που η δουλειά μας άρχισε να απλώνει και κάθε χρόνος που περνούσε μεγάλωνε. Ο πατέρας μου το έκανε συνήθεια να παρακολουθεί στο Δελχί την Μπαντάρα της 27ης Ιουλίου, ενώ εγώ πήγαινα σ' εκείνη του Φεβρουαρίου που εορταζόταν η γέννηση του Μαχαράτζι. Δεν μπορούσαμε να ταξιδέψουμε μαζί επειδή ένας από τους δυο μας έπρεπε να μένει στη δουλειά.

Έτσι τον Ιούλιο του 1971 ο πατέρας μου ήλθε στο Δελχί. Ο Μαχαράτζι βρισκόταν στο νοσοκομείο γιατί είχε χειρουργηθεί. Κατόρθωσε να μπει μέσα και να δει τον Διδάσκαλο και τόσο συγκινήθηκε βλέποντας την κατάσταση της υγείας Του, ώστε καθώς ο Διδάσκαλος κοιμόταν βαθιά, ο πατέρας μου κάθισε κάτω και αυθόρμητα άρχισε να προσεύχεται στον Μπάμπα Σαουάν Σινγκ: *«Σε παρακαλώ πάρε τη ζωή μου και ξανάδωσε τη ζωή και την υγεία στον Διδάσκαλο για χάρη της πονεμένης ανθρωπότητας».* Αυτό έγινε στις 11 Ιουλίου, και ο Χαζούρ άκουσε την προσευχή του. Στις 13 Ιουλίου, στις τρεις το πρωί ο πατέρας μου πέθανε εντελώς ξαφνικά. Την επομένη ο Μαχαράτζι άρχισε να καλυτερεύει, του έδωσαν εξιτήριο και εντελώς αναπάντεχα γύρισε στο Άσραμ.

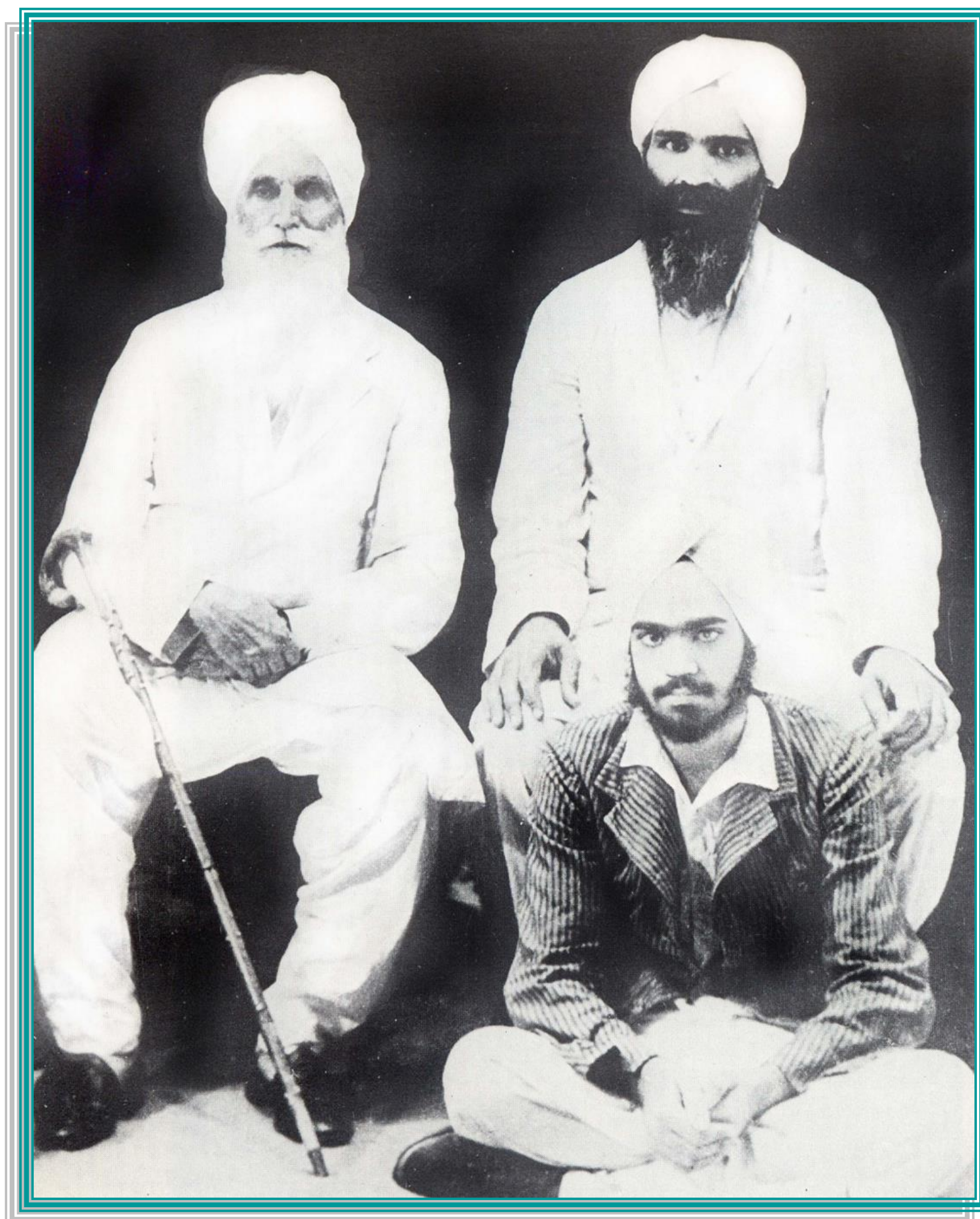
Ο πατέρας μου είχε γίνει υπεύθυνος του Σάτσανγκ στην περιοχή μας. Όταν πια μας άφησε, οι σατσάνγκι διάλεξαν εμένα στη θέση του, όμως εγώ κατάφερα να εμπλακώ σε κάτι μικροπρεπείς καυγάδες και έπαψα να είμαι τακτικός, τόσο στα Σάτσανγκ, όσο και στα κοινά καθήκοντά μου του Σάτσανγκ. Το 1972, όταν

ο Διδάσκαλος επισκέφτηκε την Μπαρόντα για να βάλει το θεμέλιο λίθο στο Μάναβ Κέντρα, ήμουν κι εγώ εκεί. Μπροστά σε καμιά εικοσπενταριά σατσάνγκι ο Διδάσκαλος γύρισε προς το μέρος μου και μου είπε: *«Βλέπεις, σε παρακολουθώ βήμα προς βήμα, λεπτό προς λεπτό, εσύ όμως δεν με κοιτάς. Εσύ δεν μπορείς να με δεις, εγώ όμως σε βλέπω πάντοτε»*. Ήταν σαν να μου έκανε παρατήρηση, κι όταν βρέθηκα μόνος μαζί Του, Τον παρακάλεσα: *«Ευλόγησέ με, παρ' όλα όσα έχω κάνει, καλά ή κακά»*. Εκείνος απάντησε: *«Όχι, αυτά που κάνεις δεν είναι σωστά. Να πας να επισκεφτείς κάθε ένα σατσάνγκι που δεν έρχεται στο Σάτσανγκ ή που είναι άρρωστος. Πρέπει να τους αγαπάς όλους, και την επόμενη φορά που θα επισκεφτώ το κέντρο θα δω πόσο σωστά έχεις προχωρήσει»*. Του είπα ότι δεν έχω τη δύναμη και ότι θα 'πρεπε Εκείνος ο Ίδιος να το πετύχει αυτό. Ο Διδάσκαλος γέλασε και με ευλόγησε. Από κείνη τη μέρα, ωστόσο, δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω, η δουλειά του Σάτσανγκ στο κέντρο μας θεριεύει και προχωράει. Υπάρχει τόση αγάπη και καλή θέληση μεταξύ των αδελφών εδώ!

Τον επόμενο χρόνο πήγα με μια ομάδα από σαράντα περίπου σατσάνγκι στο Σαουάν Άσραμ. Ο Διδάσκαλος ήταν πολύ χαρούμενος που τον επισκεφθήκαμε και μου είπε: *«Τώρα επιτέλους δουλεύεις»*. Και γελώντας με προσφώνησε ως: *«Ο διευθυντής μας του Καλιάν»*. Μια μέρα γυρίζοντας προς εμένα, με ρώτησε ξαφνικά: *«Ποιο είναι το όνομά σου;»* Εγώ τα έχασα. *«Με ξέχασε ο Διδάσκαλος;»*, αναρωτήθηκα, και απάντησα με φυσικό τρόπο: *«Χίρο»*. Εκείνος είπε: *«Ξέρεις τι σημαίνει χίρα*;» Εγώ δεν μπορούσα να καταλάβω πού το πήγαινε, κι Εκείνος εξακολούθησε: *«Πρέπει να είσαι ένα χίρα ή ένα διαμάντι, όχι μονάχα στο όνομα, αλλά και στην πράξη πρέπει να το αποδείξεις μέσα από την εργασία σου»*. Ένιωσα τόσο ντροπιασμένος και τόσο πολύ τα έχασα από τα λόγια του Διδασκάλου, που έφυγα τρέχοντας μακριά και δεν σταμάτησα μέχρι που έφτασα στο γεφύρι έξω από το Άσραμ. Πώς θα τα κατάφερνα ποτέ να φτάσω σε εκείνο το επίπεδο που επιθυμούσε ο Διδάσκαλος;

Κάποια φορά που βρισκόμουν με τον Διδάσκαλο του υπενθύμισα ότι δεν είχε έρθει στη δική μας περιοχή για κοντά τρία χρόνια. Δέχτηκε ευγενικά να έρθει και άρχισε να σχεδιάζει το πρόγραμμα. Υπολόγισε τέσσερις μέρες για τη Βομβάη και μία για το Ουλχαρναγκάρ. Τον παρακάλεσα: *«Δάσκαλε δε θα μπορούσαμε να 'χουμε δυο μέρες αντί για μία;»* Ο Διδάσκαλος βρήκε μια τρίτη λύση και μου είπε: *«Έλα στην Μπαρόντα»*. Και έτσι βρεθήκαμε με κάποιους αδελφούς και αδελφές στην Μπαρόντα όταν ο Διδάσκαλος επισκέφθηκε εκεί κοντά το Μάναβ Κέντρα. Στη συνέχεια ο Διδάσκαλος θα πήγαινε στη Βομβάη αλλά την ημέρα που θα έφευγε από τη Μπαρόντα ο ομαδάρχης της Μπαρόντα μας έδωσε τα εισιτήρια του δικού μας τραίνου για τη Βομβάη καθυστερημένα. Όμως αυτοί που ήταν μαζί μου επιθυμούσαν να συναντήσουν το Διδάσκαλο πριν ξεκινήσουμε και μεις για τη Βομβάη. Αλλά Εκείνος έχοντας φύγει στην ώρα του, λογικά δεν θα βρισκόταν πια στη Μπαρόντα αλλά θα ήταν αρκετά μακριά. Τους είπα ότι δεν υπήρχε πια χρόνος και ότι τον Διδάσκαλο θα μπορούσαμε έτσι και αλλιώς, αργότερα να τον δούμε στη Βομβάη. Όταν όμως φτάσαμε στο σταθμό το τραίνο του Διδασκάλου είχε καθυστέρηση τριάμισι ωρών, και έτσι συναντή-

σαμε τελικά τον Διδάσκαλο για άλλη μια φορά στη Μπαρόντα. *«Πώς ήταν δυνατόν να φύγετε χωρίς να με δείτε;»* μας είπε γελώντας όταν μας είδε μπροστά Του. Οι σύντροφοί μου, τού εξήγησαν τι είχε συμβεί και ο Διδάσκαλος έβαλε πάλι τα γέλια και μας ευλόγησε. Στη συνέχεια πήραμε και εμείς το δικό μας τραίνο για τη Βομβάη όπου και Τον ξανασυναντήσαμε. Βλέπετε τέτοια είναι η Χάρη και η δύναμη ενός Σατγκουρού.

31. Ήξερε τα πάντα

Carmen Uribe

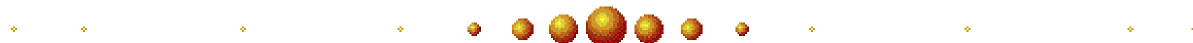
Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Σαντ Κιρπάλ Σινγκ επισκέφθηκε το Σικάγο κατά τη διάρκεια της δεύτερης περιοδείας Του ανά τον κόσμο, το 1963. Έμενε στο ξενοδοχείο Χάμιλτον, που ήταν κατάμεστο από κόσμο. Ο Διδάσκαλος ήταν μέσα στο δωμάτιό Του και το πλήθος απ' έξω περίμενε για να Τον δει. Ξάφνου, μια νέα γυναίκα έφτασε κλαίγοντας και ρώτησε αν κανείς μιλούσε ισπανικά (αυτή η γυναίκα ήταν από το Μοντερέι του Μεξικού). Όταν την πλησίασα για να μάθω τι ήθελε, με ρώτησε: *«Πού είναι ο Άγιος, πού είναι ο Άγιος;»* Της έδειξα το δωμάτιο του Διδασκάλου. Τότε, σε απόγνωση, μου ζήτησε να πω στο Διδάσκαλο ότι η γιαγιά της βρισκόταν στο Μοντερέι ετοιμοθανατη, αλλά δεν ήθελε να τη χάσει, γιατί δεν είχε κανέναν άλλον στον κόσμο.

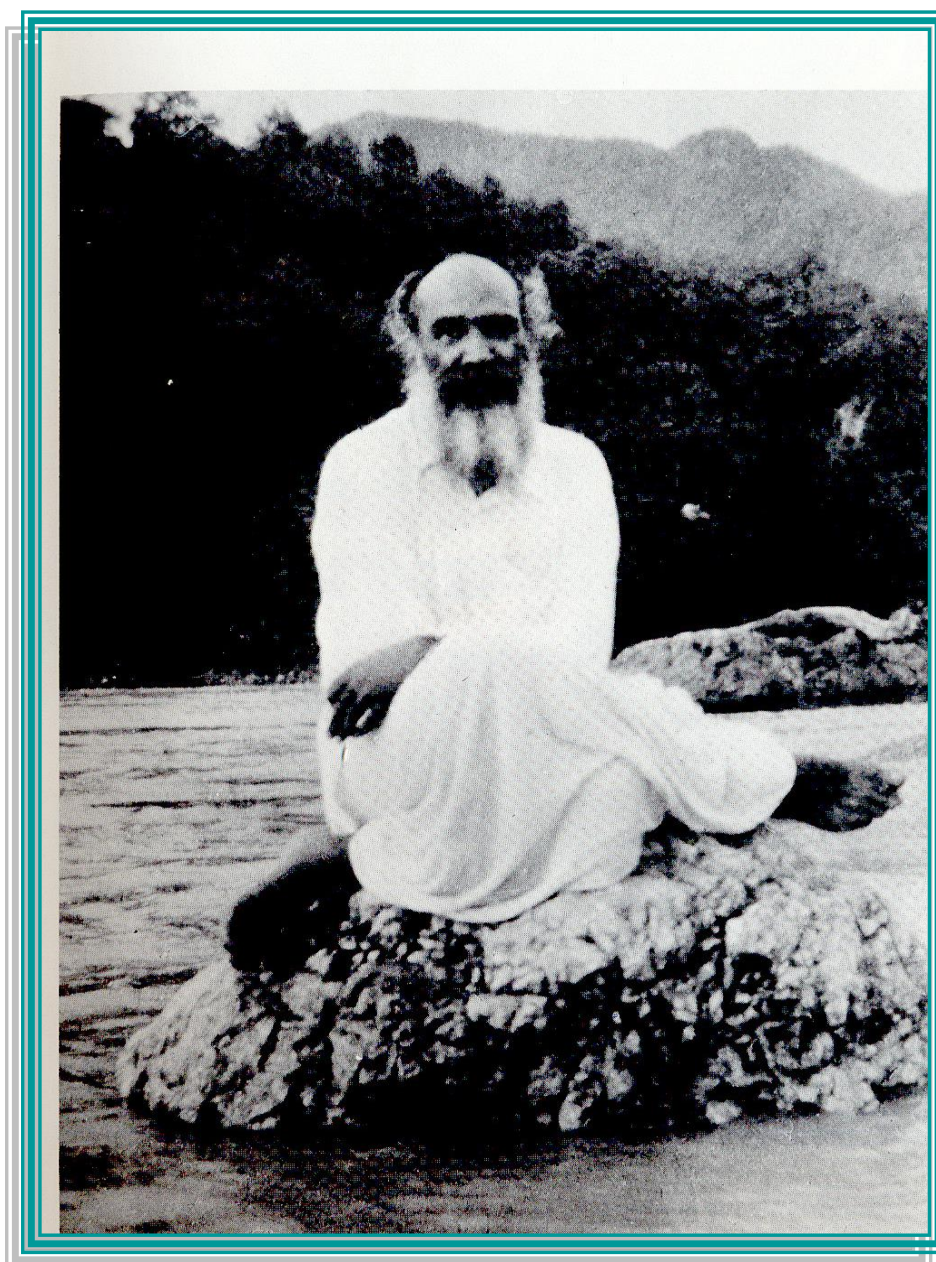
Περίπου τριάντα λεπτά πέρασαν μέχρι να βγει ο Διδάσκαλος. Ο κόσμος πύκνωνε ολοένα και πιο πολύ κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε και ήταν πάρα πολύ δύσκολο να πλησιάσουμε τον Αγαπημένο. Όταν επιτέλους βγήκε έξω, προσπάθησα να Τον πλησιάσω, αλλά πριν προλάβω, ήρθε Εκείνος και με άγγιξε στον ώμο λέγοντας: *«Πες της ότι η γιαγιά της δεν θα πάθει τίποτα».* Έμεινα έκπληκτος, γιατί νόμιζα ότι ο Διδάσκαλος δεν ήξερε τίποτα ούτε για την κυρία αυτή που έκλαιγε ούτε για τη γιαγιά της. Εγώ νόμιζα ότι δεν ήξερε, Εκείνος όμως ήξερε τα πάντα.

Το 1967, μετά από ένα αυτοκινητικό δυστύχημα, το χέρι μου έσπασε σε πολλά σημεία. Όταν πήγα να δω τον γιατρό, μου έκανε μια ακτινογραφία και μου είπε ότι θα έπρεπε να μπει γύψος για τέσσερις ή πέντε μήνες. Υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να χρειαζόταν τελικά και εγχείρηση. Μόλις τοποθέτησε το χέρι μου στο γύψο έπαψα να πονώ και μάλιστα άρχισα να αμφιβάλλω για το αν ήταν καν σπασμένο.

Μια περίπου βδομάδα είχε περάσει από το ατύχημά μου, όταν είδα τον Αγαπημένο σε όραμα. Τον είδα να κάθεται μέσα σ' ένα σχεδόν ολότελα άδειο δωμάτιο μ' ένα μικρό ξύλινο τραπέζι μπροστά Του. Έτρεξα να Τον συναντήσω κι Εκείνος με κοίταξε με τα γεμάτα αγάπη μάτια Του και βλέποντας το σπασμένο μου χέρι ρώτησε τι είχε συμβεί. Τότε απάντησα: *«Έσπασε».* Έριξε μια τρυφερή ματιά στο χέρι μου, άγγιξε το γύψο με τα άγια δάκτυλά Του και… ο γύψος έσπασε σε πολλά μικρά κομμάτια που έπεσαν κάτω. Τότε τίναξα το χέρι μου έξω από τον γύψο και Του είπα: *«Κοίτα, Διδάσκαλε, κοίτα! Το χέρι μου γιατρεύτηκε και δεν με πονά καθόλου! Πάω να τους πω ότι είσαι εδώ».* Με κοίταξε πάλι με πολλή αγάπη, κι εγώ έφυγα. Όταν ξύπνησα ο γύψος ήταν ακόμα στη θέση

του, αλλά δεν είχα ούτε τον ελάχιστο πόνο. Εκείνο τον μήνα πήγα επανειλημμένα στο γιατρό να του πω ότι το χέρι μου είναι καλά, ότι δεν με πονάει καθόλου και του ζήτησα να μου βγάλει το γύψο. Ο γιατρός μού έκανε άλλη μια ακτινογραφία και είπε: *«Μα τι είναι τούτο; Δεν το πιστεύω. Ούτε ένας μήνας καλά καλά και το χέρι σου δεν έχει ανάγκη από τίποτα. Αυτό είναι θαύμα!»* Ο γιατρός δεν ήξερε τίποτα για τον Διδάσκαλο αλλά ο Διδάσκαλος ήξερε τα πάντα γι' αυτόν το γιατρό, όπως και για τον καθένα μας.

32. Η Μεγάλη Εμπειρία

Raj Kumar Jain

Από την αρχή ήμουν αφοσιωμένος στην πνευματικότητα. Η γέννα, η ανατροφή, οι ροπές, οι *σαμσκάρας* μου (οι εντυπώσεις μου από τις προηγούμενες ζωές) ήταν τέτοιες που με τραβούσαν προς αυτή την κατεύθυνση.

Ο άνθρωπος που αναζητά τον πνευματικό δρόμο, αποφεύγει τις εγκόσμιες προσκολλήσεις και ζει επιδιώκοντας την ευημερία και το καλό και των άλλων και όχι μόνο το δικό του.

Έχοντας αυτές τις αρχές στο νου μου, μελέτησα, μέσα στα χρόνια, τριακόσιες ως τετρακόσιες ζωές σοφών, διορατικών και ανθρώπων που πέτυχαν μεγάλα επιτεύγματα. Από φιλοσοφική άποψη, επίσης, είχα κάνει μια εκτεταμένη μελέτη των κυριότερων θρησκειών. Αλλά ενώ μπορούσα να κατανοήσω αυτά που μελετούσα, δεν κατόρθωνα ακριβώς να συλλάβω το επίπεδο από το οποίο ο κάθε σοφός μιλούσε. Βαθιά μέσα στην καρδιά μου επιθυμούσα να φθάσω κι εγώ κάποτε το δικό τους επίπεδο.

Πρωτοσυνάντησα τον Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ στις 20 Φεβρουαρίου του 1967, όταν επισκέφθηκε την πόλη Ιντόρ. Ενώ καθόμαστε κάπου, ο Διδάκαλος με ρώτησε αν είχα μελετήσει τίποτα σχετικό με την πνευματικότητα. Του απάντησα ότι είχα διαβάσει τη Γκιτά, τη Ραμαγιάνα, τις Γραφές των Τζεϊνιστών και τη Βεδάντα, και ακόμα όλα όσα μπορούσα να θυμηθώ στον τομέα της θρησκείας. Στο σημείο αυτό, η γυναίκα μου ρώτησε τον Διδάσκαλο ποιο είναι το μυστικό για να ακινητοποιήσει κανείς το νου του. Ο Διδάσκαλος τη ρώτησε αν της είχε ποτέ δοθεί το Νάαμ. Εμείς ούτε τη λέξη δεν είχαμε ποτέ ακούσει και δεν ξέραμε τι σήμαινε. Ο Διδάσκαλος μας ζήτησε τότε να παρακολουθήσουμε κάποια Σάτσανγκ και δυο μέρες αργότερα προσφέρθηκε να μας μυήσει.

Όταν έφθασε η μέρα της μύησης, η γυναίκα μου σηκώθηκε πρωί-πρωί και άρχισε να ετοιμάζεται για να πάει στον Διδάσκαλο. Όσο για μένα, μια αμφιβολία άρχισε να απλώνεται μέσα στο νου μου. Χρειαζόταν πραγματικά άραγε να πάει κανείς σ'έναν Γκουρού, διερωτόμουν. Οτιδήποτε υπάρχει, υπάρχει μέσα μας και τι θα μπορούσε να μας προσφέρει κάποιος άλλος από τον εξωτερικό κόσμο; Δεν είχα επιθυμία για μύηση, η γυναίκα μου όμως επέμενε να τη συνοδέψω, διότι, είπε, θα πήγαινε τόσο νωρίς το πρωί σ' έναν άγνωστο Βόρειο Ινδό Μαχάτμα και δεν ήθελε να αρχίσει η γειτονιά μας το κουτσομπολιό. Και έτσι πήγα, και μιας και πήγα, κάθισα και για τη μύηση. Είχα κάποια εμπειρία και του Ήχου και του Φωτός αλλά δεν είχα πιστεί τελείως ότι ο νους μου δεν μου έπαιζε κάποιο παιχνίδι. Ο μεν Ήχος σκεπτόμουνα, θα μπορούσε να είναι της κυκλοφο-

ρίας του αίματός μου, όταν έβαζα τα δάχτυλά μου μέσα στα αυτιά μου όσο για το Φως, ε! αφού είχα ζήσει μια καθαρή και έντιμη ζωή γιατί θα 'πρεπε να υπάρχει σκοτάδι γύρω μου;

Η διαδικασία της μύησης τράβηξε μέχρι το μεσημέρι. Το λανγκάρ (φαγητό που προσφέρεται δωρεάν) ήταν έτοιμο όταν τέλειωσαν όλα και μας είπαν να περιμένουμε. *«Ο Διδάσκαλος έχει ευλογήσει το φαγητό και πρέπει να συμμετέχετε κι εσείς»,* μας είπαν επανειλημμένα. Αλλά εμείς δεν καταλαβαίναμε από τέτοια τότε και, καθώς πάντα αποφεύγαμε να τρώμε έξω, φύγαμε. Ούτε καν το πρασάντ που πρόσφερε ο Διδάσκαλος δεν πήραμε. Γυρίσαμε σπίτι, φάγαμε, και σαν έπεφτε πια η νύχτα πήγαμε να κοιμηθούμε.

Το επόμενο πρωί σύμφωνα με τις οδηγίες του Διδασκάλου κάθισα λίγο για διαλογισμό και είχα πάλι κάποια εμπειρία του Φωτός. Κατόπιν, όπως το συνήθιζα κάθε πρωί, πήγα στο ναό μου. Δεν χρειαζόταν να βγω έξω καθώς είχα ένα μικρό βωμό στο σπίτι μου. Συνήθιζα εκεί να λατρεύω τα είδωλα των θεών μας και να απαγγέλλω τα παραδοσιακά μας μάντρα. Ωστόσο, το πρωινό εκείνο, καθώς μπήκα μέσα, τα είδωλα είχαν εξαφανιστεί και στη θέση τους αντίκριζα μονάχα τον Διδάσκαλο. Όσο για τα μάντρα, έσβησαν εντελώς απ' το μυαλό μου, και το μόνο που μπορούσα να επαναλάβω ήταν τα πέντε φορτισμένα Ονόματα που ο Διδάσκαλος μου είχε δώσει στη μύηση.

Σαν γύρισα πίσω στο δωμάτιό μου, έκπληκτος είδα ότι, όταν έκλεινα τα μάτια μου ο Διδάσκαλος έστεκε στο κέντρο ακριβώς ανάμεσά τους. Άνοιξα τα μάτια μου και στεκόταν ακόμη εκεί στο θρόνο της ψυχής. Οτιδήποτε κι αν έκανα, Εκείνος ήταν εκεί, τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα κι άρχισα να κλαίω με λυγμούς. Και για επτά ολόκληρες μέρες συνέβαινε το ίδιο. Είτε άνοιγα τα μάτια μου είτε τα έκλεινα μονάχα να αντικρίζω τον Διδάσκαλο μπορούσα και μονάχα να κλαίω.

Τη δεύτερη μέρα, η γυναίκα μου, μού υπενθύμισε ότι δεν είχα πάει την προηγούμενη μέρα στη δουλειά μου, στα Δικαστήρια και με παρότρυνε να ετοιμαστώ και να πάω οπωσδήποτε στη δουλειά μου. Εγώ όμως, στην κατάσταση που βρισκόμουν μου ήταν εντελώς αδύνατο να πάω. Της απάντησα: *«Εσύ με παρέσυρες να έρθω στον Σαρντάρ Σαχίμπ και τώρα δεν βλέπω παρά Εκείνον μονάχα και τίποτ' άλλο. Δεν μπορώ να εμποδίσω τα δάκρυά μου. Και λοιπόν τι θέλεις να κάνω τώρα;»* Αποφασίσαμε να επισκεφθούμε έναν παλιό σατσάνγκι του Μαχαράτζι και όταν εκείνος έμαθε για την κατάστασή μου, γύρισε στη γυναίκα μου και της είπε ότι είμαι ευλογημένος: *«Μόνον ένα χρυσό κύπελλο μπορεί να βαστάζει το γάλα της λέαινας»,* και χρησιμοποιώντας ένα Ινδικό ρητό παρατήρησε: *«Ο Διδάσκαλος σε έβαψε με το χρώμα το δικό Του από την πρώτη κιόλας φορά!»* Με συμβούλεψε να επαναλαμβάνω τα πέντε φορτισμένα Ονόματα. *«Έχουν μεγάλη δύναμη για να ησυχάζουν το νου».* Ακολούθησα τη συμβουλή του και είχα μια περίεργη εμπειρία ευτυχίας και γαλήνης. Όλα αυτά τα χρόνια διάβαζα για την πνευματικότητα και τώρα επιτέλους γευόμουν κάτι απ' αυτήν!

Η γυναίκα μου ωστόσο πίστευε ότι ο "Διδάσκαλος από το βορρά" μου είχε κάνει μάγια. Γιατί να βλέπω Εκείνον μονάχα και τίποτ' άλλο; Προετοιμαζόμουν

να πάρω το μάστερ στα Νομικά, είχα εξετάσεις και τώρα δεν μπορούσα να συνεχίσω τις σπουδές μου. Οι εξετάσεις ήταν δύσκολες και όλη η σκληρή προετοιμασία μου κόντευε να πάει χαμένη. Τελικά αποφάσισα να γράψω στο Διδάσκαλο περιγράφοντάς Του το πρόβλημά μου, αλλά δεν πήρα απάντηση. Κάποιοι σατσάνγκι μας συμβούλεψαν να πάμε να Τον βρούμε. *«Εκείνος που έδωσε την αρρώστια είναι ο πιο κατάλληλος για να δώσει και τη θεραπεία»,* μας είπαν. Και έτσι πήγαμε στο Δελχί και μείναμε εκεί ένα περίπου μήνα. Στην πρώτη μας συνάντηση καθίσαμε μισή ώρα με το Διδάσκαλο που μας περιέβαλε με τέτοια αγάπη – μια αγάπη για την οποία διψούσε η ψυχή μου, ποιος ξέρει για πόσες και πόσες προηγούμενες ζωές – που η ευδαιμονία μου δεν θα μπορούσε να περιγραφεί με λόγια! Είπα στη γυναίκα μου: *«Όποιος κι αν είναι αυτός ο ασπροφορεμένος Μαχάτμα, είναι πάντως η ζωντανή προσωποποίηση της αγάπης!»* Σ' όλο το διάστημα που ήμασταν εκεί μας κατείχε η αίσθηση πως ο Διδάσκαλος κρατούσε όλους τους θησαυρούς της πνευματικότητας και κυκλοφορούσε ανάμεσά μας για να μας τους διαμοιράσει πλουσιοπάροχα. Εμείς όμως, δυστυχώς, δεν ήμασταν πρόθυμοι να δεχτούμε τη γενναιοδωρία Του.

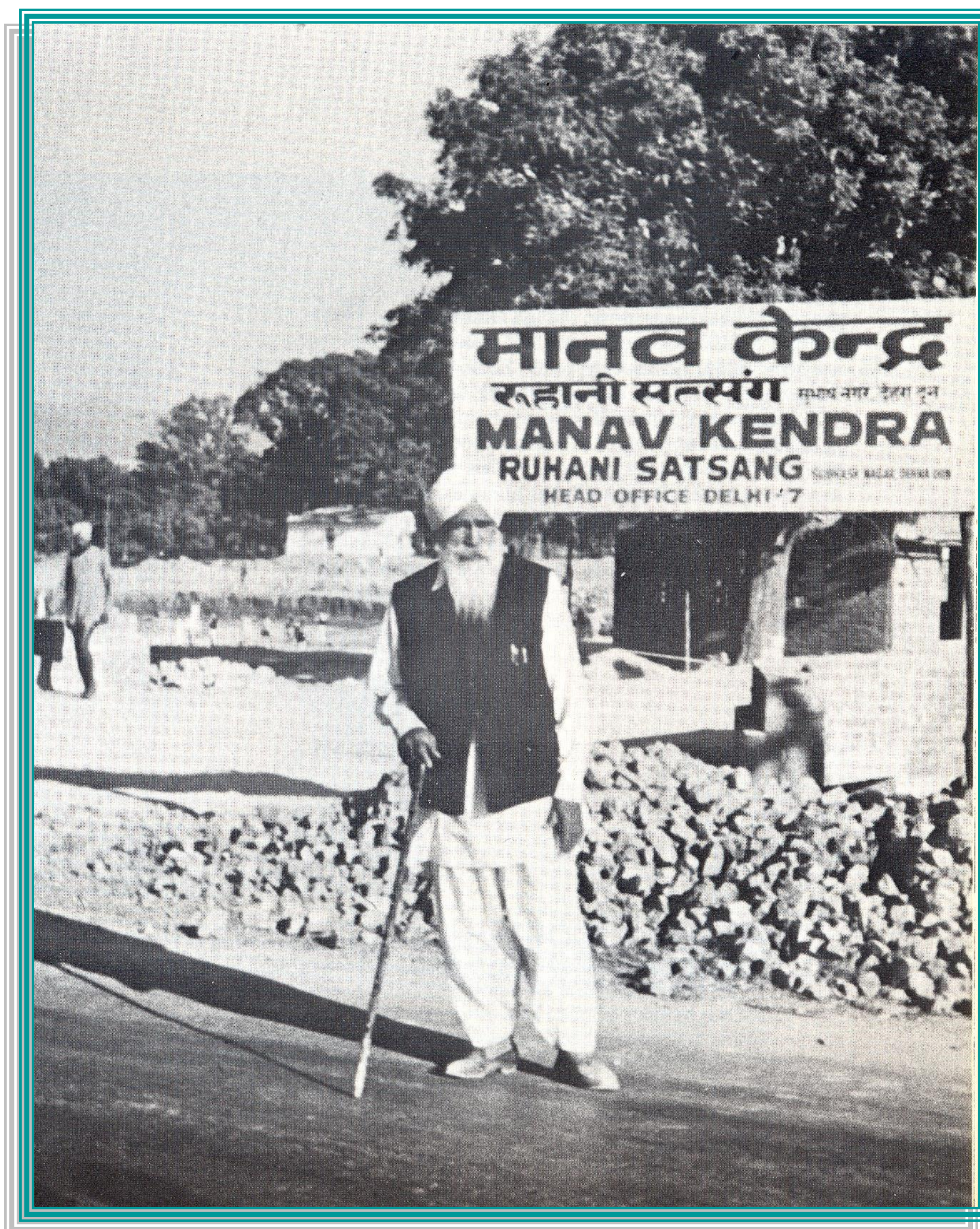
Όσον καιρό είμασταν με το Διδάσκαλο, μας συμβούλευε να αφιερώνουμε το μέγιστο δυνατό χρόνο σε «μπατζάν». Ούτε που είχα καταλάβει τι ήταν το μπατζάν. Ακόμα μας εξήγησε πως οτιδήποτε βλέπουμε σ' αυτό τον κόσμο δεν είναι παρά σκόνη και ότι πρέπει να στρέφουμε την προσοχή μας μακριά από τα εγκόσμια και να την εστιάζουμε στο κέντρο που βρίσκεται ανάμεσα στα δύο μάτια και πως αυτό λέγεται «σιμράν». Αυτό είναι ένα μάθημα που προσπαθώ να το ακολουθώ πάντοτε από τότε, και όχι μονάχα όταν κάθομαι για διαλογισμό, αλλά όλες τις ώρες της ημέρας.

Άλλα δύο μαθήματα μας έδωσε ο Διδάσκαλος. *«Μην έχετε μεγάλη προσκόλληση σε ανθρώπους»* και *«Διατηρείτε τις σχέσεις με τους άλλους σε ένα λογικό επίπεδο, χωρίς να δημιουργείτε υπερβολικές φιλίες και εχθρότητες».* Ένα άλλο μεγάλο μάθημα που μας έδωσε ακόμα είναι ότι πρέπει να αντιμετωπίζουμε την εργασία μας σαν μυσταγωγία. Όποια εργασία και αν κάνουμε πρέπει να την κάνουμε όσο καλύτερα μπορούμε, βάζοντας την καρδιά και την ψυχή μας.

Το 1969 που εορταζόταν το Αδαμάντινο Ιωβηλαίο του Διδασκάλου, Κιρπάλ, ήρθα από την Ιντόρ για να κάνω σέβα. Βοήθησα στην προετοιμασία ενός αναμνηστικού τόμου που εκδόθηκε για να παραμείνει στη μνήμη μας αυτή η επέτειος. Μια μέρα, αφού πια είχε κυκλοφορήσει ο τόμος, ο Διδάσκαλος μου είπε: *«Έχεις έρθει εδώ για σέβα. Ωστόσο, να θυμάσαι ότι στη ζωή σου δεν υπάρχει τέτοια κατάσταση». «Τι κατάσταση Διδάσκαλε;»* ρώτησα. Εκείνος συνέχισε: *«Κάποτε κάποιος πλούσιος προσέλαβε έναν υπηρέτη για να περιποιείται τα άλογά του. Όταν ο υπηρέτης πήρε τη δουλειά, οι όροι εργασίας του και οι υποχρεώσεις του γράφτηκαν αναλυτικά στο συμβόλαιο: έπρεπε να ταΐζει τα άλογα, να τους κάνει μασάζ, να τα καθαρίζει καθώς και να τα γυμνάζει και να τα οδηγεί. Μια μέρα που ο ιδιοκτήτης ετοιμαζόταν να καβαλήσει κάποιο από τα άλογά του, το ζώο άρχισε να τσινάει. Φώναξε λοιπόν τον υπηρέτη να τον βοηθήσει να συγκρατήσουν το*

άλογο για να μη συμβεί κανένα ατύχημα. Ο υπηρέτης απάντησε ότι αυτό το καθήκον δεν ήταν γραμμένο στο συμβόλαιό του».

Το νόημα του Διδασκάλου ήταν ξεκάθαρο. Όταν πηγαίνουμε κοντά Του πρέπει να προσφέρουμε ό,τι καλύτερο έχουμε. Αν προκύψει κάποιο πρόβλημα, πρέπει να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να το λύσουμε και όχι να περιμένουμε να μας δοθούν οδηγίες ή να λέμε στον εαυτό μας ότι δεν μας εμπιστεύτηκαν ποτέ αυτή τη συγκεκριμένη ευθύνη και ότι κάποιος άλλος θα πρέπει να την αναλάβει.

33. Δεκαπέντε μήνες στο Μάναβ Κέντρα (Manav Kendra)

S.P. Chopra

Στις 18 Δεκεμβρίου του 1954 ένας γείτονάς μου στη Βομβάη ήρθε να με ρωτήσει αν θα μπορούσα να φιλοξενήσω στο σπίτι μου κάποιους πιστούς που ταξίδευαν με ένα μεγάλο Άγιο. Για έναν ιερό σκοπό σαν αυτόν δέχθηκα αμέσως.

Αυτός ο Άγιος έδωσε την πρώτη του ομιλία, που ήταν εμπλουτισμένη με χωρία της Βίβλου, σε κάποια εκκλησία. Η επόμενη που έγινε σ' ένα ναό του Κρίσνα, ήταν γεμάτη αναφορές στη Γκίτα. Ένιωσα ότι ο Άγιος αυτός είχε βαθιά γνώση όλων των Γραφών. Αμέσως μετά την ομιλία πήγα να Τον δω. Συναντηθήκαμε στη βεράντα του σπιτιού που έμενε, και με πολύ γλυκό και γεμάτο αγάπη τρόπο μου είπε: *«Ευχαριστώ για το κατάλυμα που μας πρόσφερες»*. Απάντησα: *«Το σπίτι μου είναι σπίτι Σας»*. Απόρησα όταν απάντησε: *«Ναι, είναι πράγματι το δικό μου σπίτι»*.

Όταν άρχισα να κατανοώ ορισμένα από τα διδάγματά Του, αποφάσισα να πάω να μυηθώ. Ο Διδάσκαλος είχε πια φύγει από τη Βομβάη και πήγαινε στο Καλιάν. Έτσι, τον ακολούθησα εκεί. Η μύηση είχε αρχίσει ήδη να δίδεται όταν έφτασα. Ο Τζιάνι Τζι, που είχε μείνει τέσσερις μέρες στο σπίτι μου, είπε στον Διδάσκαλο ότι είχα έρθει. Αλλά ο Μαχαράτζι του απάντησε ότι όφειλα να είμαι στην ώρα μου. Σκεπτόμουν να γυρίσω πίσω όταν ο Διδάσκαλος με κοίταξε και είπε: *«Είσαι ο Τσόπρα;» «Ναι»,* του απάντησα. Τότε μου είπε να μπω μέσα στην αίθουσα για να μυηθώ. Πρέπει να πω ότι, με τη Χάρη Του, είχα μια πολύ καλή εμπειρία εκείνη τη σημαδιακή μέρα, 25 Δεκεμβρίου του 1954.

Πριν γυρίσει ο Διδάσκαλος στο Δελχί με πρόσταξε να κάνω εβδομαδιαία σάτσανγκ στο σπίτι μου. Τότε μόνο κατάλαβα το νόημα των λόγων του Διδασκάλου, *«το σπίτι σου είναι δικό μου»*. Από εκείνη την εποχή και ύστερα τα σάτσανγκ συνέχισαν να γίνονται σπίτι μου μέχρι το 1966 που συνταξιοδοτήθηκα.

Το 1970, όταν άρχισε να χτίζεται το Μάναβ Κέντρα, ο Διδάσκαλος μου ανέθεσε κάποιες σημαντικές εργασίες που απαιτούσαν την παρουσία μου εκεί για 15 μήνες. Στη φάση του σχεδιασμού πολλοί ήταν εκείνοι που πίστευαν ότι θα χρειάζονταν δέκα με δεκαπέντε χρόνια για να ολοκληρωθεί το έργο. Μια μέρα ο Διδάσκαλος ρώτησε τον αρχιτέκτονα πόσον καιρό θα έπαιρνε το χτίσιμο. Εκείνος απάντησε: *«Όσον καιρό επιθυμεί ο Διδάσκαλος, διότι αυτή η δουλειά θα γίνει μονάχα με τη Χάρη Του»*. Το βασικό έργο ολοκληρώθηκε μέσα σε δύο περίπου χρόνια.

Η περιοχή όπου θα κτιζόταν το Μάναβ Κέντρα ήταν σχεδόν ζούγκλα, κι εκείνο τον πρώτο καιρό δεν είχαμε καθόλου ευκολίες. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος συνήθιζε να έρχεται και να κάθεται στο αυτοκίνητό Του όταν έβρεχε και να κάνει εκεί μέσα την εργασία Του. Όποτε είχε λιακάδα καθόταν κάτω από ένα δέντρο παρέα με όλους εμάς. Καθώς δούλευε, διεκπεραίωνε και την αλληλογραφία Του. Από καιρό σε καιρό ρωτούσε για την πρόοδο των εργασιών και επισκεπτόταν το χώρο των οικοδομών.

Εκείνη την εποχή η περιοχή είχε πολλές κόμπρες. Ενημερώσαμε τον Αγαπημένο Διδάσκαλο γι' αυτό. Από τη μεγάλη Του συμπόνια για όλα τα πλάσματα παρατήρησε ότι, αφού καταστρέφαμε που καταστρέφαμε τη φυσική τους κατοικία, γιατί θα έπρεπε και να τις σκοτώνουμε; Αντίθετα θα έπρεπε να τους προσφέρουμε κάποιο άλλο χώρο διαμονής. Από τότε, ποτέ πια δεν πειράξαμε καμία κόμπρα, τις σκεπάζαμε με λάσπη και τις μεταφέραμε μακριά. Έτσι, εύρισκαν άλλο, νέο χώρο για να ζήσουν.

Ένα άλλο πράγμα που παρατήρησα ήταν ότι στο Διδάσκαλο δεν άρεσε ποτέ η ιδέα να κόβουμε κάποιο δέντρο, εκτός κι αν ήταν απόλυτως απαραίτητο, για να προχωρήσουν οι οικοδομικές εργασίες. Μια μέρα είπα στον Διδάσκαλο ότι η κοπή μερικών δέντρων ήταν αναπόφευκτη προκειμένου να συνεχιστούν οι εργασίες. Ο ευγενικός Κύριός μου απάντησε: *«Τα δέντρα και το νερό είναι οι μεγαλύτερες ευλογίες που μας έδωσε ο Θεός. Πριν κόψεις ένα δέντρο σκέψου το πολύ σοβαρά».* Το αποτέλεσμα αυτής της αρχής είναι ότι σήμερα ένα δέντρο μεγαλώνει περνώντας τα κλαριά του μέσα από τη σκεπή της κατοικίας του Διδασκάλου στο Σαουάν Άσραμ. Αλλά και στο Μάναβ Κέντρα μπορέσαμε να χτίσουμε το σπίτι Του ενσωματώνοντας ένα μεγάλο δέντρο μέσα στο καθιστικό Του.

Στο διάστημα αυτών των πολυάσχολων μηνών ο Διδάσκαλος συνήθιζε να παραμένει στο Μάναβ Κέντρα για μια περίπου εβδομάδα και μετά επέστρεφε στο Δελχί. Ήμουν υπεύθυνος για τις εργασίες, και κατά την απουσία Του συνέχιζα με βάση τις υποδείξεις Του. Μια φορά ο Διδάσκαλος έφευγε για το Δελχί και μας έδωσε οδηγίες για ένα συγκεκριμένο έργο που έπρεπε να ολοκληρωθεί πριν την επιστροφή Του. Ωστόσο η εργασία δεν ήταν δυνατόν να ολοκληρωθεί έγκαιρα. Είπα στο Διδάσκαλο, όταν επέστρεψε, ότι λόγω των καταρρακτωδών βροχών δεν μπορούσαμε να προχωρήσουμε το έργο ώστε να τελειώσουμε σύμφωνα με το πρόγραμμα. Ο Διδάσκαλος χαμογέλασε και είπε: *«Ο θεός της βροχής κάνει τη δουλειά του. Εκείνος δε σταματά, γιατί λοιπόν θα 'πρεπε εσείς να σταματάτε τη δική σας; Συνεχίστε εσείς τη δουλειά σας κι αφήστε εκείνον να συνεχίζει τη δική του»!* Από τότε πολλές φορές, όταν υπήρχαν βαριά μαύρα σύννεφα κι έπεφτε δυνατή βροχή τριγύρω από το Μάναβ Κέντρα, παρατηρούσα ότι στο χώρο της οικοδομής δεν έπεφτε ούτε σταγόνα.

Ο Διδάσκαλος πρόσφερε φαγητό στους σέβανταρ με τα ίδια Του τα χέρια. Όταν μοίραζε τσαπάτι συνήθως θα έδινε τέσσερα και περισσότερα. Μια φόρα ζήτησα ένα μονάχα αλλά Εκείνος είπε: *«Μα τι είναι αυτή η αρρώστια να τρώτε με τέτοια φειδώ; Γιατί δεν τρώτε περισσότερο και να δουλεύετε και περισσότερο».*

Αυτό ήταν το είδος του χιούμορ του ευγενικού Διδασκάλου, που μας έκανε να διασκεδάζουμε.

Το πρώτο σπουδαίο τμήμα των έργων που ολοκληρώθηκε ήταν μια δεξαμενή νερού μεγάλης χρήσης. Σε μια φάση της κατασκευής, ενώ χύναμε το τσιμέντο, ο αρχιτέκτων αποφάσισε ότι θα 'πρεπε να συνεχιστεί η εργασία ως τα μεσάνυχτα και ίσως κι αργότερα ώσπου να τελειώσει. Όλοι μας διαβεβαιώσαμε τον Αγαπημένο Διδάσκαλο ότι δεν θα φεύγαμε αν δεν ολοκληρώναμε τη δουλειά. Ο Διδάσκαλος φεύγοντας για την κατοικία Του στο Ρατζπούρ, ρώτησε αν υπήρχε αρκετό γάλα για να προσφερθεί τσάι στους σατσάνγκι που δούλευαν στην οικοδομή. Απάντησα καταφατικά. Τότε είπε: *«Φρόντισε να προσφέρεται τσάι οπωσδήποτε δύο φορές τη μέρα σ' αυτούς τους ανθρώπους».* Αυτές ήταν μικρές λεπτομέρειες που ωστόσο φρόντιζε πάντα ο ίδιος προσωπικά. Νοιαζόταν τόσο πολύ για τα παιδιά Του και φυσικά ξέροντας ότι θα δούλευαν όλη νύκτα και θα χρειάζονταν ένα ζεστό φλιτζάνι τσάι για να μπορέσουν να συνεχίσουν, ήθελε να είναι σίγουρος ότι θα το είχαν.

Πολύ συχνά χρειαζόταν να δουλέψουμε πάνω από 12 ώρες, όμως ποτέ δεν νιώθαμε κούραση. Μια μέρα μπήκα στο δωμάτιο όπου ο Διδάσκαλος αναπαυόταν, είδα ότι ήταν πολύ κουρασμένος. Τον παρακάλεσα να μην εργάζεται τόσο σκληρά ο ίδιος και να αναπαυθεί όσο είχε ανάγκη. Ο Διδάσκαλος απάντησε ότι δεν ήταν Εκείνος ο κουρασμένος αλλά εμείς που δουλεύαμε τόσο σκληρά. Κατάλαβα λοιπόν ότι έπαιρνε πάνω Του όλη την κούρασή μας και γι' αυτό το λόγο εμείς δεν νιώθαμε κουρασμένοι, έστω κι αν δουλεύαμε δεκαπέντε και πλέον ώρες.

Μια φορά κάποια νεαρά κορίτσια ήρθαν από το Δελχί και δούλευαν με ασβέστη, τα δάκτυλά τους γέμισαν φουσκάλες. Όταν τους είπα να μη κάνουν αυτή τη δουλειά, απάντησαν ότι αφού ο Διδάσκαλος τους έδινε ντάρσαν τίποτα δεν τις πείραζε. Το βράδυ ο Διδάσκαλος ρώτησε όλες τους πώς τα πήγαιναν. Εκείνες έδειξαν τα χέρια τους και ο Διδάσκαλος είπε: *«Ο Τσόπρα πήρε οδηγίες να σας δώσει ειδική αλοιφή».* Μόλις ο Διδάσκαλος έφυγε για το σπίτι Του στο Ρατζπούρ, τα κορίτσια ήρθαν σ' εμένα, αλλά εγώ δεν είχα ιδέα τι έπρεπε να τους δώσω. Τους έδωσα λοιπόν κάποια αλοιφή και τους είπα να την απλώσουν στα χέρια τους. Το άλλο πρωί δεν υπήρχε ίχνος κάκωσης στα χέρια τους και συνέχισαν τη δουλειά τους. Αυτά τα νεαρά κορίτσια, από καλές οικογένειες και τελείως ασυνήθιστα σε σκληρή χειρωνακτική εργασία, δούλευαν στο Μάναβ Κέντρα σαν αχθοφόροι από αγάπη για το Μεγάλο Διδάσκαλο. Με αφορμή τα κορίτσια αυτά ο Διδάσκαλος παρέθεσε τη φράση του Γκουρού Γκομπίντ Σινγκ: *«Θα κάνω τα σπουργίτια να μεταμορφωθούν σε γύπες».* Εξάλλου ολόκληρο το Μάναβ Κέντρα χτίστηκε από την αγάπη όλων μας για το Διδάσκαλο.

Στο διάστημα αυτό ο Διδάσκαλος έθετε πάντα ένα στόχο και φρόντιζε να έχει ολοκληρωθεί στον καθορισμένο χρόνο. Μυημένοι έρχονταν εδώ, απ' ολόκληρη τη χώρα, ομάδες ομάδες και δούλευαν συνήθως για καμιά δεκαπενταριά μέρες, μετά γύριζαν στα σπίτια τους. Εκείνο που έδινε σ' όλους μας τη μεγαλύτερη ικανοποίηση ήταν το σερβίρισμα του φαγητού από τα ίδια τα χέρια του Αγα-

πημένου Διδασκάλου. Ένα βράδυ, καθώς γυρίσαμε όλοι από τις εργασίες μας και καθίσαμε ένα γύρω στα πόδια Του, ο Διδάσκαλος μας είπε ότι είμαστε πολύ τυχεροί και θα έπρεπε να ευχαριστήσουμε τον Κύριο που μας ευλόγησε με τέτοια σέβα.

Μια φορά οι κυρίες που δούλευαν στο λανγκάρ (κουζίνα) έκαναν παράπονα ότι, αφού δεν βρίσκονταν στους χώρους των οικοδομών όπου τριγύριζε ο Διδάσκαλος, δεν έπαιρναν την ντάρσαν Του. Πρότειναν να τους αλλάξουν εργασία και υποχρεώσεις. Την επομένη γύρω στις 11:30 ο Διδάσκαλος με πήρε μαζί Του σε όλους τους χώρους όπου γίνονταν εργασίες και καθώς προσπερνούσαμε το λανγκάρ ο Διδάσκαλος θέλησε να μάθει τι ήταν αυτό το μέρος. Του είπα. Ο Διδάσκαλος μπήκε μέσα. Οι κυρίες ήταν πολύ απασχολημένες. Άλλες έφτιαχναν τσαπάτι, άλλες έκοβαν χόρτα, όμως ο Διδάσκαλος πήγε σε κάθε ομάδα, μίλησε με όλες και τους είπε να κάνουν σιμράν αντί να πιάνουν την κουβέντα αναμεταξύ τους. Οι κυρίες ήταν πολύ ευχαριστημένες που ο Διδάσκαλος τους είχε δώσει ντάρσαν στο δικό τους χώρο εργασίας.

Ολόκληρη την περίοδο εκείνη της έντονης δουλειάς, πρόσεξα ότι ο Διδάσκαλος ήθελε να υπάρχει απόλυτη ακρίβεια στον προγραμματισμός καθώς και στο σωστός υπολογισμός των εξόδων. Τα παρακολουθούσε όλα ο ίδιος. Οποτεδήποτε κάποιος έκανε ένα λάθος τού το υποδείκνυε με τόσο τρυφερό τρόπο που κανείς ποτέ δεν ένιωσε στενοχώρια.

Όταν τα σχέδια για τη Μανσαρόβαρ ολοκληρώθηκαν και εγκρίθηκαν από τον αρχιτέκτονα, ο Διδάσκαλος, αφού εξέτασε καλά την τοποθεσία, με φώναξε και μου είπε: *«Εάν ήταν να πραγματοποιήσεις εσύ αυτό το σχέδιο, πώς σκέπτεσαι να το πετύχαινες πάνω σ' αυτό το βραχώδες έδαφος;»* Είδα αμέσως ότι ο Διδάσκαλος είχε δίκιο. Πήρα τα σχέδια, τα πήγα πίσω στον αρχιτέκτονα και του είπα τι είχε πει ο Διδάσκαλος. Ο αρχιτέκτονας ξαναμελέτησε την κατάσταση και άλλαξε τα σχέδια, κάνοντας τη λιμνούλα οβάλ. Όταν ο Διδάσκαλος είδε τα καινούργια σχέδια ήταν τόσο χαρούμενος, που έδωσε συγχαρητήρια σε εμάς, λες και ήμασταν εμείς αυτοί που δώσαμε τη λύση με τη νέα αυτή ιδέα.

Οποτεδήποτε βρισκόταν ο Διδάσκαλος στο Μάναβ Κέντρα πάντα θα ρωτούσε πόσα άτομα εργάζονταν, πώς μοιραζόταν η εργασία στις διάφορες φάσεις και αν όλοι οι σατσάνγκι είχαν πάντοτε αρκετό φαγητό να φάνε και τσάι να πιουν. Κατόπιν, αφού περνούσε εδώ όλη Του τη μέρα, γύριζε στη Ρατζπούρ για να απασχοληθεί με τα γραπτά Του και να συναντήσει τα παιδιά Του από τη Δύση, με τα οποία περνούσε πολλές ώρες με ερωτήσεις και απαντήσεις. Οι συνεδριάσεις αυτές με τις ερωταποκρίσεις έχουν εκδοθεί σε βιβλίο με τίτλο: «Heart to heart talks» δηλαδή σαν «Ομιλίες Καρδιάς προς Καρδιά».

Τις πρώτες μέρες, στο ξεκίνημα των εργασιών στεκόμουν πίσω από ένα πελώριο δέντρο, που στην πραγματικότητα ήταν μια συστάδα, που είχε σχηματισθεί από τη σύμπλεξη πέντε άλλων δένδρων. Εξέφρασα ταπεινά τη σκέψη πως ήταν το σύμβολο της ενότητας που Εκείνος τόσο αγαπούσε. Ο Διδάσκαλος είπε: *«Μεγάλοι Άγιοι έχουν ήδη καθίσει κάτω απ' αυτό το δέντρο. Όταν ο Γκουρού*

Γκομπίντ Σινγκ γύριζε σε αυτούς τους λόφους είχε κι Αυτός καθίσει κάτω απ' αυτό το ίδιο δέντρο. Αυτός ο τόπος είναι τόπος ιερός»

34. Τρυφερές Ιστορίες του Διδασκάλου

Michael Grayson

(Γκουρμούχτ μαθητής του Διδασκάλου Κιρπάλ)

Θα ήθελα να μοιραστώ κάποιες εκπληκτικές ιστορίες αγάπης, φωτός και ζωής του Αγαπημένου Διδασκάλου που εγώ ο ανάξιος βίωσα στην παρουσία Του. Ο αγαπημένος Διδάσκαλος ήταν τόσο μεγάλος, τόσο υπέροχος, τόσο πονόψυχος που μας αποκάλυπτε σιγά - σιγά όλο και πιο πολύ τη θεϊκή Του προσωπικότητα.

Μια φορά που περπατούσαμε στους πρόποδες των Ιμαλαΐων ακτινοβολούσε τη θεϊκή αγάπη προς όλους γύρω Του. Οι αγαπημένοι αδελφοί ήταν τόσο μεθυσμένοι μέσα στην ευφορία τους, που τους έβλεπες να φιλούν το έδαφος και να αγκαλιάζουν τα δέντρα, νιώθοντας αυτή τη Θεία Αγάπη να διαποτίζει τα πάντα. Κάποιος ήρθε τρέχοντας στο Διδάσκαλο: *«Ω! Διδάσκαλε, είναι τόσο υπέροχη η εργασία που κάνεις – υπάρχει τόση αγάπη διάχυτη στην ατμόσφαιρα!»* Ο Διδάσκαλος απάντησε: *«Γνωρίζοντας τη δική μου πραγματική αξία, σου λέω πως δεν είμαι παρά ένας αγωγός. Σε τι ωφελεί ένας άδειος αγωγός αν δεν κυλά κάτι μέσα απ' αυτόν; Αν δεν στείλει ο Διδάσκαλός μου τη χάρη Του, τότε τι γίνεται;»* Για φανταστείτε τι ύψιστη ταπεινότητα!

Ο αγαπημένος Διδάσκαλος μπορούσε να διαβάζει την κάθε μας σκέψη. Άλλοτε το μαρτυρούσε και άλλοτε όχι. Μια φορά στεκόμασταν κοντά στο εργοτάξιο της δεξαμενής του Μανάβ Κέντρα. Έμοιαζε τουλάχιστον έξι ως επτά πόδια βαθύ και δεν υπήρχε ίχνος νερού μέσα. Ο Διδάσκαλος έλεγε σε δύο αδελφούς που είχαν έρθει επίσκεψη όλα τα σχετικά με τις εργασίες που γίνονταν στο χώρο. Καθώς μιλούσε προχώρησε τόσο κοντά στην άκρη του φρέατος, που ελάχιστα ακόμα εκατοστά και θα 'πεφτε μέσα. Ο Διδάσκαλος συνέχιζε έντονα να μιλά στους επισκέπτες. Σκέφτηκα μέσα μου: *«Ένα βήμα προς τα πίσω να κάνει κι έπεσε μέσα!»* Μόλις το σκέφτηκα, αμέσως ο Διδάσκαλος σταμάτησε να μιλά στους ανθρώπους αυτούς και γυρίζοντας προς εμένα είπε δυνατά: *«Μην ανησυχείς, μπορώ να φροντίσω τον εαυτό μου».* Και συνέχισε να μιλά σ' εκείνους τους επισκέπτες.

Κάποια άλλη φορά καθόμασταν με τον αγαπημένο Διδάσκαλο. Μας κοίταξε και είπε: *«Ξέρετε κάτι, εσείς οι άνθρωποι δεν ξέρετε τι τυχεροί που είσαστε να έχετε έναν πραγματικό Διδάσκαλο, έναν αληθινό Διδάσκαλο, έναν τέλειο Διδάσκαλο. Κάποιον που δεν θα σας εγκαταλείψει ούτε θα σας ξεχάσει ποτέ μέχρι το τέλος της Δημιουργίας».* Και πρόσθεσε: *«Να είσαστε ήσυχοι, θα σας φέρω πίσω στο Σπίτι σας. Μην έχετε καμιά αμφιβολία για αυτό που σας λέω».*

Συχνά ο Διδάσκαλος έχυνε δάκρυα αγάπης. *«Αυτά είναι δάκρυα αγάπης για όλους σας»,* έλεγε.

Ο Διδάσκαλος ήταν εντελώς απρόβλεπτος. Είχε απερίγραπτη αίσθηση του χιούμορ. Κάποτε μου πρόσφερε ευγενέστατα ένα φλιτζάνι τσάι. Είχα μόλις ρουφήξει δυο γουλιές και μου ζήτησε το τσάι πίσω. Στη συνέχεια πήρε λίγα κορν φλέικς, τα συνέθλιψε μέσα στο χέρι του, τα έριξε στο τσάι μου και είπε: *«Τώρα μπορείς να το πάρεις!»*

Μας πρόσφερε συχνά ο Ίδιος τσάι, γλυκά και φαγητό. Συνήθως νιώθαμε τόσο μεθυσμένοι μέσα στην αγάπη του που δεν μπορούσαμε να φάμε. Μονάχα να Τον κοιτάζουμε θέλαμε. Σ’ αυτές τις περιπτώσεις μας κοίταζε με τρυφερότητα κι έλεγε: *«Πρώτα φάτε το φαΐ σας... και ύστερα τρώτε και πίνετε εμένα!»*

Όταν χαμογελούσε ή όταν γελούσε ο Διδάσκαλος, το Σύμπαν ολόκληρο κολυμπούσε μέσα στην ακτινοβολία της Χάρης Του.

Υπάρχουν τόσες και τόσες ιστορίες που θα μπορούσε κανείς να διηγηθεί για το πώς ο Διδάσκαλος εργαζόταν προς όφελος των παιδιών Του. Θα πρέπει όμως να τονιστεί ότι εκείνο που μοιάζει με θαύμα είναι στην πραγματικότητα ένας ανώτερος νόμος της φύσης που ακόμα παραμένει άγνωστος σ’ εμάς. Αργά αλλά σταθερά μας αποκάλυπτε ολοένα και περισσότερο τον Εαυτό Του.

Αυτή είναι μια ιστορία που δείχνει πώς ο Διδάσκαλος έλκυε τους μαθητές Του προς Εκείνον, ακόμα και στις πιο αντίξοες συνθήκες. Ήμουν στο στρατό κι έκανα τη βασική μου εκπαίδευση και συνήθιζα να κάνω τακτικά σάτσανγκ, με τη Χάρη Του. Κάποιος λοχίας ή κάποιος αξιωματικός προσπαθούσε να τα σταματήσει, αλλά πάλι κάποιος ανώτερος αξιωματικός θα έλεγε: *«Όχι, άφησέ το».* Μια μέρα κάναμε σάτσανγκ στο τρίτο πάτωμα ενός εγκαταλελειμμένου κτιρίου, όπου κανένας δεν πήγαινε ποτέ. Ήταν παρόντες δεκαπέντε περίπου άνθρωποι. Στα μισά της συνάντησης μπήκε μέσα κάποιος που δεν είχαμε ξαναδεί ποτέ. Απορήσαμε γιατί δεν είχα βάλει κάποια σχετική αγγελία. Μπήκε μέσα και είπε: *«Τι στο καλό γίνεται εδώ μέσα;»* Απάντησα: *«Μιλάμε για τις διδασκαλίες του μεγάλου ζωντανού Διδασκάλου Κιρπάλ Σινγκ: πώς να λύσουμε το μυστήριο της ζωής και του θανάτου και πώς να γνωρίσουμε τον εαυτό μας και το Θεό».* Απάντησε: *«Όλη μου τη ζωή ψάχνω για έναν Διδάσκαλο».* Αφού τελείωσε η συνάντηση ήρθε κοντά μου και μου είπε: *«Ποτέ δεν θα πιστέψεις πώς ήρθα σ’ αυτή τη συνάντηση».* Περπατούσε έξω από το κτίριο την ώρα του σάτσανγκ και ξαφνικά ένιωσε ότι δεν μπορούσε να κάνει ούτε βήμα παραπέρα. Μια ανεξέλεγκτη δύναμη τον τύλιξε και τον υποχρέωσε να ανέβει στο τρίτο πάτωμα αυτού του κτιρίου για να δει τι συνέβαινε μέσα. Αργότερα έγινε αυστηρός χορτοφάγος και έλαβε τη μύηση.

Στο μεταξύ, στο λόχο του υπήρχε ένας φίλος του που ήταν απελπισμένος: μισούσε το στρατό, είχε προβλήματα στο γάμο του και ήθελε να αυτοκτονήσει. Έτσι λοιπόν ο φίλος μου σκέφτηκε ότι το καλύτερο πράγμα που μπορούσε να κάνει ήταν να τον φέρει στο σάτσανγκ. Ήρθε πράγματι και του είπαμε ότι ελπίδα υπάρχει πάντοτε και για όλους. *«Τίποτε δεν αξίζει να μας κάνει να αποκαρδιωνόμαστε, κι ο Διδάσκαλος είναι τόσο γεμάτος αγάπη για σένα και τον καθένα*

μας, που δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας. Χαλάρωσε, και τότε λύσε το μυστήριο της ζωής που είναι και ο σκοπός αυτού του σώματος που μας δόθηκε». Άρχισε να μελετά τις διδασκαλίες και εγκατέλειψε την ιδέα της αυτοκτονίας. Έγινε αυστηρά χορτοφάγος, πράγμα που μέσα στο στρατό δεν είναι εύκολο. Κατόπιν έστειλε την αίτησή του για να πάρει τη μύηση, αλλά, όσον καιρό περίμενε να ακούσει αν έγινε αποδεκτός από τον Διδάσκαλο ή όχι, έγινε πάλι για κάποιο λόγο σκεπτικιστής. Ίσως να σκεπτόταν: *«Μπορεί ο Διδάσκαλος να μην είναι παρά μια μεγάλη απάτη».* Ήρθε μια μέρα να με συναντήσει και είπε: *«Πάει και τελείωσε, εγώ θ' αυτοκτονήσω!»* Έτσι λοιπόν του είπα: *«Κοίταξε, προτού κάνεις κάτι βιαστικό, υπάρχει ένα μονάχα πράγμα για σένα – γιατί δεν πας σε κάποιο ήσυχο μέρος να προσευχηθείς με όλη σου την καρδιά να σου αποκαλυφθεί η Αλήθεια;» «Εντάξει»,* είπε, και το έκανε. Ήταν ένας απελπισμένος άνθρωπος, και ο Διδάσκαλος λέει ότι εκεί όπου όλες οι ανθρώπινες προσπάθειες αποτυχαίνουν, η προσευχή πετυχαίνει. Έτσι λοιπόν προσευχήθηκε. Όταν άνοιξε τα μάτια του είδε την ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου να στέκει μπροστά του λουσμένη σε λαμπρό Φως και να του χαμογελά, εκεί στο μέσον του στρατώνα! Φυσικά δεν αυτοκτόνησε και λίγο αργότερα μυήθηκε.

Άλλη μια ιστορία τώρα, για το πώς έλκει τα παιδιά Του ο Διδάσκαλος. Γνώρισα ένα ζευγάρι στο Άσραμ μια φορά και τους ρώτησα πώς είχαν έρθει και γιατί. Μου απάντησαν ότι ταξίδεψαν στην Ινδία, χωρίς να ξέρουν το γιατί. Είχαν απλώς την επιθυμία να γνωρίσουν νέα πράγματα. Όταν έφτασαν στη Βομβάη, κάποιος τους έδωσε ένα φυλλάδιο σχετικό με το Θείο Φως, δεν είχε τίποτα να κάνει ούτε με τον Διδάσκαλό μας ούτε με κάποιον άλλο ειδικά. Το διάβασαν και διερωτήθηκαν: *«Άραγε υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως Θεϊκό Φως;»* Κάθισαν κάτω και προσευχήθηκαν: *«Αν πράγματι υπάρχει το Θείο Φως, δείξε μας Κύριε, σε παρακαλούμε, το δρόμο προς αυτό».* Όταν άνοιξαν τα μάτια τους, έστεκε μπροστά τους η λάμπουσα μορφή του Διδασκάλου μας. Τους οδήγησε όλο το δρόμο από τη Βομβάη στο Σαουάν Άσραμ – μια τεράστια απόσταση! Έφτασαν εκεί και παρακολουθούσαν το σάτσανγκ κάθε μέρα, αλλά δεν είχαν ακόμα πάρει μύηση. Έτσι τους είπα: *«Γιατί δεν ζητάτε από το Διδάσκαλο να σας μυήσει;»* Απάντησαν: *«Δεν ξέραμε ότι θα έπρεπε να το ζητήσουμε. Νομίζαμε ότι Εκείνος θα μας μυούσε έτσι απλά».* Το βράδυ εκείνο το ζήτησαν, και ο Διδάσκαλος είπε χαμογελώντας: *«Ω, ώστε γι' αυτό ήρθατε!»*

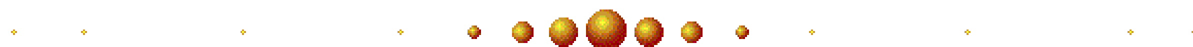
Ένα άλλο παράδειγμα για το πώς ο Διδάσκαλος τραβούσε τον κόσμο κοντά Του είναι και το παρακάτω. Ο Διδάσκαλος μας είχε πει ότι θα έπρεπε να χρησιμοποιούμε κάθε ευκαιρία για να κάνουμε γνωστή την Αλήθεια στους ανθρώπους, έτσι ώστε κάθε ειλικρινής αναζητητής να επωφελείται από τη μοναδική ευκαιρία να γνωρίσει το Διδάσκαλο. Έτσι, σε μια περίπτωση φτάσαμε στο άλλο άκρο: είχαμε κάνει έντυπα τα οποία τοποθετούσαμε πάνω στα αυτοκίνητα, στους χώρους στάθμευσης, σαν πείραμα. Ήταν μια ανακοίνωση εορταστικής επετείου σάτσανγκ. Κατόπιν απομακρυνθήκαμε για να δούμε τις αντιδράσεις του κόσμου. Δυστυχώς οι περισσότεροι τα τσαλακώνανε και κατευθείαν τα ρίχνανε στα άχρηστα. Επειδή όμως υπήρχε πάνω η φωτογραφία του Διδασκάλου,

πήγαμε και τα μαζέψαμε ένα ένα. Αποφασίσαμε ποτέ πια να μην ξανακάνουμε κάτι τέτοιο. Εκτός των άλλων, στο εορταστικό σάτσανγκ εμφανίστηκαν δυο άγνωστοι άνθρωποι. Ήταν νεοφερμένοι κι έτσι τους ρωτήσαμε πώς ήρθαν. Μας απάντησαν ότι είχαν δει την φωτογραφία του Διδασκάλου πάνω στα λασπόνερα – ήταν ένα από τα χαρτιά που μας είχαν ξεφύγει! Το μάζεψαν απ' τη λάσπη, το διάβασαν και ήρθαν, και αργότερα μυήθηκαν. Βλέπουμε έτσι τους διάφορους τρόπους που επιλέγει η Διδάσκαλος Δύναμη για να τραβήξει κόσμο προς το Μονοπάτι.

Μια φορά, θυμάμαι, καθόμασταν όλοι γύρω από τον Διδάσκαλο στην Ινδία και κάποιος Του είπε ότι όταν μιλούσε μπορούσαν να διακρίνουν τριαντάφυλλα να βγαίνουν από το στόμα Του. Άλλος περιέγραψε την υπέροχη λαμπερή αύρα που μπορούσαν να δουν γύρω από το κεφάλι Του. Άλλος είπε πως ο Διδάσκαλος ήταν λουσμένος στο Φως και τότε κάποιος άλλος είπε: *«Εγώ όμως το μόνο που βλέπω είναι έναν άνθρωπο με τουρμπάνι και γένια».* Ο Διδάσκαλος σ' όλο αυτό το διάστημα χαμογελούσε. Κατόπιν εξήγησε ότι όλα ήταν θέμα ανάπτυξης της δεκτικότητας και οφείλονταν στη Χάρη του Διδασκάλου.

Και μια ιστορία τώρα για τη θαυμαστή σχέση Γκουρού-γκουρμούχτ, τη σχέση που είχε ο Δάσκαλός μας με τον δικό Του Διδάσκαλο, σχέση στην οποία πρέπει όλοι να αποβλέπουμε. Μια φορά ο Χαζούρ μοίραζε πρασάντ σε όλους τους αγαπημένους αδελφούς (το πρασάντ είναι τροφή ευλογημένη από το Διδάσκαλο). Οι Ινδοί φορούν μακριές χαλαρές πουκαμίσες. Μπορούσαν λοιπόν να κρατούν την άκρη γυρισμένη προς τα επάνω σαν ποδιά και ο Χαζούρ να τις γέμιζει. Ο κάθε μαθητής, λοιπόν, ερχόταν να πάρει το μερτικό του από πρασάντ. Όταν ήρθε η σειρά του Διδασκάλου μας, ήταν πολύ πιο συγκεντρωμένος στα μάτια του Διδασκάλου Του παρά στο ευλογημένο φαγητό, γιατί, όπως ο ίδιος μας έλεγε συχνά, όλο το πρασάντ είναι ήδη μέσα σου και μπορείς να φας όσο λαχταρά η καρδιά σου. Έτσι, όταν ήρθε μπρος στο Διδάσκαλό Του άρχισε να κοιτάζει σταθερά τον Μπάμπα Σαουάν Σινγκ στα μάτια. Βέβαια και ο Χαζούρ κοίταζε σταθερά στα δικά Του – ήταν ο αγαπημένος Του γκουρμούχτ μαθητής.

Συγχρόνως λοιπόν, ενώ σταθερά αλληλοκοιτάζονταν, ο Χαζούρ έβαζε ολοένα περισσότερο πρασάντ στην απλωμένη πουκαμίσα του Διδασκάλου μας. Πολύ σύντομα ξεχείλισε και το πρασάντ άρχισε να πέφτει στο έδαφος. Τότε όλοι οι άλλοι μαθητές, όταν είδαν τι συνέβαινε, έτρεξαν και άρχισαν να μαζεύουν ό,τι έπεφτε κάτω, ενώ ο Χαζούρ συνέχιζε να ρίχνει με τις χούφτες Του πρασάντ στην ποδιά του Διδασκάλου μας, παραμένοντας και οι δύο απορροφημένοι στα μάτια ο ένας του άλλου. Ο Χαζούρ έκανε ξαφνικά πίσω, στράφηκε προς αυτούς που παρακολουθούσαν τη σκηνή και είπε: *«Έτσι θα γίνεται στο μέλλον».*

35. Η ιστορία του κηπουρού του Διδασκάλου

Baba Ji (Mehku Lal)

Προέρχομαι από την περιοχή του Αλαχαμπάντ στο Ουτάρ Πραντές. Ως παιδί είχα την εμπειρία του εσωτερικού Φωτός. Ήταν ακριβώς όπως έλεγε ο Μαχαράτζι, ένα Φως λαμπρότερο από χίλιους ήλιους. Κάποιες φορές ο πατέρας μου ή ο θείος μου με πιάνανε από τους ώμους και με τίναζαν επανειλημμένα για να με συνεφέρουν. Αλλά τότε δεν καταλάβαινα τη σημασία του δώρου που μου είχε δοθεί. Καθώς μεγάλωνα συνδεόμουν με τον θείο μου ολοένα και περισσότερο. Εκείνος δεν ήταν χορτοφάγος και ακολούθησα κι εγώ της διατροφικές του συνήθειες. Έπιασα δουλειά στο Αμριτσάρ, στο Παντζάμπ, και εργαζόμουν εκεί εικοσιπέντε χρόνια περίπου.

Και τότε μια μέρα μου ήρθε ξαφνικά στο νου ότι είχα αποκτήσει κακές συνήθειες και δεν χρησιμοποιούσα με τον καλύτερο τρόπο την γέννησή μου ως άνθρωπος. Μονάχα ένας άγιος θα μπορούσε να με βοηθήσει, είπα στον εαυτό μου, και είναι επιτακτικό να αρχίσω να ψάχνω να βρω έναν. Μη ξέροντας πού και σε ποιόν να στραφώ, πήγα στο Χάρντβαρ και στο Ρισικές. Πήγα στο Κάλι Κάμπλι Άσραμ του Μαχάτμα (ενός Μαχάτμα που σκεπαζόταν πάντοτε μ' ένα μαύρο πάπλωμα) και παρουσιάστηκα. Μου είπαν ότι θα μπορούσα να μείνω, να υπηρετήσω και να ζήσω εκεί. Έμεινα εκεί μονάχα τρεις ημέρες, αλλά την τρίτη είχα ήδη ακούσει αρκετά για να καταλάβω ότι δεν επρόκειτο να βρω τη σωτηρία εκεί. Ήταν χειμώνας, αλλά δίχως δεύτερη σκέψη έφυγα.

Γνωρίζοντας κάποιους ανθρώπους στη Ντέρα Ντουν, πήρα ένα λεωφορείο για εκεί. Είχα μονάχα μια ρουπία στην τσέπη μου, αλλά έφτανε ίσα-ίσα για το εισητήριό μου. Την επομένη το πρωί, θυμούμενος το σκοπό μου, άφησα τους φίλους μου και πήγα στον Σρι Μπάντα Σινγκ, που είχε μια βιοτεχνία και πολλά φορτηγά αυτοκίνητα. Ζήτησα τη βοήθειά του για να πάω στο Ράντα Σοάμι Σάτσανγκ. Μου είπε ότι δεν ήξερε που βρισκόταν αυτό αλλά ότι μέχρι να το βρω θα μπορούσα να μείνω μαζί του. Αργότερα αν ήθελα θα κανόνιζε να ταξιδέψω στο Δελχί δωρεάν.

Έμεινα στου Μπάντα Σινγκ για τρεις μέρες και στη συνέχεια ταξίδεψα με ένα από τα φορτηγά του ως το Δελχί. Είχα επισκεφτεί πολλούς ναούς στη ζωή μου και τώρα αποφάσισα να πάω στη Σις Γκαντζ Γκουρντβάρα. Καθώς καθόμουν και άκουγα το Γκουρμπάνι, ένιωσα βαθιά γαλήνη – τέτοια είναι η δύναμη των λόγων των Μεγάλων Διδασκάλων. Όταν όμως έφυγα, η ταραχή μου επανήρθε. Τριγύρισα στο Σαμπζί Μαντί και, βλέποντας ένα σεβάσμιο γέρο Σιχ, τον σταμά-

τησα και τον ρώτησα αν θα μπορούσε να με οδηγήσει στο Ράντα Σοάμι Σάτσανγκ. Μου είπε ότι δεν γνώριζε το συγκεκριμένο Σάτσανγκ αλλά ότι υπήρχε ένα Σάτσανγκ εκεί κοντά, το Σαουάν Άσραμ, και μου έδωσε οδηγίες.

Γινόταν ένας γάμος στο Άσραμ. Όταν έφτασα εκεί, η κόρη του δασκάλου Πρατάπ Σινγκ παντρευόταν. Μου πρόσφεραν πολύ πρασάντ και αντιλήφθηκα πως ήμουν πολύ πεινασμένος. Λίγο αργότερα ήταν πια η ώρα για το σάτσανγκ. Ήταν η παραμονή των γενεθλίων του Διδασκάλου. Ήρθε έξω για να κάνει Εκείνος το σάτσανγκ γι' αυτή την ειδική περίσταση. Μη ξέροντας ποιος ήταν, μη ξέροντας τι κάνω, τον άρπαξα από το αριστερό μανίκι φωνάζοντας: *«Ακου δω, Κιρπάλ Σαχίμπ, πρέπει να με ακούσεις!»* Γύρισε και με κοίταξε στα μάτια, και μείναμε και οι δύο ακίνητοι για μεγάλο διάστημα. Εν τω μεταξύ το Σανγκάτ πρέπει να μας παρατηρούσε με απορία και έκπληξη. *«Ποιος άραγε να είναι αυτός ο τρελός που κρατά το Διδάσκαλο από το μανίκι»,* θα έλεγαν. Μετά από μερικά λεπτά ο Διδάσκαλος είπε ότι θα συζητούσε τα πράγματα μαζί μου σε κάποια άλλη ευκαιρία και Τον άφησα να φύγει.

Καθώς ο Διδάσκαλος έφυγε από κοντά μου, ένιωσα χαμένος – ακόμα κι εδώ, μου φαινόταν ότι δεν μπορούσα να βρω την απάντηση που έψαχνα. Ο Διδάσκαλος είχε φύγει δίχως ν' απαντήσει στην ερώτησή μου. Δεν είχα καταλάβει τότε ότι είχε ήδη εισχωρήσει βαθιά μέσα μου με την παρατεταμένη του ματιά και ότι μου είχε παραχωρήσει το θησαυρό που έψαχνα. Εκείνη τη νύχτα παρέμεινα στο Άσραμ και μοιράστηκα το πρόβλημά μου μ' ένα σατσάνγκι που τον έλεγαν Ρατζίντερ Σινγκ (δεν πρόκειται για τον μετέπειτα Διδάσκαλο). Με ρώτησε αν θα ήθελα να πάρω το Νάαμ και απάντησα ότι ήμουν οπαδός του Καμπίρ και δεν ενδιαφερόμουν για το Νάαμ. *«Όμως δεν θα καθίσεις και για το αυριανό σάτσανγκ;»* με ρώτησε. Ο Ρατζίντερ Σινγκ κανόνισε να διανυκτερεύσω στο Άσραμ σε μια πολύ μικρή κουζίνα. Καθώς ξάπλωσα κατάχαμα δεν αντιλήφτηκα ότι τα πόδια μου ήταν προς την κατεύθυνση του σπιτιού του Διδασκάλου και το κεφάλι μου αντίθετα. Φανταστείτε την έκπληξή μου όταν ξυπνώντας τις μικρές πρωινές ώρες βρέθηκα ξαπλωμένος ανάποδα. Πώς είχα γυρίσει 180 μοίρες διερωτήθηκα. Ο χώρος ήταν εξαιρετικά στενός και πώς θα μπορούσα να το έχω κάνει χωρίς να χτυπήσω πάνω στο τοίχο; Υπάρχει κάτι θαυματουργό εδώ, σκέφτηκα – μήπως επιτέλους βρήκα έναν άγιο που θα με βοηθήσει να διαμορφώσω σωστά τη ζωή μου.

Κι εκείνη τη μέρα είπα στον Ρατζίντερ Σινγκ ότι ήθελα το Νάαμ. Κοιτάζοντάς με γέλασε και είπε: *«Ω! μα το Νάαμ είναι πικρό. Γιατί είσαι τόσο βιαστικός – δεν έμοιαζες να το θέλεις χτες, γιατί το ζητάς τώρα;»*

Όταν πήγα να συναντήσω και τους άλλους υποψήφιους για τη μύηση, αντιλήφθηκα ότι ήμουν ίσως ο μόνος που είχε παρακολουθήσει ίσα-ίσα ένα σάτσανγκ του Διδασκάλου. Άλλοι είχαν παρακολουθήσει τέσσερα, άλλοι πέντε και άλλοι πολύ περισσότερα. Ο Διδάσκαλος ήρθε μέσα και έκανε ερωτήσεις στον καθένα με τη σειρά του. Σκέφτηκα ότι σίγουρα θα μου έλεγε να περιμένω. Όταν ήρθε η σειρά κοίταξα κάτω και έκρυψα το πρόσωπό μου με τα χέρια μου. Όμως ο Διδάσκαλος γύρισε ήρεμα προς τον επόμενο. Όταν καθίσαμε για τον

διαλογισμό μπερδεύτηκα με το Σιμράν και δεν μπορούσα να μάθω τα πέντε Ονόματα. Παρόλα αυτά, έλαβα το εσωτερικό Φως και ευλογήθηκα με την εσωτερική Του ντάρσαν.

Μετά απ' αυτό έφυγα με τον Ρατζίντερ Σινγκ για το Πιλιμπίτ, να ζήσω σε μια φάρμα εκεί. Φτάνοντας, άρπαξα ένα κρυολόγημα που εξελίχθηκε σε διπλή πνευμονία. Ο πυρετός ανέβηκε πολύ και υπέφερα τρομερά, νόμιζα ότι είχε έρθει το τέλος μου. Φώναξα τον Ρατζίντερ Σινγκ και του ζήτησα να καθίσει κοντά μου και να προσευχηθεί στο Διδάσκαλο. Μετά από πέντε λεπτά περίπου παρουσιάστηκε μπροστά μου ο Χαζούρ, ντυμένος άψογα και κρατώντας στο χέρι Του ένα μπαστούνι. Τον συνόδευε ο Μαχαράτζ Τζι (Κιρπάλ) και ήταν και οι δυο Τους λουσμένοι στο Φως. Πλησίασαν και με ευλόγησαν. Φάνηκε σαν να τράβηξαν ένα αγκάθι από μέσα απ' τη σάρκα μου και αποχώρησαν. Η αγωνία και ο πόνος μου εξαφανίστηκαν και έμεινα ξαπλωμένος ήσυχος και ήρεμος. Ο Ρατζίντερ Σινγκ βλέποντας ότι έπαψα να βογκάω, νόμισε πως είχα φύγει. Πάντως, για να σιγουρευτεί, με σκούντησε και του είπα ότι είμαι εντάξει. Ο Ευγενικός Χειρουργός και ο Ιατρός ήρθαν και οι δυο τους να με δούνε, του είπα αναφερόμενος στους δύο Διδάσκαλους, και τώρα είμαι εντελώς καλά».

Αυτά συνέβαιναν κάπου δεκαοχτώ χρόνια πριν. Λίγο καιρό αργότερα πήγα στο Δελχί. Ο Ρατζίντερ Σινγκ μου βρήκε δουλειά, αρκετά κοντά στο Άσραμ, και ήμουν χαρούμενος που βρισκόμουν κοντά στο Διδάσκαλο. Μια μέρα, επειδή είχα κάνει κάποιο λάθος, μου κάνανε παρατήρηση κι εγώ από ευθιξία αρνήθηκα να παίρνω το οτιδήποτε, ακόμα και τροφή, από τον εργοδότη μου. Ένας από τους σατσάνγκι που δούλευε στο λανγκάρ μου έδινε να παίρνω κοντά μου φαγητό και όταν γύρισε ο Διδάσκαλος, Του ανέφερε το πρόβλημα. *«Γιατί πρέπει να τον ταΐζεις ξεχωριστά από τους άλλους;»* τον ρώτησε. Με κάλεσαν και ο Μαχαράτζι μου είπε ότι θα μπορούσα να ζω στο Άσραμ, να τρώω εκεί στο λανγκάρ και να βοηθώ στην περιποίηση της γης από την άλλη μεριά των σιδηροδρομικών γραμμών. *«Μαχαράτζι, θα ήμουν πολύ ευτυχισμένος να ζω εδώ, με οτιδήποτε μου προσφέρουν στο Άσραμ. Όμως δεν μπορώ να κόψω το κάπνισμα, πώς λοιπόν να μείνω μαζί σας;»* ρώτησα.

Ο Μαχαράτζι πολύ μεγαλόψυχα είπε ότι μπορούσα να παραμείνω χωρίς να κόψω το κάπνισμα.

Καθώς ζούσα στο Ρατζπούρ μου ήρθε η σκέψη ότι δεν ήταν σωστό να καπνίζω. Αυτοί που ακολουθούσαν το μονοπάτι απαρνιούνταν τόσο πολλά κι εγώ, που είχα λάβει τόση Χάρη, δεν ταίριαζε να κάνω λιγότερα. Κι έτσι έκοψα το κάπνισμα. Μια μέρα ο Διδάσκαλος παρατήρησε ξαφνικά: *«Δε σε βλέπω τώρα πια να καπνίζεις! Τι συμβαίνει;»* Του εξήγησα ότι έκοψα το κάπνισμα. *«Γιατί το έκανες;»* ρώτησε. *«Ποιος σου ζήτησε να το κόψεις;»* Από τότε κι ύστερα όχι μόνο ξανάρχισα να καπνίζω, αλλά το έκανα και με την απόλυτη σιγουριά για τη Χάρη του Μαχαράτζι. Παλιά ξεγλιστρούσα μακριά να καπνίσω στα κρυφά – τώρα κάπνιζα ανοικτά και δίχως αναστολές.

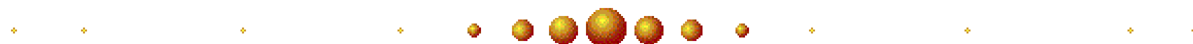
Ο Μαχαράτζι ήταν τόσο γενναιόδωρος μαζί μου – είναι ο Κύριος των πάντων. Όταν άρχισα να δουλεύω, μου έδωσαν τον μισθό του μηνός. Δουλεύο-

ντας για Εκείνον, τι χρειαζόμουν τα χρήματα; Ζούσα στο Άσραμ και Εκείνος με φρόντιζε. Πάντοτε το μόνο που χρειαζόμουν ήταν τρεις ρουπίες για τα μπίντι μου (Ινδικά τσιγάρα). *«Και τι θα κάνουμε το υπόλοιπο του μισθού σου», με ρώτησαν. «Θα μπορούσαν να επιστρέψουν στο Άσραμ»,* απάντησα.

Μια φορά, ενώ ήμουν στη Ρατζπούρ, ο Διδάσκαλος ήταν μακριά για μεγάλο χρονικό διάστημα. Τα χρήματα που είχε αφήσει για τα έξοδά μου κάποια στιγμή τελείωσαν. Από πού θα έβρισκα χρήματα για το επόμενο γεύμα μου, διερωτήθηκα, αλλά μετά είπα στον εαυτό μου ότι ο Διδάσκαλος γνώριζε τις ανάγκες μου καλύτερα από μένα τον ίδιο. Με έκπληξή μου είδα να καταφθάνει στο μπανγκαλόου η Μάτα Τζανάκι και μου έδωσε ένα χαρτονόμισμα των πέντε ρουπιών. Δεν ήθελα να το πάρω, αλλά εκείνη μου είπε: *«Δεν σου δίνω εγώ τα χρήματα, ο Μαχαράτζι σου τα στέλνει».* Ικανοποιήθηκε η ανάγκη μου και με χαρά αποδέχτηκα την προσφορά Του.

Ακόμα και τώρα ποτέ δεν με εγκαταλείπει και γνωρίζει καλύτερα από μένα τον ίδιο τις ανάγκες μου. Μπορεί να νομίζετε ότι έφυγε, αλλά είναι πάντα εδώ. Το Δεκέμβριο κάνει πραγματικό κρύο στην Ρατζπούρ, αλλά, όταν η Μάτα Τζι (η κυρία Μπριτζ Μοχάν Σάρμα) γύρισε πρόσφατα από το Δελχί, είχε ένα χοντρό ζεστό παλτό για μένα. Είναι το πανωφόρι που φοράω τώρα. Πολύ ζεστό και πολύ βολικό, κρατάει όλο το κρύο μακριά μου. Είναι πανωφόρι του Διδασκάλου και προέρχεται από Εκείνον. *«Πώς;»* μπορεί να ρωτήσετε; Ναι, το άφησε στον αγαπημένο Του γιο, τον Ντάρσαν Τζι, και εκείνος γνωρίζοντας την ανάγκη μου μού το έστειλε με τη σειρά του.

Λίγο καιρό από τότε που ήρθα στο Μονοπάτι, ο Μαχαράτζι με ρώτησε πόση ώρα από το χρόνο μου αφιέρωνα σε Μπατζάν και σε Σιμράν και με παρακίνησε να δώσω όσο περισσότερο χρόνο μπορώ, ώστε να έχω πρόοδο. Όταν βρισκόμουν με το Διδάσκαλο δεν Του έκρυβα τίποτα και του είπα: *«Μαχαράτζι είσαι ο Θεός, είσαι ο Κύριος του σύμπαντος. Όταν Εσύ μπορείς να μου παρουσιαστείς και να με ευλογήσεις με τα οράματά Σου, ενώ έχω τα μάτια μου ορθάνοιχτα, γιατί να κλείσω τα μάτια μου για να Σε ψάξω μέσα μου. Κάθε λεπτό της ζωής μου ζω με την γλυκιά σου ανάμνηση. Κάνε να συνεχίσει αυτό για πάντα και μη με πιέζεις για Μπατζάν και Σιμράν».* Μετά απ' αυτό ποτέ πια ο Διδάσκαλος δεν ξανάθιξε αυτό το θέμα, παρόλο που ρωτούσε σχετικώς άλλους μαθητές. Να ζεις στη θύμηση Του είναι χαρά. Όποτε Εκείνος το θέλει, μου χαρίζει την ντάρσαν Του.

36. Πώς ο Διδάσκαλος Έσωσε το Γιο μου

Sushila Devi Shama

Ο γιος μου ο Jag Mohan ήταν άρρωστος με τύφο και τον νοσηλεύαμε στο σπίτι με ομοιοπαθητικά φάρμακα. Μια μέρα στο Satsang, ο πεθερός μου είπε στο Διδάσκαλο ότι το παιδί ήταν βαριά άρρωστο και ότι χρειαζόταν τη βοήθειά του. *«Σοβαρά;»* είπε ο Διδάσκαλος, *«Θα έρθω σύντομα στο σπίτι σου να τον δω».* Την ίδια μέρα, μετά το Satsang ο Διδάσκαλος ήρθε σπίτι να δει το παιδί και σε μια στιγμή ρώτησε τον Brij Mohan, τον άντρα μου, αν είχαμε συμβουλευτεί κανέναν καλό ειδικό γιατρό. *«Όχι Διδάσκαλε»,* του απάντησε εκείνος. *«Μα, πάντα θα πρέπει να φορτώνετε τα προβλήματά σας στους ώμους μου;»* του ξανάπε ο Διδάσκαλος. *«Όχι, Maharaj Ji, αλλά όλα είναι στα χέρια Σου και όλα είναι δυνατά με τη Χάρη Σου».*

Στη συνέχεια ο Διδάσκαλος συνέστησε να φωνάξουμε έναν ειδικό αλλοπαθητικό (από πανεπιστήμιο) γιατρό και έτσι τις επόμενες ημέρες συμβουλευτήκαμε μερικούς αλλοπαθητικούς γιατρούς. Το παιδί όμως είχε γίνει σκελετός και τις δεκαπέντε τελευταίες ημέρες είχε σχεδόν απολέσει τις αισθήσεις του. Η γλώσσα του είχε μαυρίσει και ακόμα και τα δόντια του είχαν χάσει το χρώμα τους. Οι γιατροί που τον είδαν μας είπαν ότι ήταν καταδικασμένος σε λίγο να πεθάνει και τότε εμείς απελπισμένοι σαν ύστατη ενέργεια συμβουλευτήκαμε και τον γιατρό K.L. Jain, που θεωρείτο τότε ένας από τους καλύτερους παιδίατρους στο Δελχί. Ο γιατρός αυτός συμφώνησε με τους προηγούμενους. Ήταν ειλικρινής και αρνήθηκε να μας δώσει ψεύτικες ελπίδες. *«Είναι μια πολύ δύσκολη περίπτωση. Το παιδί είναι σχεδόν νεκρό!»,* μας είπε. Τότε ο άνδρας μου γύρισε και μου είπε: *«Η ζωή και ο θάνατος του παιδιού μας είναι στα χέρια του Γκουρού μας, για μας δε μένει παρά μέχρι το τέλος να ακολουθήσουμε τις οδηγίες των γιατρών».* Ο Δρ. Jain καθόρισε τη θεραπεία, του αρώστου και εμείς εκτελούσαμε τις οδηγίες του. Η κατάσταση του Jag Mohan όμως έγινε ακόμα χειρότερη τις επόμενες μέρες.

Θα πρέπει να αναφέρω εδώ ότι ο Διδάσκαλος είχε στο διάστημα αυτό επανειλημμένως ζητήσει να πληροφορηθεί σχετικά με την κατάσταση του παιδιού, χωρίς να μας λέει τίποτα. Την ημέρα που πλησίαζαν οι τελευταίες στιγμές του παιδιού, ο άντρας μου έφυγε να φωνάξει πάλι το γιατρό. Τα χέρια και τα πόδια του παιδιού ήταν πλέον τελείως άκαμπτα και παγωμένα. Μοναδικό σημάδι ζωής που παρέμενε πάνω του ήταν η ανεπαίσθητη κίνηση του στήθους του που ανεβοκατέβαινε.

Ξαφνικά σηκώθηκα και έτρεξα στο Ashram. Όταν έφτασα, ο Διδάσκαλος βρισκόταν στο δωμάτιο του στο πίσω μέρος. Στεκόμουν άτονη και χαμένη έξω από την πόρτα. Ο Kaptan Saheb βλέποντάς με μέ ρώτησε τι τρέχει. Δεν είχα δύναμη να του απαντήσω. Μπήκε μέσα και είπε στο Διδάσκαλο ότι βρισκόμουν απ' έξω και ότι κάτι πολύ σοβαρό θα έπρεπε να μου συμβαίνει. Ο Maharaj Ji με δυνατή φωνή ζήτησε να μπω μέσα. Καθόταν στην καρέκλα του κι εγώ σωριάστηκα στα πόδια Του με αναφιλητά: *«Αν είναι να ζήσει, άφησέ τον να ζήσει Maharaj Ji. Γιατί πρέπει να με δοκιμάζεις και να με βασανίζεις με τέτοιο τρόπο; Τρεις μήνες τώρα δεν έχω κλείσει μάτι!»* Άρχισα να κλαίω πικρά κι ούτε θυμάμαι τι άλλο μπορεί να Του είπα εκείνες τις στιγμές του αβάσταχτου πόνου και της αγωνίας μου. Με άφησε έτσι πεσμένη στα πόδια Του και χαϊδεύοντας το κεφάλι και την πλάτη μου με παρηγορούσε. *«Kaka*[3] *έχεις ένα Σατ- γκουρού. Να Του έχεις απόλυτη εμπιστοσύνη. Ξέρει όλα σου τα προβλήματα και τις ανάγκες σου. Γι' αυτό μην κλαις έτσι.»* Βλέποντας την κατάστασή μου, η Tai Ji[4] παρακάλεσε τον Maharaj Ji να κάνει κάτι. Ο Διδάσκαλος ανακάθισε και φώναξε τον Kaptan Saheb και του ζήτησε να πάει να φέρει ένα γέρο γιατρό που γνώριζε και να τον πάει να δει το παιδί. Γυρίζοντας προς εμένα είπε: *«Τώρα πήγαινε πίσω σπίτι σου και θα έρθω και ο ίδιος να δω τον γιο σου».*

Έβρεχε δυνατά και δεν είχα καλά-καλά μπει στο σπίτι, όταν έφτασε και ο Διδάσκαλος. Αμέσως μετά κατέφθασε και ο Kaptan Saheb με τον γιατρό. Αφού εξέτασε το παιδί, ο γιατρός είπε: *«Μπορώ να δώσω ένα γιατρικό, αλλά οι ελπίδες για το παιδί είναι ελάχιστες».* Ο Διδάσκαλος μόλις άκουσε αυτά τα λόγια έβγαλε το στυλό Του και το πέρασε πάνω στις παλάμες και τις πατούσες του παιδιού σχεδιάζοντας κάποιες γραμμές. Μετά από αυτό γύρισε προς τον γιατρό και του είπε: *«Γιατρέ, δώσε το γιατρικό σου στο παιδί και η Χάρη του Hazur θα βοηθήσει να γίνουν τα υπόλοιπα».* Ύστερα γύρισε σ΄εμένα και είπε: *«Μη λιποψυχείς. Να είσαι θαρραλέα. Είσαι λιονταριού παιδί (του Hazour)! Ησύχασε και ο Hazur θα βοηθήσει».* Στη συνέχεια ο Διδάσκαλος μου είπε: *«Να φροντίσεις καλά το παιδί, γιατί, πριν να ξαναβρεί τις αισθήσεις του, θα είναι αδύναμος σαν νεκρός. Μην αφήσεις όμως αυτό να σε επηρεάσει, αλλά κάνε ό,τι σου πω».* Μου έδωσε οδηγίες και με βάση αυτές τις οδηγίες, από κείνη τη μέρα είχα συνεχώς πάνω στη φωτιά μια μεγάλη κατσαρόλα με βραστό νερό.

Μετά από πέντε ή έξι μέρες περίπου ο Maharaj Ji έφυγε για τη Rajpur και πήρε μαζί του και τον Brij Mojan, τον άνδρα μου. Έμεινα ολομόναχη να φροντίζω το παιδί και συγχρόνως τα ηλικιωμένα πεθερικά μου που ζούσαν μαζί μας. Ένα από τα επόμενα βράδια γύρω στις τρεις τα ξημερώματα, στο γιο μου δεν υπήρχε πλέον ίχνος ζωής μέσα του και ακόμα και η αναπνοή του σταμάτησε. Όλοι γύρω είπαν ότι το παιδί έφυγε και σκέπτονταν να ξυπνήσουν τον παππού του. Τους σταμάτησα λέγοντας: *«Μην τον ανησυχήσετε, θα κάνω ό,τι μου παρήγγειλε ο Διδάσκαλος».* Δίχως να χάσω την ψυχραιμία μου, σηκώθηκα

[3] Kaka, Ινδικά σημαίνει «καλό μου παιδί»

[4] Η Tai Ji ήταν μία ηλικιωμένη γυναίκα που φρόντιζε σαν οικονόμος τον Sant Kirpal, μετά το θάνατο της γυναίκας του. Ήταν αυτή, αργότερα, που δημιούργησε πρόβλημα με τη διαθήκη του.

ετοίμασα ζεστά επιθέματα για τα πόδια και κατά μήκος των χεριών του παιδιού. Ήταν καλοκαίρι και έκανε ζέστη και η αδερφή μου, μού είπε: *«Γιατί τα κάνεις όλα αυτά;»* Απάντησα: *«Άφησέ με να κάνω ό,τι μου είπε ο Maharaj Ji και σε παρακαλώ, μη μου μιλάς αυτή τη στιγμή!».*

Μετά από αυτές μου τις ενέργειες που ήταν σύμφωνες με τις οδηγίες του Διδασκάλου, παρατήρησα ότι τα βλέφαρά του παιδιού κάποια στιγμή άρχισαν να τρεμοπαίζουν και σιγά σιγά ο Jag Mohan άρχισε να ξαναβρίσκει τις αισθήσεις του. Είχε παραμείνει σε κώμα πάνω από είκοσι μέρες και τώρα που από θαύμα ξαναβρήκε τις αισθήσεις του, άρχισε να μου φωνάζει: *"Mata Ji πού είσαι;»* Εγώ αμέσως τον πήρα στην αγκαλιά μου. Ήταν κάτωχρος και ακόμα παγωμένος. Ησύχασα λίγο και ζήτησα της αδερφής μου να ετοιμάσει ένα φλιτζάνι τσάι. Λίγο αργότερα το παιδί μισάνοιξε τα μάτια του και του έδωσα λίγες κουταλιές τσάι. Έμεινε για λίγη ώρα ακόμη με κλειστά μάτια και όταν τα άνοιξε, μου είπε ήρεμα: *«Αυτές τις μέρες ήμουν με τον Maharaj Ji. Μου έδωσε τόσο πολλή αγάπη!»* Του είπα τότε ότι ο Maharaj Ji ερχόταν σπίτι συχνά και τον έβλεπε στο διάστημα της αρρώστιας του. Τότε, μου απάντησε με πρωτοφανή ωριμότητα για ένα παιδί 10 ετών με τα εξής λόγια: «*Ω! όχι .... ήταν μαζί μου εσωτερικά όλον αυτό τον καιρό και η αγάπη που μου έδωσε δεν μπορεί να συγκριθεί με καμιά αγάπη από αυτή που μπορεί να βρει κανείς εξωτερικά!!»* Αργότερα μοιράστηκε πολλές από τις εσωτερικές εμπειρίες που είχε όσο καιρό κείτονταν στερημένος απ' τις εξωτερικές του αισθήσεις. Είπε ότι αντιλαμβανόταν όλα τα γεγονότα που είχαν συμβεί, ενώ εκείνος παρέμενε σε κώμα.

Μετά από αυτό, ένα πράγμα έγινε σε όλους μας ξεκάθαρο, πως όσον καιρό το σώμα του παιδιού κείτονταν χωρίς ζωή, εσωτερικά η ψυχή του ζούσε. Όταν τον άφησε ο πυρετός, ο Jag Mohan είχε τόσο εξασθενήσει, που χρειάστηκε να μάθει από την αρχή να μπουσουλάει, να στέκεται και να περπατάει, σαν να ήταν ξανά ενός έτους! Όταν ο Διδάσκαλος γύρισε από την Rajpur, του διηγήθηκα όλα όσα είχαν συμβεί. Με κτύπησε πατρικά στον ώμο και μου είπε: *«Είσαι μια θαρραλέα θυγατέρα μου. Δεν σου είπα ότι το προστατευτικό χέρι του Hazur βρίσκεται πάντοτε πάνω σου;»*

Όσον καιρό ο γιος μου ήταν στην ανάρρωση, άρχισε να με βασανίζει, ζητώντας μου επίμονα να του δώσω να φάει φαγητά απαγορευμένα για την κατάστασή του μετά τον τύφο. Κάποιες φορές γινόταν τόσο δύσκολος και πιεστικός, που δημιουργούσε μεγαλύτερο πρόβλημα απ' όσο η ίδια η ανάρρωσή του. Μια μέρα που είχε έρθει να τον δει ο Διδάσκαλος, ξεχείλισε το ποτήρι της υπομονής μου και βλέποντάς τον τόσο πεισματωμένο έβγαλα μια κραυγή απόγνωσης: *«Maharaj Ji»,* είπα δείχνοντας τον Jag Mohan, *«αυτό το παιδί θα με τρελάνει. Τώρα που είναι καλύτερα δεν ησυχάζει και ζητάει να φάει εκείνα ακριβώς που δεν πρέπει να φάει».* Ο Maharaj Ji τότε είπε του παιδιού: *«Για κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια μου».* Όταν το αγόρι γύρισε και τον κοίταξε, Εκείνος με πολύ τρυφερότητα του εξήγησε τι έπρεπε και τι δεν έπρεπε να τρώει.

Από τότε μέχρι που αποθεραπεύτηκε, δε δημιούργησε ξανά παρόμοιο πρόβλημα. Η Χάρη του Maharaj Ji είχε κάνει πάλι το θαύμα της. Ακόμα κι αν

έβλεπε ο Jag Mohan άλλους να τρώνε εκείνα που ο ίδιος δεν έπρεπε να φάει, δεν έδειχνε σημάδια επιθυμίας. Όταν έγινε πια αρκετά καλά για να βγει έξω, τον πήγαμε να δει τον Διδάσκαλο. Η αρρώστια του και η ανάρρωση μαζί διήρκεσαν έξι μήνες. Ήταν δέκα το πρωί περίπου, όταν φτάσαμε στο Ashram και ο Διδάσκαλος καθόταν με μια μεγάλη ομάδα μαθητών γύρω Του, μεταξύ των οποίων ήταν και αρκετοί αδελφοί από ξένες χώρες. Σήκωσε το παιδί, το αγκάλιασε με μεγάλη στοργή και καθώς το ξανακούμπησε στο πάτωμα, είπε στους παρευρισκόμενους: *«Αυτό το παιδί είναι ένα δείγμα της Χάρης του Hazur. Ο χρόνος της γήινης παραμονής του είχε λήξει και ήταν να φύγει, αλλά με τη Χάρη του Hazur του δόθηκε μια δεύτερη ζωή και είναι πάλι καλά».*

Η Χάρη του Διδασκάλου, από τότε που ήρθαμε στα πόδια Του, ήταν για μας ένα αγκυροβόλι, αλλά και αναλογιζόμενοι το παρελθόν είδαμε ότι η προστασία Του ήταν μαζί μας πολύ πριν ακόμα Τον γνωρίσουμε. Από πού ν' αρχίσει κανείς να λέει το τι μας πρόσφερε και μάλιστα πόσο πλουσιοπάροχα! Θα διηγηθώ ένα περιστατικό που δεν έχει να κάνει με κανένα μέλος της οικογένειάς μου. Ένα περιστατικό που είχα το προνόμιο να παρακολουθήσω και που καταδεικνύει την απίστευτη ταπεινότητα και την αστείρευτη ευλάβεια του Maharaj Ji για τον δικό του Σατγκουρού, τον Baba Sawan Singh Ji Maharaj.

Έντεκα περίπου χρόνια πριν, έγινε στο Δελχί ένας γάμος. Η αδερφή του Jodinger Singh που διευθύνει το ξενοδοχείο Khushdil επρόκειτο να παντρευτεί. Πάρα πολλοί Satsangis ήσαν εκεί και στο γάμο ήρθε και ο Διδάσκαλος. Μαζί με τον γαμπρό είχε έρθει και ένας από τους εγγονούς του Hazur Baba Sawan Singh. Καθώς τον είδε ο Διδάσκαλος Kirpal, πήγε να τον καλωσορίσει και βγάζοντας το τουρμπάνι από το κεφάλι του έσκυψε, για να το τοποθετήσει στα πόδια του. Ο νεαρός ταραγμένος έσκυψε και προσπάθησε να Τον εμποδίσει. *«Δεν είναι σωστό αυτό»,* είπε. Ο Διδάσκαλος του απάντησε: *«Είσαι από το αίμα του Hazur και τίποτα δεν είναι αρκετό, για να σε τιμήσω. Εσύ ανήκεις στην οικογένεια του Γκουρού μου κι εγώ χρωστώ τα πάντα σ' Αυτόν».*

Η μεγάλη αγάπη κι ο σεβασμός με τον οποίο ο Maharaj Ji χαιρετούσε τους απογόνους του Διδασκάλου του, αλλά και η ζεστασιά που αυτοί έδειχναν αναμεταξύ τους, όταν συναντιόντουσαν, μας άφηνε έκπληκτους. Ήταν ένα μάθημα ταπεινοφροσύνης και ένα ζωντανό παράδειγμα για το πώς θα έπρεπε να εκδηλώνουμε το βαθύ σεβασμό μας στον Σατγκουρού μας.

Κάποιες φορές πήγαινα να βοηθήσω στην κουζίνα του Maharaj Ji και να μαγειρέψω. Όταν κάτι ετοιμαζόταν με αγάπη, το απολάμβανε, χαιρόταν να το φάει και ήταν βέβαιο ότι το εκτιμούσε. Καθώς καθόταν κι έτρωγε, και οι δυο μας, ο άντρας μου κι εγώ, στεκόμασταν, για να τον σερβίρουμε. Αυτός διάλεγε πολλές φορές ένα tsapati, το έκοβε και το μοιραζόταν μαζί μας. Το έκανε με τόση αγάπη! Αν η Tai Ji ρωτούσε γιατί το έκανε, εκείνος της απαντούσε με μεγάλη γλυκύτητα: *«Αυτοί με φροντίζουν και με ταΐζουν. Πρέπει κι εγώ να κάνω το ίδιο και να τους φροντίζω, δεν πρέπει;».*

37. Η Ελκτική Δύναμη του Διδασκάλου

S. Ramalingam Naidoo

Το Δεκέμβριο του 1967, στη Νότιο Αφρική, έλαβα ένα τηλεγράφημα από τον Αγαπημένο μας Διδάσκαλο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ στο οποίο μου ζητούσε να πάω κοντά Του μέχρι τις 8 Ιανουαρίου 1968 και ακόμα να τον συνοδεύσω σε μια περιοδεία που θα έκανε. Όλα έγιναν τόσο ξαφνικά που μέσα σε τρεις μέρες είχα ολοκληρώσει όλες τις δουλειές μου και στις 27 Δεκεμβρίου ξεκίνησα το ταξίδι μου για τις Ινδίες. Την 6η Ιανουαρίου στις 7:40 το βράδυ είχα φθάσει στο Σαουάν Άσραμ! Αντικρίζοντας το βλέμμα τού Αγαπημένου μου Διδασκάλου έπεσα στα πόδια Του με δάκρυα στα μάτια. Εκείνος είπε απλώς: *«Σε περίμενα»*. Δύο μέρες αργότερα, τη Δευτέρα, στις 8 Ιανουαρίου, ο Διδάσκαλος μου έδωσε το δώρο του Νάαμ και το ίδιο βράδυ, όπως μου το ’χε υποσχεθεί με πήρε μαζί του στην περιοδεία.

Μια φορά, τη νύχτα, στο ξενοδοχείο της Άγκρα όπου μέναμε, μου ήταν αδύνατο να κάνω σωστό διαλογισμό και με είχε πιάσει απελπισία που δεν μπορούσα να αντικρίσω την Ωραία Του Μορφή. Το επόμενο πρωί καθώς πήγα για τη ντάρσαν Του, Εκείνος μου χαμογέλασε και είπε: *«Τώρα είδες επιτέλους αυτή την Ωραία Μορφή;»*

Ο Διδάσκαλος με αποκαλούσε χαϊδευτικά Ναϊντού Τζι ή Ναϊντού Σαχίμπ. Πριν γυρίσω στη Νότιο Αφρική μου είπε: *«Γιατί φεύγεις τόσο γρήγορα;»* Ύστερα πρόσθεσε: *«Θέλω να δώσεις τη Μύηση στο Νάαμ εκεί κάτω και να αναλάβεις εσύ την εργασία αυτή στη θέση μου»*. Μου κόπηκε η λαλιά, ένιωθα εντελώς ασήμαντος. Εκείνος μου έδωσε στο χέρι την εξουσιοδότηση και τις οδηγίες. Με ευλόγησε επανειλημμένα και με αγκάλιασε πολλές φορές. Τώρα πια έχουμε μείνει χωρίς τη φυσική Του παρουσία, όμως πνευματικά είναι και θα είναι μαζί μας για πάντα.

38. Η Ιστορία του «*Τυπογραφικού Πιεστηρίου Κιρπάλ*»

Daram Vir Sharma

Μυήθηκα από τον Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ το 1946. Ήμουν περίπου δώδεκα ετών και μυήθηκα συγχρόνως με τη μητέρα μου. Αν και η οικογένειά μου ήταν θρησκευόμενη, τα υπόλοιπα μέλη της αρνήθηκαν να αποδεχτούν τον μεγάλο Διδάσκαλο της Μπεάς – δεν ήθελαν ούτε το όνομά Του να ακούσουν. Τέτοια ήταν η αντίδραση μέσα στην οικογένεια, ώστε η μητέρα μου δεν μπόρεσε να φύγει από το χωριό για να δεχτεί την πρόσκληση του Χαζούρ για μύηση. Με την μεγαλοψυχία Του την μύησε μέσω μιας επιστολής που της έστειλε.

Αφού άφησε το γήινο επίπεδο ο Χαζούρ, η μητέρα μου άκουσε από την Μπίμπι Λατζβάντι, μια από τις πιο αφοσιωμένες στην εργασία Του, ότι ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ Τζι είχε υποδειχθεί από τον Διδάσκαλο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν σαν διάδοχός Του, για να συνεχίσει την εργασία Του και ότι ζούσε στο Δελχί. Πέρασε καιρός αλλά μόνο το 1953 κατορθώσαμε να έρθουμε στο Δελχί για να πάρουμε την ντάρσαν του νέου Διδασκάλου. Δυο χρόνια αργότερα ήρθα να ζήσω στο Δελχί και πήγαινα πια στο Σαουάν Άσραμ τακτικά, για να παρακολουθώ τα σάτσανγκ Του. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ ήταν πάντοτε πολύ καλός μαζί μου μού έδειχνε μεγάλη καλοσύνη και μού ζητούσε να περιμένω μετά το σάτσανγκ, ώστε να μπορεί να μου μιλήσει. Το 1964 μου πρότεινε να αγοράσω ένα σπίτι κοντά στο Άσραμ. Μετά απ’ αυτό μου επέτρεψε να τον υπηρετώ προσωπικά. Με τραβούσε ολοένα πιο κοντά στα ιερά Του πόδια. Μπόρεσα να ταξιδέψω μαζί Του σε διάφορες περιοχές της Ινδίας, όπου είδα πολλούς σαντού και αγίους. Απ’ όλους αυτούς όμως έβλεπα ότι ο αγαπημένος Διδάσκαλος είχε τη μεγαλύτερη κλίση προς την πνευματικότητα. Δεν μπορούσαν ούτε πέντε λεπτά να σταθούν αντιμέτωποί Του στις συζητήσεις.

Αρχές του 1960 αρρώστησα σοβαρά, τόσο σοβαρά που οι γιατροί με προειδοποίησαν ότι, αν δεν διέκοπτα τη χορτοφαγική διατροφή, κινδύνευα να χάσω τη ζωή μου. Με πίεσαν να τρώω αυγά και με συμβούλεψαν να πίνω μπράντι. Τέτοια ήταν η αδυναμία μου που ανοήτως υποχώρησα, πιστεύοντας ότι αυτό θα έσωζε τη ζωή μου. Και τέτοια ήταν η μεγαλοσύνη του Διδασκάλου, που με πήρε στην αγκαλιά Του, με προστάτεψε και με βοήθησε να τα παρατήσω όλα αυτά. Ξέρω πολύ καλά ότι μονάχα το μέγα έλεος Του με έσωσε.

Στα τέλη του 1965 οργανώθηκε μια μεγάλη συνάντηση στο Σαουάν Άσραμ, όταν ο Διδάσκαλος ήταν μακριά, και αποφασίστηκε από τους έξι σατσάνγκι που ήταν παρόντες ότι το Άσραμ θα έπρεπε να εγκαταστήσει ένα τυπογραφικό πιε-

στήριο, ώστε να μπορεί να εκδίδει το δικό του υλικό. Με είχαν καλέσει να παρακολουθήσω τη συνάντηση, αλλά δεν είχα μπορέσει. Όταν γύρισε ο Διδάσκαλος από τη σύντομη περιοδεία του, ζήτησε να με δει και είπε ότι θα έπρεπε να λάβω κι εγώ μέρος στην εγκατάσταση του τυπογραφικού πιεστηρίου. Τα γεγονός ήταν ότι ενώ τα άλλα μέλη είχαν παρατήσει το σχέδιο για το πιεστήριο, ο Διδάσκαλος μου ζητούσε να λάβω μέρος! Όταν είπα στο Διδάσκαλο ότι δεν έχω ιδέα από τυπογραφική εργασία, ο Αγαπημένος Διδάσκαλος γέλασε και είπε: *«Αυτό δεν έχει σημασία! Αυτή η δουλειά πρέπει να γίνει, και θα δεις ο Χαζούρ θα σ' ευλογήσει».*

Στις 8 Φεβρουαρίου 1966 ο Διδάσκαλος εγκαινίασε το τυπογραφικό πιεστήριο. Ο ίδιος ο Διδάσκαλος έβαλε μπρος τη μηχανή, την τροφοδότησε με χαρτί και στη συνέχεια το έβγαλε. Το πρώτο πράγμα που τυπώσαμε ήταν το μήνυμα γενεθλίων του Διδασκάλου, το 1966. Ο ίδιος αυτοπροσώπως τύπωσε τα πρώτα αντίγραφα.

39. Η Σωτήρια Χάρη του Διδασκάλου

S.R.Bhalla

Είναι δύσκολο να μιλήσει κανείς για το Διδάσκαλο. Το να μιλάς για Εκείνον είναι σαν να οριοθετείς το δίχως όρια. Το 1953 ο Διδάσκαλος ήθελε να κάνω κάποια εργασία για τρεις μέρες στη Ντέρα Ντουν. Καθώς γύριζα πίσω παρασύρθηκα από ένα μηχανάκι, θα μπορούσα εύκολα να είχα σκοτωθεί, κι όμως τη γλίτωσα μόνο με μώλωπες στα δάκτυλά μου. Αργότερα ο Διδάσκαλος ρώτησε τη γυναίκα μου αν είχα φθάσει στο σπίτι καλά. Εκείνη τον ευχαρίστησε που με προστάτεψε από μεγάλο κακό. Απάντησε: *«Είχες στείλει τον άντρα σου σ' εμένα. Αν κάτι σοβαρό του είχε συμβεί, εμένα θα θεωρούσες υπεύθυνο. Έτσι λοιπόν έπρεπε να σωθεί».*

Μια χειμωνιάτικη νύχτα του 1957, η γυναίκα μου κι εγώ είχαμε μείνει ως πάρα πολύ αργά στο Σαουάν Άσραμ. Στη μία τη νύχτα πήγαμε στο Διδάσκαλο και ζητήσαμε την άδεια να γυρίσουμε σπίτι. Ο Διδάσκαλος ήταν απασχολημένος με την αλληλογραφία Του. Τον χαιρετήσαμε και ξεκινήσαμε για το σπίτι μας. Είχαμε μόλις βγει έξω στο δρόμο όταν ο Διδάσκαλος ξυπόλητος ήρθε ως την καγκελόπορτα και μας φώναξε να γυρίσουμε πίσω. Όταν γυρίσαμε μας είπε: *«Ξέρω ότι πάντοτε παίρνετε το συντομότερο δρόμο για το σπίτι σας, αυτόν που περνά μέσα από το πάρκο. Απόψε όμως θα πρέπει να γυρίσετε από τον άλλο δρόμο».* Τον υπακούσαμε χωρίς συζήτηση, παρόλο που αυτό σήμαινε άλλα τρία μίλια δρόμο στην ήδη μεγάλη απόσταση που είχαμε να διανύσουμε μέχρι το σπίτι μας.

Το επόμενο πρωί πριν πάω στο γραφείο πέρασα για την ντάρσαν του Διδασκάλου. Καθώς έφτανα στο πάρκο είδα την αστυνομία να συνοδεύει το πτώμα κάποιου που είχε δολοφονηθεί το προηγούμενο βράδυ στο πάρκο. Ξαφνικά αντιλήφθηκα ότι αν είχαμε περάσει από το πάρκο την προηγούμενη μέρα το βράδυ θα μπορούσαμε να έχουμε δολοφονηθεί και οι δύο ή το λιγότερο να έχουμε εμπλακεί σε μια υπόθεση δολοφονίας.

Εργαζόμουν πάνω σ' ένα χειρόγραφο του Διδασκάλου και έτσι για πολλές μέρες δεν είχα μπορέσει να πάω κοντά του για την ντάρσαν Του. Μια μέρα η γυναίκα μου πήγε στο Διδάσκαλο για να Του παραδώσει κάποιες σελίδες. Όταν έφθασε στη στάση του λεωφορείου που είναι κοντά στο Άσραμ, έπεσε κάτω και έμεινε αναίσθητη για λίγα λεπτά. Κατόρθωσε να σηκωθεί αλλά είχε προσωρινά χάσει τη μνήμη της – δεν μπορούσε να θυμηθεί ούτε πού βρισκόταν ούτε πού ακριβώς ήταν το Άσραμ. Άρχισε να περιπλανιέται, ζαλισμένη καθώς ήταν για δύο περίπου ώρες. Ξαφνικά είδε κάποιον να στέκει εκατό περίπου μέτρα μα-

κρύτερα και αποφάσισε να πάει να ρωτήσει πού είναι το Σαουάν Άσραμ. Καθώς πλησίαζε είδε έκπληκτη ότι ήταν ο Διδάσκαλος που έστεκε εκεί μπροστά στο Άσραμ. *«Κόρη μου, σε περιμένω εδώ και δέκα λεπτά τώρα για να σου πω ότι ξέρω πως έχασες το δρόμο σου. Μη στενοχωριέσαι. Ελπίζω πως δεν χτύπησες πέφτοντας».* Και τότε άρχισε να της εξηγεί: *«Ο κύκλος των γεννήσεων και επαναγεννήσεων για κάποιες ζωές εξαλείφθηκε τώρα με το πέσιμό σου αυτό. Χαίρομαι που είχες ακλόνητη απόφαση να φθάσεις οπωσδήποτε στο Άσραμ, και που το πέτυχες».*

Ο Διδάσκαλος ενδιαφερόταν για όλους και για τα πιο ασήμαντα προβλήματά τους ακόμη. Μια φορά το καταχείμωνο, καθώς εγώ δούλευα ως αργά στο Άσραμ, η γυναίκα μου αποφάσισε να κάνει διαλογισμό καθισμένη κάτω από ένα υπόστεγο. Σε λίγο άρχισε να νιώθει έντονα το κρύο.

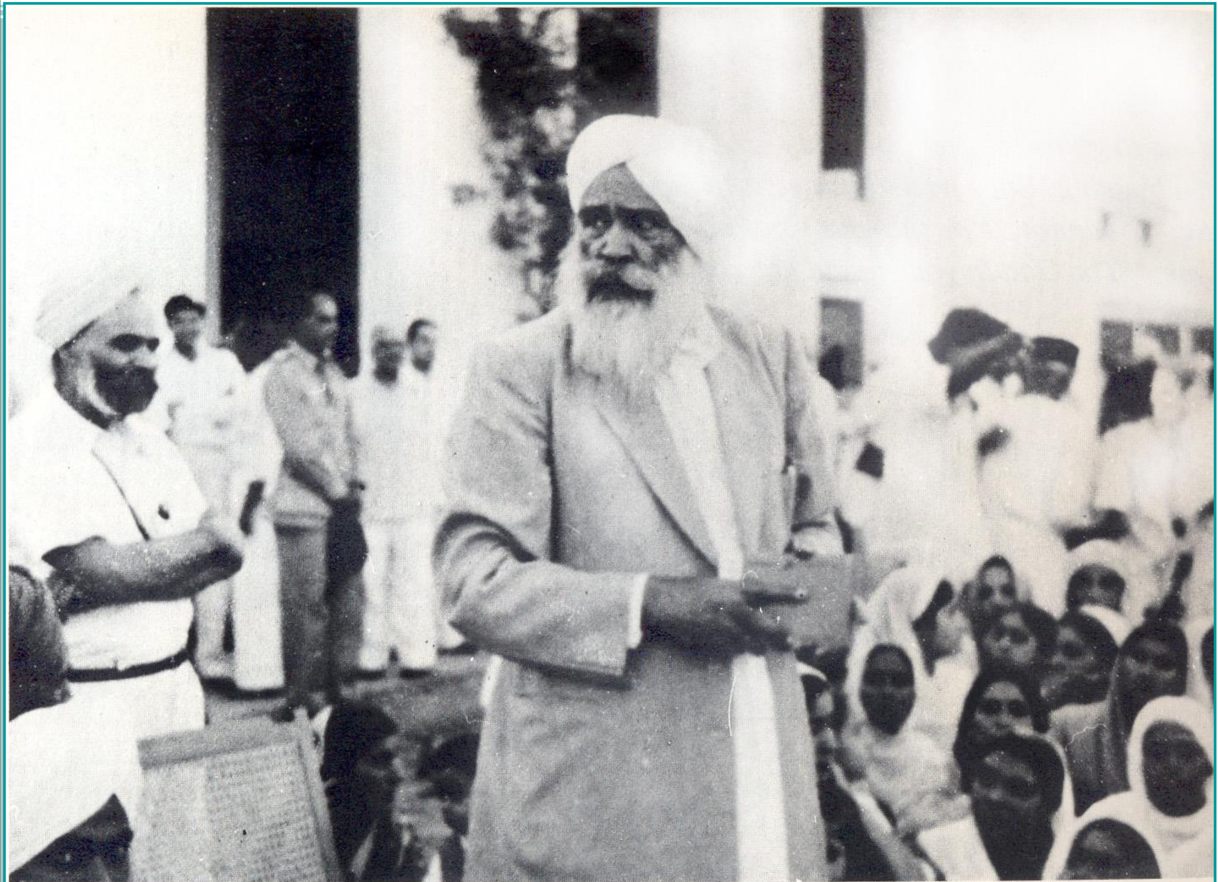
Ξαφνικά, ο Διδάσκαλος βγήκε από το σπίτι και ήρθε στο υπόστεγο, χάιδεψε το κεφάλι της γυναίκας μου καθώς καθόταν σε διαλογισμό και τη ρώτησε *«Θέλεις να πεθάνεις; Σε παρακαλώ πολύ να μην πεθάνεις εδώ γιατί θα θεωρηθώ υπεύθυνος εγώ. Ανησυχώ για την υγεία σου. Το δωμάτιό μου είναι για όλους σας ανοιχτό. Γιατί καθόσαστε μέσα στο κρύο»;* Πήρε τη γυναίκα μου μέσα στο δωμάτιό Του και την έβαλε να καθίσει μπρος στη θερμάστρα, προσθέτοντας: *«Ξέρω ότι δεν είσαι πολύ καλά. Ξέρω ότι δεν θέλεις να με ενοχλήσεις, όμως σε καμιά περίπτωση δε θέλω να υποφέρεις».*

Στις 15 Αυγούστου 1974 η γυναίκα μου, το παιδί μας κι εγώ περάσαμε κατά τις 4 το απόγευμα, για μισή ώρα, να δούμε το Διδάσκαλο. Κρατούσε ένα θερμόμετρο στο χέρι του και μας είπε ότι είχε πυρετό. Ανησυχήσαμε πάρα πολύ. Η γυναίκα μου άγγιξε τα πόδια του Διδασκάλου και είδε ότι έκαιγαν. Τον παρακάλεσε: *«Δάσκαλε σε παρακαλώ, δώσε μου τη φωτιά Σου».* Ο Διδάσκαλος μας κοίταξε με απέραντη αγάπη και συμπόνια και της είπε: *«Αν εσύ αρρωστήσεις ποιος θα φροντίσει το παιδί σου και ποιος θα μαγειρέψει για τον άντρα σου; Χώρια που έχεις και ένα σωρό δουλειές να κάνεις».* Η γυναίκα μου απάντησε: *«Δάσκαλε, αν εγώ πέσω στο κρεβάτι μονάχα δύο άνθρωποι θα υποφέρουν, αλλά αν κάτι κακό συμβεί σ' εσένα θα υποφέρουν πολλές χιλιάδες άνθρωποι. Σε ικετεύω δώσε μου τον πυρετό Σου!»* Ο Διδάσκαλος είπε: *«Καταλαβαίνω τα αισθήματά σου, όμως καμιά μητέρα στον κόσμο δεν θα 'θελε να δώσει δηλητήριο στο παιδί της. Αυτός ο πυρετός μου δόθηκε σαν δώρο από τον Σαουάν Σινγκ. Δεν θα 'θελα με τίποτα να αποχωριστώ το δώρο του Πολυαγαπημένου μου».* Αργότερα Εκείνος μυστηριακά είπε: *«Πέστε μου οτιδήποτε θέλετε τώρα, γιατί αργότερα δε θα σας ξαναδοθεί αυτή η ευκαιρία».* Εμείς δεν καταλάβαμε τι εννοούσε και είπαμε: *«Διδάσκαλε, είσαι άρρωστος και είσαι τόσο πολύ απασχολημένος! Θα ερχόμαστε να σε βλέπουμε μονάχα μια φορά το μήνα ή και μια στους δύο μήνες – δεν θέλουμε να Σε σκοτίζουμε πιο συχνά, εκείνο που θέλουμε είναι να γίνεις καλά».*

Του μιλήσαμε τότε για κάποιες μικροδυσκολίες που είχαμε, αλλά Εκείνος είπε: *«Όχι, αυτά δεν είναι πραγματικά προβλήματα. Ζητήστε μου κάτι πιο σημαντικό γιατί δε θα έχετε ξανά άλλη ευκαιρία να το κάνετε».* Για άλλη μια φορά

δεν μπορέσαμε να συλλάβουμε το βάθος των λόγων Του. Προσπαθούσε απλώς να μας πει ότι δεν θα τον ξαναβλέπαμε πια μέσα στο υλικό Του σώμα.

40. Η Δύναμη της Απλότητας

Shirley Tassencourt

Ο Διδάσκαλος πάντα προσπαθούσε να μας δώσει να καταλάβουμε σχετικά με τη δύναμη που βρίσκεται μέσα στην απλότητα που όλοι έχουμε έμφυτη μέσα μας. Όμως εμείς, συνειδητά ή ασυνείδητα, πάντα αντιστεκόμασταν. Επίμονα προσπαθούσαμε να διατηρήσουμε τα πάντα περίπλοκα, αποσκοπώντας στο να παραμένουμε μπλεγμένοι στο χορό του υλικού κόσμου και τις προκαταλήψεις του νου. Εκείνος μας έλεγε, με την απέραντη ενεργητικότητά του, «*Να αφαιρέσουμε τη "μόλυνση του πολύπλοκου" σα με ένα χειρουργικό νιστέρι. Για τον σατσάγκι όλα τα πράγματα είναι πράγματι απλά*». Δεν χρειάζεται παρά να εγκαταλείψουμε όλες τις λατρευτές μας πολυπλοκότητες και προσκολλήσεις και να πράξουμε ανάλογα. Αν τολμούσες να πεις στον Διδάσκαλο, κουκουλώνοντας την περηφάνια σου με ψευδή ταπεινότητα: *«Θα προσπαθήσω»*. Εκείνος απαντούσε, *«Όχι, μην λες πως θα προσπαθήσεις. Βάλε όλη σου την προσοχή και πες θα το καταφέρω.»*

Τα γυαλιά μιας κοπέλας, που ήταν απόλυτα εξαρτημένη απ' αυτά, λόγω της μεγάλης της μυωπίας, πατηθήκανε από κάποιον και καταστράφηκαν όταν τα άφησε στο πλάι της για να διαλογιστεί. Η κοπέλα πανικοβλήθηκε σε απίστευτο βαθμό καθώς από την παιδική της ηλικία είχε μια φοβία, μήπως κάποτε κάτι πάθαιναν τα γυαλία της και δεν μπορούσε να δει και στη συνέχεια χάλαγαν τα μάτια της. Σε δυο λεπτά όμως και προς μεγάλη της έκπληξη, το γεγονός της καταστροφής των γυαλιών της έπαψε να της προκαλεί *πραγματικό* πρόβλημα. Είπε, εντάξει θα τα φτιάξουμε, δεν έγινε και τίποτα. Είμαι ευγνώμων που εδώ στο Άσραμ απαλλάχθηκα από το φορτίο αυτού του παλιού μου φόβου.

Για αυτούς που σέρνουν μαζί τους πολλές αποσκευές για να ξεδώσουν και να διασκεδάσουν, όταν έρχονται στην Ινδία και από την πρώτη στιγμή, από το πρώτο πρωινό τριγυρίζουν εδώ και εκεί, ο Διδάσκαλος τούς έλεγε: *«Δεν βρίσκεστε εδώ παρά μόνο για να διαλογιστείτε, μια ώρα σωστού διαλογισμού εδώ, αξίζει όσο ολονύχτιες προσπάθειες αλλού.»*

Ο Διδάσκαλος εργαζόταν πάντα για να μας επαναφέρει στην απλότητα, να σιγήσει ο νους μας και ο καθαρός γυαλιστερός εαυτός μας να μπορεί να αντανακλά τον Θεό γύρω του. Καθώς βρισκόσουν στα Πόδια Του, στο Άσραμ ή αλλού, σου έδινε να καταλάβεις μέσα στην καθημερινότητα ποια είναι τα επιπλέον "υπάρχοντά σου" και μετά πολύ επιδέξια σου αφαιρούσε αυτά τα περιττά βάρη. Ευχαριστούσαμε το Θεό από τα βάθη της καρδιάς μας που μας έστειλε κοντά σ' Αυτόν, τον κλέφτη της καρδιάς μας.

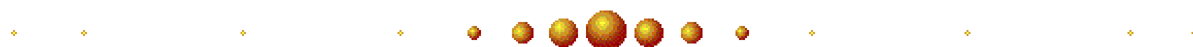
41. Ο Φιλεύσπλαχνος Κύριος

Sushila Mehta

Ο φιλεύσπλαχνος Διδάσκαλος Κιρπάλ Σινγκ ήταν γεματος συμπόνια, σε τέτοιο βαθμό που έπαιρνε επάνω Του εκούσια, τα αμαρτήματα των άλλων.Ήμουν παντρεμένη αρκετά χρόνια. Είχαμε πέντε παιδιά. Η σκέψη να αποκτήσουμε κι άλλο ήταν εφιαλτική, όταν το 1943 κατάλαβα ότι είμαι πάλι έγκυος, ένιωσα απελπισία. Με τη σύμφωνη γνώμη του άντρα μου, πήρα κάποιο φάρμακο. Ήταν αποτελεσματικό και απέβαλα. Όμως για ένα ολόκληρο χρόνο υπέφερα τρομερά από τις συνέπειες της αποβολής. Πιστεύω ότι χρειάστηκε να πληρώσω πολύ ακριβά γι' αυτό μου το παράπτωμα.

Δύο χρόνια αργότερα είχα την τύχη να μυηθώ από τον Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ. Δυο τρία χρόνια αργότερα η χώρα διχοτομήθηκε κι ο αντρας μου μετατέθηκε στο Δελχί.

Το 1960 πήγα να παρακολουθήσω το Σάτσανγκ στο Σαουάν Άσραμ. Ένας πιστός έκανε το Σάτσανγκ, και ο Διδάσκαλος Κιρπάλ Σινγκ Τζι καθόταν πάνω στην εξέδρα δίπλα του. Κατά το Σάτσανγκ ο κύριος αυτός εξήγησε ότι αν κάποια γυναίκα είχε κάνει έκτρωση με επέμβαση ή άλλο τρόπο, την ώρα του θανάτου της, ο Διδάσκαλος δεν θα ερχόταν να παραλάβει την ψυχή της για να την πάει σε υψηλότερα επίπεδα. Ακούγοντάς το αυτό έμεινα άναυδη και ταράχτηκα πάρα πολύ. Μαζί με τον άντρα μου επισκέφτηκα το Διδάσκαλο. Με δάκρυα στα μάτια ρώτησα τι θα μου συνέβαινε εμένα μετά απ' αυτή την ανόητη πράξη που είχα κάνει δεκαεπτά χρόνια πριν. Ο σπλαχνικός Διδάσκαλος με κοίταξε και με παρηγόρησε λέγοντας: *«Παίρνω επάνω μου αυτή την αμαρτία. Εσύ την ώρα που διαλογίζεσαι δεν θα πρέπει να έχεις καμιά τέτοια σκέψη».* Αυτόματα ένιωσα ανακουφισμένη και εξέφρασα την ευγνωμοσύνη μου στον φιλεύσπλαχνο Κύριο.

42. Μυστηριώδεις οι Τρόποι Του

B.S Teji

Πριν έρθω στα πόδια του Αγίου Διδασκάλου, κι εγώ όπως και πολλοί άλλοι, έλεγα ότι δε μας χρειάζεται ένας ζωντανός Διδάσκαλος. Οι Γραφές είναι αρκετές, έλεγα, μας εφοδιάζουν με την απαραίτητη πνευματική τροφή. Έτσι λοιπόν τις μελετούσα με προσήλωση. Όμως, παρόλα αυτά, ένιωθα ότι κάτι μου έλειπε. Μου έλειπε η εσωτερική γαλήνη.

Είχα την καλή τύχη να τοποθετηθώ στο Σουλανπούρ Λόντι, τον ιερό τόπο όπου είχε ζήσει για δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια ο Γκουρού Νάνακ. Εδώ απόκτησα και το πρώτο μου αντίγραφο του *«Γκουρού Γκρανθ Σαχίμπ»* και έβαλα στόχο να το διαβάζω κάθε πρωί, πριν πάω για την εργασία μου στο Δικαστήριο. Μια μέρα το λησμόνησα, και παρόλο που είχα φύγει πια από το σπίτι, για να πάω στη δουλειά, προσπερνώντας με το ποδήλατο μια γκουρουντβάρα το θυμήθηκα και αμέσως γύρισα πίσω για να προσευχηθώ. Στη διάρκεια των τριών περίπου αυτών χρόνων (1968-71) η μόνιμη προσευχή μου ήταν: «Naam daan ki daat bakhsho», που σημαίνει «χάρισέ μου το δώρο του Νάαμ».

Εκείνη την εποχή είδα ένα όνειρο: κάποιοι μου έδειχναν τη φευγαλέα εικόνα μιας τοποθεσίας, όπου αργότερα θα χτιζόταν το Μάναβ Κέντρα. Στο χώρο αυτό είδα και μια κατοικία ενός δωματίου, που υπήρχε ήδη εκείνο τον καιρό, και όπου σήμερα αποτελεί το σπίτι του Διδασκάλου. Έτυχε να μάθω ότι στο μέρος αυτό είχε ζήσει για κάποιο διάστημα ο Γκουρού Γκομπίντ Σινγκ.

Δεν είχα ακόμα ακούσει το όνομά του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, μέχρι που στάθηκα τυχερός και Τον άκουσα να δίνει μια διάλεξη κοντά στη Λουντιάνα. Άρχισα να κατανοώ την Αλήθεια, ότι δηλαδή μονάχα από έναν Τέλειο Διδάσκαλο θα μπορούσα κάποτε να λάβω το Νάαμ και ότι αυτό θα είχε σαν αποτέλεσμα, μια χειροπιαστή εσωτερική εμπειρία. Συνέχιζα ωστόσο να μην έχω ακόμα διάθεση να πάω στο Σαουάν Άσραμ. Όμως η ώρα μου είχε φτάσει! Μια μέρα ο πεθερός μου αποφάσισε να πάει στο Δελχί, για να δεχτεί τη ντάρσαν του Άγιου Διδασκάλου. Είχε κανονίσει να τον συνοδέψει και η γυναίκα μου, την τελευταία στιγμή όμως επέμειναν και οι δυο να τους ακολουθήσω κι εγώ. Αυτό σήμαινε ότι θα έπρεπε να ζητήσω άδεια δύο ημερών. Μου την παραχώρησαν. Και καθώς η σύντομη αυτή επίσκεψη θα συνέπιπτε με το μηνιαίο Σάτσανγκ που γινόταν στο Σαουάν Άσραμ αρχές Ιουνίου 1971, μέσα σε λίγα λεπτά από την απόφασή μου να τους ακολουθήσω, μαζευτήκαμε ένδεκα άτομα, για να πάμε.

Καθώς φτάσαμε στο Άσραμ ο Άγιος Διδάσκαλος ήταν έτοιμος να ξεκινήσει το βραδινό διαλογισμό. Έμεινα έκπληκτος βλέποντας τόσο μεγάλη συνάθροιση.

Στη συνέχεια, όταν ο Διδάσκαλος πήγε σπίτι Του, μας είπαν να Τον ακολουθήσουμε. Τα όσα μας είπε δεν μπορώ όλα να τα θυμηθώ, όμως ξεχώρισα αυτή τη φράση από το Γκουρμπάνι:

«Τα λόγια του Γκουρού είναι ο Γκουρού
και ο Γκουρού δεν είναι παρά τα λόγια Του
και τα λόγια Του είναι μια λίμνη από Θείο νέκταρ.
Αν ο μαθητής ακολουθήσει τα λόγια του Γκουρού,
ο Γκουρού θα τον μεταφέρει σώο στην αντικρινή όχθη.»

Είχα απόλυτα απορροφηθεί μέσα στην ακτινοβολία και την αγάπη Του. Εκείνη τη μέρα για πρώτη φορά κατάλαβα τη διαφορά μεταξύ *Γκουρμπάνι* και *Γκουρ-κι-μπάνι*. Τα λόγια του Διδασκάλου, προφορικά ή γραπτά, λέγονται *Γκουρμπάνι*, και ο λόγος του Διδασκάλου που εκδηλώνεται εσωτερικά *Γκουρ-κι-μπάνι*. Ο Άγιος Διδάσκαλος γυρίζοντας προς εμένα είπε: *«Ώστε λοιπόν θα μείνεις μονάχα για δυο μέρες!»* Αυτή η φράση πήγε ολόισια στην καρδιά μου γιατί η άδειά μου ήταν ακριβώς για δυο μέρες. Τη Δευτέρα το πρωί πήρα τη μύηση από τον Άγιο Διδάσκαλο.

Το Σεπτέμβριο του ίδιου χρόνου πήγα με τη γυναίκα μου και το μικρότερο γιο μας, που ήταν μόλις τριών χρονών, στο Μάναβ Κέντρα. Ένα βράδυ που ο Διδάσκαλος έδινε Σάτσανγκ, το παιδί άρχισε να κλαίει χωρίς καμιά φανερή αιτία. Τελικά μας είπε πως ήθελε λίγο γλυκό νερό κι εγώ διαμήνυσα την επιθυμία του στο Διδάσκαλο, ο οποίος είχε την ευγένεια να ζητήσει να βάλουν λίγη ζάχαρη στο νερό και να το φέρουν του παιδιού. Ο ίδιος ο Διδάσκαλος του πρόσφερε το ποτήρι μαζί μ' ένα κομμάτι *μπούρφι* (Ινδικό γλυκό), όμως το παιδί αρνήθηκε να το πάρει. Τότε ο Διδάσκαλος έκλεισε τα μάτια Του για μερικά δευτερόλεπτα, τα άνοιξε και είπε στο παιδί: *«Σίγουρα μια μέρα θα το λάβεις»*. Μετά απ' αυτό το παιδί σταμάτησε να κλαίει και έγινε πιο χαρούμενο.

Κατά τη διαμονή μας στο Μάναβ Κέντρα είχα τη χαρά να κάνω σέβα ξεριζώνοντας κάτι αγκαθωτούς θάμνους. Καθώς το μέρος εκείνο ήταν στην άλλη άκρη του Μάναβ Κέντρα και ο Διδάσκαλος είχε πρόσφατα βγει από το νοσοκομείο μετά την εγχείρησή Του, ήταν δύσκολο για Εκείνον να περπατήσει τόση απόσταση. Οι άλλοι σατσάνγκι που δούλευαν κοντά στο δρόμο μπορούσαν να ωφεληθούν από την καθημερινή ντάρσαν του Διδασκάλου, έτσι εγώ άρχισα να νιώθω κάπως στερημένος. Την επομένη, καθώς έχασα πάλι την ντάρσαν, άρχισα να γίνομαι αρκετά ανήσυχος. Όμως το επόμενο βράδυ μετά το Σάτσανγκ ο Διδάσκαλος κατάφερε να μου πει δυο λόγια: *«Μην αποκαρδιώνεσαι τόσο. Ήξερα ότι δουλεύεις στην άλλη άκρη του κτήματος, αλλά λόγω της αδυναμίας μου δεν μπορούσα να φτάσω μέχρι εκεί κάτω»*. Ντράπηκα πολύ για την επιθυμία μου και τη ματαιότητά της.

Κατά το 1972, δύο συνάδελφοι κι εγώ ολοκληρώσαμε την ανάγνωση των βιβλίων του Διδασκάλου *«Τζαπ Τζι»* και *«Νάαμ ή Λόγος»*, που κάναμε στα διαλείμματα και την ώρα του φαγητού. Ο ένας μου συνάδελφος ρωτούσε αν θα

μπορούσε να έχει πρακτική εμπειρία όλων αυτών που διαβάσαμε. Τον κάλεσα να με συνοδέψει ώστε να δει τον ίδιο τον Άγιο Διδάσκαλο. Έτσι παρέα με τρεις δικηγόρους πήγαμε στο Δελχί και ο φιλεύσπλαχνος Διδάσκαλος τους μύησε και τους τρεις σε ένα ξεχωριστό δωμάτιο. Την επομένη γυρίσαμε στη δουλειά μας, αλλά ο συνάδελφός μου δεν μπορούσε να αναλάβει τις υποχρεώσεις του και μου έστειλε ένα μήνυμα να πάω να τον συναντήσω στο χώρο ανάπαυσης. Τον βρήκα εκεί σε κατάσταση πνευματικής μέθης, τέτοιας μέθης, που του ήταν αδύνατο να εξακολουθήσει την εργασία του – φοβόταν μήπως πέσει ακόμα και από την καρέκλα του.

Όταν ο Άγιος Διδάσκαλος ήρθε περιοδεία στο Παντζάμπ, οι ντόπιοι σατσάνγκι με παρακάλεσαν να Τον ικετέψω να κάνει ένα Σάτσανγκ στη δική μας πόλη, την Ντασούγια. Πήγα προσωπικά στη Λουντιάνα να παρακαλέσω τον Διδάσκαλο να έρθει για τον σκοπό αυτό. Ο Διδάσκαλος ήταν τόσο καλός, ώστε άλλαξε το πρόγραμμά Του, για να καταφέρει να δώσει ένα Σάτσανγκ και στο μέρος το δικό μας. Γύρισα πίσω βιαστικά για να τους αναγγείλω τα καλά νέα και να οργανώσω τα σχετικά με την διαμονή του Διδασκάλου. Ωστόσο, σκέφθηκα επιπόλαια, και πιστεύοντας ότι ένα σακί αλεύρι των 40 κιλών θα έφτανε για το λανγκάρ, παρήγγειλα μόνο τόσο. Όταν έφθασε ο Διδάσκαλος, το Σάτσανγκ ορίστηκε να γίνει στον περίβολο των Δικαστηρίων.

Ήταν τόσο τεράστια η συγκέντρωση ώστε πολύ γρήγορα κατάλαβα ότι η οργάνωση που είχα κάνει για το φαγητό ήταν εντελώς ανεπαρκής. Μου φάνηκε ότι εξαιτίας της ανοησίας μου η επίσκεψη του Διδασκάλου θα κατέληγε σε φιάσκο. Κατανтράπηκα και όταν ο Άγιος Διδάσκαλος έφυγε πια από το σπίτι μου, έπεσα κατάχαμα στο έδαφος με απελπισία, απόλυτα πεπεισμένος ότι τα είχα χάσει όλα. Έκλαιγα ακόμα, όταν ένα αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στο σπίτι μου. Κάποιος μου μήνυσε ότι ο Αγαπημένος Διδάσκαλος είχε ζητήσει να τον ακολουθήσουμε, η γυναίκα μου κι εγώ, στην περιοδεία Του στο Παντζάμπ. Ήταν τόσο σπλαχνικός ο Διδάσκαλος, ώστε μας πήρε πράγματι μαζί Του μέχρι την επόμενη στάση Του, αλλά ακόμα και τότε δε μας άφησε να φύγουμε. Μας ζήτησε να Τον συνοδέψουμε για την υπόλοιπη μέρα, πράγμα που σημαίνει ότι όχι μόνον ήμαστε συνέχεια μαζί Του στις επισκέψεις που έκανε σε τρεις διαφορετικές πόλεις, αλλά και ότι όλη την ώρα μου υποδείκνυε σιωπηλά πώς πρέπει να γίνονται οι διοργανώσεις. Έτσι, μέσα σε μία και μόνο ημέρα έμαθα ό,τι δεν μου είχαν διδάξει τριανταπέντε χρόνια ζωής. Ο Άγιος Διδάσκαλος δεν άρθρωσε λέξη για τις ελλείψεις μου: Απλώς μου έδειχνε πώς πρέπει να λειτουργούν τα πράγματα. Μυστηριώδεις οι τρόποι και τα διδάγματα του Άγιου Διδασκάλου!

43. Ήρθε να Σώσει τους Αμαρτωλούς

Naseeb Kaur

Πολύ καιρό πριν Τον γνωρίσω προσωπικά, έβλεπα τον Μαχαράτζι στα όνειρά μου. Όμως ένιωθα ότι κάποιο κακό πνεύμα με κυνηγούσε, διότι όλη την ημέρα, ακόμα και όταν έκανα τις δουλειές του σπιτιού, αυτή η μορφή με παρακολουθούσε.

Τον Ιούνιο του 1971 είχα την ευκαιρία να επισκεφθώ το Δελχί και να συναντήσω τον Μαχαράτζι. Όταν βρέθηκα μόνη μου μαζί Του είπα: *«Και βέβαια Σε αναγνωρίζω. Ωστόσο η ακτινοβολία Σου εσωτερικά είναι πολύ μεγαλύτερη απ' όσο εξωτερικά».*

Ετοιμαζόταν να απαντήσει, όταν Τον ρώτησα: *«Πότε είχαμε ξανασυναντηθεί εμείς οι δυο;» «Σε γνωρίζω από πολλές προηγούμενες ζωές»,* ήταν η απάντησή Του. *«Όταν εσωστραφείς με το διαλογισμό, θα δεις αυτή την ακτινοβολία».* Τώρα ήμουν απόλυτα ικανοποιημένη και πεπεισμένη για τις ικανότητές Του. Και όμως, κάτι ακόμα βασάνιζε το μυαλό μου. Νήστευα όταν ήρθα, και σκεπτόμουν ότι αν ο Μαχαράτζι ήταν πραγματικά ένας τέλειος Άγιος θα έπρεπε να με βοηθήσει να διακόψω τη νηστεία μου. Είχα μόλις βγει από το δωμάτιο όταν ένας σέβανταρ με φώναξε να γυρίσω πίσω. Ο Μαχαράτζι είπε γλυκά: *«Συγγνώμη. Λυπάμαι πολύ. Ξέχασα ότι έπρεπε να σε βοηθήσω να διακόψεις τη νηστεία σου. Έλα μέσα. Πιες ένα φλιτζάνι τσάι, πριν φύγεις».* Όπως μου το ζήτησε διέκοψα τη νηστεία μου. Τώρα πια δεν μου έμενε καμιά αμφιβολία ότι ήταν στ' αλήθεια η ενσάρκωση του Θεού, ένας Θεάνθρωπος.

Ένα απόγευμα γινόταν σέβα κοντά στο σπίτι του Διδασκάλου στο Μάναβ Κέντρα. Μια αδελφή σατσάνγκι αναπαυόταν σε μια από τις σκάλες που οδηγούσαν στο σπίτι Του. Εγώ είχα καθίσει κάτω για να ξεκουραστώ, αλλά πολύ χαμηλότερα. Μου φώναξε να πάω επάνω, εκεί όπου καθόταν κι εκείνη. Της απάντησα: *«Όχι αδελφή μου, εγώ είμαι η πιο τιποτένια, μια μεγάλη αμαρτωλή. Έγινα δεκτή με τη Χάρη του και σίγουρα δεν άξιζα το δώρο του Νάαμ που μου παραχώρησε. Όφειλα να το έχω εκτιμήσει περισσότερο».* Είχα μόλις τελειώσει τη φράση μου όταν ο Μαχαράτζι εμφανίστηκε περιδιαβάζοντας με το μπαστούνι στο χέρι και είπε: *«Έχω έρθει για να σώσω τους αμαρτωλούς. Οι δίκαιοι έχουν ήδη σωθεί!»* Είπα της αδελφής ότι ο Μαχαράτζι είχε μόλις έρθει. *«Όχι, αποκλείεται»,* είπε. *«Ποτέ δε βγαίνει έξω τέτοια ώρα, ιδίως με τέτοια ζέστη».* Έτρεξα στο σπίτι Του, για να βεβαιωθώ. Βρήκα την Τάι Τζι και το Μοχάν (τον οδηγό) που αναπαύονταν. *«Πού είναι ο Μαχαράτζι;»* ρώτησα. *«Είναι μέσα και αναπαύεται»,* ήταν η απάντηση. Καθώς εγώ ήθελα οπωσδήποτε να Τον συναντήσω ο Μοχάν

είπε: *«Μα γιατί τώρα; Αυτή την ώρα αναπαύεται».* Στο μεταξύ ο Μαχαράτζι από μέσα, τού είπε να με αφήσει να μπω. Μπήκα μέσα και αμέσως Τον ρώτησα αν είχε πριν δύο μόλις λεπτά βγει έξω. Μου απάντησε: *«Όχι, δεν έχεις παρά να ρωτήσεις αυτούς εδώ τους ανθρώπους, για να βεβαιωθείς».* Ύστερα με ευλόγησε στοργικά, σαν να ήμουν το ίδιο Του το παιδί, ποτέ όμως δεν αποκάλυψε το μυστικό της ταυτόχρονης παρουσίας Του σε δυο διαφορετικά μέρη.

Μια φορά πήγαμε από το Ντασούγια στο Σριναγκάρ να υποβάλουμε τα σέβη μας στον Μαχαράτζι που έμενε στο σπίτι του Σ. Τζασβάντ Σινγκ. Με φώναξε στο δωμάτιό Του και είπε: *«Ακόμα κι αν σου συμβεί κάποιο σοβαρό δυστύχημα, δε θα πρέπει καθόλου να ταραχτείς». «Αφού το προστατευτικό Σου χέρι είναι πάνω στο κεφάλι μου, γιατί να σκοτιστώ;»* απάντησα. Ωστόσο εσωτερικά ένιωσα ένα τσίμπημα στην καρδιά.

Στην επιστροφή μας, μόλις φθάσαμε στο Τζαμούν, ο Μαχαράτζι μας έβαλε σε διαλογισμό. Καθώς ήμουν βυθισμένη εσωτερικά είδα δυο σατσάνγκι που οδηγούσαν ένα φορτηγό φορτωμένο με ξύλα για το χωριό μου. Ένας σατσάνγκι ήταν να παραδώσει το θνητό του περίβλημα και αυτά τα ξύλα θα χρησίμευαν για την πυρά που θα το αποτέφρωνε. Εκείνη την ίδια ημέρα, όταν φθάσαμε σπίτι, μάθαμε ότι ο πατέρας μας περπατούσε πάνω-κάτω έξω από το σπίτι και κάποιοι σατσάνγκι μας πληροφόρησαν ότι σαν ρωτήθηκε τι ακριβώς έκανε, εκείνος απάντησε: *«Προετοιμάζομαι, για να συναντήσω τον Κύριό μου».* Βγήκε από το σπίτι, ξεκίνησε για τη στάση να προλάβει το λεωφορείο, όταν ξαφνικά σωριάστηκε στη γη αφήνοντας την τελευταία του πνοή. Παρέμεινα ψύχραιμη, χωρίς να χύσω ούτε ένα δάκρυ. Όλα έγιναν με την δική Του ευλογία. Ναι, του Μαχαράτζι το προστατευτικό χέρι ήταν πραγματικά πάνω από το κεφάλι μου!

44. Ο Λόγος Του ήταν ο Λόγος του Θεού

Kuldip Kaur Mehta

Ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ Τζι ήταν ο νεότερος θείος μου και από τότε που θυμάμαι, ο λόγος Του για όλη την οικογένεια ήταν ο λόγος του Θεού. Οτιδήποτε έλεγε, ακόμα και τυχαία, έβγαινε αληθινό. Ο πατέρας μου Σαρντάρ Πρεμ Σινγκ, ο μεγαλύτερος από τους τρεις αδελφούς δεν είχε καλή υγεία. Ένα πρωί, πριν πάει στη δουλειά του, ο Μαχαράτζι παρατήρησε ότι εκείνη τη μέρα η οικογένεια θα έχανε ένα μέλος της. Αφού έφυγε, ο πατέρας μου, θεωρώντας τον εαυτό του ως το πιθανότερο πρόσωπο για να επαληθευθεί η προφητεία, περίμενε ολόκληρη την ημέρα το τέλος του. Όταν γύρισε ο Μαχαράτζι και ήταν πια βραδάκι ο πατέρας μου επανέφερε το θέμα. Ο Μαχαράτζι φάνηκε απορημένος και είπε: *«Μα είπα εγώ ποτέ πως επρόκειτο για σένα; Δεν το είπα ποτέ.»* Λίγο αργότερα ο ίδιος ο γιος τού Μαχαράτζι αρρώστησε και μέσα σε λίγες ώρες πέθανε.

Η αγάπη του Μαχαράτζι για όλους ήταν παροιμιώδης. Όμως είχε ιδιαίτερη εκτίμηση στη μητέρα μου, δεν ξέρω για ποιο λόγο – ίσως γιατί ήταν η μεγαλύτερή Του νύφη. Μας αγαπούσε όλους πάρα πολύ, και όταν πέθανε ο πατέρας μου, μας έδωσε την αγάπη που μόνο ένας πατέρας προσφέρει στα παιδιά του. Όταν ήταν να παντρευτώ, φρόντισε μόνος Του την κάθε λεπτομέρεια και ο Ίδιος με παρέδωσε ως νύφη. Αφού τελείωσε η τελετή και ετοιμαζόμουν να φύγω με τον άντρα μου, με αγκάλιασε και τα αποχαιρετιστήρια συμβουλευτικά Του λόγια ήταν: «Ντίπο (όπως πάντοτε με αποκαλούσε) τώρα πηγαίνεις στο σπίτι του άντρα σου και από σήμερα αυτό θα είναι το σπίτι σου. Θέλω να θυμάσαι δύο πράγματα, πρώτον ποτέ να μην υπερηφανεύεσαι για τους γονείς σου μπροστά στα πεθερικά σου και τη λοιπή οικογένεια, δεύτερον οποτεδήποτε έρχεσαι να επισκεφτείς την οικογένειά σου, να σέβεσαι τα μυστικά των συγγενών του άνδρα σου και να μην πηγαινοφέρνεις λόγια. Αν μπορέσεις αυτό να το θυμάσαι πάντα, θα μπορέσεις να γλιτώσεις από πολλά προβλήματα.

Προσαρμόστηκα σε ένα νέο τρόπο ζωής και τα χρόνια κύλησαν με τα σκαμπανεβάσματά τους, τις χαρές και τις λύπες τους. Ο άντρας μου ήταν μαθητής του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, και γνώριζε κι εκείνος τον Μαχαράτζι από τα παιδικά του χρόνια, καθώς η οικογένεια ζούσε στην Λαχόρη. Το ότι και οι δυο μας ακολουθούσαμε το μονοπάτι και είχαμε αυτή την αγάπη για τον Μαχαράτζι από τα παιδικά μας χρόνια στάθηκε δυνατός δεσμός μεταξύ μας. Υπήρχε όμως μια μεγάλη θλίψη, ένα κενό στη ζωή μου: δεν είχα αποκτήσει παιδί. Κάθε φορά που έμενα έγκυος κάτι πήγαινε στραβά και όλα τέλειωναν μέσα στην από-

γοήτευση. Μετά την τρίτη αποτυχία, έκλαιγα πικρά, αναφωνώντας: «Μητέρα, οι γείτονες και οι φίλοι μου λένε το ένα και το άλλο. Ο ένας μου λέει ότι θα πρέπει να βρίσκομαι κάτω από τη σκιά αρνητικού πνεύματος, άλλος μου λέει να πάω σ' εκείνο το ιερό ή εκείνη την εκκλησία, άλλος πάλι με συμβουλεύει να πάρω ένα μαγικό χαϊμαλί ή ένα φυλαχτό. Θέλουν να πάω σε τούτο τον άγιο άνθρωπο ή στον άλλο, αλλά Μητέρα, για μένα το παν είναι ο Μαχαράτζι και δε βλέπω γιατί θα έπρεπε να πάω σε οποιονδήποτε άλλο. Αλλά να, δεν αποφασίζω να το κάνω». Καθώς ανέφερα τον Μαχαράτζι η μητέρα μου (η Μάτα Τζανάκι) έβγαλε ένα γράμμα που είχε λάβει από Εκείνον. Με είχε θυμηθεί και της ζητούσε να με φέρει μαζί της, όταν θα πήγαινε στο Ρατζπούρ. *«Αν έρθω»,* είπα, *«θα τα ξεκαθαρίσω όλα μαζί Του! Εκείνος είναι ο μεγαλύτερος – Μπορεί να κάνει τα πάντα. Γιατί να μην κάνει κάτι και για μένα;»*

Συνόδευσα τη μητέρα μου στο Ρατζπούρ και επισκεπτόμασταν τον Μαχαράτζι κάθε πρωί. Τις πρώτες δυο μέρες δεν κατόρθωσα να συγκεντρώσω το κουράγιο, για να πω κάτι. Το τρίτο πρωί ο Μαχαράτζι ήταν μέσα στο σπίτι. Η Μητέρα μου μπήκε μέσα, αλλά εγώ εξακολουθούσα να παραμένω απ' έξω. Καθώς την είδε ο Μαχαράτζ Τζι είπε: *«Δεν ήρθε σήμερα η Ντίπο;»* Μαθαίνοντας ότι στεκόμουν έξω αναφώνησε: *«Μήπως έβαλα απ' έξω κανένα σήμα "μακριά, έξω από τα όρια"; Τότε γιατί είναι έξω;»* Και με φώναξε να μπω μέσα. Τότε η μητέρα μου είπε ότι είχα έρθει προετοιμασμένη να καβγαδίσω μαζί Του. Ο Μαχαράτζι ανακάθισε στο κρεβάτι Του και είπε: *«Έλα αμέσως μέσα. Είμαι έτοιμος για τη μάχη. Ξεκίνα!»* Με το που έδωσε το σήμα, αφέθηκα ελεύθερη και ξεδίπλωσα μπροστά Του όλη την ιστορία του πόνου μου. *«Είσαι ο Γκουρού μου, είσαι ο Θεός μου, είσαι το παν. Τότε γιατί θα πρέπει άλλοι να μου λένε να πάω εδώ κι εκεί, να πάρω αυτό το φυλαχτό ή εκείνο;»* ρώτησα. Καθώς εγώ αφέθηκα ο Μαχαράτζι σηκώθηκε από το κρεβάτι και ήρθε και κάθισε δίπλα μου. Με παρηγορούσε και γελούσε μαζί μου: *«Ώστε λοιπόν θέλεις ένα φυλαχτό; Ώστε θέλεις μαγικό χαϊμαλί; Δώσε μου ένα κομμάτι χαρτί και θα της φτιάξουμε ένα φυλαχτό».*

Η Τάι Τζι Του έδωσε μια πέννα κι ένα κομμάτι χαρτί κι Εκείνος άρχισε να σχεδιάζει διάφορα πράγματα και μου το έδωσε. Κι όταν πια τα είχα πει όλα και οι λυγμοί μου υποχώρησαν, Εκείνος μου έδειξε ένα καρποφόρο δέντρο έξω: *«Είδες πώς μεγαλώνει, πώς ανθίζει, πώς από τον ανθό αναδύεται ο άγουρος καρπός και πώς με την πάροδο του χρόνου αποκτάς το ώριμο μάνγκο από τον άγουρο καρπό; Το ανθρώπινο σώμα είναι σαν το δέντρο που πρώτα ανθίζει και κατόπιν φέρνει καρπό. Αυτή είναι η φύση της ζωής».* Με χάιδεψε και με καθησύχασε: *«Τα χέρια του Χαζούρ είναι πάντοτε πάνω από το κεφάλι σου. Δεν έχεις λόγο να ανησυχείς. Όλα θα πάνε καλά!»*

Τέτοια ήταν η μαγεία των λόγων Του που έφυγα ολότελα σίγουρη. Όταν έμεινα πάλι έγκυος τα πράγματα άρχισαν να πηγαίνουν άσχημα όπως και στο παρελθόν. Η μητέρα μου έγραψε στον Διδάσκαλο κι Εκείνος της απάντησε συμβουλεύοντάς την να με παρακολουθήσει ιατρός. Πρότεινε μάλιστα να με φέρει στο Ρατζπούρ. Πήγα με την μητέρα μου και όποτε ερχόταν ο Μαχαράτζι δεχόμουν την ντάρσαν Του. Μια μέρα που είχε έρθει για επίσκεψη έπιασε στα χέρια

Του το μπουκαλάκι με το γιατρικό μου και βλέποντας την ετικέτα άρχισε να διαβάζει, καταφανώς διασκεδάζοντας: *«Φάρμακο για αρσενικό παιδί…εξασφαλισμένο, χα χα, φαντάσου το θεωρούν και εξασφαλισμένο! Υιός το δίχως άλλο…ε!»* Παρατηρώντας τη φαιδρότητα στη φωνή Του είπα της μητέρας μου ότι θα ήταν σίγουρα κορίτσι και όχι αγόρι.

Όταν ήρθε ο καιρός μου να γεννήσω, ο Μαχαράτζι ήταν στο Δελχί. Οι τελευταίες τρεις μέρες ήταν εξαιρετικά δύσκολες – σκέτος εφιάλτης. Τελικά στις 6 Φεβρουαρίου, περασμένα μεσάνυχτα απέκτησα με καισαρική τομή ένα κοριτσάκι.

Ο Μαχαράτζι ήρθε να με επισκεφτεί στο νοσοκομείο δυο μέρες αργότερα. Όταν μίλησα για την εξαιρετική μου αδυναμία λόγω της εγχείρησης, με παρηγόρησε: *«Τι είναι μια εγχείρηση; Όταν ο γύψος, ο σοβάς αρχίζει και πέφτει από τον τοίχο, έρχεται ο μάστορας ξύνει και βγάζει όλα τα χαλαρά κομμάτια, καθαρίζει όλη τη βρομιά και ξανασοβαντίζει τον τοίχο. Στη συνέχεια περνά μια νέα στρώση μπογιάς από πάνω και είναι όλα όπως πριν χωρίς καμιά διαφορά – εντελώς το ίδιο πάλι. Μια εγχείρηση είναι κι αυτή το ίδιο. Οι γιατροί, σε κόβουν, τα τακτοποιούν όλα στη θέση τους, σε ξαναράβουν και γίνεσαι πάλι τόσο καλά όσο και πρώτα. Ώστε μην ανησυχείς, πολύ γρήγορα θα είσαι πάλι όρθια στα πόδια σου».* Δεν είχε παρά μονάχα να προφέρει αυτά τα λόγια και όλα γίνονταν πραγματικότητα.

45. Στην Υπηρεσία Του

Jiwan Singh

Το 1930 ήταν η χρονιά που η Θεϊκή Δύναμη με οδήγησε στα πόδια του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ. Όταν στάθηκα με τα χέρια μου ενωμένα μπροστά στο υπέρτατο αυτό Πλάσμα, με κοίταξε για πέντε, περίπου, λεπτά και κατόπιν μου επέτρεψε να εισέλθω στο χώρο της μύησης. Εκείνη την εποχή ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ έκανε το Σάτσανγκ στη Λαχόρη, για να ποτίσει δενδρύλια σαν κι εμένα. Μια μέρα ήρθε από το χωριό του, για να με δει ο νεότερος αδελφός μου κι έτσι δεν πήγα στο Σάτσανγκ. Εκείνη τη νύχτα στο όνειρό μου μου εμφανίστηκε ο Χαζούρ και με μάλωσε: *«Σου δόθηκε μια οδηγία, αλλά εσύ την παρέβλεψες.»* Από εκείνη τη μέρα δεν έχασα ούτε ένα Σάτσανγκ της αγιότητάς Του του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ.

Εκτός από το Σάτσανγκ που έδινε στη Λαχόρη και το Αμριτσάρ, ο Χαζούρ ζήτησε από την αγιότητά Του, να δίνει Σάτσανγκ και στην Σεϊκαπούρα, μια πόλη περίπου τριάντα μίλια μακριά. Η αγιότητά Του πήγαινε εκεί με το λεωφορείο. Δε δεχόταν ούτε ένα ποτήρι νερό από τον Σαρντάρ Σανγκαρά Σινγκ, στο σπίτι του οποίου γινόταν το Σάτσανγκ. Επέστρεφε στη Λαχόρη χωρίς να πιει ή να φάει τίποτα. Το ίδιο συνέβαινε και όταν πήγαινε στο Αμριτσάρ για Σάτσανγκ.

Η προσωπική μου γνωριμία με την αγιότητά Του, τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, άρχισε το 1938, όταν μου επιτράπηκε να τον βοηθήσω να μαζέψει το υλικό για το Γκουρμάτ Σιντάντ. Το γεγονός αυτό μου πρόσφερε την ευκαιρία να Τον βλέπω σχεδόν κάθε μέρα. Η περιγραφή Του στο Γκουρμάτ Σιντάντ για τη σχέση μεταξύ Διδασκάλου και μαθητή, καθώς και για την αγάπη και το σεβασμό που τους συνδέει μας έκανε σ' όλους μας μεγάλη εντύπωση. Έπαιρνα από το σπίτι Του οποιοδήποτε κομμάτι του χειρογράφου του Γκουρμάτ Σιντάντ ήταν έτοιμο, έκανα ένα ευανάγνωστο αντίγραφο με το χέρι και το επέστρεφα το άλλο πρωί.

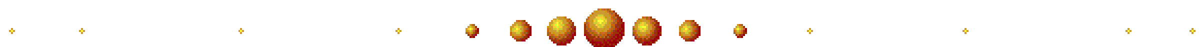
Ένα πρωί, όταν πήγα να μαζέψω τη δουλειά, μου εξήγησε κάποια σημεία και με ευλόγησε όπως συνήθως, όταν όμως, αφού Τον άφησα, έριξα πίσω το βλέμμα μου είδα ότι με κοίταζε ακόμα. Γύρισα πάλι δυο τρεις φορές. Εκείνος συνέχιζε να στέκει εκεί και να με κοιτάζει. Δεν μπορούσα αυτό να το εξηγήσω την ώρα εκείνη. Την επομένη μέρα είχα ένα σοβαρό ατύχημα. Έπεσα από ψηλά και τραυματίστηκα. Χρειάστηκε να μείνω ένα μήνα στο κρεβάτι. Τότε κατάλαβα τη Χάρη του Θεανθρώπου που με έσωσε από μόνιμη αναπηρία. Τότε κατάλαβα από το ατύχημά μου τη σημασία του βλέμματος Του την προηγούμενη μέρα

Ένα πρωί μπήκα στο δωμάτιό Του. Κοιμόταν πάνω σ' ένα ράντζο. Είδα τα γυμνά Του πόδια και το Παντάμ – σημάδι του λωτού στις πατούσες Του. Στις

9:30 ακριβώς σηκώθηκε. Ευχαρίστησα τη Θεία Δύναμη για τη γρήγορη αφύπνισή Του. Σε πέντε λεπτά ήταν ντυμένος, κατεβήκαμε τη σκάλα και μου έδωσε τις απαραίτητες οδηγίες. Τόσο απλοί και αγνοί ήταν οι τρόποι Του που κανείς δεν μπορούσε να αναγνωρίσει τον αξιωματικό του στρατού, άσε πια το Θεό μέσα στον άνθρωπο.

Αφού συνταξιοδοτήθηκα το 1968, ήρθα στο Σαουάν Άσραμ και άρχισα να βοηθώ τον Σ. Μπισάν Σινγκ Τζι με τη δουλειά της βιβλιοθήκης. Αργότερα μου εμπιστεύθηκαν και τη λογιστική εργασία. Έδειχνα στην αγιότητά Του τις ημερήσιες συναλλαγές γραμμένες σ' ένα λογιστικό βιβλίο, ώστε να μπορεί να ελέγξει όλες τις δραστηριότητες του Άσραμ. Ήταν ιδιαίτερη ευλογία να μπορώ να δέχομαι την ντάρσαν Του κάθε βράδυ, πριν φύγω από το Άσραμ για το σπίτι μου. Είχα κι εγώ τις αδυναμίες μου, αλλά Εκείνος συνέχιζε πάντα να με περιλούζει με την αγάπη Του.

Δεν πίεσα κανέναν από τους συγγενείς μου, εκτός απ' τη γυναίκα μου, να γίνουν μαθητές του Χαζούρ ή της αγιότητάς Του, του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Ως καθήκον τους έφερνα όλους στο Σάτσανγκ, ώστε κι αν ακόμα δεν μπορούσαν να αποδεχτούν το μονοπάτι τώρα, να έχουν την ωφέλεια – έτσι κι ήταν της μοίρας τους να συναντήσουν έναν Τέλειο Διδάσκαλο – στις επόμενες ζωές τους. Ωστόσο ο Μεγάλος Διδάσκαλος ήταν τόσο ευγενικός! Ένα βράδυ ο κουνιάδος μου δεν μπορούσε να ανακουφιστεί από το βήχα και το βαρύ του κρυολόγημα. Ξάφνου, ξύπνησε και είδε ένα Φως με την μορφή του Χαζούρ που άρχισε να αλλάζει και να παίρνει τη μορφή της αγιότητάς Του, του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Τον διέταξε να εγκαταλείψει το αλκοόλ και το κρέας και του είπε ότι αν υπάκουε, δε θα είχε πια καμιά αρρώστια. Υπάκουσε, βελτιώθηκε η υγεία του και αργότερα ολόκληρη η οικογένεια, με τη θέλησή της, μυήθηκε στο Μονοπάτι. Δυο φορές, όταν το αυτοκίνητό τους αναποδογύρισε, όλοι τους σώθηκαν. Η αγιότητά Του συνήθιζε να μας λέει: *«Ο Σωτήρας Διδάσκαλος είναι πιο ισχυρός από την αρνητική δύναμη».* Τέτοιες ευλογίες δεν ξεχνιούνται ποτέ.

46. Πώς Συναντήσαμε τον Διδάσκαλο

Ric Finnie

Ο Διδάσκαλος πρωτοπαρουσιάστηκε μπροστά μας αρχές Σεπτεμβρίου του 1970. Συναντηθήκαμε σ'ένα δάσος των Ιμαλαΐων, αρκετά κοντά στις πηγές του ποταμού Μπέας. Η γυναίκα μου ήταν μαζί και περιμέναμε σύντομα τη γέννηση του γιου μας. Για να περιγράψω πλήρως την εμπειρία πρέπει πρώτα να εξηγήσω πώς ανακάλυψα ποιος ακριβώς ήταν εκείνος που εμφανίσθηκε μπροστά μου και τι κάναμε εμείς στο μέρος αυτό, εκείνο τον καιρό. Όλα αυτά τα θαυμαστά ήταν έργα του Διδασκάλου.

Προτού ξεκινήσουμε για την Ινδία είχαμε ακούσει, ένας φίλος μου, επίσης μυημένος από τον Διδάσκαλο Κιρπάλ κι εγώ, για ένα αγόρι που, καθώς έλεγαν, είχε το χάρισμα της εσωτερικής γνώσης και του εσωτερικού φωτός. Αποφασίσαμε λοιπόν να πάμε να το δούμε. Ζούσε πεντακόσια μίλια μακριά από το σπίτι μας και, όταν μπήκαμε μέσα, το βρήκαμε καθισμένο στο πάτωμα σε στάση μισού λωτού. Το πρόσωπό του έλαμπε. Μας μίλησε, μας έδειξε διάφορες φωτογραφίες και μας έδωσε πληροφορίες για τον Διδάσκαλο Κιρπάλ Σινγκ. Αφήσαμε το σπίτι του αγοριού εμψυχωμένοι και ανανεωμένοι.

Έξι περίπου μήνες αργότερα πήγαμε, η γυναίκα μου κι εγώ, δια ξηράς από την Ευρώπη στην Ινδία. Αποφασίσαμε να περάσουμε τους μήνες των μουσώνων στα Ιμαλάια. Κάποιος φίλος μας συνέστησε να πάμε στο Μανάλι στην πεδιάδα Κουλού, μια λοφοπλαγιά φημισμένη για τη φυσική της ομορφιά: χιονισμένες κορφές, καταπράσινα δάση, ορμητικά ποτάμια, κήποι με μηλιές και χιλιόχρονους ναούς. Όλα αυτά μετέδιδαν μια ιδιαίτερα ειρηνική ακτινοβολία.

Μόλις φθάσαμε, ψάξαμε να βρούμε ένα σπίτι, για να μείνουμε. Πολύ συχνά κάναμε περιπάτους στο δάσος, δεν ήταν πολύ μεγάλο, όμως τα πεύκα του ήταν πανύψηλα. Το έδαφος ήταν καθαρό και φωτεινό, γεμάτο καλά και ακίνδυνα μανιτάρια που μπορούσες να μαζέψεις. Υπήρχε και η τοποθεσία του παλαιού ναού της Αντίμπα. Αυτό ήταν ένα ιερό δάσος στην "Πεδιάδα του Θεού". Το σπίτι μας βρισκόταν στις παρυφές αυτού του δάσους.

Μια μέρα παρατηρήσαμε ότι δύο καινούργια αυτοκίνητα είχαν εμφανιστεί στη γειτονιά, σε ένα κήπο που τον περιέβαλλαν μηλιές και που έφθανε ως την άλλη άκρη του δάσους. Οι ιδιοκτήτες τους τράβηξαν αμέσως την προσοχή μας. Τους είδαμε αρκετές φορές τις επόμενες μέρες, καθώς πηγαινοέρχονταν. Ένα βραδάκι, καθώς έδυε ο ήλιος και γυρίζαμε σπίτι διασχίζοντας το δάσος, συναντήσαμε δυο άντρες που φαίνονταν να κάνουν τον περίπατό τους.

Ήταν και οι δυο ηλικιωμένοι Ινδοί, ο ένας ντυμένος ευρωπαϊκά και ο άλλος ντυμένος με τα ρούχα των Σιχ. Εκείνος που ήταν Σιχ μου έπιασε κουβέντα ρωτώντας με ευγενικά από πού ήμουν, αν μας άρεσε η Ινδία κλπ. Τη στιγμή που μου μίλησε, η συνειδητότητά μου ακαριαία και ακαταμάχητα τραβήχτηκε στο ύψος του Τρίτου Οφθαλμού και, ενώ απαντούσα στις ερωτήσεις Του, η φωνή μου έτρεμε. Δεν μπορούσα να εξηγήσω αυτή μου την ανημπόρια. Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να παρακολουθώ το λουσμένο στο φως πρόσωπό Του

Τον κοίταζα χαμένος σαν μικρό παιδί και μόνο ύστερα από λίγα λεπτά κατόρθωσα να αντιληφθώ ποιος ήταν. Αυθόρμητα, σαν παιδί φώναξα δυνατά: *«Ω! Εσύ είσαι»* Εκείνος τότε είπε: *«Ναι»* και έφυγε. Μετά από κείνο το βράδυ δεν Τον ξαναείδα. Δεν είχα προλάβει καλά-καλά να Τον αναγνωρίσω και μου το είχε επιβεβαιώσει ο ίδιος. Ένιωθα ολότελα μεθυσμένος, είχα μεθύσει από κάποιο Θεϊκό Νέκταρ. Θα πρέπει να παρέμεινα στην κατάσταση αυτή τρεις ή τέσσερις ώρες. Δεν ήθελα να μιλήσω σε κανέναν αλλά ούτε και να είμαι με κανέναν. Αμέσως μετά τη συνάντησή μας άρχισα να βαδίζω βιαστικά πίσω σπίτι, καθώς δεν ήθελα να χάσω αυτό που μόλις μου είχε δοθεί. Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα βιώσει κάτι τέτοιο και ήθελα με κάθε τρόπο να το προστατέψω. Πάντως, ο άλλος άντρας με πλησίασε και έμοιαζε έκπληκτος με τη σκηνή που είχε παρακολουθήσει. Με ρώτησε με πολύ σοβαρότητα αν ήμουν χορτοφάγος και αν ενδιαφερόμουν για πνευματικότητα, αν έκανα διαλογισμό και τα παρόμοια.

Οπωσδήποτε πριν πάρω μύηση το 1972 στο Μόντρεαλ του Καναδά, έγραψα του Διδασκάλου και Αυτός επιβεβαίωσε την παρουσία Του στο δάσος εκείνη την εποχή.

Η δεύτερη προσωπική μας συνάντηση έγινε στο Χάρντβαρ κατά την Κούμπα Μίλα του 1974. Θα έλεγα ότι ήταν μια γλυκιά ανάμνηση και οι συνθήκες εντελώς εξαιρετικές.

Η γυναίκα μου, ο γιος μου κι εγώ παρακολουθήσαμε, στο Σαουάν Άσραμ, το Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου. Όταν τελείωσε το Συνέδριο, πήγαμε στη Νότιο Ινδία στο τόπο όπου είχε γεννηθεί ο γιος μας. Μετά από ένα μήνα γυρίσαμε στο Δελχί, και επιθυμώντας να δούμε τον Διδάσκαλο γι' άλλη μια φορά, ταξιδέψαμε ως τη Ντέρα Ντουν, στο Μάναβ Κέντρα. Μόλις φθάσαμε όμως εκεί, μας είπαν ότι ο Διδάσκαλος είχε φύγει και ότι δεν υπήρχε ελεύθερο δωμάτιο, για να διανυκτερεύσουμε. Μας είπαν ότι ο Διδάσκαλος βρισκόταν στο Χάρντβαρ, αλλά ότι η συγκέντρωση εκεί αφορούσε μόνο τους ντόπιους και οι ξένοι δε θα έπρεπε να πάνε. Καθώς είχαμε σκοπό να παρακολουθήσουμε την Κούμπα Μίλα ξεκινήσαμε για το Χάρντβαρ το άλλο πρωί μετά από μια ταλαίπωρη νύχτα σε κάποιο ξενοδοχείο της Ντέρα Ντουν. Πήραμε ένα ομαδικό ταξί για το Χάρντβαρ. Δεν ξέραμε καθόλου τι θα συνέβαινε εκεί, ούτε ποιο ήταν το πρόγραμμα του Διδασκάλου, ούτε κι αν θα ήταν εφικτό να Τον δούμε. Οπωσδήποτε ξεκινήσαμε τη μέρα κάνοντας ένα δροσιστικό μπάνιο στο Γάγγη, και ύστερα διασχίσαμε τα γεφύρια πάνω απ' τα ορμητικά νερά του ποταμού. Ο τόπος ήταν γεμάτος προσκυνητές. Από μακριά ξεχωρίσαμε μία σημαία με τα ονόματα Rouhani Mission και Κιρπάλ Σινγκ, κι έτσι προχωρήσαμε πάνω στην

στεγνή λωρίδα της κοίτης του Γάγγη όπου, αντίκρυ μας, στην άλλη όχθη οι σκηνές ήταν τόσο κοντά που σχημάτιζαν μια πραγματική σφηκοφωλιά. Ήμαστε πολύ χαρούμενοι που είχαμε ανακαλύψει το δρόμο, όμως καθόλου σίγουροι για το τι λογής υποδοχή μας επεφύλαξαν. Φθάσαμε πια το μεσημεράκι, η κατασκήνωση ήταν άδεια, υπήρχαν μόνο λίγοι Ινδοί οπαδοί και το προσωπικό. Ο Διδάσκαλος αναπαυόταν στη σκηνή Του. Υπήρχε άλλος ένας ξένος, ένα αγόρι, που κι αυτό ανησυχούσε πολύ για την υποδοχή του στην κατασκήνωση. Το απόγευμα επισκεφθήκαμε τον Διδάσκαλο στην σκηνή Του. Εκείνος αμέσως μας ρώτησε που θα διανυκτερεύαμε και αν είχαμε εξασφαλίσει κρεβάτια, και τελικά αποφάσισε να μας επιτρέψει να κοιμηθούμε στη σκηνή ασφαλείας. Μας παρότρυνε για όσο διάστημα θα βρισκόμασταν εκεί, να αξιοποιήσουμε την κάθε στιγμή του πολύτιμου χρόνου μας.

Κάθε πρωί και απόγευμα δινόταν ντάρσαν και ο Διδάσκαλος έβαζε τους πιστούς σε διαλογισμό. Ζούσαμε γαλήνη, ομορφιά και ευδαιμονία αξέχαστης ποιότητας μ’ ένα τρόπο απλό και φυσικό. Είχαμε την ευκαιρία να παρακολουθούμε το Διδάσκαλο να κάνει το έργο του Θεού ανάμεσα στους ταπεινούς, πιστούς αδελφούς Του. Αφού τους έβαζε όλους σε διαλογισμό, ο Διδάσκαλος πήγαινε να καθίσει σ’ έναν πάγκο στα δεξιά της συγκέντρωσης, έβαζε το τουρμπάνι Του δίπλα Του και κοίταζε τριγύρω Του όλο αγάπη τη μάνα γη, την τόσο ιερή και αγαπημένη Του. Θα πρέπει να ήξερε ότι αυτή εδώ ήταν η τελευταία Του Κούμπα Μίλα μέσα στο γέρικο κουρασμένο κορμί του. Είχε δουλέψει τόσο σκληρά στη ζωή Του! Οποιοσδήποτε ατένιζε τα μάτια Του την ώρα εκείνη, θα ένιωθε βαθιά συνδεδεμένος μαζί Του, καθώς απολάμβανε, ήταν ολοφάνερο το δώρο της ζωής και της αγάπης μ’ ένα τόσο γλυκό και διαπεραστικό τρόπο.

Η επόμενη μέρα ήταν το αποκορύφωμα της διαμονής μας στο Χάρντβαρ με τον Διδάσκαλο, γιατί ήταν η έναρξη της πομπής της Μίλα στο τέλος της οποίας χιλιάδες πιστοί λούζονται όλοι μαζί στα νερά του ιερού ποταμού.

Όλοι μας πήγαμε στην άκρη του δρόμου που ακολουθούσε η πομπή. Ο Διδάσκαλος ήλθε και κάθισε σε μια καρέκλα με όλα τα παιδιά Του γύρω Του, κάτω από μια φρεσκοβαμμένη ταμπέλα του Ρουχάνι Σάτσανγκ. Τότε πια αρχίσαμε όλοι να παρακολουθούμε την πομπή. Ο Διδάσκαλος είχε ένα καλάθι με στεφάνια από λεμονανθούς που μοσχομύριζαν. Βλέπαμε πολλές μπάντες να περνούν και στρατιωτικούς καβάλα σε πανέμορφα, περήφανα άλογα που πάσχιζαν να κρατήσουν το πλήθος σε κάποια τάξη, κι ακολουθούσαν χιλιάδες σαντού, ρίσι, μαχάτμα και σουάμι που φορούσαν φορέματα με τα ιερά τους χρώματα.

Χιλιάδες ολόγυμνοι σαντού κατηφόριζαν από τα βουνά κρατώντας στεφάνια με λεμονανθούς, είχαν τα μακριά μαλλιά τους δεμένα σε σφικτούς κότσους μεγαλύτερους από το κεφάλι τους. Κάποιοι γυμνοί σαντού, άντρες και γυναίκες, είχαν μακριά μαλλιά, άλλοι πάλι είχαν ξυρισμένα τα κεφάλια τους. Μερικοί φορούσαν πορτοκαλιά φορέματα και κάποιοι άλλοι με λαμπερά ενδύματα μεταφέρονταν πάνω σε σκεπασμένα με λουλούδια φορεία. Αγάλματα θεών περιφέρονταν, κάποιοι σαντού χόρευαν και άλλοι έπαιζαν μουσική. Πολλοί σουάμι σταματούσαν στα πόδια του Διδασκάλου και Εκείνος τους περνούσε τα στε-

φάνια στο λαιμό και τους αγκάλιαζε. Πάνω από δυο ώρες κράτησε η πομπή και ήταν το πιο εντυπωσιακό πράγμα που παρακολουθήσαμε ποτέ. Από τους Ινδούς θεωρείται μεγάλη ευλογία να παρευρίσκεται κανείς στη Μίλα, και πραγματικά νιώσαμε την ισχυρή δόνηση της μυστηριακής Ινδίας μέσα από την αγνή παράδοση αιώνων, στα πόδια του πιο ιερού Διδασκάλου, του Διδασκάλου μας.

Μετά από τρεις μέρες και δύο νύχτες, έφυγε ο Διδάσκαλος για το Μάναβ Κέντρα και όπως όλοι οι άλλοι, έτσι κι εμείς ακολουθήσαμε.

47. Η Αφθονία της Αγάπης

B. N. Mehta

Μυήθηκα σε ηλικία δεκαέξι ετών από τον Μπάμπα Μπάγκα Σινγκ του Ταρν Ταράν, που ήταν μαθητής του Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ. Δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω ακριβώς τη διδασκαλία που έδινε και το μόνο που θυμόμουν ήταν το μάντρα που κάποτε μου έδωσε. Ήμουν θεοφοβούμενος από πολύ μικρός και είχα μεγάλο σεβασμό για όλους τους αγίους.

Άκουσα για τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ από τη μητέρα μου που παρακολουθούσε τα Σάτσανγκ Του. Με πίεσε να έρθω κι εγώ, αλλά το απέφευγα. Ποτέ δε θα ξεχάσω την πρώτη μου συνάντηση με τον Διδάσκαλο – ήταν το 1952. Στεκόμουν δίπλα στο σπίτι μας όταν ο Διδάσκαλος πέρασε περπατώντας με κάποιους άλλους. Καθώς προσπεράσαμε ο ένας τον άλλον, αμέσως κατάλαβα ότι Αυτός ήταν ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, αν και δεν Τον είχα δει ποτέ. Σταθήκαμε και αλληλοκοιταχτήκαμε. Αυτό το βλέμμα δε θα το ξεχάσω όσο ζω. Αυτό το βλέμμα, με έκανε να μαθητεύσω στα άγια πόδια Του – παρόλο που δεν πήγα παρά τρία χρόνια αργότερα. Πήγαινα στο γραφείο μου με ποδήλατο και περνούσα κοντά από το Σαουάν Άσραμ. Μια μέρα κατά κάποιο τρόπο το ποδήλατό μου έστριψε και μπήκα μέσα στο Σαουάν Άσραμ. Δεν ξέρω πώς έγινε. Υπήρχε μια συγκέντρωση εκείνη την ώρα και ο Διδάσκαλος ήταν πάνω στην εξέδρα. Δεν είδα τίποτα που να μου προξενήσει το ενδιαφέρον και σύντομα έφυγα. Μετά από μια εβδομάδα το ποδήλατό μου με ξαναπήγε εκεί, σαν κάτι να με τραβούσε πάλι μέσα στο Άσραμ. Τη μέρα εκείνη ο Διδάσκαλος ήταν αδιάθετος και οι μαθητές Του άκουγαν μια μαγνητοφωνημένη ομιλία Του. Ο Διδάσκαλος ήταν μέσα στο σπίτι Του. Ένιωσα μια κριτική διάθεση, όταν σκέφθηκα, *«Πώς είναι δυνατόν οι μαθητές να είναι απ' έξω και ο Διδάσκαλος μέσα στο σπίτι Του;»* κι έτσι έφυγα πάλι. Όμως στην επόμενη επίσκεψη κάθισα περισσότερο. Έλαβα κάτι, κάποια ευχαρίστηση, κάτι που δεν μπορώ να περιγράψω –και πράγματι κανένας δεν μπορεί να περιγράψει τι λογής είναι αυτή η ευχαρίστηση. Αμέσως μετά το Σάτσανγκ αναγγέλθηκε ότι ο Διδάσκαλος θα έφευγε για την πρώτη Του περιοδεία στο εξωτερικό και θα έλειπε για έξι ή επτά μήνες. Αναγγέλθηκε επίσης ότι θα έδινε μύηση την επομένη μέρα.

Ένιωσα ότι οι έξι αυτοί μήνες θα ήταν πολύ δύσκολος καιρός για μένα αν δεν έπαιρνα τη μύηση, κι έτσι μ' έπιασε έντονη ανάγκη να μυηθώ. Ρώτησα τη γυναίκα μου αν ήταν έτοιμη γι' αυτό και παρόλο που μου είπε όχι, την επομένη πήγαμε και οι δυο μας στο Άσραμ.

Δεν γνωρίζαμε τους νόμους του Άσραμ, απλώς κάτσαμε κάτω από ένα δέντρο καμιά δεκαπενταριά μέτρα από το σπίτι του Διδασκάλου. Ήμαστε μόνοι μας, όλος ο άλλος κόσμος έστεκε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του Διδασκάλου περιμένοντάς Τον να βγει. Όταν ο Διδάσκαλος βγήκε, ήρθε κατευθείαν σε μας δίχως να μιλήσει σε κανέναν άλλο. Τον κοιτούσαμε κατάπληκτοι, καθώς δεν Τον είχαμε ξανασυναντήσει ποτέ κι Εκείνος ερχόταν κατευθεία προς εμάς! Ενώσαμε τα χέρια μας με σεβασμό και τότε ο Διδάσκαλος μας ρώτησε, *«Ώστε ήρθατε;»* Απάντησα, *«Ναι»*. Ήμουν τόσο χαρούμενος, τόσο έκπληκτος! Τότε ρώτησε: *«Γιατί ήρθατε; Για μύηση; Εντάξει λοιπόν, ελάτε»*. Έτσι λοιπόν καθίσαμε για να μυηθούμε, και με την ευλογία Του είχαμε και οι δυο μας καλή εμπειρία. Η πνευματική μας ζωή ξεκίνησε από τη μέρα εκείνη.

Μετά τη μύησή μου άρχισα να πηγαίνω στο Άσραμ κάθε μέρα. Το απολάμβανα πολύ , γιατί την εποχή εκείνη το Σανγκάτ ήταν τόσο γεμάτο αγάπη, και όλοι μιλούσαν για τον Διδάσκαλο κατά την απουσία Του. Ένιωθα ότι ο Διδάσκαλος με περίελουζε με την αγάπη του και ότι *«Ήταν δικός μου κι εγώ δικός Του»*.

Όταν ο Διδάσκαλος γύρισε, ζητούσε απ' όλους να κρατούν ημερολόγιο. Του έδειχνα το ημερολόγιό μου κάθε μέρα και ήταν πολύ ευχαριστημένος, με καθοδηγούσε και με βοηθούσε να αναμορφώσω τη ζωή μου. Μια φορά στο Σάτσανγκ, που καθόμουν ακριβώς μπροστά Του, απλώς με κοίταξε μέσα στα μάτια και τι δέχτηκα εκείνη τη μέρα δεν μπορώ ποτέ να το ξεχάσω, χρυσές ακτίνες έβγαιναν από τα μάτια Του. Με σήκωσε πάνω από τη σωματική μου συνειδητότητα και είδα ακτίνες από χρυσό Φως.

Πριν πεθάνει η γυναίκα μου το 1963, ο Διδάσκαλος μου το είπε ξεκάθαρα: *«Φεύγει. Δεν χρειάζεται να ανησυχείς για την ψυχή της, εγώ θα φροντίσω γι' αυτό»*. Με γλίτωσε από τον πόνο και τη θλίψη. Το πρωινό που πήγαμε τα θνητά της μέλη στο κρεματόριο, ο Διδάσκαλος έδινε μύηση στο Άσραμ. Του έστειλα ένα μήνυμα κι Εκείνος έμεινε σιωπηλός για λίγα λεπτά. Το βράδυ ήρθε στο σπίτι μου. Τα παιδιά μου ήταν πολύ θλιμμένα και έκλαιγαν. Ο Διδάσκαλος μας είπε *«Αν και ήμουν στην αίθουσα μύησης σήμερα το πρωί ήμουν και μαζί σας στο χώρο του κρεματορίου»* Αυτά είναι λόγια που δεν μπορώ ποτέ να ξεχάσω – *«Ήμουν μαζί σας εκεί»*. Πόσο πολλή ανακούφιση μου έδωσε εκείνη την ώρα!

Τις επόμενες ημέρες ο Διδάσκαλος με έφερε πιο κοντά στα άγια πόδια Του. Μου έδωσε κάποια σέβα σε οικοδομική εργασία και αργότερα τη γενική διαχείριση του Άσραμ. Ο Διδάσκαλος μου είπε ότι προτού αρχίσω οποιαδήποτε δουλειά πάντοτε να τον συμβουλεύομαι. Καμιά φορά με μάλωνε, αν έκανα κάτι δίχως να πάρω πρώτα την άδειά Του.

Κάποτε ένας σατσάνγκι είχε επανειλημμένα πιεστικά απασχολήσει τον Διδάσκαλο, που του είχε ήδη αφιερώσει πολύ χρόνο. Αργότερα, όταν ο Διδάσκαλος βγήκε από το σπίτι Του, ο σατσάνγκι προσπάθησε πάλι να Τον σταματήσει για να του μιλήσει. Τούτη τη φορά όμως ο Διδάσκαλος αποφάσισε να τον παρακάμψει και προχώρησε στο δρόμο του. Ο σατσάνγκι καθώς βρισκόταν σε μεγάλη αγωνία του φώναξε: *«Προς χάριν του Χαζούρ πρέπει να μου μιλήσεις!»* Τη στι-

γμή που ανέφερε το όνομα του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ ο Διδάσκαλος σταμάτησε αμέσως και γύρισε να του μιλήσει. Στεκόμουν εκεί κοντά και μετά ο Διδάσκαλος μου είπε ότι, αφού Τον κάλεσε στο όνομα του Γκουρού Του, δεν είχε άλλη επιλογή παρά μόνο να σταθεί. Τέτοιος ήταν ο σεβασμός Του στο όνομα του Διδασκάλου Του.

Μια φορά μια νέα γυναίκα ήρθε στον Διδάσκαλο. Μετά τους συνηθισμένους χαιρετισμούς ο Διδάσκαλος τη ρώτησε: *«Τίποτε καινούργιο;»* Εκείνη δεν είχε τίποτε να απαντήσει κι έτσι της είπε πάλι: *«Είσαι σίγουρη ότι δεν έχεις κάτι καινούργιο να μου πεις;»* Τότε εκείνη θυμήθηκε ότι την προηγουμένη μια σαρανταποδαρούσα είχε ανέβει πάνω στο χέρι της. Ο Διδάσκαλος τη ρωτούσε τι είχε γίνει μ' αυτό. *«Μ' έπιασε πανικός και φώναξα: "Ω, Μαχαράτζ Τζι" και προσπάθησα να την τινάξω από το χέρι μου». «Και έφυγε πράγματι;»* ρώτησε ο Διδάσκαλος: *«Ω Μαχαράτζ Τζι, έφυγε αμέσως με τη χάρη Σου».* Ακούγοντας το αυτό ο Διδάσκαλος την κοίταξε και κατόπιν όλους τους σατσάνγκι που βρίσκονταν εκεί και είπε: *«Ακόμα και τα έντομα και τα ζώα με υπακούουν – μόνο οι άνθρωποι δεν ακούν».*

Ήμουν μια φορά περιοδεία με τον Διδάσκαλο και επισκεφτήκαμε την πόλη Λουντιάνα. Στο Σάτσανγκ εκεί, έτυχε να δω έναν άγιο άνθρωπο που έμοιαζε με τον Μπάμπα Μπάγκα Σινγκ, τον πρώτο μου Γκουρού. Βλέποντας την ομοιότητα αυτή άρχισα να θυμάμαι τον προηγούμενο Διδάσκαλό μου κι ένιωσα έντονη την επιθυμία να δεχτώ πάλι την ντάρσαν του, αφού μάλιστα ζούσε σ' εκείνα τα μέρη. Δεν ήξερα όμως που έμενε. Αργότερα το απόγευμα ο Διδάσκαλος με κάλεσε να πάω για έναν περίπατο μαζί Του. Καθώς περπατούσαμε στους δρόμους, βρέθηκα ξαφνικά μπροστά σε ένα σπίτι όπου ο Μπάμπα Μπάγκα Σινγκ καθόταν στη βεράντα. Αφήνοντάς με εκεί ο Διδάσκαλος γύρισε και έφυγε βιαστικά. Εκείνος είχε εκπληρώσει την επιθυμία μου, εγώ όμως ένιωθα φόβο, μήπως ήταν θυμωμένος μαζί μου και γι' αυτό με είχε εγκαταλείψει τόσο ξαφνικά και τόσο γρήγορα; Έτρεξα πίσω Του, άλλα όσο γρήγορα και να περπατούσα, ο Διδάσκαλος περπατούσε ακόμα γρηγορότερα και δεν μπορούσα να Τον φτάσω.

Στο διάστημα των τελευταίων ημερών Του εδώ στη γη ο Διδάσκαλος έκανε πολλές νύξεις για την προσεχή αναχώρησή Του. Γύρω στις 14 Αυγούστου ο Διδάσκαλος ήταν ξαπλωμένος το βραδάκι στην ταράτσα. Ο γιατρός Χαρμπατζάν Σινγκ πρότεινε να απομακρύνουν το κρεβάτι Του από το δέντρο, προσθέτοντας ότι δεν ήταν υγιεινό να κάθεται εκεί. Ο Διδάσκαλος παρατήρησε: *«Δεν είναι πια πολλές οι μέρες. Αλλά αν το θέλει,ς ας γίνει έτσι»* και έκανε νεύμα να μετακινήσουν το κρεβάτι. Όταν του είπα: *«Μας δίνεις τέτοια αφθονία αγάπης, με τόση υπερβολή και δεν το αξίζουμε»,* Εκείνος απάντησε: *«Δεν θα συνεχιστεί αυτό για πολύ χρόνο ακόμα».* Το είπε αυτό μόνο λίγες μέρες πριν το τέλος και δεν αντιλήφθηκα το νόημά Του.

48. Φτάνοντας στα Ιερά Του Πόδια

Rudolf Cascone

Αν το άρθρο αυτό προξενήσει σε κάποιον αναγνώστη έστω και την παραμικρή ενόχληση, ζητώ ταπεινά συγχώρεση από τη γεμάτη αγάπη καρδιά της αγιότητάς Του, τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ.

Γεννήθηκα στη Νέα Υόρκη και έζησα στο Μπρούκλιν και το Λονγκ Άιλαντ για πολλά χρόνια – ο καθένας ξέρει πώς μπορεί η ζωή στη μεγάλη πόλη να επηρεάσει την προσωπικότητά μας. Η μνησικακία, η δυσαρέσκεια είναι στοιχεία που αποκτώνται εύκολα ως τρόπος κοινωνικής συμπεριφοράς που έχει γίνει αποδεκτός. Μονάχα όταν συναντήσει κανείς ένα ζωντανό παράδειγμα Αληθινής Αγάπης και Ιερότητας, μπορεί να εγκαταλείψει αυτούς τους κοινωνικούς τρόπους και να αρχίσει να στρέφεται μέσα του. Τότε μόνο η αγάπη για όλη τη Θεϊκή Δημιουργία, δηλαδή για όλη την ανθρωπότητα και όλη τη φύση, γίνεται σκοπός της ζωής του.

Κάποτε σε στιγμές απελπισίας η καρδιά μου ικέτευε για την αλήθεια, για την αγάπη του Θεού και ευχόταν να υπάρχει το Μονοπάτι της αλήθειας και να το ακολουθήσει με άλλους μαζί που θα είχαν κι αυτοί το ίδιο ιδανικό, θα έψαχναν κι αυτοί την αληθινή αγάπη και τη συντροφικότητα.

Η προσευχή μου κάποτε εισακούστηκε μέσα απ' τη μορφή της ξαδέλφης μου. Αυτή θα γινόταν ο συνδετικός μου κρίκος με το Μονοπάτι. Ανακατευόταν με γιόγκα, πνευματικούς και μυστικιστικούς κύκλους, με τους οποίους εγώ μόνο κάτι σύντομες και επιπόλαιες επαφές είχα. Ωστόσο το μήνυμα ήταν τόσο ξεκάθαρο! Ναι, τώρα ήταν η στιγμή για μένα να προετοιμασθώ και η ξαδέλφη μου ήταν εκείνη που θα με οδηγούσε στην αλήθεια.

Είχα ήδη εγκαταλείψει τη δουλειά μου πριν τέσσερα περίπου χρόνια και είχα μετακομίσει στη Φλόριντα, καθώς ένιωθα πως ό,τι καλό ήταν να μου συμβεί. θα μου συνέβαινε εκεί πέρα.

Μετά από μερικές εβδομάδες συναναστροφής με την ξαδέρφη μου, την οικογένεια και τους φίλους της, η ζωή μου ολόκληρη άλλαξε ριζικά και άρχισα να αναθεωρώ τις θέσεις και τις απόψεις μου. Άρχισα να δίνω σημασία στην αλήθεια αλλά και στη συγγένεια μεταξύ των ανθρώπων.

Αφού ξεκίνησα να παρακολουθώ κάποιες συναντήσεις σε μια Εκκλησία Ενώτικών, όπου κάναμε διαλογισμό, παράξενα και θαυμαστά πράγματα άρχισαν να μου συμβαίνουν. Άκουγα τρομπέτες ολόγυρά μου και σε διαφορετικές ώρες που μου φώναζαν ξύπνα, ξύπνα και ήρθε ο καιρός. Αρχικά πίστεψα πως ο ήχος ερχόταν απ' έξω από κανένα ραδιόφωνο ή κάποιο περαστικό αυτοκίνητο, αργό-

τερα όμως κατάλαβα ότι έβγαινε από μέσα μου. Ήταν μέσα μου. Μια μέρα η ξαδέρφη μου με σύστησε σ' ένα νεαρό ζευγάρι που ζούσε σε ένα διπλανό σπίτι και είχε ήδη μυηθεί από τον Διδάσκαλο Κιρπάλ Σινγκ. Αυτοί με συμβούλεψαν να διαβάσω το «Morning Talks», δηλαδή τις «Πρωινές Ομιλίες» και άλλα βιβλία του Διδασκάλου.

Από τις εμπειρίες και τα όνειρα που έβλεπα η ξαδέλφη μου συμπέρανε ότι κάτι πάρα πολύ σημαντικό ήταν να μου συμβεί και πως θα μπορούσε αυτό να έχει σχέση με τον μεγάλο εκείνο Άγιο από την Ινδία που ερχόταν να επισκεφθεί τη Δύση. Η μεγάλη μέρα έφθασε το Δεκέμβριο του 1972 όταν ο Διδάσκαλος θα εμφανιζόταν στο ξενοδοχείο Galt Ocean Mile της Φλόριντα. Καθώς κατευθυνόμασταν με το αυτοκίνητο προς το ξενοδοχείο, οι τρομπέτες συνέχιζαν να ηχούν στ' αυτιά μου σ' όλη τη διαδρομή, όταν ωστόσο πλησιάσαμε, ένα περίπου μίλι πριν το ξενοδοχείο, σταμάτησαν εντελώς. Μέσα μου επικρατούσε τώρα απόλυτη σιωπή.

Υπήρχαν χιλιάδες άνθρωποι εκεί που περίμεναν όπως κι εμείς τον Διδάσκαλο. Αργότερα η ξαδέρφη μου είπε ότι διέκρινε γύρω μου μια ρόδινη αύρα. Ο Διδάσκαλος είχε ένα αστέρι στο δεξί Του μάτι καθώς κοίταζε με προσήλωση τον καθένα χωριστά (έδινε ντάρσαν). Η ξαδέρφη μου είπε πως, καθώς κάθονταν εκεί πέρα, έμοιαζε σαν ένα μεγάλο μωρό. Το επόμενο βράδυ πήγαμε πάλι να Τον δούμε και όλοι μας πήραμε έντυπα σχετικά με τη μύηση, χωρίς ωστόσο να ξέρουμε αν στ' αλήθεια αυτό ήταν που θέλαμε να κάνουμε. Το άλλο πρωί έγραψα ένα γράμμα στην ξαδέρφη μου εκφράζοντας τις αμφιβολίες μου για την αυθεντικότητα του Διδασκάλου, της τα είπα μάλιστα και προφορικά αργότερα. Εκείνη απάντησε ότι, κατά τη δική της τουλάχιστον εκτίμηση, ήταν ένας αληθινός Άγιος. Μου πρότεινε να καθίσω στην παραλία παρέα με τον άντρα της που κι αυτός σαν κι εμένα ήταν γεμάτος αμφιβολίες. Την ώρα εκείνη κάτι μέσα μου, μου είπε, ότι πρέπει να διώξω τις αμφιβολίες μου. Ξαφνικά ήξερα ότι η ξαδέρφη μου είχε δίκιο, ήξερα ότι θα έπρεπε να κάνω εγώ το πρώτο βήμα προς τον Διδάσκαλο. Έτσι κι έκανα την ίδια εκείνη ημέρα. Θα γινόταν μια συνάντηση σε μια τοπική σχολή, όπου ο Διδάσκαλος θα μιλούσε, και φυσικά πήγα. Ο Διδάσκαλος θα είχε δύο συναντήσεις στο χώρο εκείνο μια το πρωί και μια το απόγευμα. Καθώς έφθασα νωρίς άρχισα να τριγυρίζω και να ξεφυλλίζω κάποια βιβλία. Δύο βιβλία κίνησαν την προσοχή μου: *«Το Μυστήριο του Θανάτου»* και *«Η Πνευματικότητα».* Παρακολουθούσα δύο νεαρούς που πάλευαν αναποφάσιστοι ποιο βιβλίο να αγοράσουν. Όταν ο ένας διάλεξε τελικά το Μυστήριο του Θανάτου, η απόφασή του μ' έκανε να επιλέξω το άλλο, που μου φάνηκε και πιο κατάλληλο σαν εισαγωγή για έναν αρχάριο στο Μονοπάτι.

Κάθισα στη δεξιά πλευρά της αίθουσας περιμένοντας τον Διδάσκαλο. Ένιωθα ότι μια απόφαση που θα έπαιρνα μόνος μου, χωρίς βιασύνη, θα ήταν ο σωστός και ο μοναδικός δρόμος που θα είχε νόημα. Ήμουν ολομόναχος τώρα, εγώ και ένας Άγιος. Χρειαζόμουν βοήθεια.

Ο νους μου αντιδρούσε βίαια, έτσι όπως τον είχε στριμώξει ο εαυτός. Κατανοούσε τώρα ότι θα έπρεπε όλα να τα θυσιάσει στα πόδια του Διδασκάλου

και ήταν τόσο παράξενος στις αξιώσεις του ώστε δε θα τις επαναλάβω εδώ, από φόβο μήπως ταράξω κάποιους αγαπημένους. Πραγματικά χρειαζόμουν βοήθεια και καθώς κοίταζα το βιβλίο πάνω στα γόνατά μου, την κατάλληλη στιγμή από το κάλυμμα του βιβλίου έλαμψε μια ακτίνα φωτός που έπεσε κατευθείαν στο μάτι κάποιου που καθόταν πίσω μου. Περίμενε λίγο και ύστερα ήρθε και κάθισε δίπλα μου. Μου συστήθηκε, μου είπε το πόσο δυσκολεύτηκε, για να πάρει την απόφαση να μυηθεί. Μου ανέφερε μια περικοπή, όπου ο Διδάσκαλος λέει ότι είναι έτοιμος να δεχτεί οποιονδήποτε θέλει να έρθει πειραματικά ώστε μόνος του να δοκιμάσει την αξία, τη χρησιμότητα και την ικανότητα του Διδασκάλου και του Μονοπατιού.

Εγώ είχα πια πάρει την απόφασή μου να μυηθώ και δε χρειαζόταν να με πείσει κανείς, όμως ήμουν ευγνώμων για τη συντροφικότητα και τη φιλία που μου είχε σταλεί «άνωθεν», από τη Θεϊκή Δύναμη. Ωστόσο η πάλη μέσα μου συνεχιζόταν και καθώς ο Διδάσκαλος προχωρούσε στο διάδρομο και ερχόταν προς το μέρος μου, εγώ βρισκόμουν σε τέτοια τρομερή διαμάχη, που δεν ήθελα ούτε καν να βρεθώ κοντά Του. Καθώς το πλήθος όρμησε μπροστά με παρέσυρε κι εμένα μισό μέτρο από κει που θα περνούσε ο Διδάσκαλος. Ήμουν τώρα ο πρώτος στο διάδρομο. Επανέλαβα την επιθυμία μου να μη βρίσκομαι τόσο πολύ κοντά, όμως ο καινούργιος μου φίλος επέμενε ότι ήταν για καλό μου. Τώρα βρισκόμουν εδώ και περίμενα τον Διδάσκαλο να περάσει. Με ενωμένα χέρια Τον χαιρέτησα. Περπατούσε στ' ακροδάχτυλά Του και καθώς περνούσε σε κοίταζε προσεκτικά και με πραότητα. Ένιωθες ότι είναι ενήμερος για τον καθένα και για το καθετί. Ήταν ντυμένος στα λευκά. Καθώς με πλησίασε ολόκληρο το κορμί Του ακινητοποιήθηκε, Τον διαπέρασε μια ένταση σαν να περπατούσε πάνω σε τεντωμένο σκοινί. Κατάλαβα ότι είχε συλλάβει όλη την ταραχή και την αρνητικότητά μου.

Ο Διδάσκαλος μίλησε για λίγο, και αφού απάντησε σε πολλές ερωτήσεις η συνάντηση έκλεισε. Όμως τώρα η ταραχή μου έγινε ακόμα μεγαλύτερη. Άφησα το κτίριο, μπήκα στο αυτοκίνητό μου και άρχισα να τριγυρίζω αποτιμώντας ξανά όλα όσα είχαν συμβεί. Ο νους μου τώρα ήταν τόσο εναντιωμένος με τον Διδάσκαλο, ώστε μόνο η πεισμωμένη μου θέληση και η φωνή της δικαιοσύνης, που έλεγε πως αυτή είναι η τελευταία ευκαιρία που έχω στη ζωή μου και δεν πρέπει με τίποτα να τη χάσω, με συγκράτησαν.

Πίσω πάλι στη σχολή με βρήκε ο καινούργιος μου φίλος. Μου είπε ότι θα έπρεπε να καθίσω σε μια πιο κατάλληλη θέση. Πήρε ένα μαξιλάρι που είχε και το τοποθέτησε ακριβώς δίπλα στα πόδια του Διδασκάλου και με έβαλε να καθίσω εκεί. Χάρη στον Διδάσκαλο δεν ξαναείχα ποτέ πια προβλήματα αμφιβολίας με τη Χάρη Του και ο νους μου Τον αποδέχτηκε. Η επόμενη μέρα ήταν η μέρα της μύησης και μας είπαν να μη φάμε τίποτε. Μονάχα λίγο τσάι μπορούσαμε να πιούμε. Έφτασα νωρίς στη Λέσχη των Γυναικών στο Ft. Lauderdale, καθώς το προηγούμενο βράδυ είχα εντοπίσει πού ακριβώς βρισκόταν. Η ξαδέλφη μου, μου είχε πει, να προσέχω την κάθε λεπτομέρεια από αυτές τις τόσο σημαντικές για μένα στιγμές. Έτσι λοιπόν σημείωνα το κάθε μου βήμα. Ποιος αριθμός μου

δόθηκε, καθώς υπέγραφα στον κατάλογο και το πού θα καθόμουν κατά τη μύηση. Η θέση μου ήταν στα δεξιά του Διδασκάλου και στην πρώτη σειρά!

Ο Διδάσκαλος ήρθε με μερικούς άλλους μαθητές. Ήταν ένα υπέροχο πρωινό. Καθώς δόθηκαν όλες οι οδηγίες, βολευτήκαμε στις θέσεις μας και ο διαλογισμός ξεκίνησε. Δεν είχα προσέξει σχεδόν κανέναν εκτός από το Διδάσκαλο και τα μάτια μου αυτές τις τελευταίες μέρες ήταν γουρλωμένα, σαν βγαλμένα από τις κόγχες τους. Έτσι κατά το διαλογισμό δεν μπορούσα να τα κρατήσω κλειστά και φυσικά άνοιξαν. Με έκπληξη τότε είδα ότι ο Διδάσκαλος ήταν καθισμένος αντίκρυ μου και με ατένιζε ίσια στα μάτια. Καθώς Τον κοίταξα, δεν ήταν θυμωμένος, αντίθετα σαν να χαμογελούσε. Ήταν σαν να συνομιλούσαμε. *«Ω! Με τσάκωσες»*. Αλλ΄ εγώ απάντησα: *«Όχι δα! Εσύ είσαι που με τσάκωσες»*. Μετά, καθώς άρχισα να εισχωρώ βαθύτερα, ρώτησα: *«Μα ποιος είσαι;»* Και τότε μπροστά στα έκπληκτα μάτια μου άρχισε να χωρίζεται σε στρώσεις. Η κάθε στρώση ή το κάθε τμήμα ξεχωριστό από το άλλο. Άλλαζε και το χρώμα Του ακόμα, από ανοικτό σε σκούρο και τ’ ανάπαλι. Εγώ τότε έκλεισα τα μάτια μου από σεβασμό αλλά ο Διδάσκαλος κατέβηκε με τέτοια ευκινησία που λες και μ’ ένα πήδο βρέθηκε πίσω από την πλάτη μου, μου έγειρε μπροστά το κεφάλι και πίεσε τα μάτια μου να ξαναμπούν στις κόγχες τους.

Από κει και πέρα οι εμπειρίες μου ήταν καλές και κρατούσα το κεφάλι μου χαμηλωμένο με ταπεινότητα και λάμβανα τη Χάρη του Νάαμ, κατακαίγοντας το σπόρο των καρμικών αποτυπώσεων, ώστε να μην μπορέσουν να ριζώσουν, όλα με τη δική Του Χάρη. Κατόπιν ο Διδάσκαλος ευλόγησε το φαγητό μας και έφυγε για το ξενοδοχείο Του και λίγο αργότερα για το αεροδρόμιο.

Έτσι ήρθε λοιπόν αυτός ο εκπληκτικός Θεάνθρωπος από την Ανατολή, για να μου προσφέρει το ανεκτίμητό Του πετράδι της Αγάπης και της Χάρης, που την αξία του, η καρδιά και η ψυχή μου, μόνο πολύ αργότερα θα κατανοούσαν.

49. Αναμνήσεις από Συναντήσεις με τον Διδάσκαλο

Michael Ravens

Δεν επρόκειτο για ένα προγραμματισμένο ταξίδι αλλά θεωρώ πως ήταν μια επιτακτική παρόρμηση μέσα μου στην οποία δεν μπορούσα ν' αντισταθώ. Έφτασα στην Ουάσιγκτον στις 20 Σεπτεμβρίου 1972. Η έξαψη δυνάμωνε από δευτερόλεπτο σε δευτερόλεπτο. Το πρώτο πράγμα που παρατήρησα ήταν ότι, όλος ο κόσμος ήταν ενθουσιασμένος, μέσα σε μια παραζάλη και σαν να έπλεε μεσα σε ένα σύννεφο ακτινοβολώντας γαλήνη και αγάπη. Σκέφτηκα μέσα μου, ναι, ήρθα στο σωστό μέρος. Μπήκα στην αίθουσα της Αμερικανικής Λεγεώνας στο Φέρφαξ της Βιρτζίνια και περίμενα την άφιξη του Διδασκάλου. Η στιγμή που περίμενα έφτασε! Ο Διδάσκαλος μπήκε μέσα ή μάλλον όχι απλώς μπήκε, αλλά μπήκε και άπλωσε ένα ποταμό ευδαιμονίας. Σε μια στιγμή σταμάτησε και γύρισε πίσω, για να χαιρετήσει και να φιλήσει έναν παλιό μαθητή. Αυτό με εξέπληξε, γιατί όπως είπα, έμοιαζε σαν να πλέει πάνω σ' ένα ποτάμι και το ποτάμι κυλά μόνο προς μια κατεύθυνση. Ωστόσο αυτό το ποτάμι γύρισε πίσω αλλάζοντας τη ροή του.

Αναγνώρισα κάτι από τη δύναμη του ξεχωριστού αυτού πλάσματος. Απόλαυσα πέντε μέρες πνευματικής ανάτασης και κατόπιν έπρεπε να φύγω. Δύο εβδομάδες μετά τον αποχωρισμό η επίδραση της συνάντησής μας εκδηλώθηκε με δάκρυα. Αντιλήφθηκα, ως ένα σημείο, μέσα σε τι ωκεανό αγάπης βρισκόμουν κι ένιωθα σκληρά τον πόνο του αποχωρισμού.

Τώρα εναγωνίως περίμενα να έρθει ο Διδάσκαλος στη Φλόριντα στις 2 Δεκεμβρίου. Στο διάστημα αυτό, με τη Χάρη του Διδασκάλου, εξελίχθηκα σημαντικά σε ανθρωπιά και έδινα πιο πολύ χρόνο στις πνευματικές μου ασκήσεις. Ο Διδάσκαλος σάρωσε τη Φλόριντα όπως οι βροχές των μουσώνων, ποτίζοντας όσο ήταν δυνατό το πεδίο της πνευματικής ικανότητας του καθενός. Φυσικά η πιο σημαντική στιγμή, η θεία επαφή των ματιών που συναντούν τα μάτια, δεν μπορεί να περιγραφεί. Υπάρχουν ωστόσο δύο περιστατικά που ξεχωρίζουν στη μνήμη μου ζωηρά.

Το πρώτο ήταν ένα γεύμα, στο ύπαιθρο, στο σπίτι της Σάνι Κοέν. Ο Διδάσκαλος διηγήθηκε την ιστορία του γεύματος που ο Κύριος Βισνού παρέθεσε στους θεούς, τις θεές και στους δαίμονες. Τους είπε: *«Να φάτε ό,τι λαχταρά η καρδιά σας, έχω όμως έναν όρο – δεν πρέπει να λυγίσετε τους αγκώνες σας»*. Οι δαίμονες σκέφτηκαν: *«Και πώς λοιπόν μπορούμε να φάμε, χωρίς να λυγίσουμε τους αγκώνες μας; Ο Κύριος Βισνού μας περιπαίζει»* είπαν και έφυγαν θυμωμένοι. Οι θεοί όμως και οι θεές σκέφτηκαν: *«Για να το πει αυτό ο Κύριος Βισνού, πρέπει κάτι να σημαίνει»*. Και πολύ σύντομα βγήκαν και είπαν *«Αν ταΐσουμε ο ένας τον άλλο, δεν χρειάζεται να λυγίσουμε τους αγκώνες μας. Και όλοι μας μπορούμε να απολαύσουμε το εξαίσιο αυτό γεύμα»*.

Ο Διδάσκαλος είπε: *«Λοιπόν έχετε μπροστά σας αυτή την πανδαισία. Ο όρος μου είναι: μη λυγίσετε τους αγκώνες σας.»* Και κρυφογελώντας μπήκε μέσα στο σπίτι. Εκείνη τη στιγμή είχα γεμίσει το πιάτο μου και είχα αρχίσει να τριγυρίζω προσπαθώντας να ταΐσω άλλους. Οι περισσότεροι αρνήθηκαν και λίγοι δέχτηκαν λέγοντας: *«Δεν είναι χαριτωμένο; Φυσικά ο Διδάσκαλος αστειευόταν.»* Μετά από δεκαπέντε με είκοσι λεπτά, μη βρίσκοντας κανέναν πρόθυμο να ταϊστεί, και μην έχοντας βάλει στο στόμα μου μπουκιά, λύγισα τους αγκώνες μου. Όταν το γεύμα τελείωσε, ο Διδάσκαλος βγήκε έξω και η πρώτη Του ερώτηση ήταν: *«Λοιπόν πόσοι δε λύγισαν τους αγκώνες τους;»* Το χέρι μου άρχισε να ανεβαίνει, αλλά κατέβηκε γρήγορα.

Το δεύτερο γεγονός που με εντυπωσίασε πολύ ήταν η αναχώρηση του Διδασκάλου από τη Φλόριντα. Αυτή ήταν η τελευταία Του στάση στη Βόρειο Αμερική. Εκατό με διακόσιοι άνθρωποι πήγαν στο αεροδρόμιο για να Τον δουν μια τελευταία φορά. Έφεραν μια καρέκλα για τον Διδάσκαλο και όλοι μας καθίσαμε στα πόδια Του. Για είκοσι λεπτά δεν ειπώθηκε λέξη, ο Διδάσκαλος γέμιζε τις ψυχές μας με την Ντάρσαν Του. Μια σκέψη, μια προσευχή, πες το όπως θέλεις, φώλιασε μέσα μου: *«Γεμάτος αμαρτίες είμαι. Θα με καθαρίσεις, θα με εξαγνίσεις;»* Ο Διδάσκαλος με κοίταξε ολόισια στα μάτια και κούνησε το κεφάλι Του, λέγοντάς μου φωναχτά: «Ναι».

Λίγα λεπτά αργότερα μια γυναίκα που έμοιαζε να ανήκει στο τζετ-σετ βλέποντας το πλήθος να κλαίει (όλοι έκλαιγαν), προχώρησε κατ' απάνω στο Διδάσκαλο και ρώτησε: *«Γιατί κλαίνε όλοι αυτοί οι άνθρωποι;»* Ο Διδάσκαλος την κοίταξε μέσα στα μάτια και της απάντησε: *«Από αγάπη»*. Κι αμέσως άρχισε κι εκείνη να κλαίει μαζί μας.

Ξανά είχα την καλή τύχη να βρεθώ με τον Διδάσκαλο από τις 23 Ιουλίου μέχρι τις 21 Αυγούστου 1973. Ένα από τα πρώτα πράγματα που μου είπε ήταν: *«Ξέχασε την Αμερική, ξέχασε το σπίτι σου, ξέχασε την οικογένειά σου, ξέχασε τους φίλους σου. Ο σκοπός για τον οποίο ήρθες εδώ είναι να εξελιχθείς στο διαλογισμό»*. Ωραία και καλά, αλλά η μητέρα μου είπε να δώσω την αγάπη της και να ευχαριστήσω τον Διδάσκαλο για τις ευλογίες Του και να ζητήσω τη Χάρη Του. Εδώ κόλλησα! Αφού για τρεις μέρες κουβαλούσα μέσα μου αυτό το φορτίο έγραψα ένα σημείωμα σχετικό με τα παραπάνω και το έβαλα πάνω στην καρέκλα του Διδασκάλου πριν την ομιλία που θα έδινε μετά τη Ντάρσαν. Ο Διδάσκαλος ήρθε, πήρε το γράμμα και για δέκα λεπτά περίπου του έδωσε την αποκλειστική Του προσοχή. Ρώτησε: *«Ποιος έβαλε αυτό εδώ;»* Σήκωσα το χέρι μου. Με ρώτησε: *«Πόσον καιρό είσαι εδώ;»* Απάντησα: *«Τρεις μέρες»*. Τότε κρυφογέλασε και είπε: *«Ω! μα τότε γιατί άργησες να μου το δώσεις;»*

Ένα βράδυ ο Διδάσκαλος είχε καλέσει για τσάι τους σεβαρντάρ (αυτούς που πρόσφεραν ανιδιοτελή εργασία κατά την Μπαντάρα του Ιουλίου). Τους σερβίριζε ο Διδάσκαλος και ήμαστε καλεσμένοι και εμείς. Πρόσφεραν σε όλους μας ένα πιάτο με γλυκά και ένα φλυντζάνι τσάι. Είχα βάλει στο στόμα μου ένα γλυκό, αλλά ήμουν τόσο μαγεμένος απ' την αστραφτερή ομορφιά του Διδασκάλου και τη γοητεία Του, που το στόμα μου είχε μείνει μισάνοιχτο με το γλυκό μέσα. Ο Διδάσκαλος έσκυψε

από πάνω μου με κοίταξε ίσια μες στα μάτια και μ' ένα βλέμμα γεμάτο πονηριά μου είπε: *«Μάσα, μάσα!»* Κρυφογέλασε και η ευθυμία Του μεταδόθηκε σ' όλους μας.

Μια μέρα του Αυγούστου το 1973, ο Διδάσκαλος ήταν άρρωστος κι έτσι η συνάντηση για Ντάρσαν αναβλήθηκε. Την επομένη ο Διδάσκαλος ήταν ακόμα άρρωστος, αλλά μας κάλεσε στο δωμάτιό Του, λέγοντας πως ήθελε τη δική μας ντάρσαν. Προτού πάω στον Διδάσκαλο, διάβαζα το βιβλίο «Η κορώνα της ζωής». Αφού φύγαμε από το δωμάτιό Του αντιλήφθηκα ότι είχα ξεχάσει εκεί το βιβλίο μου.

Ήμουν λίγο ανήσυχος, πώς να επιστρέψω και να ενοχλήσω τον Διδάσκαλο; Πλησίασα την πόρτα Του αθόρυβα σαν ποντικός και κοίταξα στο βάθος του δωματίου όπου καθόμουν, ίχνος βιβλίου! Ο Διδάσκαλος είχε βγάλει το τουρμπάνι Του και είχε ξαπλώσει. (Ελάχιστα δευτερόλεπτα είχαν περάσει από τη στιγμή που φύγαμε μέχρι την επιστροφή μου). Ο Διδάσκαλος με κοίταξε και είπε: *«Έχασες κάτι;»* *«Νόμιζα πως άφησα κάτι εδώ»* απάντησα. Εκείνος έκανε το καλαμπούρι Του: *«Ω! Μα έχασες την κορώνα σου»*. Γέλασε, παρουσίασε το βιβλίο που είχε κρυμμένο πίσω Του και μου το πρόσφερε.

Δυστυχώς παραήρθε γρήγορα η μέρα που έπρεπε πια να φύγω. Ήταν η 21η Αυγούστου 1973. Κατά τη βραδινή Ντάρσαν ο Διδάσκαλος μου είπε να πάω να Τον δω προτού φύγω. Οι Δυτικοί ήμαστε όλοι καλεσμένοι εκείνο το βράδυ από την Πούσπα, την κόρη της Τάι Τζι. Όμως εγώ θεώρησα ότι θα ήταν καλύτερα το τελευταίο μου βράδυ να το περάσω με διαλογισμό. Η ώρα της αναχώρησης πλησίαζε. Πήγα στο σπίτι του Διδασκάλου αλλά δεν μπορούσα να μπω. Οι πόρτες ήταν κλειδωμένες. Μπόρεσα να ξυπνήσω έναν άνθρωπο που κοιμόταν στη βεράντα, αλλά η εσωτερική πόρτα ήταν κλειδωμένη κι αυτός δεν είχε το κλειδί. Ήμουν τρομερά στενοχωρημένος. Πήγα στην κουζίνα και έφτιαξα ένα φλιτζάνι τσάι. Αναρωτιόμουν: *«Θα φύγω δίχως να δω τον Διδάσκαλο;»* Ξαφνικά όλοι οι Δυτικοί όρμησαν μέσα. Ο Χαρσαράν Σινγκ που ήταν μαζί τους είχε το κλειδί και άνοιξε την πόρτα. Ο Διδάσκαλος καθόταν και με περίμενε. Μου είπε μερικά υπέροχα λόγια και με χτύπησε φιλικά στην πλάτη. Ο Χαρσαράν μου έβγαλε δύο φωτογραφίες Πολαρόιντ, καθισμένο στα πόδια του Διδασκάλου. Εκείνος πήρε τις φωτογραφίες και μου έδωσε τη μία λέγοντας: *«Αυτή εδώ είναι η καλύτερη»*. Την πήρε πίσω έβαλε ημερομηνία και την υπέγραψε. Άφησα το σπίτι εκείνο με τέτοια ψυχική ευφορία που δεν μπορούσα να αφαιρέσω ένα πλατύ χαμόγελο από το πρόσωπό μου. Προσπάθησα να το τραβήξω δια της βίας με το χέρι μου αλλά δεν τα κατάφερα. Η αγάπη τόσο δυνατά ακτινοβολούσε μέσα μου, που δεν ένιωσα τον πόνο του αποχωρισμού.

Η πλημμύρα της Χάρης του Διδασκάλου, μου επέτρεψε να Τον επισκεφτώ ξανά από τις 23 Ιουνίου ως τις 16 Αυγούστου του 1974. Ποιος θα μπορούσε να ονειρευτεί ότι θα μας έφευγε; Η υπέροχη Μορφή που τόσο αγαπούσαμε δεν είναι πια μαζί μας, όμως η απεριόριστη Αγάπη Του θα λειτουργεί στην αιωνιότητα.

50. Με Απορία και Θαυμασμό μπρος στην τέλεια παρουσία Του

Richard Handel

Μυήθηκα το 1970, αλλά δεν μπόρεσα να βρεθώ στη φυσική παρουσία του αγαπημένου μας Διδασκάλου παρά μονάχα όταν το 1972 κατά την τρίτη περιοδεία Του ανά τον κόσμο, ήρθε στις ΗΠΑ. Η πρώτη μου ανάμνηση με τον Διδάσκαλο ήταν στην Ουάσιγκτον. Θυμάμαι ακόμα πολύ ζωηρά πώς, φθάνοντας και λίγο πριν περάσει από το τελωνείο του αεροδρομίου της Ουάσιγκτον, όλα ήταν ήσυχα. Κατόπιν όλα τα μωρά άρχισαν να κλαίνε. Ύστερα βγήκε ο Διδάσκαλος και πολλά από τα μεγαλύτερα παιδιά Του άρχισαν να κλαίνε. Με όποιο κριτήριο γνωρίζω και με όποια γνωστά ιστορικά στοιχεία υπάρχουν, το πιο προχωρημένο πνευματικά άτομο που επισκέφτηκε ποτέ το δυτικό ημισφαίριο, επιβιβαζόταν για την επίσκεψή Του στις Ηνωμένες Πολιτείες. Το μυαλό μου σταμάτησε στη σκέψη: *«Δεν μπορούσαμε να έχουμε παρά πολύ μικρή ιδέα για το Πλάσμα αυτό που ήταν να συναντήσουμε.»*

Ο Διδάσκαλος θα έδινε μια ομιλία λίγες μέρες αργότερα. Καθόμουν στα πόδια Του. Έμοιαζε να με κοιτά συνέχεια στη διάρκεια της ομιλίας Του. Το κορμί μου σπαρασσόταν από λυγμούς, καθώς τα μάτια μας ήταν ενωμένα σε Αυτόν σε ένα μυστηριακό εναγκαλισμό. Επιτέλους! Επιτέλους βρισκόμουν σε κοινωνία με τον Κύριο. Ο Θεός είχε κατέβει από το υπερπέραν, είχε πάρει ανθρώπινο σώμα για να μας φέρει πίσω στον Οίκο Του. Δεν μπορούσα παρά με τα δάκρυά μου να Τον ευχαριστήσω, που με αξίωσε να γνωρίσω τέτοια τελειότητα. Τίποτε άλλο δε χρειαζόμουν, τίποτε άλλο δεν μπορούσε να προστεθεί, όλα ήταν τέλεια. Ήταν αληθινό, το πιο αληθινό πράγμα που μου είχε συμβεί ποτέ. Εδώ βρισκόταν η απόλυτη ευτυχία.

Θυμάμαι ότι ένιωθα ιδιαίτερη έλξη για τις φωτογραφίες του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Έμοιαζε το ωραιότερο πλάσμα που θα μπορούσε ποτέ να στολίσει την ανθρώπινη μορφή. Μια περίπου εβδομάδα μετά την άφιξη του Διδασκάλου Κιρπάλ Σινγκ στην Ουάσιγκτον, ενώ δεχόμουν την ντάρσαν Του, η μορφή του άλλαξε και πήρε τη μορφή του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ μέχρι περίπου το τέλος της ομιλίας. Η καρδιά μου σκιρτούσε που μπορούσα να αντικρίζω τη μορφή του Χαζούρ. Μέσα από τη Χάρη Του ο Κιρπάλ εισάκουσε την επιθυμία μου να δω τον Μεγάλο Διδάσκαλο Χαζούρ Σαουάν, δείχνοντας μου συγχρόνως ότι η ίδια Δύναμη εργαζόταν τώρα μέσα σε ένα διαφορετικό ανθρώπινο πόλο. Αν και ο Χαζούρ κι άλλοτε ξαναφανερώθηκε μέσα από τον Κιρπάλ, η επιθυμία μου να δω τον Χαζούρ άρχισε να

μειώνεται, ενώ αυξανόταν η επιθυμία μου να βλέπω τον αγαπημένο μας Διδάσκαλο Κιρπάλ.

Στο διάστημα μιας άλλης ομιλίας του στην Ουάσιγκτον, ο νους μου ήταν αδικαιολόγητα απορροφημένος σε σκέψεις δίχως αγάπη για έναν αδελφό σατσάνγκι.

Έπρεπε να βοηθήσω να φέρουμε το μαγνητοφωνικό εξοπλισμό σ' ένα άλλο μέρος για μια ομιλία που θα έδινε ο Διδάσκαλος. Εκείνος μας έβαλε να διαλογιστούμε και κατόπιν έφυγε, για να φτάσει έγκαιρα στην επόμενή Του ομιλία. Έφυγα κι εγώ για να βοηθήσω στη μεταφορά του μαγνητοφωνικού εξοπλισμού. Ενοχλήθηκα με τον αδελφό μου διότι είχε δανειστεί το αυτοκίνητό μου να πάει για κάποιο θέλημα χωρίς όμως να με ρωτήσει και δεν ήξερα πού βρισκόταν. Τον ρώτησα θυμωμένα πού ήταν το αυτοκίνητο και τον μάλωσα για τη συμπεριφορά του. Όπως αποδείχτηκε το αυτοκίνητο ήταν σταθμευμένο μπροστά από την αίθουσα που έδωσε την ομιλία του ο Διδάσκαλος αντί στο μοτέλ όπου μέναμε και όπου αρχικά, πριν το πάρει ο «κακός» αδελφός, ήταν παρκαρισμένο. Πλησίασα την έξοδο της αίθουσας, για να πάρω την ντάρσαν του Διδασκάλου, καθώς θα έφευγε. Ωστόσο ο οδηγός του αυτοκινήτου Του είχε χάσει τα κλειδιά του. Ψάξαμε και για κάποιο άλλο αυτοκίνητο, αλλά δεν βρέθηκε ο κάτοχός του. Τότε σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να προσφέρω τις υπηρεσίες μου, καθώς, ο «κακός» αδελφός μου είχε αφήσει το αυτοκίνητό μου, αντί σε κάποιο γκαράζ, ακριβώς εκεί που βρισκόταν και περίμενε τώρα ο Διδάσκαλος. Έτσι λοιπόν σε λίγο ο κ. και η κ. Κάνα κάθισαν πίσω, ο Διδάσκαλός μας μπήκε και κάθισε μπροστά και δίπλα του, σχεδόν κολλητά, οδηγώντας εγώ, ξεκινήσαμε για το σπίτι των Κάνα. Η διαδρομή ήταν σαν το ωραιότερο παραμύθι. Ήταν πρωινό και δεν υπήρχαν άλλα αυτοκίνητα στο δρόμο. Ο ήλιος ξεχυνόταν παντού. Ο κ. Κάνα παρατήρησε: *«Ξέρεις, είσαι πολύ τυχερός που έχεις τον Κύριο στο αυτοκίνητό σου».* Συμφώνησα. Μετά από ένα απροσδιόριστο για εμένα χρονικό διάστημα, φτάσαμε στο σπίτι των Κάνα και ευχαρίστησα τον Διδάσκαλο που μου είχε επιτρέψει να τον οδηγήσω εκεί. Με τον αμίμητο τρόπο Του απάντησε: *«Εντάξει».* Έμαθα ότι αν ο Διδάσκαλος θέλει να σε περιλούσει με τη Χάρη Του θα το κάνει, όσο ανέφικτες κι αν φαίνονται οι συνθήκες, έμαθα επίσης ότι δε θα έπρεπε να θυμώνω με κανέναν καθώς υπάρχει κάτι θείο πίσω από το καθετί.

Η τρίμηνη περιοδεία του Διδασκάλου στις Ηνωμένες Πολιτείες και τον Καναδά ήταν σαν μια μακρά περίοδος μέθης. Μας έβαζε να διαλογιστούμε το πρωί, απαντούσε στις ερωτήσεις το απόγευμα, έδινε ομιλίες τη νύκτα και πάντοτε μας έδινε την ντάρσαν Του καλώντας μας σε μικρές ομάδες το απόγευμα και το βράδυ. Το να ακούσω για το Μονοπάτι των Διδασκάλων και να κατανοήσω τη θεωρία ήταν μια ευλογία την οποία δεν μπορούσα να διανοηθώ πως θα λάμβανα πριν από κάποια χρόνια. Το να γνωρίσω ότι υπάρχει πάντα πάνω στη γη ένας ζωντανός Διδάσκαλος, ένας Χριστός, ήταν εκπληκτικό. Αλλά και το να έρθεις πραγματικά σ' επαφή μαζί Του - σίγουρα με το μεγαλύτερο Διδάσκαλο όλων των εποχών[5] - και να

[5] Ολοι οι Διδάσκαλοι που έρχονται και θα έρθουν στο μέλλον, τους δίδεται περισσότερη Χάρη από όλους τους προηγούμενους Διδασκάλους.

λάβεις τη ζωογόνο ευλογία Του μέσω της μύησης ήταν κάτι περισσότερο από εκπληκτικό. Είναι κάτι που δεν το χωράει ο νους σου! Είμαστε σίγουρα μαριονέτες στα χέρια μιας Ανώτερης Δύναμης, γιατί τίποτα απ' όλα αυτά δε θα μπορούσαν να συμβούν με τις δικές μας μονάχα προσπάθειες και χωρίς τη Θεία Χάρη.

Είχα την τύχη να μπορέσω να έλθω στην Ινδία για έξι εβδομάδες, το Νοέμβριο και το Δεκέμβριο του 1973. Όσο απίστευτος κι αν ήταν ο χρόνος που πέρασα με τον Διδάσκαλο στην παγκόσμια περιοδεία Του, στην Ινδία ήταν ακόμα πιο απίστευτος. Ταπεινώνεσαι βλέποντας πόσο πολλά προσφέρει ο Διδάσκαλος. Είναι αδύνατο να γνωρίζεις πόσο πολλά μπορεί να δώσει. Πίστευα ότι είχαμε ευλογηθεί με τις τόσο συχνές Του ντάρσαν στις Ηνωμένες Πολιτείες, εδώ όμως στην Ινδία έμοιαζε σαν να μη διακόπτονταν ποτέ. Πηγαίναμε το πρωί στο σπίτι Του γύρω στις 8:30 και Εκείνος μας μιλούσε. Αργότερα ασχολιόταν με τους Ινδούς πιστούς. Από τη 1:00 ως τις 3:00 ήταν η διακοπή για το γεύμα, κι ύστερα πίσω πάλι στο σπίτι του Διδασκάλου μέχρι τις 9:00 ή και τις 10:00 το βράδυ. Ήμουν σαν τοξικομανής και ήθελα μονάχα Εκείνον να κοιτάζω. Κάποιες φορές ήμουν ίσως υπερενθουσιώδης, είχα ένα υπερβολικό ζήλο, αλλά δεν μπορούσα να συγκρατηθώ.

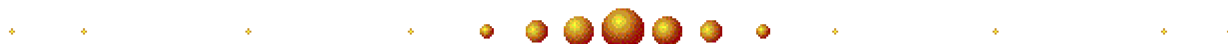
Στο διάστημα που ήμουν εκεί, ο Διδάσκαλός μας έκανε μια περιοδεία στη Βομβάη και μας επέτρεψαν να πάμε κι εμείς. Σε ορισμένες στάσεις που κάναμε και ο Διδάσκαλος έκανε σατσανγκ, βλέπαμε άτομα από αυτούς που το παρακολουθούσαν να βγαίνουν από το σώμα τους. Ο κόσμος προσπαθούσε να τους επαναφέρει στο συνειδητό επίπεδο, συχνά όμως χωρίς επιτυχία, οπότε παρενέβαινε ο Διδάσκαλος. Στη διάρκεια μιας μύησης ο Διδάσκαλος έκανε μια συνεδρίαση για τον Ήχο σε μερικά παιδιά. Μετά από λίγη ώρα επανήλθε, για να τους βγάλει από το διαλογισμό. Ένα αγόρι παρέμενε ακίνητο. Πήγε κοντά του και το χτύπησε στο κεφάλι αρκετά δυνατά. Τίποτα δε συνέβη. Ο Διδάσκαλος γελώντας είπε: *«Αφήστε τον. Βρίσκεται σε σαμάντι (Θεία έκσταση) και εσωτερικά μου ζήτησε θα επανέλθει σε λίγο.»*

Όταν μετά την περιοδεία επιστρέψαμε στο Άσραμ, ο Διδάσκαλος συνέχισε να μας λούζει με τη Χάρη Του, κάνοντας τον καθένα μας να πιστεύει ότι δέχτηκε όλο και κάτι παραπάνω από Εκείνον. Καμιά φορά μου επέτρεπε να ανεβαίνω στο δωμάτιό Του να Τον κοιτάζω, όσο έκανε την αλληλογραφία Του ή συναντούσε κόσμο. Το δωμάτιό Του ήταν διαποτισμένο απ' την ακτινοβόλο παρουσία Του και όλα έπαιρναν μια εκπληκτική υπερκόσμια απόχρωση.

Η τελευταία μου ανάμνηση με τον αγαπημένο, υπερτέλειο Διδάσκαλό μου ήταν στις 31 Δεκεμβρίου του 1973. Το πρόγραμμα της πτήσης μου είχε αλλάξει και μου δόθηκε η ευκαιρία να αποχαιρετήσω το Διδάσκαλο για μια ακόμη τελευταία φορά. Ήταν αργά τη νύκτα και ο Διδάσκαλος ήταν στο δωμάτιό Του επάνω μαζί με τον Τζιάνι Τζι. Μπήκα σ' αυτή την φορτισμένη ατμόσφαιρα και ευχαρίστησα τον Διδάσκαλο για όσα πολλά μου είχε δώσει. Του είπα ότι ήλπιζα να τηρήσω όλες τις οδηγίες Του. Τα μάτια Του μου μιλούσαν μια γλώσσα που μονάχα Εκείνος καταλάβαινε ολότελα. Χαμογελούσε Εκείνος και χαμογελούσα κι εγώ. Εκείνο το τεράστιο χαμόγελο που μονάχα ο Διδάσκαλός μας μπορεί να προκαλέσει! Έσκυψα το κεφάλι μου στα ιερά Του πόδια με ευγνωμοσύνη που μου πρόσφερε όσα μόνον ο Θεός μπορεί να δώσει σε άνθρωπο. Με χτύπησε φιλικά στην πλάτη με ένα μετα-

ξένιο άγγιγμα αγάπης και είπε γελαστά: *"Go Jolly" «Να είσαι χαρούμενος».* Τα μάτια μας συναντηθήκανε, η τελειότητά Του με αγκάλιασε.

Οι γλυκές αναμνήσεις του αληθινά Πολυαγαπημένου μας είναι για πάντα ριζωμένες στην καρδιά μας. Μονάχα να είμαστε ευγνώμονες μπορούμε, που επέλεξε να πορευθεί μεταξύ μας για ένα διάστημα. Μακάρι το πέρασμά Του από τη γη να μας φέρει πιο κοντά Του στο υπερπέραν.

51. Η Δημιουργία του Μάναβ Κέντρα στο Μαίην

Sean Sieglen

Τα χάσαμε και καταχαρήκαμε εμείς, τα μέλη της τότε ονομαζόμενης «Κιρπάλ - φάρμα κατσικιών», όταν ο Διδάσκαλος τον Απρίλιο του 1972 μας απάντησε σε ερώτησή μας για τη φάρμα ως εξής: *«Κατά την περιοδεία μου θα μπορέσουμε να συζητήσουμε, αν το κέντρο σας θα πρέπει να είναι ένα Άσραμ ή ένα Μανάβ Κέντρα».*

Όταν ο Διδάσκαλος ήρθε τον επόμενο Σεπτέμβριο, βρήκα το κουράγιο να Τον συναντήσω στη φάρμα του Σάρμα. Καθώς έθιξα το θέμα του χώρου μας στο Μαίην, ο Διδάσκαλος είπε: *«Ω! Αυτά θα τα συζητήσουμε στο Σαντ Μπάνι»* και μου έκοψε τη συζήτηση».

Θα έπρεπε ίσως να αναφέρω εδώ ότι το 1969 η γυναίκα μου η Πάμελα και εγώ ειδοποιηθήκαμε μέσα από όνειρα και διαλογισμούς να έρθουμε στο Μαίην και να κτίσουμε έναν «Οίκο του Θεού», αρκετό καιρό πριν γνωρίσουμε ουσιαστικά το Μονοπάτι. Πράγματι βρήκαμε 240 εκτάρια, στο σημείο που αργότερα έγινε το Μανάβ Κέντρα, και αμέσως κτίσαμε σύμφωνα με την εσωτερική μας καθοδήγηση μια αίθουσα διαλογισμού 250 περίπου τετρ. μέτρων, χωρίς ωστόσο να έχουμε την παραμικρή ιδέα γιατί έπρεπε να το κάνουμε αυτό.

Έτσι λοιπόν, μέσα Οκτωβρίου, η μικρή μας ομάδα από το Μαίην, καμιά δωδεκαριά άνθρωποι, επισκεφθήκαμε το σπιτάκι όπου έμενε ο Διδάσκαλος στο Σαντ Μπάνι. Ήμουν εξαιρετικά νευρικός, αλλά Εκείνος σαν ένας τρυφερός παππούς τροφοδότησε τις διστακτικές παραπαίουσες σκέψεις μου. Μου απέσπασε όλες τις πληροφορίες τού τι κάναμε ως εργασία, ποιο ήταν το πρόγραμμα διαλογισμού μας καθώς και ποια ήταν τα σχέδιά μας για το μέλλον. Μίλησε για τα κατσίκια μας και έκανε νύξη για ένα μελλοντικό σχολείο. Κατόπιν κοίταξε ένα γύρω στο δωμάτιο και κρυφογέλασε πονηρά: *«Λοιπόν μήπως θα 'πρεπε να έρθω εκεί;»* Ο Κάνα Τζι, ο Ρένο (ομαδάρχης) και ο Μπεν Ρίνγκελ, όλοι τους, βεβαίωσαν το Διδάσκαλο ότι παραήταν μακριά και ότι θα φρόντιζαν να επισκεφτούν εκείνοι το χώρο. Βέβαια εγώ, παρόλο που δεν ήθελα να Τον κουράσω απογοητεύτηκα επειδή μου είχε γράψει: *«Θα κοιτάξουμε να επισκεφτούμε τη φάρμα σου κατά την περιοδεία Θεού θέλοντος».* Όμως φαινόταν ότι δεν ήταν γραφτό να συμβεί αυτό.

Απρόβλεπτες και ξαφνικές δραστηριότητες εμπόδισαν τον Μπεν και τον Κάνα να έρθουν και ήρθε μόνο ο Ρένο, που ήταν ειδικός κτηματομεσίτης, είχε ράντσο και συγχρόνως ήταν εκτιμητής. Η αναφορά του στον Διδάσκαλο εκείνο το βράδυ ήταν ενθουσιώδης και ο Διδάσκαλος ζήτησε να δει τις φωτογραφίες

που είχαμε βγάλει και με κτύπησε φιλικά στην πλάτη: *«Εσύ βάλε τα δυνατά σου και τα άλλα άφησέ τα στο Θεό»,* μου είπε.

Την τρίτη νύχτα, στην τρίτη μας συνάντηση για αυτό το θέμα, δεν ήξερα ακόμα τι δημιουργούσε ο Διδάσκαλος στο Μαίην. Κατ' εντολή του Ρένο έγραψα σ' ένα κομμάτι χαρτί: 1ον "Κιρπάλ Μανάβ Κέντρα" 2ον "Σανταχάρ Μανάβ Κέντρα" 3ον "Σανταχάρ Ασραμ" και Τον ρώτησα: *«Ποια είναι η επιλογή Σου Διδάσκαλε;»* Εκείνος διάβασε τις προτάσεις ονομασίας και είπε:
«Διάγραψε το όνομα "Κιρπάλ" και "σανταχάρ" σημαίνει απλώς "ηθική", όμως αυτό το μέρος στοχεύει σε κάτι πολύ περισσότερο. Δημιουργείιαε κάτι για σκοπούς πνευματικούς. Και γιατί να μην ονομαστεί απλά Μανάβ Κέντρα;» Μερικοί μέσα στο δωμάτιο πήγαν ακόμα πιο πέρα θεωρώντας ότι μπορούσαμε να το αμερικανοποιήσουμε και να το ονομάσουμε Κέντρο του Ανθρώπου, άλλοι είχαν αντίθετη άποψη, εγώ πάντως ήμουν εκστατικός γιατί ο Διδάσκαλος μας είχε δώσει την επικύρωσή Του. Το Μανάβ Κέντρα του Μαίην είχε γίνει πλέον επίσημα η πνευματική κατοικία του Διδασκάλου.

Αργότερα στο διάστημα της περιοδείας ο Διδάσκαλος μας μίλησε δυο-τρεις φορές ακόμη για το πώς να λειτουργήσουμε το Κέντρο, τονίζοντας τη σημασία της προσωπικής εργασίας, του να πατάς γερά στα δυο σου πόδια και του να έχεις κοινό νου. Για μένα, όλα εκείνα στα οποία μας είχε κατευθύνει ο Διδάσκαλος, καθοδηγώντας μας με τα γράμματά Του και που είχαν γίνει ο υπέρτατος σκοπός στη ζωή μας, τώρα είχαν πια επιτευχθεί, και στη Φλόριντα μας έδωσε την ευλογία Του προτού εγκαταλείψει τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Στο πίσω μέρος μιας επαγγελματικής κάρτας του Ρένο, ο Διδάσκαλος είχε γράψει προσεκτικά για μένα: *«Ξεκίνα στο σκοτάδι και άφησε το φως σου να φωτίσει όλη την περιοχή τριγύρω σου».* Έτσι με τη Χάρη Του είμαστε πλέον σε θέση να πραγματοποιήσουμε το σκοπό μας.

Το φθινόπωρο του 1972 βρέθηκα ξαφνικά στερημένος από τα πρώτα δυο δάκτυλα του αριστερού μου χεριού εξαιτίας των περιστρεφόμενων δοντιών του πριονιού με το οποίο έκοβα ξύλα για το τζάκι στο Μανάβ Κέντρα του Μαίην. Καθώς ήμουν ξαπλωμένος στο έδαφος, πριν πάω στο νοσοκομείο προσευχόμουν σιωπηλά στον Διδάσκαλο, *«Σε παρακαλώ κάνε αυτό μου το ατύχημα να ξεπληρώσει τους λογαριασμούς μου για τα πρόσφατα παραπτώματά μου».*

Την επόμενη μέρα, στο κρεβάτι του νοσοκομείου, ήμουν πάλι ξαπλωμένος με το αριστερό χέρι μου μέσα στους επιδέσμους. Στο δεξί μου ήταν στερεωμένος ένας ορός. Μου είπαν ότι είχα παραμείνει τέσσερις ώρες στο χειρουργείο και ότι μέσα στα τραύματα υπήρχαν σφηνωμένα πολλά ξένα σώματα. Ωστόσο, μου είπαν πως όλα είχαν πάει καλά, κρύβοντάς μου ότι υπήρχε μια σοβαρή πιθανότητα μόλυνσης που προοιωνιζόταν κινδύνους, ο σοβαρότερος των οποίων ήταν να χάσω όλη μου την παλάμη.

Ενώ γινόταν το χειρουργείο, η γυναίκα μου ειδοποίησε μια φίλη μας την Τζούντι Πέρκινς, που με τη σειρά της έγραψε στον Ράσελ, που είχε πάει στο Δελχί να επισκεφθεί τον Διδάσκαλο, να του μιλήσει για μένα. Όταν ο Ράσελ ανέφερε στο Διδάσκαλο το γεγονός, Εκείνος είπε: *«Ναι, το ξέρω. τουλάχιστον*

όμως δεν έχασε ολόκληρο το χέρι του». «Όμως, Διδάσκαλε», απάντησε ο Ράσελ, *«αυτό ακριβώς περιμένουν πως θα συμβεί!»*

Ο Ράσελ αργότερα μου είπε ότι, ο Διδάσκαλος με πολύ κατηγορηματικό ύφος απάντησε: *«Όχι, όχι! Πώς μπορείς να σκέπτεσαι κάτι τέτοιο; Όχι σου λέω. Τα δάχτυλα χάθηκαν, αλλά εκείνος σώθηκε»* και επανέλαβε *«Τα δάχτυλα χάθηκαν αλλά εκείνος σώθηκε».*

Με έκπληξη και χαρά οι γιατροί είδαν ότι τελικά το χέρι μου δε μολύνθηκε, και πολύ σύντομα με έδιωξαν, για να γυρίσω σπίτι μου και να αναρρώσω εκεί.

Συχνά οι άνθρωποι μου λένε ότι θα πρέπει αυτή η απώλεια να είναι οδυνηρή για μένα, εγώ όμως ποτέ δεν το σκέπτομαι, εκτός μόνο για να θυμηθώ πόσο στενός είναι ο δεσμός του Διδασκάλου, τόσο στην επίπληξη όσο και στην προστασία.

52. Ο Θεός Φροντίζει τα Παιδιά Του

Ben Ringell

Ήταν το 1972, όταν ο Διδάσκαλος έκανε την τρίτη Του περιοδεία ανά τον κόσμο και είχα τη χαρά να βρίσκομαι μαζί Του καθ' όλη την επίσκεψή Του στις Ηνωμένες Πολιτείες. Καθώς αφήναμε τη Βοστόνη της Μασαχουσέτης για το Σαντ Μπάνι Άσραμ, συνέβη το παρακάτω επεισόδιο.

Ο κ. Νίκολσον, με το αυτοκίνητο του οποίου μεταφέραμε τον Διδάσκαλο, ήταν πολύ ανήσυχος με το δελτίο του καιρού για τις επόμενες τρεις τέσσερις μέρες. Τα δελτία προμήνυαν κρύο με πολλές χιονοπτώσεις. Αυτό ήταν πολύ σοβαρό, γιατί οι περισσότεροι σατσάνγκι θα βολεύονταν στο ύπαιθρο, σε σκηνές.

Κατά τη διαμονή μας στο Σαντ Μπάνι Άσραμ, είχαμε μεν τσουχτερό κρύο αλλά καθόλου χιόνι. Όταν πια φεύγαμε, κάποιος παρατήρησε ότι, ενώ σ' όλη την περιοχή τριγύρω από το Άσραμ είχε χιονίσει, στο Σαντ Μπάνι δεν είχε χιόνι. Ο Διδάσκαλος απάντησε: *«Η Αγάπη που γεννήθηκε στο Σαντ Μπάνι Άσραμ έλιωσε το χιόνι που θα έπεφτε εκεί.»* Είπα: *«Στ' αλήθεια;»* Ο Διδάσκαλος απάντησε: *«Δε νομίζεις ότι ο Θεός θα φρόντιζε τα παιδιά Του;»*

53. Ο Διδάσκαλος Βρίσκει τον Μαθητή

David Helion

Οφείλω στο απέραντο έλεος του Παντοδύναμου το ότι μυήθηκα από τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Μαχαράτζ στο Μονοπάτι των Διδασκάλων που κατευθύνει την ανθρώπινη ψυχή από το χοντρό υλικό επίπεδο στους αγνούς πνευματικούς χώρους και στο Υπερπέραν, όπου γίνεται πια ένα μαζί Του. Γεννήθηκα στη Γαλλία κι από την τρυφερή μου ηλικία κιόλας έψαχνα για την Αλήθεια και πολύ συχνά ρωτούσα τον πατέρα μου για το Θεό, τη μοίρα και το πεπρωμένο.

Καθ' όλο το διάστημα της εφηβείας μου ο Χριστιανισμός με βοήθησε να καταλάβω ότι τη ζωή πρέπει κανείς να τη ζει με τρόπο αγνό, με ειλικρίνεια και με υψηλά ιδεώδη σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού. Ωστόσο η θρησκεία δεν κατόρθωσε να μου δώσει τη βαθιά εμπειρία της θειότητας που εγώ έψαχνα.

Το 1968 όταν έγινα δεκαεννέα ετών, ένιωσα τέτοια κούραση με το Δυτικό τρόπο ζωής, που αποφάσισα να πάω στη Νότιο Αμερική ψάχνοντας για έναν καλύτερο δρόμο. Εκεί είχα την τύχη να ζήσω δυο χρόνια σε απόλυτη απομόνωση, μακριά από τη βιασύνη και το θόρυβο της ζωής στην πόλη, μέσα στην τροπική ζούγκλα, δουλεύοντας για ένα πρόγραμμα αγροκαλλιέργειας. Σ' αυτό το περιβάλλον η πίστη μου στο Θεό δυνάμωσε. Η υπέροχη επαφή με τη μητέρα Φύση άνοιξε την καρδιά και το νου μου προς το αθέατο θέλημα του Δημιουργού.

Η ζωή μού είχε αποκαλύψει τον ιερό της χαρακτήρα, αλλά προς ποια κατεύθυνση θα έπρεπε να πορευθώ; Αν και τα χρόνια εκείνα στη ζούγκλα υπήρξαν για μένα μια θετική εμπειρία, δεν μπορούσα να βρω μέσα στη μοναξιά των βουνών μια ικανοποιητική απάντηση για το μυστήριο της ζωής. Ακολούθησαν διαφορετικές εμπειρίες, που κυμαίνονταν από το ένα άκρο στ' άλλο: έντονες περιηγήσεις και ταξίδια, ζωή σε κοινόβια, χρήση ναρκωτικών, λίγη γιόγκα και εσωτερισμός, μελέτη αρχαίων πολιτισμών –λίγο απ' όλα τα πράγματα που προσφέρει η εποχή του Υδροχόου, αλλά καμιά ικανοποιητική απάντηση δεν είχε βρεθεί.

Στα είκοσι τρία μου ένιωθα κατάθλιψη, αντιμετωπίζοντας μια ζωή που δεν μπορούσα να καταλάβω. Είχα φτάσει στο σημείο που τίποτα άλλο δεν μπορούσα να κάνω παρά να προσεύχομαι στο Θεό να μου δείξει το δρόμο Του, για να επιστρέψω στο αληθινό μου σπίτι. Από ένστικτο ήξερα ότι μονάχα ένας αληθινός Διδάσκαλος μπορούσε να με βοηθήσει να φτάσω το στόχο μου. Τελικά μια μέρα είχα ένα εκπληκτικό όραμα, με τα μάτια μου ορθάνοιχτα, καθώς περπατούσα μοναχός μου, χαμένος σε προσευχή και συλλογισμούς. Ξαφνικά μέσα

στα σύννεφα αντίκρισα ένα πελώριο κεφάλι με μια μακριά λευκή γενειάδα, με υπέροχα ακτινοβόλα γαλάζια μάτια. Νόμισα πως ήταν κάποια θεότητα που εμφανίστηκε σε απάντηση της αναζήτησής μου. Η πίστη μου στο Θεό αργότερα αποδείχτηκε σωστή. Τον ίδιο αυτό χρόνο λίγο αργότερα περπατούσα μόνος μου σε μια τεράστια πελώρια αμμουδιά κοντά στον Ειρηνικό Ωκεανό. Προσευχόμουν στο Θεό να μου παρουσιαστεί και να μου δείξει το δρόμο. Ήμουν πολύ χαμένος κι ο νους μου μπερδεμένος και η καρδιά μου πονούσε και ο άδειος ουρανός έμοιαζε να καθρεφτίζει τη βαθιά νωθρότητα στην οποία ήμουν βυθισμένος, σαν να μην υπήρχε ευκαιρία για μένα να βγω απ' αυτή την κατάσταση. Ο ήλιος έδυε, η νύχτα πλησίαζε και όπως φαινόταν, η Φύση δε θα μου μιλούσε εκείνη τη μέρα. Ξάφνου άρχισαν να πλησιάζουν σύννεφα πολλά και σε μια στιγμή δημιούργησαν ένα εκπληκτικό ηλιοβασίλεμα με τα πιο ασυνήθιστα χρώματα και σχήματα – στη μέση ήταν ένα τρίγωνο από λαμπερά σύννεφα και η σιλουέτα ενός γέρου σοφού μου εμφανίστηκε, παραμένοντας εκεί κάποια δευτερόλεπτα. Καθόταν σταυροπόδι και με κοίταζε ήσυχα, σαν να παρατηρούσε ολόκληρο το σύμπαν από την υψηλή του κατοικία. Μετά από λίγο η μορφή άρχισε σιγά-σιγά ν' αλλάζει ώσπου έγινε το σημείο Ομ και τέλος έσβησε. Από κείνη τη μέρα ήξερα πια ότι κάποιο σπουδαίο γεγονός θα συνέβαινε στη ζωή μου.

Λίγες μόνο εβδομάδες μετά απ' αυτό το όραμα, στην πόλη του Μεξικού έπεσα πάνω σ' ένα πόστερ που έδειχνε έναν άνθρωπο από την Ινδία που φορούσε ένα λευκό τουρμπάνι, με φωτοβόλα γαλάζια μάτια που έλαμπαν στο ευγενικό πρόσωπό Του. Μου φάνηκε πως ήταν ένας πραγματικός σοφός. Και μόνο κοιτάζοντας την εικόνα Του ένα αίσθημα γαλήνης με πλημμύρισε. Με τη Χάρη του Θεού, αυτός ο θείος οδηγός ήρθε σε μένα, στο Μεξικό, με τη φυσική Του μορφή, το Δεκέμβριο του 1972. Δεν είχα ακούσει ποτέ μου πριν απ' αυτή την ευλογημένη μέρα για τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, όταν όμως έφτασε στο Μεξικό, με τράβηξε κοντά Του, όπως ο μαγνήτης το σίδερο.

Οι συναντήσεις θα γίνονταν σ' ένα κεντρικό ξενοδοχείο της πόλης. Η αίθουσα συνεδριάσεων ήταν κατάμεστη από κόσμο που περίμενε την άφιξη του Διδασκάλου. Η ατμόσφαιρα ήταν πολύ φορτισμένη και ήσυχη. Όταν ήρθε ο Διδάσκαλος όλοι σηκώθηκαν όρθιοι. Δεν μπορούσα να διακρίνω τίποτα λόγω του πλήθους. Περπατούσε πολύ αργά με ενωμένα τα χέρια κοιτάζοντας προσεκτικά τον καθένα μέσα στα μάτια. Η σιγή ήταν απόλυτη. Είχε κάτι μεγαλοπρεπές και μεγαλειώδες επάνω Του, αν και οι τρόποι Του ήταν ταπεινοί και απλοί. Λόγοι ειρήνης και σοφίας κύλησαν απαλά από τα χείλη Του με δύναμη μαγική που έφεραν γαλήνη στο μπερδεμένο μου μυαλό.

Το βράδυ, όταν γύρισε στην αίθουσα, βρήκε ακόμα μεγαλύτερο ακροατήριο. Υπήρχαν άνθρωποι κάθε ηλικίας, προέλευσης και φυλής. Η αίθουσα ήταν εντελώς γεμάτη. Τούτη τη φορά ο Διδάσκαλος μου έδειξε μια άλλη πτυχή της προσωπικότητάς Του. Πριν σπάσει τη σιωπή, παρατήρησε την πυκνή ομήγυρη για λίγα λεπτά με μάτια που λαμπύριζαν σαν αστέρια και ήλιοι. Απ' όλο Του το σώμα, ακτινοβολία υπερφυσική ξεχύθηκε επάνω μας με αφθονία. Αν και δε μου ήταν γνώριμες οι διδασκαλίες Του, ήξερα ότι καθόμαστε στην παρουσία ενός

μεγάλου ανθρώπου. Ο Διδάσκαλος μίλησε για την επιστήμη της ψυχής ως τον μοναδικό τρόπο ένωσης του ανθρώπου με τον Θεό και έδωσε έμφαση στην ανάγκη μιας αυτοαναμόρφωσης και μιας αγνής ζωής.

Όταν τελείωσε η συνάντηση βρισκόμουν σε τέτοια κατάσταση έκστασης που εξακολουθούσα να παραμένω εκεί καθιστός. Ένας μαθητής του Διδασκάλου βλέποντάς με έτσι εκστατικό και συνεπαρμένο από τον Διδάσκαλο, ήρθε κοντά μου, άρχισε να μου μιλά για τη μεγαλοσύνη αυτού του Γκουρού και μου συνέστησε, αν θέλω να ακολουθήσω αυτό το δρόμο, να πάω την επομένη μέρα να πάρω μύηση. Παρόλο που δεν ήξερα πόσο σημαντικό ήταν αυτό, ένιωσα ότι έπρεπε να πάω. Δεν έκανα τίποτα μοναχός μου, παρά ακολουθούσα μόνο ένα ενεργειακό ρεύμα που με οδηγούσε. Την επόμενη μέρα, μετά τις συνηθισμένες τυπικότητες, μας οδήγησαν σ’ ένα μεγάλο δωμάτιο όπου περιμέναμε τον Διδάσκαλο. Όταν τελικά έφτασε, έπεσε βαθιά σιγή. Μια πηγή αρμονίας ανάβλυ-ζε από τα μάτια Του, ένας χείμαρρος ειρήνης ορμούσε, ένας ποταμός συμπόνιας κυλούσε, ένας ωκεανός φωτός λαμπύριζε και ο Διδάσκαλος με το πιο ευγενικό και απαλό τρόπο άρχισε να δίνει οδηγίες για σωστούς και ακριβείς διαλογισμούς επικεντρωμένους στο Θεό, που ζει μέσα μας στο βάθος της ψυχής μας. Και μ’ ένα πολύ απλό τρόπο σε καμιά εκατοστή από μας δόθηκε το πιο πολύτιμο αγαθό που μπορεί ποτέ να λάβει ανθρώπινο πλάσμα – το ιερό δώρο του Νάαμ, μια επαφή με το Φως και τον Ήχο εσωτερικά.

Με τη Χάρη του Θεού ξαναγεννηθήκαμε εσωτερικά σε μια καινούρια ζωή. Το Μονοπάτι που γύρευα τόσα χρόνια μου είχε αποκαλυφθεί, η φωνή την οποία καλούσα στις προσευχές μου, μού είχε απαντήσει και η πόρτα που έψαχνα είχε ανοίξει διάπλατα.

Την επομένη μαζευτήκαμε όλοι στα πόδια Του και ο Διδάσκαλος μάς έβαλε σε διαλογισμό. Στη συνέχεια μας ρώτησε για τις εσωτερικές μας εμπειρίες στο Φως και τον Ήχο. Όταν ήρθε η σειρά μου σήκωσα το χέρι μου, όρθιος, τρέμοντας, ντροπαλός σαν μωρό. Ο Διδάσκαλος μου είχε παρουσιαστεί εσωτερικά και μου είχε μιλήσει. Και τότε μπροστά σε όλους ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ με ρώτησε τι μου είπε ο Διδάσκαλος. Απάντησα: *«Σιωπή»*. Τότε ο Διδάσκαλος είπε: *«Νοητική σιωπή»*. Αυτές είναι οι μοναδικές λέξεις που ο Διδάσκαλος μου απηύθυνε ποτέ, όμως ζουν ακόμη μέσα μου.

Χαρά στον κόσμο, ειρήνη σε όλη τη Δημιουργία. Ωσαννά στον Σατγκουρού που μας ενώνει με το ιερό Φως για πάντα, ναι παντοτινά. Δάκρυα κυλούν από τα μάτια μου. Ο Διδάσκαλος έρχεται, για να ενώσει τα παιδιά Του με το Υπέρτατο Ον.

54. Πρασάντ από τον Κύριο

S.K.Kapur

Ήρθα στα πόδια της Αγιότητάς Του, του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ, το 1959 και ευλογήθηκα με το ιερό Νάαμ το 1962. Από τότε μέχρι που η Αγιότητά Του εγκατέλειψε το φυσικό Του σώμα υπήρξαν τόσες αξιομνημόνευτες ιστορίες και γεγονότα, που ποτέ δε θα ξεχαστούν από μένα, αλλά κάποτε θα ταφούν μαζί με το σώμα μου.

Μια φορά το 1959 ο Αγαπημένος Διδάσκαλος επρόκειτο να επισκεφτεί το σπίτι κάποιων σατσάνγκι πριν από την γαμήλιά τους τελετή. Η γυναίκα μου κι εγώ ζητήσαμε από τον Πολυαγαπημένο Διδάσκαλο, αφού επισκεφθεί το σπίτι αυτών των σατσάγκι, να τιμήσει και το δικό μας σπίτι με τα ιερά Του πόδια, πράγμα που αποδέχτηκε. Η επίσκεψη στο σπίτι των μελονύμφων είχε οριστεί για τις 6:00 μ.μ. Έτσι λοιπόν στις 5:50 μ.μ. φτάσαμε και εμείς στο χώρο του γάμου. Το πρώτο πράγμα που ρωτήσαμε ήταν αν είχε φτάσει ο Διδάσκαλος.

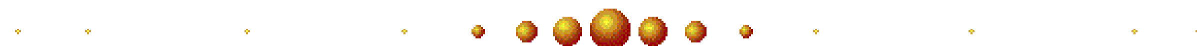
Προς μεγάλη μας έκπληξη μας είπαν ότι είχε πάει στις 5:30 μ.μ. και είχε φύγει 5:45 μ.μ. – ίσα-ίσα πέντε λεπτά πριν φτάσουμε εκεί! Ήμαστε και οι δυο εξαιρετικά αναστατωμένοι – τι να κάνουμε, τι να μην κάνουμε, καθώς η ερώτησή μας και η απάντηση στην ερώτησή μας και όλο αυτό το δράμα μας παιζόταν απ’ έξω ακριβώς από την είσοδο της γαμήλιας τέντας. Έτσι αντί να προχωρήσουμε μέσα στην τέντα, ξεκινήσαμε για να γυρίσουμε στο σπίτι μας. Όμως στο δρόμο σκεφτήκαμε να πάμε καλύτερα στο Σαουάν Άσραμ, καθώς μας είπαν ότι ο Πολυαγαπημένος θα επέστρεφε εκεί.

Όταν φτάσαμε στο Άσραμ μπήκαμε στο Κότι (ο χώρος όπου κατοικούσε ο Διδάσκαλος) και τον είδαμε να κάθεται πάνω στο κρεβάτι του, στο τελευταίο δωμάτιο. Στη βεράντα συναντηθήκαμε με τον Σ. Αβτάρ Σινγκ Τζι Ομπερόι, στον οποίο διηγηθήκαμε όλο αυτό το επεισόδιο, μεμφόμενοι τον εαυτό μας που είχαμε χάσει τέτοια χρυσή ευκαιρία να φέρουμε τον Διδάσκαλο σπίτι μας. Μου είπε ότι έπρεπε να του είχα μιλήσει για την επίσκεψη, ώστε να το υπενθυμίσει στον Διδάσκαλο κατά την επιστροφή τους από το χώρο του γάμου. Προχωρώ-ντας μέσα στο σπίτι, στο πρώτο δωμάτιο μάς συνάντησε ο Μπριτζ Μοχάν, που ακούγοντας κι αυτός την ιστορία μας, μάς παρηγόρησε με τη σειρά του. Για μας όμως τα λόγια αυτά δεν έφταναν, η πληγή ήταν πολύ βαθιά για να ανακουφιστεί από τα λόγια τους. Βλέποντάς το αυτό και νιώθοντας τη θλιβερή μας κατάσταση, ο Παντίτ Μπριτζ Μοχάν μας έσπρωξε μέσα στο τελευταίο δωμάτιο όπου ο Διδάσκαλος έτρωγε ένα μήλο που ξεφλούδιζε τμηματικά με ένα μαχαίρι.

Βλέποντάς μας στην είσοδο του δωματίου, ο Διδάσκαλος με τον δικό Του μοναδικό τρόπο μας έκανε νεύμα με το δάκτυλο να προχωρήσουμε μέσα, και πήγαμε και κάτσαμε στα ιερά Του πόδια δίπλα στο κρεβάτι όπου καθόταν. Ο Διδάσκαλος μας ρώτησε ποιος ήταν ο λόγος για τον οποίον είχαμε έρθει τόσο ξαφνικά και γιατί ήμαστε σε τόσο κακή κατάσταση. Η γυναίκα μου τα διηγήθηκε όλα πολύ προσεκτικά, κοιτάζοντας να μην αφήσει τίποτα που να μην το πει. Ακούγοντάς τα αυτά ο Κύριος πρώτα έβαλε τα γέλια και ύστερα είπε: *«Ποιο είναι το δικό μου λάθος σ' όλη αυτή την ιστορία;»* Η γυναίκα μου απάντησε: *«Αγαπημένε μου Δάσκαλε, επισκέφτηκες το χώρο του γάμου πριν από την προγραμματισμένη ώρα και γύρισες στο Ασραμ, χωρίς να επισκεφτείς το σπίτι μας!»* Ο Διδάσκαλος απάντησε: *«Οι συγγενείς του γαμπρού και της νύφης ήρθαν και με πήραν νωρίτερα. Τώρα όμως για να κάνουμε μια συμφωνία. Τι θέλετε να επισκεφτώ το σπίτι σας τώρα ή κάποια άλλη φορά;»* Σ' αυτό η γυναίκα μου απάντησε αμέσως *«Τώρα!»* Ο Διδάσκαλος είπε: *«Είσαι πολύ έξυπνη, δε θέλεις ν' αφήσεις να σου χρωστάνε τίποτα. Θέλεις να εξαργυρώσεις την υπόσχεση εδώ και τώρα.»* Η γυναίκα μου, που έκλαιγε παρόλα τα παρηγορητικά λόγια του Αγαπημένου Διδασκάλου, δεν μετακινήθηκε ούτε χιλιοστό, ενώ έκλαιγε, συνέχιζε να επαναλαμβάνει μια μονάχα λέξη ανάμεσα στα αναφιλητά της: *«Τώρα!»*

Τότε ο Διδάσκαλος είπε: *«Εντάξει, πάρε αυτό το κομμάτι το μήλο* (που ο Αγαπημένος Διδάσκαλος είχε ξεφλουδίσει με το μαχαίρι για τον εαυτό Του) *και ας κάνουμε ένα συμβιβασμό. Δες, αν εγώ φύγω τώρα οι ξένοι αδελφοί σατσάγκι που τους έβαλα το πρωί σε διαλογισμό θα φτάσουν αργά για το δείπνο τους. Πρέπει να πάω να τους διακόψω το διαλογισμό.»*

Αυτό το ευγενικό πρασάντ, το καμμάτι το μήλο, η γυναίκα μου το αρνήθηκε αρχικά. Ύστερα όμως όταν ο Διδάσκαλος άρχισε να σκουπίζει τα δάκρυά της με το μαντήλι Του, σφίγγοντας τους ώμους της και πιέζοντάς την να πάρει το μήλο, τελικά το δέχτηκε. Στη διάρκεια αυτών των γεγονότων (τον καυγά μεταξύ του Πατέρα και της κόρης Του, Του Διδασκάλου και της μαθήτριάς Του που ήταν απολαυστικός) ο Διδάσκαλος είπε δείχνοντάς με: *«Δες, εκείνος συμφώνησε μαζί μου. Δεν είναι θυμωμένος μαζί μου»*. Και κατόπιν προσφέροντάς μου το δεύτερο τέταρτο του μήλου είπε: *«Πάρε κι εσύ αυτό και φάγε το μπροστά μου»*, πράγμα που έκανα. Από κει βγήκαμε έξω από το σπίτι μαζί με τον Διδάσκαλο και πήγαμε προς την Αίθουσα του Σάτσανγκ, όπου οι ξένοι αδελφοί μας καθόταν ακόμη σε διαλογισμό.

55. Αποσπάσματα από ένα Ημερολόγιο του 1973

Katie Mc Cluney

5 Μαΐου 1973:

Ο Διδάσκαλος μας ρώτησε πώς πάμε με το διαλογισμό μας κι αν έχουμε κάποιες ερωτήσεις. Δεν είχαμε καμία κι ο Διδάσκαλος βολεύτηκε στο μικρό καναπέ και με την πιο σπινθηροβόλα έκφραση άρχισε να λέει: Στην Ινδία, αν είσαι συνταξιούχος πρέπει να υπογράψεις ένα χαρτί που να λέει ότι ήσουν ζωντανός όλους αυτούς τους δώδεκα μήνες που λάμβανες τη σύνταξή σου. Αυτό πρέπει να το κάνεις για την κυβέρνηση κάθε χρόνο. (Όλοι μας γελάσαμε) και αυτό είναι απόδειξη ότι πράγματι ζούσες και τους δώδεκα μήνες! Έτσι είπα κι εγώ μια φορά στον Χαζούρ, *«Θα βάλω να σταματήσουν τη σύνταξή Σου!»* *«Τι! Γιατί;»* είπε ο Διδάσκαλος Χαζούρ, κι έμοιαζε έκπληκτος. *«Διότι δεν είσαι ζωντανός και τους δώδεκα μήνες. Πεθαίνεις καθημερινά!»* Κι ύστερα γέλασε τόσο γλυκά!

11 Μαΐου:

Κάποιος είπε στον Διδάσκαλο, *«Είμαι εξαιρετικά ανυπόμονος με τον εαυτό μου και με τους άλλους»*. Ο Διδάσκαλος ρώτησε πολύ ήρεμα και γλυκά: *«Ανυπόμονος με τον εαυτό σου; Είναι άλλο πράγμα να είσαι ανυπόμονος με τους άλλους, αλλά ανυπόμονος με τον εαυτό σου; Γιατί;»* Ο μαθητής απάντησε: «*Γιατί δεν προσπαθώ αρκετά, Διδάσκαλε!»* *«Ω!»* είπε Εκείνος, *«μην είσαι ανυπόμονος. Η Ρώμη δεν κτίστηκε σε μια μέρα ξέρεις, κι όλη αυτή η βιασύνη χαλάει τα πράγματα. Όταν έχεις άγχος και εκνευρίζεσαι, αυτό γίνεται εμπόδιο στον ίδιο τον εαυτό σου. Κάθισε απλώς στην πόρτα μου και περίμενε. Μην είσαι ανυπόμονος... Θα έρθω για σένα»*.

Κάποια γυναίκα είπε στον Διδάσκαλο ότι είχε δυσκολίες με το διαλογισμό, διότι κατά τη διάρκειά του συνέχεια σκεπτόταν και έλεγε: *«Μη παρακολουθείς την αναπνοή σου»*. Ο Διδάσκαλος της είπε: *«Όχι, όχι. Αυτός είναι ο αρνητικός τρόπος. Αν κάποιος είναι εχθρός μου και πω "δε θα τον σκέπτομαι, δε θα τον σκέπτομαι", τότε θα τον σκέπτομαι συνέχεια. Πρέπει να πάψεις να σκέπτεσαι και να ξεχάσεις την αναπνοή σου και να απορροφηθείς στον εαυτό σου»*.

Ένας άντρας είπε: *«Το ημερολόγιό μου μοιάζει με το εθνικό χρέος της Αμερικής»*. Ο Διδάσκαλος είπε γελώντας: *«Μα όχι, όχι – όλα τα άλλα κράτη είναι χρεωμένα στην Αμερική. Η Αμερική δεν έχει χρέος»*. (Όλοι γέλασαν). Ο άντρας συνέχισε: *«Ωστόσο σε κάθε βήμα υποχρεώνομαι να σημειώσω και ένα λάθος. Προσπαθώ να είμαι ταπεινός, να μην ενοχλώ κανέναν κι όμως συνέχεια κάνω λάθη»*. Κι ο Διδάσκαλος συμβούλεψε: *«Η διάνοιά σου δουλεύει υπερβολικά. Είσαι*

συνέχεια πολιορκημένος από σκέψεις. Όταν προσπαθείς να είσαι ταπεινός, συνεχίζεις να μη σκέπτεσαι παρά τον εαυτό σου. Σκέψου Εκείνον και απορροφήσου σ' Εκείνον, στη θύμησή Του και θα γίνεις ταπεινός. Ο νους προσπαθεί πάντοτε να σε τραβήξει μακριά απ' τον Θεό. Ο μόνος τρόπος να τον ελέγξεις είναι μέσα από το Φως και τον Ήχο και μέσα απ' τη γλυκιά ανάμνηση του Θεού. Έτσι λοιπόν μην πηγαίνεις πέρα δώθε, όπως το εκκρεμές του ρολογιού. Να θυμάσαι ότι ο Θεός βοηθά αυτούς που βοηθούν τους εαυτούς τους και διατήρησε στη μνήμη σου τα λόγια μου! Ο Θεός βοηθά κι αυτούς που δε βοηθούν τον εαυτό τους».

15 Μαΐου:

Ο Διδάσκαλος μας είπε: *«Θέλω να σας βλέπω χαρούμενους. Θα έπρεπε να είμαστε χαμογελαστοί κι ευχαριστημένοι που έχουμε το ανθρώπινο σώμα και αυτή την ευκαιρία να γνωρίσουμε τον Θεό. Το χαμόγελο είναι το λάδι στη μηχανή – τη βοηθάει να λειτουργεί ομαλά. Χωρίς λάδι υπάρχει τριβή, διάβρωση. Έτσι θέλω να σας βλέπω να λάμπετε».* Εχθές είπε ακόμα: *«Αγάπα το γείτονα περισσότερο κι από τον εαυτό σου. Κάνε τον ευτυχισμένο και θα γίνεις κι εσύ ευτυχισμένος. Τρία είναι τα πράγματα που μπορούν να κάνουν τη ζωή μας ωραία: να είσαι ανιδιοτελής, να είσαι ευτυχισμένος, να είσαι ευγνώμων».*

16 Μαΐου:

Ήμαστε στο Ρατζπούρ και κοιμόμασταί στον ξενώνα πίσω από το σπίτι του Διδασκάλου. Μας κάλεσε γύρω στις 7:20 εκείνο το πρωί: *«Ήθελα να δεχτώ την ντάρσαν σας. Σεις θέλατε την δική μου κι εγώ την δική σας. Βλέπετε, είναι αμοιβαίο. Σας ζήτησα να έρθετε νωρίς, γιατί θα πάω στο Μανάβ Κέντρα – έχω ν' ασχοληθώ με την αλληλογραφία μου – Πέντε δέματα (μας έδειξε με το χέρι Του πόσο πελώρια ήσαν) ήρθαν από το Δελχί με γράμματα που θέλουν απάντηση.»* Στη συνέχεια ο Διδάσκαλος άρχισε να μας μετρά: *«Ένας, δύο, τρεις, τέσσερις, πέντε, έξι, επτά, οκτώ, εννέα, δέκα, με τον Μακ Κέυ ένδεκα… Κάποιος λείπει; Βλέπετε τα μετρώ τα παιδιά μου». «Διδάσκαλε,»* είπε κάποιος, *«λείπει η κυρία από τη Γερμανία, γιατί είπε πως την πονάει το δόντι της.»* Όμως όταν υποφέρει το σώμα, δεν είναι τίποτε! Εκείνος του απάντησε, *«Το σώμα είναι μονάχα ένα σπίτι. Αν ένας τοίχος καταρρεύσει τον διορθώνουμε. Τι είναι λίγος πόνος; Πρέπει όμως να το φροντίσεις, γιατί αλλιώς κινδυνεύεις να ταφείς κάτω από τα ερείπιά αυτού του σπιτιού!»*

18 Μαΐου:

Ο Διδάσκαλος είπε: *«Όταν διεκδικείς, νιώθεις αδειασμένος, στραγγιγμένος, χάνεις κάτι. Αν έχεις μια μικρή λιμνούλα και συνέχεια διανέμεις νερό, τότε;»* Είπε ακόμη να κοιμόμαστε χαλαρωμένοι και απελευθερωμένοι από μελαγχολίες και σκέψεις – να αφήνουμε όλες μας τις έγνοιες και ότι ο ύπνος θα μας ανανεώσει.

28 Μαΐου:

Κάποια γυναίκα είπε ότι ήταν λίγο αδιάθετη και δυσκολευόταν να συγκεντρωθεί. *«Δεν υπάρχει κάποια λεωφόρος που σε οδηγεί στη συγκέντρωση. Εξά-*

σκηση και περισσότερη εξάσκηση». Η αδελφή ωστόσο απάντησε πως ένιωθε ότι εξασθενεί η συγκέντρωσή της, επειδή ήταν αδιάθετη. Ο Διδάσκαλος ρώτησε: *«Έχεις πυρετό; Το να είσαι αδιάθετος είναι ευλογία γιατί τότε μπορείς να χρησιμοποιήσεις ακόμα περισσότερο το χρόνο σου για εξάσκηση. Κάποτε πριν σαράντα περίπου χρόνια ήμουν στο κρεβάτι με υψηλό πυρετό. Χρησιμοποίησα όλο το χρόνο μου κάνοντας Μπατζάν. Κανείς δε σε σκοτίζει, όταν είσαι άρρωστος. Δεν είσαι υποχρεωμένος να πας στη δουλειά σου και νομίζω ότι σου φέρνουν και το φαγητό σου στο κρεβάτι. Σου λέω, ότι αυτές δεν είναι καθόλου πειστικές δικαιολογίες. Δεν αγαπάμε τον Θεό. Όταν αισθάνεσαι άρρωστος κι έρχεται να σε δει ένας αγαπημένος, πώς νιώθεις; «Ωραία»*, απάντησε εκείνη. *«Βλέπεις πρέπει να συγκεντρώνουμε την προσοχή μας σ' αυτόν που αγαπάμε. Όταν επιστρέψεις μπορείς να κάνεις τα άλλα πράγματα, αν όμως θέλεις να επωφεληθείς από την παρουσία σου εδώ στο Άσραμ, συγκέντρωσε όλη σου την προσοχή στο Θεό»*.

Μια άλλη φορά μας είπε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ πως ήταν πάρα πολύ άρρωστος και σχεδόν δεν μπορούσε να κουνηθεί. Ο Χαζούρ ήρθε στην Λαχόρη, και βλέποντας ότι ο αγαπημένος του γκουρμούκτ δεν ήταν στο σταθμό του τραίνου για να Τον υποδεχτεί, πήγε κατευθείαν στο σπίτι του Κιρπάλ. Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ μας είπε ότι ένιωσε τόσο ευτυχισμένος βλέποντας το Χαζούρ, που λησμόνησε εντελώς την αρρώστια του και όταν έφευγε πια ο Χαζούρ, ο Διδάσκαλος Τον συνόδευσε ως την πόρτα, κατεβαίνοντας με τα πόδια τρία πατώματα.

2 Ιουνίου:

Ο Διδάσκαλος είπε: *«Πρέπει να έρχεστε πάντοτε στον Διδάσκαλο για συμβουλή και οδηγία. Μην ψάχνετε βοήθεια από κάπου αλλού. Και ο άνθρωπος που κάνει την ερώτηση έχει να χάσει κι εκείνος που χώνεται ανάμεσα σε αυτόν και στον Διδάσκαλο χάνει. Κανείς δεν πρέπει να παρεμβάλλεται μεταξύ εσένα και του Διδασκάλου. Δε θα έπρεπε να ασχολείσαι με κανέναν άλλον. Όσον καιρό βρίσκεσαι εδώ πέρα χρησιμοποίησε το χρόνο σου με τον πιο ωφέλιμο τρόπο. Δεν ήρθες εδώ, για να κάνεις φίλους. Να μη σκέπτεσαι ούτε το παρελθόν ούτε το μέλλον. Δεν είστε ακόμα άγιοι. Είσαστε όλοι ασθενείς. Έτσι λοιπόν δεν πρέπει να ζητάτε τη βοήθεια άλλων αρρώστων. Να έρχεστε σε μένα εάν έχετε κάποιο πρόβλημα ζωής και θανάτου ή κάποια πνευματική δυσκολία. Φοβόσαστε να έρθετε;»*

10 Ιουνίου:

Κάποιος ρώτησε τον Διδάσκαλο πώς ν' αρχίσει να αυτοπαραδίδεται και Εκείνος απάντησε: *«Πρώτα πρέπει να έχεις αγάπη. Όταν αγαπάς κάποιον, τότε είσαι παραδομένος, με εγκόσμιο τρόπο, έτσι δεν είναι; Πρέπει να 'χεις αγάπη»*. Για αρκετή ώρα έμεινε σιωπηλός, μετά συνέχισε: *«Όταν αγαπάς κάποιον, κάνεις ό,τι σου λέει. Αν με αγαπάς, τήρησε τις εντολές μου. Πάντα σκέπτεσαι πώς να ευχαριστήσεις αυτόν που αγαπάς. Ο Διδάσκαλος έχει για όλους σας αγάπη, αλλά ακόμα μεγαλύτερη για εκείνους που τηρούν τις εντολές Του – εσωτερικά και εξωτερικά. Όταν έρχεσαι εδώ πάνω (στο σημείο εστίασης μεταξύ των δύο ματιών) τότε θα έχεις πραγματική Αγάπη – Αγάπη που θα εκραγεί και θα ξεχειλίσει μπροστά σου.*

Πραγματική αγάπη, είναι η αγάπη για το Θεό – το Θεό μέσα σου, τον Θεό μέσα στον Διδάσκαλο. Αυτή είναι αγάπη πραγματική. Αν χορεύεις με την αγάπη χωρίς όμως να τηρείς τις εντολές, αυτό δεν είναι αγάπη. Αν με αγαπάς, τότε θα κάνεις εκείνο που σου λέω. Στον εξωτερικό κόσμο αν έχεις αγάπη, την κρατάς κρυμμένη, έτσι δεν είναι; Τότε γιατί θα πρέπει να δείχνεις την αγάπη σου για τον Θεό, να την καταθρυμματίζεις και να τη σπαταλάς; Κράτα την κρυμμένη μέσα σου. Τότε θα μεγαλώσει, θα θεριέψει. Παρακολουθείς αυτά που σου λέω;»

Ο Θεός Ράμα (αβατάρ) παρέμεινε δεκατέσσερα ατέλειωτα χρόνια σε απομόνωση. Όλοι οι γιόγκι μέσα στο δάσος τον περίμεναν κάποτε να επιστρέψει στον κόσμο. Τον περίμεναν και έλεγαν: *«Σε μένα θα έρθει πρώτα, γιατί το Ασραμ μου είναι το μεγαλύτερο»*. Εκείνος όμως δεν πήγε σ' αυτούς. Αντίθετα πήγε στη Σίβρι, μια πάμπτωχη γυναίκα λόγω της αγάπης της για Εκείνον. Τότε οι γιόγκι τον ρώτησαν: *«Έχουμε μια λιμνούλα που την έχουν μολύνει τα έντομα, θα μπορούσες να αδειάσεις μέσα εκεί το νερό που πλένεις τα πόδια σου ώστε να καθαρίσει;»* Ο Θεός Ράμα έχυσε στη λιμνούλα το νερό που έπλυνε τα πόδια του, αλλά τα έντομα παρέμειναν. Τότε τους είπε, *«Σεις είστε μεγάλοι γιόγκι, αφού πλυθείτε ρίξτε το δικό σας νερό μέσα στη λίμνη για να καθαρίσει.»* Πάλι όμως δεν καθάρισε η λίμνη από τα έντομα. Τότε τους έβαλε να πλύνουν τα πόδια της Σίβρι – που δεν ήθελαν να το κάνουν με τη φουσκωμένη υπερηφάνειά τους – και η λιμνούλα καθάρισε. Το καλό αποτέλεσμα έρχεται με την ταπεινοφροσύνη. Πρώτα η αγάπη, κατόπιν η ταπεινοφροσύνη. Ο Κύριος Ράμα κάποτε ρώτησε τον ηγούμενο ενός μοναχικού τάγματος, τον Χάνουμαν, *«Ποιος είσαι;»* και ο Χάνουμαν απάντησε: *«Όταν βρίσκομαι μέσα στο σώμα είμαι υπηρέτης σου. Όταν ανεβαίνω ψηλά γίνομαι ένα μαζί Σου». «Αυτό λοιπόν σημαίνει αυτοπαράδοση και ταπεινοφροσύνη εσωτερικά και εξωτερικά. Κάλυψα την ερώτησή σου;»*

Πρέπει να είσαι δεκτικός. Αν το ραδιόφωνο μεταφέρει τις φωνές χιλιάδες μίλια μακριά, η δεκτικότητα είναι ακόμα γρηγορότερη. Όπως τα σήματα Μορς που στέλνονται με ασύρματο. Εσύ κτυπάς αυτή την πλευρά και οι άλλοι διαβάζουν από την άλλη πλευρά. Ο Διδάσκαλός μου ζούσε στην Μπεάς, εγώ στη Λαχόρη… τόσο μακριά. Όταν ένιωθα μια δροσερή αύρα μέσα στην ημέρα σημείωνα την ώρα. Όταν ρωτούσα τι έκανε εκείνη την ώρα ο Διδάσκαλός μου, μου απαντούσαν *«μιλούσε για σένα»*. Έτσι λοιπόν με τη δεκτικότητα μπορείς να τα έχεις όλα. Δεν πρέπει όμως να το δείχνεις. Ο Διδάσκαλος έλεγε για μένα *«Έχει πιει τους επτά ωκεανούς, όμως τα χείλη του παραμένουν στεγνά»*.

‣11 Ιουνίου:

Μια από τις γυναίκες της ομάδας μας είχε βρει μέσα στα σκεπάσματα του κρεβατιού της έναν κοριό και είχε αναστατωθεί υπερβολικά. Προσπάθησε να πείσει μια άλλη αδελφή να πάει μαζί της, για να βρουν κάπου αλλού κατάλυμα. (Βρισκόμασταν στο μικρό χωριό του Παχαλγκάμ, στο Κασμίρ.)
Ο Διδάσκαλος ήταν πολύ έντονος μαζί τους λέγοντάς τους: *«Έπρεπε να είχατε έρθει σε μένα ή να το είχατε πει σε κάποιον που θα μπορούσε να φροντίσει το θέμα. Εάν βρίσκεστε έξω και τριγυρνάτε μέσα στη νύχτα, μπορεί κάτι κακό να σας*

συμβεί. Και αυτό θα έχει αντίκτυπο και σε μένα. Είμαι υπεύθυνος για σας, για όσον καιρό είσαστε εδώ – για τη ζωή σας, για την τιμή σας. Δεν είναι πόλη εδώ, είναι σταθμός πάνω σε ένα λόφο. Οι άνθρωποι πίνουν, γλεντοκοπούν – μπορεί να σας πειράξουν, μπορεί να σας κακοποιήσουν. Τότε η δική μου τιμή χάθηκε. Γι' αυτό πρέπει να είσαστε καλά παραδείγματα, για Χάρη μου. Όταν ο κόσμος σάς βλέπει αργά τη νύχτα, πιστεύει πως πίνετε, και γλεντάτε. Έτσι λοιπόν μη βγαίνετε τη νύχτα. Να συμπεριφέρεστε μυαλωμένα, συνετά, έτσι ώστε, όταν σας βλέπει ο κόσμος, αυτό να μην έχει αρνητικό αντίκτυπο σε μένα. Ξέρετε βλέπουν τα στραβά πράγματα που συμβαίνουν και ξεχνούν τα καλά. Αν κάτι πάει στραβά στο μέλλον – να μας το πείτε. Αυτή είναι εντολή μου. Υπακούστε την!»

Μιλώντας για το διαλογισμό μας, ο Διδάσκαλος είπε σε κάποιον: *«Είναι πιο επικίνδυνα εσωτερικά απ' ό,τι εξωτερικά. Υπάρχουν εσωτερικά μαγευτικά τοπία, πολύ μαγευτικά. Γι' αυτό πρέπει να συγκεντρωνόμαστε μονάχα σε τρία πράγματα: Τη Μορφή του Διδασκάλου, Το Φως και τον Ήχο»*. Σ' έναν άλλο είπε: *«Είδες τον … φίλο σου; Κρυβόταν πίσω από το Φως. Είναι ένας πονηρός κλέφτης – κρατά τη λυχνία μπροστά και δεν μπορείς να Τον δεις από πίσω»*

Κάποιος είπε ότι δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί περισσότερο από ένα ή δύο λεπτά κάθε φορά, και ο Διδάσκαλος απάντησε: *«Πρέπει να έχεις συγκεντρωμένο το βλέμμα σου* ***παρατεταμένα***, ***επίμονα*** *και να κοιτάζεις συνεχώς* ***χωρίς διακοπή.*** *Αυτό είναι το μυστικό».*

Διαλογισμός:

Συγκέντρωση προσοχής σε Τρίτο Οφθαλμό:
- **παρατεταμένα**
- **επίμονα**
- **αδιάκοπα**

14 Ιουνίου:

Κάποιος είπε: *«Η προσπάθεια και η Χάρη πάνε χέρι-χέρι;» Ο Διδάσκαλος το επανέλαβε και κατόπιν χαμογέλασε, «Θα σας δώσω ένα παράδειγμα: Σας δίνω φαγητό. Το καταβροχθίζετε – είναι αυτή η καλύτερη χρήση που μπορείτε να κάνετε; Εάν το μασήσετε καλά, θα το ρευστοποιήσετε και τότε θα χωνευθεί καλύτερα. Άλλο παράδειγμα είναι ο κόκκος του σιναπιού. Εάν τον αλέσεις σωστά θα έχεις την πλήρη καυστικότητα απ' αυτό, έτσι δεν είναι; Αν δεν τον αλέσεις δεν θα πάρεις όλη του την καυστικότητα. Αν αρρωστήσεις και σου δώσουν κάποια φάρμακα, πρέπει να τα πάρεις. Δε θα βοηθηθείς αν τ' αφήσεις μέσα στο ντουλαπάκι των γιατρικών. Ώστε λοιπόν η Χάρη και η προσπάθεια πάνε χέρι-χέρι …πρέπει όμως να είναι μια αβίαστη προσπάθεια (effortless effort).»*

27 Ιουνίου:

Κάποια κυρία ρώτησε τον Διδάσκαλο: *«Εάν ξέρουμε τι χρειάζεται να κάνουμε, τι πρέπει να κάνουμε, γιατί είναι τόσο δύσκολο να το κάνουμε;» «Διότι δε θέλετε. Κάνετε εκείνο που θέλει πραγματικά η καρδιά σας και δεν μπορείτε να το εμποδίσετε. Μπορείτε να λέτε "Θέλω τούτο ή θέλω το άλλο", αλλά τελικά κάνετε εκείνο που πραγματικά θέλετε.» «Μα Διδάσκαλε»*, είπε εκείνη, *«νομίζω, πως πραγμα-*

τικά θέλω…» «Το νομίζω δε λέει τίποτα. Αν νομίζεις πως είσαι βασιλιάς, σε κάνει αυτό να γίνεις πράγματι βασιλιάς; Πρέπει να αποφασίσεις τι ακριβώς θέλεις και κατόπιν να το κυνηγήσεις. Με όλη σου τη δύναμη.» Μια άλλη κυρία είπε: *«Εδώ στο Άσραμ είναι τόσο εύκολο, πίσω στο σπίτι μας όμως δεν υπάρχει χρόνος»*. Ο Διδάσκαλος είπε: *«Αυτές δεν είναι καθόλου πειστικές δικαιολογίες. Πάντα βρίσκουμε χρόνο για εκείνα που θέλουμε»*. Ένας άντρας είπε ότι ήταν πολύ μαλθακός και ρώτησε αν συνέχιζε να προσπαθεί, αν θα εύρισκε άραγε βοήθεια. Ο Διδάσκαλος του απάντησε: *«Η βοήθεια έρχεται από μόνη της. Η βοήθεια έρχεται χωρίς καν να τη ζητήσεις. Ακόμα κι αν δεν προσπαθήσεις, Εκείνος σου στέλνει βοήθεια»*.

▸28 Ιουνίου:

Ο Διδάσκαλος εργαζόταν στο επάνω πάτωμα πάνω στους ετήσιους λογαριασμούς και φοβόμασταν ότι δεν θα κατορθώναμε να Τον δούμε. Ξαφνικά κόπηκε το ρεύμα καθιστώντας αδύνατη τη γραφική εργασία και κατέβηκε. Αφού μας ρώτησε όλους πώς ήμαστε, κάθισε ήσυχα για λίγα λεπτά και τότε κάποιος παρατήρησε ότι ήταν καλό που έσβησαν τα φώτα, *«Κάθεσαι μαζί μας περισσότερη ώρα έτσι, Διδάσκαλε»*. Ο Διδάσκαλος χαμογέλασε και είπε: «Είχαν πει σε μια γυναίκα κάποτε ότι ο άντρας της θα πέθαινε τη χαραυγή με την ανατολή του ήλιου. Έτσι λοιπόν κάθισε όλη νύχτα προσευχόμενη να μη βγει ο ήλιος. Όταν ήρθε το πρωί όλοι οι άνθρωποι είπαν: *«Γιατί δεν ανέτειλε ο ήλιος;»* Τότε χρειάστηκε να βρουν τον άνθρωπο που είχε ρίξει το ανάθεμα στον άντρα της, για να τον κάνουν να το πάρει πίσω. Μόνο τότε θα μπορούσε ο ήλιος να ανατείλει. Να είσαι λοιπόν κι εσύ σαν αυτή τη γυναίκα. Να μην αφήσεις την ενέργεια να επιστρέψει».

Ένας νεαρός που είχε πολλές ερωτήσεις να κάνει, ζήτησε από τον Διδάσκαλο την άδεια να ρωτήσει κάτι. Ο Διδάσκαλος είπε: « *Κάποτε ζούσε ένας σοφός. Οι άνθρωποι τον ρωτούσαν από πού είχε αποκτήσει τη σοφία του. Εκείνος απαντούσε: «Από τους ανόητους!» Καταλαβαίνεις; Τους ανόητους! «Οι ερωτήσεις τους έφεραν αυτά τα πράγματα που γνώριζε στο φως. Τώρα πρόσεξε μη θεωρήσεις ότι σε αποκαλώ ανόητο. Ποια είναι η ερώτησή σου;»* (Όλη αυτή την ώρα ο Διδάσκαλος γελούσε τόσο πολύ γλυκά!) Το αγόρι λοιπόν ζήτησε από τον Διδάσκαλο να του πει μια ιστορία, οποιαδήποτε ιστορία. Ο Διδάσκαλος είπε: *«Λοιπόν ο νεότερος αδελφός μου, μια φορά που έσβησαν τα φώτα – ήταν θαρρώ τριών ή τεσσάρων ετών – είπε Σσσς! Μη μιλάτε …. Τα λόγια θα σκοτεινιάσουν. Εμείς όμως μπορούμε να μιλάμε, έχουμε αυτό το φως»*. (Υπήρχε μια λάμπα που λειτουργούσε με μπαταρίες.) Και ο Διδάσκαλος επανέλαβε εκείνο που είχε πει ο μικρότερος αδελφός Του κρυφογελώντας.

Ένα άλλο βράδυ καθόμασταν πάλι με τον Διδάσκαλο, όταν έσβησαν ξαφνικά τα φώτα. Εκείνος συνέχισε να μιλά και όταν ένας από τους σεβαντάρ έφερε μέσα τη λάμπα με τις μπαταρίες ο Διδάσκαλος είπε: *«Μπα! Έσβησαν τα φώτα;»*

Κάποιος Τον ρώτησε αν το φως της μέρας περνά μέσα από τα βλέφαρα. Ο Διδάσκαλος ακούμπησε πίσω και έκανε ένα «Τσκ!» - αυτό τον ψίθυρο της δυ-

σαρέσκειας που τρέμαμε να μην τον προκαλέσουμε. Αλλά ο νεαρός είπε: *«Άκουσέ με, Διδάσκαλε, Σε παρακαλώ»*, το είπε τόσο έντονα, που ο Διδάσκαλος κατάλαβε απόλυτα και δέχτηκε την παράκλησή του. Είπε: *«Εντάξει σε ακούω, τι είναι;»* Και σκύβοντας μπροστά του έδωσε όλη του την προσοχή. Ήταν πολύ συγκινητικό. Ο Διδάσκαλος είπε ότι το πρόβλημα ήταν της διανόησης, ότι αν είσαι απορροφημένος εσωτερικά δεν παρατηρείς αν είναι μέρα ή νύχτα εξωτερικά. Έδωσε και πάλι έμφαση στη σταθερότητα της προσοχής, ότι αυτό είναι το μυστικό του διαλογισμού – *«προσήλωσε το βλέμμα και κοίταζε παρατεταμένα, επίμονα και αδιάκοπα»* - δε χρειάζεται να νοιαζόμαστε για τίποτε άλλο.

▸29 Ιουνίου:

Ο Διδάσκαλος είπε σε κάποιον να κάνει συγκεντρωμένος ένα-ένα πράγμα τη φορά και κατόπιν ζήτησε να Του κάνουν ερωτήσεις. Ρώτησα πώς μαθαίνει κανείς να κάνει ένα πράγμα τη φορά. Με κοίταξε για λίγα δευτερόλεπτα, μετά γύρισε προς τους άλλους και είπε: *«Θα της πει κάποιος; Παρακαλώ ας της πει κάποιος…»* Σταμάτησε και με κοίταξε με τέτοια γλύκα που είναι αδύνατον να την περιγράψω και είπε: *«Λοιπόν, πρώτα αποφάσισέ το και μετά κάνε το. Όπου υπάρχει η θέληση υπάρχει και ο τρόπος. Θέλουμε τόσο πολλά πράγματα. Για λίγες μέρες θέλουμε τούτο, για λίγες μέρες θέλουμε εκείνο. Ταλαντευόμαστε. Αποφάσισε τι θέλεις, και τότε πια μην αφήνεις τίποτα να σε σταματήσει. Κάθε βήμα σου θα είναι προς την κατεύθυνση αυτή». «Αλλά Διδάσκαλε,* είπα, *ακόμα και στην καθημερινή ζωή κάνω πάντα δυο ή τρία πράγματα ταυτόχρονα». «Αυτό δεν κάνει. Δεν φροντίζεις τίποτε σωστά – όλα υποφέρουν, γίνονται λειψά. Παραβάζεις συγχρόνως πολλά σίδερα στη φωτιά. Όταν κάποτε χρειάστηκε να αποφασίσω: τον κόσμο ή το Θεό, συλλογιζόμουν επί πέντε μέρες. Έτσι λοιπόν θα αποφασίσεις … δε θα σου πάρει πολύ καιρό πιστεύω.»*

▸4 Ιουλίου:

Ο Διδάσκαλος ήταν άρρωστος. Πηγαίναμε για ντάρσαν πάνω στην ταράτσα. Μας ρώτησε αν θα θέλαμε να πάμε στη Ντέρα Ντουν πριν από Εκείνον και απαντήσαμε ότι θέλαμε να βρισκόμαστε όπου ήταν Εκείνος. Τότε ο Διδάσκαλος είπε: *«Θέλετε να απολαύσετε τη ζέστη; Εντάξει. Είσαστε όλοι καλά στην υγεία σας; Δεν είναι κανένας αδιάθετος; Όχι; … Δόξα τω Θεώ. Ω! Εσύ … ποιο είναι το πρόβλημα;»* Μια γυναίκα είπε πως είχε πρόβλημα στην αναπνοή, σαν άσθμα. *«Άσθμα;* (τόσο απαλά, με τόσο ενδιαφέρον) *Αυτό το πρόβλημα το έχεις μόνο από τότε που ήρθες εδώ;» «Ναι»,* απάντησε εκείνη. *«Είναι η ζέστη»,* είπε ο Διδάσκαλος, *«Όλοι σας υποφέρατε από τη ζέστη. Όμως η αγάπη δε γνωρίζει βάρη ούτε ζέστη ή κρύο. Κάποιος άγιος είπε πως αν βρίσκεσαι στις φωτιές της κόλασης και θυμηθείς τον Διδάσκαλό σου, είναι σαν να βρίσκεσαι στον Παράδεισο. Έτσι λοιπόν εδώ βρίσκεσαι στον Παράδεισο – καλύτερα παρά να βρίσκεσαι εκεί πέρα, δεν είναι; Ώστε αποφάσισες να μείνεις εδώ; Καλώς – αυτό θα με κάνει να βιαστώ!»* (Θα περιμέναμε να γίνει αρκετά καλά ο Διδάσκαλος, για να μπορέσει να ταξιδέψει). Ένας άντρας ρώτησε: «*Θα ήταν καλύτερα για σένα αν προπορευόμασταν;»*

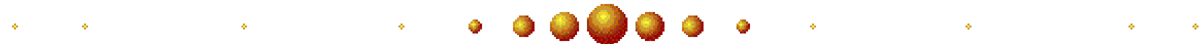
«Όχι ... δε θέλει ο Πατέρας να είναι με τα Παιδιά Του; Δε θα είναι πιο ευτυχισμένος ο Πατέρας με τα παιδιά Του τριγύρω Του;»

5 Ιουλίου:

Κάποιος είπε ότι ένιωθε νευρικός και με μεγάλη προσπάθεια καθόταν ακίνητος στο διαλογισμό. Ο Διδάσκαλος ρώτησε: *«Σε απασχολούν σκέψεις του παρελθόντος, του μέλλοντος ή του παρόντος;» «Και τα τρία»* απάντησε. *«Αυτό είναι πράγματι κακό,»* είπε γελώντας ο Διδάσκαλος. *«Ξέρεις, υπάρχουν δύο δαιμόνια, το παρελθόν και το μέλλον, που κατατρώγουν το μυαλό του ανθρώπου. Δεν τον αφήνουν να απολαύσει το παρόν. Πρέπει, λοιπόν, να τα κάνουμε να σιγήσουν. Καταλαβαίνεις; Ζήσε στο ζωντανό παρόν. Ένα άλλο πράγμα που θα σε βοηθήσει είναι να κάνεις ένα μόνο πράγμα τη φορά.»*

Ο Θεός είναι όλος προσοχή, (η προσοχή είναι η εξωτερική έκφραση της ψυχής) οι ψυχές μας είναι μια σταγόνα Του. Φυσικά θέλουμε να επιστρέψουμε στην Πηγή μας. Είναι όλος σοφία, όλος χαρά – αν θέλουμε τη σοφία, αν θέλουμε την ευτυχία ... είναι μια αντανάκλαση Εκείνου. Τι είναι η ευτυχία; Το να ζεις στο τώρα και να προσαρμόζεσαι στο περιβάλλον. Έστω κι αν ξεχνάς το παρελθόν και το μέλλον, δεν μπορείς να είσαι ευτυχισμένος αν δεν αποδέχεσαι το περιβάλλον σου. Τώρα λοιπόν που είσαι εδώ, να είσαι μονάχα μαζί μου. Ξέχασε σώμα και νου. Μην αφήνεις τίποτα να μπει ανάμεσα σε σένα και το Θεό».

Κάποιος άλλος είπε: *«Ναι, Διδάσκαλε. Ακούγεται εύκολο, αλλά είναι πολύ δύσκολο να το κάνεις».* Και ο Διδάσκαλος απάντησε: *«Η εξάσκηση κάνει τον άνθρωπο. Θα το πετύχεις. Οι άγιοι δεν πέφτουν έτοιμοι από τον ουρανό, γίνονται. Βέβαια πάρα πολλή από τη δουλειά μπορεί να έχει γίνει από προηγούμενες γεννήσεις. Έτσι ο **κάθε άγιος έχει το παρελθόν Του αλλά και ο κάθε αμαρτωλός το μέλλον του.** Όλο το θέμα είναι η προσοχή. Λοιπόν να θυμάσαι αυτά τα δύο αποφθέγματα – "ξέχνα το παρελθόν και το μέλλον, και ζήσε στο παρόν" και "κάνε ένα πράγμα τη φορά". Στη συνέχεια ζήσε με αυτή τη φιλοσοφία».*

56. Καινούργια Ζωή, Καινούριο Όνομα

Captain Singh

Καμιά φορά μπορεί να χρειάζεται η συντριβή, για να σε σπρώξει ν' αρχίσεις μια καινούργια ζωή. Μπορεί να καταριέσαι τη μοίρα σου, αλλά καθώς εξελίσσεται το Θεϊκό Σχέδιο, μπορεί να 'ρθει η μέρα που να αναγνωρίσεις ότι εκείνο που έμοιαζε να ήταν ο αφανισμός σου, είναι στην πραγματικότητα η βάση της αναδημιουργίας σου.

Η 26η Μαρτίου του 1961 ξημέρωσε όπως κάθε άλλη μέρα. Όσο να τελειώσει όμως ήταν λες κι η ίδια η ζωή να είχε χαθεί. Ενός λεπτού παρεξήγηση, κάποιες βίαιες υβριστικές λέξεις και κάτω από την επήρεια του αλκοόλ, ο κουνιάδος άπλωσε το χέρι του και έκανε να πιάσει το πιστόλι του – όλα τέλειωσαν. Ποτέ δεν είχα φανταστεί ότι θα ερχόταν μια μέρα που θα καταριόμουν την ικανότητά μου στην σκοποβολή. Μια σύζυγος κουρελιασμένη από τον πόνο για τον αδελφό της και την αγωνία για το μέλλον του άντρα της, ο σπαραγμός των παιδιών που θα απομακρύνονταν από τον πατέρα τους, δικηγόροι και έξοδα δικαστικών αγώνων, μήνες αγωνίας και προσφυγές στο Ανώτατο Δικαστήριο. Ήταν ένας εφιάλτης. Στο τέλος των δύο ετών ήμουν τελεσίδικα μέσα στη φυλακή, αναμένοντας την εσχάτη των ποινών.

Κάθε ελπίδα φαινόταν πια χαμένη. Βρισκόμουν στο κελί των μελλοθανάτων στην περιφερειακή φυλακή της περιοχής μου και ήταν η νύχτα της 4ης Νοεμβρίου 1963. Μονάχα κατά τις πρωινές πια ώρες, μετά την προσευχή, αποκοιμήθηκα. Στον ύπνο μου – ήταν περισσότερο όραμα παρά όνειρο – καθόμουν με τα εσώρουχά μου και τα μαλλιά μου ακατάστατα σ' ένα κλειδωμένο κελί. Κάποιος που έμοιαζε με βασιλιά επισκέφτηκε το κελί μου. Ήμουν σαστισμένος και απολογήθηκα για την εμφάνισή μου και θέλησα να ντυθώ. Ο βασιλικός μου επισκέπτης χαμογέλασε ευγενικά και ρώτησε: *«Διαλογίζεσαι;»* Απάντησα καταφατικά και εκείνος συνέχισε, *«Αυτό δεν είναι αρκετό. Να διαλογίζεσαι περισσότερο!»* *«Πολύ καλά, Κύριε»* απάντησα ταπεινά. Ο βασιλιάς προχώρησε και μου είπε ότι η εργασία μου είχε ολοκληρωθεί και ενθαρρυντικά πρόσθεσε: *«Μην ανησυχείς! Να θυμάσαι Εκείνον».*

Λέγοντας αυτά τα λόγια η βασιλική παρουσία με άφησε. Ξύπνησα και το όραμα ήταν τόσο ζωντανό και παρήγορο, που έμεινα να το συλλογίζομαι ώρα πολλή. Υπήρχε κάποιο νόημα σ' αυτό; Τι άραγε να προμήνυε; Αφού πλύθηκα κάθισα κάτω για διαλογισμό και μετά απ' αυτό ακολούθησε η συνηθισμένη ρουτίνα της φυλακής. Μετά το πρωινό με κάλεσε ο φύλακας. Όταν μπήκα στο γραφείο του, ήρθε προς εμένα για να με συγχαρεί: η αίτησή μου για Χάρη είχε γίνει επιτέλους δεκτή και η καταδίκη μου σε θάνατο είχε μετατραπεί σε ισόβια

δεσμά! Το όραμά μου τόσο ζωηρό ακόμα στο μυαλό μου, είχε επαληθευτεί μέσα σε ελάχιστες ώρες. Τα άμεσο πρόβλημά μου φαινόταν να έχει λυθεί και καθώς με μετέφεραν από το κελί των μελλοθανάτων σ' ένα άλλο θάλαμο, διερωτόμουν ποιος να ήταν εκείνος που μου είχε εμφανιστεί για να με καθησυχάσει και να μου δώσει τα χαρούμενα νέα. Δυο φορές στη ζωή μου είχα δεχτεί τα γεμάτα αγάπη βλέμματα του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ: στη γενέτειρά μου, την Κοκαπούρα, κατά το 1944-45, όταν ήμουν ακόμα μαθητής, και είχα ακόμα παρακολουθήσει και ένα σάτσανγκ. Αλλά η μορφή που είχα δει ήταν διαφορετική και αναλογιζόμουν αν θα μπορούσε να είναι ο Γκουρού Γκομπίντ Σινγκ ή κάποιος άλλος από τους Γκουρού των Σιχ.

Οι μήνες κύλησαν και άρχισα να δίνω περισσότερο χρόνο στο διαλογισμό. Η αίσθηση της αναζήτησης οξύνθηκε. Το Μάρτιο του 1964, διάβασα ότι κάποιος άγιος από το Δελχί είχε επισκεφτεί το Λουκνάου και μια περίληψη της ομιλίας του είχε συμπεριληφθεί στην εφημερίδα. Συγκινήθηκα τόσο πολύ διαβάζοντας για τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, και παρόλο που το όνομά μου ήταν άγνωστο Του έγραψα ένα γράμμα. Ήταν τα γενέθλιά μου –και εκείνη η μέρα για μένα θα ήταν η απαρχή ενός καινούργιου τρόπου ζωής.

Διηγήθηκα την ιστορία της ζωής μου, μίλησα για τα βάσανά μου και την επιθυμία μου να μπω στο δρόμο της Αλήθειας. Τρεις βδομάδες αργότερα έλαβα ένα, όλο αγάπη, γράμμα του Μαχαράτζι, με ημερομηνία 6 Απριλίου 1964. Αναφερόμενος στην κατάστασή μου έλεγε:

«Σύμφωνα με την αντίδραση από κάποιο περασμένο κάρμα βρίσκεται κανείς καμιά φορά αντιμέτωπος με τέτοιες δοκιμασίες, που είναι μονάχα περαστικές φάσεις. Χαίρομαι για το βαθύ ενδιαφέρον σου για το Γκουρμπάνι, που το απαγγέλλεις καθημερινά. Πράγματι, τα ιερά κείμενα λειτουργούν όπως η γεμάτη αγάπη αγκαλιά της μάνας όπου το παιδί-μαθητής δέχεται το χάδι μέσα από τη θεία μέθη και αναπτύσσει μια λαχτάρα για την ένωση μαζί Του. Η λαχτάρα σου για να μάθεις την τεχνική του Νάαμ, το Σιμράν, είναι γνήσια.» Κατόπιν ο Διδάσκαλος μου έδινε οδηγίες για το διαλογισμό.

Το γράμμα έφτασε το απόγευμα, και το βράδυ σύμφωνα με τις οδηγίες του Μαχαράτζ Τζι, κάθισα για διαλογισμό. Είχα ως παιδί εμπειρίες του εσωτερικού Φωτός και τώρα στη φυλακή είχαν επιστρέψει. Όταν κάθισα και άρχισα να κάνω Σιμράν και Ντιάν, εκείνο που ήταν καινούργιο δεν ήταν το Φως, αλλά ο Ήχος που ακούστηκε ξαφνικά και με πήρε μακριά με τη γλυκύτητά του. Μια καινούργια χαρά, ένας νέος σκοπός μπήκε στη ζωή μου. Καθώς συνέχιζα με το διαλογισμό προχώρησα πάρα πέρα, και οπουδήποτε βρισκόμουν, οτιδήποτε έκανα η Διδάσκαλος Δύναμη ήταν μαζί μου μέσω του Σαμπντ. Αν είχα δυσκολίες, έγραφα του Μαχαράτζ Τζι, και Εκείνος πάντοτε μου απαντούσε με αγάπη και με καθοδηγούσε. Αργότερα έμαθα ότι είχε δώσει ειδικές οδηγίες, ώστε τα δικά μου γράμματα, όταν έφταναν, να Του παραδίνονται Εκείνου προσωπικά, χωρίς να ανοίγονται. Ακόμα έλαβα αντίγραφα από τεύχη του *Σατ Σαντές,* το *«Άνθρωπε γνώρισε τον Εαυτό σου»* και άλλα βιβλία του σάτσανγκ.

Ο Μπάχα Ουλάχ είχε πει: *«Δεν μπορείς να έχεις πνευματική ανάταση δίχως να νιώσεις έντονη νοητική κατάθλιψη».* Έτσι, λοιπόν, παράλληλα με αυτή την καινούργια χαρά, είχα και καινούργια προβλήματα. Ο προϊστάμενος της φυλακής δε με είχε πάρει με καλό μάτι και όλες μου οι απογοητεύσεις και οι εκνευρισμοί επικεντρώνονταν σ' εκείνον, με αποτέλεσμα η κατάσταση αυτή να αρχίσει να με εμποδίζει στο διαλογισμό μου. Όταν ανέφερα το πρόβλημα στο Μαχαράτζ Τζι, μου απάντησε στο γράμμα Του, της 8ης Οκτωβρίου 1964, ως εξής:

«Η παρούσα σωματική ζωή είναι μια φάση περαστική μέσα στο μακρύ ταξίδι της ψυχής από τις κατώτερες κατηγορίες της Δημιουργίας έως τον αληθινό Οίκο του Πατέρα, το Σατς Καντ. Βασίζεται κυρίως στην αντίδραση του παρελθόντος κάρμα το οποίο καθορίζει τον πόνο και τη χαρά. Ωστόσο, η φιλεύσπλαχνη προστασία της Διδασκάλου Δυνάμεως περιορίζει σε μεγάλο βαθμό τη διάρκεια και την ένταση των πόνων και προσφέρει ευκαιρίες στους αγαπημένους να προσπεράσουν αλώβητοι. Τα αισθήματά σου για τον άνθρωπο που φαίνεται να σου έχει κάνει κακό θα πρέπει να είναι αισθήματα καλοσύνης και συγχώρησης, καθώς συμβαίνει καμιά φορά οι μυημένοι στα Μυστήρια του Υπερπέραν να υποχρεούνται να περάσουν ταλαιπωρίες σύμφωνα με το περασμένο τους κάρμα. Μια τέτοια στάση θα σε αποδεσμεύσει από τις συνέπειες και θα σε ευλογήσει με γαλήνη και ηρεμία. Απλώς υποτάξου στη θεία Του βούληση και αποδέξου την με χαρά. Σ' αυτό το σημείο εντοπίζεται η μελλοντική σου ευτυχία.»

Το γράμμα ήταν φορτισμένο με τη μακαριότητα του Μαχαράτζ Τζι, και η συμβουλή Του με έκανε να αλλάξω τη στάση μου. Πολύ σύντομα θα δοκιμαζόμουν πάνω σ' αυτό. Ο υπεύθυνος της φυλακής εξύβρισε έναν συγκρατούμενό μου, και ως διαμαρτυρία μερικοί από μας κήρυξαν απεργία πείνας. Όταν όμως κάποιος Υπουργός επισκέφτηκε τη φυλακή την ίδια μέρα, έπεισα τους συγκρατούμενούς μου να μην κάνουν επίσημη διαμαρτυρία. Ο υπεύθυνος της φυλακής τόσο συγκινήθηκε απ' αυτή την απρόσμενη χειρονομία, που όχι μόνο με ευχαρίστησε θερμά αλλά από τότε έγινε και πιο φιλικός.

Όμως τα προβλήματα ακολουθούσαν το ένα τ' άλλο. Ο πατέρας μου έπαθε νευρικό κλονισμό λόγω της καταδίκης μου. Η μητέρα μου πέθανε ξαφνικά και η γυναίκα μου έπαθε φυματίωση. Έγινε καλά, αλλά πολύ σύντομα παρουσίασε ένα διάχυτο φυματιώδες απόστημα με επίκεντρο τη βουβωνική χώρα. Τα παιδιά μου και ορισμένοι συγγενείς μου έγραψαν ανησυχητικά γράμματα, διότι όλα έδειχναν ότι είχε ελάχιστες ελπίδες να επιβιώσει. Τη χειρούργησαν, την έβαλαν στο γύψο, όμως το τραύμα μολύνθηκε και η κατάστασή της έγινε ακόμα πιο κρίσιμη. Παρά ταύτα, ένα καινούργιο αίσθημα απόσπασης άρχισε να μεγαλώνει μέσα μου. Προέβλεπα ότι ο Μαχαράτζι θα με προετοίμαζε για τις συμφορές που θα έρχονταν και θα με ενδυνάμωνε, για να τις αντιμετωπίσω. Στο διάστημα της αρρώστιας της γυναίκας μου, παρόλο το γενικό πανικό, Εκείνος μου έγραφε, για να με καθησυχάσει, ότι όλα θα πήγαιναν καλά. Πολλά χρόνια αργότερα όταν Τον συναντήσαμε στο Ασραμ, η γυναίκα μου θυμήθηκε ότι Τον είχε δει να καθησυχάζει και εκείνη, τότε που βρισκόταν σε κώμα.

Ο Μαχαράτζ Τζι ενθάρρυνε, στα γράμματά Του, αυτό το νέο αίσθημα απόσπασης που είχα για τα εγκόσμια. Με ευλογούσε με την ντάρσαν Του, τη νύχτα όταν έκανα διαλογισμό και αυτό με έκανε τη μέρα να γίνομαι χρήσιμος δουλεύοντας στη φυλακή. Βοηθούσα να οργανωθεί ένα εργαστήρι για την επισκευή γραφομηχανών. Όλες οι χαλασμένες κρατικές γραφομηχανές στέλνονταν σε μας για επισκευή. Μιλούσα στους συγκρατούμενούς μου και τους αξιωματικούς για τον Διδάσκαλο και την πνευματικότητα.

Κάποτε, με μετέφεραν από τη μια φυλακή σε κάποια άλλη όπου με τη Χάρη του Διδασκάλου και τα μηνύματα αγάπης Του, έκανα πολλούς φίλους. Ένας γιατρός αξιωματικός που ήταν άθεος, έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για την πνευματικότητα. Είχαμε μακρές συζητήσεις και πολύ πριν λάβει τη μύηση από τον Μαχαράτζ Τζι, έκοψε το κρέας και το οινόπνευμα.

Αλλά ενώ ο Μαχαράτζ Τζι μου παραχωρούσε υπομονή, για να αντιμετωπίζω τα επίγεια προβλήματά μου, και καθώς ερχόμουν ολοένα πιο κοντά Του και πρόοδευα, ένιωθα μια φοβερή λαχτάρα να Τον συναντήσω και στο υλικό επίπεδο. Ξανά και ξανά οι αιτήσεις μου για προσωρινή απελευθέρωση απορρίφτηκαν παρά την καλή διαγωγή μου και τις συστάσεις των ανωτέρων μου στη φυλακή. Στο τέλος του 1967 εξαντλήθηκε η υπομονή μου και έγραψα στον Μαχαράτζ Τζι ένα απελπισμένο γράμμα περιγράφοντας τη θλιβερή μου κατάσταση – να μην μπορώ να πάρω προσωρινή άδεια από τη φυλακή για να πάρω την ντάρσαν Του. Τον Ιανουάριο του 1968, έλαβα ένα σημείωμα που με πληροφορούσε ότι ο Μαχαράτζ Τζι προγραμμάτιζε να επισκεφτεί τη φυλακή του Αλιγκάρ και ότι μπορούσα να υπολογίζω στην ντάρσαν Του τότε. Μετέφερα τα νέα στο γιατρό αξιωματικό και μεθυσμένοι από χαρά κι οι δυο μας αρχίσαμε κυριολεκτικά να χορεύουμε. Μαζί πήγαμε να μιλήσουμε στο διευθυντή. Εκείνος μας απάντησε ότι ο Διδάσκαλος θα ήταν ευπρόσδεκτος και ότι θα του επιτρεπόταν να με συναντήσει. Απάντησα ότι αυτό δεν ήταν αρκετό, ο επισκέπτης μου δεν ήταν κάποιο κοινό πρόσωπο αλλά ο ίδιος ο Θεός με ανθρώπινη μορφή – ήταν σπάνιο προνόμιο και ότι θα ήταν τουλάχιστον δίκαιο όλοι οι φυλακισμένοι και όλο το προσωπικό να δεχτεί την ντάρσαν Του! Οι υπεύθυνοι των φυλακών έχουν ως αρχή να μην επιτρέπουν ευκαιρίες για ομαδική συνάντηση όλων των κρατουμένων. Αλλά τέτοια ήταν η θέληση του Σατγκουρού και τέτοια η πειθώ μου καθώς και του γιατρού αξιωματικού, που ο διευθυντής τελικά δέχτηκε και έδωσε τις απαραίτητες οδηγίες.

Μην μπορώντας να φύγω, αλυσοδεμένος στη γη όπως είναι και ένα βουνό, "Ο Μωάμεθ της μυστικιστικής παράδοσης" ερχόταν να με επισκεφτεί! Τέτοια ήταν η αγάπη του Σατγκουρού μου, που θα κάλυπτε όλο το δρόμο μέχρι τη φυλακή για να με συναντήσει. Επιτέλους η μέρα έφτασε. Ήταν 7 Μαρτίου του 1968. Στις 4:00 το απόγευμα το αυτοκίνητο του Μαχαράτζ Τζι σταμάτησε έξω από την πύλη της φυλακής. Ο διευθυντής της φυλακής, ο γιατρός αξιωματικός και άλλοι αξιωματούχοι Τον υποδέχτηκαν μαζί με τη συνοδεία Του. Τον οδήγησαν στο πάρκο της φυλακής όπου εγώ και οι συγκρατούμενοί μου καλωσορίσαμε τον στοργικότατο Διδάσκαλο και τον κατευθύναμε στο βάθρο για να

μας μιλήσει. Όλοι οι φυλακισμένοι κάθονταν στο έδαφος περιμένοντάς την ομιλία Του με αγωνία. Πολλοί από μας, προσωπικό και κρατούμενοι, κρατούσαμε στεφάνια και μπουκέτα που είχαμε ετοιμάσει για τη στιγμή αυτή. Αλλά, καθώς καθένας από μας πλησίαζε τον γλυκύτατο Διδάσκαλο, Εκείνος χαμογελούσε και ευγενικά επέστρεφε τα λουλούδια και τα στεφάνια σε όποιον τα είχε φέρει. Ο διευθυντής έδωσε ένα σύντομο λόγο καλωσορίσματος και είπε ότι ήταν σπάνιο προνόμιο που είχαμε κοντά μας μια τόσο μεγάλη προσωπικό-τητα. Είχα γράψει ένα ποίημα σε γλώσσα Ουρντού, για να καλωσορίσω τον γλυκύτατο Διδάσκαλο. Άρχιζε με αυτά τα λόγια:

Όταν ο Ωκεανός της Χάρης μάς επισκέπτεται,
η μοίρα μας μεταμορφώνεται.
Όλοι μας χανόμαστε μες στο μεθύσι,
καθώς Εκείνος που κρατά την κούπα
έρχεται να προσφέρει το κρασί του Νάαμ.

Πήγα κοντά στο μικρόφωνο κι άρχισα ν' απαγγέλλω. Η καρδιά μου γέμισε τόσο που απ' τα μάτια μου ξεχείλισαν δάκρυα, η φωνή μου έσπασε και προσφέροντας το ποίημα στον Μαχαράτζι, εξουθενωμένος, κάθισα κάτω. Τότε Εκείνος άρχισε την ομιλία Του με θέμα «Άνθρωπε, γνώρισε τον Εαυτό σου». Όλοι παρακολουθούσαν την ομιλία συνεπαρμένοι, μέσα στο υπέροχο πάρκο που ήταν ολάνθιστο με χειμωνιάτικα λουλούδια. Η ζεστασιά εκείνου του απογεύματος και πάνω απ' όλα ο καλοσυνάτος Διδάσκαλος μας έμειναν αξέχαστα. Μας μιλούσε με το μοναδικό Του τρόπο, προσφέροντάς μας το γεμάτο αγάπη βλέμμα Του που ήταν τόσο γαλήνιο, τόσο φορτισμένο, τόσο μεθυστικό. Ήταν κάτι τέλειο.

Όταν η ομιλία τελείωσε, κουβαλήσαμε ένα καλάθι πρασάντ, για να το ευλογήσει ο στοργικός Διδάσκαλος. Επέμεινε όμως να το διανείμει ο Ίδιος στον κάθε παρευρισκόμενο. Ήταν ένα θέαμα μοναδικό. Πρόσφερε τα γλυκά με τις χούφτες, τόσο που κάποιοι φοβήθηκαν, μήπως δεν φτάσουν για όλους. Τους καθησύχασε. Όχι μόνο συνέχισε με αφθονία να μοιράζει στον καθένα τα γλυκά, αλλά τέτοια ήταν η χάρη Του, που έφτασαν για όλους τους παρευρισκομένους και περίσσεψαν. Ο Φιλεύσπλαχνος Διδάσκαλος ρώτησε ποιος είχε πληρώσει για το πρασάντ. Κοίταξε τον Διευθυντή, αλλά ο Διευθυντής έκανε νεύμα αρνητικό. Κοίταξε τον γιατρό αξιωματικό με το ίδιο αποτέλεσμα. Όταν ρώτησε και πάλι ποιος ήταν, κάποιος από τους αξιωματικούς έδειξε εμένα. «Πόσο στοίχισε;» με ρώτησε. Κι όταν εγώ συνέχισα να διαμαρτύρομαι ότι όλα ήταν αποτέλεσμα της Χάρης Του, Εκείνος έγινε αυστηρός και τελικά ο γιατρός αξιωματικός Του είπε το ποσό που είχα δώσει. Αμέσως ο Μαχαράτζ Τζι έβγαλε το ποσόν από το πορτοφόλι Του και το έδωσε στον Διευθυντή για μένα. Ο Παντογνώστης Διδάσκαλος ήξερε ότι σύμφωνα με τους κανονισμούς της φυλακής οι αιχμάλωτοι δεν είχαν δικαίωμα να κρατούν χρήματα. Βλέποντάς με στενοχωρημένο, γύρισε προς εμένα και είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο αγάπη κι ένα χτυπηματάκι στην

πλάτη: *«Αν μοιράζω το πρασάντ πρέπει και να το πληρώνω. Αυτά τα χρήματα είναι το δικό μου πρασάντ για σένα».*

Ο ευγενικός Διδάσκαλος είχε να πάει σε κάποια άλλη υποχρέωση, αλλά τέτοια ήταν η μεγαλοψυχία Του, που μας έδωσε σε όλους τόσο πολύ χρόνο και τόσο πολλή αγάπη. Ψιθυρίζοντας Τον ρώτησα αν θα μπορούσε να μου δώσει κανονική μύηση. Απάντησε: *«Ό,τι σου δόθηκε στο γράμμα μου είναι απολύτως αρκετό. Έχεις ήδη μυηθεί».* Καθώς φτάσαμε στην κύρια πύλη πήρα ένα καινούργιο μαντήλι που είχα επίτηδες φυλάξει για το σκοπό αυτό και άρχισα να ξεσκονίζω τα παπούτσια του Διδασκάλου. Πισωπάτησε και αναφώνησε: *«Όταν εσωτερικά σου έχει δοθεί τόσο πολύ, γιατί εμπλέκεσαι με αυτά τα εξωτερικά πράγματα;»* Απάντησα ότι, αφού είμαι άνθρωπος, δεν μπορούσα παρά να εμπλέκομαι στα εξωτερικά, και συνέχισα να καθαρίζω τα παπούτσια Του. Ο καλόκαρδος Διδάσκαλος με άφησε να το κάνω. Εκείνο το μαντήλι το αποθησαύρισα ως μια ανάμνηση αυτής της πρώτης συνάντησής μου με τον Σατγκουρού μου στο σωματικό επίπεδο, για την οποία είχα σχεδόν απελπιστεί.

Όταν γυρίσαμε στα κελιά μας πολλοί από μας κουβεντιάζαμε ως τα μεσάνυχτα για την επίσκεψη και το Σάτσανγκ. Υπήρχε μια παράξενη αίσθηση γαλήνης, που δύσκολα μπορεί κανείς να τη συσχετίσει με τη ζωή της φυλακής. Το επόμενο πρωί κάποιοι από τους συγκρατούμενους ανέφεραν ότι στα όνειρά τους είχαν δεχθεί την ντάρσαν του στοργικού Διδασκάλου και οι επόμενες μέρες περάσαν με τη γλυκιά Του ανάμνηση κουβεντιάζοντας για Εκείνον. Αλλά και όσον αφορά στο διαλογισμό μου, η προσωπική επίσκεψη του Μαχαράτζ Τζι του έδωσε φόρτιση και τα πράγματα στη συνέχεια πήγαιναν καλύτερα.

Ένα χρόνο μετά από αυτό το Σάτσανγκ της φυλακής, μετατέθηκα σε άλλη φυλακή. Δυο φύλακες είχαν την ευθύνη να με μεταφέρουν με τραίνο στον προορισμό μου. Θα αλλάζαμε τραίνο στο Δελχί. Δεν μπορούσα παρά να ικετέψω τους συντρόφους μου να μου επιτρέψουν να κάνω μια σύντομη επίσκεψη στον Γκουρού μου στο Άσραμ. Ήταν αντίθετο από τον επίσημο κανονισμό, αλλά ήταν καλόκαρδοι και σύντομα βρεθήκαμε εκεί. Ο Μαχαράτζ Τζι με δέχτηκε με μεγάλη στοργή στη βεράντα Του και κατόπιν με πήρε μέσα στο σπίτι. Κάποιοι δυτικοί σατσάνγκι κάθονταν εκεί και δείχνοντάς με είπε: «Αυτός είναι ένας Κιρπάλ Σινγκ (το όνομα που μου έδωσε) που βρίσκεται στη φυλακή και εγώ είμαι ένας άλλος Κιρπάλ Σινγκ που βρίσκεται εγκλωβισμένος ανάμεσα σε σας όλους. Ουσιαστικά, εδώ, είμαστε όλοι αιχμάλωτοι κοσμικών εργασιών και των σωμάτων μας». Η Τάι Τζι εξήγησε τότε στους παρόντες ότι ο ευγενικός Διδάσκαλος είχε κάνει όλο το δρόμο μέχρι μια επαρχιακή φυλακή, για να με ευλογήσει. Ο Μαχαράτζ Τζι παρατήρησε απλά: *«Για χάρη του ποιος ξέρει πόσοι θα πρέπει να σωθούν;»*

Καθώς η ώρα περνούσε ο Μαχαράτζ Τζι έδωσε σε μένα και τους φύλακες πρασάντ και κάποια βιβλία. Φώναξε τον Μοχάν να μας πάει στο σταθμό μην τύχει και χάσουμε το τραίνο. Βάζοντας τους φύλακες πίσω, έκανε το γύρο και άνοιξε την πόρτα για μένα να καθίσω μπροστά και διακριτικά γλίστρησε κάποια χρήματα στο χέρι μου. Όταν διαμαρτυρήθηκα μου ψιθύρισε: *«Θα τα χρειαστείς.*

Πάρε τα μαζί σου». Το έκανε τόσο ήσυχα και διακριτικά, που οι φύλακες δεν το είδαν.
Ίσα-ίσα προλάβαμε το τραίνο. Οι φύλακες ήταν εξαιρετικά ευγενικοί. Είπαν ότι ένιωθαν μια παράξενη παραζάλη και το επόμενο πρωί μιλούσαν ακόμα γι' αυτό. Όταν φτάσαμε στη φυλακή, μετά τις τυπικές διαδικασίες, αποχαιρετίσαμε ο ένας τον άλλον.

Η ατμόσφαιρα στο νέο μου περίγυρο ήταν πολύ τεταμένη και υπήρχε αυστηρή πειθαρχία. Καταλάβαινα ότι θα είχα να αντιμετωπίσω προβλήματα, και μέσα σε δεκαπέντε μέρες είχαμε μια ανταρσία. Η αστυνομία πυροβόλησε και πολλοί άνθρωποι σκοτώθηκαν. Με τη Χάρη Του μπόρεσα να κρατηθώ μακριά από κάθε βία και ένταση. Έλπιζα να πάρω προσωρινή άδεια το καλοκαίρι, αλλά μετά από μεγάλη αναμονή ανακαλύφτηκε ότι τα χαρτιά μου είχαν πάει αλλού. Ένιωσα πικρή απογοήτευση με τη σκέψη ότι δε θα μπορούσα να δω τον Μαχαράτζ Τζι στο Δελχί. Ένα περίεργο πράγμα μου συνέβηκε στη φάση αυτή. Μετά από δύο εναγώνιες μέρες, αν και σωματικά βρισκόμουν στη φυλακή, βρέθηκα με το πνεύμα μου στο Άσραμ. Όταν έγραψα για την καινούργια αυτή απογοήτευση, ο φιλεύσπλαχνος Διδάσκαλος μου απάντησε στις 18 Αυγούστου 1969:

«Μια έντονη αίσθηση γλυκιάς ταπείνωσης και αυτοπαράδοσης είναι η πανάκεια για όλα τα βάσανα της ζωής. Μπορείς, σε παρακαλώ, να εναποθέσεις τις ελπίδες σου σ' Εκείνον και να είσαι βέβαιος πως οτιδήποτε έρθει στον δρόμο σου ως θεία απονομή είναι για την πνευματική σου ωφέλεια.»

Σ' ένα γράμμα με ημερομηνία 10 Σεπτεμβρίου 1969, ο στοργικός Διδάσκαλος μου έγραψε ότι θα ερχόταν να με επισκεφτεί μεταξύ 13 και 15 Σεπτεμβρίου. Συνάντησα τον αναπληρωτή Διευθυντή της φυλακής αλλά εν όψει της επικρατούσας έντασης δεν μπορούσε να επιτρέψει μεγάλη συγκέντρωση κρατουμένων, για να συναντήσει τον Διδάσκαλο. Οπωσδήποτε με διαβεβαίωσε ότι θα Του επιτρεπόταν να με συναντήσει. Η 13η είχε περάσει καθώς και το μισό της 14ης. Δεν ερχόταν μήνυμα και το κάθε λεπτό μου φαινόταν σαν ώρα. Διερωτόμουν αν θα κατάφερνε τελικά ο Διδάσκαλος να με επισκεφτεί, όταν μου έστειλαν μήνυμα ότι ο επισκέπτης μου είχε έρθει. Ο Διδάσκαλος με περίμενε στο γραφείο του αναπληρωτή Διευθυντή. Εκεί έπεσα στα πόδια Του. Είχα συνθέσει ένα ποίημα Παντζάμπι, το είχα καταγράψει πάνω σε μια χαιρετιστήρια κάρτα που είχα ζωγραφίσει μόνος μου. Την πρόσφερα στον Διδάσκαλο και διάβασα το ποίημα. Η πρώτη στροφή έλεγε:

«Είθε ο Θεός να δώσει τέτοιες μέρες να επαναλαμβάνονται ξανά και ξανά.
Είμαι τόσο ευλογημένος, που ο Κύριος ήρθε να επισκεφτεί ένα μυρμήγκι…»

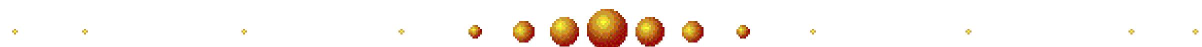
Όταν τέλειωσα την πρώτη στροφή ο Διδάσκαλος με διέκοψε και είπε: *«Θέλεις να περάσεις ολόκληρη τη ζωή σου στη φυλακή;»* Αυθόρμητα απάντησα: *«Αν μπορείς να βρίσκεσαι στο πλευρό μου όπως τώρα, όχι μόνο είμαι έτοιμος να περάσω τη ζωή μου στη φυλακή, αλλά και όλες τις ζωές που είναι να έρθουν. Και δε νομίζω πως είναι κακή συμφωνία».* Ο αγαπημένος Διδάσκαλος γέλασε με την καρδιά Του.

Είχα λίγο κάρδαμο το οποίο ο Μαχαράτζ Τζι μοίρασε ως πρασάντ, και αφού με ενθάρρυνε κι άλλο, έφυγε, χωρίς αμφιβολία για να εκτελέσει κάποια άλλη αποστολή αγάπης και ελέους.

Αργότερα το χρόνο εκείνο μου επέτρεψαν την πρώτη μου προσωρινή άδεια, και πέρασα το χρόνο μου στο Άσραμ. Η γυναίκα μου και ένα άλλο αγαπητό μέλος της οικογένειας πήραν μύηση στο διάστημα αυτό. Οι χειρότερες δοκιμασίες μου είχαν τελειώσει, και όχι μόνο έπαιρνα προσωρινή άδεια κάθε χρόνο, αλλά στις 29 Ιανουαρίου 1972 μετά από 11 χρόνια κάθειρξης η ποινή μου χαρίστηκε και ήμουν επιτέλους ελεύθερος να βρω ιερό άσυλο στα πόδια Του.

Τόσο φιλεύσπλαχνος ήταν ο αγαπημένος Διδάσκαλος που μου επέτρεψε να ζω στο Ασραμ και να Τον υπηρετώ και για να με αποκόψει ολότελα από την παλιά μου ζωή μου έδωσε ένα καινούργιο όνομα, Κάπταιν Σινγκ.

Οποιοσδήποτε, δεν έχει παρά μονάχα να σκεφτεί τον στοργικό Διδάσκαλο με αγάπη, και έχει ήδη ευλογηθεί από Εκείνον. Ο κάθε μαθητής έχει τη δική του ιστορία να διηγηθεί. Όταν αναλογίζομαι τη ζωή μου, νιώθω ιδιαίτερα ευλογημένος. Αν δεν είχα πάει στη φυλακή, όπως έλεγα συχνά σε κάποιους συγκρατούμενούς μου, μπορεί ποτέ να μη συναντούσα το Μονοπάτι. Μια φορά ήμουν τόσο φορτισμένος από το αίσθημα αυτό, που έφτασα στο σημείο να γράψω και να ευχαριστήσω το δικαστή που με καταδίκασε σε θάνατο. Τον ευχαρίστησα που με βοήθησε να μπω στο δρόμο προς Εκείνον. Είχα διαβάσει στις Γραφές των Σιχ για την ασύγκριτη αγάπη του Γκουρού για τους μαθητές Του ξανά και ξανά. Αλλά αν δεν είχα βρεθεί στη φυλακή, ίσως δε θα μπορούσα ποτέ να δεχτώ πιο ζωντανή απόδειξη της έντασης αυτής της αγάπης, της δύναμης και του κύρους του Διδασκάλου, όπως έφτασε ως εμένα διαπερνώντας τους ψηλούς τοίχους, τις σιδερένιες καγκελόπορτες και τα βαριά λουκέτα, για να εισχωρήσει σε κάθε πτυχή της ύπαρξής μου.

57. Ηχώ από το Σαουάν Άσραμ

Elana Monteiro

Η νύχτα έπεσε πάνω στο Ασραμ. Ήταν αρχές Νοεμβρίου του 1973 και όλοι καθόμασταν μπροστά Του, μαγεμένοι μέσα στη σιωπή, καθώς η Διδάσκαλος Δύναμη από πάνω μας άρχισε να υφαίνει τη μαγεία του Σάτσανγκ.

Ο Διδάσκαλος μιλούσε με αγάπη απευθυνόμενος σ' ένα ηλικιωμένο ζευγάρι: *«Θα πάτε να δείτε το Τατζ Μαχάλ;»*

Το ζευγάρι απάντησε: *«Ναι Διδάσκαλε. Θεωρείται εξαιρετικά ωραίο».* Ο Διδάσκαλος γέλασε, *«Βέβαια, βέβαια».*

Όλοι γελούσαν, η αίθουσα ήταν γεμάτη κέφι, το δικό Του κέφι. Ένας μαθητής φώναξε μέσα σ' αυτή τη χαρά: *«Διδάσκαλε θα έπρεπε να έρθεις μαζί μας».*

Ο Διδάσκαλος χαμογέλασε, *«Όχι, όχι βλέπεις πρέπει να πάω σε κάποιο χωριό αλλά αν θέλετε, μπορείτε εσείς να έρθετε μαζί μου.»*

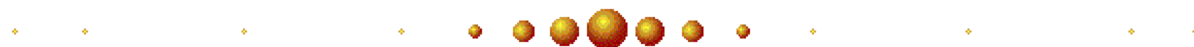
Ένας Ινδός αδελφός άρχισε να διηγείται ιστορίες από μια άλλη περιοδεία Του και ο Διδάσκαλος παρακολουθούσε γελώντας. Όλα ήταν χαρούμενα και υπέροχα, όλα εκτός από την αδελφή μου κι εμένα. Νωρίτερα εκείνη τη μέρα είχαμε καταλήξει, η καθεμιά ξεχωριστά και κατόπιν μαζί, ότι θα ήταν καλύτερα να μεναμε στο Ασραμ στο διάστημα της περιοδείας Του και να προσπαθούσαμε να διαλογιστούμε όσο περισσότερο θα μας επέτρεπε ο νους μας και η Χάρη Του.

Είχε δώσει σε όλους την ελευθερία επιλογής, είτε να παραμείνουν είτε να πάνε μαζί του στην περιοδεία. Οι δυο μας κοιταζόμασταν κλονισμένες, μήπως είχαμε κάνει λάθος ή μήπως θα Τον ευχαριστούσε περισσότερο, αν πηγαίναμε σ' αυτή την εκδρομή. Μεταδίδαμε η μία στην άλλη τις αμφιβολίες μας και τη στεναχώρια μας μήπως και Τον δυσαρεστούσαμε κι έπειτα η προσοχή μου συγκεντρώθηκε πάλι στα μάτια Του – χαμένη και μπερδεμένη. Κρυφογελούσε: *«Ναι, βέβαια, οι κυρίες μπορούν να πάνε για ψώνια και οι άντρες να καβαλήσουν τις καμήλες και να δουν τους ελέφαντες».* Ένα ακόμα από τα παιδιά Του μίλησε μέσα στη γενική χαρά, *«Διδάσκαλε, Εσύ είδες ποτέ Σου ελέφαντα;»*

Ο Διδάσκαλος κοίταξε πέρα μακριά και απαλά κύλησε η απάντησή Του: *«Ναι έχω δει ελέφαντες, έχω δει τον κόσμο, έχω δει από τον κόσμο αρκετά».*

Για ένα κλάσμα δευτερολέπτου μια απέραντη κούραση απλώθηκε σ' όλο το είναι μου, όταν γρήγορα ανασήκωσε το κεφάλι Του, με μάτια λαμπερά από Φως και γέλιο και με μια ελαφρά στροφή μας περιέλουσε, την αδελφή μου κι εμένα, με μια αιωνιότητα αγάπης στη στιγμιαία ματιά Του. Κατάλαβα τότε ότι για μας

η απόφαση να παραμείνουμε πίσω, και (πρώτα ο Θεός) μέσα μας, ήταν η σωστή.

58. Εκείνο που Βλέπεις Είσαι Εσύ

Tracy Fogg

Την πρώτη φορά που ήρθα στην Ινδία τον Απρίλιο του 1973, ήμουν πολύ νέα – είκοσι χρονών. Είχα μυηθεί πριν ένα περίπου χρόνο. Είχα δει τον Διδάσκαλο στην Αμερική, είχα όμως μπροστά μου έναν τεράστιο δρόμο να καλύψω. Έτσι έφτασα στην Ινδία κάπως αθώα, μην ξέροντας τι να περιμένω. Έφτασα εκεί και ο Διδάσκαλος ήταν στην Ρατζπούρ. Πήγα λοιπόν στη Μανάβ Κέντρα και παρέμεινα εκεί.

Αντιμετώπιζα δυσκολίες με το νου μου. Ο Διδάσκαλος δεν με πολυπρόσεχε. Μια μέρα που καθόμουν στο σπίτι Του στην Ρατζπούρ, όλοι καθόμασταν στο καθιστικό Του. Ήμαστε δέκα περίπου άτομα και ο Διδάσκαλος. Καθόταν και μας έδινε ντάρσαν. Το μυαλό μου με βασάνιζε, πήγαινα να τρελαθώ. Έτσι καθόμουν εκεί μπροστά Του και σκεπτόμουν – πώς ξέρω ότι είσαι Εσύ ο Διδάσκαλος, πώς ξέρω ότι Εσύ έχεις κάποιο πάρε-δώσε με το Θεό; Μιλάς για όλους αυτούς τους ψευτοδιδασκάλους – μισώ αυτό που θα πω, είναι φοβερό –αλλά πώς ξέρω ότι Εσύ είσαι ο Ένας ο αληθινός; Παρόλο που Τον είχα δει εσωτερικά, σκεπτόμουν *«και λοιπόν τι σημαίνει αυτό;»* Έβλεπα εσωτερικά ήδη από πριν, πριν μυηθώ. Καθόμουν λοιπόν εκεί και σκεπτόμουν όλα αυτά τα φοβερά πράγματα και το μυαλό μου θα έμοιαζε μ' ένα τεράστιο μαύρο θηρίο. Ο Διδάσκαλος ήταν εξαιρετικά γλυκός με όλους. Καθόταν και κοίταζε τον καθένα για αρκετή ώρα. Καθόμουν ακριβώς μπροστά Του, και σκεπτόμουν: ε! Ίσως όταν φτάσει ως εμένα να πει κάτι, όμως δεν είπε τίποτα, ούτε που με κοίταξε. Έφτασε στον πλαϊνό μου, κατόπιν κοίταξε το ταβάνι, ύστερα κοίταξε τον άνθρωπο που καθόταν από την άλλη μου πλευρά, αλλά εμένα δε θέλησε να με κοιτάξει. Σκέφτηκα: *«ωχ! Τώρα μάλιστα! Τώρα έχω στενοχωρηθεί πολύ, δεν ξέρω τι να κάνω. Θα πρέπει να είναι αλήθεια, απλώς ούτε ξέρει, ούτε νοιάζεται και το καλύτερο που έχω να κάνω είναι να φύγω.»* Αργότερα είπε: *«Γιατί δεν πας να φας το μεσημεριανό σου;»* Πήγα νιώθοντας εντελώς χαμένη και αβέβαιη, γεμάτη αμφιβολία.

Ο καθένας έχει τη δική του προοπτική για το καθετί. Σκεπτόμουν ότι η δική μου προοπτική είναι πιθανώς πολύ λαθεμένη. Μόνο από τη δική μου οπτική γωνία μπορώ να δω και ξέρω ότι δεν είναι σωστή, αλλά απλούστατα δεν γνωρίζω τι είναι αληθινό σ' αυτό τον κόσμο και τι δεν είναι και πώς να κρίνω; Θα έπρεπε ο Θεός να με βγάλει απ' αυτό το αδιέξοδο. Έτσι λοιπόν περπατούσα γύρω τριγύρω και έφτασα στο πίσω μέρος του κήπου. Δεν ήξερα πού ήταν, απλώς έφτασα εκεί πίσω και δεν υπήρχε κανείς άλλος εκεί εκτός από τα πουλιά

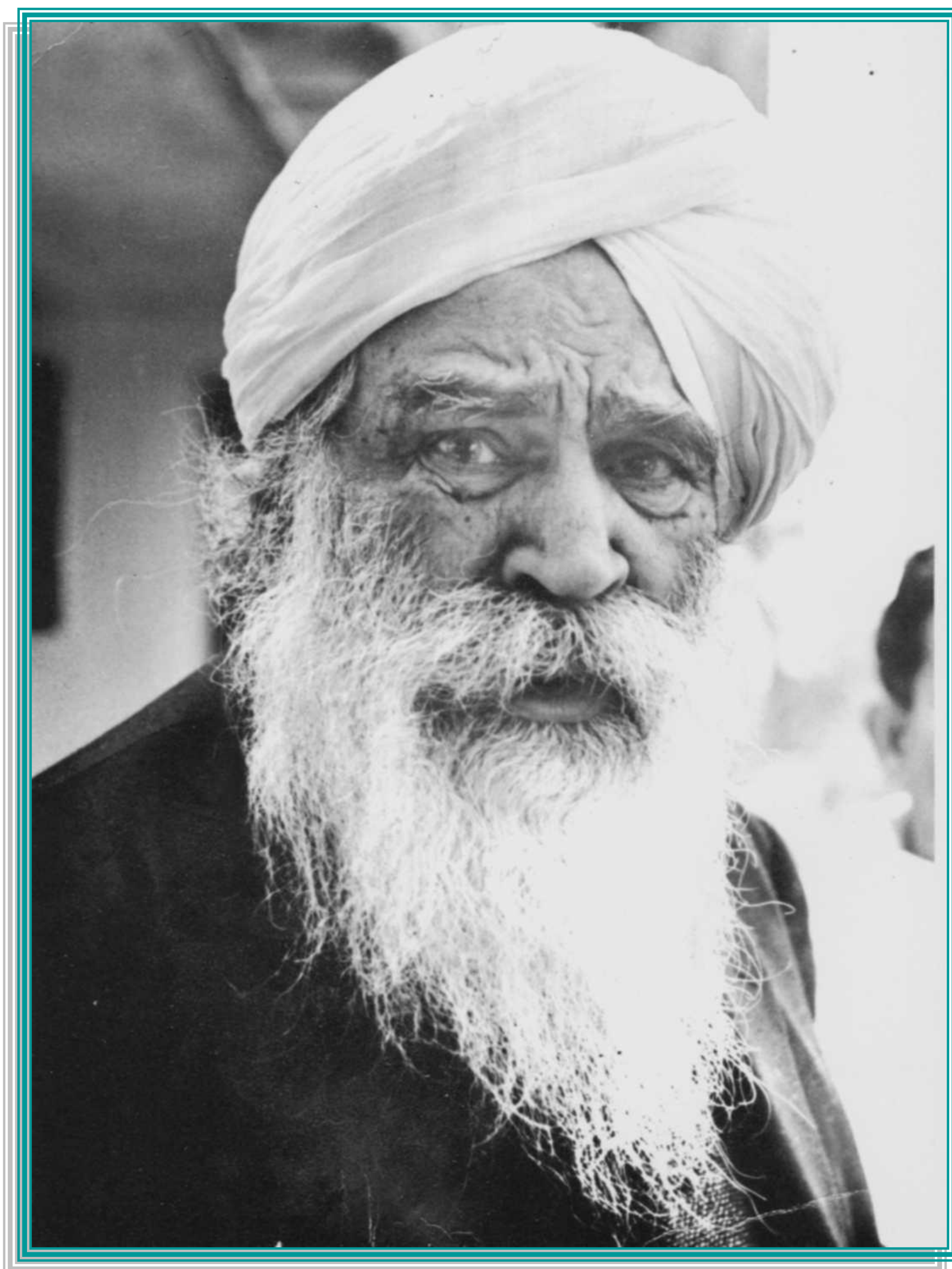
που κελαηδούσαν. Υπήρχαν λουλούδια και στα οπωροφόρα δέντρα κρέμονταν κάθε λογής ωραία φρούτα. Ήταν πολύ όμορφα – είχε λίγη ξηρασία, αλλά ήταν όμορφα. Καθόμουν εκεί και παρακαλούσα το Θεό: *«Σε ικετεύω, κάνε κάτι. Είμαι τελείως αβοήθητη, είμαι τελείως χαμένη. Θα 'ταν σκόπιμο να κάνεις κάτι, γιατί, αν δεν κάνεις απλούστατα, θα χαθώ, και δεν ξέρω τι θα απογίνω. Ίσως πάψω να υπάρχω».* Καθόμουν λοιπόν κι ετοιμαζόμουν να κλείσω τα μάτια μου για διαλογισμό. Φανταζόμουν ότι οτιδήποτε συνέβαινε, θα συνέβαινε εξωτερικά. Έτσι γύρισα την πλάτη μου προς το δρομάκι από το οποίο είχα έρθει και αντίκριζα τα βουνά και ένα μικρό ποταμάκι. Είχα κλείσει τα μάτια μου και σκέφτηκα να τα ανοίξω. Γύρισα κι εκεί ήταν ο Διδάσκαλος. Τον έβλεπα κάτω-κάτω στην άλλη άκρη του μονοπατιού. Περπατούσε απλά, τόσο γλυκά σαν ένα μικρό παιδάκι, κοιτάζοντας τα δέντρα, χαιρετώντας όλα τα πουλιά και κοιτάζοντας όλα τα λουλούδια και παρατηρώντας ποια δέντρα είχαν μεγαλώσει και πόσο κι ατενίζοντας τον ουρανό. Πραγματικά το απολάμβανε σαν ένα μικρό παιδάκι.

Ήρθε μέχρι εμένα με κοίταξε και είπε: *«Λοιπόν, τι θέλεις;»* Σκέφτηκα, *«Ω! Θεέ μου δεν ξέρω τι θέλω».* Κάθισε κάτω και με αγκάλιασε. Ήταν γλυκός σαν πατέρας ή σαν αδελφός. Θα πρέπει να ήξερε, είμαι βέβαιη ότι ήξερε. Είναι ο Θεός και γνωρίζει τα πάντα. Όμως συμπεριφερόταν σαν άνθρωπος, όχι ως Θεός, όχι όπως ο Διδάσκαλος. Άρχισε να μιλά για τα δέντρα και τα λουλούδια και για τα πάντα, για όλα τα γήινα πράγματα. Πόσο όμορφα και ήσυχα ήταν εκεί και πόσο κατάλληλο το μέρος, για να γράψεις ή να στοχαστείς. Και τότε είπε: *«Αλήθεια, γιατί δεν πας να παίξεις μέσα στο δάσος;»* Έτσι πήγα κι εγώ να παίξω στο δάσος. Όμως στην πραγματικότητα δεν ήθελα να βρίσκομαι μέσα στο δάσος, γιατί η καρδιά μου ήταν τόσο θλιμμένη. Ήθελα μονάχα ή να χαθώ ολότελα από τον κόσμο ή να ξέρω τι γίνεται, τι συμβαίνει. Ήμουν τόσο απόλυτα χαμένη.

Προχώρησα λοιπόν και παρατηρούσα κάποια λουλούδια και σκεπτόμουν – αν προχωρήσω κι άλλο τα λιοντάρια μπορεί να με βρουν και να με φάνε, ώστε καλύτερα να γυρίσω πίσω. Και γύρισα πίσω και πήγα πάνω στον Διδάσκαλο. Ήμουν αρκετά ντροπαλή, ήμουν και πολύ νέα. Ο Διδάσκαλος ήταν πελώριος κι εγώ πάντα φοβόμουν να πω και πολλά. Αλλά Τον πλησίασα και Του είπα αν μπορούσα να κάνω μια ερώτηση. Απάντησε: *«Και βέβαια μπορείς να μου κάνεις ό,τι ερώτηση θέλεις, είσαι η θυγατέρα μου».* Κάθισα κάτω και είπα: *«Να Δάσκαλε, δεν ξέρω τι είναι αληθινό και τι δεν είναι. Όλα τα βλέπω μέσα από το μυαλό μου και γι' αυτό δεν μπορώ να καταλάβω τίποτα. Είμαι εντελώς χαμένη».* Εκείνος με κοίταξε για πολλή ώρα, με κοίταζε, με κοίταζε, σαν να πέρασε ένα χαμόγελο απ' τα μάτια Του για μια στιγμή κι έπειτα είπε: *«Αυτό που βλέπεις, είσαι εσύ».* Σκέφτηκα, *«Μπα! Τι είναι αυτό.»* Ύστερα ξαναείπε: *«Αυτό που βλέπεις, είσαι εσύ».* Καθόμασταν έτσι κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον. Τότε Εκείνος είπε: *«Εντάξει, ο Θεός μαζί σου».* Και σκέφτηκα, *«Ε! Τώρα ας φύγω πια να Του επιτρέψω να απολαύσει τη μοναξιά Του».* Κι έφυγα ενθουσιασμένη, αλλά νιώθοντας ακόμα πολύ χαμένη.

Αντί να κάνω Σιμράν τις επόμενες τρεις μέρες επαναλάμβανα συνέχεια: *«Αυτό που βλέπεις, είσαι εσύ».* Κοίταζα κάποιον και σκεπτόμουν: *«Δεν το κάνεις*

αυτό σωστά!» Και εντελώς ξαφνικά άκουγα: *«Αυτό που βλέπεις, είσαι εσύ»* Τότε έλεγα, βρε παιδί μου, θα πρέπει να είμαι εγώ! Αν είδα ότι αυτοί δεν το έκαναν σωστά, θα σημαίνει ότι εγώ η ίδια δεν το έκανα σωστά. Αυτές οι πέντε λέξεις, πιστεύω ότι μπορούν να σε περάσουν μέσα από τα πάντα, μέσα απ' τη ζωή, μέχρι την άκρη, το τέλος. Τότε φτάνεις στο τέλος και βλέπεις ότι τα πάντα είσαι εσύ και εσύ τα πάντα κι ότι είσαι μια μικρή σταγόνα στον ωκεανό του παντός και Εκείνος είναι τα πάντα.

59. Φωτογραφίζοντας τον Αγαπημένο Διδάσκαλο

Y.S. Rajput

Ήδη πριν από την μύησή μου το 1970, κατοικούσα κοντά στο Σαουάν Άσραμ. Μια μέρα συνάντησα τον κ. Μέχτα που υπηρετούσε εκεί ως ομοιοπαθητικός γιατρός. Με ρώτησε αν θα μπορούσα να τραβήξω κάποιες φωτογραφίες στο γάμο της κόρης του. Μου είπε: *«Θα έρθει και ο Γκουρού μου»*. Πήγα λοιπόν με τον αδελφό μου και τραβήξαμε φωτογραφίες όλων των καλεσμένων. Τότε είδα αυτόν τον εξαιρετικά επιβλητικό άντρα και ετοιμάστηκα να τον φωτογραφίσω. Αλλά σήκωσε το χέρι του και είπε: *«Όχι! Παρακαλώ, μην το κάνεις αυτό»*. Ήταν τόσο εντυπωσιακός και με είχε τόσο σαγηνεύσει, που δεν μπόρεσα να αντισταθώ στην προσπάθεια να δοκιμάσω πάλι αργότερα. Όμως κάθε φορά που πήγαινα να πατήσω το κουμπί αυτό αρνιόταν να λειτουργήσει. Έτσι έδωσα τη μηχανή στον αδελφό μου που προσπάθησε κι εκείνος αλλά με το ίδιο αρνητικό αποτέλεσμα. Μου είπε: *«Η σύνδεση του φλας έχει σπάσει»*. Βγήκαμε έξω και οι δυο μας, αλλά αφού εξετάσαμε τα εξαρτήματα της μηχανής τα βρήκαμε όλα να λειτουργούν κανονικά. Πήγα πάλι πίσω, για να προσπαθήσω να πάρω κι άλλες φωτογραφίες του Διδασκάλου, αλλά παρόλο που με κοίταζε κατευθείαν στα μάτια, όταν πάτησα το κουμπί, πάλι δεν έγινε τίποτα. Αυτό στάθηκε για μένα πηγή μεγάλης απορίας, μέχρι που έμαθα από κάποιον παρόντα ότι ο Διδάσκαλος δεν ήθελε πάντοτε να Τον φωτογραφίζουν. Ο τρόπος που πετύχαινε το σκοπό Του, και μάλιστα όταν κάποιος δεν είχε την παραμικρή ιδέα τού ποιος ήταν Εκείνος, μου αποδείκνυε ότι είχε τη δύναμη να κάνει θαύματα.

Λίγο καιρό αργότερα, καθώς περίμενα το λεωφορείο, για να πάω στο Μαχάττας (φωτογραφικό εργαστήριο, στην πλατεία Κονάτ του Νέου Δελχί, όπου δούλευα), κάποιος άρχισε να μου μιλά. Το όνομά του ήταν Γκουρχαράν Ντας και ζούσε στο Σαουάν Άσραμ. Μου είπε: *«Γιατί δεν έρχεσαι στο Άσραμ να βγάλεις μερικές καλές φωτογραφίες του Διδασκάλου; Φαίνεσαι καλός φωτογράφος και χρειαζόμαστε μερικές καλές φωτογραφίες του Διδασκάλου»*. Απάντησα: *«Δεν ξέρω ποιος είναι ο Διδάσκαλός σου, αλλά κάποια μέρα θα έρθω»*. Δέκα χρόνια ζούσα τόσο κοντά στο Άσραμ και ποτέ δεν είχα πάει εκεί! Μια Κυριακή λοιπόν αποφάσισα να πάω. Ο Διδάσκαλος καθόταν στην εξέδρα και έκανε Σατσανγκ. Έβλεπα να κάθεται εκεί μαζί με ένα πλήθος που όμοιό του σε μέγεθος δεν είχα ξαναδεί πουθενά. Πήρα μερικές φωτογραφίες και ήθελα να τις δείξω στον Διδάσκαλο. Η Τάι Τζι τις κοίταξε και με πήγε σ’ Εκείνον. Ο Διδάσκαλος τις κοίταξε μία-μία και είπε: *«Ω! Είναι πολύ καλές αυτές! Είναι καλός άνθρωπος»*. Άρχισα να σκέ-

πτομαι, *«Τι είναι τούτο; Εγώ δεν είμαι τίποτα. Πώς μπορεί αυτός ο Διδάσκαλος να ξέρει ότι είμαι καλός άνθρωπος;»*

Αυτή η κουβέντα άγγιξε τόσο την καρδιά μου που αποφάσισα να πάω πίσω ξανά, μόνο και μόνο για να δω τον Διδάσκαλο. Ήμουν το είδος εκείνο του σκεπτικιστή ανθρώπου, που θεωρούν ότι όλοι αυτοί οι μαχάτμα με τους άπειρους οπαδούς, που τους μαζεύουν με έξυπνη προπαγάνδα, δεν είναι κάτι το ιδιαίτερο και δεν με έπειθαν. Δεν τους πίστευα. Άρχισα λοιπόν να έρχομαι και να ακούω μονάχα εκείνα που είχε να πει ο Διδάσκαλος, και μέσα σε πολύ μικρό διάστημα ζήτησα να μου δώσει το Νάαμ για το οποίο συνεχώς μιλούσε. Μου είπε: *«Όχι, όχι θα πρέπει να περιμένεις δύο χρόνια!»* Ναι, πραγματικά με έκανε να περιμένω δυο ολόκληρα χρόνια! Ήμουν εικοσιοκτώ χρονών, όταν Τον πρωτοσυνάντησα.

Αν και χρειάστηκε να περιμένω τόσο πολύ καιρό πριν μου δώσει ο Διδάσκαλος το Νάαμ, ούτε που μπορώ να σας περιγράψω πόσο πολύ με βοήθησε. Μια μέρα με ρώτησε που εργαζόμουν και η Τάι Τζι του εξήγησε. Ο Διδάσκαλος τότε μου είπε: *«Γιατί δεν ανοίγεις εσύ ένα δικό σου στούντιο;»* Απάντησα: *«Διδάσκαλε, δεν έχω τα χρήματα για κάτι τέτοιο, κερδίζω 300 ρουπίες μονάχα το μήνα»*. Τότε ο Διδάσκαλος είπε: *«Μη σε νοιάζει θα σε βοηθήσουμε. Έχεις να κάνεις σημαντικό έργο για μας»*. Εκείνη περίπου την εποχή είχα δει ένα κατάλληλο χώρο κοντά στο Άσραμ, αλλά ζητούσαν 3,000 ρουπίες για αυτό. Το είπα στον Διδάσκαλο κι εκείνος απάντησε: *«Ναι. Εντάξει. Να το πάρεις. Θα σου προκαταβάλουμε 2,000 ρουπίες. Καθώς κάνεις φωτογραφίες για το Άσραμ, το κόστος τους μπορεί να συνυπολογίζεται έναντι αυτών των χρημάτων»*. Εγώ όχι μόνο παρέλαβα τις 2,000 ρουπίες, αλλά και με βοήθησαν, ούτε ξέρω πόσες φορές, στο στήσιμο του στούντιο. Το μεγαλείο του Διδασκάλου ήταν πάντοτε μαζί μου. Μου είπε μοναχά, *«Να κάνεις αυτή τη δουλειά τίμια κι εγώ θα βρίσκομαι στο πλάι σου!»* Αυτά ήταν τα λόγια Του. Ερχόμουν τακτικά στο Άσραμ. Για κανέναν άλλο εκεί δεν ενδιαφερόμουν, μονάχα φωτογραφίες του Διδασκάλου έπαιρνα και έφευγα κατόπιν. Η πρόθεσή μου ήταν να κάνω ένα όσο το δυνατόν πιο πλήρες αρχείο των δραστηριοτήτων του Διδασκάλου. Καταλάβαινα ότι κανείς άλλος δεν το είχε κάνει αυτό.

Στην πραγματικότητα άρχισαν να με χρησιμοποιούν μ' έναν τρόπο που ούτε καν μπορούσα να φανταστώ. Για παράδειγμα, μια μέρα έφτασα στο Άσραμ κουβαλώντας τις κάμερές μου, παρόλο που ήξερα ότι δεν υπήρχε καθορισμένο πρόγραμμα. Η Μάτα Σέιλα ήταν μέσα στο σπίτι του Διδασκάλου μαζί με κάποια μέλη της οικογένειάς της. Την ώρα που ετοιμαζόταν να φύγει είπε στον Διδάσκαλο: *«Ω! Πόσο θα ήθελα να υπήρχε ένας φωτογράφος εδώ πέρα, ώστε να έχω για πάντα την ανάμνηση αυτής της μέρας»*. Ο Διδάσκαλος χαμογέλασε. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή έφτανα εγώ! Όπως είπα, δεν είχα κάποια καθορισμένη υποχρέωση με το Διδάσκαλο και δεν υπήρχε καθόλου πρόγραμμα για την ημέρα, να όμως που εγώ βρισκόμουν εκεί με τις κάμερές μου! Ο Διδάσκαλος ήταν τόσο χαρούμενος που με είδε και είπε: *«Σέιλα, ορίστε, ο φωτογράφος ήρθε για σένα»*. Όλοι μαζεύτηκαν γύρω από τον Διδάσκαλο και άρχισα τη δουλειά. Ένιωθα ότι η δύναμη ήταν συνεχώς παρούσα.

Αφού συνέχισα έτσι για ένα διάστημα, μια μέρα ο Διδάσκαλος μου είπε: *«Αρκεί τόσο. Τώρα κάτσε κάτω μπροστά μου και άκου τι λέγεται στο Σάτσανγκ. Απλώς κάτσε ήσυχα και ξέχνα τα όλα – μονάχα κοίταζέ με μέσα στα μάτια»*. Και ξέρετε, από κείνη τη στιγμή κατάλαβα τι είχα χάσει τόσον καιρό πηδώντας από εδώ κι από εκεί όλη την ώρα, αντί να κάθομαι μπροστά Του ήσυχα, να απορροφώ τη Θεία Χάρη Του, όπως οι άλλοι.

Ωστόσο, συνέχισα τη δουλειά μου φωτογραφίζοντας τον Διδάσκαλο. Στις αρχές Απριλίου του 1972, μου ζήτησε να έρθω στο Μανάβ Κέντρα, στην Ντέρα Ντουν να φωτογραφίσω την Μπαντάρα προς τιμήν του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι. Υπήρχε ένα ειδικό λεωφορείο που θα έφευγε από το Ασραμ, αλλά όταν έφτασα ήταν ήδη γεμάτο. Δεν είχα εισιτήριο και ήμουν πολύ στενοχωρημένος για το πώς θα έφτανα εκεί έγκαιρα, όταν ξαφνικά ο κ. Μέχτα ήρθε βιαστικά προς εμένα και βλέποντας το πρόβλημά μου είπε: *«Όχι, όχι δεν χρειάζεσαι καμία κράτηση. Δουλεύεις για τον Διδάσκαλο και πρέπει να πας.»* Μέσα σ' ένα λεπτό κατάφερε να τακτοποιήσει κάτι. Μου έδωσαν θέση και το λεωφορείο ξεκίνησε. Αυτό το πεντάωρο ταξίδι έγινε κάτω από κατακλυσμιαία βροχή, μπορώ όμως να σας πω ότι το λεωφορείο ξεχείλιζε από την αγάπη του Διδασκάλου. Όλο το δρόμο τραγουδούσαμε μπάτζαν (δοξαστικά τραγούδια προς τιμήν των Διδασκάλων).

Όταν φτάσαμε στη Μανάβ Κέντρα στις 4:00 το πρωί, ο ήλιος έλαμπε ήδη και ο Διδάσκαλος περίμενε για να μας προϋπαντήσει. Μας πρόσφερε σε όλους τσάι και κατόπιν μας είπε να πάμε στα σπιτάκια όπου θα μέναμε. Η σκηνή αυτή ήταν τόσο υπέροχη για μένα, που ποτέ δε θα την ξεχάσω. Εκατοντάδες άνθρωποι έκαναν σέβα, έστηναν σκηνές, προετοίμαζαν την κουζίνα, έκτιζαν την πλατφόρμα… όλοι με τόση αγάπη! Κανείς δεν νοιαζόταν για τα ρούχα του, ακόμα και οι δυτικοί κουβαλούσαν τούβλα και βοηθούσαν με τις δουλειές. Μπόρεσα να τραβήξω φωτογραφίες του Διδασκάλου που επιστατούσε τις εργασίες και πρόσφερε πρασάντ. Κάποιες από τις φωτογραφίες αυτές παρουσιάστηκαν αργότερα στους δύο τόμους του: *"Heart to heart talks"* που σημαίνει "*Συνομιλίες καρδιά με καρδιά"*.

Η πρώτη φωτογραφία που πήρα του Διδασκάλου ήταν στο Άσραμ, για το διαβατήριό Του και το τράβηξα ακριβώς πριν φύγει για την τελευταία παγκόσμια περιοδεία Του, το 1972. Ο Τζιάνι Τζι με φώναξε και μου είπε να πάω απάνω στην κρεβατοκάμαρα του Διδασκάλου. Αλλά ο Διδάσκαλος δεν ήταν πρόθυμος να φωτογραφηθεί την ώρα εκείνη. Δεν ήξερα τι να κάνω, είπα μονάχα, *«Μαχαράτζ Τζι, συγγνώμη, αλλά αυτό είναι αρκετά σοβαρό, καθώς δε θα σε αφήσουν να βγεις από τη χώρα, αν δεν έχεις φωτογραφία στο διαβατήριό σου»*. Προχώρησε λοιπόν ο Διδάσκαλος, φόρεσε το τουρμπάνι Του, απλώς χαμογέλασε, προχώρησε προς το φως, και με άφησε να πάρω τη φωτογραφία.

Πάντοτε ήθελα να τραβήξω φωτογραφίες του Διδασκάλου, όταν έδινε μύηση, αλλά κατά κάποιο τρόπο δεν ήταν ποτέ εφικτό. Στις 29 Ιουλίου 1974 ο Διδάσκαλος έδωσε το Νάαμ σε πάνω από χίλιες ψυχές. Ήταν εξαιρετικά άρρωστος τότε, τόσο που έφεραν ένα κρεβάτι και το τοποθέτησαν πίσω από την πλατφόρμα, ώστε να μπορέσει να ξαπλώσει, αφού θα έβαζε τον κόσμο σε δια-

λογισμό. Παρόλο που έφυγε από την πλατφόρμα δε θέλησε να ξαπλώσει, παρά κάθισε μονάχα σε μια καρέκλα. Ήταν εξαιρετικά σοβαρός, λευκός σχεδόν, αλλά μοναδικά ωραίος. Είχα μαζί μου τις κάμερες και πήρα μια φωτογραφία την πίσω Του πλευρά με φόντο όλο τον κόσμο που καθόταν σε μπατζάν. Καθώς δεν αντέδρασε, περίμενα ώσπου να επιστρέψει στην πλατφόρμα. Έκπληκτος Τον είδα να γυρίζει προς το μέρος μου και να μου επιτρέπει να Τον φωτογραφίσω, ενώ έδινε την τελευταία, όπως αποδείχτηκε, μύησή Του. Την φωτογραφία αυτή τη θεωρώ όχι μόνον ιστορικά πολύ σημαντική, αλλά και μια από τις ωραιότερες που Του πήρα ποτέ.

Ξέρετε, πριν γνωρίσω τον Διδάσκαλο δεν ήμουν χορτοφάγος και δεν ήξερα τίποτα για πνευματικότητα, ήθελα μονάχα να βρω την αλήθεια. Το πώς άλλαξε τη ζωή μου είναι πηγή μόνιμης απορίας για μένα. Αν είμαστε αληθινοί με τον εαυτό μας και αν αρχίσουμε έστω και λίγο να καταλαβαίνουμε τι είναι ο Διδάσκαλος, θα ξέρουμε ότι είναι μαζί μας όλη την ώρα.

Μόνο λίγο καιρό πριν, το αγοράκι μου, που έπαιζε πάνω στο τραπέζι, έπεσε κάτω και κτύπησε το κεφάλι του στο πέτρινο δάπεδο. Η γυναίκα μου το σήκωσε και είχε χάσει τις αισθήσεις του. Φωνάξαμε αμέσως γιατρό. Κρατούσα το παιδί στην αγκαλιά μου και παρακαλούσα τον Διδάσκαλο να μας βοηθήσει. Πριν καν φτάσει ο γιατρός το παιδί άνοιξε τα μάτια σαν να μην έτρεχε τίποτα, σαν να ξυπνούσε από τον ύπνο και όλα ήταν απολύτως εντάξει.

Αυτή είναι λοιπόν η πεποίθησή μου, αν είμαστε αληθινοί με τον εαυτό μας και εργαζόμαστε τίμια και με απόλυτη πίστη στον Διδάσκαλο, Εκείνος πρέπει να μας φροντίσει. Θα μας βοηθήσει στο κάθε βήμα. Δεν μπορεί να μας εγκαταλείψει. Ακόμα κι αν Τον ξεχάσουμε εμείς, Εκείνος δεν μας ξεχνά.

60. Μνήμη Τιμής στον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ

Jay and Ricki Linksman

Πώς θα μπορούσαμε ποτέ να τιμήσουμε τη μεγαλοσύνη του Αγαπημένου Διδασκάλου Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ; Για εκατομμύρια ανθρώπους ήταν ένας Άγιος. Ένας Άγιος που πραγματοποίησε τόσο πολλά και σπουδαία πράγματα στη διάρκεια θητείας Του ως Διδάσκαλος, που μας προκαλούν δέος. Ίσως είναι καλύτερα να Τον θυμάται όλη η ανθρωπότητα, από τα κολοσσιαία κατορθώματά Του: την ίδρυση του Ruhani Satsang, τις τρεις παγκόσμιες περιοδείες Του, την οικοδόμηση του Σαουάν Άσραμ, τις τεράστιες διεθνείς τιμές που έλαβε, τα πολλά βιβλία που έγραψε και που καλύπτουν κάθε κεφάλαιο της πνευματικότητας, το χτίσιμο του Μάναβ Κέντρα και τέλος τη «Συνδιάσκεψη για την Ενότητα του ανθρώπου».

Αλλά για εμάς τους μαθητές Του, η ανάμνησή Του θα ζει για πάντα και θα τροφοδοτείται από την ενθύμηση ακόμα και μικρών, μικρών γεγονότων: μια ευγενική κουβέντα, μια ματιά αγάπης, ένα απαλό άγγιγμα. Αυτά τα πράγματα μας έκαναν να χορεύουμε σε έκσταση και να κολυμπάμε στην αγάπη Του. Τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να συγκριθεί με το να βρίσκεται κανείς στην Παρουσία του Αγαπημένου του Διδασκάλου.

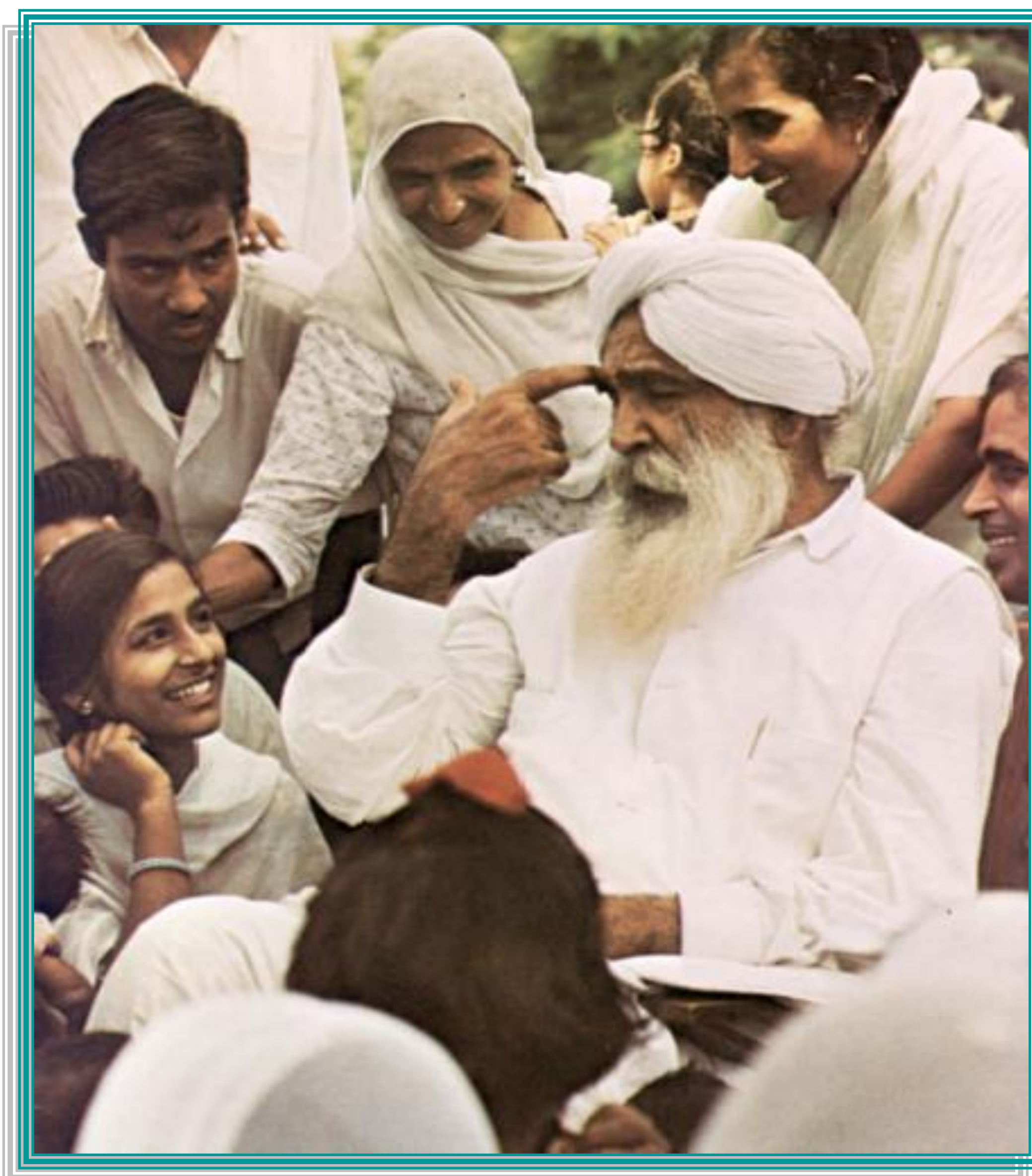
Την τελευταία μέρα που ζήσαμε στη φυσική παρουσία του Αγαπημένου μας Διδασκάλου, τον Αύγουστο του 1974, απήγγειλε το ακόλουθο ποίημα το οποίο είχε γράψει πριν από χρόνια στον δικό Του Διδάσκαλο, τον Χαζούρ Μπά-μπα Σαουάν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ:

«Η φωτογραφία Σου, μού είναι πιο αγαπητή από Εσένα τον Ίδιο,
Γιατί όταν θέλω να Σε κρατήσω ή να Σε φιλήσω ή να ακουμπήσω
τα Πόδια Σου, Εσύ μου λες - στάσου πλάι -
Μια φωτογραφία όμως μπορώ να την αγκαλιάσω και να τη φιλήσω
χωρίς εμπόδιο, όποτε θέλω.»

Μετά είπε: «Η φυσική μορφή του Διδασκάλου είναι η μεγαλύτερη ευλογία. Αν Τον έχετε μέσα σας, τότε εντάξει. Αλλά αν Τον έχετε και εξωτερικά, αυτή είναι διπλή ευλογία. Μόνο λίγοι έχουν την Ακτινοβόλο Μορφή του Διδασκάλου, αλλά οι πιο μεγάλοι αμαρτωλοί μπορούν να απολαύσουν τη φυσική Του μορφή.»

Η δόξα και η μεγαλοσύνη του Διδασκάλου έγκειται στο ότι ήρθε στον καθένα από εμάς στο δικό του επίπεδο. Αποκάλυψε τον Εαυτό Του στον καθένα μας με ένα μοναδικό τρόπο. Έκανε τον καθένα από εμάς να νιώσει τόσο ξεχωριστός, σαν να ήταν πρίγκηπας ή πριγκήπισσα – γιος και κόρη του Σπουδαίου Βασιλιά που ήταν ο ίδιος.

61. Μέσα στον Κήπο της Ανυπαρξίας

Andrew Vidich

*«**Δ**εν υπάρχει παρά μονάχα η φιλία με τον Φίλο*
ο οποίος προσφέρει ανάπαυση στη λαχτάρα της καρδιάς.
Δεν υπάρχει παρά μονάχα η μορφή του Αγαπημένου
που καταπραΰνει τα μάτια μας που καίνε.
Γι' αυτό, αναζήτησε το τρυφερό το χάδι από Εκείνον
που είναι κρυμμένος μέσα στον Εσωτερικό κήπο,
Όπου η βροχή Του είναι μια απαλή ψιχάλα ελέους,

***Η** αυλή του Αγαπημένου είναι στρωμένη με χαρούμενα*
φωτάκια που χορεύουν.
Εδώ, μέσα στο ροδόκηπό Του, όλοι βυθίζονται στον εαυτό τους
μεθυσμένοι από το ελιξίριο που εκπέμπει η γεμάτη Χάρη ματιά Του.

***Ά**κου και τραγούδα το τραγούδι το αιώνιο που είσαι στ' αλήθεια εσύ.*
Βούτα και λιάσου μέσα στο ουράνιο φως που ξεπερνά την κάθε λύπη.
Νιώσε τον παλμό της ίδιας της ζωής από μέσα απ' την καρδιά Του.
Την καρδιά που αγκαλιάζει όλες τις καρδιές και συνηχεί αρμονικά
με κάθε νου.

***Σ**το κάθε βήμα, την κάθε ανάσα, το κάθε δευτερόλεπτο που κυλά,*
άσε να λάμψει μέσα απ' όλους τους πόρους της ύπαρξής σου
η φλόγα της θείας Αγάπης, και μ' ένα ωκεανό δακρύων
κατάκλυσε τον κόσμο με τη δική Του θύμηση.»

62. Αποκάλυψε τον Εαυτό Του με τόσο Πολλούς Τρόπους

G.Van den Heever

Ήταν πράγματι μέσω της Χάρης του Διδασκάλου που μια μικρή χούφτα μαθητών από τη Νότια Αφρική είχαν το προνόμιο να καθήσουν στα Ιερά Πόδια Του, το Δεκέμβριο του 1973. Ήξερα ότι η πιθανότητα να πάω προσωπικά στην Ινδία ήταν πολύ αμυδρή, αν όχι ανύπαρκτη. Ωστόσο, υπήρχε μια μικρή εσωτερική φωνή που με ωθούσε να αναζητήσω πληροφορίες από ένα ταξιδιωτικό πρακτορείο για το πώς θα μπορούσα να κάνω ένα τέτοιο ταξίδι.

Πέρασε ένας χρόνος από τότε, χωρίς να έχω καταλήξει σε κάτι θετικό. Ξαφνικά έμαθα για ένα μικρό γκρούπ που σχεδίαζε να πάει στην Ινδία, αλλά εξακολουθούσα να έχω δυσκολίες. Τελικά τα άφησα όλα σε Αυτόν και Του είπα *«Αποφάσισε ότι θέλεις για μένα.»* Η απόφαση να τα αφήσω όλα σε Αυτόν με καθυσήχασε και μου έδωσε δύναμη και ελπίδα. *«Κάνε ό,τι θέλεις Του είπα.»*

Και το έκανε. Με ένα αναπάντεχο τρόπο, έγινα και εγώ ένα μέλος από την ομάδα που έφθασε στο Άσραμ του Διδασκάλου. Η ευγνωμοσύνη μου ήταν απέραντη που υπερνικήθηκαν όλα τα εμπόδια και τελικά κατόρθωσα να φθάσω στα πόδια Του.

Εκεί, όμως στη Νότια Αμερική, που βρίσκεται τόσο μακριά από την Ι-νδία, υπήρχε μια αμφιβολία για το εάν ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, ο οποίος τόσο ευγενικά μας είχε δεχθεί, είχε πραγματικά εκλεγεί από τον Μεγάλο Διδάσκαλο Χαζούρ Σαουάν Σινγκ να είναι ο διάδοχός Του. Έτσι όταν έφθασα στο Άσραμ Τον παρακάλεσα να διαλύσει τις φήμες και να μου αποκαλύψει την αληθινή κατάσταση.

Την ίδια μέρα που φθάσαμε στο Άσραμ, ο Διδάσκαλος μας έβαλε όλους σε διαλογισμό έξω από το σπίτι του και κάτω από κάτι τέντες. Στην αρχή μου ήταν δύσκολο να συγκεντρωθώ σε ένα καινούργιο περιβάλλον ανάμεσα σε τόσα νέα και άγνωστα άτομα. Παρακάλεσα τον Διδάσκαλο να με βοηθήσει. Έτσι μετά από λίγο είδα τον Γκουρού Νάνακ καθισμένο σε ένα θρόνο και γύρω του πυρακτωμένες και πολύχρωμες ακτίνες να υποβαστάζουν το θρόνο που καθόταν. Τον παρακολουθούσα προσεκτικά και τον είδα να αλλάζει πρόσωπο και στη θέση του να εναλλάσονται πολλά πρόσωπα περασμένων Διδασκάλων. Στο τέλος είδα το πρόσωπο του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν που με κοιτούσε γλυκά και στοργικά και στη συνέχεια το πρόσωπο αυτό το είδα να μεταμορφώνεται στο χαμογελαστό πρόσωπο του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Στη συνέχεια είδα να γίνεται μία συνεχής εναλλαγή των δύο προσώπων των Διδασκάλων και μέσα από το

πρόσωπο των Αγίων είδα να διανοίγεται ένα χρυσό τούνελ που πήρε τη συνειδητότητά μου προς τα πάνω.

Ω, Τέλειε Διδάσκαλε! Πόσο καθαρά απάντησες στην ερώτηση του ανοήτου! Οι υπέροχες δονήσεις που ξεχείλισαν από το διαλογισμό των μαθητών, μας ενέπνευσαν δέος και μετά το διαλογισμό, καθίσαμε βουβοί για την καθημερινή ντάρσαν έξω από το σπίτι του Διδασκάλου.

Μια άλλη μέρα, ενώ παρατηρούσα το Διδάσκαλο να κατευθύνει μερικούς μαθητές, έμεινα έκπληκτος να βλέπω την αλλαγή στα μάτια του Διδασκάλου ως προς το σχήμα και το χρώμα τους. Τον έβλεπα να με παρακολουθεί όλη την ώρα και να είναι πιο κοντά και από την αναπνοή μου.

Ένα απόγευμα νιώθοντας κουρασμένος από το πολύωρο κάθισμα στο έδαφος και ακούγοντας το Διδάσκαλο να μιλά σε ξένη γλώσσα, αποφάσισα να διαλογιστώ, αλλά η προσοχή μου δεν μπορούσε να ακινητοποιηθεί, όταν ξαφνικά, δυνατά και καθαρά μίλησε η φωνή του Διδασκάλου, που την γνώριζα, και είπε στα Αγγλικά: *«Παρακαλώ, εστιάστε την προσοχή σας λίγο υψηλότερα»*. Σήκωσα το βλέμμα μου προς τα πάνω και είχε δίκιο. Η προσοχή μου ακινητοποιήθηκε. Ήταν προφανές ότι ο Διδάσκαλος ποτέ δεν είχε σταματήσει την ομιλία Του στη Γλώσσα Χίντι. Οι λέξεις σε εμένα ήρθαν "με κάποιο τρόπο" για να βοηθήσουν τη συγκέντρωσή μου.

Αποκάλυπτε τον εαυτό Του με τόση αγάπη και με τόσους τρόπους! Η αγά-πη Του και η φιλευσπλαχνία Του ήταν απέραντες.

63. Οι Εμπειρίες μου με τον Μεγάλο Διδάσκαλο

R. Krige

Το ότι μπορέσαμε να επισκεφτούμε το μεγάλο και πολυαγαπημένο μας Διδάσκαλο Κιρπάλ Σινγκ, για πέντε περίπου εβδομάδες το Δεκέμβριο του 1973, ήταν ένα μεγάλο προνόμιο.

Στο διάστημα της παραμονής μου είχα την εμπειρία πολλών ανεξήγητων συμβάντων, που θα μπορούσε κανείς να τα αποκαλέσει θαύματα. Ενώ καθόμουν στα πόδια του Διδασκάλου πρωί και βράδυ, όταν έδινε ντάρσαν, δεν ήταν καθόλου ασυνήθιστο να βρίσκουν απάντηση τα περισσότερα ερωτήματά μου, χωρίς να Του έχω θέσει κανένα. Συνέβαινε αυτό τόσο φυσικά που αργότερα άρχισα να το θεωρώ δεδομένο και δεν ξαφνιαζόμουν πια. Καμιά φορά, όταν ο Διδάσκαλος με κοίταζε, η Αγάπη Του ανάβλυζε με τέτοια ορμή, που κυριολεκτικά την ένιωθα πάνω στο δέρμα μου – σαν ένα σύννεφο να με περιτύλιγε και να με αγκάλιαζε. Αυτές οι εμπειρίες ήταν τόσο ισχυρές που ένιωθα καθαρός και εξαγνισμένος σαν να είχα κάνει λουτρό σώματος και ψυχής. Έπειτα ήρθε η γνώση ότι ο Διδάσκαλος βλέπει τον καθένα μας όπως είναι αληθινά, στα κατάβαθα της ψυχή του, και με τέτοια συμπόνια που μονάχα ένας Αληθινός Διδάσκαλος μπορεί να προσφέρει.

Μια μέρα πρόσεξα το σύμβολο AUM, όπως γράφεται στα Σανσκριτικά, πάνω στο μέτωπο του Διδασκάλου. Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου, για να βεβαιωθώ, αν και δεν είχα καθόλου αναλογιστεί κάτι τέτοιο, αλλά το σύμβολο παρέμεινε εκεί ως το τέλος της πρωινής ντάρσαν. Το ξαναείδα αυτό και άλλες φορές, και κουβεντιάζοντας σχετικώς με μια φίλη, έμαθα πως κι εκείνη το είχε παρατηρήσει.

Στο διάστημα της διαμονής μας ο Διδάσκαλος οργάνωσε μια περιοδεία στη Βομβάη και μας επέτρεψε να πάμε κι εμείς μαζί. Ήταν ένα πολύ κουραστικό ταξίδι, 750 μίλια με λεωφορείο, όμως είχαμε την τύχη να βλέπουμε το Διδάσκαλο κάθε μέρα. Στην Μπαρόντα καθίσαμε λίγες μέρες, καθώς ο Διδάσκαλος μύησε εκεί διακόσια περίπου άτομα. Κατά την παραμονή μας έμεινα έκπληκτος βλέποντας πώς κατόρθωναν σε ελάχιστο χρόνο να προσφέρουν φαγητό σε τόσο πολλούς ανθρώπους. Δεν τους μέτρησα, αλλά σίγουρα ήταν πολλές εκατοντάδες, όμως το εκπληκτικό ήταν ότι υπήρχαν ελάχιστα χέρια που προετοίμαζαν το φαγητό, κι όμως είχε άφθονο για τον καθένα και ακόμα περίσσευε. Αναμφισβήτητα ήταν η χάρη του Διδασκάλου!

Ο Διδάσκαλος μού απέδειξε ότι είναι στ' αλήθεια Διδάσκαλος, ένας Τέλειος Διδάσκαλος.

64. Η Αίσθηση Χιούμορ του Διδασκάλου

Malcolm Tillis

Οι Μεγάλοι Διδάσκαλοι της Πνευματικότητας που ζουν μαζί μας και μας διδάσκουν σε αυτή τη γη, κατέχουν, εκτός από τις γνωστές και άγνωστες θεϊκές ιδιότητές Τους, και την πολύ ανθρώπινη ικανότητα της αίσθησης χιούμορ. Καθώς κάθε Διδάσκαλος έχει τη δική Του ξεχωριστή προσωπικότητα και στυλ, έτσι και η δική Τους αίσθηση του χιούμορ μπορεί να εκφραστεί με ποικίλους τρόπους. Στον Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ πήρε τη μορφή διασκεδαστικών ιστοριών που έλεγε στα Σάτσανγκς, για να διευκρινίζει βαθιές πνευματικές αλήθειες. Ο Διδάσκαλος ευχαριστιόταν πολύ να λέει αυτές τις ιστορίες και όλο το Σανγκάτ ξέσπαγε σε γέλια. Επίσης έφτιαχνε λογοπαίγνια με λέξεις, οι οποίες μαζί με τις ιστορίες μπορούσαν να γίνουν κατανοητές και από το πιο απλό άτομο.

Το χιούμορ του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι ήταν διαφορετικού είδους. Ήταν περισσότερο λεπτό και έβρισκε έκφραση μέσα σε γενικές συζητήσεις ή σε στενές, από καρδιά σε καρδιά, συνομιλίες. Συχνά κατέφευγε σε χαρακτηριστικές και διασκεδαστικές παρατηρήσεις που τις εξέφραζε τόσο ήσυχα και απλά που ήταν εύκολο να μη γίνουν αντιληπτές από όλους όσοι ήταν γύρω Του.

Τα λόγια του, σαν την αντανάκλαση του φωτός που πέφτει σε ένα διαμάντι και αυτό αστράφτει, με τη λάμψη τους φώτιζαν κάθε φορά μια κάποια αλήθεια, χωρίς όμως η αποκάλυψή της να προκαλεί φόβο και άγχος στον συνο-μιλητή Του, γιατί συχνά ο Διδάσκαλος έδειχνε σαν να μιλάει για τον ίδιο τον εαυτό Του. Ένας Διδάσκαλος όμως δεν κάνει τίποτα, χωρίς λόγο.

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι διαρκώς μας φώτιζε τις βαθιές αλλά και πικρές αλήθειες που αφορούσαν τη δική μας αξιολύπητη κατάσταση, και στη συνέχεια με την μεγάλη Ευσπλαχνία Του μας ελάφρυνε το φορτίο, για να μας κάνει κατάνοήσουμε την κακομοιριά μας. Πολλές φορές τα πιο διδακτικά μαθήματα μας τα έδινε με ένα τέτοιο διασκεδαστικό τρόπο.

Σε αντίθεση με τη συνεχή διαβεβαίωση του Διδασκάλου, ότι το Μο-νοπάτι δεν έχει να κάνει με θρησκείες, ένας ορθόδοξος Σικχ είπε ότι στην περίπτωση που θα δεχόταν τη μύηση και θα ακολουθούσε το Μονοπάτι του Σατ Ματ, δεν θα ήταν διαθετειμένος, με κανέναν τρόπο να δεχτεί συμβιβασμούς σχετικά με την πίστη του. Αυτός ο αναζητητής διατηρούσε τις αμφιβολίες του και τελικά είπε: «Αφήστε με να το κάνω περισσότερο σαφές. Αν μυηθώ, θα μπορώ να συνεχίσω να κουβαλώ το Κιρπάν μου (το βιβλίο) μου, όπως ορίζεται από την πίστη μου, τη θρησκεία μου;» Ο Διδάσκαλος του απάντησε: «Όσον αφορά

εμένα, δεν έχω αντίρρηση μπορείς να μεταφέρεις και περισσότερα από ένα. Μπορείς να κουβαλάς και δύο αν θέλεις. Είσαι εσύ που θα τα κουβαλάς.»

Σε μια άλλη περίπτωση ο Διδάσκαλος θέλησε να μας υπενθυμήσει ότι δεν είμαστε το σώμα μας (αλλά μια ενσαρκωμένη ψυχή). Έτσι, όταν κάποτε κάποιος σατσάνγκι που έφευγε του έδωσε μερικές φωτογραφίες που ο Ίδιος είχε φωτογραφηθεί χωριστά με διάφορους μαθητές Του, για να τις μοιράσει σαν prashad, συνέβη το εξής:

Οι φωτογραφίες είχαν γραμμένο από πίσω το όνομα κάθε σατσάνγκι ώστε ο Διδάσκαλος να τους φωνάζει προσωπικά, για να τους τις δώσει και έτσι όλοι να πάρουν και την Ντάρσαν Του.

Άρχισε λοιπόν να φωνάζει τα ονόματα και να δίνει στον καθένα τη φωτογραφία του. Σε μια στιγμή φωνάζει *«John»* δεν απάντησε κανείς. Ξαναφωνάζει ο Διδάσκαλος *«John, Ποιος είναι ο John;»* Όλοι έσπευσαν να δείξουν έναν άντρα που δεν μιλούσε. Ο Διδάσκαλος είπε *« Α !…Αυτός είναι ο John. Εσύ είσαι ο John;»* *«Έτσι με φωνάζουν, είπε εκείνος, με φωνάζουν John»* Μετά ο Διδάσκαλος χαμηλόφωνα επεσήμανε: *«Σωστά. Αυτό είναι μόνο το σώμα του John»* και συνέχισε να μοιράζει τις φωτογραφίες.

Κάποτε, όταν κάποιος από το επιτελείο του Διδασκάλου πήγε και Τον ρώτησε αν θα μπορούσε να έχει και τη βοήθεια κάποιου άλλου για την ολοκλήρωση της δακτυλογράφησης ενός κειμένου που του είχε αναθέσει ο Διδάσκαλος, Εκείνος άρχισε να κάνει πως δακτυλογραφεί με τα δάκτυλά Του επάνω στο γόνατό Του και του απάντησε: *«Ξέρεις, μπορώ να δακτυλογραφώ πέντε λέξεις στο λεπτό!»*

Συχνά το χιούμορ του Διδασκάλου μπορούσε να αμβλύνει τη μομφή Του, όταν έπρεπε να μας υπενθυμίσει ότι είχαμε πάρει το μικρό μας εαυτό πολύ στα σοβαρά. Έχω πρόχειρες στο μυαλό μου τις ακόλουθες τρεις ιστορίες που το υποδεικνύουν. (Θα πρέπει όμως να γίνει κατανοητό ότι όλες αυτές οι επισημάνσεις του Διδασκάλου δόθηκαν με τη φωτεινότητα του αγγίγματος ή με ένα γλυκό χαμόγελο που δεν μπορεί, αλίμονο, να το περιγράψει τυπωμένη λέξη.)

Όταν ένας Δυτικός Σατσάνγκι περιέγραφε πως είχε δει ένα χρυσό κύπελο στο διαλογισμό, ο Διδάσκαλος τον πείραξε λέγοντάς του: *«Μήπως είχες πιει κάπως περισσότερο;»* Και σε μια κυρία στο Λονδίνο στην τελευταία του περιοδεία στο εξωτερικό, η οποία παραπονιόταν ότι έβλεπε μόνο αστραπές Φωτός εσωτερικά, ο Διδάσκαλος της είπε: *«Και γιατί στεναχωριέσαι; Μήπως πλήρωσες για ακόμη περισσότερο;»*

Κάποια άλλη φορά, μια Κυριακή, μια γυναίκα από το προσωπικό του, την ώρα του Σάτσανγκ καθόταν κοντά στο βάθρο που μίλαγε ο Διδάσκαλος και Εκείνος καθ' όλη τη διάρκεια της ομιλίας του απευθυνόταν συνέχεια σ' αυτή προκειμένου να της αφαιρέσει την αρνητικότητα που την είχε καταλάβει. Η γυναίκα ανακουφίστηκε. Αργότερα, όταν ο Διδάσκαλος την συνάντησε στη βεράντα του σπιτιού Του, τη ρώτησε *«Ήσουν το πρωί στο Σάτσανγκ;»* Ο Διδάσκαλος φυσικά πάντα ξέρει τι υπάρχε μέσα στο μυαλό του καθενός και αυτό μερικές φορές προκαλεί πολλή ευθυμία, όπως επίσης καμιά φορά και νευρικότητα.

Μια νεαρή αμερικανίδα που έμενε στο Μάναβ Κέντρα είχε μόλις τελειώσει το διαλογισμό της δίπλα στο Μανσαρόβαρ, όταν ένα μικρό φτερούγισμα από πάπιες άγγιξε το νερό – ήταν εκστασιασμένη από εκείνες τις πάπιες! «Ω, οι ευλογημένες πάπιες!» σκεπτόταν. Κολυμπούσαν στην ιερή λίμνη. Στη συνέχεια η κοπέλα πήγε στη βεράντα του σπιτιού του Διδασκάλου για τη συνηθισμένη απογευματινή ντάρσαν Του, αλλά όλη την ώρα σκεφτόταν τις πάπιες. Εκείνη την ώρα ήταν στη βεράντα και μία νεοφερμένη γυναίκα που ποτέ δεν είχε επισκεφθεί την Ινδία στο παρελθόν και ήταν πολύ εντυπωσιασμένη από τους υπομονετικούς Ινδούς που επίσης κάθονταν περιμένοντας το Διδάσκαλο να βγει έξω και να δώσει την ευλογημένη Του Ντάρσαν. Ο Διδάσκαλος βγήκε έξω και κάθισε κάτω. Μετά σαν να απευθυνόταν προσωπικά στις δύο γυναίκες είπε: *«Πρέπει παρακαλώ να κρατάτε το μυαλό σας εστιασμένο στο Διδάσκαλο. Μη σκέφτεστε τις πάπιες ή τους ανθρώπους που κάθονται μαζί σας.»*

Ένα απόγευμα κάποια γυναίκα από το προσωπικό του Άσραμ καθόταν δίπλα στον Διδάσκαλο που εκείνη την ώρα ασχολιόταν με την αλληλογραφία Του. Στο μυαλό της τριγύριζε η σκέψη για τον ποιος θα μπορούσε να συνοδεύ-σει στο σπίτι της μία γυναίκα που είχε πάει εκείνη την ημέρα να επισκεφθεί το Διδάσκαλο. Σκεπτόταν τρεις ανθρώπους από τους τοπικούς σατσάνγκις. Να πω σε αυτόν, στον άλλο ή στον άλλο σκεπτόταν. Ξαφνικά ο Διδάσκαλος γύρισε προς το μέρος της και της είπε: *«Μήπως να πεις του τάδε;»* και ανέφερε το όνομα ενός τέταρτου ατόμου.

Δύο άτομα ήταν κάποτε στο δωμάτιο του Διδασκάλου, αλλά ήταν πολύ μακριά από Εκείνον, καθώς ήταν απασχολημένος συζητώντας με άλλους ανθρώπους. Τα δύο άτομα μιλούσαν ψιθυριστά και κανένας δεν μπορούσε να ακούσει τι έλεγαν και ακόμα περισσότερο ο Διδάσκαλος που βρισκόταν στην άλλη άκρη του δωματίου. Έλεγαν για τη φήμη που υπήρχε σχετικά με τον Διδάσκαλο Κιρπάλ ότι έμοιαζε με πραγματικό λιοντάρι! Εκείνη τη στιγμή ο Διδάσκαλος έστριψε προς το μέρος τους, τους κοίταξε σαν να είχε ακούσει τα λόγια τους και ξέσπασε σε γέλιο!

Όταν ο Διδάσκαλος ήταν στις παγκόσμιες περιοδείες Του, εκατοντάδες σατσάνγκις και αναζητητές Του έκαναν ερωτήσεις και πολύ συχνά οι απαντήσεις που έπαιρναν τους εξέπλητταν πάρα πολύ. Ο Διδάσκαλος μπορούσε μερικές φορές να δώσει εντελώς διαφορετικές απαντήσεις στις ίδιες ερωτήσεις που δεχόταν από διαφορετικούς ανθρώπους, προσαρμόζοντας τα λόγια του στο επίπεδο αντίληψης του ατόμου που ρωτούσε. Δύο άνθρωποι, υπό δύο διαφορετικές συνθήκες μαζί Του είπαν ότι κατά τη διάρκεια του διαλογισμού ένιωσαν σαν να επρόκειτο να πεθάνουν. Απαλύνοντας τους φόβους τους με ευγενικά χαμόγελα και λόγια, ο Διδάσκαλος τους έδωσε δύο διαφορετικές απρόσμενες απαντήσεις. Στον ένα από αυτούς είπε: *«Δε θα πεθάνεις. Θέλεις να στο υπογράψω;»* Και στον άλλον απάντησε: *«Λοιπόν έκανες τη διαθήκη σου;»*

Μερικές φορές ο Διδάσκαλος έκανε αστεία σαρκάζοντας τον εαυτό Του. Όταν το Μάναβ Κέντρα ήταν υπό κατασκευή, ένας ανταποκριτής εφημερίδας ήρθε να Του κάνει ερωτήσεις για ένα άρθρο σχετικά με το τι και το γιατί κατά-

σκεύαζε αυτό το Κέντρο. Μεταξύ άλλων ερωτήσεων, ρώτησε το Διδάσκαλο: *«Ποιος είναι ο προϋπολογισμός της δαπάνης Σας;»* Ο Διδάσκαλος απάντησε: *«Ο Θεός είναι ο προϋπολογισμός μου και τον ξοδεύω σαν άγρια φωτιά.»*

Σε άλλη περίσταση, όταν άνθρωποι Τον κολάκευσαν για τη συγγραφή του Gurmat Sidhant, αυτή την κολακεία την παραμέριζε λέγοντας: *«Δεν έκανα τίποτα. Η πένα μου είναι ένοχη.»*

Ο χρόνος του Διδασκάλου ήταν τόσο πολύτιμος, που μέλη του προσωπι-κού Του συχνά προσπαθούσαν να περιορίσουν στο ελάχιστο, τις ιδιωτικές Του συνεντεύξεις. Κάποτε κάποιος μπήκε τρέχοντας να δει το Διδάσκαλο μεταφέροντας πολλά χαρτιά και είπε: *«Ω, Διδάσκαλε, σε παρακαλώ συγχώρα με. Θα μπορούσα να Σε δω απλώς για δύο λεπτά;»* Ο Διδάσκαλος Τον κοίταξε πολύ γλυκά χωρίς να πει τίποτα και αμέσως μετά του απάντησε: «Το ένα λεπτό έχει ήδη φύγει!»

Η Jerry Astra Turk έχει καταγράψει το ακόλουθο περιστατικό. Ήμαστε σε περιοδεία με το Διδάσκαλο στο Nainital. Ο Διδάσκαλος για κάποιο λόγο μας έστειλε να καλέσουμε ένα προϊστάμενο από την Δασοκομική Επιτροπή. Όταν ήρθε, εγώ καθόμουν στα Πόδια του Διδασκάλου στην δεξιά του πλευρά. Στράφηκε προς εμένα και μου είπε *«Θέλω να σου συστηθώ, πώς σε λένε;»* Του είπα: *«Κάλεσέ με όπως ο Διδάσκαλος με φωνάζει, πες με Jyoti.» Το ξέρω, αλλά πώς πρέπει να σε αποκαλέσω;»* Είπα: *«Τότε πες με Άστρα.» «Όχι, όχι, πώς θα πρέπει να σε ονομάζω; «Τότε ονόμασέ με δεσποινίς Turk» «Όχι, όχι! Δεν εννοώ αυτό. Πώς πρέπει να σε φωνάζω;» Είπα: «Κοίτα εδώ. Θέλω να ξέρεις ένα πράγμα. Διένυσα χιλιάδες χιλιόμετρα, για να είμαι εδώ να κοιτάζω το Ακτινοβόλο Πρόσωπο του Γκουρού μου, του ενσαρκωμένου Θεού. Βλέπεις Ποιος κάθεται εδώ; Είναι ο Κύριός μου, ο Θεός μου, ο Σύζυγός μου. Είναι ο Πατέρας μου και η Μητέρα και η Οικογένεια, ο Φίλος μου. Αυτός είναι το Σύμπαν, Αυτός είναι μέσα σε όλα, σε όλη τη Δημιουργία!»* Ο άνθρωπος ξαναείπε: *«Ναι το ξέρω, αλλά πώς πρέπει να σε αποκαλώ;»* Ο Διδάσκαλος τον κοίταξε και του είπε ήσυχα: *« Αποκάλεσέ την Κυρία Θεός!»*

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ συχνά μιλούσε για γεγονότα μέσα από η ζωή του που μας βοηθούσαν να καταλάβουμε ορισμένα σημεία της ομιλίας του, που ήθελε να τονίσει. Έτσι μια μέρα που έδινε μια ομιλία στο Σαουάν Άσραμ και έκανε πολύ κρύο, τον Ιανουάριο του 1974, έχοντας παρατηρήσει ότι όλοι οι Δυτικοί μαθητές του φορούσαν βαριά παλτά ή ήταν τυλιγμένοι με μάλλινες κουβέρτες, διηγήθηκε την πιο κάτω ιστορία που δείχνει πως οι Διδάσκαλοι μπορούν και ελέγχουν τη θερμοκρασία τους και πως έχουν υπό έλεγχο την προσοχή τους. *«Βλέπω, είπε, ότι όλοι σας φοράτε ζεστά ρούχα. Εγώ φοράω μόνο ένα γιλέκο (συγχρόνως με αυτά που έλεγε, σήκωσε το πουκάμισό του, για να δείξει στους παρευρισκόμενους ότι δε φορούσε τίποτα περισσότερο). Συνέβη κάποτε που υπηρετούσα στη Λαχόρη τα τραίνα να εχουν σταματήσει τα δρομολόγιά τους, λόγω ενός παχέος στρώματος πάγου που είχαν πιάσει οι γραμμές. Τελικά επετράπη σε ένα τραίνο να φύγει, αλλά δεν είχε επιβάτες. Οι μόνοι επιβάτες του τραίνου ήμουν εγώ, που έπρεπε να πάω σε μια δουλειά της υπηρεσίας μου και ένα άλλο άτομο.*

Ήταν χειμώνας και το κρύο ήταν διαπεραστικό. Εγώ είχα ρίξει επάνω μου ένα κοινό μουσουλμανικό βαμβακερό σεντόνι. Ένα κοινό βαμβακερό σεντόνι. Ο άλλος ταξιδιώτης ήταν πολύ βαριά ντυμένος και τυλιγμένος με ένα πάπλωμα. Αισθανόμουνα καλά, αλλά εκείνος με λυπήθηκε και μου προσέφερε το πάπλωμά του. Του είπα ότι δεν το χρειάζομαι αλλά εκείνος επέμενε. Ξέρετε πότε αρχίζει το κρύο; Όταν η προσοχή σας είναι προς τα έξω. Αν η προσοχή είναι προς τα μέσα δεν αισθάνεται κανείς κρύο ή ζέστη. Ήμουν αυτοθερμαινόμενος και το κρύο δε με άγγιζε. Όταν όμως έβαλα επάνω μου το πάπλωμα, άρχισα να κρυώνω. Άρχισα πραγματικά να αισθάνομαι κρύο, μέχρι που έδωσα πίσω σε αυτόν τον άνθρωπο το πάπλωμα.»

Συχνά πράγματα που μπορεί σε μας να φαίνονται αστεία, ο Διδάσκαλος μπορεί να τα θεωρεί σοβαρά. Και αυτό συνέβη όταν κάποιος από το επιτελείο του κάποτε τού πήγε κάτι γράμματα και Εκείνος πήρε ένα από αυτά και το διάβασε διεξοδικά. Στο γράμμα ένας αναζητητής τού έγραφε: *«Διαβάζω το Σατ Σαντές αλλά δεν έχω ακόμα μυηθεί. Έχω τη συνήθεια να πίνω. Όταν πίνω πολύ μεθάω και τότε σε βλέπω, Διδάσκαλε, να έρχεσαι και να με βοηθάς.»* Στο σημείο αυτό ο γραμματέας του Διδασκάλου ξέσπασε σε γέλια. Όμως ο Διδάσκαλος είπε: *« Παρακαλώ μην παίρνετε τα πράγματα τόσο επιπόλαια. Όταν ο ασθενής βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση ο γιατρός είναι υποχρεωμένος να τον φροντίσει.»*

Ο αγαπητός Διδάσκαλος συχνά χρησιμοποιούσε χιούμορ, για να γαληνέψει μία κατάσταση ή για να επαναφέρει κάποιον στην τάξη. Έτσι όταν κάποτε έμαθε ότι ένας μαθητής του άρχισε να χρησιμοποιεί κατώτερες δυναμεις με τη βοήθεια ορισμένων μάντρας, του έγραψε ένα γράμμα, για να τον συγχαρεί που "αποφοίτησε από το λύκειο και γράφτηκε στο δημοτικό". Όταν ο μαθητής έλαβε αυτό το ειρωνικό γράμμα κατάλαβε την ανοησία που είχε κάνει και αφού εγκατέλειψε αυτές τις δραστηριότητες, ζήτησε από τον Διδάσκαλο να τον συγχωρέσει.

Ο κύριος Chadda, ο εκδότης του Σατ Σαντές στη γλώσσα Ουρντού και Χίντι μας διηγήθηκε την πιο κάτω ιστορία: Για μια ακόμα φορά είχα αργήσει να παραδώσω στον Διδάσκαλο κάποια εργασία. Όταν Τον συνάντησα ήμουν σαν τον μαθητή που έκανε σκασιαρχείο και τον έπιασε ο δάσκαλός του. Όμως προς μεγάλη μου έκπληξη ο Διδάσκαλος δεν φάνηκε να έχει το συνηθισμένο επιπληκτικό του ύφος. Αντίθετα άρχισε να μιλάει για τη σοφία με την οποία ο Θεός είχε δημιουργήσει κάθε δημιούργημά Του. Στη συνέχεια καρφώνοντας τα μάτια Του επάνω μου είπε: *« Πιστεύω ότι ο Θεός σε έπλασε σαν μία λυδία λίθο για να δοκιμάζεται η υπομονή των Αγίων.»*

Μία γυναίκα σατσάνγκι παραπονέθηκε στον Διδάσκαλο πως δεν μπόρεσε να πείσει τον άνδρα της να ζητήσει μύηση. Ο Διδάσκαλος της είπε χαμογε-λώντας: *«Τόσο μεγάλη πρόοδο έκανες στο Μονοπάτι από την ημέρα που μυή-θηκες, που ενδιαφέρεσαι τόσο πολύ για τον άνδρα σου;»*

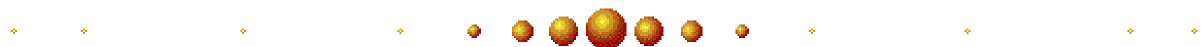
Πολλές φορές ο Διδάσκαλος ανακούφιζε τα παιδιά Του όχι μόνο με παρηγορητικά λόγια αλλά και με χιούμορ. Σε κάποιον που παραπονιόταν για βαρηκοϊα

είπε: *«Γιατί στεναχωριέσαι γι αυτό; Η κουφαμάρα είναι μια ευλογία. Αφενός γλιτώνεις από του να δέχεσαι το 13% των εντυπώσεων που παίρνεις μέσω της ακοής αφετέρου και το σπουδαιότερο, δεν ακούς τα παράπονα των άλλων.»*

Σε κάποια άλλη περίπτωση μιας μητέρας, που ο γιός της την έκανε να βγει έξω από τα ρούχα της και αυτή άρχισε να κραυγάζει, ο φιλεύσπλαχνος Διδάσκαλος την κοίταξε και της είπε: *«Δε γνωρίζεις ότι η Διδάσκαλος Δύναμη φροντίζει και εσένα και τους δικούς σου; Είσαι στο τραίνο και το τραίνο μεταφέ-ρει και σένα και τις αποσκευές σου. Γιατί εξακολουθείς να είσαι φορτωμένη με τις αποσκευές σου; Χαλάς την πλάτη σου με τόσο βάρος χωρίς λόγο.»*

Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος είχε μια ιδιαίτερη σχέση με τα παιδιά και τα μωρά. Μια φορά στο Σαουάν Άσραμ ο Διδάσκαλος βγήκε από το σπίτι του για να δώσει Ντάρσαν σε άτομα που τον περίμεναν απ έξω. Ένα μικρό παιδί τον έπιασε από το χέρι και τον τράβαγε πίσω προς το σπίτι Του. Στην αρχή άφησε τον εαυτό του να πηγαίνει προς τα πίσω και στη συνέχεια προχώρησε προς τους πιστούς που τον περίμεναν και τους είπε γελώντας: *«Ορισμένες φορές ο πατέρας οδηγεί το παιδί του και ορισμένες το παιδί οδηγεί τον πατέρα.»*

Προς το τέλος της γήινης παραμονής Του, ο Αγαπημένος Διδάσκαλος υπέφερε πολύ από φυσικούς πόνους, αλλά με διαφόρους τρόπους ελάττωνε την αγωνία των αγαπημένων του παιδιών που τον έβλεπαν να υποφέρει, καθισμένοι κοντά στα άγια πόδια Του. Τους έκανε να γελάνε, γιατί δεν του άρεσε να βλέπει κατεβασμένα μούτρα και απογοητευμένα πρόσωπα. Το απογευμα της $6^{ης}$ Αυγούστου 1974 στο Σαουάν Άσραμ, ο Διδάσκαλος βγήκε έξω στη βεράντα που είναι μπρος από το σπίτι Του, για να δώσει την ευλογία Του στους Δυτικούς επισκέπτες μαθητές Του το πρώτο πράγμα που τους είπε ήταν, αν ήταν σταθεροί με το διαλογισμό τους: *«Είστε όλοι σταθεροί; Είστε όλοι δυνατοί; Δυνατοί όπως ο ελέφαντας, δυνατοί όπως το άλογο, δυνατοι σαν το ουίσκι; Αν έχετε Θεία μέθη είστε δυνατοί σαν το ουίσκι»*.

65. Θεόσταλτη Βοήθεια

Ajit Singh Mehta

Το 1947 η Ινδία σπαρασσόταν από οχλοκρατικές εκδηλώσεις Ινδουιστών και Μωαμεθανών. Η γυναίκα μου κι εγώ βρισκόμασταν στο σταθμό της Λαχώρης περιμένοντας το τραίνο για την Ντέρα. Το κοριτσάκι μας ήθελε να πάει στην τουαλέτα, κι έτσι η γυναίκα μου την πήγε σε μια μικρή απόσταση πέρα από την αποβάθρα. Ξάφνου, δύο νεαροί Μωαμεθανοί με στιλέτα στα χέρια όρμησαν καταπάνω τους. Η γυναίκα μου πανικοβλήθηκε, σκέφθηκε τον Χαζούρ και φώναξε δυνατά: *«Μαχαράτζι, Μαχαράτζι!»* Την ίδια στιγμή οι δύο άντρες οπισθοχώρησαν έντρομοι, λέγοντας: *«Ποιοι είναι αυτοί οι Σιχ; Από πού ξεφύτρωσαν;»* και το ’βαλαν στα πόδια. Ο Χαζούρ και ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ είχαν εμφανιστεί ακριβώς εκείνη τη στιγμή. Η γυναίκα μου γύρισε πίσω, καθώς έφθανε το τραίνο και δεν είπε ούτε λέξη για όσα συνέβησαν. Αργότερα όμως, όταν συναντήσαμε τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ στην Μπέας, μας ρώτησε: *«Τι νέα;»*

Η γυναίκα μου σκόπιμα απέφυγε να αναφερθεί στο περιστατικό. Εκείνος όμως είπε: *«Για πες μου, τι έγινε στο σταθμό;»* Τότε η γυναίκα μου είπε: *«Έγινε εκείνο που έκανες Εσύ».* Εκείνος όμως απάντησε: *«Ο Χαζούρ σας έσωσε από τα νύχια αυτών των ανθρώπων!»* Έτσι μας είπε. Όμως εμείς ξέραμε πολύ καλά ότι είχε εμφανιστεί και Εκείνος, προκειμένου να μας σώσει, και αυτό ήταν πριν ακόμα γίνει Διδάσκαλος.

Το 1958, στο Νέο Δελχί, καθώς κατέβαινα μια απότομη κατηφόρα με το ποδήλατό μου, η φουρκέτα της μπροστινής ρόδας έσπασε ξαφνικά. Παρόλο που έτρεχα με τρομερή ταχύτητα και εκσφενδονίστηκα με ορμή στο έδαφος, ένιωσα σαν παιδάκι που αποκοιμιέται στα γόνατα της μητέρας του, και εκείνη πολύ απαλά, για να μην το ξυπνήσει, το ακουμπά στο κρεβάτι. Όταν όμως σηκώθηκα είδα ότι το ποδήλατό μου είχε γίνει δύο κομμάτια, ενώ εγώ, από θαύμα και μόνο, την είχα γλιτώσει χωρίς ούτε μία γρατσουνιά! Λίγες μέρες αργότερα είχα την ευκαιρία να μιλήσω για όλα αυτά με το Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ στο Σαουάν Άσραμ. Μου είπε: *«Γι’ αυτό σας λέω, σ’ όλους σας, να κάνετε τακτικά τις πνευματικές σας ασκήσεις. Αν ήσουν τακτικός και συστηματικός θα είχες δει με τα ίδια σου τα μάτια πώς βοηθάει ο Χαζούρ τους μαθητές Του».*

66. Σαντ Τζι

Mufti Atiquer Rehman Usmani

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ ήταν ένας μεγάλος Άγιος και συγχρόνως ένας διανοούμενος. Ένας άνθρωπος μεγάλης πνευματικής ισχύος, μια προσωπικότητα του σκέπτεσθαι. Είχα το προνόμιο και τη χαρά να δουλεύω κάτω από την ευλογημένη αγάπη και τρυφερότητά Του, και να ωφεληθώ πολύ από τη συντροφιά Του. Μπορώ να πω, με όλη την έμφαση που διαθέτω, ότι ο Σαντ Τζι ήταν μια ξεχωριστή προσωπικότητα της εποχής μας. Λόγω της πρακτικής αντιμετώπισης της ζωής και των πνευματικών επιτευγμάτων Του, είχε δημιουργήσει έναν ευρύ κύκλο από θαυμαστές και μαθητές όχι μονάχα στην Ινδία αλλά και στην Ευρώπη και την Αμερική. Είχα συναντήσει στο περίφημο Άσραμ Του πολλούς Ευρωπαίους, άντρες και γυναίκες που έρχονταν να βρουν πνευματική καθοδήγηση και παρηγοριά. Είναι δύσκολο να εκφράσεις με λόγια την αγνή και ήρεμη ατμόσφαιρα του Σαουάν Άσραμ. Είχα συχνά το προνόμιο να συμμετέχω στις ετήσιες συγκεντρώσεις εκεί. Ένιωθα πάντοτε ότι αυτός ο ωκεανός από χιλιάδες ανθρώπινα πλάσματα άκουγε με μεγάλο ενδιαφέρον τα διδάγματα του Ισλάμ και ότι επιθυμούσαν ειλικρινά να στοχαστούν πάνω σ’ αυτά. Λόγω του μεγαλοπρεπούς γοήτρου του Σαν Τζι και του αφιερωμένου στην υπηρεσία πνεύματός Του, ήμουν πάντα ευτυχισμένος να συμμετέχω σε τέτοιες ιερές συγκεντρώσεις. Βλέπω ακόμα μπροστά μου τον πρακτικό και αφοσιωμένο τρόπο με τον οποίο εργαζόταν.

Όπως όλοι οι άγιοι και οι μύστες, η φιλοσοφία Του ήταν ότι η εικόνα του Θεού είναι ενσαρκωμένη σε όλα τα ανθρώπινα πλάσματα και λάμπει μέσα από το καθετί. Ο Σαντ Τζι πίστευε στην Πατρότητα του Θεού. Όλα τα ανθρώπινα πλάσματα τα θεωρούσε μέλη της οικογένειας τού ενός παντοδύναμου Θεού. Συνήθιζε συχνά να παραθέτει στίχους των Χότζα Φαρίντ-Ου-Ντιν Μαουλάνα Ρούμι, Αράφ Τζάμι και Χαφίζ για να τονίσει την ανάγκη να γίνει κατανοητό το εσωτερικό νόημα της επιστήμης της πραγμάτωσης του Θεού. Όλοι ωφεληθήκαμε απ’ αυτή τη μεγάλη Ψυχή. Τα επιτεύγματά του είναι αιώνια.

67. Σημειώσεις από ένα Προσκύνημα στον Διδάσκαλο

Robert Smith

Όταν ήμουν στο Σαουάν Άσραμ, το χειμώνα του 1973, ο Διδάσκαλος μας είπε ότι ήταν καλό που κρατούσαμε σημειώσεις από αυτά που έλεγε καθώς και από τις εμπειρίες μας όλης της ημέρας. Οποτεδήποτε Του ήταν δυνατό ήθελε να διαβάζει τις σημειώσεις μας, πριν γυρίσουμε πίσω στην πατρίδα μας και πριν τις δείξουμε σε άλλους. «Βλέπετε», παρατήρησε μια φορά, «δεν είναι ότι δεν εμπιστεύομαι την κρίση των παιδιών μου, αλλά καμιά φορά συμβαίνει κάποιος να παραθέσει λανθασμένα τα λόγια μου και να παραπλανήσει τον εαυτό του και τους άλλους». Είχα την ευκαιρία να Του δείξω το πρώτο τρίτο της διήγησής μου κι έκανε κάποιες αλλαγές. Λυπάμαι που δεν μπόρεσε να δει και την υπόλοιπη, κι έτσι παίρνω επάνω μου όλη την ευθύνη για όποια διαστρέβλωση ή παρερμηνεία μπορεί να υπάρχει.

Είναι επίσης σημαντικό να αντιληφθεί κανείς ότι όταν ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ μιλούσε σε κάποιο άτομο, μιλούσε στο επίπεδο της δικής του κατανόησης ή ανάγκης. Δεν σκόπευε πάντοτε η συγκεκριμένη συμβουλή που έδινε σε κάποιον να γενικεύεται ως αξίωμα ή ως αρχή, για να την ακολουθήσουν όλοι. Εμείς δεν μπορούμε ούτε να προσπαθήσουμε να μετρήσουμε το βάθος της πνευματικής προοπτικής από την οποία Εκείνος έβλεπε τον καθένα. Εμείς μονάχα μπορούμε να θυμόμαστε το τι πρόσφερε στον καθένα μας και να ζούμε μ' αυτό το πρότυπο.

Δευτέρα, 17 Δεκεμβρίου, 1973:

Είμαι καθισμένος στο διεθνές περίπτερο του αεροδρομίου της Νέας Υόρκης. Μου φαίνεται κάπως εξωπραγματικό το ότι ξεκινώ για να συναντήσω τον Διδάσκαλό μου στην Ινδία, κι ότι θα βρίσκομαι εκεί, καθισμένος μπροστά Του σε εικοσιτέσσερις ώρες περίπου! Οι ταλαιπωρίες του ταξιδιού αυτού είναι τρομακτικές. Η πτήση διαρκεί περίπου είκοσι δύο ώρες και περνά από αερολιμένες τεσσάρων χωρών, Γαλλία, Ελλάδα, Μέση Ανατολή και Περσία. Βλέπω ανθρώπους κάθε φυλής: Αφρικανούς και Ασιάτες, Άραβες και Εβραίους, Ινδούς και Πακιστανούς. Πολλοί απ' αυτούς πηγαίνουν για προσκύνημα στα Ιεροσόλυμα και άλλους αντίστοιχους ιερούς τόπους. Κατά κάποιο τρόπο κι αυτό το δικό μου ταξίδι είναι ένα ιερό προσκύνημα, παρόλο που δεν το είχα σκεφτεί έτσι, μέχρι που είδα όλους αυτούς τους προσκυνητές. Ο Διδάσκαλός μου το έκανε λιγότερο από ένα χρόνο πριν και το έκανε παρά τα κοντά ογδόντα Του χρόνια και την κακή Του υγεία. Εγώ είμαι είκοσι τεσσάρων ετών και υγιέστατος. Γιατί λοιπόν

φοβάμαι; Όταν ήταν ο Διδάσκαλος στην Αμερική, ένα απόγευμα μου έκανε αυστηρή παρατήρηση για την προχειρότητα με την οποία κρατούσα το ημερολόγιο αυτοελέγχου μου. Δεν πιστεύω πως έχω διορθωθεί πολύ στον τομέα αυτό από τότε που ο Διδάσκαλος γύρισε στην Ινδία. Τώρα που θα Τον δω πάλι, το σκέπτομαι αυτό, ωστόσο δεν με πολυαπασχόλησε τους τελευταίους μήνες. Γιατί άραγε να είναι διαφορετικά τώρα; Υποθέτω πως ανησυχώ μήπως δυσαρεστηθεί μαζί μου.

Τετάρτη, 19 Δεκεμβρίου:

Πέρασαν είκοσι μία ώρες και πετάμε προς το Δελχί, σε μια-δυο ώρες πρέπει να έχουμε φτάσει. Έχω κοιμηθεί περίπου έξι ώρες σ' αυτό το τελευταίο σαρανταοκτάωρο.
9:00 π.μ. Σαουάν Άσραμ: Θεέ και Κύριε! Τώρα πλήρης σύγχυση! Δεν ξέρω ποιος είμαι, τι είμαι και πού βρίσκομαι. Το σοκ αυτής της κουλτούρας είναι τεράστιο, στο αεροδρόμιο τουλάχιστον, όπου οι αγαπητοί μου Τζιάνι Τζι και Έντνα βρίσκονταν εκεί, για να με υποδεχτούν.
Άλλο ταρακούνημα καθώς έφτανα: Ο Διδάσκαλος είναι στη Βομβάη και δε θα γυρίσει πριν από την Παρασκευή, 21 Δεκεμβρίου, ή και αργότερα.

Πέμπτη, 20 Δεκεμβρίου:

Ένας ύπνος δεκαέξι ωρών! Το σοκ του να βρί-σκομαι εδώ έχει λίγο υποχωρήσει, αλλά ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω ότι έφτασα. Οι θερμοκρασίες είναι πολύ χαμηλές. Οι κτίστες δουλεύουν ασταμάτητα, προσθέτοντας στα υπάρχοντα κτίσματα, άλλα. Υπάρχει μια σιδηροδρομική γραμμή που περνά κατά μήκος του εξωτερικού τοίχου του Άσραμ. Λόγω του ταξιδιού νιώθω μεγάλη κούραση και μια αίσθηση αποξένωσης.

Παρασκευή, 21 Δεκεμβρίου:

Μια πολύ ανεμοδαρμένη κρύα μέρα. Είμαι γεμάτος βαθιά πίκρα, ψυχικό πόνο και ενοχή και δεν ξέρω γιατί. Είναι μια πνευματική κρίση;

Σάββατο, 22 Δεκεμβρίου:

Περαιτέρω πικρή απογοήτευση. Ο Διδάσκαλος δε θα επιστρέψει σήμερα. Ίσως ούτε και αύριο. Κοιμάμαι και τρώω πολύ. Είναι μια περίεργη αντίδραση στο ξένο περιβάλλον καθώς και στους δικούς μου φόβους και αμφιβολίες.

Κυριακή, 23 Δεκεμβρίου:

Σήμερα είναι κατά πολύ πιο κρύα η ημέρα. Θερμοκρασία κάτω των 10° Κελσίου και καθόλου ήλιος. Ο διαλογισμός είναι το γιατρικό που θεραπεύει την αδιαθεσία μου! 4:30 ήρθε ο Διδάσκαλος

Δευτέρα, 24 Δεκεμβρίου:

Δύο ντάρσαν την ημέρα. Μια στις 10:00 π.μ. και μια στις 6:00 μ.μ. Πώς μπορεί κανείς να ξεχάσει τι είναι Εκείνος; Κι ωστόσο κάποιος το ξεχνάει. Είναι ευγε-

νικός, στοργικός, γελαστός και ακτινοβόλος. Συγχρόνως είναι υπέροχος και ισχυρός και μπορεί να γίνει πολύ αυστηρός.

Τρίτη, 25 Δεκεμβρίου:

Ερώτηση: «Διδάσκαλε, κατά τον διαλογισμό, δυσκολεύομαι να ηρεμήσω, να ακινητοποιήσω τα χέρια μου και είμαι πολύ νευρικός».

Απάντηση: *«Όταν πας να συναντήσεις ένα φίλο, γίνεσαι νευρικός; Ο εκνευρισμός σου προέρχεται από έλλειψη ολόψυχης προσοχής στον Διδάσκαλο. Όταν κάθεσαι να διαλογιστείς, μη σκέπτεσε τίποτε άλλο και μονάχα κοίταζε στο κέντρο οποιουδήποτε πράγματος βλέπεις. Η γαλήνη προέρχεται από την αγάπη. Κάνε τον αγώνα τρέχοντας γρήγορα και μην κοιτάζεις ούτε δεξιά σου ούτε αριστερά σου ποιος τρέχει δίπλα σου. Ας γίνει η επιθυμία να νικήσεις σ' αυτόν τον αγώνα το πάθος που σε κυβερνάει.»*

Ερώτηση: «Διδάσκαλε, αφού σήμερα είναι Χριστούγεννα στη Δύση, Σου εύχομαι Καλά Χριστούγεννα».

Απάντηση: *«Αυτό είναι πολύ ευγενικό. Κι εγώ εύχομαι σε όλους σας «Καλά Χριστούγεννα!» Τι όμως σημαίνει Χριστούγεννα; Εσύ, νεαρέ, τι σημαίνει Χριστούγεννα;»* (Δάσκαλός μας έκανε αυτή την ερώτηση στον Στιούαρτ. Ο Στιούαρτ απάντησε)

«Χριστούγεννα σημαίνει να εορτάζεται η μέρα που γεννήθηκε ο Χριστός». Ο Διδάσκαλος ρώτησε: *«Μα τι σημαίνει Χριστός; Ποια είναι η σημασία τού να σηκώνεις ένα σταυρό; Δείξε μας τι είναι να σηκώνεις ένα σταυρό!»* Ο Στιούαρτ σηκώθηκε όρθιος κι άπλωσε τα χέρια του σαν να ήταν σταυρωμένος.

Δάσκαλος: *«Εντάξει! Πολύ ωραία! Τώρα, πήγαινε επάνω στο σταυρό!»* Όλοι γέλασαν. «*Βλέπετε αυτή είναι η αληθινή σημασία των Χριστουγέννων. Σήκωσε το σταυρό καθημερινά. Πέθανε καθημερινά.»* Αυτή είναι η αληθινή σημασία του Χριστού.» Ο Απόστολος Παύλος έλεγε: «*Πεθαίνω καθημερινά*». Αλλά δεν ήταν θάνατος όπως συνήθως τον εννοούμε. *Για μας τώρα ο θάνατος είναι ένας εφιάλτης, έτσι δεν είναι; Τι όμως σημαίνει θάνατος; Σημαίνει απλώς μια «μετάβαση» από ένα μέρος στο άλλο. Σας λέω ο θάνατος είναι στην πραγματικότητα μια ευλογία. Αλλά πώς το γνωρίζουμε; Μονάχα πεθαίνοντας "εν ζωή", πεθαίνοντας δηλαδή ενόσω είμαστε ζωντανοί. Σηκώνοντας το σταυρό καθημερινά. Αυτός είναι ένα είδος θανάτου, κατά τον οποίο δεν κόβεται η "Ασημένια χορδή", κι έτσι μπορούμε να επιστρέψουμε στο υλικό μας σώμα μετά το τέλος του διαλογισμού.»*

Ο Άρραν Στήβενς μαγνητοφώνησε αυτά τα λόγια. Δεν ξέρω τι είναι ο Κιρπάλ Σινγκ. Πάντως δεν μπορώ να διακρίνω ούτε ίχνος φιλαυτίας μέσα Του. Όταν με κοιτάζει, εκείνο που νιώθω είναι μια σπιθιρίζουσα ακτινοβολία να εκπέμπεται από το δεξί Του μάτι. Η επίδραση αυτής της ακτινοβολίας πάνω στην ψυχή μου είναι τεράστια, είναι απερίγραπτη. Τόσο τεράστια που δεν μπορώ να την περιγράψω.

▸ Τετάρτη, 26 Δεκεμβρίου:

Διδάσκαλος διέλυσε πολλές από τις αμφιβολίες που είχα για τον εαυτό μου χθες. Οι λοιπές αμφιβολίες μπορούν μονάχα με την πειθαρχία της εμπειρίας του διαλογισμού να επιλυθούν.

Οι άνθρωποι του Διδασκάλου είχαν χθες μια συνάντηση για την οργάνωση του Παγκοσμίου Συνεδρίου για την Ενότητα του Ανθρώπου που θα γίνει προσεχώς. Οι συναντήσεις έγιναν μισές στα Ινδικά και μισές Αγγλικά. Ο Διδάσκαλος καθόταν γαλήνιος και ατάραχος, υπομονετικά από την αρχή ως το τέλος και μίλησε πολύ λίγο. Άφησε τους άλλους να κάνουν την διοργάνωση. Πολλοί διακεκριμένοι πολιτικοί και θρησκευτικοί αρχηγοί ήταν παρόντες, συμπεριλαμβανομένων και μερικών μελών του Κοινοβουλίου της Ινδίας, μελών της βασιλικής οικογένειας και ακαδημαϊκών. Ο Διδάσκαλος συχνά παρενέβαινε με κάποιο καλαμπούρι ή εύθυμες παρατηρήσεις. Μετά τις συναντήσεις κάναμε ένα πικ-νικ που οι μάγειροι του Διδασκάλου είχαν προετοιμάσει για μας, και κατόπιν προσφέρθηκε τσάι με μπισκότα στο σπίτι Του. Κάποιος είπε ότι ο Πρόεδρος και ο Πρωθυπουργός θα παρακολουθούσαν το Συνέδριο.

Κάποιος ρώτησε τον Διδάσκαλο: *«Αγαπητέ Διδάσκαλε υπάρχει σφίξιμο στο διαλογισμό μου και ένταση».*

Ο Διδάσκαλος του είπε να χαλαρώσει τα φυσικά του μάτια, καθώς αυτά δεν είναι τα μάτια που βλέπουν το εσωτερικό φως. Έπειτα ο Διδάσκαλος του έκανε ερωτήσεις, όπως ένας γιατρός, προσπαθώντας να διαγνώσει το πρόβλημα:

Διδάσκαλος: *«Έχεις επίγνωση της αναπνοής σου κατά το διαλογισμό;» «Σε ποιο σημείο του σώματος υπάρχει η ένταση;» «Κατά την πορεία της απόσυρσης, έχεις επίγνωση ότι την παρακολουθείς, καθώς συμβαίνει;» «Κρατάς συστηματικά ημερολόγιο;» «Κοιτάζεις το κέντρο εκείνου που βλέπεις, όποιο είναι αυτό, ή το κοιτάζεις ολόκληρο;»*

Ερώτηση: «Μήπως τυχόν είμαι υπερβολικά δεμένος στη σωματική μορφή του Διδασκάλου;»

Διδάσκαλος: «Για άκου ‘δω τώρα, όταν ένας ηλεκτρικός λαμπτήρας σου παρέχει φως, αγαπάς τον λαμπτήρα, γιατί είναι ο λαμπτήρας ή για το φως που σου παρέχει;» (Και ο Διδάσκαλος έβαλε τα γέλια!)

▸Πέμπτη, 27 Δεκεμβρίου:

Τώρα πια είμαι εντελώς πλημμυρισμένος απ’ αυτή την εμπειρία, που μου είναι αδύνατον να καταγράψω όλες τις λεπτομέρειες, ακόμη κι αν είχα ατέλειωτες ποσότητες μελανιού και χαρτιού και την ικανότητα να γράψω τόμους ολόκληρους σε λίγες ώρες. Οι Ντάρσαν του Διδασκάλου είναι ασύγκριτες. Στ’ αλήθεια ατενίζοντας τα μάτια του νιώθει κανείς ότι δεν είναι ο «Κιρπάλ Σινγκ» που κοιτάζει προς τα έξω τον κόσμο, αλλά μάλλον ότι πρόκειται για κάποια Θεότητα που κοιτάζει από ψηλά προς τα κάτω. Ωστόσο συγχρόνως υπάρχει σ’

Αυτόν τέτοια απόλυτη σεμνότητα που δεν υπάρχει ίχνος ατομικότητας. Δεν είναι πια ο «Κιρπάλ Σινγκ» που μας κοιτάζει.

Ερώτηση: «Ποιος είναι ο σκοπός τού να παρακολουθείς ξεχωριστά το Φως και τον Ήχο;»

Διδάσκαλος : «Στην πραγματικότητα και τα δύο είναι η ίδια ζωτική δύναμη, το ίδιο Νάαμ, που αυτοεκφράζεται με διαφορετικές δονήσεις. Το Φως μας δείχνει πού βρισκόμαστε, ο Ήχος μας οδηγεί εκεί.»

Το βράδυ ο Διδάσκαλος έδωσε μια μεγάλη ομιλία πάνω στο θέμα του γάμου, πράγμα που μου φάνηκε πολύ περίεργο, καθόσον η ομιλία Του ερχόταν ως απάντηση σε μια ερώτηση που φαινομενικά δεν είχε καμιά σχέση με το γάμο. Κάποιος θα έπρεπε να σκεπτόταν αυτό το θέμα. Αργότερα έγινε ερώτηση σχετικά με ένα άλλο θέμα και ο Διδάσκαλος ανέπτυξε λεπτομερώς τα οφέλη της αγνότητας.

Ο Ραμ Τζι είναι ο υπηρέτης στον ξενώνα του Άσραμ. Με μεγάλο ενθουσιασμό τρέχει όλη μέρα πάνω κάτω, με χαρούμενη διάθεση τραγουδώντας, «Σατε Νααμ - Σατε Νααμ - Σατε Νααμε Τζι. Σατε Νααμ – Σατε Νααμ – Σατε Γκούρου Τζι» και επιπρόσθετα ο Ραμ Τζι είναι ένας αγιάτρευτος φαρσέρ. Συχνά ενέδρευε πίσω από κάποιον, καθώς ο άλλος κοίταζε αλλού, και έκανε ζαβολιές. Χθες είχαμε ξεμείνει από κουτάλια στην κουζίνα και ζήτησα από τον Ραμ Τζι αν θα μπορούσε να πάει στο λανγκάρ να πάρει μερικά.

«Συγγνώμη αδελφέ» ρώτησε, «τι πάει να πει ‘κουτάλι’;»

Προσπάθησα να του εξηγήσω, αλλά δεν κατάλαβε. Τελικά πήρα ένα κομμάτι χαρτί και του ζωγράφισα ένα κουτάλι.

«Αχά!» φώναξε με τα σπασμένα αγγλικά του. *«Το ξέρω αυτό το πράγμα τι είναι! Πάω να φέρω μερικά!»*

Αμέσως έτρεξε στο λανγκάρ τραγουδώντας: «Κουτάλια Τζι! Κουτάλια Τζι!»

Υπάρχει κάποια φυσική ποιότητα αφοσίωσης και υποταγής που εκδηλώνουν εδώ οι Ινδοί. Πιστεύω ότι είναι μέρος της κουλτούρας τους κι ωστόσο εμένα, του Δυτικού, μου φαίνεται τόσο ξένη. Κι εντούτοις οι ψυχές μας δεν είναι ούτε της Ανατολής ούτε της Δύσης.

Παρασκευή, 28 Δεκεμβρίου.

Αυτές τις τελευταίες δυο μέρες γλίστρησα λίγο πίσω και σωματικά και ψυχικά. Οι αισθήσεις μου είναι εξασθενημένες και νιώθω αποκομμένος από την ακτινοβόλα ζεστασιά του Διδασκάλου.

Ωφελήθηκα πολύ από τη σημερινή πρωινή Ντάρσαν του Διδασκάλου. Εντελώς ξαφνικά ένας πολύ ενδιαφέρων νεαρός από τον Καναδά ήρθε εδώ να υποβάλει τα σέβη του στον Διδάσκαλό μας. Δεν ήταν μυημένος, μάλλον ήταν πιστός του Μπουχά Ουλάχ (του Πέρση άγιου που ίδρυσε την Μπαχάι Πίστη). Ωστόσο ο νεαρός αυτός, όχι μεγαλύτερος από 20 ετών, είχε ακούσει ότι ο Κιρπάλ Σινγκ

είναι ένας Τέλειος Διδάσκαλος, κι έτσι επιθυμούσε να έρθει να Τον δει ο ίδιος. Ξετυλίχθηκε αυτός ο συναρπαστικός διάλογος:

Ερώτηση: «Κύριε, άκουσα ότι είσαι ένας Τέλειος Διδάσκαλος, και ήθελα να το πιστοποιήσω αυτό ο ίδιος, για μένα. Είσαι ή δεν είσαι Τέλειος;»

Διδάσκαλος: «Για δες, φίλε μου, επιθυμώ να σου μιλήσω ως άντρας προς άντρα. Για πες μου τι είναι αυτό που θέλεις για σένα.»

Ερώτηση: «Είμαι αναστατωμένος, Κύριε, από ένα πράγμα που ο δάσκαλός μου, ο Μπαχά Ουλάχ, έγραψε σε ένα από τα βιβλία του.» Είχε πει: «Αφού φύγω εγώ, δε θα υπάρξει άλλη ενσάρκωση Θεού ή Διδασκάλου για τουλάχιστον 1.000 χρόνια».

Διδάσκαλος: «Εντάξει. Έχω μεγάλη αγάπη για τον Μπάχα'ουλάχ, κι αφού κι εσύ τον αγαπάς, έχω μεγάλη αγάπη και για σένα. Έχεις διαβάσει τα βιβλία του;»

Ερώτηση: «Κύριε;»

Δάσκαλος: «Έχεις διαβάσει τα βιβλία του για σένα; Πόσα έγραψε;»

Ερώτηση: «Εκατό τόμους περίπου, Κύριε.»

Διδάσκαλος: «Εντάξει. Πολύ ωραία. Τώρα πες μου συνάντησες τον Μπαχά Ουλάχ ο ίδιος;»

Ερώτηση: «Πέθανε πολύ πριν γεννηθώ, Κύριε.»

Διδάσκαλος: «Εννοώ, κατά τον διαλογισμό. Για να σε ρωτήσω: Διαλογίζεσαι;»

Ερώτηση: «Διαλογίζομαι, Κύριε.»

Διδάσκαλος: «Πολύ ωραία. Τώρα πες μου, έχεις δει ποτέ τον Μπάχα ουλάχ στον διαλογισμό σου; Τι είναι εκείνο που βλέπεις, τι είναι εκείνο που νιώθεις ως εσωτερική εμπειρία την ώρα που διαλογίζεσαι;»

Ερώτηση: «Πιστεύω, Κύριε, ότι ο Μπαχά Ουλάχ ήταν ένας Τέλειος …..»

Διδάσκαλος: (διακόπτοντας) «Όχι, δεν απαντάς στην ερώτηση που σου έκανα! Σε ρωτώ, τι βλέπεις όταν διαλογίζεσαι;»

Ερώτηση: «Εγώ….όταν διαλογίζομαι, νιώθω έντονη αγάπη για το Θεό.»

Διδάσκαλος: «Πολύ ωραία, να είσαι ευλογημένος. Τώρα πες μου τι έχεις δει;»
«Πολύ καλά, δέχομαι απόλυτα αυτά που μου λες. Σου ξαναλέγω ότι αγαπώ τον δάσκαλό σου τον Μπάχα ουλάχ και επειδή εσύ τον αγαπάς τόσο πολύ έχω την ίδια αγάπη για σένα, που έχω και για εκείνον. Άκουσε τώρα εκείνο που πρέπει να κάνεις: πήγαινε πιο βαθιά μέσα στον διαλογισμό σου και μην υποθέτεις ότι αυτό το φως που είδες είναι το τελικό στάδιο. Είναι ίσα-ίσα η αρχή. Αν προχωρήσεις βαθύτερα μέσα σ' αυτό, θα μπορούσες να τον ρωτήσεις τι θα έπρεπε να κάνεις, πώς να πορευθείς για την πνευματική σου εξέλιξη. Και μπορείς να συνεχίσεις να έρχεσαι εδώ, αν το επιθυμείς, γιατί είσαι απόλυτα ευπρόσδεκτος.»

Ο νεαρός ευχαρίστησε το Διδάσκαλο και κατόπιν έφυγε.

Το ερώτημα του κατά πόσον ο Κιρπάλ Σινγκ είναι ο Τέλειος Διδάσκαλος δεν είναι το καίριο. Αν τον αγαπάμε, θα κάνουμε εκείνο που μας ζητά και τότε θα δούμε αν μας λέει ή όχι την αλήθεια. Τι κέρδος θα είχαμε, εάν ο ίδιος ή κάποιος άλλος μας έλεγε: *«Ναι ο Κιπάλ Σινγκ είναι πράγματι ο Τέλειος Διδάσκαλος»;* Πρέπει να το δούμε οι ίδιοι, μόνοι μας!

‣Σάββατο, 29 Δεκεμβρίου:

Έγινα πολύ τολμηρός σήμερα. Έθεσα ένα ερώτημα.

Ερώτηση: «Διδάσκαλε, καθώς κάθομαι εμπρός στη φυσική σου παρουσία νιώθω έκπληξη και ένα μικρό φόβο και δεν ξέρω γιατί»

Διδάσκαλος: «Λοιπόν, τι είναι εκείνο που φοβάσαι;»

Ερώτηση: «Μα, δεν είμαι και εντελώς σίγουρος. Δεν μπορώ να σκεφτώ τι είναι εκείνο που φοβάμαι σε σένα, ωστόσο κάτι φοβάμαι.»

Δάσκαλος: «Κι όμως δεν έχω δυο μακριά χέρια που να έρθουν μέσα στη νύχτα να σε βασανίσουν, τι λες ,έχω; Ο φόβος σου οφείλεται στο χρώμα των γυαλιών που φοράς. Όμως νομίζω ότι υπάρχει και κάτι επί πλέον. Αυτό το κάτι επιπλέον είναι πολύ καλό. Δείχνει ότι αναπτύσσεις αγάπη για το Διδάσκαλο και ότι αυξάνεις την αγάπη μέσα σου. Όταν αγαπάς κάποιον σκέπτεσαι πάντοτε «ελπίζω να τον έχω ευχαριστήσει, ελπίζω να μην έκανα τίποτα που να τον πείραξε. Αυτό είναι ένα πολύ καλό σημάδ, και είναι πολύ καλό όταν αισθάνεσαι έτσι».

Τρεις ταξιδιώτες, Γερμανοί λόγιοι, ήρθαν σήμερα και έκαναν πολύ οξείες ερωτήσεις. Πριν φύγουν ένας απ' αυτούς πρόσφερε στον Διδάσκαλο έναν πίνακα που παρουσίαζε έναν πολύχρωμο και ακτινοβόλο ήλιο και είπε: *«Αυτός είναι ένας ακτινοβόλος ήλιος».*

Αφού έφυγαν ο Διδάσκαλος αναστέναξε και μας είπε: *«Βλέπετε, καμιά φορά έρχονται οι άνθρωποι εδώ για να με δοκιμάσουν».*

Αργότερα ο Τζιάνι Τζι έφερε μέσα το τηλέφωνο και διέκοψε την Ντάρσαν μας, λέγοντας ότι ήταν κάποιος σημαντικός Σουάμι που τηλεφωνούσε από την Βομβάη. Ο Διδάσκαλος έδειξε ότι ταράχθηκε από το μήνυμα. Για να το μοιρα-

σθεί μαζί μας μίλησε στον Σουάμι αγγλικά, δίνοντάς μας έτσι τη μισή συνομιλία:

«Μίλα πιο αργά, σε παρακαλώ! Όχι δεν έλαβα καμία είδηση γι' αυτό που έχεις κάνει. Όχι! Δεν έχω λάβει ούτε γράμμα ούτε τηλεγράφημα από σένα! ... Σου λέω παρακαλώ ησύχασε και άκουσε αυτά που σου λέω ... Όχι δε θα πάω στην Βομβάη την άλλη εβδομάδα. ... Όχι, σου λέω δεν έχω λάβει καμία είδηση γι αυτό. ... Σωστά!... Τι εννοείς; Αυτή είναι η πρώτη φορά που ακούω γι' αυτό. Εντάξει λοιπόν... Εντάξει... Δε σου το υπόσχομαι όμως. Εντάξει, αν η υγεία μου το επιτρέψει ..... χωρίς υποσχέσεις».

Ύστερα κατέβασε με έμφαση το ακουστικό και μας κοίταξε με βλέμμα πονηρό. *«Βλέπετε τι κάνουν; Βάζουν το όνομά μου σ' ένα πρόγραμμα χωρίς να μου πουν εκ των προτέρων τίποτα. Κατόπιν μου τηλεφωνούν και μου λένε ότι πρέπει να πάω διότι έχουν ήδη τυπώσει το πρόγραμμα με το όνομά μου και ο κόσμος με περιμένει εκεί. Χρησιμοποιούν το όνομά μου για να μαζέψουν κόσμο και μετά μου ζητούν να πάω! Βλέπετε τι έχει απογίνει με το όνομά μου;»*

‣Κυριακή, 30 Δεκεμβρίου:

Ο Διδάσκαλος διεύθυνε ένα μεγάλο Σάτσανγκ μέσα στην αυλή του Άσραμ. Οι Δυτικοί κάθισαν μπροστά. Ο Διδάσκαλος σήμερα ήταν ασύγκριτα ακτινοβόλος. Κάποιες στιγμές φαινόταν κυριολεκτικά να λάμπει. Αντιλήφθηκα την πενιχρότητα της δικής μου δεκτικότητας. Ξεκίνησε βάζοντάς μας σε διαλογισμό, μετά από ένα διάστημα ρώτησε να μάθει πόσοι από μας είχαν την μια ή την άλλη εμπειρία. Όπως πάντα, έγραψε τον αριθμό των ατόμων που είχαν αυτή ή εκείνη την εμπειρία. Δεν ξέρω γιατί το κάνει αυτό, αλλά η εντύπωση που δίδεται είναι ότι ο Ίδιος είναι ένας Ιερός Λογιστής!

Ο διάλογος που ακολούθησε ήταν κυρίως στα Ινδικά. Στη συνέχεια ο «δάσκαλος της μουσικής», Πρατάπ Σινγκ Τζι, τραγούδησε ένα μπατζάν, που φαινόταν να δίνει μεγάλη χαρά στον Διδάσκαλο. Έκλεισε τα μάτια Του νεύοντας με το ρυθμό. Έμοιαζε να βρίσκεται σε έκσταση! Και ύστερα όλα σταμάτησαν απότομα, καθώς μας είπε: *«Εντάξει, πηγαίνετε τώρα να φάτε»!*

Αργότερα, μέσα στη μέρα, ο Διδάσκαλος μίλησε για το ημερολόγιο και πρότεινε να παίρνουμε μία μία στήλη τη φορά και να τη δουλεύουμε από κοινού, ώστε να ξεριζώσουμε το συγκεκριμένο λάθος. *«Πάντοτε να κάνετε ένα μόνο πράγμα τη φορά»*, είπε.

‣Δευτέρα, 31 Δεκεμβρίου:

Μια απογοητευτική, για μένα, μέρα. Έθεσα ένα ερώτημα. Ο Διδάσκαλος δεν μπήκε καν στον κόπο να το απαντήσει και είπε: *«Αυτό έχει ήδη απαντηθεί»,* και ήταν πολύ κοφτός και απότομος. Έπρεπε να είμαι πιο διακριτικός και να μην κάνω τέτοια ερώτηση. Πρέπει να είχε ισχυρούς σωματικούς πόνους σήμερα.

‣Τρίτη, 1η Ιανουαρίου 1974:

Πρωτοχρονιά για το Δυτικό κόσμο. Ο Διδάσκαλος είπε ότι θα πρέπει να καθόμαστε τουλάχιστον δυο ώρες τη φορά και ότι τρεις με έξι το πρωί ήταν οι κα-

λύτερες ώρες για διαλογισμό. Ο Σαουάν Σινγκ είπε μια φορά: *«Βγαίνω τις πρώτες ώρες της ημέρας να μοιράσω τη Χάρη, όμως κανένας δεν είναι ξύπνιος για να τη δεχτεί!»* Ο Διδάσκαλος συμπλήρωσε: *«Παραθέτω τα λόγια Του μονάχα, για να σας βοηθήσω να αναπτύξετε περισσότερο ενδιαφέρον»*. Υπάρχουν άλλοι εδώ τριγύρω στο Άσραμ και επισκέπτες που βλέπουν τακτικά την Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου εσωτερικά. Τι ευλογία, τι δέος πρέπει να 'ναι αυτό! Για εμάς του υπόλοιπους που δεν έχουμε αυτή την εμπειρία, υπάρχει κάποιο μπλοκάρισμα. Καθώς ο Διδάσκαλος έρχεται τακτικά μέσα μας, δεν πρέπει να λαθεύουμε στην τεχνική της Σούρατ Σαμπτ Γιόγκα λόγω αυτής της ανεπάρκειας. Δεν είναι η τεχνική μπλοκαρισμένη, εμείς είμαστε οι μπλοκαρισμένοι!

Τετάρτη, 2 Ιανουαρίου:

Οι εργάτες έχουν κάνει καταπληκτική δουλειά κτίζοντας πολλά καινούρια κτίρια από τότε που ήρθα Οι ίδιοι εργάτες δουλεύουν κάθε μέρα, δώδεκα με δεκαπέντε ώρες την ημέρα χωρίς διακοπή. Στις 7:30 το πρωί που σηκώνομαι, έχουν ήδη πιάσει δουλειά μια ώρα νωρίτερα. Όταν πάω να κοιμηθώ τη νύκτα μερικοί δουλεύουν ακόμα.

Το μήνυμα του Διδασκάλου που μας το επαναλαμβάνει συνέχεια είναι να κάνουμε διαλογισμό. Μας λέει ότι κανένας πριν από Αυτόν και κανένας που θα έρθει μετά από Αυτόν δεν θα εκλιπαρεί και δεν θα ικετεύει όσο Εκείνος, για να κάνουμε διαλογισμό.

Το πιο εκπληκτικό είναι ο απίστευτος ρυθμός εργασίας που ακολουθεί ο Διδάσκαλος. Σύντομα πλησιάζουν τα 80στά Του γενέθλια κι ωστόσο ο ρυθμός Του θα διέλυε έναν εικοσιπεντάρη ή έναν τριανταπεντάρη στην ακμή της φυσικής του ζωής.

Πριν μερικές μέρες έλειπε για όλη την ημέρα ένας δακτυλογράφος από το γραφείο αλληλογραφίας του Διδασκάλου και μου ζητήθηκε αν ήθελα να τον καλύψω. Με κάθισαν μπροστά σε μια αρκετά στραπατσαρισμένη γραφομηχανή. Ένας τεράστιος σάκος με φακέλους τοποθετήθηκε μπροστά μου. *«Παρακαλώ, πληκτρολόγησε πάνω σ' αυτούς τους φακέλους τα ονόματα και τις διευθύνσεις των ανθρώπων που είναι να λάβουν αυτά τα γράμματα από τον Διδάσκαλο»*. Κι ένα βουνό από γράμματα τοποθετήθηκε μπροστά μου. Πληκτρολόγησα τριάντα απ' αυτά τα γράμματα. Μου έδωσαν τότε άλλα τριάντα! Τα γράμματα πήγαιναν σε ανθρώπους σε κάθε γωνιά της γης. Το κάθε ένα απ' αυτά ήταν ελεγμένο, διορθωμένο και υπογεγραμμένο από τον ίδιο τον Διδάσκαλο.

Ερώτηση: «Αγαπητέ Διδάσκαλε, όταν μου συμβαίνει μια ατυχία, μπερδεύομαι, καμιά φορά, με τη σκέψη τού γιατί μου έτυχε. Είναι άραγε η καρποφορία ενός περασμένου κάρμα ή είναι μια άμεση αντίδραση κάποιου λάθους που κάνω ακριβώς τώρα, χωρίς να αντιλαμβάνομαι ότι το κάνω; Θα ήθελα να προσθέσω ότι όταν όλα πάνε καλά δεν έχω τέτοιο δίλημμα, για όλα τα καλά

που συμβαίνουν στη ζωή μου καθόλου δεν καμαρώνω, διότι τα αποδίδω στον Διδάσκαλο.»

Διδάσκαλος: «Θα έλεγα ότι αυτή είναι μια εξαιρετική ερώτηση. Πράγματι, κάποιες ατυχίες προέρχονται από παλιές αντιδράσεις, παλιό κάρμα υφασμένο σε προγενέστερες ζωές. Σίγουρα μερικές προέρχονται από σημερινά λάθη. Δεν έχουμε τρόπο να διακρίνουμε παρά μόνο, όταν πια ανέλθουμε πάνω από το Αστρικό πεδίο, όπου το παλιό μας κάρμα και το τωρινό πεπρωμένο μπορούν να μας φανερωθούν. Μέχρι να ανέλθεις τόσο ψηλά, κάνε απλώς ό,τι καλύτερο μπορείς σε όλα τα πράγματα, μη σκέπτεσαι καθόλου τα αποτελέσματα της εργασίας σου και έχε εμπιστοσύνη στη Διδάσκαλο Δύναμη. Αυτή είναι πραγματική ανιδιοτελής υπηρεσία».

Ερώτηση: «Μίλησέ μας, παρακαλώ, για την ανατροφή των παιδιών.»

Δάσκαλος: «Σας διαβεβαιώνω ότι είναι πολύ ευκολότερο να αποκτήσεις ένα παιδί, παρά να το αναθρέψεις. Ο καθένας θέλει να αποκτήσει ένα παιδί, πόσοι όμως θέλουν να το μεγαλώσουν; Το παιδί αντιγράφει οποιοδήποτε παράδειγμα βλέπει μπροστά του. Η ανατροφή του παιδιού ξεκινά από τη μήτρα της μητέρας. Πρέπει να κάνει καλές σκέψεις και να στρέφει, σ' όλο αυτό το διάστημα, την προσοχή της στο Θεό».

Παρασκευή, 4 Ιανουαρίου:

Πώς πέρασε ο καιρός! Αύριο φεύγω! Τα αισθήματά μου τόσο μπερδεμένα, τώρα, είναι δύσκολο να περιγραφούν. Εχθές μας είπε: *«Αναπτύξτε αγάπη για το Θεό. Βλέπετε, ο Θεός είναι πολύ ευαίσθητος. Αν Τον σκέπτεσαι δίχως αγάπη, τότε πονάει. Ξέρει ακριβώς τι νιώθεις γι' Αυτόν, κάθε στιγμή. Σας βεβαιώνω οτι είναι ευχαριστημένος, όταν έχετε μεγαλύτερη αγάπη γι' Αυτόν.»*

Σήμερα είμαι εκστατικός λόγω της αγάπης Του και του πώς μου την εξέφρασε χθες το βράδυ.

Καθώς έφευγε, είπα στο Διδάσκαλο: *«Κύριε, φεύγω αύριο, μήπως θα μπορούσα να Σε δω, για να Σε αποχαιρετήσω;»*

«Και βέβαια!» γέλασε και μου έκανε νεύμα να Τον ακολουθήσω στο εσωτερικό του σπιτιού, που δεν είχα ξαναδεί ποτέ. Σάστισα κι ένιωσα φόβο. Με οδήγησε σ' ένα μικρό σαλόνι και μου ένευσε να καθίσω σε μια καρέκλα. Τα είχα τόσο χαμένα, που κάθισα χωρίς τακτ στην καρέκλα – και Εκείνος σε άλλη καρέκλα. Έπρεπε να καθίσω στο πάτωμα.

«Έτσι λοιπόν!» είπε εκτοξεύοντας φως πάνω μου, με πελώρια, σαν αναμμένοι δαυλοί, μάτια, *«ώστε φεύγεις, πότε φεύγεις;»* Το χαμόγελό Του σμίκρυνε όλα τα άλλα ανθρώπινα χαμόγελα που είχα δει ποτέ και το φως της χαραυγής που ξεχυνόταν από τα μάτια Του με συγκλόνισε.

Απάντησα με τρεμουλιαστή φωνή, *«Στις εννέα αύριο, Κύριε»*.

Έκανε νόημα σ' έναν υπηρέτη: *«Λίγο πρασάντ, παρακαλώ!»* Ύστερα πρόσθεσε: *«Ώστε εννέα το πρωί, έτσι;»*

«Όχι, Κύριε, στις εννέα το βράδυ»

«Ω! Μα αυτό μας αφήνει πάρα πολύ χρόνο! Έλα πάλι να με συναντήσεις αύριο προτού φύγεις. Και έλα στην πρωινή συνάντηση με τις όποιες ερωτήσεις επιθυμείς να θέσεις! Τώρα πήγαινε!» Και με κοίταξε, και πρόσθεσε: *«Ο Θεός να σ' ευλογεί!»*

Η εμπειρία αυτή ήταν τόσο συγκλονιστική που κυριολεκτικά δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι όλη νύχτα.

Έχοντας φιλοξενηθεί τόσο καιρό στο Άσραμ, πριν την αναχώρησή μου θέλησα να κάνω μια οικονομική προσφορά στον Διδάσκαλο.

«Μη μου επιβάλλεις αυτό το πράγμα!» είπε με έμφαση.

«Λυπάμαι, Κύριε, αλλά έχω ήδη υπογράψει το τράβελερς τσεκ και δεν μπορώ να το πάρω πίσω»

«Προσφέρεις χρήματα στους γονείς σου, όταν πηγαίνεις να τους επισκεφτείς;»

«Όχι Κύριε»

«Ε, λοιπόν πώς είναι διαφορετικό το ένα από τ' άλλο;»

Ω αλήθεια το είπε αυτό !

«Θα έχεις αρκετά δικά σου χρήματα στην Αμερική;

«Ναι, Κύριε».

«Θα έχεις καλά αμειβόμενη δουλειά;»

«Έχω πάρει μια υποτροφία στο Πανεπιστήμιο μου, Κύριε, μου υπεραρκεί».

«Και τι σπουδάζεις;»

«Ψυχολογία, Κύριε.»

«Ψυχολογία! Είναι πραγματικά μια πολύ καλή δουλειά για σένα!»

Μου το είπε αυτό και ήταν μία ερώτηση που ήθελα να του κάνω κατά τη διάρκεια της επίσκεψής μου, αλλά το είχα λησμονήσει! Τώρα χωρίς να Τον ρωτήσω μου έδωσε την απάντηση.

«Πρόσεξε ένα πράγμα», πρόσθεσε, *«η Ψυχολογία είναι στο επίπεδο του νου. Αυτό που έχουμε εδώ η Σούρατ Σαμπτ Γιόγκα, είναι κάτι διαφορετικό. Είναι στο επίπεδο της ψυχής. Να μην τα συγχέεις».*

9:00 μ.μ.: Με το ταξί στο αεροδρόμιο του Νέου Δελχί. Ο οδηγός του ταξί είναι μυημένος. Περνώ από το Τελωνείο. Πτήση 707 της Αιρ Φρανς για το Παρίσι με σταθμούς στην Τεχεράνη, τη Βηρυτό και την Αθήνα. Ω! Θεέ και Κύριε να 'μαι πάλι σε κατάσταση απελπισίας, στον κάτω κόσμο της ύπαρξης, στο δρόμο για περίεργους και ξένους τόπους.

Απογειωθήκαμε πάλι και αθροίζω ξανά τις ώρες της επιστροφής. Σε τριάντα δύο ώρες θα βρίσκομαι στη Φιλαδέλφεια και κατόπιν σύντομα στο σπίτι. Λείπω μονάχα τρεις εβδομάδες, όμως μου φαίνεται σαν ένας ολόκληρος χρόνος.

Μεμονωμένες εικόνες του Σαουάν Άσραμ και του Διδασκάλου πλημμυρίζουν τώρα το νου μου σε μια περίεργη μεθυστική δίνη. Αυτό μαζί με σκέψεις για το μέλλον μου, για τον προορισμό μου σ' αυτή τη ζωή και με τη σκέψη αν θα τον ξαναδώ στο φυσικο Του σώμα γέμισαν τις πολλές ώρες της πτήσης. Με την

προσγείωση, τελείωσε το μακρύ μου ταξίδι – το Σαουάν Άσραμ, έμεινε πίσω μου, αλλά μια φράση έχει μόνιμα καρφωθεί στο νου μου: *«Πρόσεξε καλά, το Φως που βρίσκεται τώρα μέσα σου να μη γίνει σκοτάδι.»*

68. Η Ενσάρκωση του Κυρίου

J.M. Sethi

Ένας άγιος είναι η ενσάρκωση του Κυρίου. Εκείνος που λαχταρά να δει το Θεό, ας πάει να συναντήσει έναν Άγιο.

Το φυσικό σώμα του πολυαγαπημένου μου Γκουρού Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ ήταν αυτή η ίδια η κατοικία του Σατ Πουρούς. Ήταν ένα σπανιότατο δείγμα ανδρός και ακτινοβολούσε συμπόνια. Είχε βαθύτατη αγάπη για ολόκληρο το γένος των ανθρώπων και εργαζόταν ακατάπαυστα για την πνευματική άνοδο και αναγέννηση της πάσχουσας ανθρωπότητας. Ασκούσε και δίδασκε την αδελφοσύνη μεταξύ των ανθρώπων και την Πατρότητα του Θεού. Ήταν η προσωποποίηση της γαλήνης και της αρμονίας. Ήταν η προσωποποίηση της αγάπης. Ήταν ολόκληρος θεία δόξα, ομορφιά και ταπεινότητα. Η ακτινοβόλα θειότητά Του προσέλκυε όλους κοντά Του. Οι αδύναμοι εύρισκαν παρηγοριά κοντά Του, οι καταπιεσμένοι δέχονταν έμπνευση. Είχε μοναδικό χάρισμα στο πώς να συμπεριφέρεται στους ανθρώπους που είχαν διαφορετικά επίπεδα κατανόησης. Η ευγενική Του καρδιά επιθυμούσε να εμψυχώσει όλους όσοι έρχονταν σ’ Εκείνον. Κατά τον τελευταίο καιρό της επίγειας ζωής Του, δούλευε όλο σχεδόν το εικοσιτετράωρο, παρά τη σωματική Του κατάρρευση. Ήταν πάντοτε ατάραχος, υπέροχος μέσα την γαλήνη Του! Η θειότητα έπαιζε πάνω στο πλατύ μέτωπό Του, και τα βαθιά, μεγάλα γαλάζια μάτια Του ακτινοβολούσαν καλοσύνη και συμπόνια. Συνεπής στο όνομά Του, ήταν ένα πραγματικό λιοντάρι ευσπλαχνίας, που έδινε προστασία σ’ όποιον γύρευε τη βοήθειά Του.

Μια μέρα ένας ηλικιωμένος άνδρας, ονόματι Μερ Τσαντ, ήρθε να δει τον Διδάσκαλο και Του ζήτησε οικονομική βοήθεια. Ο Διδάσκαλος του είπε ότι, αφού είχε πρόσφατα αποχωρήσει από την Υπηρεσία και ζούσε τώρα με τη σύνταξή Του, θα ήταν άδικο να συνεχίσει να Του ζητά το μισθό, που μέχρι τότε Εκείνος του έδινε. Ο γέρος όμως ήταν ανένδοτος και δεν το κουνούσε αν δεν έπαιρνε το μερτικό του. Ο Διδάσκαλος τότε του έδωσε 100 ρουπίες και του είπε να ξεκινήσει κάποια μικροδουλίτσα, ώστε να μπορεί να σταθεί στα πόδια του μοναχός του. Αφού έφυγε ο άνθρωπος αυτός μου διηγήθηκαν την ακόλουθη ιστορία.

Ο Μερ Τσαντ ήταν κάποτε ένας εύπορος άνθρωπος που ζούσε στη Λαχόρη. Γύρω στα σαράντα του παρακολούθησε ένα Σάτσανγκ του Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ Τζι που τον έκανε να ζητήσει αμέσως να μυηθεί από τον Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Μετά τη μύηση, επακολούθησε η διαδικασία της απόσβεσης του παλαιού του κάρμα, και μέσα σε λίγα χρόνια έχασε όλη του την περιουσία και έγινε πένης. Ήταν εξαιρετικά συγχυσμένος για τη μοίρα του κι άρχισε να απομακρύνεται από το Μονοπάτι, τόσο, που όχι μόνο έπαψε να έρχεται στο Σά-

τσανγκ και να κάνει διαλογισμό, αλλά επέλεξε, για να ζητήσει βοήθεια, ένα Μωαμεθανό μύστη που ήταν γνωστός για το ότι παραχωρούσε κοσμικά δώρα. Ο Μερ Τσαντ διηγήθηκε την πονεμένη ιστορία του σ' αυτόν τον Μωαμεθανό δερβίση και ικέτευσε την βοήθειά του. Ο δερβίσης του ζήτησε να έρθει την επομένη μέρα, καθώς θα ζητούσε από τον ανελθόντα (στους ουρανούς) δάσκαλό του ένα ευεργέτημα, τη νύχτα στο διαλογισμό του. Ο δερβίσης αυτός συνάντησε το δάσκαλό του κατά το διαλογισμό και του έθεσε την παράκληση του Μερ Τσαντ, αλλά εκείνος του απάντησε ότι δεν ήταν δυνατόν να βοηθήσουν τον Μερ Τσαντ διότι είχε μυηθεί από τον Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, που ήταν ο αυτοκράτορας όλων των δερβίσηδων. Αυτό το κτύπημα άφησε άναυδο τον Μερ Τσαντ. Τότε εντυπωσιασμένος από το πνευματικό μεγαλείο του Χαζούρ και τη δική του απιστία προς Αυτόν, έκλαψε πικρά και επέστρεψε αποκαρδιωμένος. Η απελπιστική του φτώχια του είχε γίνει ανυπόφορη και αποφάσισε να αφαιρέσει τη ζωή του καθώς επίσης και της γυναίκας του και των παιδιών του. Αγόρασε κάποιο δηλητήριο, προγραμματίζοντας να ξεκληρίσει ολόκληρη την οικογένεια τα μεσάνυχτα.

Εκείνη τη μέρα ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ έφτασε σπίτι Του πολύ αργά, αφού είχε δώσει Σάτσανγκ εκείνο το βράδυ. Το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να ζητήσει ό,τι χρήματα ήταν διαθέσιμα μέσα στο σπίτι. Η γυναίκα Του, Του έδωσε αμέσως περί τις 200 ρουπίες. Ο Διδάσκαλος έτρεξε στο σπίτι του Μερ Τσαντ. Ο δυστυχής καθόταν κι έκλαιγε. Ο πονόψυχος Διδάσκαλος τον παρηγόρησε και του έδωσε τα χρήματα, για να ξεπεράσει την παρούσα δυσχερή κατάσταση και του είπε ποτέ του να μην ξανακάνει τη σκέψη της αυτοκτονίας. Από τη μέρα εκείνη και ύστερα ο αγαπημένος Διδάσκαλος τού πρόσφερε οικονομική βοήθεια κάθε μήνα και στήριζε την οικογένεια μέχρι την αναχώρησή Του, το 1947.

Η ξεχωριστή διαφορά του Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ Τζι σε σχέση με τους προκατόχους Του Διδασκάλους είναι ότι έδωσε έμφαση **στη σημασία της προσωπικής εσωτερικής εμπειρίας του θείου Φωτός και Ήχου, κατά τη διαδικασία της μύησης.** Εδώ που τα λέμε, οι περισσότεροι από τους μαθητές Του δεν έχουν ακόμα ολότελα κατανοήσει τη σημασία αυτού του δώρου. Το ανθρώπινο σώμα, μας δίδεται μέσω της Χάρης του Θεού, και το γεγονός ότι μια λαχτάρα φώλιασε στην καρδιά μας, για να ακολουθήσουμε το Ιερό μονοπάτι, οφείλεται στην εξέλιξη ενός ευγενικού κάρμα των περασμένων ζωών μας. Το ότι ο Διδάσκαλος μάς δέχεται για μύηση στα Μυστήρια του Υπερπέραν οφείλεται στη σπάνια Χάρη Του. Η Ιερή μύηση που προσφέρεται από έναν Τέλειο Διδάσκαλο είναι το πρώτο βήμα προς το πνευματικό μεγαλείο και τη μακαριότητα. Είναι μια ένεση κοσμικής συνείδησης μέσα στο πνεύμα του αναζητητή. Είναι η βίζα, για να ταξιδέψει η ψυχή τελειωτικά στο Αστρικό, το Αιτιατό και τα υψηλότερα επίπεδα με την καθοδήγηση και την προστασία του Διδασκάλου. Η μύηση είναι στην πραγματικότητα μια προσφορά του Διδασκάλου, για να διαλύσει το αποθηκευμένο από αμέτρητα χρόνια κάρμα, που ούτε γνωρίζουμε, ούτε να λογαριάσουμε μπορούμε. Μας απελευθερώνει από τα

δεσμά της γέννησης και του θανάτου, παρέχοντάς μας τελικά τη δυνατότητα να συγχωνευθούμε με τον Πατέρα μας, όταν φθάσουμε στην πραγματική μας Οικία.

Όταν ο Μαχαράτζι ήταν στο Μερούτ και ενώ έδινε μύηση σε πολλά άτομα, στην αρχή της δεκαετίας του πενήντα, είχε έρθει ένας άνδρας, που πήγε επίτηδες για να δοκιμάσει την ικανότητα του Διδασκάλου. Μετά τη διαδικασία της μύησης ο Διδάσκαλος ρώτησε, όπως το συνήθιζε, για τις εσωτερικές εμπειρίες που είχε ο καθένας εκεί. Όταν ήρθε η σειρά αυτού του ατόμου, είπε ότι δεν είχε δεχθεί ούτε το Φως, ούτε τον Ήχο. Φυσικά ο Διδάσκαλος ήξερε ότι έλεγε ψέματα. Του είπε λοιπόν ότι θα έπρεπε να δώσει κάποιο χρόνο για το διαλογισμό του, πράγμα που θα του επέτρεπε να έχει εσωτερική επαφή μέσα σε λίγες μέρες. Του εξήγησε ότι αν επέμενε να πετύχει εκείνη τη στιγμή κάτι συγκεκριμένο, θα του ήταν πάρα πολύ δύσκολο να αντέξει την ένταση της δυναμικής απόσυρσης. Αλλά εκείνος δεν συμφώνησε. Ο Μαχαράτζι τότε του είπε να Τον κοιτάζει στα μάτια και να καθίσει σε διαλογισμό, όπως προηγουμένως είχε εξηγήσει στον κόσμο, και ο άνθρωπος την ίδια στιγμή τραβήχτηκε έξω από το σώμα του το οποίο έπεσε αναίσθητο στο έδαφος. Παρέμεινε στην κατάσταση αυτή περί τις δύο ώρες. Ο Διδάσκαλος κάλεσε έναν γιατρό για να ελέγξει την φυσική του κατάσταση, και βρέθηκε ότι ο καρδιακός παλμός είχε σημαντικά μειωθεί σε ταχύτητα, αλλά τα ρεύματα της πράνα ήταν απολύτως εντάξει. Αργότερα όταν ο Διδάσκαλος τον επανέφερε, εκείνος έπεσε στα ιερά Του πόδια και ζήτησε συγχώρηση για το πείσμα του. Είπε ότι όταν αποσύρθηκαν τα αισθητήρια ρεύματα από τη συνειδητότητά του ένιωσε σαν να τον χτυπούσαν εκατομμύρια αστραπές – ήταν μια φρικώδης εμπειρία θανάτου μέσα στη ζωή. Ο άνθρωπος αυτός έζησε για λίγους μήνες και μετά αποχώρησε απ’ αυτό τον κόσμο.

Όσο ο Διδάσκαλος βρισκόταν σε περιοδεία στη Δυτική Ινδία, στο Ουλχασναγκάρ, πολλά άτομα που πήγαν για ιερή μύηση τα έβαλαν να καθίσουν σε μια μεγάλη αίθουσα. Συνηθιζόταν, προτού δοθούν τα ονόματά τους, να πηγαίνει να τους βλέπει ο αγαπημένος Διδάσκαλος, για να βεβαιώνει ότι ήταν έτοιμοι για μύηση και να δίνει την έγκρισή του. Έτσι λοιπόν όταν πήγε να δει τους υποψήφιους για μύηση, στάθηκε μπροστά σε κάποιον, εξωτερικά πολύ εντυπωσιακό άνθρωπο, που θα πρέπει να ανήκε σε μια μέσης τάξης οικογένεια. Του είπε ότι θα έπρεπε να περιμένει λίγο καιρό ακόμα και ότι θα του δινόταν το δώρο της μύησης μετά από λίγο καιρό.

Αυτό το γεγονός μας εντυπωσίασε όλους πάρα πολύ, και φυσικά ο άνθρωπος αυτός στενοχωρέθηκε πολύ ακούγοντας την απόφαση του Διδασκάλου. Αργότερα ο Διδάσκαλος μας είπε ότι ο άνδρας αυτός δεν ήταν έτοιμος για μύηση, καθώς δεν είχε κερδίσει αρκετό καλό κάρμα που να τον προετοιμάσει, για να λάβει την ιερή μύηση. Αυτή η κρίση γίνεται μόνο για τον Διδάσκαλο, καθώς μόνο Εκείνος μπορεί να δει τη “σφραγίδα ή Μοχαρτσχάπ”, πάνω στο μέτωπο των ανθρώπων, που τους “επιτρέπει” να μυηθούν.

69. Η γλυκιά Ανάμνηση του Διδασκάλου μου

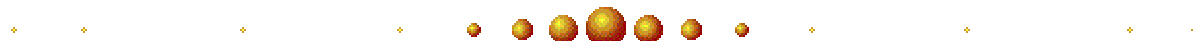
Ann Grubich

Πήγα στην Ινδία για το Συνέδριο της Ενότητας του Ανθρώπου το 1974. Έμεινα στο Σαουάν Άσραμ από τις 27 Ιανουαρίου μέχρι τις 3 Μαρτίου. Αυτές οι πέντε εβδομάδες θα μου μείνουν αξέχαστες! Είχα πει, το Νοέμβριο του 1973, ότι θα ήθελα να πάω στην Ινδία και να μείνω λίγο καιρό με τον Διδάσκαλο στο Άσραμ πριν εγκαταλείψει το φυσικό Του σώμα. Όταν έφτασε η ανοικτή πρόσκληση δεν ήμουν καθόλου σίγουρη ότι θα πήγαινα λόγω της δουλειάς μου και των οικονομικών μου. Μια μυημένη αδελφή με έπεισε να πάω. Κατάλαβα ότι ο Διδάσκαλος εισάκουσε την επιθυμία μου. Είμαι ευγνώμων που αποφάσισα να πάω, ιδίως αφού έξι μήνες αργότερα ο Διδάσκαλός μου άφησε το γήινο επίπεδο.

Από το Σαουάν Άσραμ όπου βρισκόμαστε, με δύο λεωφορεία, εκατό περίπου μαθητές, πήγαμε στο Μάναβ Κέντρα. Όταν φτάσαμε εκεί, ο Διδάσκαλος βγήκε έξω από το σπίτι Του για να μας χαιρετίσει τον καθένα χωριστά και να μάθει πόσο καιρό θα μέναμε στην Ινδία. Κατόπιν μας είπε να πάμε στα δωμάτιά μας και να φάμε κάτι. Την ώρα όμως που τρώγαμε όλα τα φώτα έσβησαν. Ξεκίνησα για το δωμάτιό μου στο σκοτάδι. Καθώς ετοιμαζόμουν ν' ανοίξω την πόρτα του δωματίου μου άκουσα κάποιον να λέει: *«Ο Διδάσκαλος είναι εδώ!»* Είχε έρθει με το αυτοκίνητό Του εκεί όπου τρώγαμε. Τρέξαμε όλοι πίσω. Ο Διδάσκαλος καθόταν σε μια καρέκλα αντίκρυ μας και άρχισε να μιλάει. Ύστερα άναψε το φακό κατευθύνοντας τις ακτίνες του στο πρόσωπο του καθενός μας με τη σειρά και είπε: *«Ήρθατε εδώ για να βρείτε το φως, και από εδώ ακριβώς προέρχεται το φως».* Μετά έστρεψε το φως πάνω στο δικό Του πρόσωπο. Το πιο υπέροχο χαμόγελο! Και τρανταζόνταν από τα γέλια. Απ' όλους μας ξέφυγε ένας αναστεναγμός. Ξέρω πως ποτέ στη ζωή μου δεν είδα κάτι τόσο όμορφο μέσα στο κατάμαυρο σκοτάδι, μονάχα ένα Φως, ένα Πρόσωπο! Αυτή ήταν μια ανάμνηση του Διδασκάλου.

Μια άλλη γλυκιά ενθύμηση ήταν όταν φεύγαμε από το Μάναβ Κέντρα. Το λεωφορείο μας θα έφευγε γύρω στις 8:00 μ.μ. Ήταν προγραμματισμένο ο Διδάσκαλος να φύγει πιο πριν στις 6:00 μ.μ. Καθώς προχωρούσα προς το λεωφορείο, νόμιζα πως θα ήταν σταθμευμένο στο κατάστρωμα του δρόμου πίσω από το σπίτι του Διδασκάλου, ήταν όμως σταθμευμένο απέναντι από το σπίτι του Διδασκάλου, μπροστά στο χώρο συνάντησης. Όμως εγώ κατευθυνόμουν στην αντίθετη πλευρά και αναγκαστικά πέρασα έξω από το σπίτι του Διδασκάλου. Καθώς περνούσα την καγκελόπορτα κοίταξα προς το σπίτι, και είδα το αυτοκί-

νητο του Διδασκάλου περιτριγυρισμένο από μαθητές. Εκείνη τη στιγμή διέκρινα τον Διδάσκαλο να μπαίνει μέσα στο αυτοκίνητό Του. Στάθηκα έξω από την καγκελόπορτα με δυο-τρεις άλλους, ενώ το αυτοκίνητο άρχισε να βγαίνει από το προαύλιο. Θα θυμάμαι για πάντα εκείνο που είδα. Στεκόμουν μπροστά, αντικριστά από το αυτοκίνητο και παρατηρούσα ολοκάθαρα τον Διδάσκαλο. Πάντοτε θα Τον θυμάμαι σε εκείνη τη στιγμή. Θυμάμαι ακόμα ότι σκεπτόμουνα και έλεγα «Αχ! Ας είχα τη φωτογραφική μου μηχανή!» Ωστόσο κοιτάζοντας το Διδάσκαλο δεν μπορούσα να σκεφτώ, καθώς ήμουν γεμάτη δέος από εκείνο που αντίκριζα, γιατί αργότερα βρήκα ότι η φωτογραφική μηχανή μου ήταν μέσα στην τσάντα που κρεμόταν από τον ώμο μου. Εδώ βρισκόταν ο Διδάσκαλός μου καθισμένος τόσο βασιλικά μέσα στο αυτοκίνητο! Οι δύο άνθρωποι που κάθονταν στο μπροστινό κάθισμα ήταν τόσο κοντοί και μικροί, που μόλις τους πρόσεχες. Έβλεπα μονάχα την κάτασπρη γενειάδα του Διδασκάλου, το λευκό τουρμπάνι, το λευκό σακάκι. Φαινόταν σαν να κάθεται τόσο ψηλά, λες και πάνω σε θρόνο, με τα χέρια Του ενωμένα ευλογώντας μας. Ο Βασιλεύς των Βασιλέων, ήταν εποχούμενος στο ολόχρυσο άρμα Του (το αυτοκίνητό Του είχε χρώμα χρυσαφί). Ποτέ δε θα Τον λησμονήσω. Δεν τράβηξα την φωτογραφία Του, αλλά η εικόνα Του είναι μέσα στο νου μου για πάντα.

70. Ο Κύριος της Ζωής

Joseph E. Newman

Κοντά στον Διδάσκαλο δεν ήρθα ούτε μετά από κάποιο σημαντικό γεγονός της ζωής μου, αλλά ούτε και τυχαία. Ήρθα από έναν μαγνητισμό, μιαν έλξη αγάπης που ένιωσα αντικρίζοντας το βλέμμα Του. Η συνάντηση με το Διδάσκαλο Κιρπάλ Σινγκ θα μπορούσε να περιγραφεί σαν συνάντηση με την αγνότερη μορφή Φωτός και Αγάπης. Κοιτούσα τα μάτια Του και ήταν σαν να αντίκριζα χίλιους φλογισμένους ήλιους που μου μηνούσαν πως ήμουν ανολοκλήρωτος, πως βρισκόμουν στην παρουσία ενός Ιερού Όντος.

Μας δίδαξε ότι έχουμε την ικανότητα να υψώσουμε τη συνειδητότητά μας τόσο που να γίνουμε κανάλια για να μπορέσει το Φως να τυπωθεί στο νου μας αβίαστα και απαλά, με ευθύτητα και θεληματικότητα. Καθώς ατένιζα τα ακτινοβόλα μάτια Του ήταν σαν να άκουγα τον Ιωάννη 8:12 *«Εγώ ειμί το Φως του κόσμου. Ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία, αλλ' έξει το φως της ζωής»*.

Διδάσκαλοι, όπως ο Ιησούς Χριστός, ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και ο Κιρπάλ Σινγκ είναι ο Θεός ο ίδιος, με ανθρώπινη μορφή, και βέβαια μπορούν να πουν: *«Εγώ ειμί το φως του κόσμου»*. Η διδασκαλία Τους δε σε μπερδεύει, δε σε αναστατώνει παρά σε φωτίζει και μπορείς να την πλησιάσεις μ'έναν τρόπο όμορφο και απλό.

Με το διαλογισμό και με την απόφαση να αποδεχτούμε μια αγνή ζωή προετοιμαζόμαστε να γίνουμε δεκτικοί στο Φως και να ανυψώσουμε τη συνειδητότητά μας σ' ένα επίπεδο που κανονικά στην καθημερινή ζωή δε λειτουργεί. Το Φως είναι το ένα κλειδί, ο Ήχος το άλλο. Επιτρέψτε μου να προσφέρω αυτή την ταπεινή προσευχή:

Ω, Μεγάλε Διδάσκαλε! Το ξέρουμε, το Όνομά Σου είναι η γιατρειά μας
Και η γλυκιά ανάμνησή Σου η θεραπεία μας
Το πλησίασμα κοντά Σου η ελπίδα μας
Και η Αγάπη για Σένα ο σύντροφός μας.
Οι μαθητές σου στρέφονται προς την κατεύθυνση
των πολλαπλών Σου ευλογιών,
Και γυρίζουν το πρόσωπό τους προς το ναό της δικής Σου σοφίας.
Η αγάπη Σου για μας θεραπεύει τις ασθένειες
που έρχονται από παντού να επιτεθούν βίαια στις ψυχές μας.

Στη γλυκιά ανάμνησή Σου γαντζωνόμαστε απ' τον ποδόγυρο
του πλούτου Σου.
Και γεμάτοι πίστη κρατιόμαστε γερά στο σκοινί της γιατρειάς Σου
Ω, Μεγάλε Διδάσκαλε! Καθώς εμείς διαλογιζόμαστε
στην αγαθοσύνη Σου,
στέριωσε γερά τα μάτια μας πάνωθέ Σου
γιατί στ' αλήθεια είσαι Εσύ ο Κύριος της Ζωής.

71. Ευλογημένοι Εκείνοι που Πεθαίνουν στα Πόδια ενός Άγιου Γκουρού

Dhani Ram Sharma

Ζούσα στη Λαχόρη γύρω στο 1926. Είχα πολύ συχνά την ευκαιρία να παρακολουθώ το Σάτσανγκ που έκανε ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ Τζι. Μια φορά ήρθε και ο Χαζούρ να κάνει ένα μεγάλο Σάτσανγκ. Με την ευκαιρία αυτή ο Δρ. Τζόνσον, μαθητής του Χαζούρ από την Αμερική, ήταν επίσης παρών. Αυτό πιθανότατα να ήταν γύρω στο 1929 ή 1930. Εκείνο τον καιρό περίπου ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ μου εμπιστεύτηκε την ευθύνη να κρατώ τους λογαριασμούς για το Σάτσανγκ της Λαχόρης.

Λίγο καιρό μετά το διαχωρισμό της χώρας, ο δεύτερος γιος μου έπαθε φυματίωση. Στο διάστημα που βρισκόταν στο νοσοκομείο, ο γιος μου ήταν σ' επαφή με τον Μαχαράτζ Τζι και Του έγραφε στο Σαουάν Άσραμ. Μια φορά που επισκέφτηκα το Άσραμ κουβεντιάσαμε με τον Μαχαράτζ Τζι για το γιο μου κι Εκείνος μου πρότεινε να τον μεταφέρω στο Δελχί. Σκεπτόμενος όλα τα προβλήματα και τις δυσκολίες της παροχής σ' ένα ασθενή με φυματίωση και της σωστής φροντίδας κατ' οίκον, δεν αποφάσισα να ακολουθήσω τις οδηγίες του Μαχαράτζ Τζι και αμέλησα το θέμα. Λίγο αργότερα, λάβαμε ένα γράμμα από το νοσοκομείο που μας ενημέρωνε ότι η κατάσταση της υγείας του γιου μας είχε χειροτερέψει. Η γυναίκα μου κι εγώ πήγαμε να τον επισκεφτούμε. Το παιδί είχε χειρουργηθεί και η εγχείρηση δεν είχε πετύχει. Το τέλος ήταν φανερό ότι πλησίαζε, και τη μέρα που φτάσαμε είχε ήδη μοιράσει όλα τα ρούχα και τα υπάρχοντά του στους φτωχούς και έμοιαζε έτοιμος για την αναχώρηση. Ήταν αργά το βράδυ όταν η γυναίκα μου κι εγώ φύγαμε από το κρεβάτι του γιου μας και επιστρέψαμε στο δωμάτιό μας. Δεν είχαμε ακόμα καλά-καλά αναπαυθεί για μισή ώρα και η γυναίκα μου θέλησε να την συνοδέψω πίσω στο γιο μας. Προσπάθησα να διαμαρτυρηθώ. Αλλά μου είπε ότι είχε δει σαν σε όραμα, να περπατά με το παιδί προς το σπίτι μας και ύστερα να φεύγει μακριά μαζί Του. Επιστρέψαμε για να βρούμε ότι ο γιος μας είχε ήδη φύγει για το ουράνιο σπίτι του. Ήταν ανακούφιση να ξέρουμε ότι τον φρόντισε ο Διδάσκαλος. Όση κι αν ήταν η οδύνη μας, τουλάχιστον η δική του αγωνία είχε τελειώσει. Αλλά καθώς ήμαστε ξένοι, ένα άλλο πρόβλημα παρουσιαζόταν τώρα: πώς θα οργανώναμε την καύση και τα τελετουργικά; Θα μπορούσα ν' αφήσω αυτά τα θέματα στο προσωπικό του νοσοκομείου, θυρωρό, υπηρέτες κλπ. αλλά ήμουν αποφασισμένος να κάνω το καλύτερο δυνατόν. Οι προσευχές εισακούστηκαν. Καθώς ξημέ-

ρωνε η επόμενη μέρα ο γιος ενός άλλου ασθενούς του νοσοκομείου έφτασε για να επισκεφτεί τον πατέρα του και προσφέρθηκε να με βοηθήσει. Μεταφέραμε το σώμα στον τόπο της αποτέφρωσης. Παρά τις δυσκολίες κατάφερα να βολέψω τα πράγματα όσο καλύτερα μπορούσα. Όταν γύρισα στο Δελχί τα διηγήθηκα όλα στον Μαχαράτζ Τζι. Με κοίταξε και είπε: *«Το να φροντίσεις για όλα αυτά τα πράγματα σ' ένα ξένο μέρος πρέπει να ήταν εξαιρετικά δύσκολο για σένα. Αναμένοντας όλα αυτά, σου είχα πει πριν κάποιον καιρό να φέρεις το γιο σου στο Δελχί. Ούτως ή άλλως τώρα τελείωσαν όλα.»*

Μετά από σχετικά λίγο διάστημα ο τρίτος μου γιος, που την εποχή εκείνη φοιτούσε στο Γυμνάσιο, αρρώστησε και αυτός από φυματίωση. Έγινε δεκτός σ' ένα νοσοκομείο στο Δελχί και αφού τον εξέτασαν σχολαστικά οι γιατροί απόφασισαν ότι χρειαζόταν χειρουργείο. Όταν συνάντησα τον Μαχαράτζι Του είπα για το παιδί, Εκείνος μου είπε ότι θέλει να το δει και σημείωσε την πλήρη διεύθυνση. Λίγο αργότερα ο Μαχαράτζ Τζι επισκέφτηκε το νοσοκομείο για να δει το παιδί. Ρώτησε για την αρρώστια του και όταν το παιδί άγγιξε το μέρος του στήθους του που είχε προσβληθεί, ο Μαχαράτζ Τζι έβαλε τα χέρια πάνω στην περιοχή και την διέτρεξε όλη, καθησυχάζοντάς τον ότι δεν θα χρειαζόταν εγχείρηση και ότι θα γινόταν εντελώς καλά. Ήμουν στο νοσοκομείο όταν ήρθε η μέρα που είχε προγραμματισθεί για την επέμβαση. Προτού χειρουργήσουν το παιδί, οι γιατροί έκαναν μια τελευταία εξέταση. Ο μεγαλύτερος γιατρός που ήταν παρών εκείνη τη μέρα εξέτασε το γιο μου και έμεινε έκπληκτος όταν είδε ότι δεν υπήρχε ανάγκη για επέμβαση. Αν και είχαν προγραμματίσει το παιδί για εγχείρηση, είδαν ότι δεν υπήρχαν πλέον συμπτώματα που να την δικαιολογούν. Τότε έμαθαν και για την επίσκεψη του Μαχαράτζ Τζι. Η υγεία του παιδιού μου βελτιώθηκε πολύ γρήγορα και μετά από λίγες εβδομάδες πήρε εξιτήριο από το νοσοκομείο και γύρισε σπίτι μας υγιής. Τέτοια ήταν πράγματι η Χάρη του Μαχαράτζ Τζι.

Έρχομαι τώρα στην τελευταία αρρώστια, αυτή της γυναίκας μου. Ο Μαχαράτζ Τζι έφευγε για τη Ντέρα Ντουν και στο δρόμο σταμάτησε, για να την επισκεφτεί. Εκείνη την εποχή ζούσαμε στο Άσραμ. Αφού την είδε, γύρισε προς εμένα και μου είπε: *«Φρόντισε να εξεταστεί και να νοσηλευτεί σωστά. Ο Χαζούρ θα βοηθήσει»*. Αφού έφυγε, η γυναίκα μου μπήκε στο νοσοκομείο για ένα εξονυχιστικό τσεκ απ και διεγνώσθη ότι υπέφερε από καρκίνο. Ο Μαχαράτζ Τζι την επισκέφτηκε στο νοσοκομείο και συζήτησε με έναν από τους γιατρούς για την κατάστασή της και την θεραπεία της. Ο γιατρός εξήγησε ότι είχαν πολύ λίγα να κάνουν: η βασική τους έννοια ήταν να μειώσουν τον πόνο και να τον κάνουν κάπως ανεκτό.

Με συμβούλεψαν να φέρω τη γυναίκα μου πίσω σπίτι αφού οι γιατροί δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα. Όταν την ξαναφέραμε πίσω στο Άσραμ, ο Μαχαράτζι κάθισε δίπλα της, τοποθέτησε το χέρι του στο μέτωπό της και την παρότρυνε να συγκεντρωθεί εσωτερικά. Αλλά ήταν τόσο δυνατός ο πόνος της εκείνη τη στιγμή που δυσκολευόταν να συγκεντρωθεί. Φεύγοντας Εκείνος γύρισε προς εμένα και μου είπε: *«Ντχάνι Ραμ, ασθενείς που υποφέρουν από καρκίνο, με την*

ένταση του πόνου της, δυσκολεύονται πολύ να συγκεντρώσουν την προσοχή τους εσωτερικά». Αυτό συνέβη το Σάββατο και την επομένη ο Μαχαράτζι είχε πάρα πολλή δουλειά. Τη Δευτέρα, αφού συνάντησε τους αδελφούς και τις αδελφές από τη Δύση και έδωσε ντάρσαν στο Ινδικό σανγκάτ, ήρθε το πρωί να επισκεφτεί τη γυναίκα μου. Τοποθέτησε και πάλι το χέρι Του στο μέτωπό της και της ζήτησε να δει εσωτερικά. *«Βλέπεις τίποτα τώρα;»* τη ρώτησε. *«Βλέπω Φως»,* ήρθε η απάντηση. *«Παρακολούθησε πιο έντονα και βαθύτερα ακόμα». «Ναι, βλέπω τον Μαχαράτζ Τζι μέσα στο Φως»,* είπε. *«Λοιπόν από εδώ και πέρα, συγκέντρωσε τη ματιά σου απάνω Του και κάνε Σιμράν»*, την καθοδήγησε ο Μαχαράτζ Τζι.

Από εκεί και πέρα η γυναίκα μου ήταν πολύ πιο ήσυχη. Ήταν σαν η ψυχή της να είχε αποσυρθεί εσωτερικά και για δυο τρεις συνεχόμενες ώρες έμενε ξαπλωμένη, ήσυχη. Όταν επανερχόταν απ' αυτή την κατάσταση βρισκόταν σε μεγάλη αγωνία και ζητούσε νερό. Έτσι πέρασε η Δευτέρα και το μεγαλύτερο μέρος της Τρίτης. Στις οκτώ το βράδυ μου ζήτησε να απλώσω το στρώμα της στο πάτωμα και να την ξαπλώσω επάνω εκεί. Η νύφη μου βρισκόταν εκεί και της ζήτησα να με βοηθήσει. Γρήγορα απλώσαμε το στρώμα της στο πάτωμα και ξαπλώσαμε τη γυναίκα μου. Παρατήρησα ότι τα μάτια της άλλαζαν, ενώ τα χέρια και τα πόδια της ήταν κρύα. Αφήνοντάς την στη φροντίδα της νύφης μου έτρεξα στον Μαχαράτζ Τζι. Δειπνούσε και έτσι περίμενα απ' έξω. Όταν τελείωσε και σηκώθηκε να πλύνει τα χέρια Του, γλίστρησα μέσα και Του είπα ότι η γυναίκα μου ετοιμαζόταν να εγκαταλείψει το σώμα της. Ο Μαχαράτζ Τζι πήρε το φακό Του και ήρθε μαζί μου στο σπίτι μου. Καθώς έμπαινε κοίταξε τη γυναίκα μου, ύστερα το ρολόι Του και είπε: *«Δεν έφυγε ακόμα, έχει πέντε λεπτά ακόμα».* Τοποθέτησε για μια ακόμη φορά τα χέρια Του πάνω στο μέτωπό της και το τέλος ήταν εξαιρετικά γαλήνιο. Καθώς Εκείνος καθόταν εκεί, η νύφη μου έσπασε κι άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Της είπα: *«Παιδί μου, ήρθε η προκαθορισμένη από το κάρμα της ώρα για να φύγει, όπως θα φύγει κάποτε και όλος ο κόσμος. Ποιος ο λόγος να κλαις; Ο Άγιος Γκουρού που θα την φροντίσει εσωτερικά όχι μόνο βρίσκεται εκεί, αλλά κάθεται και δίπλα της εξωτερικά. Τι μεγαλύτερη ευλογία θα μπορούσε κανείς να ζητήσει από το να έχει τον Άγιο Γκουρού κι από μέσα και απ' έξω;»*

Ξέροντας ότι και ο Ίδιος δεν ήταν πολύ καλά στην υγεία Του, Τον ικέτεψα να μην έρθει στο χώρο της αποτέφρωσης. *«Ντάνι Ραμ, φαντάζεσαι πως είναι δυνατόν εγώ να μείνω πίσω;»* μου απάντησε με βαθιά συγκίνηση. Ενας μεγάλος αριθμός σατσάνγκι μας συντρόφεψε στην τελική ιεροτελεστία. Όταν ολοκληρώθηκε η προκαταρκτική τελετή και ήρθε η ώρα να αναφτεί η πυρά, ο Μαχαράτζι έφτασε με το αυτοκίνητό Του και βρισκόταν εκεί όταν το σώμα της γυναίκας μου παραδόθηκε στις φλόγες. Την τρίτη ημέρα, σύμφωνα με την παράδοση, συλλέξαμε τα άνθη (τα οστά που παραμένουν μετά την καύση). Εκείνο το βράδυ ο Μαχαράτζ Τζι με φώναξε μέσα και με ρώτησε που σκόπευα να τα εναποθέσω. Του εξήγησα ότι έλπιζα να τα βυθίσω στο Γάγγη στο Χαριντουάρ. Δυο μέρες αργότερα με κάλεσε πάλι και μου είπε ότι θα έφευγε για την Ντέρα Ντουν το

επόμενο πρωί και θα μπορούσαν να μεταφερθούν τα άνθη με το αυτοκίνητό Του μαζί με κάποιο μέλος της οικογενείας μας, ώστε να τελεσθεί το τελευταίο τυπικό.

Πραγματικά ευλογημένοι εκείνοι στους οποίους δόθηκε να πεθάνουν στα πόδια ενός άγιου Γκουρού. Διηγούμαι όλες αυτές τις λεπτομέρειες για να γίνει κατανοητό το μεγάλο ενδιαφέρον του Μαχαράτζι για όλους αυτούς τους ανθρώπους γύρω Του, και την προσοχή Του στην κάθε λεπτομέρεια.

Όταν ο Μαχαράτζι πήγαινε περιοδεία, το μεγάλο μου προνόμιο ήταν να Τον συνοδεύω. Βοηθούσα στην παρακολούθηση της πώλησης των βιβλίων και των φωτογραφιών. Αν έδινε μύηση, βοηθούσα στην εξέταση των υποψηφίων, μαθαίνοντας αν είχαν παρακολουθήσει κάποια Σάτσανγκ ή διαβάσει κάποια βιβλία σχετικά και αν είχαν κατανοήσει τη θεωρία. Μια φορά αφού πια είχε δώσει τις οδηγίες Του, ο Μαχαράτζι φεύγοντας με κοίταξε και είπε: *«Πρέπει να εκτελέσω τις οδηγίες του Χαζούρ γι' αυτό τρέχω από μέρος σε μέρος. Αλλά, για το Θεό, εσύ, γιατί πρέπει να τραβολογάς τον εαυτό σου έτσι; Γιατί δεν κάθεσαι ήσυχα στο σπιτάκι σου;»* Με δάκρυα στα μάτια απάντησα: *«Γιατί ήρθα στην πόρτα Σου Μαχαράτζι και δεν μπορώ να βρω καμιά καλύτερη. Αν υπάρχει κάποια καλύτερη οδήγησέ με σ'αυτήν»*. Ακούγοντάς το αυτό ευχαριστήθηκε πολύ και συγκινήθηκε.

Τρεις εβδομάδες πριν ο Μαχαράτζ Τζι εγκαταλείψει το φυσικό Του σώμα, μου ζήτησε άλλη μια φορά να βοηθήσω κατά τη διάρκεια της μύησης στο Δελχί, όπως έκανα κι όταν πηγαίναμε στις περιοδείες. Και έτσι βρισκόμουν εκεί εξετάζοντας τους διάφορους υποψηφίους κατά την τελευταία Του συγκέντρωση προσφοράς μύησης, μετά την Μπαντάρα του Ιουλίου. Ήταν η εικοστή ενάτη του μηνός και ήταν σίγουρα πάνω από χίλια άτομα, για να λάβουν μύηση. Αφού εξέτασα τον κάθε υποψήφιο, πήγα στην κατοικία του Μαχαράτζι, για να Του πω ότι όλα ήταν έτοιμα. Κατέβηκε, και καθώς ήταν εξαιρετικά εξασθενημένος, κάθισε στο αυτοκίνητό Του και οδήγησε μέχρι την μεγάλη σκηνή. Κάθισε κάτω, το πρόσωπό Του ήταν πολύ σοβαρό. Με ρώτησε αν είχαμε ελέγξει καλά τον κάθε αναζητητή. Είπα ότι το είχαμε κάνει. Σάρωσε με το βλέμμα Του όλους τους παρευρισκομένους από τη μια άκρη ως την άλλη. Κατόπιν γύρισε προς εμένα και μου έδειξε έναν τυφλό και με ρώτησε πώς είχε βρεθεί αυτός εκεί. Εξήγησα ότι θα έπρεπε να του επέτρεψαν να περάσει όσο εγώ έλειπα, για να Τον φέρω.

Μπορεί να μοιάζουν με εμάς και μπορεί να Τους θεωρούμε σαν περιορισμένα άτομα, όμως οι Άγιοι και οι μεγάλες ψυχές όπως Αυτοί έχουν αετίσιο μάτι και μπορούν να ανακαλύψουν την Αλήθεια με μια μονάχα ματιά.

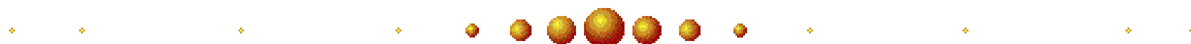
72. Πολύτιμες Στιγμές

Eddie Boon

Οι αναμνήσεις μας από τον Πολυαγαπημένο ήταν γλυκές, ήταν πολύτιμες στιγμές που τώρα αποτιμούμε, στιγμές που γέμισαν τη ζωή μας ευδαιμονία.

«Διδάσκαλε, βοήθησέ με και δίδαξέ με πιο πολύ – νιώθω χαμένος.
Ο καπνός της καμινάδας, σε σπείρα, ανεβαίνει ψηλά, ολοένα πιο ψηλά.
Η γενειάδα του χρόνου γίνεται όλο και πιο γκρίζα καθώς μακραίνει,
όμως εγώ, παρά τα χρόνια μου, παραμένω αδαής.
Τη μελωδία του καταρράκτη, τα αυτιά μου δεν μπορούν να τη συλλάβουν.
Το όλο χάρη πέταγμα του κορυδαλλού είναι πολύ γοργό για τα γερασμένα μου μάτια.
Το λουλούδι μέσα στο πήλινο ανθοδοχείο μου μαραίνεται και δεν ξέρω πώς να το σώσω.
Ω! Πόσο ντρέπομαι για την άγνοιά μου, Διδάσκαλέ μου!
Δίδαξέ με εσωτερικά και άφησε να Σε ανταμώσω ξανά, πρόσωπο με πρόσωπο, μέσα στο ναό της καρδιάς μου.»

Το θαύμα του θαύματος και η πιο ευτυχισμένη και αξιόλογη εμπειρία της ζωής μου ήταν τότε, που έζησα για έξι μήνες στην Ινδία κοντά στο Διδάσκαλο. Αυτό συνέβη το 1968. Πολυάσχολος καθώς ήταν, μου ζήτησε ωστόσο να κάνω μαθήματα μαζί Του, κάθε μέρα στις 4 το απόγευμα στο δωμάτιό Του. Τώρα που το αναλογίζομαι, πόσο πολύτιμος ήταν και ανιδιοτελής! Δεν φειδόταν του Εαυτού Του, ούτε καν όταν ήταν διψασμένος. Κάποια φορά στο διάστημα μιας τέτοιας συνάντησης λόγω απροσεξίας μου, Του έκανα μια ερώτηση την ώρα που έπινε νερό, Εκείνος παρά ταύτα μου απάντησε, το νερό κύλησε από το στόμα Του και πιτσίλισε τη γενειάδα Του… Ω! Διδάσκαλέ μου, πού θα μπορέσω να βρω σ' ολόκληρο τον κόσμο έναν Άνθρωπο σαν κι Εσένα; Τώρα θρηνώ από τον οξύ πόνο μιας αιώνιας πληγής κι αυτό θα συνεχίζεται έτσι για πάντα.

73. Ο Λέων του Ελέους

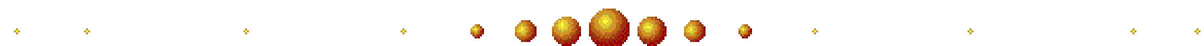
Vidyawanti Sethi

Ήμουν πάρα πολύ νέος, όταν μυήθηκα από τον Χαζούρ. Όταν άφησε το φυσικό Του σώμα ήμασταν λυπημένοι και αναστατωμένοι. Με το διαμελισμό της χώρας βρεθήκαμε μπλεγμένοι και σε εθνικά προβλήματα. Μετά, είχαμε αγωνία να βρούμε τον αληθινό διάδοχο του Χαζούρ. Κάποιες κυρίες στη γειτονιά μας έλεγαν ότι τους παρουσιάστηκε εσωτερικά και ότι η Δύναμή Του εργαζόταν τώρα μέσα απ’ αυτές. Έτσι λοιπόν για πέντε ως έξι μηνες τις υπηρέτησα με αφοσίωση.

Αργότερα ωστόσο ένιωσα να με ελκύει ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Είχε την ευσπλαχνία να με βάλει να καθίσω σε διαλογισμό και πήρε την ψυχή μου σε υψηλότερα επίπεδα. Εγκατέλειψα την αφοσίωσή μου στις κυρίες, ο άντρας μου όμως συνέχιζε να πιστεύει σ’ αυτές. Ήταν εξοργισμένος μαζί μου και μου πέταξε στο κεφάλι ένα εργαλείο από μέταλλο. Αλλά ο Μαχαράτζι με κρατούσε σφιχτά και μας περιέλουζε με τη Χάρη Του. Άρχισαν και τα παιδιά μου να πηγαίνουν κοντά Του, και με κάθε τρόπο μας βοηθούσε.

Τότε ο άντρας μου έφυγε και πήγε στην Μπεάς με σκοπό να μην ξαναγυρίσει ποτέ πια. Τη μέρα που έφτασε στην Μπεάς και κάθισε να διαλογιστεί, του εμφανίστηκε εσωτερικά ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ και του είπε ότι αυτού του είδους ο διαλογισμός ήταν απαράδεκτος. Ενώ στο Δελχί η οικογένειά του υπέφερε, ο ίδιος καθόταν εδώ και ήθελε και να προσευχηθεί! Έπρεπε να επιστρέψει. Γύρισε πίσω σπίτι την επομένη το πρωί.

Από τη στιγμή που εγκατέλειψε το σπίτι δεν είχαμε μαγειρέψει φαγητό, δεν υπήρχαν χρήματα. Όταν γύρισε, ο άντρας μου, μας διηγήθηκε όλα όσα του είχαν συμβεί. Πήγα στο Μαχαράτζι και Του τα είπα όλα. Εκείνος μου απάντησε: *«Εγώ δεν έκανα τίποτα – όλα τα έκανε η δική σου αγάπη»*. Είχε τόση συμπόνια, οι πόρτες Του ήταν πάντοτε διάπλατα ανοιχτές.

74. Εκείνος μας Έλκει
Harcharan Singh

Εμείς δεν είμαστε σε θέση ούτε να μιλήσουμε, ούτε να γράψουμε για ένα Πλάσμα σαν τον Μαχαράτζι. Υπάρχει τέτοια άβυσσος που μας χωρίζει απ' Εκείνον: εμείς τυφλοί, εκείνος γνώστης των πάντων. Δεν είμαστε εμείς που Τον βρίσκουμε, αλλά Εκείνος που μας βρίσκει και μας έλκει κοντά Του, είτε με άμεση αποκάλυψη ή με κάποιο άλλο τρόπο.

Ξεκίνησα με κάποιο οικογενειακό υπόβαθρο. Ο πατέρας μου αγαπούσε το *Γκουρμπάνι* και το διάβαζε. Η αδελφή μου με ενθάρρυνε να το ακούω να τραγουδιέται. Τόσο γλυκό ηχούσε στ' αυτιά μου το Γκουρμπάνι και τόσο γεμάτο νόημα που άρχισα να χάνω το ενδιαφέρον μου για τα υλικά πράγματα αυτού του κόσμου γύρω μου και να λαχταρώ για το δώρο του Νάαμ.

Το 1955 δέχτηκα για πρώτη φορά την ντάρσαν του Μαχαράτζι, αλλά μονάχα το 1960 άρχισα να πηγαίνω τακτικά στο Σαουάν Άσραμ. Την πρώτη βδομάδα του Νοεμβρίου του 1960 είδα σε όραμα τον Μαχαράτζι και τον ικέτεψα για το Νάαμ. Συμφώνησε να μου το δώσει και λίγες μέρες αργότερα με μύησε.

Καθώς περνούσε ο καιρός επεθύμησα να βοηθήσω προσφέροντας σέβα. Καταχάρηκα, όταν μια μέρα ο Σαρντάρ Νταλίπ Σινγκ, που ήταν υπεύθυνος του γραφείου του Άσραμ, με κάλεσε για να του δακτυλογραφήσω διάφορα κείμενα. Από τότε κι ύστερα θα τον βοηθούσα στη δουλειά του γραφείου του. Ντρεπόμουν κάπως να επισκεφτώ μόνος μου τον Μαχαράτζι, όμως Εκείνος ερχόταν τακτικά να επισκεφτεί το γραφείο όπου εργαζόμουνα προσφέροντάς μου την ντάρσαν και την Χάρη Του.

Κατά τη διάρκεια ενός Συνεδρίου για τις Θρησκείες του Κόσμου, πήρα άδεια να φύγω για να κάνω αλλού κάποια σέβα. Μια μέρα ο Μαχαράτζι, πιάνοντάς με από το χέρι, είπε στον Μούνι Σούσιλ Κουμάρ, τον χορηγό του Συνεδρίου: *«Από αύριο θα είναι εκεί για να σε βοηθάει με τη δουλειά του»*. Η προσευχή μου είχε εισακουστεί και από δω και πέρα θα ήμουν απευθείας ανακατεμένος με την καθημερινή σέβα.

Όσο εργαζόμουν στα ιερά Του πόδια, παρακολούθησα κάποια ενδιαφέροντα περιστατικά. Στη διάρκεια αυτού του Συνεδρίου, μια ομάδα ατόμων έφτασε το πρωί δυναμικά, έχοντας την αξίωση να κάνει ο Μαχαράτζι τα πράγματα με τον τρόπο που εκείνοι υποδείκνυαν. Τους δέχτηκε με ευγένεια και τους ζήτησε να φέρουν την πρότασή τους για την οργάνωση του Συνεδρίου γραπτώς και ότι ευχαρίστως θα την αποδεχόταν. Έκαναν ένα σχέδιο και Του το έφεραν.

Ο Μαχαράτζι τους κοίταξε και είπε: *«Να βεβαιωθείτε απόλυτα ότι αυτό είναι εκείνο που θέλετε»*. Κοίταξαν το σχέδιο, το πήραν μαζί τους και ύστερα από λίγο έφεραν ένα καινούριο. Ο Μαχαράτζι το υπέγραψε με ησυχία και τους το επέστρεψε. Αργότερα, με μεγάλη τους λύπη, αντιλήφθηκαν ότι η πρόταση που είχαν φέρει στον Μαχαράτζι να υπογράψει, στην πραγματικότητα δεν έφερνε την παραμικρή αλλαγή στον τρόπο που Εκείνος είχε ήδη οργανώσει τα πράγματα.

Μια άλλη φορά, μια ομάδα σατσάνγκις έξω από το Δελχί πίεσε τον Μαχαράτζι να κάνει ένα πρόγραμμα Σάτσανγκ για την πόλη τους. Είπαν ότι το Σανγκάτ βάραινε περισσότερο από τον Γκουρού, κι αφού ο Γκουρού ήταν είκοσι μπίσβας (Ινδικό μέτρο μέτρησης επιφανειών), τότε το Σανγκάτ ήταν εικοσιένα. Ως εκ τούτου θα έπρεπε να δεχτεί την αίτησή τους. Ο Μαχαράτζι πολύ γλυκά συμφώνησε να επισκεφτεί την πόλη τους, καθώς άλλωστε είχε προγραμματίσει να πάει εκεί κοντά. Όσο για το σχετικό βάρος μεταξύ Γκουρού και Σανγκάτ, παρατήρησε: *«Αν αφαιρέσουμε τον Γκουρού από το Σανγκάτ, είκοσι ένα μείον είκοσι, τι μας περισσεύει; Μονάχα ένα. Τώρα μπορείτε και μόνοι σας να δείτε ότι το Σανγκάτ είναι αυτό που είναι Χάρη στον Γκουρού και χωρίς Αυτόν δεν είναι τίποτα»*.

Καμιά φορά βοηθούσα τον Μαχαράτζι με την Ινδική αλληλογραφία. Κάποτε ένας αδελφός είχε μια μάλλον φορτισμένη ερώτηση. *«Αυτοί που ακολουθούν το μονοπάτι της ψευτιάς μοιάζουν να ευδοκιμούν, ενώ εκείνοι που ακολουθούν μόνο την αλήθεια λιθοβολούνται. Αφού έτσι έχουν τα πράγματα, ποιο μονοπάτι θα έπρεπε κανείς να ακολουθήσει;»* Είχε προφανώς σοβαρό πρόβλημα, όντας έντιμος άνθρωπος, και ήθελε ο Μαχαράτζι να φανεί επιεικής. Όμως Εκείνος του έγραψε εξηγώντας του ότι η αναλήθεια είναι σαν το ζαχαρωμένο δηλητήριο και η αλήθεια ένα γιατρικό, που παρόλο που δεν έχει γλυκιά γεύση, δρα αργά αλλά σταθερά.

Ήταν ενδιαφέρον να παρακολουθείς πώς μεταχειριζόταν τον κάθε σατσάνγκι με ατομικό τρόπο. Εκτός από τα πνευματικά τους προβλήματα, κουβαλούσαν μαζί τους και τα κοσμικά προβλήματα: ένας δεν είχε παιδί, άλλος είχε χάσει τη δουλειά του. Άλλες φορές ο Μαχαράτζι ήταν εξαιρετικά γλυκός και τρυφερός και τους διαβεβαίωνε ότι ο Χαζούρ θα τους βοηθούσε. Άλλες, ωστόσο, έλεγε: *«Έχω εδώ καμιά βιομηχανία που κατασκευάζει μωρά ή δημιουργεί δουλειές;»* Δεν ήταν βέβαια ότι η αγάπη Του διέφερε από σατσάνγκι σε σατσάνγκι. Ήταν απλώς ότι οι ανάγκες του καθενός ήταν διαφορετικές. Εκείνοι που έβαζαν όλα τους τα δυνατά χρειάζονταν ενθάρρυνση. Κι εκείνοι που τα άφηναν όλα πάνω στον Γκουρού χρειάζονταν κάποιο μάλωμα και σπρώξιμο για να προχωρήσουν. Ο Μαχαράτζι περίμενε από μας να δουλεύουμε σκληρά και να κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε – και τα υπόλοιπα να τα αφήνουμε στο Θεό. Αν το κάνουμε αυτό, η Διδάσκαλος Δύναμη είναι πάντοτε παρούσα για να μας βοηθήσει.

Συνόδευσα τον Μαχαράτζι στην τελευταία Του περιοδεία και υπάρχουν κάποια γεγονότα από εκείνη την περίοδο που μου έρχονται στο νου. Βρισκόμασταν στην Καλιφόρνια και ήμουν με τον Μαχαράτζι σ' ένα δωμάτιο, όταν έφτασε ένας επισκέπτης – μια κυρία μαυροφορεμένη, που ερχόταν κατευθείαν

από το Λονδίνο για την πρώτη της συνάντηση μαζί Του. Εξήγησε ότι ενώ περπατούσε σ' ένα δρόμο του Λονδίνου της είχε παρουσιαστεί Εκείνος, της είχε πει ότι βρίσκεται στην Καλιφόρνια και της είχε ζητήσει να πάει να Τον συναντήσει εκεί. Δεν είχε ποτέ ακούσει για Εκείνον, ούτε είχε κάποιο πρόγραμμα να Τον συναντήσει. Ωστόσο την είχε προσωπικά καλέσει και έτσι ήρθε. Η διήγησή της ήταν μια ζωντανή απόδειξη ότι ο Βοσκός γνωρίζει το ποίμνιό Του και μπορεί να φτάσει τα πρόβατά Του, όπου κι αν βρίσκονται.

Στο διάστημα που ήμασταν στη Φλόριντα, μου ήρθε ξαφνικά η ιδέα να φωτογραφίσω τον Μαχαράτζι κατά μήκος της ακτής. Όταν βρεθήκαμε στο Μαϊάμι, πήρα κουράγιο και ρώτησα το Διδάσκαλο αν θα με άφηνε να Τον φωτογραφίσω στην άκρη της θάλασσας, σαν αναμνηστικό για τους αδελφούς και τις αδελφές στην Ινδία. Δέχτηκε ευγενικά. Κανείς δεν το ήξερε κι ωστόσο καθώς έβγαινε ο Μαχαράτζι από το ξενοδοχείο ένας μεγάλος αριθμός αδελφών εμφανίστηκε να Τον ακολουθεί. Η θάλασσα απλωνόταν κάπως μακρύτερα και περπατούσαμε όλοι μαζί με τον Μαχαράτζι, όπως τα μικρά παιδιά που ακολουθούν τον Πατέρα τους. Ξάφνου ένα μεγάλο κύμα υψώθηκε στο βάθος και κύλησε ολόισια προς εμάς. Έσκασε αφρίζοντας πάνω στο κομμάτι της στεγνής άμμου που μας χώριζε από τη θάλασσα. Μούσκεψε αυτούς που ήταν πιο κοντά στη θάλασσα, αλλά περιέργως, τη στιγμή που έφτασε τα πόδια του Διδασκάλου, μόλις τον άγγιξε άρχισε να υποχωρεί. Ένα μοναδικό κύμα που ορθώθηκε έτσι ξαφνικά, καλύπτοντας ορμητικά την άμμο και που κατόπιν αποσύρθηκε ήσυχα έχοντας μόλις αγγίξει τα πόδια Του, παραήταν εξωφρενικό, για να είναι ένα τυχαίο συμβάν. Ο Μαχαράτζι είχε έρθει, για να ευλογήσει με την παρουσία Του την ακροθαλασσιά και η θάλασσα τον πλησίασε, για να δηλώσει το σεβασμό της; Ο καθένας μας έχει ακουστά τέτοια πράγματα σε θρύλους, τώρα όμως ο θρύλος παιζόταν μπροστά στα ίδια μας τα μάτια. Το να βρίσκεσαι στα πόδια του Μαχαράτζι σημαίνει στ' αλήθεια να αντιλαμβάνεσαι από την αρχή, την κάθε μέρα, ότι όλες οι παραδόσεις και όλοι οι μύθοι για αγίους ανθρώπους που έχουμε ακούσει, δεν είναι απλώς παραμύθια για παιδιά αλλά μέρος της καθαρής αλήθειας.

Μια φορά είχα πάει στο Άσραμ μετά από τη δουλειά μου. Ο Μαχαράτζι με έστειλε στο γραφείο να ψάξω να βρω κάτι χαρτιά και να Του τα πάω. Όταν πήρε τον πακέτο με τα χαρτιά, άρχισε να γυρίζει τις σελίδες. Ξαφνικά με ρώτησε: *«Πώς είναι η κόρη σου;»* Δεν Του είχα πει κουβέντα, όμως η κόρη μου ήταν άρρωστη και του απάντησα: *«Είναι άρρωστη». «Αλλά γιατί δε φροντίζεις να κάνει κάποια θεραπεία; Αν δεν κάνεις κάτι, θα πεθάνει»* μου είπε. *«Ο θάνατος και η ζωή είναι σκλάβοι Σου Μαχαράτζ Τζι και το κορίτσι είναι στα χέρια σου»,* Του απάντησα. *«Πρέπει να φροντίσεις να της γίνει θεραπεία»,* είπε αυστηρά και κατόπιν με πολλή έμφαση επανέλαβε, *«Πήγαινέ την σε έναν γιατρό – αυτή είναι η συμβουλή μου!»* Στη συνέχεια μου εξήγησε το ειδικό αναπνευστικό πρόβλημα της κόρης μου, και λίγο αργότερα μου ζήτησε να γυρίσω σπίτι. Ήταν κάπως αργά όταν γύρισα. Δεν είπα της γυναίκας μου τι μου είχε πει ο Μαχαράτζι για να την απαλλάξω από την αγωνία. Πήγαμε το παιδί σ' έναν ομοιοπαθητικό ο οποίος το μόνο που έκανε ήταν να της δώσει το γιατρικό. Της έδωσε μια δόση

εκείνη την ώρα, και το παιδί επανήλθε σύντομα στη φυσιολογική του κατάσταση.

Στο διάστημα των τελευταίων Του μηνών ο Μαχαράτζι άφηνε πολλές ενδείξεις για εκείνο που ερχόταν. Σε δυο τουλάχιστον περιπτώσεις παρατήρησε μυστικά: *«Αυτό το σώμα γίνεται πια άχρηστο τώρα. Δεν θα 'ταν καλή ιδέα να απόκτηθεί ένα καινούργιο;»* Του απαντούσα ότι αφού όλα ήταν δυνατά για Εκείνον, γιατί να μην επισκευάσει αυτό το υπάρχον; Δεν απαντούσε τίποτα. Μια φορά καθώς ταξίδευε από το Ρατζπούρ, αναφερόμενος σε περιόδους ασθενείας Του, παρατήρησε ότι ήταν προάγγελοι θανάτου. Τον ρώτησα ποια ήταν η πραγματική αιτία της αρρώστιας Του και γιατί οι συνηθισμένες περίοδοι εργασίας Του εναλλάσσονταν με τόσο έντονους πόνους; Εξήγησε ότι η κυκλοφορία του αίματος στα άκρα Του ήταν προβληματική. Όταν έπρεπε να εργαστεί συγκεντρωνόταν τόσο απόλυτα σ' αυτό που έκανε, ώστε δεν αντιλαμβανόταν τον πόνο. Όταν όμως ξάπλωνε να χαλαρώσει, δεν μπορούσε να αποφύγει αυτή την αγωνία.

Τρεις περίπου εβδομάδες πριν το τέλος, μια ολόκληρη εβδομάδα δεν είχα επισκεφτεί το Άσραμ. Όταν ήρθα, βλέποντάς με, ο Μαχαράτζι ρώτησε: *«Θα αρχίσεις να έρχεσαι εδώ μόνο αφού φύγω;»* Αν το μπορούσα θα είχα θαφτεί ζωντανός.

Τις τελευταίες Του μέρες μου ζήτησε μια φορά να πάω κάτω να φέρω ένα βιβλίο για τον Γκουρού Νάνακ. Κατέβηκα πράγματι αλλά δεν μπορούσα να το βρω. Όταν επέστρεψα και Του είπα ότι δεν το είχα βρει, Εκείνος μιλούσε για το Συνέδριο που είχε προταθεί να γίνει στα γενέθλια του Γκουρού Νάνακ. Εκείνη τη στιγμή έλεγε: *«Εγώ, ο ίδιος μπορεί να μην είμαι καν εκεί τότε.»*

Στις 11 Αυγούστου, μετά το τελευταίο Κυριακάτικο Σάτσανγκ που ήταν γραφτό να δώσει, καθώς αγωνιζόταν να επιστρέψει μέσα, υποφέροντας φανερά και με τσακισμένη την υγεία Του, στάθηκε και είπε: *«Όσο άρρωστος κι αν ήμουν, όσο κι αν με εγκαταλείπει το σώμα μου, ποιος θα μπορούσε να πει ότι παραμέλησα το καθήκον μου. Είτε ήταν για το Σάτσανγκ είτε για τους σατσάνγκι, έχω δουλέψει με όλη μου τη δύναμη και δεν αμέλησα την Αποστολή μου».*

Δεν υπάρχει πόνος σαν αυτόν που νιώθει κανείς χάνοντας τον Άγιο Γκουρού του, έστω κι αν πνευματικά παραμένει για πάντα μαζί μας. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευλογία από το να πεθάνεις στη διάρκεια της ζωής του Διδασκάλου σου και τώρα, αφότου Εκείνος πέρασε στο Μάχα σαμάντι, βυθισμένοι στον πόνο εμείς, ο καθ' ένας απ' τη θέση του, μετρούμε την έκταση αυτής της ευλογίας που έχουμε αποστερηθεί.

75. Φόρος Τιμής στο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι

Pir Zamin Nizami

(Πνευματικός αρχηγό των Μωαμεθανών στην Ινδία)

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ ήταν μια απ' αυτές τις μεγάλες ψυχές που η μουσική τους γέμισε όλη τη γη με τις γλυκές μελωδίες για την ενότητα του Θεού. Αφιέρωσε τη ζωή Του στην υπηρεσία της ανθρωπότητας και πρόσφερε τον εαυτό Του για την πνευματική ανάταση του ανθρώπου. Υποστήριξε την ενότητα σε όλα τα επίπεδα και αγωνίστηκε σκληρά, για να καταρρίψει τα εμπόδια της κάστας και της πίστης. Η ευσέβεια, η αφοσίωση, το πνευματικό μεγαλείο και η μαγνητίζουσα προσωπικότητά Του έλκυε τους αναζητητές της αλήθειας από τις πιο απομακρυσμένες περιοχές της Ινδίας αλλά και από χώρες πέρα απ' αυτήν. Υποδεχόταν τον καθένα με μεγάλη ταπεινότητα. Ζούσε τη ζωή ενός Αγίου.

Χιλιάδες άνθρωποι έτρωγαν δωρεάν στην κουζίνα στο Άσραμ Του. Η τελετή μύησης Νααμ-Νταάν που έκανε ήταν ένα θέαμα για να θυμάσαι! Στον κάθε μυούμενο δινόταν κάποια εμπειρία του εσωτερικού Φωτός και Ήχου. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι ήταν αυστηρά χορτοφάγος. Στο Άσραμ Του, και στους ξένους ακόμα, προσέφεραν χορτοφαγικά γεύματα. Ήταν τόσο αντίθετος στο να κάνει κανείς κακό σε κάθε είδος της Δημιουργίας, ώστε κάποτε δε δέχτηκε να κοπεί ένα δένδρο, παρόλο που εμπόδιζε την ανέγερση του σπιτιού Του. Το άφησαν ανέγγιχτο και επέτρεψαν στον κορμό του να περάσει μέσα από τη στέγη και τα κλαδιά του να απλωθούν ελεύθερα πάνω της.

Ο Σαντ Κιρπάλ σεβόταν πολύ τα Μωαμεθανικά έθιμα και συχνά συμμετείχε στους δικούς μας (Ινδικούς) Urs εορτασμούς. Σε κάποιες περιπτώσεις, μάλιστα, συμμετείχε σε πνευματικές συζητήσεις πάνω στα Πέντε Ονόματα. Ήταν ένας άνθρωπος με τέτοια πληθώρα προτερημάτων, που είναι δύσκολο να τα απαριθμήσεις. Ο Σαντ Τζι είχε μεγάλο σεβασμό για όλες τις θρησκείες και που τόσο βαθιά τις είχε μελετήσει, ώστε δεν είναι υπερβολή να πει κανείς ότι ήταν μια ζωντανή εγκυκλοπαίδεια των θρησκειών. Η Αποστολή του ήταν μια ζωντανή δύναμη και έτσι θα εξακολουθήσει να είναι.

76. Οι Τελευταίοι Μήνες του Διδασκάλου

Kate Tillis

Η παρουσία στη γη του Θεανθρώπου Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ ήταν ένα θαύμα τόσης σημασίας που ξεπερνά την κατανόησή μας. Το ότι μας αποδέχτηκε ως πνευματικά Του τέκνα ήταν ένα προσωπικό θαύμα για τον καθένα μας. Από τη στιγμή εκείνη και πέρα ζούσαμε και ανασαίναμε μέσα Του με τρόπο θαυμαστό. Το να προσπαθήσεις να αποσπάσεις κάποια πλευρά της Θεϊκής Του Χάρης είναι σαν να πασχίζεις να πιάσεις μια σταγόνα απ' αυτόν τον δίχως όρια ωκεανό της αγάπης. Μπορούμε να μιλήσουμε μόνο για το ελάχιστο εκείνο που κατανοούμε με την περιορισμένη μας όραση, μονάχα τη μικρή αυτή σταγόνα, ενώ Εκείνος αέναα μάς αγαπά και μας ανυψώνει με τρόπους τόσο θαυμαστούς, που δεν μπορούμε να τους συλλάβουμε.

Μας αλλάζει. Ακόμη κι εκείνους από μας που Τον αντίκρισαν μόνο για μια φορά, ακόμη κι εκείνους που δέχτηκαν τη μύησή Του, αλλ' αργότερα δεν ακολούθησαν το Μονοπάτι. Κανένας μας δεν μπορεί να παραμείνει ο ίδιος μετά: όλους μας άγγιξε το δάκτυλο του Θεού.

Το ότι επέτρεψε στον Μάλκομ και σ' εμένα να παραμείνουμε κοντά Του στην Ινδία και να δουλέψουμε για Εκείνον πάνω στο χειρόγραφό Του, τους τελευταίους δέκα μήνες της ζωής Του πάνω στη γη, οφειλόταν στη γεμάτη ευσπλαχνία χάρη Του. Γιατί, είναι βέβαιο, έλκει κοντά Του αυτούς που πιότερο χρειάζονται τη βοήθεια (και μια γερή τριβή!). Στο διάστημα αυτών των μηνών Τον είδαμε να περνά από τη μια φάση στην άλλη, από ξεχειλίσματα έντονης πνευματικής ακτινοβολίας σε περιόδους εσωστροφής, από καλοσύνη σε αυστηρότητα και πάλι πίσω σε καλοσύνη, από χαριτωμένα ξεσπάσματα χιούμορ σε νουθεσίες, από περιόδους ακτινοβόλου ζωτικότητας σε περιόδους ασθενικότητας και τέλος, στη μοιραία εκείνη αρρώστια που αποκορυφώθηκε με την αναχώρησή Του στις ανώτερες σφαίρες.

Όταν τον Οκτώβριο του 1973 ήρθαμε στα ιερά Του πόδια, μας έγινε αντιληπτό ότι οι πολύτιμες καθημερινές ομιλίες, που έδινε για τους Δυτικούς επισκέπτες, καταγράφονταν με τον πιο τυχαίο τρόπο από οποιονδήποτε βρισκόταν εκείνη την ώρα να έχει μαγνητόφωνο και ότι οι αγαπητοί, εκείνοι που μαγνητοφωνούσαν, στη συνέχεια επέστρεφαν μαζί με τις ταινίες τους σε οποιαδήποτε γωνιά της γης συνέβαινε να κατοικούν. Ο Διδάσκαλος έδωσε την άδεια να μαγνητοφωνούνται επίσημα αυτές οι από καρδιά σε καρδιά ομιλίες Του και να τεκμηριώνονται για μελλοντική δημοσίευση, κι αυτό ξεκίνησε από τον Ιανουάριο του 1974 όταν έφθασε ο απαραίτητος εξοπλισμός. Στο μεταξύ ση-

μειώνονταν με το χέρι τα σπάνια πετράδια καθώς έπεφταν από τα χείλη Του, μερικά από τα οποία αναφέρονται παρακάτω.

Ο Διδάσκαλος μας έλεγε συχνά ότι δεν ερχόμαστε στο Ασραμ για να δημιουργήσουμε φιλίες ή να παραδοθούμε σε ανόητες φλυαρίες ή άσκοπες επιτεύξεις. Έτσι λοιπόν, μια Αγγλίδα σατσάνγκι το τελευταίο βράδυ της παραμονής της Του είπε: *«Δεν ερχόμαστε εδώ με σκοπό να κάνουμε φίλους. Όταν όμως φθάνουμε δεν μπορούμε να το εμποδίσουμε. Αρχίζουμε να αγαπάμε τους ανθρώπους εδώ γιατί έχουμε τόσο πολλά κοινά στοιχεία μαζί τους. Είναι κακό αυτό;»* Ο Διδάσκαλος απάντησε: *«Όχι, γιατί αγαπάτε το Διδάσκαλο και όλοι τους είναι παιδιά Του, και έρχεστε πιο κοντά ο ένας με τον άλλο απ' ό,τι με τα μέλη της ίδιας της οικογένειας σας. Αυτή η σχέση παραμένει ακόμα και μετά το θάνατο. Αγαπάς αυτούς τους ανθρώπους λόγω της αγάπης σου για το Διδάσκαλο».*

Σε άλλη περίπτωση κάποιος ρώτησε τον Διδάσκαλο: *«Τι θα πρέπει να κάνουμε όταν γυρίσουμε στο σπίτι μας, για να μεταδώσουμε στους άλλους όσα μάθαμε εμείς εδώ;»* Ο Διδάσκαλος απάντησε: *«Πρέπει να έχετε αλλάξει. Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να είστε ο ίδιος παλιός άνθρωπος – στη συμπεριφορά σας, στις συναλλαγές σας με τους άλλους. Ασφαλώς πνευματικά έχετε προοδεύσει λίγο. Αλλά αφήστε τους άλλους να μιλήσουν για την αλλαγή σας! Δε χρειάζεται ούτε να πράττετε τίποτα, ούτε να φέρεστε επιτηδευμένα. Όσο πιο πολύ προοδεύετε, τόσο πιο μεγάλη χαρά μου δίνετε».*

Ο Διδάσκαλος μας έλεγε συχνά: *«Go Jolly», «Να είστε χαρούμενοι!»* Έτσι λοιπόν κάποιος τον ρώτησε πώς μπορούμε να είμαστε χαρούμενοι; Κι Εκείνος απάντησε: *«Μόνον όταν είσαστε εναρμονισμένοι με τη φύση. Η ψυχή σας πρέπει να είναι χαρούμενη, όχι οι φυσικές σας αισθήσεις. Αν ολόκληρη η προσοχή σας είναι απορροφημένη, τότε θα νιώσετε χαρούμενοι. Θα υπάρχει η χαρά!»*

Μια κυρία από την Ιταλία ήρθε στο Άσραμ και δεν υπήρχε κανείς να ξέρει να της μεταφράσει κατάλληλα αυτά που έλεγε ο Διδάσκαλος. Μετά από πολλά λαθεμένα ξεκινήματα και προσπάθειες ο Διδάσκαλος τα σταμάτησε όλα και είπε: *«Νομίζω ότι μπορεί να απορροφήσει περισσότερα δίχως λόγια!».*

Σε κάποιον που Του ομολόγησε: *«Νιώθω ότι ο Διδάσκαλος γνωρίζει όλα μου τα λάθη και τις αδυναμίες»,* απάντησε: *«Προσπάθησε λοιπόν να τις ξεριζώσεις. Ο φόβος για τον Διδάσκαλο εγείρεται μέσα από την αγάπη. Είναι καλό που νιώθεις φόβο. Ο άνθρωπος βλέπει μέσα από τα γυαλιά που φοράει. Έτσι λοιπόν έχε βλέμματα γεμάτα αγάπη για όλους. Όταν ένας άνθρωπος αρχίζει να νιώθει φόβο μήπως δυσαρεστήσει τον Διδάσκαλο, αυτό είναι σημάδι προόδου. Από το φόβο εγείρεται η αληθινή αγάπη».*

Το Νοέμβριο ο Διδάσκαλος πήρε μαζί Του τους Δυτικούς μαθητές Του στο Μάναβ Κέντρα, και ενώ ήταν εκεί τους κάλεσε να περάσουν μια ολόκληρη χρυσή μέρα μαζί Του, στο σπίτι Του στο Ρατζπούρ. Για μερικούς απ' αυτούς τους αγαπημένους ωστόσο, η μέρα αμαυρώθηκε από την εσωτερική κριτική που έκαναν για τη συμπεριφορά άλλων αδελφών ενώπιον του Διδασκάλου. Ο Πολυαγαπημένος όμως με την Θεϊκή Αγάπη Του την ξέπλυνε παρατηρώντας: *«Είστε όλοι σας υπέροχοι για μένα».* Μια άλλη φορά μας είπε: *«Ολάκερη η ατμό-*

σφαιρα είναι γεμάτη σκέψεις, αν σκέπτεστε αρνητικά, την άρνηση θα την έχετε αντλήσει από την ατμόσφαιρα».

Σχετικά με την ανιδιοτελή υπηρεσία είπε μια άλλη φορά: *«Ανιδιοτελής μπορεί να είναι μονάχα αν δεν υπάρχει προσωπικό κέρδος απ' αυτήν. Ανιδιοτελής είναι μονάχα αν γίνεται με δική μας επιθυμία και για δική μας ευχαρίστηση. Αν γίνεται με το ζόρι ή από φόβο δεν είναι ανιδιοτελής υπηρεσία. Πρέπει να προέρχεται από φυσική παρόρμηση. Όλα εξαρτώνται από την πρόθεση».*

Το Δεκέμβριο ο Διδάσκαλος έφυγε για την τελευταία Του περιοδεία, ένα δεκαπενθήμερο ταξίδι για να εγκαινιάσει το καινούργιο Μάναβ Κέντρα στην Μπαρόντα και μετά πήγε μέχρι την Βομβάη με πολλές στάσεις στο δρόμο. Στην περιοδεία πήρε μαζί Του ένα λεωφορείο γεμάτο Ινδούς και Δυτικούς σατσάνγκι. Σε περιοδεία μαζί με το Διδάσκαλο μαθαίνει κανείς να έχει ευγνωμοσύνη για τα βασικά πράγματα στη ζωή που συνήθως θεωρούμε δεδομένα: ένα μέρος για να κοιμηθείς, (ακόμα κι αν αυτό είναι το πάτωμα), νερό, για να πιεις και να πλυθείς, φαγητό και ένα ζεστό φλυντζάνι δυνατό, αναζωογονητικό ινδικό τσάι! Σε μια περιοδεία τα πράγματα αυτά μπορεί να βρεθούν, μπορεί και όχι. Στην περίπτωση αυτή οι Ινδοί σατσάνγκι ήταν σπουδαίο παράδειγμα. Απλώς Τον εμπιστεύονταν να δώσει οτιδήποτε θα έδινε και οποτεδήποτε το επιθυμούσε Εκείνος. Ο Διδάσκαλος είπε σ' αυτούς που ταξίδευαν μαζί Του: *«Όλα τούτα είναι μεγάλος μπελάς για σας. Συνέχεια στριφογυρίζω από δω κι από κει. Είναι η μοίρα μου. Εσείς όμως δεν χρειάζεται να το κάνετε».* Ένας νεαρός Αμερικάνος παρατήρησε: *«Στην τελευταία περιοδεία συνέχεια ανησυχούσα και έκανα ερωτήσεις: Τι ώρα θα φτάσουμε; Πού θα διανυκτερεύσουμε απόψε; Πότε θα δώσει ο Διδάσκαλος ντάρσαν; Τώρα όμως ανεβαίνω απλώς στο λεωφορείο και ξέρω ότι με πάει εκεί που πρέπει να πάω την ώρα που πρέπει να πάω».* Ένας άλλος Δυτικός είπε: *«Αν κατορθώσουμε να καταλάβουμε ότι όλα τα σχετικά με τον Διδάσκαλο μας δίνονται σαν δοκιμασία, τότε θα πούμε στον εαυτό μας "προκειμένου να προοδεύσω, πρέπει να ξεπεράσω και τούτο που έρχεται". Όταν φτάσουμε αυτό το επίπεδο κατανόησης τίποτα πια δεν μπορεί να μας τραβήξει κάτω».*

Όσο πλησίαζε ο καιρός να πραγματοποιηθεί το Παγκόσμιο Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου, οι δοκιμασίες αυξάνονταν, καθώς ολόκληρο το Άσραμ έγινε μια τεράστια οικοδομή. Ολόκληρη σειρά καινούργιοι όροφοι εμφανίζονταν ταχύτατα πάνω στα ήδη υπάρχοντα παλαιότερα κτίρια. Η δουλειά συνεχιζόταν αδιάκοπα μέρα και νύχτα, συχνά πάνω από το κεφάλι μας. Μια μέρα, στα τέλη του Γενάρη, οι Δυτικοί μεταφέρθηκαν στην κεντρική αίθουσα του διαλογισμού για τη συνεδρία του διαλογισμού τους. Εκείνη τη φορά η άκρη της αίθουσας είχε μετατραπεί σε ξυλουργείο. Το σφυροκόπημα, το κοπάνημα, το πριόνισμα και το κουβεντολόι των εργατών δε σταματούσε ποτέ! Όταν ο Διδάσκαλος μπήκε στην αίθουσα για τη λήξη του διαλογισμού έλαμπε. Είπε: *«Όταν ένας μαθητής παρακολουθεί κάποια μαθήματα, μετά από σχετική εκπαίδευση περνά εξετάσεις για να αποδείξει ότι έμαθε όσα διδάχτηκε. Τις τελευταίες μέρες εξασκηθήκατε πολλές ώρες στο διαλογισμό. Σήμερα λοιπόν ήταν η μέρα των εξετάσεων. Για να δούμε πόσο πολύ κατορθώσατε να συγκεντρωθείτε. Δείτε το*

σαν ένα είδος τεστ, καταλάβατε; Λοιπόν, πόσοι από σας είδαν τη μορφή του Διδασκάλου; Σηκώστε χέρια, παρακαλώ». Και ο Διδάσκαλος συνέχισε ρωτώντας τον καθένα για την εσωτερική του εμπειρία.

Οι δοκιμασίες έπαιρναν συχνά έναν πολύ πιο προσωπικό χαρακτήρα. Κάθε είδους ένταση άναβε γύρω από τον Διδάσκαλο που δημιουργούσε συγκρούσεις προσωπικοτήτων. Συγκρούσεις που κάποιες φορές έμοιαζε να τις υποθάλπει ο ίδιος ο Διδάσκαλος. Αυτός ίσως ήταν ένας ουσιαστικός τρόπος, για να ωριμάζει τους μαθητές. Ένας επισκέπτης σατσάνγκι εξοργίστηκε με έναν άλλο επίσης πολύ νευρικό και ομιλητικό. Η μέθοδος του Διδασκάλου ήταν να ρίξει τους δύο αυτούς μαζί, μέχρι που να φτάσουν να αγαπήσουν ο ένας τον άλλο! Ακόμα δίδασκε τα παιδιά Του να είναι όσο γίνεται πιο ελαστικά και ανεκτικά και όχι να γαντζώνονται από προκατειλημμένες ιδέες. Έτσι την εποχή του Συνεδρίου είπαν στον Μάλκομ (τον σύζυγό μου) ότι θα έπρεπε να δώσει μια ομιλία κατά τη διάρκεια κάποιας από τις συνεδριάσεις, που θα αφορούσε τη συγκριτική των θρησκειών. Γράψαμε μια ομιλία, παραθέτοντας κυρίως τα λόγια του Διδασκάλου και διδάγματα από τα βιβλία Του. Όμως ο υπεύθυνος του συνεδρίου, ο κύριος Σριβαστάβα, μας είπε την επομένη ότι η ομιλία είχε γίνει αποδεκτή, μόνο που θα έπρεπε να γίνουν μια δυο μικρές αλλαγές, καθώς η ομιλία τώρα θα δινόταν σε άλλη Συνεδρίαση και με άλλο θέμα: *«Το πρόβλημα των ναρκωτικών αντιμέτωπο με τη νεολαία του σήμερα».* Από μέρους του Μάλκομ δεν υπήρξε καμία αντίρρηση.

Το να βρίσκεσαι στην ευλογημένη φυσική παρουσία του Ζωντανού Διδασκάλου είναι μια συνεχής ευλογία. Είναι ευλογία στ' αλήθεια να πίνεις το αγνό νέκταρ της Πνευματικότητας από την ίδια του την Πηγή. Κανένας απ' αυτούς που ήταν παρόντες εκείνες τις πρώτες μέρες του Ιανουαρίου δε θα μπορέσει ποτέ να ξεχάσει εκείνα τα εκπληκτικά σιωπηλά ντάρσαν, όταν ο Διδάσκαλος έμοιαζε να μας επιτρέπει, για λίγο, να απορροφήσουμε τον ίδιο τον Εαυτό Του. Ένα σπάνιο δώρο αγνής Χάρης. Η αίθουσα φορτιζόταν έντονα, κανένας δεν μιλούσε, και ο Διδάσκαλος απλώς καθόταν και κοίταζε τα παιδιά Του. Τέτοιες στιγμές η ψυχή ξεχύνεται από το σώμα και αγκαλιάζει τον Διδάσκαλο. Τότε η φώτιση και η μακαριότητα που δέχεται είναι πέρα από κάθε περιγραφή. Κάποιος που θέλησε να εκφράσει μια τέτοια εμπειρία έγραψε τους παρακάτω στίχους.

Το πρόσωπό Του, ένα λεπτό πέπλο ανάμεσα σ' εμάς και το Θεό,
το πέπλο λαμπυρίζει και το Φως το διαπερνά ακτινοβολώντας,
το πέπλο λιώνει κι ένα νέο πρόσωπο εμφανίζεται.
Φεγγάρια εκδηλώνονται ολόγυρά Του
και πάνω απ' το κεφάλι Του μια αστραφτερή μορφή.
Τα μάτια Του λίμνες από Φως,
τα μάτια Του καταρράκτες ελέους,
τα μάτια Του αγάπης ωκεανός.
Από δέος κεραυνοκτυπημένοι, δεν ατενίζομε σάρκα και οστά,

αλλά τη ζωντανή ουσία του ίδιου του Θεού.

Στη διάρκεια αυτής της ντάρσαν ο Διδάσκαλος μας μιλούσε για μεγάλα διαστήματα. Τα λόγια Του, εξαιρετικά φορτισμένα, έμοιαζαν να έρχονται από πολύ μακριά. Είπε:

Η σιωπή είναι πιο εύγλωττη απ' το λόγο.
Πρέπει να εισχωρήσουμε στην ίδια τη σιωπή της καρδιάς.
Αυτή η σιωπή γίνεται φωνητική.
Αυτή η σιωπή ξεπετάγεται μέσα στο Φως.
Εκείνοι που πήγαν βαθιά μέσα σ' αυτή τη σιωπή
μας έδωσαν τις ιερές Γραφές.
Οι Γραφές είναι το αποτέλεσμα της σιωπής τέτοιων ανθρώπων.
Σε αυτή την περίπτωση είμαστε σωματικά και νοητικά ακίνητοι,
και τότε, μαθαίνουμε πιο πολλά μέσω της ακτινοβολίας Του.

Τα λόγια αυτά τα έγραψε ο Μάλκομ, καθώς τα έλεγε ο Διδάσκαλος. Την επομένη Του τα πήγε για διόρθωση (τίποτε δεν κυκλοφορούσε σε οποιαδήποτε μορφή αν δεν περνούσε πρώτα από Εκείνον). Ο Μάλκομ είπε: *«Διδάσκαλε, όπως φαίνεται κανένας δε μαγνητοφώνησε όσα είπες χτες»*. Και ο Διδάσκαλος, καθώς έπαιρνε το χαρτί, παρατήρησε: *«Εσύ τα κράτησες. Έτσι λοιπόν είσαι ένας από τους "κανένας"»*. Στη συνέχεια έκανε διορθώσεις σ' εκείνα που είχε πει και έβαλε ένα πλατύ σημάδι στο περιθώριο.

Μια φορά, καθώς μιλούσε στα παιδιά Του, τους είπε: *«Δεν είμαι ο Διδάσκαλος. Ο Θεός είναι ο Διδάσκαλος, Εκείνος εργάζεται μέσα από έναν»*. Και μια άλλη φορά είπε: *«Οι Διδάσκαλοι ποτέ δε γεννιούνται. Ιστορικά μόνο έχουμε τα γενέθλιά Τους»*.

Εκείνο το χειμώνα ο Διδάσκαλος έδωσε αυτή τη συμβουλή για τους αρχηγούς των ομάδων: *«Πρέπει να είστε ιδιαίτερα προσεκτικοί ώστε να γίνεστε το καλό παράδειγμα για τους άλλους και να κάνουν τα πράγματα σωστά. Είστε τοποθετημένοι πάνω σε βάθρο, κι αν κάνετε οποιοδήποτε λάθος, σας δείχνουν με το δάκτυλο. Τότε είναι μεγάλη η πτώση»*. Συμβούλευε αυτούς που ακολουθούν το Μονοπάτι: *«Αντί να σκέφτεστε τους άλλους, να σκέφτεστε τον Εαυτό σας. Σκεφτήκατε ποτέ τον Εαυτό σας; Κάποτε ένας άνθρωπος έψαχνε να βρει το κέντρο του κόσμου, αλλά το κέντρο του κόσμου είναι μέσα σου, ακριβώς μέσα σου. Αν γνωρίσεις τον Εαυτό σου, τότε είσαι σε θέση να κινήσεις τον κόσμο»*.

Κάποιος ρώτησε τον Διδάσκαλο: Όταν αμαρτάνουμε μέσα στα όνειρά μας πώς θα πρέπει να το σημειώνουμε στο ημερολόγιο κι Εκείνος απάντησε ότι θα πρέπει να το καταγράφουμε ως αρνητικές σκέψεις.

Όταν Του ζητήθηκε να δώσει παρσάντ σε κάποιον που έφτασε καθυστερημένα, απάντησε: *«Κανένας δεν μπορεί να πάρει πρασάντ, αν δεν ήταν εδώ την ώρα που προσφερόταν»*.

Σε μια άλλη περίπτωση είπε: *«Η Βασιλεία του Θεού είναι για τα παιδιά – όχι για τους παιδαριώδεις».*

Άλλοτε πάλι: *«Η Αγνότητα είναι το θεμέλιο πάνω στο οποίο χτίζεται το σπίτι της Πνευματικότητας».*

Σε κάποιον που άλλαζε συνέχεια ρούχα και καταφανώς έδινε ιδιαίτερη σημασία στην εξωτερική εμφάνιση, ο Διδάσκαλος έκανε επανειλημμένα την ίδια ερώτηση: *«Πότε ήρθες;»* σαν να ήταν νεοφερμένος. Όλοι γέλασαν και είπαν: *«Μα Διδάσκαλε, αυτός ο άνθρωπος είναι εβδομάδες εδώ!».* Ωστόσο ο Διδάσκαλος έπαιζε το παιχνίδι της μη αναγνώρισης. *«Ω!»*, είπε *«Συνέχεια αλλάζεις τη μορφή σου»*, εννοώντας φυσικά τα ρούχα. *«Φροντίζεις για το άλογο και λησμονείς τον αναβάτη. Περιποιείσαι το σπίτι και έχεις ξεχάσει αυτόν που κατοικεί μεσα».*

Κάποτε ο Διδάσκαλος έδινε ντάρσαν σ' ένα χώρο με πολύ θόρυβο, καθώς άνθρωποι για διαφόρους λόγους συνεχώς πηγαινοέρχονταν, κουβέντιαζαν ακατάπαυστα και δυνατά και άλλοτε τηλεφωνούσαν φωνάζοντας. Κάποιοι από τους αγαπημένους Δυτικούς παραπονέθηκαν ότι δεν μπορούσαν να Τον ακούσουν. Η απάντησή Του όμως ήταν ότι ο καθένας μπορούσε θαυμάσια να ακούσει, αν ήταν πραγματικά συγκεντρωμένος.

Μετά από μια από τις φοβερές Του κρίσεις βήχα, κάποιος ρώτησε: *«Διδάσκαλε, μήπως Σε κουράζουμε;»* Ο Διδάσκαλος απάντησε: *«Όχι, εσείς είστε η παρηγοριά μου».*

Μας έλεγε ότι θα έπρεπε να έχουμε σωστή κατανόηση και ότι οι σωστές σκέψεις και ο σωστός λόγος θα μας έδιναν σωστό διαλογισμό. Έλεγε: *«Περιφρουρήστε την αρχή της ορθής κατανόησης και θα προφυλάξετε τον εαυτό σας».*

Το πρωί της Πρωτοχρονιάς έδωσε μια ομιλία, απόσπασμα της οποίας είναι τα παρακάτω:

«Η πνευματική πρόοδος εξαρτάται από την αφοσίωση και το πάθος που σας κυβερνά. Έτσι λοιπόν να δουλεύετε μ' έναν τρόπο, που να μπορέσετε να πετάξετε εσωτερικά μαζί με τον Διδάσκαλο σε υψηλότερα επίπεδα. Να έχετε πάντοτε μπροστά σας το ανώτερο ιδανικό. Αν θέλετε να πηδήξετε δέκα μέτρα, μην πηδήξετε τέσσερα ή πέντε. Αν δεν έχετε ανώτερα ιδανικά, θα παραμείνετε εκεί που βρίσκεστε σήμερα. Ο άνθρωπος γίνεται πραγματικά άνθρωπος, αν φτάσει το Θεό. Αυτό είναι το υψηλότερο ιδανικό. Ξεκινήστε αυτό το χρόνο έχοντας το υψηλότερο ιδανικό. Όταν δει ο Θεός ότι τρέχετε προς Εκείνον, θα σας δώσει μια ώθηση. Αν είστε συνέχεια ξαπλωμένοι στο πάτωμα, ποιος θα σας βοηθήσει; Σας τα λέω όλα αυτά, για να σας δώσω ένα νέο κίνητρο. Αυτό είναι το Πρωτοχρονιάτικο μήνυμα μου. Όταν φτάσετε στον προορισμό σας, τότε ξαπλώστε».

Μια ανοικτή πρόσκληση δόθηκε σε όλους τους σατσάνγκι, για να λάβουν μέρος στο Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου, το Φεβρουάριο και να εορτάσουν τα γενέθλια του Διδασκάλου. Σχεδόν πεντακόσιοι Δυτικοί δέχτηκαν την πρόσκληση του Διδασκάλου να έρθουν και να μείνουν στο Άσραμ. Ένας δυο από τους πιο διορατικούς είπαν ήσυχα ότι δεν μπορούσαν παρά να σκεφτούν ότι αυτή η τεράστια συνάθροιση όλων των παιδιών του Διδασκάλου απ'

όλο τον κόσμο θα είχε κάποια βαθύτερη σημασία από την πρόδηλη του Συνεδρίου. Και πραγματικά σήμερα το βλέπουμε ως την πιο γενναιόδωρη κίνηση Του προς όλη την πνευματική Του οικογένεια να έρθει για τελευταία φορά, ενόσω Αυτός βρισκόταν ακόμα πάνω στη γη, στα ιερά Του πόδια, χωρίς τη συνηθισμένη ειδική άδεια. Στο διάστημα αυτό, παρά τον επιπλέον τεράστιο φόρτο εργασίας που συνεπαγόταν το Συνέδριο για Εκείνον, έδινε για τους Δυτικούς δύο μακρές συνεδρίες διαλογισμού την ημέρα που ακολουθούνταν από ομιλίες μεγάλου πνευματικού βάθους. Περιέχεε την αγάπη Του, το ενδιαφέρον και την καθοδήγηση με τέτοιο τρόπο που, ο καθένας ένιωθε τον εαυτό του υπέρμετρα ευλογημένο και στο κέντρο της φροντίδας και προσοχής του Διδασκάλου. Εδώ ήταν ο Θείος Ήλιος της Πνευματικότητας που ακτινοβολούσε με όλη Του τη λαμπρότητα και εδώ βρισκόταν ο γεμάτος αγάπη και τρυφερότητα Πατέρας, η παρηγοριά για όλες τις καρδιές. Πώς μπορούσαμε να κατανοήσουμε τι συνέβαινε, κι ακόμα λιγότερο πώς μπορούσαμε να περιγράψουμε αυτό που βιώναμε; Πιστεύαμε πως, αν κατορθώναμε να απορροφήσουμε πραγματικά το ένα εκατομμυριοστό αυτού με το οποίο μας κατέκλυζε, θα γινόμασταν στιγμιαία όλοι μας άγιοι!

Ζώντας μέσα στο Άσραμ δεν μπορούσε κανείς παρά να αντιλαμβάνεται πως δεν υπήρχε σχεδόν στιγμή της μέρας ή της νύχτας, που να μη προσφέρει ο Διδάσκαλος τον ίδιο τον Εαυτό Του. Ασταμάτητα έρχονταν άνθρωποι να Τον επισκεφτούν: οι γραμματείς Του με το τεράστιο φορτίο της αλληλογραφίας, οι οικιακοί βοηθοί, Ινδικές οικογένειες ή άτομα με κάθε είδους επίγεια και πνευματικά προβλήματα που τα εναπόθεταν στα πόδια Του και Δυτικοί που θέλανε να συμπυκνώσουν όσο γίνεται περισσότερες συμβουλές και ευλογημένες ντάρσαν στη σύντομη επίσκεψή τους. Φυσικά η εργασία για το Συνέδριο αύξαινε φοβερά το φορτίο εργασίας Του. Ένας Διδάσκαλος είναι η μόνη αυθεντία πάνω σε όλα τα θέματα και σ’ όλες τις περιστάσεις. Ως εκ τούτου ο κάθε άνθρωπος και η κάθε λεπτομέρεια βρισκόταν κάτω από τον προσωπική Του επίβλεψη. Κανένας άνθρωπος δε θα μπορούσε ποτέ να αναλάβει εκείνο που ένας Διδάσκαλος κάνει την καθεμιά μέρα με θέληση κι αγάπη. Το σωματικό περίβλημα που κρατούσε αυτή η γιγάντια ψυχή είχε δοκιμαστεί στο έπακρον.

Συχνά νιώθαμε απόγνωση βλέποντας το πόσο υπέφερε στο σωματικό επίπεδο. Ο βήχας κομμάτιαζε όλη τη μορφή Του τόσο, που έλεγες πως δεν θα ξανάβρισκε την ανάσα μέσα στο κορμί Του. Οι μυϊκές Του συσπάσεις ή οι κράμπες, αυτές οι αγωνιώδεις οδύνες που Του αποσπούσαν αθέλητα βογκητά, όλα αυτά γίνονταν ακόμα πιο αβάσταχτα στη σκέψη πως όλος αυτός ο πόνος οφειλόταν στην αποδοχή Του να σηκώσει το δικό μας καρμικό φορτίο. Κι όμως είχε την πιο εκπληκτική ανθεκτικότητα. Τη μια στιγμή φαινόταν ετοιμοθάνατος και σχεδόν την επόμενη λαμποκοπούσε από ζωτικότητα και σπίθιζε με χαμόγελα γεμάτα αγάπη. Κανένας θεατής και σίγουρα κανένας γιατρός δεν μπορεί να κατανοήσει την αλληλεπίδραση σώματος και ψυχής ενός Αγίου Διδασκάλου. Εφόσον ο Διδάσκαλος είναι τέλεια εναρμονισμένος με το Θεό σε όλες τις στιγμές και τις περιπτώσεις, οι πόνοι Του, και φυσικά ο σωματικός Του θάνατος,

πρέπει να γίνουν απόλυτα αποδεκτοί και να τους υποφέρει σύμφωνα με το Θείο σχέδιο. Ωστόσο η θέα ενός τέτοιου βασανισμού δημιουργεί οδυνηρά ερωτήματα στο σατσάνγκι. Τότε, βλέποντας το μεγαλείο του Διδασκάλου, γίνεται τόσο αβάσταχτη η σκέψη των προσωπικών ατελειών μας, που δεν μπορούμε να υπομείνουμε τη βαθιά ταραχή και την πικρή αγωνία μας, μέχρι ο καθένας μας, μέσω της Χάρης Του, να γίνει όπως Εκείνος. Μέχρι να πάψει πια να παρεμβαίνει ο φόβος ή κάποιο ψεγάδι, μέχρις ότου η διπλή εικόνα μαθητή – Διδασκάλου να γίνει μια τέλεια αντανάκλαση. Αυτή η αποκορύφωση, αυτή η ολοκλήρωση είναι το υπέρτατο δώρο και η χάρη Του, που ποτέ δεν κερδίζουμε και ποτέ δεν αξίζουμε.

Το Φεβρουάριο ο Διδάσκαλος μας πήρε όλους στο Μάναβ Κέντρα, όπου μας ευλόγησε όλους με μια περίοδο εξαιρετικά πλούσια σε προσφορά διδαγμάτων, αγάπης και καθημερινών συναθροίσεων διαλογισμού. Ο καθαρός βουνίσιος αέρας έδιωξε μακριά το βήχα και τα κρυολογήματα που είχαν βασανίσει τόσο πολλούς στο Δελχί. Το Μάναβ Κέντρα, και ιδιαίτερα το Μανσαρόβαρ, είναι τόσο έντονα φορτισμένο που ακόμα και όταν ο Διδάσκαλος μας άφηνε για μέρες ή και εβδομάδες καμιά φορά, νιώθαμε ακόμα τη λάμψη της διαποτίζουσας παρουσίας Του.

Εκείνη τη χρονιά, η Μπαντάρα του Απριλίου σε ανάμνηση του θανάτου του Χαζούρ θα γινόταν στο Μάναβ Κέντρα. Μέσα σε μια σχεδόν νύχτα όλες αυτές οι υπέροχες τέντες και σκιάδες με τα λαμπερά χρώματα, κόκκινο, πορφυρό, κροκί και γαλαζοπράσινο με γεωμετρικά σχέδια, αναρτήθηκαν παντού θυμίζοντας σκηνικό για μεσαιωνικούς αγώνες ιπποτών. Χιλιάδες άνθρωποι στεγάστηκαν, ταΐστηκαν και σκιάστηκαν καθώς συναθροίζονταν, για να καθίσουν μπροστά στο Διδάσκαλο. Οι πιστοί που έρχονταν ήταν τόσο ήσυχοι, τόσο ήπιοι και τακτικοί, με τόσο πράο χαρακτήρα, που ήρθαν και έφυγαν χωρίς να αφήσουν καμιά ακαταστασία ή να προκαλέσουν την παραμικρή ενόχληση. Οπουδήποτε κι αν πήγαινες ο κόσμος σου χαμογελούσε. Ήταν ένα σπαρακτικό γεγονός, καθώς ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, έδειχνε το βαθύ πόνο και σπαραγμό Του για το χαμό στο φυσικό επίπεδο του Διδασκάλου Του Σαουάν.

Μια φορά, ενώ μας μιλούσε, η φωνή Του έσπασε και δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια Του. Τα μπάντζαν που τραγουδούσαν τότε σου σπάραζαν την ψυχή με την ομορφιά και τη θλίψη τους. Ολόκληρη η ατμόσφαιρα ήταν υπέρμετρα φορτισμένη με αυτή τη θεία οδύνη. Ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ εκδηλώθηκε αρκετές φορές, ξανά και ξανά παίρνοντας το πρόσωπο του μεγάλου πνευματικού Του Υιού και Διαδόχου, καθώς Εκείνος μιλούσε στους μαθητές Του.

Στις έξι Απριλίου ο Αγαπημένος Διδάσκαλος ευλόγησε με την παρουσία Του το γάμο του Δαυίδ Κίπεν με την Τίνα Μακ Νάιτστιν σε μια γκουντβάρα στην Ντέρα Ντουν. Ήταν μια πολύ εγκάρδια και υπέροχη γιορτή. Εκείνος ήταν ο πραγματικός πατέρας όλων μας και αυτή ήταν μια ιδιωτική οικογενειακή υπόθεση. Ο αέρας ήταν γεμάτος βροχή από ροδοπέταλα και θερμές ευχές!

Την επομένη ο Διδάσκαλος έφυγε για το Χαρντουάρ, για να ετοιμάσει την παραμονή Του στην Κούμπα Μίλα, τη μεγάλη συγκέντρωση αγίων και ιερών ανθρώπων απ' όλη την Ινδία, που γίνεται κάθε δώδεκα χρόνια και όπου χιλιάδες άνθρωποι έρχονται να καθίσουν στα πόδια των αγίων, να ακούσουν τις πνευματικές τους ομιλίες και να κάνουν ένα τελετουργικό λουτρό κάθαρσης στο Γάγγη, τον ιερό ποταμό.

Καθώς αυξανόταν η ζέστη του καλοκαιριού, συμβούλεψαν τους Δυτικούς επισκέπτες να φύγουν από την περιοχή. Αντίθετα συνέρευσαν πολλοί άγιοι και φοιτητές που από καιρό φρόντιζαν να είναι ελεύθεροι αυτή τον περίοδο για να παρακολουθήσουν τις εκδηλώσεις της Κούμπα Μίλα.

Μεταφερθήκαμε όλοι στο Ρατζπούρ, μερικοί έμειναν στο μπανγκαλόου του Διδασκάλου και άλλοι στο Κιρπάλ Άσραμ που ήταν κοντά. Ο Διδάσκαλος ήταν άρρωστος και αποτραβηγμένος. Μας έβλεπε μονάχα για πολύ λίγη ώρα κάθε βράδυ και κάποιες φορές μετά βίας μιλούσε.

Όταν ο Διδάσκαλος έφυγε για το Δελχί στις 4 Ιουλίου, καταλάβαμε ότι θα γύριζε σύντομα και συμβούλεψαν πολλούς από μας να παραμείνουμε στο Ρατζπούρ, να περιμένουμε την επιστροφή Του. Ωστόσο, καθώς πλησίαζε η μπαντάρα της 27ης Ιουλίου στο Δελχί, εις μνήμην των γενεθλίων του Χαζούρ, ζήτησαν από όλους μας να γυρίσουμε πίσω στο Δελχί. Φανταζόμασταν ότι θα ξαναγυρίζαμε πίσω στο Ρατζπούρ μετά από λίγες μέρες με το Διδάσκαλο.

Κατά την Μπαντάρα ήταν φανερό ότι ο Διδάσκαλος ήταν πάρα πολύ άρρωστος, ωστόσο συνέχισε την πραγματοποίηση της τελετής και των ομιλιών και το τελευταίο πρωινό έδωσε μύηση σε πάνω από χίλιες ψυχές στο όνομα του ιερού Νάαμ.

Ο Διδάσκαλος ήταν ο πρώτος πνευματικός Αρχηγός που μίλησε σε μέλη του Ινδικού Κοινοβουλίου. Η συνάντηση αυτή ορίστηκε για την 1η Αυγούστου. Αν και ο Διδάσκαλος ήταν πια τόσο άρρωστος που μόλις και μετά βίας μπορούσε να μιλήσει, πήγε στη συνάντηση. Άρχισε με το να απολογείται στους ακροατές για την αδυναμία της φωνής Του. Τον απασχολούσε πολύ πάντοτε εκείνοι που είχαν εθνικές ευθύνες να συναισθάνονται ότι κρατούν στα χέρια τους την ευημερία εκατομμυρίων ανθρώπων. Εκείνο το βράδυ ήταν πολύ άρρωστος για να κατέβει. Εντούτοις, έδωσε την ευλογημένη Του ντάρσαν μέσα στο υπνοδωμάτιό Του.

Λίγες μέρες αργότερα ο Διδάσκαλος υπέδειξε ότι η μαγνητοφώνηση των ομιλιών έπρεπε να σταματήσει. Την τελευταία επίσημα μαγνητοφωνημένη ομιλία Του, που δόθηκε στις 7 Αυγούστου, την αφιέρωσε στο επαναλαμβανόμενο θέμα: *«Κάψε όλες τις γραφές! Είναι άχρηστες δίχως το ζωντανό Διδάσκαλο».*

Έτσι και σταμάτησε η μαγνητοφώνηση των ομιλιών. Ο Μάλκομ, που στην αρχή ήταν μάλλον έκπληκτος, ανακάλυψε ότι μπορούσε να κάθεται μπροστά στον Διδάσκαλο χωρίς να κρατά μαγνητόφωνο ή σημειωματάριο και να απορροφά τη θεία ακτινοβολία της μακαριότητας απερίσπαστος, για πρώτη φορά μέσα σε οκτώ μήνες. Κάποιες από τις τελευταίες λέξεις που του είπε ο Διδά-

σκαλος αφορούσαν την αναγνώριση αυτής της ευλογημένης κατάστασης, γιατί είπε: *«Θα πρέπει να είσαι ευτυχισμένος τώρα!»*

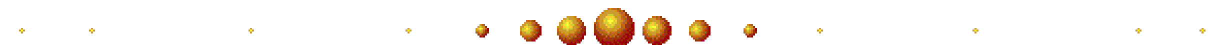
Ήταν πάντοτε αδύνατο να προβλέψει κανείς πόσον καιρό θα μέναμε σε έναν τόπο. Νομίζαμε ότι θα μέναμε στο Δελχί για λίγο μόνο διάστημα, για την Μπαντάρα, κι έτσι αφήσαμε το μεγαλύτερο μέρος της δουλειάς και του εξοπλισμού μας στο Ρατζπούρ. Γνωρίζαμε ότι ο Διδάσκαλος ήταν απελπιστικά άρρωστος αλλά κι άλλες φορές παλαιότερα έδειχνε εξίσου άρρωστος και όμως είχε συνέλθει. Έτσι λοιπόν περιμέναμε και περιμέναμε να μας φέρει όλους πίσω στο Ρατζπούρ ώστε να διασώσουμε τον εξοπλισμό, τις πολύτιμες ταινίες και τα χειρόγραφα του Διδασκάλου, πολλά βιβλία και χαρτιά τα οποία φοβόμασταν ότι θα μούχλιαζαν από την υγρασία των μουσώνων. Όταν έγινε πια φανερό ότι ο Διδάσκαλος δεν μπορούσε να ταξιδέψει, αφού ήταν πάρα πολύ άρρωστος, ζητήσαμε την άδειά Του να πάμε στο Ρατζπούρ για μια σύντομη επίσκεψη και να μαζέψουμε τα πράγματά μας, κι Εκείνος είπε ότι μπορούσαμε να πάμε. Πριν φύγουμε ήμαστε παρόντες στην τελευταία Ντάρσαν Ομιλία Του, την τελευταία φορά που μίλησε από το κρεβάτι Του στα παιδιά Του, πάνω στην ταράτσα που ήταν απ' έξω από το υπνοδωμάτιό Του. Αυτό ήταν το Σάββατο 17 Αυγούστου. Μέσα στη νύχτα μ' έπιασε άγριο, ανεξέλεγκτο αναφιλητό. Γιατί; Επειδή η ψυχή γνώριζε ήδη εκείνο που δεν ήξερε ο νους. Η επομένη ήταν Κυριακή, όμως ο Διδάσκαλος δεν έδωσε Σάτσανγκ. Αντ' Αυτού παίχτηκε μια ταινία. Ύστερα, από την ταράτσα, εμφανίστηκε για λίγα λεπτά να δώσει στο Σανγκάτ την τελευταία Του σιωπηλή ντάρσαν και την ευλογία Του. Τη Δευτέρα ταξιδέψαμε για το Ρατζπούρ και βρήκαμε πράγματι όλα τα πράγματα εκεί να έχουν μεγάλη ανάγκη από στέγνωμα και φροντίδα.

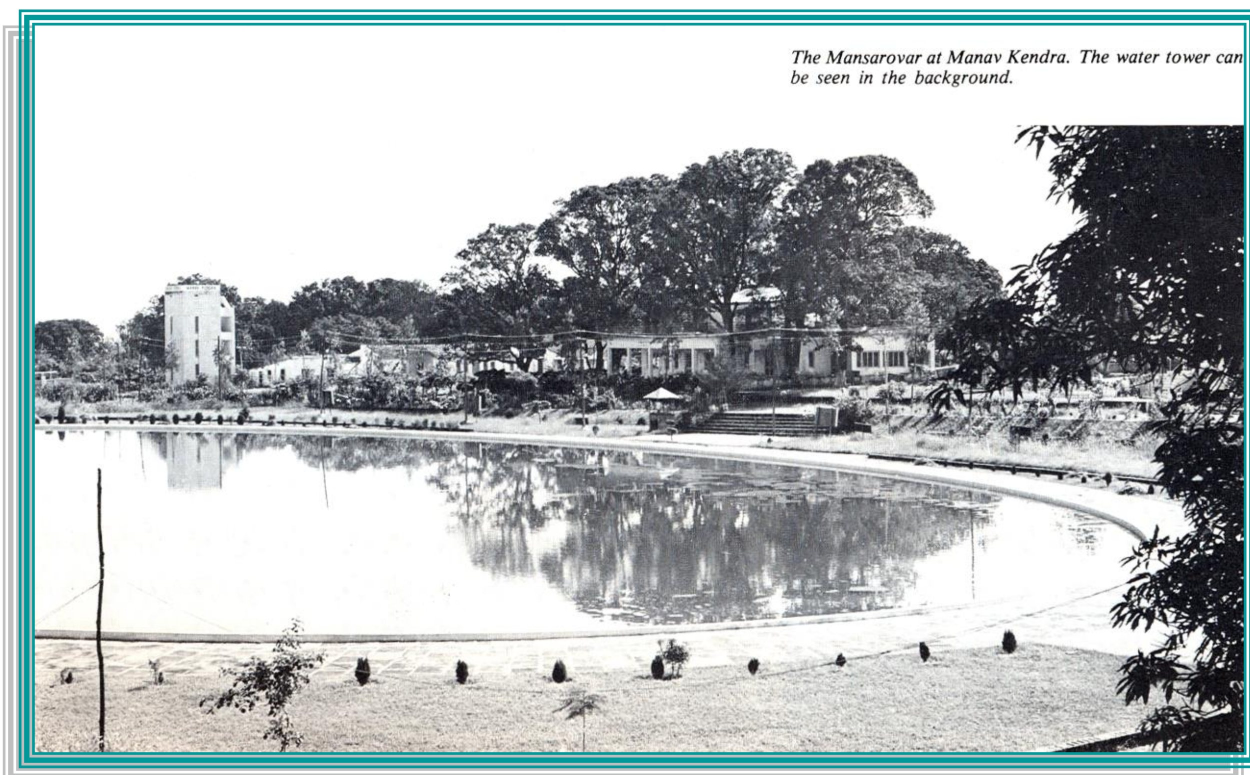
Την Τρίτη ο Μάλκομ, όπως και τόσοι άλλοι σατσάνγκι, ανεξήγητα αρρώστησε πολύ και χρειάστηκε να μείνει στο κρεβάτι. Την Τετάρτη το πρωί, κατηφορίζοντας το στενό από το Κιρπάλ Άσραμ προς τον κεντρικό δρόμο, ένας εκτυφλωτικά λαμπερός λευκός ήλιος άρχισε να εμφανίζεται μπροστά στα ορθάνοικτα μάτια μας. Με κλειστά μάτια ήταν ακόμα πιο λαμπρός. Καθίσαμε μισή ώρα σε διαλογισμό στην άκρη του δρόμου, ενώ συνεχιζόταν το φαινόμενο. Τι σήμαινε αυτό; Μήπως σήμαινε ότι ο Πολυαγαπημένος μας Διδάσκαλος εγκατέλειπε το σώμα Του. Αυτή η σκέψη ήταν τόσο αβάσταχτη, που εκατό αιτίες, για το γιατί δεν ήταν δυνατόν να μας εγκαταλείψει, όρμησαν στο μυαλό: υπήρχε το Ασιατικό Συνέδριο που εκκρεμούσε, υπήρχε το υπό ανέγερση καινούργιο Μάναβ Κέντρα στην Μπαρόντα, υπήρχαν τα σπίτια για του Δυτικούς που χτίζονταν στο Ρατζπούρ, κι άλλα κι άλλα. (Και άλλοι σατσάνγκι είπαν ότι είδαν αυτόν τον ήλιο την ίδια ώρα – ήταν άραγε ο ήλιος στον οποίο αναφερόταν ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, όταν έφευγε από το γήινο επίπεδο; – βλέπε Βιογραφία του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν)

Εκείνο το βράδυ μας έστειλαν ένα μήνυμα, για να μας πουν ότι ο Διδάσκαλος είχε αφήσει το φυσικό Του σώμα. Όμως το μήνυμα αυτό δεν έφτασε ποτέ. Στις τρεις το πρωί μας ξύπνησαν άνθρωποι με δαυλούς (είχε κοπεί το ηλεκτρικό) που έλεγαν: *«Το ταξί είναι εδώ, γιατί δεν είστε έτοιμοι;»* Ξαφνιασμένοι, ανάψαμε ένα

κερί και ρωτήσαμε: *«Ποιο ταξί;»* Απάντησαν: *«Για να πάτε στο Δελχί»*. Ύστερα μας είπαν: *«Ο Διδάσκαλος άφησε το σώμα Του στις επτά χτες το βράδυ»*.

Έχοντας ολοκληρώσει την Αποστολή Του, την Αποστολή του Ελέους πάνω στη γη, ο Υπέρλαμπρος Ήλιος της Πνευματικότητος είχε πια ανέλθει στον ύψιστο Ουρανό. Κι όμως, με τρόπο θαυμαστό, παραμένει μαζί και μέσα στα παιδιά Του. Στο τέλος μιας επίσκεψης στο Σαουάν Ασραμ πέντε χρόνια νωρίτερα είχε πει: *«Είμαι ο Πατέρας σας, σας κρατώ από το χέρι και δε θα σας αφήσω ποτέ»*.

The Mansarovar at Manav Kendra. The water tower can be seen in the background.

77. Το Φως του Κόσμου

M.M. Chopra

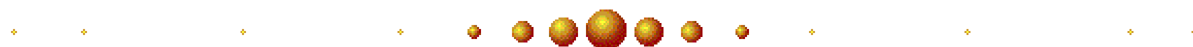
Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι, ο αληθινός πνευματικός γιος του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι, κινητοποίησε σφαίρες θρησκευτικής αλήθειας, παγκόσμιας ειρήνης, ηθικής αναγέννησης και πνευματικής αφύπνισης. Ο Σαντ Τζι λατρεύεται από εκατομμύρια στην Ινδία και στο εξωτερικό ως ο θείος προάγγελος της βασικής αλήθειας και της έσχατης πραγματικότητας.

Όσοι από μας είχαν την τύχη να ευλογηθούν από Εκείνον, γνωρίζουν και πιστεύουν ότι ήταν ένας Θεάνθρωπος που ήρθε να αφυπνίσει την ανθρωπότητα, να αναζωπυρώσει τις θνήσκουσες θρησκευτικές πίστεις, προσφέροντας τη λαμπερή σπίθα της ελπίδας, μέσα από την αφθονία της άπειρης γνώσης Του και της ευδαιμονίας που προσέφερε.

Το μήνυμα της Αγιότητάς Του, αντί να περιορίσει τα σύνορα της θρησκείας σε ένα ανελαστικό δόγμα, απλώνεται στις κεφαλαιώδεις αρχές που είναι κοινές σε όλες τις θρησκείες και επαγγέλλεται μια κοινωνία χωρίς θρησκευτικές προκαταλήψεις στις οποίες κυριαρχεί μόνο το πάθος του ανθρώπου για το Θεό. Με αυτή την έννοια η Φλόγα του Διδασκάλου μας είναι ακόμα μέσα μας και μας κατευθύνει σε αυτά τα ιδεώδη. Θα παραμείνει μαζί μας, για να φωτίζουμε την ανθρωπότητα στα χρόνια που έρχονται και ακόμα και χίλια χρόνια αργότερα αυτό το Φως θα είναι ακόμα ορατό στην Ινδία και στο εξωτερικό. Ο κόσμος θα το βλέπει, κι εκείνο θα προσφέρει την παρηγοριά σε αμέτρητες καρδιές.

Σε όλη Του τη ζωή ο Σαντ Τζι ακολούθησε την Αποστολή Του, να φέρνει αρμονία ανάμεσα στους ανθρώπους, με τη μεγαλύτερη αφοσίωση και ενθουσιασμό. Συνέχισε το σκοπό Του δίχως να υπολογίζει τους φυσικούς περιορισμούς του θνητού ανθρώπινου σώματος και ουσιαστικά πέθανε εργαζόμενος.

Το Φως έχει φύγει από τη φυσική μας όραση, το Φως που πάντοτε έδειχνε τη σωστή πορεία στον περιπλανώμενο νου, το Φως που διέδιδε την ιδέα της ενωμένης ανθρωπότητας και της αγάπης του καθενός για τον διπλανό του. Κι όμως με πολλούς τρόπους το Φως αυτό δεν έχει σβήσει: ο Διδάσκαλος στέλνει την ευλογία Του από τον ουρανό, μας παρακινεί να θυμόμαστε ότι ακόμα και το ευτελέστερο πλάσμα κατέχει μέσα του τη Θεία Σπίθα.

78. Ένας Υπηρέτης στο Σπιτικό Του

Hayat Singh

Ήμουν ένα αγόρι δεκατριών ή δεκατεσσάρων ετών, όταν άφησα το χωριό μου πάνω στους λόφους, την Αλμόρα. Ήταν το 1968 και είχα αφήσει το σπίτι μου για να βρω δουλειά στο Δελχί. Άρχισα να ενδιαφέρομαι για το Θεό και ρώτησα κάποιον τι θα έπρεπε να κάνω για να Τον βρω. Μου είπε ότι ο Θεός βρίσκεται τριγύρω τις πολύ πρωινές ώρες και τότε θα έπρεπε να Τον ψάξει κανείς. Βρήκα εικόνες του Ράμα, του Κρίσνα και της Ντούργκα κι άρχισα να σηκώνομαι πολύ πρωί, να κάνω "άαρτι" (να καίω θυμίαμα και ν' ανάβω κεριά) και να προσεύχομαι σ' αυτούς, ιδιαιτέρα στη θεά Ντούργκα.

Η οικογένεια στην οποία εργαζόμουν εκείνο τον καιρό έτυχε να είναι σατσάνγκι. Άρχισα να διαβάζω το "*Σαντ Ματ Πρακάς*" που εκδιδόταν από το σάτσανγκ της Μπεάς και το "*Σατ Σαντές*" από το σάτσανγκ του Δελχί. Ο σατσάνγκι με τον οποίο δούλευα, μου είπε για το Νάαμ και για την ανάγκη να έχει κανείς έναν γκουρού. Πάντοτε όμως του έλεγα: *«Εγώ είμαι Ινδουιστής, πώς μπορώ να γίνω μαθητής ενός γκουρού Σικχ;»* Ωστόσο προς μεγάλη μου απορία και έκπληξη άρχισε ο Μαχαράτζ Τζι να εμφανίζεται στα όνειρά μου, και μάλιστα μια φορά με κάθισε στα γόνατά Του και μου έδωσε πολλή αγάπη. Του είπα ότι ήθελα να έρθω στα πόδια Του και μου είπε ότι θα μου έδινε το Νάαμ.

Είπα στο αφεντικό μου ότι ήθελα να πάω να μυηθώ. *«Είσαι πολύ μικρός για κάτι τέτοιο»*, μου απάντησε, κι όταν επέμεινα, είπε: *«Ο Μαχαράτζ Τζι δε δίνει το Νάαμ σε αγόρια της ηλικίας σου. Αν όμως δε θέλεις να με ακούσεις, μπορείς να πας και να Τον ρωτήσεις ο ίδιος»*. Μετά το όνειρό μου, ήμουν αποφασισμένος. Πήρα μια ρίκσα και πήγα στο Άσραμ. Ο σεβαντάρ στην είσοδο δε με άφηνε να μπω. Αποκαρδιωμένος και απελπισμένος γύρισα πίσω. Ξαναπήγα και βλέποντας τον Μαχαράτζ Τζι, Του παραπονέθηκα καθώς μου είχε πει πως θα μου έδινε το Νάαμ και παρόλα αυτά είχα αναγκαστεί να γυρίσω απογοητευμένος. Εκείνος μου είπε: *«Αν οι σεβαντάρ δεν σε άφηναν να μπεις, εσύ έπρεπε να τους πεις ότι εγώ σε είχα καλέσει εσωτερικά και να μου έστελνες κάποιο σημείωμα;»* Μου ζητήθηκε να επιστρέψω την επόμενη φορά και το έκανα πράγματι μαζί με την Μάτα-Σεΐλα που κατοικούσε κοντά μου. Και έτσι στις 7 Ιουλίου 1969 μυήθηκα επί τέλους σε ηλικία δεκαπέντε ετών.

Θέλοντας να υπηρετήσω τον Διδάσκαλο, το Μάρτιο του 1971 πήγα στο Μάναβ Κέντρα, κι ένα μήνα αργότερα έγινα μέλος του σπιτικού του Διδασκάλου βοηθώντας στο μαγείρεμα. Ήμουν νεαρούλης τότε και στην αρχή κανένας δεν με άφηνε να πλησιάσω τον Διδάσκαλο. Βλέποντας όμως την αγάπη Του για

μένα, πολύ σύντομα άρχισαν όλοι να με αφήνουν να μπαινοβγαίνω ελεύθερα. Δεν βρίσκω λόγια για να περιγράψω τι σημαίνει να είσαι κοντά στον Μαχαράτζ Τζι. Αστειευόταν μαζί μου και με ανέβαζε ψηλά. Κάποιες φορές αστειευόμενος με φώναζε «Γιάχια Χαν» κι άλλες «Πάρα Σινγκ». Ο Γιάχια Χαν την εποχή εκείνη αναφερόταν πολύ στις ειδήσεις κι ο Πάρα Σινγκ ήταν δημοφιλής πυγμάχος. Με φώναζε Πάρα Σινγκ διότι, όπως έλεγε, ήμουν σαν τον υδράργυρο (*"πάρα"* στα Ινδικά) και δεν μπορούσα να μείνω ακίνητος.

Τον τελευταίο χρόνο μου είπε ξαφνικά ν' αρχίσω να μαθαίνω να οδηγώ στην Ντέρα Ντουν, προσθέτοντας ότι θα μπορούσα έτσι να γίνω οδηγός.

Τότε πια είχα χάσει κάθε συστολή κι έλεγα τα πάντα στον Μαχαράτζ Τζι. *«Αλλά αν το κάνω αυτό Μαχαράτζ Τζι, θα παραμείνω κολλημένος στην Ντέρα Ντουν και θα είμαι μακριά Σου»* Εκείνος συνέχισε: *«Όταν όμως μάθεις να οδηγείς, θα βρεις μια καλή δουλειά. Θα γίνεις πλούσιος και τότε θα μπορώ εγώ να έρχομαι και να μένω μαζί σου».* Παίρνοντας μια περιπαιχτική σοβαρότητα πρόσθεσε: *«Μην πας να ξεφύγεις. Πρέπει να μου δώσεις ένα λόγο. Όχι δικαιολογίες – πρόσεξε!»*

Αν, σε μια ξαφνική μου παρόρμηση, ετοίμαζα φαγητό για Εκείνον, ήταν βέβαιο ότι θα το έτρωγε. Μια φορά στο Ρατζπούρ ένας πωλητής *κούλφι* (Ινδικό παγωτό) μας πλησίασε και αγόρασα ένα *κούλφι.* Είχε ωραία γεύση και πήρα ένα και για τον Διδάσκαλο. Επειδή δεν ήμουν σίγουρος αν θα το ήθελε, είπα στον πωλητή να μην το βγάλει από τη θήκη του, σαν να πούμε το πήρα δοκιμαστικά. Είπα του Διδασκάλου ότι είχα δοκιμάσει ένα, το είχα βρει καλό και είχα φέρει ένα μήπως ήθελε κι Εκείνος. Όχι μόνο πήρε το *κούλφι,* αλλά μου έδωσε και δυο ρουπίες, για να τα πληρώσω και να κρατήσω τα ρέστα για μένα.

Είχαμε πάντα πρόχειρα, ζάχαρη σε κρυστάλλους, κάρδαμο και γαρύφαλλα. Ο Μαχαράτζ Τζι είχε την τάση να βήχει συχνά κι όταν έβηχε του άρεσε να τα έχει όλα αυτά. Αντί να τρέχω να τα βρω κάθε φορά, τα κουβαλούσα μέσα στις τσέπες μου για Εκείνον.

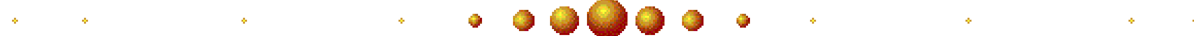
Όσο για ύπνο, αμφιβάλλω αν κοιμόταν ποτέ ο Μαχαράτζ Τζι. Ήταν πάντα σηκωμένος κι εργαζόταν, κι όταν ήταν πια κουρασμένος και υπήρχε χρόνος, ξάπλωνε ίσα-ίσα για λίγο. Αγαπούσε ιδιαιτέρως το *Τζαπ Τζι* και το διάβαζε κάθε πρωί, προτού αρχίσει την εργασία Του.

Το 1973, ο πατέρας μου αρρώστησε σοβαρά και έκανε εμετό με αίμα. Όταν πήρα αυτά τα νέα έπρεπε φυσικά να γυρίσω στο σπίτι για να είμαι κοντά του. Όταν το συζήτησα με το Διδάσκαλο, Εκείνος με ρώτησε: *«Αν ο πατέρας σου φύγει, τι θα κάνεις;»* Του είπα ότι θα επέστρεφα κοντά Του, χωρίς δισταγμό. Με προετοίμαζε για εκείνο που είχα να αντιμετωπίσω, και όταν έφυγα γέμισε ένα ολόκληρο σακούλι γλύκισμα από ρύζι, πρασάντ, για να το πάρω σπίτι μου. Γενικά πρόσφερε μια χούφτα σ' όλους τους πιστούς Του, για μένα όμως πήρε μια μεγάλη χαρτοσακούλα και τη γέμισε. Όταν γύρισα πίσω σπίτι έδινα κάθε μέρα πρασάντ στον πατέρα μου. Τη μέρα του πούραν-μάσι (πανσέληνος) τον Οκτώβριο, έδωσα γύρω στις 10:00 το βράδυ το τελευταίο πρασάντ που είχε απομείνει. Στις 4:00 το πρωί ο πατέρας είχε φύγει. Εκείνη τη νύχτα καθώς ήμουν βαθιά

κοιμισμένος ο Μαχαράτζ Τζι μου εμφανίστηκε στο όνειρο και με το ραβδί σημείωσε ένα συγκεκριμένο σημείο στο ύπαιθρο. Την επομένη όταν πήγαμε το σώμα του πατέρα μου στο κρεματόριο, η πυρά ήταν έτοιμη στο σημείο ακριβώς που μου είχε υποδείξει Εκείνος. Μετά από διάφορες τελετές, επέστρεψα στο Άσραμ. Ο Μαχαράτζ Τζι βρισκόταν απάνω. Ήταν Νοέμβριος κι εγώ ανέβηκα τρέχοντας τις σκάλες. Ήταν με τον μεγαλύτερο γιο Του, τη νύφη Του και μερικούς άλλους. Καθώς Τον κοίταξα, το κεφάλι Του ήταν μια λαμπερή μάζα Φωτός. Δεν μπορούσα να ξεχωρίσω το πρόσωπό Του. Δυο-τρεις μέρες αργότερα Τον ρώτησα για τον πατέρα μου: καθώς δεν ήταν μυημένος ανησυχούσα γι' αυτόν, τι θ' απογίνει. *«Μα είσαι γιος του και εσύ είσαι μυημένος. Θα έχει τη σωστή φροντίδα. Γιατί ανησυχείς;»* ρώτησε ο Μαχαράτζ Τζι. *«Θα ξαναγεννηθεί ως άνθρωπος;»* ρώτησα. *«Μπορεί να μη χρειαστεί να ξαναγυρίσει καθόλου»,* μου απάντησε.

Ο Μαχαράτζ Τζι έκανε πολλές νύξεις για την αναχώρησή Του στο διάστημα των τελευταίων μηνών. Δυστυχώς δεν τις καταλαβαίναμε. Ένα πρωινό μου είπε: *«Αν με θέλεις, ξύπνησε νωρίς, κάνε το λουτρό σου, και αφού προσευχηθείς στο Θεό με όποιο τρόπο σε ευχαριστεί, τότε μόνο έλα σε μένα».* Υπήρχε μια επισημότητα και αυστηρότητα στην προσταγή Του κι από τότε φρόντιζα να κάνω το λουτρό μου πολύ νωρίς και μετά από ένα σύντομο Σιμράν, μόνο τότε να εμφανίζομαι για εργασία.

Αρχές Αυγούστου, όταν ο Διδάσκαλος παρέμενε ξαπλωμένος επάνω στο δωμάτιό Του, Του είπα: «Οι άνθρωποι γίνονται καλά μόνο με το να Σε θυμούνται. Τότε γιατί Εσύ ο Ίδιος είσαι άρρωστος; Γιατί δεν κάνεις τον Εαυτό Σου καλά;» Ο Μαχαράτζ Τζι απάντησε: «Τι νόημα έχει να γίνω καλά τώρα — αφού θα φύγω σύντομα!» Νόμισα πως καλαμπούριζε απλώς και είπα: «Και που λοιπόν σκέπτεσαι να πας;» Απάντησε: «Ε! Μα εκεί που πάμε όλοι.» «Αλλά τότε πρέπει να με οδηγήσεις, πριν να πας ο Ίδιος», του είπα. Αλλά ο Μαχαράτζ Τζι παρέμεινε σιωπηλός και δεν απάντησε. Λίγες μέρες αργότερα έφυγε πραγματικά μακριά μας, όπως μας είχε προειδοποιήσει.

79. Σε Γλυκιά Ανάμνηση

A.R. Manocha

Ήρθα σε επαφή με τον Αγαπημένο Διδάσκαλο το 1955. Περνούσα από το Σάκτι Ναγκάρ, όταν είδα κάποιους ανθρώπους που πήγαιναν στο Σαουάν Άσραμ. Ρωτώντας έμαθα ότι στο χωριό εκείνο οργανώνονταν ομιλίες. Έτσι, από περιέργεια και μόνο, μια Κυριακή πήγα εκεί και άκουσα το Σάτσανγκ του Διδασκάλου. Αυτή την πρώτη φορά ένιωσα μια δυνατή φόρτιση και ακτινοβολία και όπως έλκεται το σίδερο από ισχυρά φορτισμένο μαγνήτη ένιωσα ακαταμάχητη έλξη. Τέτοια ήταν η επίδραση Του επάνω μου, που την επόμενη βδομάδα ζήτησα από την Αγιότητά Του τη μύηση και με τη Χάρη Του μου δόθηκε.

Στο διάστημα των πολλών χρόνων που ακολούθησαν έβλεπα ότι οποιοσδήποτε Τον συναντούσε, ένιωθε την ίδια επίσης έλξη και δεν μπορούσε παρά να κατάκτηθεί από τη μεγάλη Αγάπη Του που έρρεε. Εκείνος ο Ίδιος ήταν η προσωποποίηση και ο αντιπρόσωπος του Θεού και αγωνιζόταν πολύ για να μπορέσει να φέρει τον κάθε μαθητή Του στην ίδια αυτή κατάσταση. Το πόσο βαθιά κατορθώναμε να Τον κατανοήσουμε και να ακολουθήσουμε τις πρακτικές Του εξαρτιόταν βέβαια από την δεκτικότητά μας. Ποτέ δεν παρατηρούσε, ούτε και νοιαζόταν για τις οποίες αδυναμίες μας ως ανθρώπινα πλάσματα ούτε βέ-βαια για την εξωτερική μας εμφάνιση, αλλά μονάχα για το πώς θα φτάναμε να ξεπεράσουμε τα ταπεινά μας ένστικτα και να γίνουμε ένα με τον Θεό. Μας μεταχειριζόταν μόνον ως ψυχές, λες και ήμαστε ένα κομμάτι από τον Εαυτό Του. Επέκτεινε τον Εαυτό Του πέρα από σώμα, φίλους, κάστες, εθνικότητες, πίστεις και έτσι γινόταν ο Κύριος του σύμπαντος. Οι αρετές Του δεν είχαν όρια, ήταν απερίγραπτες σε οποιαδήποτε γλώσσα ή γραφή, όπως ο Μεγαλοδύναμος Θεός είναι απερίγραπτος. Ήταν ένα με τη Θεουργική Δύναμη που εργαζόταν μέσα από το κορμί Του.

Θα ήθελα να αναφέρω κάποια περιστατικά που θα παραμένουν πάντα ζωηρά στη μνήμη μας και που θα συνεχίζουν να δίνουν έμπνευση σ’ ολόκληρη την ανθρωπότητα για χιλιάδες χρόνια. Ένα από τα βασικά Του διδάγματα ήταν ότι η ηθική ζωή είναι το πρώτο σκαλοπάτι προς την πνευματικότητα και το δεύτερο να μάθει κανείς να υπερβαίνει τη σωματική συνειδητότητα, πράγμα για το οποίο συνήθιζε να δίνει πρακτική εμπειρία, που ονομάζεται Σούρατ Σαμπντ Γιόγκα – η Επιστήμη της Ψυχής.

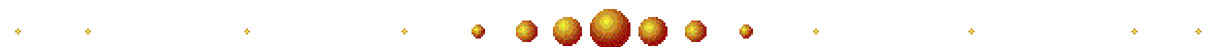
Απέδιδε τα πάντα στον αγαπημένο Του Διδάσκαλο, το Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, και έτσι ξεπερνούσε εγωισμό και περηφάνια. Στις 28 Ιουλίου του

1974 το πρωί καθόταν πάνω στην εξέδρα και το Σανγκάτ έκανε διαλογισμό. Εγώ είχα την τύχη να στέκω δίπλα στις σκάλες στο πίσω μέρος της εξέδρας. Η αγιότητά Του άρχισε μια κουβέντα που παραμένει πάντα ζωηρή στη μνήμη μου και με εμπνέει. Έγειρε λίγο προς το μέρος μου πάνω στο μαξιλάρι και είπε: *«Μανότσα, φαίνεται πως η Επιστήμη επηρεάζει το λαό και η ανθρωπότητα ευεργετείται απ' αυτήν»*. Με βαθιά ικανοποίηση και χαρά απάντησα: *«Όλα αυτά γίνονται με τη Χάρη της Αγιότητάς Σου»*. Κούνησε το κεφάλι Του και είπε: *«Όχι, είναι η Χάρη του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ»*. Εγώ είπα πάλι ταπεινά: *«Διδάσκαλε, πες μου αν υπάρχει καμιά διαφορά ανάμεσα στο Χαζούρ Σαουάν Σινγκ και σ' Εσένα; Εγώ τουλάχιστον δεν το νιώθω»*. Χαμογέλασε και είπε: *«Όχι, όχι! Kia pidi aur kia pidi ka shorba»*, *(εννοώντας ότι σε σύγκριση με τον Διδάσκαλό Του, μας έλεγε, ο ίδιος δεν ήταν τίποτα απολύτως)*. Αυτό δείχνει τη βαθιά ταπεινότητά Του και το μέγεθος της αγάπης και της εκτίμησης που έτρεφε για το Διδάσκαλό Του.

Στις 18 Αυγούστου τρεις ακριβώς μέρες πριν αφήσει το θνητό Του σώμα και εξαφανιστεί για τα ανθρώπινα μάτια, δεν αισθανόταν καλά και την ώρα εκείνη ολόκληρο το Σανγκάτ Τον περίμενε απ' έξω για το πρωινό Σάτσανγκ της Κυριακής. Ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι Του, στο πρώτο πάτωμα. Εμείς που ήμαστε παρόντες εκεί Του ζητήσαμε να ξεκουραστεί και να μην το κουνήσει από το κρεβάτι. Μια ταινία με μαγνητοφωνημένη τη φωνή Του έπαιζε. Ύστερα όμως από λίγη ώρα φόρεσε το τουρμπάνι Του, κάθισε σε μια κυλιόμενη πολυθρόνα και άρχισε να προχωρεί προς το μπαλκόνι για να αντικρίσει το Σανγκάτ Του, λέγοντας: *«Ο στρατιώτης δίνει τη ζωή του στο πεδίο της μάχης»*. Είχε πάρει μια πολύ σοβαρή έκφραση και προχώρησε ως την άκρη της ταράτσας. Σταμάτησαν το μαγνητόφωνο και Εκείνος έδωσε την τελευταία σιωπηλή Του ευλογία στο Σανγκάτ Του. Ένα λεπτό αργότερα επέστρεψε στο δωμάτιό Του, το Σάτσανγκ είχε τελειώσει. Αυτό το είδος της αγάπης ήταν που έτρεφε για το Σανγκάτ Του! Οποτεδήποτε ήταν άρρωστος και κάποιος ερχόταν κοντά Του να Τον επισκεφτεί, σηκωνόταν αμέσως και εμφανιζόταν, σαν να μη συνέβαινε τίποτα απολύτως. Τέτοια ήταν η φόρτισή Του, η ακτινοβολία Του, που μετέδιδε ευτυχία και ψυχική γαλήνη σ' όποιον ερχόταν στα ιερά Του πόδια.

Στα μέσα Φεβρουαρίου του 1974, μετά τη Διάσκεψη για την Ενότητα του Ανθρώπου, δόθηκε μια γιορτή ευχαριστιών στο Σαουάν Άσραμ για εκείνους που είχαν εργαστεί για τη Διάσκεψη. Τότε τόνισε ιδιαίτερα ότι, είτε ζούσε το φυσικό Του σώμα είτε όχι, το πνευματικό ρεύμα που ενεργούσε από μέσα Του δε θα σταματούσε και η πνευματική επανάσταση θα συνεχιζόταν.

Ας αγωνιστούμε σκληρά όλοι μας, ενωμένοι, για να προοδεύει ολοένα και περισσότερο η Αποστολή Του, που προσφέρει ανείπωτα οφέλη σε ολόκληρη την ανθρωπότητα.

80. Πώς με Πήρε στο Ποίμνιό Του

Gurdial Singh

Πάντοτε το μακρύ και γερό χέρι του Διδασκάλου βρίσκει το χαμένο πρόβατο οπουδήποτε κι αν βρίσκεται. Μου είχε πει ο φίλος μου Γκουρμάιλ Σινγκ, μια ευγενική και αφοσιωμένη ψυχή, ότι ήταν ο ζωντανός Θεός επί της γης. Πάντοτε μου μιλούσε για τον αγαπημένο Διδάσκαλο και την Αποστολή Του. Εγώ, φυσικά, συνήθιζα να μιλώ μ' έναν κοσμικό τρόπο: *«Γιατί να πρέπει να αγωνισθείς για να δεις τον ήλιο, το φεγγάρι και τ' αστέρια κλείνοντας τα μάτια σου, αφού όλα αυτά είναι ορατά με τα μάτια ανοιχτά;»* Με ρωτούσε τότε αν μπορούσα να δω τον ήλιο τη νύχτα και το φεγγάρι με τα άστρα την ημέρα. Όλες αυτές οι υπέροχες συζητήσεις μ' έφεραν τελικά στα ιερά πόδια του Διδασκάλου στο Αμριστάρ, όπου βρισκόμουν εκείνο τον καιρό φοιτώντας σ' ένα κολέγιο οδοντιατρικής.

Από φύση μου ήμουν ευαίσθητος και συναισθηματικός. Λόγω του διαταραγμένου μου μυαλού εγκατέλειψα το μονοπάτι για ένα ολόκληρο χρόνο. Στο διάστημα αυτό είχα την ευκαιρία να συναντήσω πολλούς πνευματικούς δασκάλους και να διαβάσω βιβλία σχετικά με την πνευματικότητα. Αυτός ήταν ο τρόπος Του να με κάνει να αντιληφθώ τι είναι η θρησκεία. Μετά από ένα χρόνο βρέθηκα πάλι στα ιερά Του πόδια, και τότε κατάλαβα ότι δεν μπορούσα να ξεφύγω από το ισχυρό Του χέρι.

Την πρώτη φορά που πήγα να Τον δω στο Άσραμ, συνάντησα το παμπάλαιο πρόβλημα τού *«απαγορεύεται η είσοδος»,* όπως συμβαίνει συνήθως στις ιδιωτικές κατοικίες των επισήμων. Άρχισα να σκέπτομαι ότι δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ του χώρου όπου ζει ένας ζωντανός Θεός με τον χώρο των υπουργών και λοιπών επισήμων. Τη στιγμή που το σκεπτόμουν αυτό ο φύλακας ήρθε τρέχοντας, άνοιξε την καγκελόπορτα και μας είπε να περάσουμε. Ήταν μεσάνυχτα. Ο Διδάσκαλος μας χαιρέτησε και με ρώτησε για το σκοπό της επίσκεψής μου. Άρχισα να θέτω ερωτήματα, το ένα πίσω από το άλλο, αλλά ο Διδάσκαλος πολύ ευγενικά ζήτησε από τους άλλους να περιμένουν απ' έξω και με μια κίνηση του χεριού με κράτησε μέσα. Όταν όλοι βγήκαν έξω κι έμεινα μόνος με το Διδάσκαλο, άρχισε να με παρηγορεί και να με προετοιμάζει, για να ζητήσω τη Χάρη Του αντί για άχρηστες ερωτήσεις.

Ήταν Μάρτιος του 1971, όταν μου δόθηκε η ευκαιρία να κάνω λίγη σωματική σέβα στο Μάναβ Κέντρα. Οι οδηγίες Του στους Σεβαντάρ ήταν να παραμένουν στις θέσεις τους και να συνεχίζουν την εργασία, όταν ο Ίδιος επισκεπτόταν τα διάφορα σημεία εργασίας. Με τη χάρη Του συνέχιζα να κάνω τη δουλειά που

μου είχαν ορίσει, ενώ τόσοι από τους αδελφούς και τις αδελφές έτρεχαν πίσω Του, καθώς Εκείνος έβγαινε από το σπίτι Του. Μονάχα εγώ παρέμεινα στη θέση μου συνεχίζοντας τη δουλειά μου. Ο Διδάσκαλος ήρθε κατευθείαν εκεί όπου εργαζόμουν. Ζήτησε μια καρέκλα και κάθισε μπροστά μου για μισή ώρα περίπου. Μέσα μου κατηγορούσα τον εαυτό μου που δεν έτρεξα εγώ στον Διδάσκαλο, αλλά τον ανάγκασα να έρθει Εκείνος σε μένα. Ένιωθα κουρασμένος. Ο Διδάσκαλος γέλασε μαζί μου και είπε: *«Να είσαι λιοντάρι!»*

Στο Μάναβ Κέντρα είχαμε τη μοναδική ευκαιρία να δεχόμαστε την ντάρσαν Του καθημερινά. Εκεί έμαθα ότι ο Διδάσκαλος μπορούσε να διαβάζει τις σκέψεις μας χωρίς να χρειάζεται να κάνουμε ερωτήσεις. Πάλι δεν μας επέτρεπε ποτέ να λέμε μη ουσιώδη πράγματα. Με τον τρόπο αυτό μας καθοδηγούσε. Είχα τόσα θέματα να συζητήσω με το Διδάσκαλο, Εκείνος όμως έλεγε:

«Μη μου λες τίποτα, να τα πεις σ' αυτούς εδώ που είναι παρόντες». Είχα τη συνήθεια να διηγούμαι τα θαύματα του Διδασκάλου. Έτσι έμαθα πως δεν Του άρεσε να ακούει να Τον επαινούν.

Ο Διδάσκαλος με συμβούλεψε να ανοίξω το οδοντιατρείο μου στο Τζάγκραον. Τόσοι φίλοι μου ήθελαν να ανοίξω το ιατρείο στον τόπο τους, όμως ο Διδάσκαλος πάντοτε το απέκλειε λέγοντας: *«Ρώτα με εκατό φορές ξανά και ξανά, εγώ θα επαναλαμβάνω αυτά που σου έχω ήδη πει».* Έτσι λοιπόν με τις ευλογίες Του εγκαταστάθηκα στο Τζάγκραον. Εκεί το Σανγκάτ με πίεζε να ζητήσω από τον Διδάσκαλο να κάνει ένα Σάτσανγκ. Ο Διδάσκαλος μας ευλόγησε πράγματι με ένα ημερήσιο πρόγραμμα στις 28 Οκτωβρίου 1973. Αυτή ήταν η πρώτη και τελευταία επίσκεψή Του στο Τζάγκραον. Μια μέρα του Ιουλίου του 1974 ήταν, με την ευκαιρία της Μπαντάρα του Ιουλίου, που είδα για τελευταία φορά τον Διδάσκαλο στο σωματικό επίπεδο. Δεν ξέρω πώς συνέβη αυτό, αλλά άρχισα ξαφνικά να κλαίω μπροστά στο Διδάσκαλο. Εκείνος με παρηγόρησε και μου είπε χαμηλόφωνα: *«Πολύ σύντομα θα έρθει μια μέρα που δεν θα υπάρχει κανείς να σταματά τους λυγμούς σου.»* Δεν μπορούσα να καταλάβω τι εννοούσε μέχρι το πρωί της 22ας Αυγούστου 1974, που έμαθα γεμάτος απελπισία ότι ο Διδάσκαλος είχε εγκαταλείψει το φυσικό Του σώμα. Τη στιγμή που το έμαθα ένιωσα όλη τη Χάρη Του να με τυλίγει, τόσο πολύ, που για μια ακόμα φορά μου παρουσιάστηκε με τη φυσική Του μορφή.

81. Το Αγαπημένο ποίημα του Διδασκάλου

Bibi Hardevi

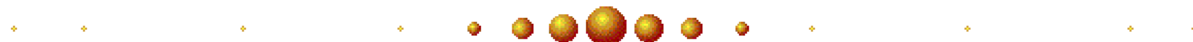
(Η κυρία που φρόντιζε τον Διδάσκαλο Κιρπάλ όταν πέθανε η γυναίκα Του)

Είναι ευλογία να έχεις το ποίημα που ο Αγαπημένος Διδάσκαλος αγαπούσε να απαγγέλλει στη γλυκιά ενθύμηση του Χαζούρ. Μεταφράστηκε στα Αγγλικά και εκφράζοντας το βαθύ πόνο του Μαχαράτζι όταν έχασε τον Διδάσκαλό Του, μας βοηθά και μας να εκφράσουμε το δικό μας πόνο.
Εκείνες τις μέρες δεν υπήρχαν μαγνητόφωνα. Τι θησαυρός στ' αλήθεια θα ήταν αν ακούγαμε τα λόγια αυτά με την ίδια τη φωνή του Μαχαράτζι. Ψιθύριζε τους στίχους απαλά και εκφραστικά – πόσο όμορφοι στίχοι, πόσος πόνος, πόση αγωνία!

Το μοναδικό δώρο που γυρεύω
Είναι η δική Σου απέραντη Αγάπη.
Ποτέ ας μην ξεχάσω την οδύνη του αποχωρισμού,
Κι ας πεθάνω με τη γλυκιά ανάμνηση της Αγάπης Σου.

Σαν εγκαταλείπει το σώμα η ψυχή,
Ας μη γεννιούνται άλλες σκέψεις,
Κι ας φύγω, για Σένα μονάχα, τραγουδώντας.

Το μοναδικό δώρο που γυρεύω
Είναι η δική Σου απέραντη Αγάπη
Ποτέ ας μην ξεχάσω την οδύνη του αποχωρισμού
Κι ας πεθάνω με τη γλυκιά ανάμνηση της Αγάπης Σου,
Και με την επίγνωση της Ανείπωτης Χάρης της δικής Σου.

82. Η Ανιδιοτελής Του Αγάπη

Gloria Smith

Η μεγαλύτερη ευλογία στον κόσμο είναι να βρίσκεσαι στη φυσική παρουσία ενός Τέλειου ζωντανού Διδασκάλου. Αυτές οι ευτυχισμένες ψυχές που βρέθηκαν μέσα στην θεία ακτινοβολία του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ γνωρίζουν το βάθος αυτής της αλήθειας. Το να είσαι μέσα στην προσωπική αύρα του αγαπημένου Διδασκάλου σημαίνει να έρθεις σ' επαφή με μια δύναμη που μπορεί να μεταμορφώσει την ανθρώπινη ζωή. Η αγάπη Του μας έλκυε κοντά Του - μια αγάπη άγνωστη στους ανθρώπους. Η αγάπη Του ήταν παγκόσμια και συμπεριλάμβανε ολόκληρη τη θεία Δημιουργία όχι τον άνθρωπο μονάχα.

Ο Διδάσκαλος ήταν μια ζωντανή Βίβλος και με το παράδειγμα Του άρχιζε κανείς να κατανοεί εκείνες τις απλές αλήθειες, που προηγουμένως ήταν κρυμμένες μέσα στις ιερές Γραφές του σύμπαντος. Μας έλεγε συχνά: *«Η πνευματικότητα είναι απλή, εσείς την έχετε κάνει δύσκολη»*. Μας δίδασκε να έχουμε αγάπη για όλα τα πλάσματα και να τα υπηρετούμε όλα. Επαναλάμβανε συχνά: *«Τα ζώα ζουν για τον εαυτό τους, ο άνθρωπος είναι εκείνος που πρέπει να ζει για τους άλλους»*. Μεταμόρφωνε την έννοια της αγάπης σε μια καθημερινή εμπειρία, πραγματοποιήσιμη από όλους, κατόπιν ζητούσε να ζούμε στο επίπεδο αυτής της γνώσης που μας είχε δώσει Εκείνος. Εντύπωνε μέσα μας το: *«Μη βλάπτεις κανέναν, ο Θεός κατοικεί μέσα σε κάθε καρδιά»* και καθώς αρχίζει να χαράζει μέσα μας η επίγνωση ότι ολόκληρη η Δημιουργία είναι Εκείνος, μεταμορφωμένος σε διαφορετικές μορφές, πώς μπορεί κανείς τότε να ανέχεται να Τον βλέπει να υποφέρει, σε όποια μορφή κι αν έχει πάρει, είτε ανθρώπου είτε ζώου, πουλιού, ή ακόμη και μια μορφή του φυτικού βασιλείου; Ο σεβασμός του Διδασκάλου για κάθε μορφή ζωής άνοιγε τις καρδιές μας και διεύρυνε την ικανότητά μας να αγαπάμε. Μας έδειχνε με το καθημερινό Του παράδειγμα τι είναι η Αγάπη, και πώς μπορούμε να ζούμε με την Αγάπη.

Μοίραζε αλήθειες, και κατόπιν μας έδινε απεριόριστες ευκαιρίες να κατανοήσουμε και να ζήσουμε στο ύψος αυτών των αληθειών στην καθημερινή μας ζωή. Αυτά τα μαθήματα, όταν δίδονταν στη φυσική Του παρουσία ήταν πολύ δυνατά και συχνά οδυνηρά, διότι ο Πολυαγαπημένος ήταν καθημερινά μπροστά μας, υπενθυμίζοντάς μας ότι *«Η αλήθεια είναι το ύψιστο αγαθό, αλλά ακόμη υψηλότερο είναι το να ζεις αληθινά»*. Ζητούσε να αγωνιζόμαστε να ζούμε στο ύψος αυτών που μας είχε διδάξει. Ήταν ένας χώρος εκπαίδευσης, ένα σχολείο πνευματικότητας στα ιερά Του πόδια και ο μεγάλος Διδάσκαλος δεν επέτρεπε στους μαθητές Του να χάνουν τον πολύτιμο χρόνο τους ενώ ήταν μαζί Του.

Είχαμε ένα και μόνο πράγμα, τον Διδάσκαλο όλα τα άλλα έπρεπε να αφεθούν ξωπίσω μας. Όσοι από μας είχαν αυτή την ικανότητα, με τη χάρη Του δοκίμαζαν βαθιές μεταμορφώσεις στη ζωή τους.

Μια φορά στο Μανάβ Κέντρα ένας μυημένος προσπαθούσε να εξασφαλίσει πόρους για να μπορέσει να ζήσει στην Ινδία, ώστε να παραμένει κοντά στον Διδάσκαλο. Ο Διδάσκαλος με αγάπη άκουσε ολόκληρο το σχέδιό του, κουνώντας το κεφάλι Του πάνω - κάτω και λέγοντας, *«Ωραία, ωραία»,* σαν να συμφωνούσε. Ύστερα είπε βαθυστόχαστα λόγια που άλλαξαν τη ζωή του μυημένου: *«Άκου 'δω, πρέπει αυτά τα πράγματα να τα αφήσουμε στη Διδάσκαλο Δύναμη, διότι μονάχα Εκείνος γνωρίζει τι είναι το καλύτερο για τον τερματισμό του κάρμα μας».* Η φόρτιση των λόγων Του πήγαν βαθιά μέσα στην καρδιά του μαθητή, που κατανόησε ότι δεν θα πρεπε να είναι εξαρτημένος από τίποτε – ούτε καν από τόπους. Ο Διδάσκαλος, με την απόλυτη ανιδιοτέλειά Του, έδειχνε, ότι η επιθυμία θα έπρεπε να είναι μόνο η επιστροφή στο αληθινό μας σπίτι και όχι κάποιος άλλος σκοπός πάνω στη γη. Εάν το κάρμα μας είναι να ζήσουμε στη φυσική παρουσία του Διδασκάλου, τότε αυτή η Δύναμη θα τα τακτοποιήσει όλα και δε θα υπάρχει τίποτε που να το κάμουμε οι ίδιοι. Κάθε ζωή δεν είναι παρά μια σειρά από πάρε - δώσε. Έχουμε έρθει εδώ, για να ξεκαθαρίσουμε αυτά τα χρέη και η Διδάσκαλος Δύναμη, αν αφεθούμε σ' Αυτήν, θα μας οδηγήσει εκεί όπου χρειάζεται να πάμε, ώστε να ξοφλήσουμε κάθε λογαριασμό, για να είμαιστε και πάλι ελεύθεροι και να συγχωνευθούμε μαζί Του – περατώνοντας κάθε διαχωρισμό.

Ο αγαπημένος μας Διδάσκαλος ήταν η προσωποποίηση της αλήθειας, της αγάπης, της απλότητας και της ταπεινοφροσύνης. Ήταν η ενσάρκωση όλων των προτερημάτων. Και με το μεγάλο Του παράδειγμα, τη ζωή Του της απόλυτης ανιδιοτελούς υπηρεσίας, μας έδειχνε ότι μπορούμε να ξανακερδίσουμε τη λησμονημένη μας θειότητα, αλλά θα χρειαζόταν η ίδια απόλυτη αφοσίωση, η απόλυτη και ολοκληρωτική παράδοση του εαυτού μας στον Γκουρού, ώστε να μπορέσει να καθαρίσει και να προετοιμάσει το σκεύος για την πλήρωσή του. Αυτή την ολοκληρωτική παράδοση την είχε κάνει Εκείνος με το Διδάσκαλό Του, δείχνοντάς μας έτσι πως ό,τι έχει κάνει κάποιος, μπορεί να το κάνει και κάποιος άλλος.

Ω! Αγαπημένε Διδάσκαλε! Σε γνωρίσαμε για μια σύντομη στιγμή μονάχα – κι ωστόσο μας έκλεψες τις καρδιές μας. Ήρθες στη γη με το υπέροχο ένδυμα της σάρκας, με την ανθρώπινη μορφή. Με τη λεπτότητα της αγνής Σου Αγάπης, την απλότητα, την ταπεινότητα αφύπνισες τις κοιμισμένες μας ψυχές και τις οδήγησες στο δρόμο της επιστροφής. Ο βαθύς πόνος, η πλήρης ανιδιοτέλειά Σου, η ζωή Σου ήταν όλα δοσμένα στην ανθρωπότητα και δεν κράτησες τίποτα για Σένα. Με την ταπεινότητά Σου, την αγάπη Σου, δε μας ένωσες με το φυσικό Σου σώμα, αλλά με αυτή την Αιώνια Διδάσκαλο δύναμη που ποτέ της δεν πεθαίνει.

Ω! Πολυαγαπημένε! Η ανιδιοτελής Σου αγάπη ξεσκίζει την καρδιά μας. Δέξου την προσφορά αυτής της προσευχής: ελέησε τις ψυχές μας. Είμαστε τυφλωμένοι από τόσα παραπετάσματα πέπλων – συγχώρα μας, δε γνωρίζουμε τι κάνουμε.

83. Το Έπος της Αγάπης

Bhadra Sena

(Αυτός που μάζεψε τις ιστορίες αυτού του βιβλίου)

Το πνεύμα της έρευνας: *«Από πού έχω έρθει και πού πηγαίνω;»* Και το *«γιατί»* και *«για ποιο σκοπό»* - όλες αυτές οι ερωτήσεις με βασάνιζαν απ' τα παιδικά μου χρόνια. Στην αναζήτησή μου επισκεπτόμουν ναούς, τεμένη, γκουρντβάρες και εκκλησίες, όμως ποτέ δεν εύρισκα ικανοποίηση. Το φθινόπωρο του 1936 επιτέλους με μάζεψε ο Μαχαράτζ Κιρπάλ Σινγκ. Από τότε και ύστερα δημιουργήθηκε ένας προσωπικός δεσμός, ο οποίος βαθμιαία εξελίχθηκε σε έναν αδιάλυτο δεσμό.

Από τη στιγμή που με πήρε στα χέρια Του, άρχισε η περίοδος της εντατικής άσκησης. Άρχισα να παρακολουθώ τις κυριακάτικες ομιλίες του Μαχαράτζι, υπό την καθοδήγηση του Χαζούρ, στη Λαχόρη. Μετά από κάποιους μήνες απόφασισα να πάω στην Μπεάς. Στην Ντέρα, ο Μαχαράτζι με πήγε στο μπανγκαλόου του αδελφού Του, στο οποίο κατοικούσε η οικογένεια Του. Τη νύχτα πηγαίναμε να δούμε τον Χαζούρ που αναπαυόταν στην ταράτσα Του, καθώς ήταν καλοκαίρι. Παρουσιάζοντάς με σ' Εκείνον, ζήτησε να μου δοθεί μύηση την επομένη. Ο Χαζούρ παρατήρησε ευγενικά: *«Πολύ καλά, θα γίνει».*

Από τότε και στο εξής η Ντέρα έγινε τόπος προσκυνήματος για μένα. Σε ένα Σάτσανγκ ο Χαζούρ παρατήρησε ότι δίνοντας μύηση σε κάποιον ο Διδάσκαλος **παίρνει την ευθύνη όχι μονάχα του μυημένου αλλά και κάθε μέλους της οικογένειας, συμπεριλαμβανομένων και των ποντικών στο σπίτι του!** Μετά το Σάτσανγκ είχα το μαντήλι μου γεμάτο ζαχαρωτά με ρύζι ως πρασάντ από τον Χαζούρ, πριν φύγω για τη Λαχόρη. Στο σπίτι μου μετά το δείπνο πήραμε όλοι και το υπόλοιπο που έμεινε το έδεσα στο μαντήλι και το κρέμασα από ένα καρφί στον τοίχο. Την επομένη το πρωί, καθώς κατεβήκαμε είδαμε με απορία το ζαχαρωμένο ρύζι σκόρπιο στο πάτωμα. Κοιτάζοντας στον τοίχο είδαμε ότι το μαντήλι το είχαν δαγκάσει ποντίκια που είχαν έρθει, για να πάρουν κι αυτά το μερτικό τους από το πρασάντ!

Μια φορά έπεισα τη γυναίκα μου να επισκεφθεί την Ντέρα για να ακούσει το μεγάλο Διδάσκαλο και να δεχθεί την ντάρσαν Του. Ήταν μέσα τους πιο ζεστούς μήνες του καλοκαιριού, Ιούνιος ή Ιούλιος. Η γυναίκα μου φοβόταν τη ζέστη. Εν τέλει συμφώνησε και φτάσαμε στην Μπεάς. Ο Μαχαράτζι ήταν εκεί για να μας υποδεχτεί πρώτος. Μας έβαλε σ' ένα δωμάτιο δίπλα στο δικό Του. Ως το βράδυ η γυναίκα μου σήκωσε υψηλό πυρετό με δυνατό πονοκέφαλο και κράμπες στα πόδια. Είχε ρίγη, παρά τα παπλώματα με τα οποία την σκεπάσαμε. Το βράδυ

ήρθε ο Μαχαράτζι, έβγαλε από την τσέπη Του μερικά ομοιοπαθητικά χαπάκια και απευθυνόμενος στη γυναίκα μου είπε: «Πάρε αυτά τα χάπια. Θα γίνεις γρήγορα καλά. Μην ανησυχείς. Μια μέρα αυτά θα σε φέρουν κι εσένα στο μονοπάτι». (Μυήθηκε κάποια χρόνια αργότερα, στις αρχές του 1949). Ως το πρωί ήταν καλά και ντύθηκε για το Σάτσανγκ. Αφού ακούσαμε τον μεγάλο Διδάσκαλο, γυρίσαμε στη Λαχόρη. Καθώς φτάναμε στο σπίτι μας μού εξήγησε γιατί είχε αυτή τη δυσάρεστη εμπειρία του κρύου και του πυρετού. Ήταν εντελώς απρόθυμη να ταξιδέψει μέσα στην κάψα του καλοκαιριού, και είχε προσευχηθεί εσωτερικά, αν πράγματι ο μεγάλος Διδάσκαλος ήταν Θεάνθρωπος να μη νιώσει την επίδραση του καλοκαιριάτικου ήλιου. Ο Χαζούρ ωστόσο, δεν θα άλλαζε το ρου της φύσης για χάρη της, της έδωσε όμως τις κρυάδες του πυρετού, κι όχι μόνο γλίτωσε τη ζέστη, αλλά χρειάστηκε να τυλιχτεί σε παπλώματα. Αργότερα όταν διηγήθηκα στον Μαχαράτζι τι συνέβη, έσκασε στα γέλια και παρατήρησε: *«Προσπαθούμε να δοκιμάσουμε τους Θεανθρώπους και δεν ξέρουμε ούτε καν τι να ρωτήσουμε. Γι’ αυτό το λόγο οι προσευχές μας καμιά φορά πάνε χαμένες και ύστερα μετανοούμε»*

Μετά το θάνατο του Χαζούρ, άκουσα ότι ο Μαχαράτζι ήταν στο Δελχί και έμενε στο Λόντι Κόλονυ. Μια μέρα πήγα να Τον δω και κάθισα στα πόδια Του. Με τη χαρακτηριστική ζεστασιά Του με σήκωσε και μ’ έβαλε να καθίσω δίπλα Του, λέγοντας: *«Δεν είμαι κανένας βρομιάρης αλλά κι αν ακόμη ήμουν, όταν γυρίσεις σπίτι σου, μπορείς να κάνεις μπάνιο και να καθαριστείς».*

Αναρίθμητα είναι τα οφέλη που αποκόμισα από τη συντροφιά του αγαπημένου Διδασκάλου, κυρίως όταν άρχισα να απευθύνομαι σε Αυτόν για τις προσωπικές επιστολές που του έστελναν, αφού μου έδωσε την εντολή να απαντάω σε ορισμένες από αυτές, αντί για Αυτόν τον Ίδιο. Η αγάπη μεταξύ του ιερού Γκουρού και του μαθητή Του είναι ένας ασυνήθιστος δεσμός. Με δίδασκε όχι με τα λόγια Του μονάχα, πώς να πλησιάσω αυτό το Μονοπάτι, αλλά και μέσα από τα μάτια Του. Με έκανε να πληρώνω την κάθε αδυναμία μου στην κατάνόηση των επιθυμιών Του, πάντοτε με τον αρμόζοντα τρόπο, πράγμα που με χαροποιούσε ιδιαίτερα. Παρατηρούσε με ευγένεια ότι η Εσωτερική Δύναμη λειτουργεί με απόλυτη ακρίβεια κι ως εκ τούτου αυτή είναι η Δύναμη που εκδηλώνει την επιθυμία του Διδασκάλου και αυτή που πρέπει να χρησιμοποιούμε.

Στη διάρκεια των πρώτων εκείνων ημερών, βρέθηκα μόνος μου με το Διδάσκαλο. Μου πρόσφερε συχνά τέτοιες ευκαιρίες εκστατικής χαράς. Εκείνη τη συγκεκριμένη φορά, είχε εξαιρετικά καλή διάθεση και η Τάι Τζι που καθόταν δίπλα με κοίταξε και είπε: *«Ο Μαχαράτζ Τζι βρίσκεται στην κατάλληλη διάθεση για να σου προσφέρει ό,τι θελήσεις. Ζήτησέ Του το!»* Δίστασα κι έμεινα για λίγο σιωπηλός. Εκείνη με ξαναπίεσε να μιλήσω, προσθέτοντας: *«Θέλεις γήινα πλούτη;» «Όχι»* απάντησα. *«Τότε φήμη και δόξα μέσα στον κόσμο;»* ρώτησε. Και πάλι απάντησα αρνητικά. *«Τι άλλο λοιπόν;»* Εκεί πάνω το ξεφούρνισα, *«Ένα μονάχα πράγμα θέλω, κι αυτό είναι η αγάπη του Διδασκάλου, και να φροντίσει ποτέ να μη σβήσει η φωτιά της αγάπης που μου άναψε στα στήθη.»* Ο Διδάσκαλος μου χαμογέλασε αινιγματικά και παρέμεινε ήσυχος.

Το έπος της αγάπης αποτελείται από χαμόγελα και δάκρυα, δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος. Ένιωθα πάντοτε ότι η Αγάπη Του ήταν απέραντη και ερχόταν με παλιρροιακά κύματα να με σκεπάσει. Όσο το σκέπτομαι αυτό, νιώθω ότι τρέχει από τα βάθη των αιώνων και συνεχίζεται στην αιωνιότητα. Μια φορά, ενώ περπατούσα βραδάκι με τον Διδάσκαλο, παρατήρησα: *«Διδάσκαλε, είσαι τόσο μετουσιωμένος, τόσο αγνός και τόσο θεϊκός που κάποιες φορές απορώ πώς ανέχεσαι έναν τόσο αμαρτωλό άνθρωπο σαν κι εμένα να έρχεται κοντά Σου. Υπάρχει κάποιος δεσμός μεταξύ μας από το παρελθόν;»* Απάντησε απλώς: *«Δίχως κάποιο τέτοιο δεσμό από το παρελθόν, δε θα μπορούσαμε να είμαστε μαζί έτσι ξαφνικά.»*

Μια μέρα όταν στρωνόταν το γρασίδι στο Άσραμ, ο Διδάσκαλος κι εγώ περπατούσαμε στο σκοτάδι. Ξαφνικά ο Διδάσκαλος σταμάτησε, άναψε το φανάρι που κρατούσε στα χέρια Του και το εστίασε εκεί που στεκόμουν. «Τι συμβαίνει Διδάσκαλε;» ρώτησα. *«Ήθελα να βεβαιωθώ ότι φοράς τα παπούτσια σου, μην τύχει και βρεθεί κανένα φίδι», ήταν η τρυφερή Του απάντηση.* Απόρησα στ' αλήθεια με το βαθύ Του ενδιαφέρον για την ασφάλειά μου.

Όσο για την αλληλογραφία ο Διδάσκαλος έκανε μεγάλες προσπάθειες, για να με εκπαιδεύσει. Με το δικό Του αμίμητο τρόπο: *«Είσαι απλώς ένα εργαλείο, μου έλεγε. Δε χρειάζεται να ανυψώσεις τον εαυτό σου. Διάβασε προσεκτικά το κάθε γράμμα, σημειώνοντας στο περιθώριο τα σημεία. Κατόπιν πάρε στο χέρι σου την πέννα και χωρίς καμιά προμελετημένη σκέψη, άρχισε να γράφεις. Η εσωτερική Δύναμη θα κάνει τα υπόλοιπα.»* Ακολουθώντας τη συμβουλή Του, διάβαζα τα γράμματα πριν πλαγιάσω στο κρεβάτι. Νωρίς το πρωί καθόμουν στο γραφείο κι άρχιζα τη δουλειά μετά από μια σύντομη προσευχή: «Διδάσκαλε, πρέπει να το κάνεις Εσύ, εγώ δεν ξέρω πώς». Εύρισκα εύκολα διάφορες βιβλικές αναφορές ή άλλες παραινέσεις, απλώς ανοίγοντας βιβλία στην τύχη, και πάντοτε, προς έκπληξή μου, στη σωστή σελίδα λες κι ήταν σημαδεμένα επίτηδες για το σκοπό αυτό. Ήταν η δική Του αγάπη που έκανε όλη τη δουλειά, λες και κρατούσε ο Ίδιος την πέννα στα χέρια Του.

Ο Διδάσκαλος έδινε μεγάλη σημασία στην κατάλληλη χρήση των λέξεων στην αλληλογραφία Του. Προχωρούσε πάντοτε σύμφωνα με το πνεύμα της εποχής και την ιδιοσυγκρασία του κάθε αλληλογράφου. Πίστευε στην ήπια πειθώ μ' ένα ίχνος προσωπικού χαρακτήρα, ώστε να πιάσει τον καθένα από το σημείο της μικρότερης αντίστασης και ύστερα να τον αφήσει ώστε τελικά να αποφασίσει μοναχός του. *«Σε μια εποχή επιστημονική όπως η σημερινή»,* παρατηρούσε, *«κατηγορηματικές διαβεβαιώσεις δε θα ωφελούσαν». «Ο καθένας θέλει λογική εξήγηση για το καθετί, κι ακόμα περισσότερο για θεωρητικές και δυσνόητες αλήθειες. Ακρίβεια και σαφήνεια είναι το ζητούμενο. Δε χρειάζεται να χώνουμε κάτι μεσα στο λαιμό του άλλου με το ζόρι. Είναι δουλειά του Θεού και μόνο ο Θεός ξέρει πώς να την ολοκληρώσει».*

Σχετικά με τα σχέδια των επιστολών, παρατήρησε με ικανοποίηση κάποια φορά, *«Να είσαι πολύ, πολύ προσεκτικός διότι έτσι και βάλω την υπογραφή μου σε οτιδήποτε, είναι σαν να έβαλε ο Θεός την υπογραφή Του».* Με τον τρόπο αυτό έδινε κάποτε την υποψία της θεϊκής δύναμης που δούλευε μέσα απ' Εκείνον.

(Εδώ γίνεται αναφορά για τις επιστολές που έγραφε ο Bhadra Senna και τις υπέγραφε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, όπως γινόταν και με τους πρώην και τους επόμενους Διδασκάλους)

Ο Διδάσκαλος είχε στη βιβλιοθήκη Του μια θαυμάσια συλλογή με βιβλία πάνω σε ποικίλα θέματα ιδιαιτέρως σχετικά με την υγεία: υγεία του σώματος, του νου και της ψυχής. Είχε την ευγένεια να μου επιτρέψει ελεύθερη πρόσβαση σ' αυτά, πράγμα που με ωφέλησε τόσο πολύ! Με το που έφταναν τα καινούργια βιβλία, συνήθως μου τα περνούσε με οδηγίες για να κρατήσω σημειώσεις για συγκριτική μελέτη των διαφόρων συστημάτων, του τι πρότειναν και τι υποστήριζαν. Και κατόπιν, στα ενδιάμεσα της κοπιαστικής αυτής εργασίας, κάπως εύρισκε το χρόνο για να υποδείξει τις λεπτές διακρίσεις ανάμεσα στα διάφορα συστήματα: Τη Θεοσοφία, την Ανθρωποσοφία, Τον Ροδοσταυρισμό, Την Έβδομη Ημέρα, τους Χιλιαστές, την Κίνηση «Είμαι, τη Λευκή Αδελφότητα, το Σουμπούντ, τον Υπερβατικός Διαλογισμό, τον Τελικό Διαφωτισμό, την Κουνταλίνι Γιόγκα, την Κρίγια Γιόγκα, και τέλος την κίνηση Νιρανκάρις και Μπράχμα Κουμάρις. Κάποιες φορές με εφοδίαζε με τις δικές Του άφθονες σημειώσεις σχετικώς με το ένα ή το άλλο θέμα που μας απασχολούσε. Ήταν ακούραστος δουλευτής και θυμάμαι περιπτώσεις που, περασμένα μεσάνυχτα, δε δίσταζε να μας φωνάξει για να επιλύσουμε τις δυσκολίες μας ώστε να μπορούμε να προχωρούμε την εργασία ανεμπόδιστοι.

Ο Διδάσκαλος ήταν δάσκαλος όλων των περιστάσεων. Προς το τέλος της γραφειακής μου καριέρας (1960) είχα σοβαρές διαφορές με τη διοίκηση, με αποτέλεσμα να μου εκδηλωθεί χαμηλός πυρετός, ο οποίος παρέμεινε για πολλούς συνεχόμενους μήνες. Ένιωθα τέτοια κόπωση, που αποφάσισα να παραιτηθώ δυο χρόνια πριν την συνταξιοδότησή μου. Πριν όμως να το κάνω, πήγα να ζητήσω την άδεια του Διδασκάλου. Μου είπε εμφατικά, *«Όχι!»* και ύστερα πρόσθεσε: *«Για τριάντα χρόνια δούλεψες για τον εαυτό σου. Για τα υπόλοιπα δύο, να συνεχίσεις να δουλεύεις για μένα. Από δω και πέρα θα υπηρετείς εμένα και κανέναν άλλο!»* Αυτό αρκούσε. Σε λίγες μέρες μετατέθηκα και βγήκα από εκείνο το αδιέξοδο.

Εκείνη την εποχή περίπου, όταν το σπίτι μας στο Καλκάτζι ολοκληρώθηκε, ο Διδάσκαλος το τίμησε, προσφέροντας τις ευλογίες Του και το ονόμασε «Σαουάν Κουτίρ» (Κουτίρ σημαίνει στα Ινδικά ταπεινή κατοικία). Πριν φύγει είπε: *«Σήμερα σου δίνω μια συμβουλή – ποτέ, ούτε για μια στιγμή, μη θεωρήσεις αυτό το σπίτι δικό σου»*. Απάντησα ταπεινά: *«Διδάσκαλε, ποτέ δεν το θεώρησα δικό μου. Ανήκει στον Χαζούρ, όπως εξάλλου τόσο ευγενικά το ονόμασες»*.

Είχε το δικό Του, τόσο αμίμητο τρόπο να φτάνει έως αυτούς που δεν ήταν δεκτικοί, με ένα πλεόνασμα αγάπης. Μετά τη γέννηση της εγγονής μου, συνόδεψα τον γιο και τη νύφη μου μαζί με το παιδί ως το Άσραμ. Εκείνο το βράδυ ο αγαπημένος Διδάσκαλος ήταν ιδιαίτερα φιλικός με τη νύφη μου που δεν ήταν μυημένη. Αφού ευλόγησε το μωρό, γύρισε προς τη μητέρα και είπε: *«Γιατί δεν έρχεσαι συχνότερα; Χαίρομαι τόσο πολύ όταν σε βλέπω. Να έρθεις πάλι σύντομα. Δεν έχει δικαιολογίες. Οποτεδήποτε έχεις καιρό, δεν έχεις παρά να μου τηλεφωνήσεις και θα στείλω το αυτοκίνητο να έρθει να σε πάρει»*. Η νύφη μου ήταν

μάλλον συνταραγμένη και αμήχανη. Βλέποντάς το αυτό συνέχισε: *«Ναι πραγματικά το εννοώ, όποτε το θυμηθείς απλώς τηλεφώνησε – το αυτοκίνητο θα έρθει να σε πάρει και να σε ξαναφέρει πίσω».* Η νύφη μου μουρμούρισε ότι αυτό θα παραήταν φασαρία. *«Φασαρία!»* γέλασε ο Διδάσκαλος. Και κατόπιν σοβαρός την κοίταξε, μια εκείνη, μια το μωρό και πάλι εκείνη: *«Εσύ η ίδια έχεις ένα παιδί. Ξέρεις τι χαρά είναι για τους γονείς να έχουν τα παιδιά τους μαζί τους. Αν έπρεπε να στείλεις το αυτοκίνητό σου, για να πάρει το παιδί σου, θα το θεωρούσες ποτέ φασαρία; Έτσι αισθάνομαι απέναντί σου και θα ήταν χαρά μου να σ' έχω εδώ πέρα.»* Αργότερα όταν ήρθε η ώρα μας να φύγουμε, εκείνος επέμενε να μας πάνε με τ' αυτοκίνητο στο σπίτι.

Μια φορά, ενώ βρισκόμουν σ' ένα νοσοκομείο, ήρθε ευγενικά να μου φτιάξει τη διάθεση και είπε: *«Τι είναι αυτή η εγχείρηση; επισκευή μονάχα του σαραβαλιασμένου τοίχου. Δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας. Πολύ σύντομα θα είσαι τελείως καλά».* Πριν βγει από το δωμάτιο, τοποθέτησε ήσυχα-ήσυχα κάποια χαρτονομίσματα των εκατό ρουπιών κάτω από το μαξιλάρι μου. Η γυναίκα μου το πρόσεξε και μου το είπε. Τα τράβηξα έξω και ταπεινά τον ρώτησα για ποιο σκοπό ήταν αυτά. Απάντησε απλά: *«Πιθανόν να τα χρειαστείς»* Με ενωμένα τα χέρια, Του τα επέστρεψα λέγοντας, *«Διδάσκαλε, ήδη αρκετή οικονομική ενίσχυση δέχομαι από Σένα. Σε παρακαλώ φύλαξέ τα και ευχαρίστως θα Σου τα ζητήσω όποτε και εάν τα χρειαστώ».* Ο Διδάσκαλος έλεγε, συχνά, ότι οι υποτιθέμενοι γκουρού πάντοτε παίρνουν πράγματα από τους μαθητές τους. Ένας Άγιος γκουρού, αντίθετα, δίνει μονίμως.

Όταν το 1971 το Μπαγκλαντές περνούσε από το ολοκαύτωμα της φωτιάς και του σπαθιού, ένιωθα τόσο ταραγμένος που πήγα στον Διδάσκαλο και Του είπα, *«Διδάσκαλε τι είναι όλη αυτή η σφαγή και το μακελιό; Δεν μπορεί κανείς να τα σταματήσει;»* Με τη χαρακτηριστική Του ηρεμία απάντησε: *«Ήρθες να ικετεύσεις γι' αυτούς; Δε βλέπω να κρατάς κάποιο φάκελο. Όλα είναι θέμα δράσης και αντίδρασης. Εάν είναι το θέλημα του Θεού ο κόσμος να χαθεί μέσα στη σκόνη και τον καπνό, ποιος μπορεί να το εμποδίσει; Γαλήνεψε, και όλα θα πάνε καλά!»*

Τον Ιούλιο του 1974, μου έγραψε για να μου πει ότι ήταν στο Δελχί και ότι μπορούσα να πάω για να Τον επισκεφθώ. Τον συνάντησα δυο φορές εκείνο το μήνα, μετά απ' αυτό δεν είχα ξανά την ευλογία να Τον συναντήσω.

Την πρώτη φορά Τον βρήκα στο κρεβάτι Του, κάτω, στο καθιστικό. Έμοιαζε τόσο πολύ αδύναμος που δεν άντεξα να μην Τον παρακαλέσω: *«Όλη αυτή η αρρώστια είναι για λογαριασμό άλλων. Δεν είναι δική Σου Διδάσκαλε. Αιτία είμαστε όλοι εμείς. Σε ικετεύω να μη κάνεις άλλες μυήσεις για τουλάχιστον έξι μήνες». «Ήδη παρέλειψα δυο-τρεις»* απάντησε και έκλεισε το θέμα.

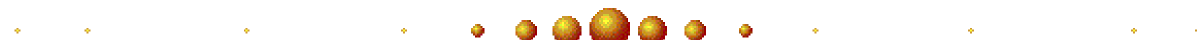
Στη δεύτερη και τελευταία συνάντηση ήταν πολύ άρρωστος και βρισκόταν στην κρεβατοκάμαρά Του, στο πρώτο πάτωμα. Καθώς ανέβαινα Τον συνάντησα που κατέβαινε. Όταν κάθισα στα πόδια Του, με ρώτησε για την υγεία μου. Με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, ξελάφρωσα απαγγέλλοντας μια στροφή στα Ουρντού που είχα συνθέσει γι' αυτό το σκοπό.

Με γνωρίζεις τόσο καλά, τι νόημα έχει να αποκαλύψω το άγχος,
το άγχος της καρδιάς μου.
Υπερβολικά αδύναμος, για να Σε συναντήσω,
ατενίζω την εικόνα Σου και θρηνώ
τις εξαντλητικές ώρες που φεύγουν
.

Όταν ήρθε η ώρα μου να φύγω, σηκώθηκε για να με συνοδέψει. Το να σκεφτεί καν κάτι τέτοιο, στην κατάσταση που βρισκόταν, ήταν εντελώς εξωφρενικό και με πολύ κόπο Τον κατάφερα να παραμείνει στη θέση Του. Την ώρα εκείνη καθόλου δεν αντιλήφθηκα ότι, ξέροντας πως ήταν η στερνή μας συνάντηση, Εκείνος έκανε μια αποχαιρετιστήρια κίνηση άφατης αγάπης, μιας αγάπης που έτρεφε για τον καθένα από μας.

Στη δεκαετία του 70 είχα επανειλημμένα φορτικά παρακαλέσει τον αγαπημένο Διδάσκαλο να με οδηγήσει εσωτερικά ή να με απαλλάξει από την ίδια τη ζωή. Καθώς άρχισα με την ηλικία να δυσκολεύομαι ολοένα περισσότερο, να Τον συναντήσω, η ύπαρξη μου είχε γίνει βάρος. Είχα επαναλάβει το παράπονό μου σε μια απ' τις συναντήσεις μας τον τελευταίο χρόνο. Ο Διδάσκαλος με κοίταξε και ρώτησε: *«Έχεις ολοκληρώσει τα πάρε δώσε σου και θέλεις να φύγεις;»* Παραδέχτηκα ότι δεν είχα να πάρω τίποτα και από κανένα κι ότι ευχαρίστως θα έδινα οτιδήποτε τυχόν χρωστούσα σε άλλους. Τότε είπε: *«Έχεις ακόμα κάτι να πάρεις από το Μάλικ (Θεό) και ακόμα κάτι να επιστρέψεις σ' εμένα».*

Κάθε Σου λέξη, αγαπημένε Διδάσκαλε, ήταν μεστή από νόημα και ακόμα αναλογίζομαι τη σημασία της παρατήρησής Σου. Μακάρι να είχα την τόλμη να Σου ζητήσω διευκρινίσεις την ίδια εκείνη μέρα. Όποτε είχα ερωτήματα με βοηθούσες πάντα να βρω την απάντηση και ξέρω πως κάποια μέρα και αυτό το αίνιγμα θα λυθεί. Εν τω μεταξύ ζω με αυτό, χωρίς να λησμονώ να ποτίζω, με αδιάκοπη ενθύμηση, το περιβόλι της αγάπης μας. Ξέρω ότι είσαι πάντοτε κοντά μου, με προσέχεις κι εμένα και τους δικούς μου. Εάν ένας Άγιος γκουρού δεν ξεχνά ούτε τα ποντίκια στο σπίτι του μαθητή Του, γιατί να 'χω την παραμικρή ανησυχία για τον εαυτό μου! Εδώ, προχθές, που αρρώστησε η οικιακή μου βοηθός και σκεπτόταν μήπως θα 'πρεπε να εγκαταλείψει την εργασία της, της παρουσιάστηκες τις πρώτες πρωινές ώρες, για να την προτρέψεις να συνεχίσει. Αλλά, πολυαγαπημένε της καρδιάς μου, η φροντίδα δεν αρκεί. Λαχταρώ να δεχθώ την ντάρσαν Σου κι αφού το μάτι του σώματος δεν μπορεί να σ' αντικρίσει, άνοιξέ μου το μάτι της ψυχής για να μπορέσω άλλη μια φορά να Σε κοιτάξω και να πληρωθώ. Με αυτή την τελευταία ελπίδα, καθυστερώ εδώ κάτω, ένας ικέτης στην εξώπορτά Σου και καθώς έτσι δα περιμένω, παρηγοριά μου έχω να συνεχίζω να επιστρέφω σ' Εσένα ό,τι είναι δικό Σου.

84. Κύριέ Μου

Rajinder Singh Bedi

Το να γράψει κανείς για τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ είναι σαν να προσπαθεί ένα μυρμήγκι να κατανοήσει έναν ελέφαντα. Στο διάστημα της ζωής του Σαντ Κιρπάλ μου έγινε πρόταση να γράψω για Εκείνον έναν βιογραφικό σημείωμα. Δεν το έκανα όμως, διότι οι ημερο-μηνίες, τα μέρη και αργότερα τα συμβάντα στη ζωή ενός ανθρώπου, τόσο εξελι-γμένου για μένα, δεν θα ήταν ποτέ κάτι παραπάνω από έναν απλό κατάλογο αναφοράς γεγονότων. Πριν κάποιος διακινδυνεύσει να γράψει γι' Αυτόν, θα έπρεπε τουλάχιστον να είναι συνειδητοποιημένος ο ίδιος. Για να φτάσει κανείς να διακρίνει την Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου, θα χρειαζόταν πειθαρχία και βαθύς διαλογισμός για τα οποία εγώ δεν ήμουν ικανός, λόγω της νοητικής μου κατάστασης. Και πάλι, αν κάποιος συνειδητοποιούσε την εσωτερική και Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου, θα μπορούσε αυτή την εμπειρία να την περιορίσει και να την αποδώσει με λόγια; Ο προφορικός λόγος θα ήταν ικανός να περιγράψει τη δόξα Του; Αυτά σκεπτόμουνα και γι'αυτό δεν έγραψα τίποτα.

Ουσιαστικά ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ ήταν ο gurbhai (γκουρμπάι) μου διότι είχαμε μυηθεί, με μια διαφορά αρκετών χρόνων, από τον ίδιο Διδάσκαλο, τον Παράμ Σαντ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Αυτή η σχέση συνεχίστηκε ακόμα και όταν πήρα τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι ως τον λαμπαδηφόρο του Διδασκάλου και Γκουρού μου. Κι Εκείνος, με την απεριόριστη αγάπη και συμπόνια Του, μου συμπεριφερόταν σαν αδελφό μαθητή. Αλλά το πιο περίεργο πράγμα που συνέβη, ηταν ότι το πρόσωπο του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ έμοιαζε με του μακαρίτη πατέρα μου. Καθώς τον κοίταζα έλιωνα πάντα, όπως ένα παιδί που κάθεται στα γόνατα του πατέρα του. Και ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ αποδεχόταν και αυτό το κομμάτι της σχέσης μας κι έγινε ο πατέρας, ο αδελφός κι ο Γκουρού μου, όλα σε ένα. Με πήρε κάτω από το μανδύα της φροντίδας και αγάπης Του. Επίσης, για λόγους γνωστούς σ' Εκείνον μονάχα, με ξεχώριζε από τους αμέτρητους πιστούς Του με ειδική προσοχή. Ή μήπως εγώ το ένιωθα έτσι; Διότι όλοι όσοι έρχονταν κοντά Του ένιωθαν το ίδιο – τέτοια ήταν η αγκαλιά Του που απλωνόταν από την μια άκρη της γης έως την άλλη. Η επαφή Του με τον καθένα ήταν προσωπική, ειδική, γνωστή μοναχά σ' Εκείνον και τους πιστούς Του.

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ ουδέποτε μ' έκανε να αισθανθώ τα μυριάδες μίλια που μας χώριζαν, εμάς τους δυο μαθητές του ίδιου Διδασκάλου, ο ένας ακολουθώντας το *χουκούμ,* τη Θεία Θέληση, χωρίς καμιά επιφύλαξη, ο άλλος παραμένοντας ένας άπιστος Θωμάς, διότι ήμουν ένας άνθρωπος με αριστερές απο-

κλίσεις, που έτεινε στον ορθολογισμό, κατανοώντας πολύ λίγο τον Διδάσκαλο που πάντοτε υπογράμμιζε τη λέξη «επιστήμη», περιγράφοντας την πνευματικότητα ως «επιστήμη της ψυχής». Πίστεψα αργότερα ότι δεν υπήρχε τίποτα πραγματικά μυστικιστικό στο *Σαντ Ματ*. Και μετά από τη διάσπαση του ατόμου, αποδείχτηκε ξεκάθαρα ότι όσο μικρότερο το αντικείμενο, τόσο ισχυρότερο ήταν. Η υπεροχή της νόησης πάνω στην ύλη επομένως, δεν ήταν δα και καμιά κοινοτυπία. Μετά απ' αυτό, το πνευματικό κομμάτι της ζωής μου ήταν πάντοτε σε ασυμφωνία με τις αριστερές μου τάσεις και την προοδευτικότητα. Οι φίλοι απορούσαν με την παράξενη αυτή συντροφικότητα, αλλ' εγώ παρέμενα ήσυχος και απόφασισμένος με τις ευλογίες του Διδασκάλου.

Όταν πήγα στην Σοβιετική Ένωση, περίπου μια δεκαετία νωρίτερα, ως αντιπρόσωπος στο Αφρικανό-Ασιατικό Συνέδριο των Συγγραφέων στην Τασκένδη, πήρα μαζί μου μηνύματα αδελφικών χαιρετισμών από το Διδάσκαλο προς τον Μπάμπα Κχανόβ, κεφαλή των Μωαμεθανών του Τζατζικιστάν και ακόμα προς τον Πατριάρχη της Ρωσικής Ορθοδόξου Εκκλησίας στο Ζγκορσκ. Με συνόδευαν αρχηγικά κομμουνιστικά στελέχη από την Ινδία και το Πακιστάν, οι φίλοι Σατζάντ Ζαχίρ και ο ποιητής Φαΐζ Αχμέτ Φαΐζ.

Η κληρονομιά όλων των Αγίων, ανδρών και γυναικών, μέσα από τους ποιητές και τους προφήτες των περασμένων αιώνων, αναδείχθηκε υπέροχα στο *Γκουρμάτ Σιντχάντ,* που ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ έγραψε με την έμπνευση του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι. Έκανε το ίδιο με ένα πλήθος βιβλίων και πραγματειών που έρρεαν με σαφήνεια από την πέννα Του. Η γραφή Του ήταν απλή, τόσο απλή, που ήταν επιρρεπής στο να αγνοηθεί κάποιες φορές. Εκτός από την απλότητα του λόγου είχε και μια ευθύτητα, φθάνοντας αμέσως στην καρδιά του θέματος. Τα γραπτά Του ήταν τόσο φυσικά όσο η πάπια στο νερό.

Δεν υπήρχαν παγίδες που είναι ο κανόνας με τους ερμηνευτές των θρησκευτικών φιλοσοφιών μας σήμερα. Γελούσε με την «λογιότητα» των ερμηνευτών που εκστασιάζονταν με τα πολλαπλά νοήματα στα οποία προσφέρονταν τα γραπτά κείμενα. Ο Κιρπάλ Σινγκ πίστευε σε ένα και μόνο μήνυμα, διότι δε θα μπορούσε να υπάρχει πάνω από ένα στο λόγο ενός μεγάλου Μαχάτμα. Στις ομιλίες Του, οι διδασκαλίες συνθέτονταν από όλες τις γνώσεις («Ποια είναι αυτή η γνώση, μετά από την οποία καμία γνώση δε χρειάζεται;»), που έρρεαν ελεύθερα και χωρίς προσπάθεια από Εκείνον. Πάντοτε ήταν ένα τεράστιο ποτάμι που ελεύθερα κυλούσε προς τη θάλασσα ξεχειλίζοντας τις όχθες του κάποιες φορές. Όχθες ήταν τα γεμάτα συμπόνια μάτια Του, τοποθετημένα σε ένα λιονταρίσιο πατρικό πρόσωπο.

Ο Σαντ Κιρπάλ ήξερε τις αδυναμίες μας. Αλλά ένα βλέμμα, ένα κτυπηματάκι μας έκανε να ανυψωνόμαστε, όπως ο φοίνικας, από τις στάχτες μας και να γινόμαστε αναμάρτητοι, και δίχως ενοχές. Μονάχα ένας ωκεανός μπορούσε να τα παρασύρει όλα, λέγοντας απλώς: *«Μην το ξανακάνεις...»* Ο Διδάσκαλος συνήθιζε να λέει απλώς μ' ένα γελάκι ότι δεν είναι η δουλειά του *ντόμπι* (πλύστη) να κάνει ερωτήσεις στη βρομιά. Η δουλειά του είναι να την πλένει!

Τόσο μεγάλη ήταν η συμπόνια Του, που μια φορά έπεσα στα πόδια Του ομολογώντας ότι εκείνο που μας είπε να κάνουμε ήταν υπεράνω των δυνατοτήτων μου. Μέχρι που παρέθεσα και ένα ποίημα από τον Χαφίζ:

Σ' ένα μαδέρι μ' έδεσες και με πέταξες
στα νερά της αγριεμένης θάλασσας
Και μου λες: πρόσεχε να μη βραχείς.

Κι άρχισα να κλαίω. Τούτη τη φορά η συμπόνια του Διδασκάλου ήταν τρομακτική. Με σήκωσε, με αγκάλιασε και είπε: *«Μη σε παρακαλώ... με τη βοήθειά Του όλα μπορείς να τα κατορθώσεις».*

Γνώριζα τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ από τα παιδικά μου χρόνια. Έκανε εβδομαδιαία Σάτσανγκ στη Λαχόρη με εντολή του Διδασκάλου του. Πήγα εκεί κρατώντας τον πατέρα μου από το χέρι. Τον καταλάβαινα εν μέρει στην αρχή κι έπειτα ήμουν απρόθυμος να συνεχίσω, λαχταρώντας να τεντώσω τα μέλη μου που δεν άντεχαν την ακινησία για ένα διάστημα δύο ωρών. Αλλά το ότι πήγα στο Σάτσανγκ είχε τη δική του ωφέλεια: έκτισε τις μετέπειτα σαμσκάρες μου (τάσεις και κλίσεις). Όσο κι αν ξέφευγα κάποτε από το σωστό μονοπάτι, είχα την ανάγκη να επανέλθω σ' αυτό. *«Εσύ μπορεί να εγκαταλείψεις τον Γκουρού, αλλά ο Γκουρού δεν σ' εγκαταλείπει».* Αυτό ήταν ακόμα πιο αληθινό, όταν σε μυούσε. Ήταν μια επίσημη βεβαίωση, μια εξασφάλιση, μια απελευθέρωση και συνάμα ένας δεσμός, διότι ο Γκουρού θα σε ακολουθούσε και στην επόμενη γέννησή σου ή την παρεπόμενη ακόμα, μέχρι να πετύχεις τη λύτρωσή σου και να γίνεις ένα με το Άπειρο. Ώστε, το να το αποφύγεις θα ήταν ανώφελο, γιατί να μην το κάνεις εδώ και τώρα και να ξεμπερδεύεις!

Πήγα στη Λαχόρη όπου ζούσε ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι: ένα κρεβάτι, μια καρέκλα, ένα τραπέζι και ένα *ασάνα* (χαλί προσευχής) για να κάθεται επάνω και να διαλογίζεται επί ώρες ατέλειωτες δίχως ύπνο. Ήταν σημαντικός αξιωματούχος στο Τμήμα Στρατιωτικού Λογιστηρίου κι ωστόσο ζούσε τόσο απλά!

Ο Σαντ Κιρπάλ είχε ήδη αρχίσει να περπατά μέσα στο Θεό, μαζί με το Θεό. Τον συναντούσα στο Ντέρα Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ όπου ο μεγάλος Διδάσκαλος Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Του εμπιστευόταν να κάνει Εκείνος κάπου-κάπου το Σάτσανγκ. Πίστευα ότι ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι είχε ήδη αναδείξει τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι ως τον ερχόμενο Μεσσία. Μπορούσε κανείς να ακούσει τους σατσάνγκι να ψιθυρίζουν: *«Κανείς δεν μπορεί να συγκριθεί με τον Κιρπάλ Σινγκ ως προς τη Θειότητα που εκπέμπει».* Έτσι, λοιπόν, ο Κιρπάλ ήταν ήδη ο μέντοράς μας.

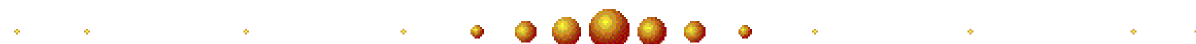
Ο κόσμος συνηθίζει να δοκιμάζει τους Θεανθρώπους από τα θαύματα που κάνουν. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι ήταν αντίθετος με αυτή την νοοτροπία. Δεν ήθελε να κάνει χρήση των *σίντις* και *ρίντις* (απόκρυφες δυνάμεις). Η Χάρη του Θεού που πηγάζει μέσα από τον Θεάνθρωπο είναι αυτή που κάνει τα θαύματα. Μας συνιστούν να υποτασσόμαστε στο Θέλημά Του και να λέμε: «Γεννηθήτω το Θέλημά Σου και όχι το δικό μου». Ορισμένες φορές όμως οι Θεάνθρωποι

γίνονται καταλυτικοί συντελεστές στο να ανακουφίσουν τον ανθρώπινο πόνο, αντλώντας από το πλεόνασμα της Χάρης Τους για να αλλάξουν το ρου των πραγμάτων (Πραλάμπτα κάρμα), και τότε πληρώνουν οι Ίδιοι το βαρύ τίμημα μιας αρρώστιας των μαθητών τους. Αν οι μαθητές ήξεραν τι γίνεται, ποτέ δεν θα παζάρευαν την υγεία και την ευτυχία τους για κείνη του Διδασκάλου. Έχω άφθονες αποδείξεις γι' αυτό, αλλά δε θα ήθελα να τις παρουσιάσω σαν να δοκιμάζω την πίστη του αναγνώστη μου. Αυτό είναι κάτι μεταξύ εμού και του Θεού μου, του Γκουρού μου. Για μένα τα θαύματά Του ήταν μικρά, μονοσύλλαβα σχεδόν, αλλά κατάλληλα για να διαλογίζεσαι πάνω σ' αυτά και να τα βάζεις σε πράξη. Δίνω μόνο δύο παραδείγματα:

- Ξεκαθάρισε το γραφείο σου.
- Να κάνεις ένα πράγμα τη φορά.

Όσο πιο πολύ στοχαζόσουν σε αυτά τα λόγια, τόσο πιο πολύ καταλάβαινες ότι σκεπτόμενος αυτά και πράττοντας ανάλογα, μπορούσες να φτάσεις τη "μόκσα" (απελευθέρωση από τις μετενσαρκώσεις). Ένας άνθρωπος που έχει καθαρισμένο το γραφείο του θα ήταν έτοιμος να φύγει, να πεθάνει ανά πάσα στιγμή. Ούτε θα κλαψούριζε, ούτε θα μεμψιμοιρούσε, όταν θα ερχόταν το τελευταίο κάλεσμα. Δε θα κοίταζε πίσω και θα συγχωνευόταν με την αιωνιότητα, με ένα χαμόγελο ευφροσύνης στα χείλη. Ο κόσμος σήμερα είναι γεμάτος εντάσεις μόνο και μόνο, διότι σκεπτόμαστε και κάνουμε πάρα πολλά πράγματα συγχρόνως, έτσι που τίποτα δεν επιτυγχάνεται πραγματικά σωστά. Κουβαλάμε το γραφείο στο σπίτι μας και το σπίτι στο γραφείο. Στη δουλειά αστειευόμαστε και τανάπαλιν. Όταν τρως να τρως, όταν δουλεύεις, να δουλεύεις…

Ας επανέλθω στην προσωπική μου σχέση με το Διδάσκαλό μου, το Μέντορά μου. Σχετικά με την ημέρα που θα έφτανε στην παρανιρβάν Του (την συνειδητή ανάπαυσή Του μέσα στη Μεγάλη Συνειδητότητα), μου εμφανίστηκε σε όραμα και μου έδωσε την ημερομηνία. Ένα θαύμα! Μετά το όραμα, ξεκινάω και περνάω την Πάμπαρι Ρόουντ, το δρόμο προς το Σαουάν Άσραμ και εκεί συναντάω ένα αυτοκίνητο με τα γήινα απομεινάρια, με το νεκρό σώμα δηλα-δή του Διδασκάλου Κιρπάλ που το μεταφέρουν προς τον αποτεφρωτήριο χώρο. Τρέχω και ανακατώνομαι με το αλληλοσπρωχνόμενο πλήθος που είχε συρρεύσει για να θρηνήσει το χαμό Του. Τότε ο Ντάρσαν Σινγκ, γιος του Διδασκάλου, με εντοπίζει. Με ξεχωρίζει μέσα από τα μιλιούνια. Άλλο ένα θαύμα. Απλώνει τα χέρια του. Σπρώχνομαι προς την άμαξα στην οποία βρίσκεται ο νεκρός και με τραβάει πάνω σε αυτή. Αγκαλιαζόμαστε και καταρρέουμε μέσα στην κοινή μας οδύνη. Αγγίζω τα Πόδια του Διδασκάλου. Είναι γαλήνιος στο θάνατο όπως και στη ζωή. Αλλά… Ω! Όχι πώς μπορεί η υπόσχεση να μαραθεί; Πώς μπορεί ο Θεός να πεθάνει;

85. Η Τελευταία Ντάρσαν

Virginia Vidich

Τον Ιούλιο του 1974, ο Διδάσκαλος είχε την ευγένεια να μου επιτρέψει να επισκεφθώ το Σαουάν Άσραμ όπου είχα τη δυνατότητα να ρουφώ τις ευλογίες Του στο διάστημα των τελευταίων πέντε εβδομάδων της επίγειας ζωής Του. Το να ζω στην παρουσία Του ήταν ένα σπάνιο δώρο που, όμως δυστυχώς, την εποχή εκείνη δεν ήμουν σε θέση να εκτιμήσω. Το μυαλό μου αντιδρούσε και μου ερχόταν η επιθυμία να ξεφύγω από το Άσραμ και την καταπιεστική ζέστη του Δελχί για να πάω στα βουνά. Έφθασα στο σημείο να ζητήσω από το Διδάσκαλο την άδεια να φύγω για λίγες μέρες. Μου απάντησε με γλυκύτητα: *«Βέβαια, αν αυτή είναι η επιθυμία σου».* Τότε, ευτυχώς για μένα, οι δύο άνθρωποι που θα με συνόδευαν άλλαξαν το πρόγραμμά τους και το ταξίδι αναβλήθηκε. Από τη μέρα εκείνη ο Διδάσκαλος με περιέλουζε με την αγάπη Του, καθησυχάζοντας τη σκέψη μου και γεμίζοντας με χαρά την καρδιά μου. Σε κάποια βραδινή Ντάρσαν ρώτησα το Διδάσκαλο για τη δύναμη της Χάρης. Έκανε μια θαυμάσια ομιλία πάνω στο θέμα αυτό για περίπου είκοσι λεπτά, δίχως ν' αφήνει τα μάτια Του από πάνω μου ούτε στιγμή. Αυτή η εκδήλωση Χάρης για κάποιον τόσο ανάξιο να δεχθεί τις ευλογίες Του ήταν ένα μάθημα που ποτέ μου δεν θα ξεχάσω. Ήμουν βουτηγμένη στις γεμάτες αγάπη ματιές Του και καθώς ατένιζα τα σκούρα γαλάζια μάτια Του, ολόκληρη η μορφή Του άρχισε να ακτινοβολεί με μια θαυμάσια λευκή λάμψη, γεμάτη Φως και Αγάπη.

Στις 17 Αυγούστου, το βράδυ, ο Διδάσκαλος έδωσε σε δύο από μας την τελευταία Του Ντάρσαν, γιατί θα φεύγαμε το πρωί. Ο Διδάσκαλος ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι Του με τον γιο Του, τον Ντάρσαν, δίπλα Του. Αν και πονούσε πολύ, ήταν τόσο γλυκός μαζί μας ρωτώντας για την αναχώρησή μας, τα προγράμματά μας και ευλογώντας δώρα για τους φίλους μας. Του είπα ότι θα πήγαινα στο Κασμίρ για λίγες μέρες, πριν φύγω από το Δελχί στις 21. Ο Διδάσκαλος χαμογέλασε και είπε: *«Go Jolly»*, δηλ. *«Να είσαι χαρούμενη».* Ήταν τόσο κεφάτος, που μας απάλυνε τον πόνο του αποχωρισμού. Πού να φανταστώ ότι αυτή θα ήταν η τελευταία μου εικόνα της φυσικής Του μορφής.

Οι επόμενες δύο ημέρες ήταν απίστευτες. Ο Διδάσκαλος όχι μόνο μου πρόσφερε την πραγματοποίηση της επιθυμίας μου να πάω στα βουνά, αλλά με γέμισε με τέτοια μέθη για το Θεό, που ένιωθα τη συνεχή Του παρουσία. Αν και εγώ είχα αφήσει το Άσραμ, ο Διδάσκαλος δεν με είχε αφήσει. Το μενταγιόν του Κιρπάλ που φορούσα πάντοτε επάνω μου έμοιαζε ιδιαίτερα φορτισμένο –έλκυε τους ανθρώπους σαν μαγνήτης, που ρωτούσαν για την εικόνα Του. Ένας γυρο-

λόγος γοητεύτηκε ιδιαιτέρως, καθώς προσπαθούσε να μου πουλήσει κάτι κοσμήματα. Σιγά-σιγά το βλέμμα του άρχισε να εστιάζεται στην εικόνα του Διδασκάλου. Η φωνή του ολοένα πιο αργή σταμάτησε εντελώς και ρώτησε με πνευματική ετοιμότητα: *«Σε παρακαλώ, πες μου ποιος είναι Αυτός».* Του μίλησα για τον Διδάσκαλο και το Μονοπάτι κι εκείνος άκουγε και λαχταρούσε για περισσότερα. Το βράδυ γύρισε με τρεις φίλους του, ένα δακτυλίδι και ένα πανταντίφ φτιαγμένο από δυο φωτογραφιούλες του Διδασκάλου που του είχα δώσει. Είχαν πάρα πολλές ερωτήσεις για το Διδάσκαλο κι εγώ ήμουν ενθουσιασμένη να μοιράζομαι τα διδάγματά Του.

Πήρα ένα λεωφορείο στους πρόποδες των Ιμαλαΐων. Ήταν μια υπέροχη βόλτα. Μέσα στο λεωφορείο συνεπιβάτες μου έπιασαν κουβέντα για το Διδάσκαλο – η γοητεία του πανταντίφ και πάλι! Νοίκιασα από τους διάφορους βοσκούς ένα άλογο και ξεκινήσαμε ακολουθώντας τα αποτυπώματα, οι βοσκοί περπατώντας κι εγώ καβάλα στο άλογο. Δυο κοράκια μας συντρόφεψαν για ένα μικρό διάστημα, πετώντας μπροστά μου, κράζοντας με πολλή επιμονή. Ένιωσα πως είχαν κάποιο μήνυμα για μένα, αλλά βρισκόμουν σε τέτοιο εκστασιασμό, που δεν επέτρεψα στον εαυτό μου ν' ανησυχήσει.

Αν και δεν έχω μουσικότητα και σπάνια τραγουδώ, κατά τη διαδρομή αυτή πάνω στο βουνό, τραγούδια για το Θεό και το Διδάσκαλο ξεπετάγονταν απ' τα βάθη της ψυχής μου. Και ο σκοπός και τα λόγια ήταν αυθόρμητες δημιουργίες και εκφράσεις από την αίσθηση της ομορφιάς, της αρμονίας και της ενότητας του σύμπαντος που μου μετέφερε ο Διδάσκαλος. Δίχως επίγνωση του εαυτού μου, τραγουδούσα σ' ολόκληρη τη διαδρομή πάνω στο βουνό. Στην κορυφή σταματήσαμε για να πιούμε τσάι. Εκεί μας συνάντησαν κι άλλοι βοσκοί, όλοι Μουσουλμάνοι. Και πάλι η κουβέντα επικεντρώθηκε στο Διδάσκαλο και όλοι άκουγαν με προσοχή, κουνώντας το κεφάλι τους, δοξάζοντας τον Αλλάχ.

Εκείνη την ημέρα μπορούσες να δεις ακοπίαστα το Θεό μέσα στον καθένα γιατί όλα τα πρόσωπα έλαμπαν με Φως. Όχι τα παιδιά μονάχα, αλλά ο καθένας μού χαμογελούσε, καθώς περπατούσα στους δρόμους των χωριών. Ήταν μια χρυσαφένια μέρα. Δεν περπατούσα, μάλλον έπλεα στις δονήσεις του Διδασκάλου. Όλα λουσμένα στην εκθαμβωτική ομορφιά – παιδιά τρεχάτα μέσα στους δρόμους, γυναίκες που σήκωναν με χάρη πάνω στο κεφάλι τους φορτία από ξύλα, γέροι ανακούρκουδα καθισμένοι μπρος στις πόρτες, στρατιώτες καμαρωτοί μέσα στις στολές τους. Δεν ένιωθα διαχωρισμό. Ήμαστε όλοι ένα. Νέοι, γέροι, άντρες, γυναίκες, Μωαμεθανοί, Σιχ, Χριστιανοί, Ινδουιστές, Αμερικάνοι, Ινδοί, κάτοικοι του Κασμίρ. Η αγάπη του Θεού ακτινοβολούσε έντονα από τον καθένα και από όλους μας. Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά μου ως έκφραση αυτής της εμπειρίας μου. Ω Κιρπάλ! Ποιο ήταν το νόημα αυτής της θείας μέθης, της ιερής αυτής έκστασης;

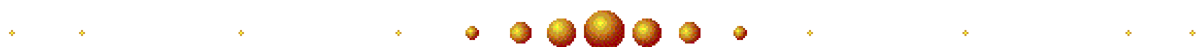
Στις 21 Αυγούστου, ακόμα συνεπαρμένη με το Θεό, πέταξα πίσω στο Δελχί αργά το απόγευμα. Καθώς μάζευα τις αποσκευές μου, ένας νεαρός ιπτάμενος φροντιστής, δεν θα 'ταν πάνω από 19 χρονών, με πλησίασε και είπε: *«Ο Κιρπάλ Σινγκ είναι κι ο δικός μου Διδάσκαλος. Έλα να πάμε στο Άσραμ».* Σκέφτηκα:

«και βέβαια, γιατί όχι;» Προσπάθησε να τηλεφωνήσει πρώτα, αλλά η γραμμή ήταν πιασμένη, κι έτσι αποφασίσαμε να πάμε ούτως ή άλλως, καθώς ο Φουλ έπρεπε να γυρίσει στη δουλειά του σε μια ή δύο ώρες. Φτάσαμε στο Σαουάν Άσραμ στις έξι παρά τέταρτο. Βασίλευε σιωπή θανάτου ακόμα και τα πουλιά ήταν ανεξήγητα σιωπηλά. Ένας Αμερικάνος φοιτητής έτρεξε προς το ταξί μας και μου είπε ότι ο Διδάσκαλος είχε μεταφερθεί στο νοσοκομείο. Αν και ήταν πάρα πολύ άρρωστος, είχε πει να μην ανησυχούμε. Κοκάλωσα με τα νέα.

Δεν είχε νόημα να περιμένουμε κι έτσι ξαναμπήκαμε στο ταξί. Καθώς φεύγαμε, μια Ινδή κυρία έτρεξε και μας ρώτησε αν πηγαίναμε στο νοσοκομείο. Της είπα ότι έπρεπε να επιστρέψουμε στο αεροδρόμιο. Ήταν 6:15.

Ο Φουλ ήθελε να συναντήσω την οικογένειά του που ζούσε σ' ένα χωριουδάκι κοντά στο αεροδρόμιο. Συμφώνησα και αυτό του έφτιαξε σημαντικά τη διάθεση. Έπρεπε να περπατήσουμε μια σύντομη απόσταση ανάμεσα στα χωράφια ως τον οικογενειακό περίβολο. Ήταν όλοι εκεί να με υποδεχτούν – ο τυφλός του πατέρας και ο θείος του, που ήσαν και οι δύο μυημένοι του Σαουάν Σινγκ, μαζί με όλες τις αδελφές τους, τους αδελφούς τους και τα ξαδέλφια. Τόσο ευτυχισμένη σκηνή! Μου πρόσφεραν μια κόκα κόλα και μου έδωσαν τη μοναδική τους καρέκλα, την οποία προσπάθησα να αρνηθώ. Επέμειναν και κάθισα αμήχανα, ενώ όλοι τους έστεκαν γύρω μου όρθιοι. Συνεννοούμασταν μεταξύ μας με τη διεθνή γλώσσα του χαμόγελου και της αγκαλιάς, αφού μονάχα ο Φουλ κι εγώ μιλούσαμε αγγλικά. Σ' αυτές τις στιγμές της χαράς πρόσεξα ότι ο δυτικός ουρανός ήταν πορφυρός με χρυσοκόκκινα σύννεφα. Ο τυφλός πατέρας στεκόταν με την πλάτη γυρισμένη προς τον ήλιο, τα λευκά του μαλλιά στεφάνωναν το πρόσωπό του σαν φωτοστέφανο, τα μπράτσα του αγκάλιαζαν τους γιους του.

Ο Φουλ έτρεξε μέσα στο σπίτι κι έφερε τη μοναδική φωτογραφία του Διδασκάλου που είχε η οικογένειά του. Μου παρουσίασε την κορνιζαρισμένη αυτή φωτογραφία του Διδασκάλου ως ένα δώρο για μένα. Όλοι μας κοιτάξαμε τη φωτογραφία μουρμουρίζοντας: «Άγιε Γκουρού». Αρνήθηκα να δεχτώ αυτή τη γενναιόδωρη προσφορά κι έτσι αντ' αυτού μου πρόσφερε μια φωτογραφία του εαυτού του. Στο μεταξύ τα παιδιά συνωστίζονταν γύρω μου χαχανίζοντας χαρούμενα. Οι μεγάλοι, πιο ντροπαλοί, χαμογελούσαν. Ήμαστε μια οικογένεια ενωμένη από το Θεό. Δεν θα ξεχάσω ποτέ πώς όλοι ήταν βουτηγμένοι, λουσμένοι με μια αλλόκοτη χρυσαφένια ομίχλη, καθώς αργά βασίλευε ο ήλιος και χωνόταν μέσα στα σύννεφα και ενώ ο μεγάλος Ήλιος της Πνευματικότητας, ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, εγκατέλειπε το γήινο επίπεδο. Μονάχα όταν έφτασα στο αεροδρόμιο Κέννεντυ, έμαθα ότι ο Διδάσκαλος είχε πράγματι αφήσει τη γη, την ώρα που εμείς λαμβάναμε την ντάρσαν Του σ' ένα απλό χωριουδάκι στην Ινδία.

86. Τα Λόγια Του ας Γίνουν μέρος του Εαυτού μας

Leora Herold

Με τη Χάρη Του, είμαι αντιπρόσωπός Του στο Μεξικό. Προσπάθησα να μεταδώσω την ιερή Του διδασκαλία προς τα έξω, όπως το επιθυμούσε. Ευλόγησε το Μεξικό, τη χώρα στην οποία γεννήθηκα για να δουλέψω για Εκείνον, και επίσης μας έδωσε δύναμη με την τρίτη παγκόσμια περιοδεία Του. Πόσο αληθινό είναι αυτό! Για μένα τα λόγια Του είναι η Αλήθεια. Δεν τα έχω ακόμα βιώσει όλα αυτά, αλλά νιώθω περισσότερο κοντά Του τώρα, απ' ό,τι ένιωθα πριν αφήσει το σωματικό- υλικό επίπεδο.

Τα στερνά Του λόγια σε μένα στο Μεξικό ήταν, «*Να παραμείνεις σ' επαφή μαζί μου*». Αυτό προσπαθώ να κάνω όσο καλύτερα μπορώ. Αλλά τα λόγια που μας έδωσε σχετικά με *τις"οδηγίες για την Ιερή Μύηση"*είναι για μένα τα πιο καθαγιασμένα. Νομίζω πως θα 'ταν καλό για *όλους* τους σατσάνγκις να τα ακούν ξανά και ξανά. Στο τέλος αυτού του άρθρου υπάρχει ένα αντίγραφο τμήματος των οδηγιών.

Θα ήθελα επίσης να αναφέρω ότι λίγους μήνες πριν την αναχώρησή Του, Τον είδα σε όραμα ξαπλωμένο και σκεπασμένο στα λευκά. Κατάλαβα τότε ότι θα μας εγκατέλειπε σωματικά. Και έτσι συνέβη. Όταν όμως το άκουσα αυτό, στις 21 Αυγούστου, κατά τη διάρκεια μιας περιοδείας που έκανα στα διάφορα Σάτσανγκ στην Καλιφόρνια, ένιωσα μια βαθιά εσωτερική ανακούφιση που δεν μπορώ να εξηγήσω με λόγια. *Δε χρειαζόταν πια να υποφέρει για το δικό μας κάρμα.* Ναι, αυτό το αίσθημα ευγνωμοσύνης κατασυγκίνησε την καρδιά μου και γι' αυτό είχα ανάγκη να χύσω δάκρυα. Αργότερα θυμήθηκα τα λόγια ενός προηγούμενου Διδασκάλου. Δε θα έπρεπε να επιθυμούμε να μην αναχωρήσει ο Διδάσκαλος, αλλά μάλλον να ελευθερωθεί από τους σωματικούς πόνους που παίρνει επάνω Του για να μπορέσουμε εμείς οι μαθητές Του να ξεκινήσουμε το δρόμο μας στο Μονοπάτι της Απελευθέρωσης.

Πόσο ευγνώμων ήμουν, ακόμα και με τον πόνο της γνώσης ότι δε θα Τον έβλεπα ποτέ ξανά στο σωματικό επίπεδο. Και τότε ένιωσα στ' αλήθεια την τεράστια ευλογία της παρουσίας Του, περισσότερο από ποτέ άλλοτε! Δεν υπάρχουν λόγια, για να το εκφράσουν αυτό, ούτε και για να περιγράψουν την αγάπη που μας επιτρέπει να νιώθουμε και να Του δίνουμε, καθώς και την αγάπη που δίνουμε στους άλλους. Πώς μπορεί να είμαστε ευγνώμονες; Με το να προσπαθούμε, νομίζω, να κάνουμε κομμάτι του εαυτού μας τα ίδια τα λόγια Του. Να ζούμε μαζί και μέσα από αυτά. Τότε, μπορούμε στ' αλήθεια να βιώσουμε την παρουσία Του μέσα μας. Τότε, θ' αρχίσουμε να έχουμε την εμπειρία ότι

Εκείνος είναι ο Πράττων, και ότι κινεί τα δάχτυλα και το σώμα μας. Η Διδάσκαλος Δύναμη είναι εκείνη που μας κρατά στη ζωή και μας τροφοδοτεί μέσα στο σώμα.

Πώς λοιπόν μπορούμε να αρχίζουμε την κριτική ή να βλέπουμε ελλείψεις και λάθη στους άλλους, εάν Τον βλέπουμε μέσα σε όλους τους ανθρώπους; Σου χαμογελά όταν προσπαθείς να τον αντικρίσεις μέσα στον άλλον, όποιος κι αν είναι αυτός. Μας εξαγνίζει έναν-έναν. Βγάζει το διαμάντι μέσα από τη βρομιά, τη σκληρή σαν πέτρα που επιτρέψαμε να συσσωρευθεί επάνω μας. Μόνο Εκείνος μπορεί να κάνει αυτή τη δουλειά και γι' αυτό άφησέ Τον να την κάνει. Με αυτή τη νοοτροπία θα πρέπει να σκεπτόμαστε και να ενεργούμε. Όχι να δείχνουμε στον κόσμο τις ελλείψεις των άλλων. Έχουμε αρκετές κι εμείς οι ίδιοι! Όμως να ξέρετε ότι είναι μέσα μας. Μας αγαπά περισσότερο απ' όσο θα μπορούσαμε ποτέ να φανταστούμε.

Δεν μπορώ να γράψω στο χαρτί τι έχω βιώσει μέσα από τη Χάρη Του. Η Χάρη Του είναι πέρα από την έκφραση. Δεν την αξίζω, όμως Εκείνος τη δίνει, δίνει και δίνει. Θα ήθελα πολύ να μάθω να δίνω, να δίνω και να δίνω, όπως Εκείνος έδινε και δίνει το κάθε λεπτό, την κάθε στιγμή.

Στους αμπελώνες του Κυρίου, η σοδειά είναι σχεδόν έτοιμη. Χρειάζονται τόσο πολλά χέρια, για να τη φέρουν στα στόματα των πεινασμένων, των λιμοκτονούντων, σε όλα τα αδέλφια μας παντού.

Παρακαλώ λοιπόν, ας θυμηθούμε τα λόγια Του, τα καθαγιασμένα, που μετέδιδε στο τέλος της Ιεράς Μύησης.
Ο Διδάσκαλος έλεγε : *Υπάρχουν τρεις παράγοντες που μας καθυστερούν:*

►*Μη μεταφέρετε τη μέθοδο της πρακτικής σε κανέναν, εκτός αν έχετε πάρει την άδεια του Διδασκάλου. Κάνοντάς το αυτό θα χάσετε τη μεταβίβαση της σκέψης του Διδασκάλου και η εσωτερική σας πρόοδος θα σταματήσει. Επί πλέον δε θα μπορέσετε να μεταδώσετε σ' αυτούς εσωτερικές εμπειρίες ούτε να τους καθοδηγήσετε.*

►*Να μη λέτε τις εσωτερικές σας εμπειρίες σε κανέναν άλλο, εκτός κι αν έχετε πάρει την άδεια του Διδασκάλου. Μπορείτε να μεταφέρετε τις εμπειρίες σας στον Διδάσκαλο!*

►*Εάν εμφανισθεί κάποια μορφή εσωτερικά ενώ κάνετε την πρακτική, να επαναλάβετε τα πέντε Ονόματα. Εάν είναι ο Διδάσκαλος θα παραμείνει — αν δεν είναι θα εξαφανισθεί! Αν σου προσφερθεί κάτι εσωτερικά την ώρα του διαλογισμού, μην το πάρεις. Μην προσφέρεις πίστη σε κανέναν άλλο πλην του Διδασκάλου. Κάνε το τεστ του Σιμράν. Κάνοντας Σιμράν όλες οι προβολές της αρνητικής δύναμης και της ψευδαίσθησης θα εξαφανισθούν και δε θα σε πειράξουν. Τέλος, η σχέση μου με τους μυημένους: Να σέβεστε τα λόγια μου περισσότερο από το σώμα μου. Αυτό θα σας προσφέρει αληθινή και μόνιμη ωφέλεια. Να είστε ειλικρινείς με τον εαυτό σας. Ο Θεός είναι μέσα σας και ο Διδάσκαλος είναι επίσης μέσα σας, για να σας δώσει κάθε βοήθεια.*

87. Ο Θεός Ήρθε σ' Εμένα

Trudy Ravens

Πού μπορεί να ψάξει κανείς για να βρει την απάντηση στους γρίφους της ζωής; Σε ποιον προσβλέπουμε για να μας απαλλάξει από το αιώνιο πάρε δώσε αυτού του κόσμου; Πώς μπορεί κάποιος να διαφύγει τους κινδύνους, τις απογοητεύσεις και τις αγωνίες που απ' όλες τις πλευρές συσσωρεύονται πάνω μας;

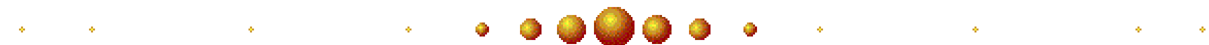
Από τα δέκα μου χρόνια, σαν έχασα την αγαπημένη μου μητέρα, η ακλόνητη απόφασή μου να αναζητήσω την αλήθεια έγινε ο ύψιστος σκοπός της ζωής μου.

Ξεκίνησα να ακολουθώ πολλά μονοπάτια. Καθένα από αυτά με βοήθησε λίγο να αποδεσμευτώ από άσκοπες προσκολλήσεις, αλλά κατά κάποιο τρόπο εκείνο το ένα, το σημαντικό, πάντα μου ξέφευγε.

Με τη μεσολάβηση του γιου μου, του Μιχαήλ, βρέθηκα στα πόδια του Αγαπημένου μου Διδασκάλου. Ο Θεός ήρθε κοντά μου με την μορφή του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, που ήταν η ίδια η προσωποποίηση της αγάπης, και μέσα από την αγάπη Του με δέχτηκε σαν δική Του και αργότερα περιέλουσε με τον ίδιο χείμαρρο αγάπης και άλλα μέλη της οικογένειάς μου.

Μια χειμωνιάτικη νύχτα ο γιος μου, ο Μπόμπι, βρέθηκε αβοήθητος στο τσουχτερό κρύο μέσα στην ερημιά. Ψυχή πουθενά! Κλειδαμπαρωμένη η πόρτα, απ' όπου θα μπορούσε να βρει τηλέφωνο, για να ζητήσει βοήθεια. Τρέμοντας από το κρύο δεν ήξερε τι να κάνει. Ξάφνου του ήρθε στο νου η φωτογραφία του Διδασκάλου που είχε στο πορτοφόλι του. Την πήρε στα χέρια του και άρχισε να προσεύχεται: *«Σε παρακαλώ, βοήθησέ με!»* Και τότε έβαλε πάλι το χέρι του πάνω στην πόρτα και η πόρτα άνοιξε διάπλατα σαν από μόνη της!

Με ευλόγησε με το προνόμιο να μπορώ να βλέπω τη μορφή Του, καθώς και του Μπάμπα Σαουάν μέσα απ' αυτήν. Για μένα η αναζήτηση τελείωσε πια, δεν υπάρχει τίποτε άλλο να βρω. Με τον Πολυαγαπημένο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ βρήκα όλες τις απαντήσεις. Το μόνο που έχω να κάνω τώρα είναι να ακολουθώ το μονοπάτι Του και να προσεύχομαι να με κρατά σφιχτά στην κατανόησή Του. Παρόλο που συνέχεια ξεστρατίζω, Εκείνος μου παραχωρεί τη Χάρη Του.

88. Τρία Λουλούδια για τον Κιρπάλ

Sandra English

Θα τολμούσα να πεθάνω
σε χαρούμενη συγχώνευση
για να δω το βάθος της καρδιάς Σου!
Άφησέ με να κατανοήσω τα μυστικά Σου.
Τους θανάτους Σου,

❋ ❋ ❋

Ω Θείε Έρωτα!
Μαζί μ' Εσένα,
στην άβυσσο να κατέλθω
και στα επουράνια ν' ανεβώ.

Το να Σε γνωρίσω σημαίνει να γίνω Εσύ.
Να ξεδιψάσω πίνοντας στην Αγάπη Σου.
Άφησέ με να γευτώ τα τρίσβαθά Σου,
Κύριέ μου, Αγάπη μου.

❋ ❋ ❋

Αν βρισκόμουνα κοντά Σου,
όλα τα δέντρα θα τ' αγκάλιαζα
και θα φιλούσα όλα τ' άνθη τους.
Θ' ακουμπούσα το μέτωπό μου
στο χώμα κάτω απ' τα πόδια Σου τα ιερά
και θα 'κλαιγα ατενίζοντας το πρόσωπό Σου

❋ ❋ ❋

Απ' τα τρίσβαθα της ψυχής
η κραυγή μου ζητά επικοινωνία μαζί Σου,
όμως να κλάψω δεν μπορώ.

Μου το ζητάς, αλλά πώς να το τολμήσω;
Τα μάτια Σου μιλούν για αγιότητα.
Η αγιότητα βροντά μες στη φωνή Σου,
και η καρδιά Σου φουσκώνει
σαν του πελάγου τα κύματα.

Ας ήταν να εισέλθει η ψυχή μου
στην πύλη της απέραντης καρδιάς Σου
να ρουφήξει τη γλύκα από το τραγούδι Σου.
Ήχος λεπτός από πέρα
πνιγμένος απ' τη φωνή Σου,
τη φωνή που με ψάχνει,
«Θυγατέρα άσωτη,
κουφή μέσ' απ' τους αιώνες,
κουφή στο κάλεσμα της Αγάπης
και μουγκή μπροστά στο Φως
που κυματίζει
πίσω απ' το πηχτό σκοτάδι»,
ικετεύοντας: «Τέκνο,
απόσωσε πια τη διαμονή ετούτη
μες στους λόφους της κοπριάς, του νου».

Υποκλίσου βαθιά, Ω ψυχή!
κι άφησε πίσω σου τους φόβους,
υποκλίσου βαθιά
και λάτρεψε Εκείνον,
τον Βασιλέα των Βασιλέων.
Συντρίψου από το βλέμμα Του,
όπως ο ήλιος πάνω στο παραθύρι
τυφλώνει τα μάτια σου
και μονάχα ο Ήλιος παραμένει.

89. Το Μεγαλύτερο Θαύμα

Jamna Das Akhtar

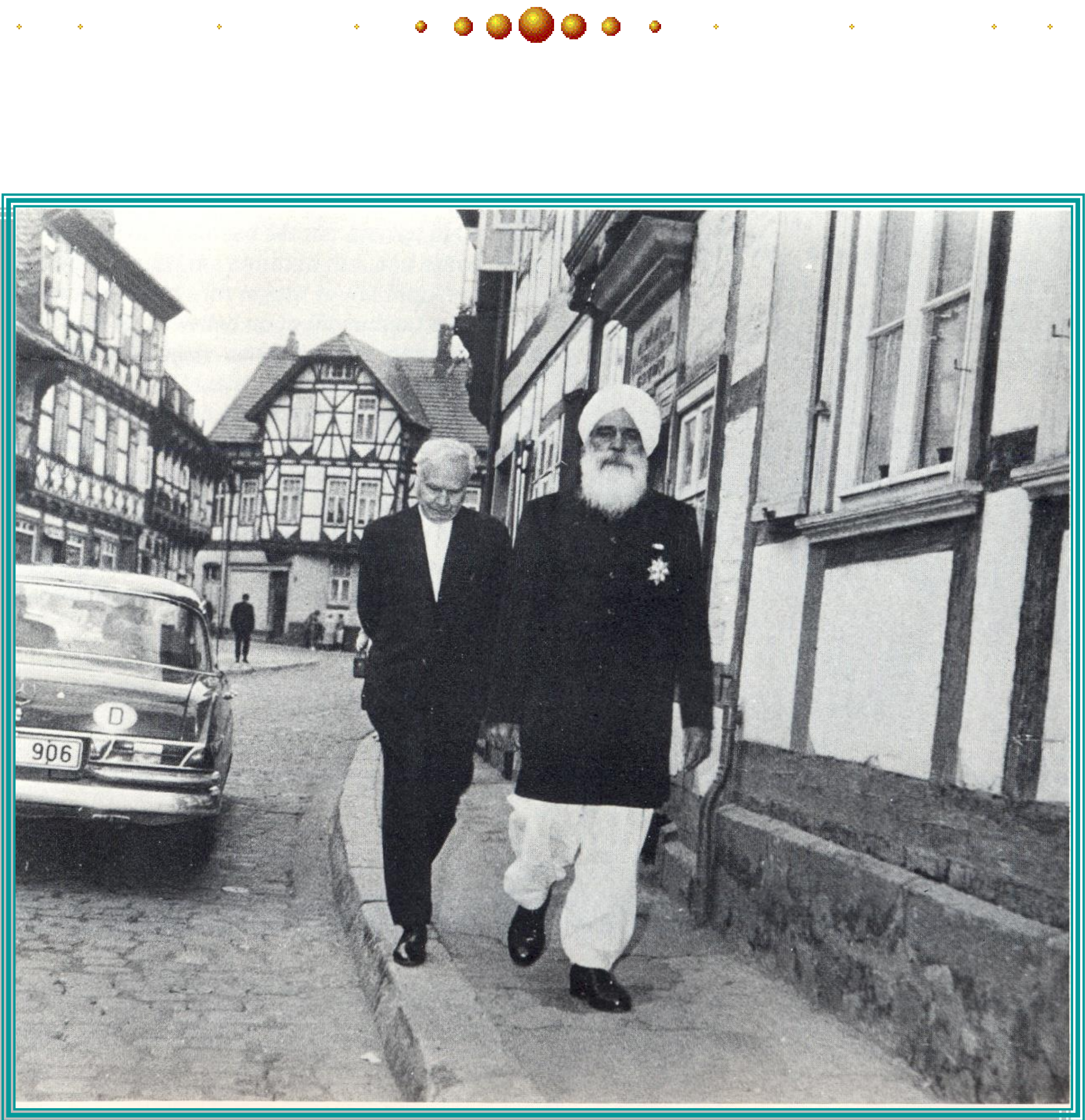
Μπορεί να με πείτε συντηρητική, αλλά παρά την ατομική εποχή στην οποία ζούμε, εγώ πιστεύω στα θαύματα. Άλλοτε δεν πίστευα στο Θεό – και με την ιδέα της πνευματικότητας γελούσα – αλλά από τη στιγμή που είχα το προνόμιο να αντικρίσω τον Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, άλλαξα τρόπο σκέψης. Ήταν ένα θαύμα. Το πρόσωπο Του έλαμπε, τα αστραφτερά Του μάτια με τράβηξαν, και στην πρώτη κιόλας ομιλία Του αναγκάστηκα να Του παραδοθώ ολότελα. Τόσο με είχε εντυπωσιάσει! Μέχρι και φονιάδες έφτασε να μετατρέψει σε ανθρώπους θεοσεβείς. Αυτό καθαυτό δεν είναι ένα θαύμα;

Δε συμφωνώ με την άποψη ότι ένας πιστός δεν έχει πια ανάγκη καθοδήγησης από το νέο Διδάσκαλο μετά το θάνατο του δικού του Διδασκάλου. Ο Διδάσκαλος δε πεθαίνει, αφήνει ένα περίβλημα και εισέρχεται σε ένα καινούριο. Θυμάμαι που ο μεγαλύτερος γιος του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, ο Σαρντάρ Μπαχίντ Σινγκ, αρνήθηκε να αναγνωρίσει τον Πατέρα του ως το νέο Διδάσκαλο. Πίστευε ότι αφού και ο ίδιος και ο Πατέρας του είχαν πάρει μύηση από τον Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ, δεν χρειαζόταν πνευματική καθοδήγηση από τον Μπάμπα Σαουάν Σινγκ. Παρά ταύτα, μετά από είκοσι περίπου χρόνια, αναγνώρισε το λάθος του και άγγιξε τα ιερά πόδια του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, λέγοντας ότι τώρα πια είχε δει τον Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ μέσα στον Πατέρα του.

Παρεμπιπτόντως, υπήρξε εποχή που κι εγώ δεν πίστευα στον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Ήξερα ότι ήταν άγιος, αλλά δεν ήταν ο *δικός μου* Διδάσκαλος. Όμως κάποια στιγμή βρέθηκα βαριά άρρωστη. Οι γιατροί δεν κατόρθωναν να με γιατρέψουν. Ήμουν εντελώς αβοήθητη. Προσευχήθηκα στον Χαζούρ. Εκείνος παρουσιάστηκε μπροστά μου και μου είπε: *«Πήγαινε στον Κιρπάλ. Θα με αντικρίσεις μέσα Του. Εκείνος θα σε γιατρέψει».* Αυτό ήταν άλλο ένα θαύμα! Έγραψα ένα γράμμα στον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ παρακαλώντας για έλεος. Εκείνη τη νύχτα παρουσιάστηκε μπροστά μου και με ευλόγησε. Την επομένη ένιωσα πως δε χρειαζόμουν πια γιατρό, οι ευλογίες Του με είχαν γιατρέψει!

Πάρα πολλές φορές είδα την εικόνα του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ να μετατρέπεται στην εικόνα του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Για μένα και οι δυο τους είχαν γίνει ένα. Το Φως δεν εξαφανίστηκε μετά το γήινο θάνατο του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι – ξαναπαρουσιάστηκε στο πρόσωπο του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ. Γι' αυτό το λόγο ένας μεγάλος αριθμός πιστών του Χαζούρ μαζεύτηκαν κάτω από την πνευματική ομπρέλα του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ και δέχτηκαν τις ευλογίες και τη Χάρη Του. Δεν είναι θαύμα που ο νέος Διδάσκαλος μπόρεσε να αλλάξει

τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων σε διάφορα μέρη της γης; Όπως και ο Χαζούρ, δίδαξε την αιώνια Αλήθεια. Προσπάθησε να τσακίσει όλα τα φράγματα που εμπόδιζαν την αναδιοργάνωση των ανθρώπινων όντων σε μια ενιαία και σφιχτοδεμένη πνευματική κοινωνία. Αυτό ήταν ένα από τα μεγαλύτερα επιτεύγματα που παρακολούθησε η ανθρωπότητα. Ο αληθινός οπαδός του Διδασκάλου δεν πιστεύει σε εμπόδια που διαιρούν την ανθρωπότητα σε πολεμοχαρείς κοινωνίες, αλλά εγκαταλείπει τη μισαλλοδοξία και αγαπά τον καθένα, γιατί έχει διδαχτεί να βλέπει το Φως του Θεού στα πάντα. Αυτό είναι το μεγαλύτερο θαύμα που εκπληρώνει ο Διδάσκαλος.

90. Ο Πολυαγαπημένος Διδάσκαλος δεν μας Άφησε Ποτέ

Robert Gildener

Είμαι είκοσι οκτώ χρονών και είμαι μαθητής του μεγάλου Δάσκαλου Κιρπάλ Σινγκ Τζι από το 1970 Μετά την αποχώρηση του αγαπημένου μας Διδασκάλου για τον Αιώνιο Οίκο Του, τον Αύγουστο του 1974 κι εγώ, όπως όλα τα παιδιά Του Διδασκάλου σ' όλο τον κόσμο, ένιωσα μεγάλο πόνο και οδύνη. Αν και συνέχιζα τις κοσμικές μου υποχρεώσεις και την εργασία μου, η καρδιά μου ήταν απούσα. Η ζωή για μένα είχε μετατραπεί σ' ένα κούφιο "τίποτα".

Στις 27 Αυγούστου, 1974, έφυγα από τη δουλειά μου για φαγητό το μεσημέρι περίπου. Συνήθιζα να πηγαίνω με το αυτοκίνητο σ' ένα παντοπωλείο, αγόραζα εκεί πέρα λίγο φαγητό και επέστρεφα στη δουλειά. Ωστόσο δε θυμάμαι να ακολούθησα τη ρουτίνα εκείνη τη μέρα. Φαίνεται ότι εκείνη τη μέρα ο Διδάσκαλος με πήρε πάνω από τη σωματική μου συνειδητότητα ενόσω ακολουθούσα τη συνηθισμένη μου διαδικασία για το φαγητό. Έτσι ενώ οδηγούσα προς το παντοπωλείο, ένα άλλο αυτοκίνητο που πήγαινε με εξήντα μίλια την ώρα με χτύπησε.

Με τη σύγκρουση το κεφάλι μου χτύπησε με όλη του τη δύναμη πάνω στο ταμπλώ του αυτοκινήτου, με αποτέλεσμα να υποστώ ένα βαθύ τραύμα στο κεφάλι και διάσειση. Τώρα αν και δεν έχω καμιά ανάμνηση του ατυχήματος και μετά το κτύπημα δεν ήλεγχα τις εξωτερικές μου αισθήσεις, με τη Χάρη του Διδασκάλου κατόρθωσα να βγω από το αυτοκίνητο και να ξαπλώσω στο δίπλα στο πεζοδρόμιο.

Αργότερα στο νοσοκομείο, μου έκλεισαν το τραύμα του κεφαλιού με είκοσι τέσσερα ράμματα. Τρεις νοσοκόμοι, μία γυναίκα και δύο άνδρες, όταν ήρθαν να με δουν στο κερεβάτι μου μετά την επέμβαση, μου είπαν ότι στο διάστημα της επέμβασης έμοιαζα να βρίσκομαι σε εκστατική κατάσταση τραγουδώντας μπατζάν, παραθέτοντας αποφθέγματα του Διδασκάλου στους γιατρούς και κατά διαστήματα τους ρωτούσα με θλίψη αν ήταν πράγματι αλήθεια ότι ο αγαπημένος μου Διδάσκαλος μάς είχε εγκαταλείψει. Και πάλι στο διάστημα αυτής της περιόδου λειτουργούσα σε μια άλλη κατάσταση συνειδητότητας που μονάχα ο Διδάσκαλος θα μπορούσε να καταλάβει, γιατί μόνο αμυδρές αναμνήσεις έχω από το τι έλεγα ή κι από την ίδια την εγχείρηση. Οι πρώτες έντονες αναμνήσεις και ανάληψη φυσιολογικής συνειδητότητας ήρθαν μετά την εγχείρηση σε ένα δωμάτιο του νοσοκομείου. Εκεί η χαμογελαστή μου αδελφή και τα αδέλφια μου με βοήθησαν να είμαι «μες στη χαρά».

Όταν έπεσε η νύχτα βρέθηκα ολομόναχος μέσα στο δωμάτιό μου. Έκανα Σιμράν και ο Ήχος ήρθε ξεκάθαρος στ' αυτιά μου. Η Χάρη του Διδασκάλου ήταν παντού τριγύρω μου. Ωστόσο κάπως με κατείχε η σκέψη, πως, αφού είχε φύγει ο Διδάσκαλος, θα έπρεπε κι εγώ να πεθάνω. Τότε καθώς κοίταζα την ανοικτή πόρτα του δωματίου μου, ένα πανέμορφο λευκό Φως άρχισε να σχηματίζεται εκεί. Το Φως δυνάμωσε και ξαπλώθηκε σε όλο το δωμάτιο και ξάφνου τότε, στο κέντρο του εμφανίστηκε η φυσική μορφή του αγαπημένου μας Διδασκάλου, με το συνηθισμένο Του μαύρο σακάκι και το γιλέκο και τα λευκά φαρδιά του πανταλόνια. Χαμογελούσε με το πιο υπέροχο και μυστηριώδες χαμόγελο. Πρέπει να ομολογήσω ότι από την πολλή μου χαρά για την εμφάνισή Του, συνταράχθηκα και τότε, μέσα σε πέντε δευτερόλεπτα Εκείνος εξαφανίστηκε. Έκλινα το κεφάλι μου ευχαριστώντας Τον και τώρα πια ήμουν ευτυχισμένος και γαλήνιος. Είχα δει με τα ίδια μου τα μάτια ότι ο αγαπημένος Διδάσκαλος δε μας άφησε ποτέ. Ήταν ακόμα κοντά μας με τη μορφή που γνωρίζαμε και τα προστατευτικά Του χέρια συνέχιζαν να μας διαφυλάσσουν από το κεντρί των δικών μας βασάνων.

91. Στη Μνήμη του Διδασκάλου μας

James Forte

Πώς μπορεί κανείς να μιλήσει για το Διδάσκαλό του; Τα δάκρυά μου είναι πιο δυνατά από τα λόγια. Η μεγάλη ταπεινοφροσύνη Του άφηνε την Θειότητά Του να λάμπει, να ξεχύνεται πάνω μας και να πλημμυρίζει με αγάπη κάθε κύτταρο της ύπαρξής μας. Αν ο πόθος να Τον δούμε ήταν υπερβολικά μεγάλος, η αγωνία μετά την αποδημία Του από το φυσικό κόσμο ήταν ακόμη πιο μεγάλη. Η Χάρη Του και η παρηγοριά που μας έδινε, όταν ήταν στη ζωή, έσβησαν μπροστά στη θλίψη που μας κατέλαβε μετά το θανατό Του. Όμως τόσο έντονη είναι η αγάπη Του για εμάς, που συνεχώς τη νιώθουμε να μας λούζει σαν μια δόνηση. Εμείς, ανάξιοι καθώς είμαστε, έχουμε την υπέρτατη αγάπη Αυτού που δε μας εγκαταλείπει ποτέ. Έλεγε συχνά: *«Η εμπειρία δεν περιγράφεται με λόγια. Μόνο οι λυγμοί της καρδιάς μεταμορφώνουν τον άνθρωπο.»*

Πώς να μιλήσουμε για Αυτόν; Πώς μπορούμε εμείς οι ανάξιοι να εκθειάσουμε Αυτόν; Όλα είναι μια ιστορία αγάπης. Ήλθε για την αγάπη, έδωσε αγάπη, είναι ο Αγαπημένος. Ενδιαφερόταν πάντοτε για το πραγματικό, το ζωντανό, αυτό που έδινε ζωή και δεν Τον απασχολούσαν τα μνημεία. Όμως και η απόλυτη ταπεινοφροσύνη Του ήταν μνημειώδης.

Κάποιος διηγήθηκε την ιστορία ενός μαθητή των Διδασκάλων, ο οποίος έγραφε συνέχεια για τη ζωή του Διδασκάλου του και μετά από χρόνια, όταν του ζήτησαν, παρουσίασε άγραφες τις σελίδες και εξήγησε πως δεν ήξερε τι είχε γίνει και πως αυτός πάντως, έγραφε συνεχώς. Η εξήγηση είναι ότι, πραγματική ιστορία δεν είναι να περιγράφεις τι λέει ένας Διδάσκαλος, αλλά να ζεις σύμφωνα με αυτά που λέει.

Εμείς ως μυημένοι πρέπει να επιδιώκουμε να ζούμε έχοντας σαν πρότυπο τη ζωή του Διδασκάλου μας, διότι η ζωή Του δεν ήταν μια ιστορία ή ένα παραμύθι με γεγονότα. Η ζωή Του ήταν ζωντανή αγάπη, γεμάτη ταπεινότητα και δόνηση, όχι απλώς μια περιγραφή της. Έτσι θα γίνουμε αληθινοί μαθητές, όχι με το να επιδεικνύουμε την ιστορία της ζωής του Διδασκάλου μας ή τη ζωή του Διδασκάλου μας αλλά ζώντας με τα διδάγματά τους.

Αν ποτέ η ομορφιά της φύσης ήταν μια υπόσχεση για κάτι πολύ υψηλό, Αυτός ήταν η ίδια η υπόσχεση που ήθελε να περπατήσει ανάμεσά μας. Μας αγαπούσε. Μας αγαπάει. Ήμαστε χαμένοι περισσότερο απ’ όσο μπορούσαμε να καταλάβουμε και ήλθε Αυτός, για να μας σώσει. Τόσο άμεσα και τόσο απέραν-

τα! Στην παρουσία Του το Άπειρο φωτιζόταν και εμείς είμαστε ευτυχισμένοι, είμαστε κεφάτοι και χαρούμενοι.

Έλεγε πως, όταν είμαστε στο γήινο επίπεδο μαζί με το Διδάσκαλό μας, αυτό είναι μακαριότητα. Μετά έλεγε: *«Εσείς έχετε αυτή τη μακαριότητα, αλλά όχι εγώ»*. Ο ίδιος ο Διδάσκαλος δεν μπορούσε να έχει αυτή τη μακαριότητα στη γη, διότι ο δικός Του Διδάσκαλος είχε ήδη αφήσει τη φυσική Του μορφή. Άφηνε να εννοηθεί ότι αφήνοντάς μας στο γήινο επίπεδο θα υφιστάμεθα μεγάλη απώλεια. Πράγματι έτσι έγινε. Πού μπορούμε να πάμε; Πράγματι η θυσία Του, γιατί περί θυσίας πρόκειται, μας εξάγνισε τόσο πολύ. Ακόμη και η εκδημία Του από το φυσικό πεδίο ήταν ένα δώρο. Ο πόθος μας γίνεται τόσο μεγάλος κι εμείς αποσυρόμαστε εσωτερικά, γιατί τίποτε άλλο δεν μπορεί να μας ικανοποιήσει. Πρέπει να Τον δούμε και να μείνουμε μαζί Του.

Η ουσία και η δύναμη της ζωής Του ήταν μόνο η αγάπη. Κάθε λέξη που πρόφερε ήταν για να μας τραβήξει μακριά από άλλες ποταπές δρστηριότητες της ζωής και να μας φέρει κοντά Του, στη ζωή της αγάπης. Και αυτό σημαίνει μια ζωή μαζί Του, γιατί η ζωή μαζί Του είναι μια ζωή αγάπης. Όπως οι γνωστές κούκλες από αλάτι, έτσι και εμείς διαλυόμαστε αργά μέσα στον Ωκεανό της Αγάπης Του, καθώς ακολουθούμε τις οδηγίες Του και εκτελούμε τις πνευματικές ασκήσεις που μας υπέδειξε με τη μύησή μας. Μπορεί μερικές φορές να νομίζουμε ότι είμαστε σαν μερικές κούκλες που δε διαλύονται, όμως η πορεία συνεχίζεται και έστω και αν δεν το γνωρίζουμε, το ταξίδι της επιστροφής μας, με την καθοδήγησή Του συνεχίζεται. Στο βαθμό που η προσοχή μας μένει σε Αυτόν, υπάρχει πάντα πνευματική πρόοδος.

Ποιος ήταν αυτός ο Άνθρωπος; Τίποτε λιγότερο από μια ενσάρκωση του Ίδιου του Θεού. Ήταν και είναι η παρουσία του Θεού πάνω στη γη, που έχει σαν σκοπό και στόχο τη σωτηρία όλων μας.

92. Ξεχείλισμα Χάριτος

B.R. Misra

Νιώθω απέραντη ευγνωμοσύνη για τον Πολυαγαπημένο μου Διδάσκαλο, τον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, που δέχτηκε την ψυχή μου στα ιερά Του πόδια και με μύησε στα μυστήρια του Υπερπέραν. Από τότε που ήρθα στην αγκαλιά τού Διδασκάλου έχω λάβει αμέτρητη εσωτερική και εξωτερική καθοδήγηση, που δεν μπορεί να εκφραστεί με λόγια, καθώς η Χάρη του Διδασκάλου είναι πέρα από κάθε ανθρώπινη περιγραφή.

Βρισκόμουν στο Σαουάν Άσραμ για την μπαντάρα του Απριλίου, το 1967. Είχα παρακολουθήσει όλα τα Σάτσανγκ για δυο μέρες και είχα ακούσει όλες τις ομιλίες που δόθηκαν από τον Διδάσκαλο, από θρησκευτικούς ηγέτες και από αγίους ανθρώπους. Ήξερα ότι ήμουν ευλογημένος που βρισκόμουν εκεί, αλλά ήμουν ένας ανάμεσα σε πολλές χιλιάδες, στο βάθος αυτής της τεράστιας κοσμοσυρροής. Είχα έντονη την επιθυμία να πλησιάσω τον Διδάσκαλο, για να πάρω την ντάρσαν Του. Ένιωθα παντελώς δυστυχής στην ψυχή και το σώμα, γιατί βρισκόμουν τόσο μακριά Του.

Στις 2 Απριλίου το βράδυ, ξέροντας ότι θα επισκεπτόταν το λανγκάρ για να ευλογήσει το φαγητό, φρόντισα να σταθώ στο δρόμο Του. Στεκόμουν εκεί κατηφής και αποθαρρυμένος. Ύστερα από λίγη ώρα ο Διδάσκαλος βγήκε από το σπίτι Του, διέσχισε το πλήθος με τα χέρια ενωμένα κοιτάζοντας τον κόσμο και από τις δύο πλευρές. Πέρασε ακριβώς μπροστά μου, αλλά δε με κοίταξε. Το κουράγιο έσβησε εντελώς. Ξαφνικά, αφού είχε προχωρήσει λίγο πέρα από μένα, φώναξα από απελπισία: «Μαχαράτζι! Είμαι τόσο λυπημένος και άθλιος». Ο Διδάσκαλος την ίδια στιγμή γύρισε πίσω. Με πλησίασε, με αγκάλιασε, με κοίταξε για λίγο μέσα στα μάτια και είπε: *«Πες μου τι σου συμβαίνει;»* Σ' αυτά τα ελάχιστα δευτερόλεπτα με έβγαλε έξω από τον εαυτό μου – με σήκωσε τόσο ψηλά και ένιωσα τέτοια ευδαιμονία, που είναι αδύνατον να την περιγράψω με λόγια. Δεν ήταν γιατί με άγγιξε και μου μίλησε λίγα δευτερόλεπτα, ήταν γιατί με γέμισε εσωτερικά με τόση Θεία Χάρη, που ξεχείλισε από το κορμί και την ψυχή μου. Ένιωσα τέτοια ευτυχία, σαν ένα ετοιμοθάνατο δέντρο που σκεπαζόταν ξάφνου από ανθούς. Η αγάπη του Διδασκάλου πλημμύρισε το σώμα και την ψυχή μου για πολύ ακόμα χρόνο αργότερα. Όμως είμαι πολύ μικρός, για να γνωρίσω και να περικλείσω μέσα μου τη Χάρη του Διδασκάλου.

93. Ο Φιλεύσπλαχνος

Prem Shand Gupt

Ή*ταν η συμπόνια Του που μας τράβηξε κοντά Του,*
Ήταν η Αγάπη Του που μας ύψωσε στην αγκαλιά Του.
Σαν δροσερή ανοιξιάτικη βροχή μας έλουσε όλους με τη Χάρη Του.
«Ολόκληρη η ανθρωπότητα είναι ένα» είπε,
«Δεν υπάρχει πρώτος, δεν υπάρχει δεύτερος.
Όλοι μας αδέρφια, αδερφοί και αδερφές μπρος στο Θεό»
Στήριξε τα λόγια αυτά με το Φως της ίδιας της ζωής Του
και με το παράδειγμά Του όλες τις μέρες της ζωής Του.

Ω! *Εκείνες οι υπέροχες μέρες,*
που καθόμασταν γύρω, από την ακτινοβόλο παρουσία Του!
Η φορτωμένη με αγάπη ματιά Του,
βάλσαμο απαλό στις συντριμμένες μας καρδιές!
Δίχως Εσένα είμαστε ψυχές χαμένες στη Χώρα των Ίσκιων.

94. Η Αποστολή του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ

Darshan Singh

Πώς μπορεί κάποιος να αποδώσει με λόγια τις ιδιότητες μιας προσωπικότητας τόσο αφοσιωμένης όπως του Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ; Ένα Φως ξεπρόβαλε στην Ανατολή και επεκτάθηκε στη Δύση. Ένα Άρωμα γλύκανε τις καρδιές και τις διάνοιές μας και εισέδυσε στα κατάβαθα των ψυχών μας. Ένας Διδάσκαλος της Ταβέρνας, με καρδιά τόσο διάπλατα μεγάλη όσο ο ωκεανός, σέρβιρε με απλότητα το κρασί της Ζωής, το μεθύσι του οποίου είναι αιώνιο. Γεννήθηκε μια ομορφιά, στην οποία η Φύση δώρισε απλόχερα τη χάρη και τη λαμπρότητά της. Κάθε ματιά Του μετέδιδε μακαριότητα και κάθε λέξη Του ήταν ένα τραγούδι πνευματικής αφύπνισης.

Η εποχή του υλισμού είναι η δική μας, κατά την οποία ο άνθρωπος έχασε τον εαυτό του μέσα στον κόσμο των αισθήσεων. Έχοντας ξεχάσει την αληθινή του ταυτότητα, το Αληθινό του Σπίτι, ο άνθρωπος περιπλανιέται σε ένα λαβύρινθο σκότους. Ο Μαχαράτζι ήλθε ανάμεσά μας, για να μας βγάλει από αυτή την αγριότητα. Μας υπέδειξε το μονοπάτι του Φωτός, έτσι ώστε να μπορέσουμε και πάλι να ζήσουμε εν Θεώ. Ευλόγησε αυτούς που ήταν ήδη αναζητητές με το σπόρο του Θείου Λόγου και τους βοήθησε να εξελιχθούν περισσότερο. Σε κάποιο χρονικό διάστημα, όταν η ατομική βόμβα και η βόμβα υδρογόνου φάνηκε ότι θα κατέστρεφαν την Ανθρωπότητα, Αυτός βοήθησε στην ανάνηψή της, με το ευαγγέλιο της αγάπης.

Η Αποστολή των Διδασκάλων έχει σκοπό να μας οδηγήσει από το σκοτάδι στο Φως, από την ανειλικρίνεια στην Αλήθεια. Οι Άγιοι είναι πάνω από τη διπολικότητα αυτού του κόσμου, ζωή και Θάνατος, επιτυχία και αποτυχία, δικό σου και δικό μου, καλό και κακό. Είναι απελευθερωμένες Ψυχές**.** Γεννιούνται όχι εξαιτίας αντιδράσεων από προηγούμενες ζωές, αλλά για να απελευθερώσουν εμάς από τη φυλακή του κόσμου, προσφέροντάς μας το δώρο του Νάαμ. Είναι ενσάρκωση αυτής της Αγάπης και είναι εξαιτίας της έλλειψη αυτής της Αγάπης, που υπάρχει ο τροχός της ζωής και του θανάτου. Σπέρνοντας ο Διδάσκαλος τον καρπό της Αγάπης, η ψυχή τρέφει το μαθητή με την αφοσίωση *(Guru Bhakti)* στον Διδάσκαλο και τον εξελίσσει, μέχρις ότου ο ίδιος διαποτιστεί με αγάπη, ενωθεί με το Θεό και φθάσει στο Αιώνιο Σπίτι.

Η δική μας εποχή είναι η Εποχή της Επιστήμης και μας προσφέρει κάθε είδους ευκαιρίες. Μας έχει προμηθεύσει με θαυμάσια μέσα επικοινωνίας και μεταφοράς, τα οποία μας έχουν φέρει πιο κοντά τον έναν στον άλλον περιορίζοντας τον κόσμο μέσα σε ένα συμπαγή Οίκο του Κυρίου. Ακόμη και η γλώσσα

γίνεται μικρότερος φραγμός, αλλά παρόλα αυτά, αν κοιτάξουμε μέσα στην καρδιά του, ο άνθρωπος μένει χωρισμένος από τον άνθρωπο. Ο Μαχαράτζι χρησιμοποιώντας πλήρως τις ευκολίες της σύγχρονης τεχνολογίας ανέλαβε να κάνει τρεις συνολικά περιοδείες και ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο κατά μήκος και κατά πλάτος. Προσπάθησε να μας φέρει κοντά Του, να μας θυμίσει την Πατρότητα του Θεού και την αδελφοσύνη των ανθρώπων. Αναλαμβάνοντας όλο αυτό το έργο, ο σκοπός Του ήταν να σπείρει το Σπόρο του Νάαμ. Αρχίζουμε με το να αγαπάμε τους κοντινούς συγγενείς και καθώς θα εξελισσόμαστε, η αγάπη αυτή σε σύντομο χρονικό διάστημα θα γίνεται παγκόσμια Αγάπη και αγάπη για το Θεό. Είναι μέσω αυτής της αγάπης που η Βασιλεία του Θεού μπορεί να πραγματοποιηθεί.

Είναι απαραίτητο όμως να έχουμε στο νου μας ότι για την ανάπτυξη αυτής της Αποστολής και για την κατανομή αυτής της υπέρτατης Σοφίας, ο Μαχαράτζι χρησιμοποιούσε τις πιο απλές λέξεις, ώστε να μπορεί να προσεγγίσει όλους μας, μορφωμένους και αμόρφωτους παρόμοια. Θα πρέπει, ακόμη, να θυμόμαστε ότι ο Διδάσκαλος είναι η ενσάρκωση της Αλήθειας. Η ψυχή μας, επίσης, είναι της ίδιας ουσίας, αλλά με την εμπλοκή της στον υλικό κόσμο έχει ξεχάσει τη θεία ουσία της. Και σκοπός του Μαχαράτζι ήταν να ενισχύσει με αυτήν την Αλήθεια αυτούς που ήταν γύρω Του, με τις γεμάτες Αγάπη ματιές Του. Αυτή η ικανότητα Του, με την οποία κατάφερνε να φορτίζει τους άλλους με τη ματιά Του, είναι προνόμιο ενός αληθινού Διδασκάλου. Δεν είναι μόνο αυτό: Ένας Διδάσκαλος από χιλιάδες μίλια μακριά, χρησιμοποιώντας την αρχή της τηλεπάθειας, μπορεί να ενώνει τους αφοσιωμένους Του με την Αλήθεια και να οδηγεί τις καρδιές τους στην τιμιότητα. Αν χρειαστεί, μπορεί ακόμη να εμφανισθεί σε διάφορα μέρη ταυτόχρονα, τόσο εδώ όσο και στα εσωτερικά πεδία, έτσι ώστε να είναι σε θέση να διεκπεραιώνει το Έργο Του. Οι Άγιοι Διδάσκαλοι από μόνοι Τους έχουν τη δυνατότητα να μας δίνουν την εσωτερική σύνδεση μέσω της προσοχής Τους.

Ο Καμπίρ έχει πει ότι είχε τη δύναμη να μας εκτοξεύσει μέσω της ισχυρής προσοχής Του. Σχετικά με αυτό θα μπορούσαμε να φέρουμε στη μνήμη μας ένα περιστατικό από τη ζωή του Μαχαράτζι. Κατά τη διάρκεια της πρώτης παγκόσμιας περιοδείας Του, έδινε μια ομιλία σε ένα ακροατήριο στη Γερμανία. Ένας διερμηνέας μετέφραζε στα Γερμανικά αυτά που έλεγε ο Μαχαράτζι, αλλά η μετάφραση έδειχνε πως δεν ήταν καλή και οι ακροατές δεν καταλάβαιναν τίποτα. Τότε κάποια άτομα από το ακροατήριο ζήτησαν να διακοπεί η μετάφραση, διότι μπορούσαν να καταλάβουν το νόημα της ομιλίας του Μαχαράτζι πολύ καλύτερα απλώς κοιτάζοντάς Τον μέσα στα μάτια.

Η Para Vidya (Πάρα Βίντυα λέγεται ή Γνώση του Υπερπέραν), είναι η μητέρα όλων των επιστημών, γιατί από τις ρίζες της προέρχονται όλες οι άλλες μορφές γνώσης. Ο Μαχαράτζι ήταν ενσαρκωμένος *Para Vidya* και σε αυτήν την εποχή της επιστήμης, Αυτός αποτελούσε την Πηγή όλων των επιστημών.

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι άρχισε την Αποστολή Του το 1948, με Εντολή του Διδασκάλου Του Χαζούρ Σαουάν Σινγκ Τζι. Κατά τη διάρκεια των είκοσι έξι χρόνων που ακολούθησαν, εργαζόταν ασταμάτητα, όλο το εικοσιτετράωρο, μεταδίδοντας την πνευματική γνώση με αμέτρητες ομιλίες, με τα βιβλία Του, με επιστολές και με προσωπικές συναντήσεις, σε όλους αυτούς που ήλθαν κοντά Του, μορφωμένους ή αμόρφωτους, άνδρες ή γυναίκες, νέους ή ηλικιωμένους, πλούσιους ή φτωχούς, πιστούς ή σκεπτικιστές. Δε δίδασκε μόνο τη Θεωρία αλλά κάτι πιο σημαντικό, παρείχε σε έναν αρκετά μεγάλο αριθμό ανθρώπων μια άμεση εμπειρία της θεϊκής Δύναμης, που βρίσκεται κρυμμένη μέσα μας. Δημιούργησε περισσότερα από ογδόντα Κέντρα Σάτσανγκ στην Ινδία και διακόσια δεκαπέντε στο εξωτερικό.

Η θρησκεία του Μαχαράτζι ήταν η «εξανθρώπιση». Στις ομιλίες Του εστιαζόταν σε αυτό που καθορίζει την εξανθρώπιση με την πλήρη έννοια και σε αυτό που είναι η αληθινή ηθική. Το *"Ντάρμα"* ή *"Αληθινή Ζωή"* θα εξηγούσε πως είναι η Δύναμη με την οποία συνδέεται κάποιος, όταν συγκεντρώνεται, η Δύναμη, η οποία εισδύει παντού, συγκρατεί τα πάντα και ελέγχει τα πάντα. Θα εξηγούσε ακόμη πως η αγγλική λέξη *"religion"*, θρησκεία, στηρίζεται στην ίδια αρχή. *"Re"* σημαίνει *ξανά* και *"legio"* στα Λατινικά σημαίνει *ενώνω*. Θρησκεία δηλαδή σημαίνει επανένωση της ψυχής μας με την Πηγή μας, με το Θεό. Επομένως, το *"Ντάρμα"* ή Ηθική Ζωή είναι τόσο παλαιά όσο ο άνθρωπος, διότι οι ερωτήσεις: *«Ποιος είμαι; Από πού προέρχομαι; Πού πάω;»* ήταν μαζί μας από την πρώτη μέρα που γεννηθήκαμε. Η αληθινή θρησκεία βρίσκεται στην ψυχή, γνωρίζει την αληθινή της ταυτότητα και θέλει να επιστρέψει στο αρχικό της σπίτι.

Οι ιδρυτές των μεγάλων θρησκειών μίλησαν από τη δική τους προσωπική εμπειρία και τα διάφορα θρησκεύματα άρχισαν να ενεργούν για την διάδοση των δικών τους μηνυμάτων. Αυτοί που έχουν πραγματώσει το Θεό έχουν βιώσει την ίδια εμπειρία και διδάσκουν: *«Να πιστεύεις, μόνο όταν βλέπεις»*. Οι άνθρωποι που έφθασαν στην αυτοπραγμάτωση έρχονται από καιρό σε καιρό να μεταδώσουν την Αληθινή Γνώση, αλλά αργότερα αυτοί που τους ακολουθούν, παρά την ειλικρίνειά τους, απομακρύνονται από αυτόν τον παγκόσμιο πυρήνα, διότι λείπει η άμεση πνευματική εμπειρία. Λόγω της απουσίας της εσωτερικής γνώσης, οι άνθρωποι αρχίζουν να ερμηνεύουν τα λόγια των Αγίων σύμφωνα με το δικό τους περιορισμένο συλλογισμό και έτσι το *Ντάρμα* ή Θρησκεία γίνεται σταδιακά θέμα διανοητικής λογομαχίας και δεν υπηρετεί πλέον την ενότητα των ανθρώπων στην κοινή τους αναζήτηση για ειρήνη και σωτηρία. Αυτή η πορεία της παρακμής φθάνει στο αποκορύφωμά της, όταν αυτοί οι οποίοι έχουν περιορισμένη γνώση για την πνευματικότητα γίνονται οι επίσημοι προπαγανδιστές και ιεροκήρυκες, περιορίζοντάς την με την πάροδο του χρόνου σε απλές ιεροτελεστίες και συμβατικότητες. Με το χρόνο αυτές οι ιεροτελεστίες και τα τελετουργικά αυξάνονται σταθερά και η θρησκεία γίνεται ένα επάγγελμα εκείνων που συνιστούν όχι την άμεση προσωπική εμπειρία αλλά την τυφλή πίστη.

Ο Μαχαράτζι με τη Χάρη του Σατγκουρού Του, Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι, ευλογήθηκε με άμεση εσωτερική γνώση, τη γνώση εκείνη που βρίσκεται στη ρίζα των πάντων. Ίδρυσε το Ρουχάνι Σάτσανγκ και το Σαουάν Άσραμ ως κοινό χώρο για όλες τις θρησκείες. Δίδαξε μόνο αυτό το οποίο ο Ίδιος είχε δοκιμάσει στο δικό Του εσωτερικό Εργαστήρι και το μετέδωσε σε αυτούς που ήλθαν κοντά Του για μια άμεση επαφή με την Εσωτερική Πραγματικότητα.

Στη Δύση, όταν κάποιος δίνει μια ομιλία, συνήθως πληρώνεται για αυτό. Σε πολλά μέρη εκείνοι που ήλθαν να ακούσουν το Μαχαράτζι, κατά τη διάρκεια των περιοδειών Του ανά τον κόσμο, ήθελαν να Τον ανταμείψουν με χρήματα. Θα απαντούσε ότι Εκείνος έδινε τις ομιλίες Του όχι για τον Εαυτό Του αλλά κατ' εντολή του Διδασκάλου Του και η πνευματικότητα, όπως όλα τα δώρα του Θεού, όπως ο αέρας, το νερό και ο ήλιος, δίνονται δωρεάν.

Ο Μαχαράτζι είχε το χάρισμα να κλέβει τις καρδιές των ανθρώπων και όποιον συναντούσε, τον τραβούσε κοντά Του. Ήταν τόση η ταπεινότητά Του και η αγάπη Του, που οι άνθρωποι ένιωθαν μια έλξη προς Αυτόν. Έτσι με λεπτή πειθώ θα τους απελευθέρωνε από τα τελετουργικά και τις στενές αντιλήψεις και θα τους οδηγούσε προς μια αληθινή αντίληψη για το σκοπό της ζωής. Σε όποιον αναζητητή Τον πλησίαζε, Αυτός θα του χορηγούσε τους ανεκτίμητους θησαυρούς της πνευματικότητας.

Μιλώντας με βάση την εσωτερική εμπειρία, εμπειρία που μπορούσε να χαριστεί σε αυτούς που πήγαιναν κοντά Του, ο Μαχαράτζι τόνιζε ότι το ίδιο το ανθρώπινο σώμα ήταν ο αληθινός ναός: *«Ο Θεός δεν κατοικεί σε ναούς που κατασκευάζονται από ανθρώπινα χέρια»,* έλεγε, και δείχνοντας το σώμα πρόσθετε: *«Κατοικεί σε αυτόν το ναό που έφτιαξε ο Ίδιος».*

Στην εποχή μας, το καθετί φαίνεται να περιορίζεται στην πολιτική. Δεν έχουμε έλλειψη από πολιτικά πρόσωπα, ούτε ακόμη και στη θρησκεία που οι λειτουργοί της δημοσίως δηλώνουν ένα πράγμα και κατ΄ ιδίαν λένε κάτι τελείως διαφορετικό. Τέτοιοι άνθρωποι έχουν κάνει μεγάλη ζημιά στο θέμα της θρησκείας και στο ευρύ κοινό, διότι τείνουν να μας απομακρύνουν από τον εσωτερικό στόχο μας και από την επιθυμία μας να γνωρίσουμε τον εαυτό μας. Βλέποντας αυτό, ακόμη και εκείνοι που είναι θρησκευόμενοι γίνονται σκεπτικιστές. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα η πλειοψηφία των ανθρώπων της εποχής μας, λόγω έλλειψης της σωστής κατανόησης της θρησκείας, να νιώθουν αποξενωμένοι από αυτήν. Κατά συνέπεια η θρησκεία έχει περιορισθεί στα απλά τελετουργικά, στη σημερινή καταναλωτική κοινωνία.

Ήταν σε αυτή τη σκοτεινή περίοδο που ήλθε ο Μαχαράτζ να μας μεταδώσει το Φως Του. Μας βοήθησε να καταλάβουμε τους βασικούς κανόνες της θρησκείας και τόνισε ότι η θρησκευτική αδελφοσύνη κρατάει το κλειδί για την ειρήνη στον κόσμο. Κατόπιν αυτού, βοήθησε να οργανωθεί το 1957 στο Δελχί η Πρώτη Παγκόσμια Συνδιάσκεψη των θρησκειών.

Ακολούθησε η δεύτερη Συνδιάσκεψη το 1960, στην Καλκούτα, και η τρίτη και τέταρτη στο Δελχί, το 1963 και 1970, αντίστοιχα. Στις συνδιασκέψεις αυτές παρευρέθηκαν διάφοροι θρησκευτικοί ηγέτες από όλα τα θρησκεύματα και αντι-

πρόσωποι διαφόρων αιρέσεων και πίστεων. Ήταν ιδρυτής και πρόεδρος της Παγκόσμιας Αδελφότητας των Θρησκειών και προέδρευσε και στις τέσσερις Συνδιασκέψεις. Βοήθησε να διαδοθεί το πνεύμα αυτών των Συνδιασκέψεων κατά τη διάρκεια των τριών ταξιδιών Του ανά τον κόσμο. Ο Μαχαράτζ το 1968 στην Ardh Kumbhi και το 1974 στην Kumbha Mela βοήθησε να έλθουν σε επαφή, στην ίδια εξέδρα, οι επικεφαλής διάφορων πίστεων, Ινδουιστών, αιρετικών και κληρικών. Το αποτέλεσμα όλων αυτών των προσπαθειών ήταν οι αντιπρόσωποι των διαφόρων πίστεων, οι οποίοι κάποτε υπέβλεπαν ο ένας τον άλλον, να μάθουν να ζουν μαζί αρμονικά και να καταλάβουν ότι η πραγματική απειλή προς οποιαδήποτε θρησκεία δεν προέρχεται από τις άλλες θρησκείες αλλά από τον αυξανόμενο σκεπτικισμό της κοινωνίας.

Στο Χριστιανικό κόσμο, εκείνοι που έχουν προσφέρει αξιέπαινη υπηρεσία στην Πίστη και στην ανθρωπότητα τιμώνται με τον τίτλο του Αγίου Ιωάννου της Ιερουσαλήμ, των Ιπποτών της Μάλτας. Το 1962 ο Μαχαράτζι ήταν ο πρώτος μη Χριστιανός που τιμήθηκε με αυτόν τον τρόπο. Κατά την περίοδο της Κούμπα Μέλα, ο Σουάμι Γκάνες Βαρανάντι, ο οποίος ήταν αυθεντία πάνω σε θέματα που είχαν σχέση με τις Βέδες, παρατήρησε ότι άνθρωποι σαν αυτόν τον ίδιο είχαν μελετήσει μόνο τις Βέδες και μπορούσαν να κάνουν σχόλια μόνο σε ό,τι αφορούσε αυτές. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι αντιθέτως δεν τις είχε μόνο μελετήσει, αλλά τις είχε ζήσει και ήταν μια ζωντανή ενσάρκωση του Βεδικών διδαγμάτων. Είχε δώσει την πεμπτουσία αυτών σε μια φράση: *"Μανούρ Μπάβα"*, *"Γίνε άνθρωπος"* και το έκανε γνωστό σε όλη την ανθρωπότητα. Στις 14 Μαρτίου του 1972, ο Β.Β. Γκίρι, ο τότε Πρόεδρος της Ινδίας, σε μια επίσκεψή του στο Μανάβ Κανάβ, παρατήρησε ότι ο Μαχαράτζι διεκπεραίωνε το έργο του Θεού. Την πρώτη Αυγούστου του 1974, ο Μαχαράτζι προσκλήθηκε να προσφωνήσει τα μέλη του Ινδικού Κοινοβουλίου και έγινε ο πρώτος Άγιος που τιμήθηκε από το ανώτατο σώμα της χώρας του.

Όταν έγραφε το Γκουρμάτ Σιντάντ, ο Μαχαράτζι οραματίστηκε την ένωση του ανθρώπου με το Θεό ως μια παγκόσμια θρησκεία, μια θρησκεία η οποία, με την πάροδο του χρόνου, θα μπορούσε να γίνει δεκτή από όλους τους ανθρώπους. Καθώς θα συνέχιζαν να ζουν σε διάφορες κοινωνικές τάξεις, οι άνθρωποι θα είχαν τη δυνατότητα να έχουν την εμπειρία του Θεού και να τιμούν τη μνήμη όλων των σοφών, των Αγίων και μυστών όλων των αιώνων. Αυτή η θρησκεία είχε γίνει το ιδεώδες από τους πρώιμους χρόνους. Εξάλλου, με αυτό το ιδανικό οργανώθηκαν και οι Παγκόσμιες Θρησκευτικές Συνδιασκέψεις. Υπήρχε κάποιο όριο ως προς το τι θα μπορούσαν να καταφέρουν αυτές οι συναθροίσεις και ζήτησε με την πάροδο του χρόνου να διερευνηθεί το πρόβλημα στη βάση του. Η εξανθρώπιση ήταν βασική και πρωταρχική προϋπόθεση για την ένωση του ανθρώπου με το Θεό. Όπως έλεγε ο Μαχαράτζ: *«Δεν είναι δύσκολο να βρεις το Θεό - αυτό που είναι δύσκολο είναι να γίνεις άνθρωπος με τη σωστή έννοια».*

Με το θέμα αυτό ως στόχο, ο Μαχαράτζ ίδρυσε το Μάναβ Κέντρα στην Ντέρα Ντουν (*Dehra Dun)* το 1970. Βασίστηκε σε τρεις αρχές: αυτή της εξανθρώπισης, της εξυπηρέτησης του ανθρώπου και της υπηρεσίας στη Γη, η οποία

περιλαμβάνει και τη φροντίδα των ζώων. Αναπτύσσοντας αυτά, θα μπορούσε κάποιος να αντιληφθεί πληρέστερα τη δυναμική του ανθρώπου, με το να εξετάζει τις σχέσεις του όχι μόνο αναφορικά με τους άλλους ανθρώπους αλλά και με ολόκληρη τη φύση και τη ζωή. Έδωσε μεγάλη έμφαση στη μόρφωση και επιπλέον ίδρυσε στο Μάναβ Κέντρα ένα σχολείο, ένα νοσοκομείο, ένα εργαστήριο για γαλακτοκομικά προϊόντα και αποθήκες με εφόδια για γεωργική εργασία. Έλεγε, ακόμη, πως η εξανθρώπιση εμπλέκει τον καθένα σε μια διαδικασία, ούτως ώστε να μπορέσει να τελειοποιηθεί ως άνθρωπος με οποιοδήποτε δυνατό τρόπο. Για να γίνει κάποιος άνθρωπος με την πλήρη έννοια, θα πρέπει να ασκεί μεγάλη αυτοπειθαρχία. Ο άνθρωπος είναι μια συνειδητή πνευματική οντότητα και το πνεύμα είναι αυτό που συγκρατεί το σώμα, το νου και τη διάνοια. Αν κάποιος καταφέρει να γίνει πνεύμα, με την αληθινή έννοια, θα μπορεί να λειτουργεί ταυτόχρονα τόσο στα πνευματικά επίπεδα όσο και στο φυσικό επίπεδο χρησιμοποιώντας το σώμα, όπως αυτός θέλει, ως απλό εργαλείο. Σύμφωνα με το Διδάσκαλο, αυτός ο τύπος εκπαίδευσης, με τον οποίο μας δίδαξε πώς να ελευθερώνουμε το πνεύμα από την ύλη, είναι η μοναδική αληθινή εκπαίδευση. Έλεγε πως η γνώση δίχως δράση είναι παραφροσύνη και τόνιζε πως αυτή η γνώση, η οποία είναι καθαρά θεωρητική, είναι εμπόδιο και δε βοηθάει. Ήθελε τα παιδιά να διδαχθούν τις πρώτες αρχές της σωστής κατανόησης από τα πρώτα χρόνια και για το σκοπό αυτό ίδρυσε το σχολείο στο Μανάβ Κέντρα. Ιδρύοντας το νοσοκομείο, πρότεινε να χρησιμοποιούν όλες τις μεθόδους ιατρικής για την ανακούφιση των ανθρώπων που υποφέρουν.

Έχοντας κατά νου το στόχο της εξανθρώπισης, το πρώτο μάθημα που μας δίδαξε ήταν το μάθημα της Ενότητας. Ολόκληρος ο κόσμος είναι η οικογένεια του Θεού και το Φεβρουάριο του 1974, με τη χορηγία του Μαχαράτζι, οργανώθηκε στο Δελχί η πρώτη Συνδιάσκεψη για την Ενότητα του Ανθρώπου. Πεντακόσιοι περίπου σύνεδροι από δεκαοχτώ ξένες χώρες και εξήντα χιλιάδες Ινδοί έλαβαν μέρος σε αυτή τη Συνδιάσκεψη και έζησαν την εμπειρία του τι σημαίνει να ζουν όλοι μαζί και να εργάζονται ως μια οικογένεια του Θεού, παρά τις διαφορές τους, όσον αφορά τη φυλή και τη θρησκεία.

Με αυτό τον τρόπο προσπάθησε ο Μαχαράτζι να μας βοηθήσει να υψωθούμε σε όλα τα επίπεδα. Μας έλεγε πάντοτε πως είμαστε πνευματικές οντότητες και ότι θα πρέπει να ενωθούμε με τη Δύναμη του Θεού και να γίνουμε συνειδητοί συνεργάτες του θείου Σχεδίου. Έχουμε νου και σώμα και θα πρέπει να μάθουμε να παραμένουμε υγιείς κα να καλλιεργούμε καθαρή σκέψη. Θα πρέπει, επίσης, να μάθουμε να είμαστε χρήσιμοι στους άλλους, όχι μόνον στα άλλα μέλη της ανθρώπινης κοινότητας αλλά και στα πουλιά και τα ζώα παρόμοια, γιατί όλη η ζωή είναι Δημιουργία του Θεού και θα πρέπει να ζούμε με αυτήν αρμονικά. Φυλή, χρώμα, θρησκεία και έθνος, όλοι αυτοί οι παράγοντες οι οποίοι φαίνεται ότι μας χωρίζουν τον έναν από τον άλλον, στην πραγματικότητα δεν αποτελούν φραγμό. Απλώς αναδεικνύουν την απέραντη ποικιλία της οικογένειας του Θεού. Και σε ό,τι αφορά τις διαφορετικές θρησκείες και κοινωνικές διαιρέσεις, αυτές

δημιουργήθηκαν, για να βοηθήσουν τον άνθρωπο και όχι για να γίνουν μια πέτρα του σκανδάλου.

Ο Μαχαράτζι ήταν μεγάλος επιστήμονας, ο Οποίος μας έβαλε να καθίσουμε μέσα στο εργαστήριο του ανθρώπινου σώματος, για να συναντήσουμε από μόνοι μας την εμπειρία της πνευματικής πραγματικότητας. Κατά τη διάρκεια του πρώτου Του ταξιδιού ανά τον κόσμο, ο Μαχαράτζι συναντήθηκε με έναν διακεκριμένο επιστήμονα και είχε μια συζήτηση μαζί του. Μετά το τέλος των ερωτήσεων και των απαντήσεων, ο Μαχαράτζι στράφηκε προς αυτόν και τον ρώτησε: *«Παρόλη την επιστημονική πρόοδο, εσείς μπορείτε να δημιουργήσετε μια ουγκιά συνειδητότητας;»* Η απάντηση ήταν αρνητική. **Η επιστήμη και η φιλοσοφία έχουν να κάνουν με το νου.** Όταν μάθουμε να αποσύρουμε τα αισθητηριακά μας ρεύματα και να εστιάζουμε την προσοχή μας στο κέντρο μεταξύ των δύο ματιών, τότε, από το σημείο αυτό αρχίζει η θρησκεία με την αληθινή της έννοια. Το σημείο αυτό είναι η "Έδρα της Ψυχής" στο εργαστήριο του σώματος. Αναπτύσσοντας την Επιστήμη της Πνευματικότητας, το *Γκουρμάτ Σιντάντ* είναι ένα μοναδικό δώρο το οποίο άφησε ο Μαχαράτζι για το ανθρώπινο γένος. Αυτή η πραγματεία, η οποία αποτελείται από δύο τόμους, περίπου δύο χιλιάδων σελίδων, περιέχει την πεμπτουσία όλων των Γραφών του κόσμου και παρέχει χωρία και παραπομπές των περιεχομένων, έτσι ώστε να αναδειχθεί η μυστικιστική πραγματικότητα.

Στις περισσότερες φιλοσοφικές σχολές, όπου διδάσκεται η αντιληπτική ικανότητα, δίνεται έμφαση στην αγνότητα του νου και την αρετή. Αυτή η αρετή είναι το μέσο και όχι ο τελικός σκοπός. Η ηθική ζωή είναι η κύρια θρησκεία. Ο Μαχαράτζι τόνιζε ότι θα πρέπει να ξεπεράσουμε τους περιορισμούς και τις αδυναμίες μας και να γίνουμε η κατοικία όλων των αρετών. Μόνο όταν κάποιος έχει καταφέρει να γίνει άνθρωπος με την αληθινή σημασία της λέξης, αργότερα θα μπορέσει να γίνει Θεάνθρωπος. Αυτός που αγαπά το Δημιουργό, αγαπά όλα τα δημιουργήματά Του και είναι ξένος ως προς το φόβο και το μίσος. Θα πρέπει να εξασκηθεί στην *Αχίμσα* ή τη *Μη Βία* στη σκέψη, το λόγο και την πράξη. Να αποφεύγει την υποκρισία, το δόλο, το ψεύδος και την εξαπάτηση. Σε καμιά περίπτωση να μην προσπαθήσει να εκμεταλλευτεί άλλους ή να αρνηθεί να τους δώσει αυτό που τους οφείλει. Κρατώντας αυτή την τακτική θα πρέπει να απέχει από το κρέας και το ποτό. Σε όλα τα πράγματα θα πρέπει να καλλιεργήσει την αγνότητα στη σκέψη, τα λόγια και τις πράξεις και να προσπαθήσει να υπηρετεί τα δημιουργήματα του Θεού με πνεύμα ταπεινότητας.

Για να βοηθήσει τους αναζητητές να μεταμορφώσουν τη ζωή τους, ξεριζώνοντας τα ελαττώματα και καλλιεργώντας στη θέση τους τις κύριες αρετές της αχίμσα, της αγνότητας, της αγάπης και της ταπεινότητας, ο Μαχαράτζι επινόησε ένα καθημερινό ημερολόγιο αυτοενδοσκόπησης. Στο τέλος της κάθε μέρας, αν μπορούμε να θυμόμαστε τις παραλείψεις και τα ελαττώματά μας και να κρατάμε συστηματικά έναν κατάλογο, τότε οι ζωές μας θα αρχίσουν σταδιακά να μεταμορφώνονται. Οι τίτλοι που επινόησε ο Μαχαράτζι για το ημερολόγιο μιλούν από μόνοι τους:

I. **Παραπτώματα:**
- α. Φιλαλήθεια: ψεύδος, απάτη, υποκρισία, δόλος και παράνομο κέρδος.
- β. Μη βία: στη σκέψη, στο λόγο και στην πράξη.
- γ. Αγνότητα: στη σκέψη, στο λόγο και στην πράξη.
- δ. Ταπεινοφροσύνη: ματαιοδοξία γνώσης, υπερηφάνεια πλούτου και μέθη δύναμης.

II. **Διαλογισμός**
- α. Διαλογισμός (Σιμράν – Ντιάν): πόσος χρόνος αφιερώθηκε.
- β. Επαφή με τον Ιερό Ήχο (Μπατζάν): πόσος χρόνος αφιερώθηκε.

III. **Ανιδιοτελή Εξυπηρέτηση**
- α. Σωματικά και πνευματικά.
- β. Οικονομικά

Ο Μαχαράτζι έδωσε εντολή στους μαθητές Του να κρατούν αυτό το ημερολόγιο τακτικά και να Του το στέλνουν από καιρό σε καιρό. Το ημερολόγιο περιλάμβανε επίσης ένα χώρο, για να καταγράφεται εκεί η πνευματική πρόοδος. Ο Μαχαράτζι, επίσης, έθετε συγκεκριμένες προτάσεις, για να βοηθήσει τον καθένα να ξεπεράσει τα προβλήματά του και να προοδεύσει περισσότερο.

Αυτό το πνευματικό ημερολόγιο είναι μια μοναδική μέθοδος. Είναι ένα συστηματικό εργαλείο ενδοσκόπησης και ένα τυπικό του επιστημονικού και πρακτικού τρόπου, με τον οποίο επανερμήνευε τα διαχρονικά διδάγματα των Διδασκάλων με προορισμό το σύγχρονο άνθρωπο. Πράγματι, ο Μαχαράτζι συνήθιζε να λέει ότι ένα ημερολόγιο σαν αυτό θα μπορούσε να βοηθήσει τον καθένα. Ακόμη κι ένας μη μυημένος, αν πειραματιζόταν σε αυτό, θα έβλεπε τη ζωή του να αλλάζει προς το καλύτερο, καθώς θα το συμπλήρωνε μέρα με τη μέρα.

Ο Μαχαράτζι ήταν παντογνώστης εξαρχής πάνω από την πλάνη της δυαδικότητας. Στο Γκουρμάτ Σιντάντ (*Gurmat Sidhant)* εξηγούσε διάφορες απόψεις για την πνευματικότητα και φώτιζε τη φύση του Θεού. Ο Θεός δεν είναι μόνο Πάνσοφος αλλά ο Δημιουργός, Υποστηρικτής και το Ύστατο Καταφύγιο. Είναι αιώνιος και μέσω της δικής Του θέλησης δημιουργήθηκαν και υποστηρίζονται όλοι οι κόσμοι.

Ο κόσμος δε γνωρίζει ακόμη την αληθινή φύση ενός Θεανθρώπου. Ο Μαχαράτζι μας έκανε να αντιληφθούμε ότι Υπάρξεις σαν αυτές δεν ξεχωρίζουν από το Θεό και είναι ο Θεός ο Ίδιος που εργάζεται μέσω Αυτών. Τα μάτια Τους είναι το μάτι του Θεού. Τα λόγια Τους είναι ο λόγος του Θεού. *«Οι ουρανοί μπορεί να πέσουν, μα όχι ο λόγος ενός Διδασκάλου!»*

Ο Μαχαράτζι συχνά ανέφερε μία παραβολή από τον Μαουλάνα Ρούμι, για να δείξει τη φύση και την Αποστολή ενός Θεανθρώπου: «*Κάποτε ένα ποντίκι έτρεχε σαν τρελό και ένα πουλί που πετούσε από κοντά το ρώτησε για πού έτρεχε με τόση βιασύνη. Πηγαίνω στη Μέκκα, για προσκύνημα, απάντησε το μικρό πλασματάκι. Ακούγοντας αυτό, το πουλί το λυπήθηκε και πιάνοντάς το με το ράμφος του, πέταξαν μαζί ως τη Μέκκα*». Οι Διδάσκαλοι μας μεταφέρουν μέσω του

ωκεανού αυτού του κόσμου στον τελικό μας στόχο. Αυτοί είναι η γέφυρα μεταξύ της ψυχής και του Κυρίου. Μας φροντίζουν σε αυτό τον κόσμο εξωτερικά και εσωτερικά και κατά τη μύηση εγκαθίστανται μέσα στην ψυχή, παρέχοντάς μας προστασία, καθοδήγηση σε κάθε μας βήμα. Εμείς για μια φορά πάμε κοντά Τους και Αυτοί μένουν μαζί μας αιώνια.

Ο Μαχαράτζι όριζε το κακό ως εξής: *«Κάθε σκέψη, λόγος ή πράξη που κρατά τον άνθρωπο μακριά από το Θεό είναι αληθινή αμαρτία»* και το καλό ως εξής: *«Είναι αυτό που φέρνει τον άνθρωπο πιο κοντά στο Θεό».* Η Επιστήμη της Ψυχής είναι θέμα αυτογνωσίας, η οποία προηγείται της Θεογνωσίας. Για να εφαρμόσουμε αυτή την επιστήμη, πρέπει να αποσύρουμε τον εαυτό μας από τον εξωτερικό κόσμο και να συγκεντρώσουμε την προσοχή μας στην εστία του Τρίτου ή Μοναδικού οφθαλμού. Για να το κάνουμε αυτό, πρέπει να μάθουμε να πεθαίνουμε, ενώ ακόμη ζούμε. Όταν εξοικειωθούμε με αυτήν την τεχνική, υπερνικούμε το φόβο του θανάτου και ο Μαχαράτζι μας κληροδότησε αυτό το μυστικό, δηλαδή του να πεθαίνουμε, όσο είμαστε ακόμη ζωντανοί. Τα λόγια του Διδασκάλου έχουν μεγάλη δύναμη και όταν τα διαβάζουμε ή τα ακούμε, το πέπλο της άγνοιας, σε μια δεκτική καρδιά, ξαφνικά αποσύρεται.

Ο Μαχαράτζι έχει γράψει περίπου είκοσι βιβλία και φυλλάδια για όλες τις πλευρές σχετικά με την πνευματικότητα, τα οποία έχουν μεταφραστεί σε πάρα πολλές γλώσσες. Οι τεχνικές Του είχαν πολύ μεγάλη επίδραση σε αναζητητές σε όλο τον κόσμο. Σχετίζονται με τα πιο σοβαρά προβλήματα της ζωής και περιλαμβάνουν ένα ευρύτατο πεδίο. Όπως ο Γκουρού Νανάκ, έτσι με πιο σύγχρονους όρους, ο Μαχαράτζι Κιρπάλ Σινγκ διαμόρφωσε το μήνυμα των Διδασκάλων και το παρουσίασε στο ευρύ κοινό με απλό, ξεκάθαρο τρόπο. Τόση ήταν η δύναμη και η φόρτιση των λόγων Του, που όσοι πήγαν κοντά Του εγκατέλειψαν το κρέας και το ποτό και δέχτηκαν να ζήσουν τη ζωή τους με έναν εντελώς καινούριο τρόπο. Όταν ακόμη ήταν παιδί είχε πει στην οικογένειά Του, κάθε φορά που Τον πίεζαν να φάει κρέας: *«Δε θέλω να κάνω το στομάχι μου νεκροταφείο ζώων».* Θα μπορούσε να συνοψίσει την έννοια του σύμπαντος σε μια μόνο φράση και μέσω αυτής να αλλάξει τη ζωή εκείνων που πήγαιναν κοντά Του. Ας πάρουμε κάποια παραδείγματα:

◆***Αγάπη, Ζωή και Φως.*** Οι διδασκαλίες Του επικεντρώνονταν σε αυτές τις αρετές και εξηγούσε πως η αγάπη είναι έμφυτη ιδιότητα της ψυχής και ότι δε θα μπορέσει να βρει πληρότητα παρά μόνο στο Θεό, ο Οποίος είναι ο Ωκεανός της Αγάπης. Δε θα ήμαστε καλύτεροι από κτήνη χωρίς την αγάπη και όσο πιο πολύ αναπτύσσουμε αυτήν την ιδιότητα, τόσο περισσότερο φωτίζεται ο νους μας.

◆***Να είσαι καλός, να κάνεις το καλό, να είσαι Ένα*** *(με το Θεό).* Με αυτές τις λέξεις μας έκανε να καταλάβουμε τη βάση της ηθικής ζωής και την ανάγκη να ζούμε αρμονικά με τον κόσμο γύρω μας.

◆***Όσο είσαστε σε αυτό το σώμα, να δίνετε, να δίνετε και να δίνετε.*** Αυτό το ρητό του Καμπίρ ήταν το αγαπημένο του Μαχαράτζι και συνόψιζε τη Φιλοσοφία Του για τη ζωή. Συχνά έλεγε ότι η αγάπη γνωρίζει την προσφορά και τη θυσία. Αν αρχίσουμε να ζούμε με αυτήν την αρχή, θα μπορούμε να έχουμε πα-

γκόσμια αγάπη και αδελφοσύνη σε αυτό τον κόσμο. Έχουμε εντάσεις και συγκρούσεις, μόνο όταν ζητούμε το δικό μας όφελος εις βάρος των άλλων. Αν επιδιώκουμε να δίνουμε μόνο, τότε δε θα υπάρχει χώρος για εντάσεις αλλά μόνο για ειρήνη και αγάπη.

◆***Οι άνθρωποι θα πρέπει να ζουν πάνω από τους -ισμούς και οι βασιλείς πάνω από τα βασίλεια.*** Κατά τη διάρκεια του τελευταίου Του ταξιδιού ανά τον κόσμο, συχνά έθεταν στο Μαχαράτζι το ερώτημα: *«Πώς μπορούμε να έχουμε ειρήνη σε αυτόν τον κόσμο;»* Η απάντησή Του ήταν τόσο σύντομη όσο και απλή. *«Θα μπορούσε να υπάρχει ειρήνη μόνο, αν εμείς ως άτομα ξεπερνούσαμε τις στενές προκαταλήψεις και αυτοί που είναι στην εξουσία υπερέβαιναν τις εδαφικές τους διεκδικήσεις.»* Και ακόμα *«Όταν δεν φροντίζαμε μόνο για το δικό μας περιορισμένο καλό αλλά για το καλό όλων όσων βρίσκονται σε αναβρασμό και σύγκρουση.»*

Η σύγχρονη επιστήμη έχει αποκαλύψει πως ακόμη και το πιο μικρό άτομο στον υλικό μας κόσμο αποτελείται από Φως και Ήχο. Όταν διασπάσεις ένα άτομο, μετατρέπεται σε αυτά τα δύο στοιχεία. Αυτό το Φως και ο Ήχος είναι στην καρδιά όλων αυτών που έχουν υπόσταση. Κατά την ανθρώπινη ενσάρκωση μπορεί η ψυχή να περάσει μέσα από τα εσωτερικά πεδία και να φθάσει πίσω στην Πηγή της με τη βοήθεια του Φωτός και του Ηχητικού Ρεύματος. Καθώς κινείται όλο και πιο ψηλά το θείο Φως και ο Ήχος γίνονται πιο λεπτά και έλκουν περισσότερο την ψυχή στην Πηγή τους. Τα εσωτερικά πεδία προοδευτικά γίνονται πιο μαγευτικά από ό,τι ο κόσμος τον οποίο γνωρίζουμε και όσο πιο πολύ απορροφιόμαστε στις ομορφιές εσωτερικά, τόσο περισσότερο μπορούμε να ξεκόψουμε από την αγάπη μας για τον υλικό κόσμο. Προοδεύοντας έτσι από επίπεδο σε επίπεδο, με τη δύναμη του Νάαμ να μας καθαρίζει όλο και πιο πολύ, μπορούμε να φτάσουμε στον τελικό προορισμό μας που είναι η Υπέρτατη Αλήθεια, η Υπέρτατη Συνειδητότητα και η Υπέρτατη Μακαριότητα.

Ο Μαχαράτζι μας δίδαξε ότι το Μονοπάτι της Πνευματικότητας απαιτεί να κερδίζουμε τα προς το ζην με τον ιδρώτα του προσώπου μας. Αυτός που ζητάει να απελευθερωθεί πνευματικά με δυσκολία μπορεί να φθάσει στο στόχο του, όσο στηρίζεται στους άλλους. Στην εποχή μας ο Μαχαράτζι μας μετέδιδε μια μέθοδο, μια τεχνική, την οποία μπορούσαν να ακολουθήσουν όλοι, χωρίς να αναγκασθούν να εγκαταλείψουν την εστία ή το σπίτι τους. Μοιραζόταν μαζί μας την πιο υψηλή μορφή μυστικισμού και μας δίδαξε πώς να εκπληρώνουμε με ευχάριστη διάθεση το πάρε-δώσε του κάρμα μας. Ζώντας κανονικά τη ζωή μας και αποδεχόμενοι ό,τι κι αν στέλνει στο δρόμο μας η θεία Πρόνοια, αν εκτελούμε καθημερινά το διαλογισμό μας σύμφωνα με την εντολή του Διδασκάλου μας, θα καταφέρουμε τελικά να επιτύχουμε τον πιο υψηλό στόχο. Έχοντας μυήσει χιλιάδες κόσμο και βοηθώντας τους να εξελιχθούν πνευματικά, ενώ αυτοί συνέχιζαν να ζουν τη ζωή τους κανονικά, ο Μαχαράτζι απέδειξε στον υπόλοιπο κόσμο ότι εκείνοι που ακολουθούν το Πνευματικό Μονοπάτι δε χρειάζεται να εγκαταλείψουν τη ζωή ή να απέχουν από τις κοινωνικές και οικογενειακές τους υποχρεώσεις. Στην πραγματικότητα τόνιζε ότι, όσο εξελισσόμαστε πνευματικά,

τόσο περισσότερο θα μπορούμε να λειτουργούμε αποτελεσματικά και στις άλλες παραμέτρους της ζωής, γιατί το πνεύμα είναι η βάση των πάντων και αν το παραμελούμε, στερούμε από τον εαυτό μας το πραγματικό δυναμισμό μας. Αυτό που είναι αναγκαίο είναι η καθοδήγηση ενός Σατγκουρού και η προθυμία μας να τροποποιήσουμε τη ζωή μας, σύμφωνα με τις εντολές Του. *«Αν με αγαπάτε, τηρείτε τις εντολές μου»,* έλεγε και μας υπενθύμιζε πως σε κάθε θρησκευτική παράδοση δινόταν η ίδια έμφαση στην αυτοπαράδοση του καθένα μας στο Θέλημα του Θείου Σχεδίου. Είτε πρόκειται για Ινδουιστές, Βουδιστές, Τζαϊνιστές, Χριστιανούς ή Μουσουλμάνους, όλοι τους τονίζουν την ανάγκη για αυτοπαράδοση και οι Σούφι μιλούν για *Φάνα Φιλ Σέιχ,* δηλαδή συγχώνευση με τον Διδάσκαλο.

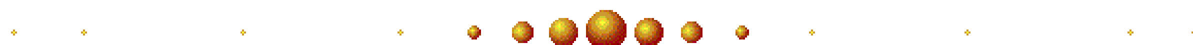
Παρά τη φαινομενική επιστημονική πρόοδο στη σύγχρονη εποχή, απέχουμε πολύ από την ευτυχία, όσο ποτέ άλλοτε. Αυτό συμβαίνει, διότι η υλιστική γνώση από μόνη της δεν είναι αρκετή. Αυτό που είναι αναγκαίο είναι η δύναμη να βάλουμε την πνευματικότητα σε εφαρμογή. Ο Μαχαράτζι είχε αυτή την ικανότητα σε απόλυτο βαθμό και το μυστικό της δύναμής Του οφείλεται στο γεγονός ότι δίδασκε μόνο αυτό που ο Ίδιος γνώριζε από εμπειρία και είχε εφαρμόσει στην πράξη.

Ο Μαχαράτζι ήταν η απεικόνιση της Αλήθειας. Το άγγιγμα της ματιάς Του σε ωθούσε αμέσως στη λατρεία και την αφοσίωση. Ήταν ο Τέλειος Ένας, ο οποίος ήλθε να μας ελευθερώσει από τον τροχό των γεννήσεων και του θανάτου και με την απεριόριστη Χάρη Του, μας εμφύσησε Αιώνια Ζωή. Ήταν γεμάτος Έλεος και Ευσπλαχνία, ήταν το Χέρι του Θεού και το Μάτι του Παντοδύναμου. Ήταν η προσωποποίηση της Αγάπης και οι καρδιές μας τώρα υποφέρουν από τον πόνο του χωρισμού. Όσο περισσότερο Τον θυμόμαστε και αναπτύσσουμε συγκέντρωση στον Τρίτο Οφθαλμό, τόσο πιο πολύ η οδύνη μας θα οξύνεται και θα μας βοηθά να γυρίσουμε πίσω σε Αυτόν. Ο πόνος του αποχωρισμού μας από Αυτόν δεν είναι πόνος που θα φύγει σε μια μέρα ή σε μια εβδομάδα ή ένα χρόνο – είναι ένας πόνος που θα μείνει μαζί μας για πάντα. Όταν θυμόμαστε το Μαχαράτζι με αγάπη, τα δάκρυα αναβλύζουν και τρέχουν από τα μάτια ασυγκράτητα. Είναι δάκρυα τα οποία ξεπλένουν τις προσκολλήσεις πολλών ενσαρκώσεων, καθαρίζουν και εξαγνίζουν την ψυχή. Τα δάκρυα αυτά μας έφεραν στην κατάσταση, για την οποία ο Γκουρού Αμάρ Ντας έλεγε: *«Όταν Τον ξεχνώ ακόμη και για ένα λεπτό, μοιάζει με φορτίο πενήντα ετών».*

Έτσι, λοιπόν, ακόμη και αν έφυγε από κοντά μας ο Μαχαράτζι με το φυσικό Του σώμα, συνεχίζει την επανάσταση που Αυτός ξεκίνησε μέσα από τον καθένα μας. Η Αποστολή που Αυτός ανέλαβε δεν ήταν τίποτα λιγότερο από μια μεταμόρφωση μας εσωτερικά και ο πόνος του φυσικού αποχωρισμού από Αυτόν μοιάζει με ένα όργανο που εντείνει τη χαρά της φυσικής Του Ντάρσαν, όπως τη βιώναμε στο παρελθόν.

Ο κατακτητής αφήνει πίσω τη μαρτυρία της μεγαλοσύνης του με την επέκταση της αυτοκρατορίας του, ο μηχανικός με τις γέφυρες και τους πύργους που κτίζει, ο γλύπτης με τα έργα τέχνης που φτιάχνει από ξύλο, χαλκό ή μάρμα-

ρο. Αλλά ο Άγιος Διδάσκαλος εργάζεται με το πιο λεπτοφυές από όλα τα υλικά- την ανθρώπινη ψυχή – και η διαθήκη που αφήνει πίσω είναι η μεταμόρφωση που Αυτός πραγματοποιεί σε εκείνους που έρχονται στο Πόδια Του. Η δύναμή Του είναι απεριόριστη, αλλά εμείς μπορούμε να Τον γνωρίσουμε μόνο ως το σημείο που Αυτός επιλέγει να μας αποκαλυφθεί. Αυτό είναι το ανεκτίμητο δώρο της Αγάπης Του. Ας προσευχηθούμε στο Μαχαράτζ να μας εξαγνίσει πιο πολύ και να αυξήσει την εσωτερική μας δεκτικότητα, ώστε να μπορέσουμε να κατανοήσουμε τα διδάγματα Του στην πληρότητά τους και έτσι να γίνουμε οι δαυλοί που θα μεταφέρουν το Φως της δικής Του Αποστολής της Αγάπης στις πιο σκοτεινές γωνιές του κόσμου.

95. Νεκρολούλουδα στο Ρισικές

Σούζαν Χόρατσεκ

Μ*όλις μια ιδέα κι αν έχουν οι θνητοί.*
Μα ευλογημένος με δονήσεις
καθαρού, αγνού φωτός που κανείς δεν το φαντάζεται
είναι ο αφοσιωμένος που βλέπει.

✳ ✳ ✳

Ό*ταν τα ιερά νερά παράσερναν*
τα νεκρολούλουδα στρωμένα σε μια
λεπτή τέφρα, τ' ακολουθούσαν χιλιάδες
μάτια μαραζωμένα… συνεπαρμένα…

✳ ✳ ✳

Ό*ταν το Φως συγκεντρώνεται πάνω στα κύματα*
και οι Άγιοι Διδάσκαλοι πλησιάζουν γοργά,
αυτοί που έφυγαν χρόνια πριν…
Ποιος ξέρει τ' όνομά Τους;
Ποιος ξέρει τον αριθμό όλων των Φωτεινών Μορφών…
Τώρα ο Κιρπάλ επιστρέφει στο σπίτι, Τον υποδέχονται…

✳ ✳ ✳

Ω! *Κοίτα σοφή ψυχή!*
Ο Διδάσκαλος Κιρπάλ, δότης του Νάαμ,
παίρνει τη θέση Του πλημμυρίζοντας τις έτοιμες καρδιές
που είναι η κατοικία του Κυρίου…
Πώς μπορεί κανείς να το περιγράψει!

✳ ✳ ✳

Τα λόγια είναι λειψά και σκέψεις δεν έρχονται.
Πώς να το περιγράψεις; Ποια ψυχή μπορεί να φανταστεί
τη Χάρη να γίνεται μάρτυρας της επιστροφής ενός Τέλειου Όντος.
(ή Τέλειας Ψυχής)
Ο Κιρπάλ επιστρέφει σπίτι!

Ο Κιρπάλ επιστρέφει σπίτι, στην πηγή του Είναι Του,
στους Διδασκάλους που Τον υποδέχονται…
Και στη στιγμή η θέση Του είναι μέσα μου,
σε αυτήν την ανάξια ψυχή!

Ένα αίσθημα αιωνιότητας.
Σ' ένα ιερό μεθύσι αυτή η ψυχή δέχεται το Φως
που υψώνεται από την ιερή τέφρα…
Και υψώνεται κι αυτή, για να συνοδεύσει Εκείνον
που αγάπησε, Εκείνον που αγαπάει…

Σημαντικές Ημερομηνίες της Ζωής του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι

1894 ✳6η Φεβρουαρίου. Γεννήθηκε στο Σαγιάντ Κασράν, περιοχή της Ραβαλπίντι – τώρα μέρος που ανήκει στο Πακιστάν.

1905 ✳Μελέτησε Ρουμαούγια και αποφάσισε να μεταδώσει τον πλούτο της Πνευματικότητας, εφόσον τον λάμβανε.

1908 ✳Συνδέθηκε με τον εσωτερικό κύκλο του Ντεβ Σαμάτ στο Πασαβάρ. Εκεί συνάντησε τον Μπάμπα Καχάν.

1910 ✳Φοίτησε στο Γυμνάσιο της Αποστολικής Εκκλησίας " Έντουαρντς", στο Πεσαβάρ.

1912 ✳Στις 4 Ιανουαρίου προσλαμβάνεται ως Κρατικός Λειτουργός στην Οικονομική Υπηρεσία (Λογιστήριο) του Στρατού.

1917 ✳Άρχισε να βλέπει το μελλοντικό Του Διδάσκαλο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι στο διαλόγισμό Του, αλλά τότε νόμιζε ότι ήταν ο Γκουρού Νάνακ.

1919 ✳Δημιούργησε σώμα κοινωνικής αρωγής κατά τη διάρκεια επιδημίας θανατηφόρου επιδημίας.

1921 ✳Στις 14 Σεπτεμβρίου γεννήθηκε ο γιος του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ στην Κουντρίλα, της περιοχής Ραβαλπίντι.

1924 ✳Το Φεβρουάριο συνάντησε τον Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ και έλαβε τη μύηση του Νάαμ.

1929 ✳Είχε ένα εσωτερικό όραμα της σκηνής του θανάτου του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ.

1930 ✳Θάνατος του γιου Του, Τζάσουαντ Σινγκ.

1935 ✳Άρχισε να γράφει το Γκουρμάτ Σιντάντ.

1939 ✳Μύησε πάνω από διακόσια άτομα στην Ντέρα, Μπέας, με εντολή και παρουσία του Διδασκάλου Του.

1944 ✳5η Σεπτεμβρίου. Θάνατος του μικρότερου αδελφού Του, Σ. Τζοντ Σινγκ.

1946 ✳22 Ιουλίου. Θάνατος του πρωτότοκου αδελφού Του, Σ. Πρεμ Σινγκ.

1947 ✳Το Μάρτιο, μετά από τριάντα έξι χρόνια γόνιμης υπηρεσίας στην Κυβέρνηση, παραιτήθηκε από τη θέση του ως Αναπληρωτής Διοικητής της Οικονομικής Υπηρεσίας Στρατού.

11 Οκτωβρίου. Πήγε στο Αμριτσάρ μετά από επείγον τηλεφώνημα του ΔιδασκάλουΤου.

12 Οκτωβρίου. Του ανατέθηκε από το Διδάσκαλό Του το έργο της μύησης του Νάαμ. Σχεδίασε το Ρουχάνι Σάτσανγκ, μια Αποστολή που να

προάγει την πνευματικότητα, απαλλαγμένη από όλα τα εξωτερικά επιστρώματα και παρουσιασμένη ως επιστήμη.

1948 ✳ Μάρτιος. Μια μέρα κατά τις πρωινές ώρες Τον κάλεσε ο Χαζούρ να καθήσει σε διαλογισμό, για να παρευρεθεί σε συμβούλιο των παρελθόντων Διδασκάλων, στο οποίο θα αποφάσιζαν για τη μελλοντική παραμονή του Χαζούρ στο γήινο επίπεδο.

28 Μαρτίου. Τελευταίο Σάτσανγκ του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ στην Ντέρα κατά τη διάρκεια της ζωής του Χαζούρ.

1η Απριλίου. Τελευταία συνάντηση με το Διδάσκαλό Του, κατά την οποία ο Χαζούρ Του μετέδωσε τον πνευματικό Του μανδύα μέσω των ματιών.

2η Απριλίου. Ο Χαζούρ έφυγε από το γήινο επίπεδο.

6η Απριλίου. Έφυγε από την Μπεάς και ήλθε στο Δελχί. Κατόπιν πήγε στο Ρισικές, όπου έμεινε πέντε μήνες αφιερώνοντας το χρόνο Του σε διαλογισμό. Έδωσε την πρώτη Του μύηση σε αναζητητή στο Σρι Γκοπλαλ Ντας, στο Ρίσικες, με εσωτερική εντολή του Χαζούρ.

2η Δεκεμβρίου. Ξεκίνησε την Αποστολή Του και άρχισε να δίνει τακτικά μυήσεις στο Δελχί.

3η Δεκεμβρίου. Έπεσε στο Κανάλι Ντάσνα, στην οδό Χάπουρ, στο Δελχί, την ώρα που έψαχνε να βρει την κατάλληλη τοποθεσία για το Σαουάν Άσραμ. Μέσα στο βαθιά νερά είδε σε πολύ λαμπρό κόκκινο φως το Χαζούρ και τον Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ, οι οποίοι Τον έσωσαν. Στο ημερολόγιο του γιου Του, Ντάρσαν Σινγκ, ήταν γραμμένο ότι ο πατέρας του θα άφηνε το γήινο πεδίο το 1948, αλλά του δόθηκε παράταση ζωής, προκειμένου να φέρει σε πέρας τη δουλειά που Του εμπιστεύτηκε ο Διδάσκαλός Του.

1950 ✳ Ιδρύθηκε το Ρουχάνι Σάτσανγκ.

1951 ✳ Ιούνιος. Κτίστηκε το Σαουάν Άσραμ στο Σάκτι Ναγκάρ, στο Δελχί.

1955 ✳ 31 Μαΐου. Έκανε την Πρώτη Του Παγκόσμια Περιοδεία.

5 Νοεμβρίου. Επέστρεψε από την Πρώτη Του Περιοδεία.

1957 ✳ Πρώτη Παγκόσμια Σύνοδος Θρησκειών. Εξελέγη πρόεδρος με ομόφωνη απόφαση.

1958 ✳ Πρώτη περιοδεία Του στο Πακιστάν.

1960 ✳ Δεύτερη Παγκόσμια Σύνοδος Εκκλησιών στην Καλκούτα.

1962 ✳ Πρώτος μη Χριστιανός που τιμάται με το παράσημο του Αγίου Ιωάννου της Ιερουσαλήμ και των Ιπποτών της Μάλτας.

1963 ✳ 8 Ιουνίου. Έφυγε για τη Δεύτερη Παγκόσμια Περιοδεία Του.

1964 ✳ 30 Ιανουαρίου. Επέστρεψε από την Παγκόσμια Περιοδεία.

1965 ✳ Τρίτη Παγκόσμια Σύνοδος Εκκλησιών.

1968 ✳ Απρίλιος. Ardh Kambhi Mele (Hardwar).

1969 ✳ 6η Φεβρουαρίου. Γιορτή για τους αδαμάντινους γάμους Του, στο Δελχί.

1970 ✳ Τέταρτη Παγκόσμια Σύνοδος Εκκλησιών στο Δελχί. Το Μάναβ Κέντρα ιδρύθηκε στην Ντέρα Ντουν. Στις 3 Απριλίου πέθανε η σύζυγός Του.

1971 ✳ 29 Ιουνίου. Εγχειρίσθηκε στο Μαχάτζαν Νερσίνγκι Χομ, στο Δελχί.

1972 ✳ 14η Μαρτίου. Ο Πρόεδρος Β.Β. Γκίρι επισκέφθηκε το Μάναβ Κέντρα.
26 Αυγούστου. Έφυγε για την Τρίτη Παγκόσμια Περιοδεία.

1973 ✳ 3 Ιανουαρίου. Επέστρεψε από την τελευταία του περιοδεία στον κόσμο.
6 Φεβρουαρίου. Γιορτάστηκαν τα ογδοηκοστά Του γενέθλια.
7 Φεβρουαρίου. Ο Ράζα Μόχιντερ Πάρταπ συνέστησε τον Αμπινάνταν Πάταρα στο Βίτζιαν Μπάουαν.
2 Απρίλιου. Ημέρα Εθνικής Επετείου που γιορτάσθηκε στο Μάναβ Κέντρα, της Ντέρα Ντουν.
12 Απριλίου. Συνέλευση όλων των Ινδών Αγωνιστών της Ελευθερίας στη Βιτζυάν Μπαουάν.
14 Απριλίου. Η Αυτού Εξοχότης, ο Ακμπάρ Αλί Χαν, επισκέφθηκε επίσημα το Μάναβ Κέντρα.

1974 ✳ Εγκαίνια του δεύτερου Μάναβ Κέντρα στο Καντάρι Μπαρόντα.
3 – 6 Ιανουαρίου. Ανέλαβε ως χορηγός και πρόεδρος τη «Συνδιάσκεψη για την Ενότητα του Ανθρώπου» στο Δελχί.
Απρίλιος. Συμμετοχή στην Κούμπα Μίλα, στο Χαρντβάρ.
26 και 27 Ιουλίου. Ραστράγια Σαντ Σαμαγκάν, Δελχί.
29 Ιουλίου. Έδωσε την τελευταία του μύηση, κατά την οποία πάνω από χίλιες ψυχές έλαβαν το δώρο του Ιερού Νάαμ.
1 Αυγούστου. Έδωσε ομιλία στην Ινδική Βουλή.
15 Αυγούστου, Ημέρα ανεξαρτησίας της Ινδίας. Έδωσε το τελευταίο Σάτσαντγκ στην Ινδική γλώσσα, στο Σαουάν Άσραμ, Δελχί, με θέμα τη «Σπουδαιότητα της ανθρώπινης ανεξαρτησίας.»
17 Αυγούστου. Έδωσε την τελευταία ομιλία Του, στα αγγλικά, στο Σαουάν Άσραμ.
21 Αυγούστου. Άφησε το υλικό του περίβλημα και εισήλθε στο Μαχασαμάντι.

https://www.sos.org/el